

بسم الله الرحمن الرحيم

مجموعه‌ی قواعد نظری

منهاج فردوسیان

(نسخه‌ی دوم)

حاج فردوسی

شناسنامه‌ی کتاب:

عنوان: مجموعه‌ی قواعد نظری منهج فردوسیان (نسخه‌ی دوم)

مؤلف: حاج فردوسی

سال نشر: ۱۳۹۳

قطع: رقعی

تعداد صفحات: ۷۰۰ صفحه

قیمت: رایگان

مرکز پخش: پایگاه رسمی حاج فردوسی (HajFerdowsi.Help)

هو الحکیم

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ أَلِفَ لَامٍ مِيمٍ * ذَلِكَ الْكِتَابُ لَا رَيْبَ فِيهِ
هُدًى لِّلْمُتَّقِينَ * الَّذِينَ يُؤْمِنُونَ بِالْغَيْبِ وَيُقِيمُونَ الصَّلَاةَ وَ مِمَّا
رَزَقْنَاهُمْ يُنْفِقُونَ * وَالَّذِينَ يُؤْمِنُونَ بِمَا أُنزِلَ إِلَيْكَ وَمَا أُنزِلَ مِنْ قَبْلِكَ
وَبِالْآخِرَةِ هُمْ يُوقِنُونَ * أُولَئِكَ عَلَى هُدًى مِنْ رَبِّهِمْ وَأُولَئِكَ هُمُ
الْمُقْلِحُونَ * إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا سَوَاءٌ عَلَيْهِمْ أُنذِرْتَهُمْ أَمْ لَمْ تُنذِرْهُمْ
لَا يُؤْمِنُونَ * حَتَّمَ اللَّهُ عَلَى قُلُوبِهِمْ وَعَلَى سَمْعِهِمْ وَعَلَى أَبْصَارِهِمْ
غِشَاوَةً وَلَهُمْ عَذَابٌ عَظِيمٌ.

به نام خداوند رحمتگر مهربان

این است کتابی که در [حقانیت] آن هیچ تردیدی نیست [و] مایه‌ی هدایت تقوایپیشگان است. آنان که به غیب ایمان می‌آورند و نماز را بر پا می‌دارند و از آنچه به ایشان روزی داده‌ایم انفاق می‌کنند. و آنان که بدانچه به سوی تو فرود آمده و به آنچه پیش از تو نازل شده است ایمان می‌آورند و آنانند که به آخرت یقین دارند. آنان برخوردار از هدایتی از سوی پروردگار خویشند و آنان همان رستگارانند. در حقیقت کسانی که کفر ورزیدند چه بیمشان دهی، چه بیمشان ندهی برایشان یکسان است [آن‌ها] نخواهند گروید. خداوند بر دل‌های آنان و بر شنوایی ایشان مُهر نهاده و بر دیدگان‌شان پرده‌ای است و آنان را عذابی دردناک است. (سوره‌ی بقره، آیات ۲ تا ۷)

فهرست مطالب

۲۵..... مقدمه:

۲۶..... • سه رکن تکامل:

۲۶..... • مزایای نسخه‌ی دوم بر نسخه‌ی اول:

۲۸..... • روش استفاده از برنامه:

۲۹..... چند هشدار:

۳۰..... چند توصیه:

۳۰..... چند تذکر:

۳۲..... قواعد نظری پایه (۱)

۳۲..... ✓ توحید (۱):

۳۵..... ✓ نبوت (۱):

۳۵..... ✓ استادان منهاج فردوسیان (علیهم‌السلام) (۱):

۳۸..... ✓ عالم آخرت (۱):

۴۰..... ✓ متفرقه (۱):

۴۱..... قواعد نظری تکمیلی (۲)

۴۱..... ✓ خدای تعالی (۲):

۴۵..... آنچه خدای تعالی دوست دارد:

۴۶..... آنچه خدای تعالی دشمن دارد:

۴۶..... ✓ استادان منهاج فردوسیان (علیهم‌السلام) (۲):

۵۴..... زیارت استادان منهاج فردوسیان (علیهم‌السلام):

۵۵..... گریه بر استادان منهاج فردوسیان (علیهم‌السلام):

۵۶..... استاد اعظم (صلی‌الله‌علیه‌وآله‌وسلم):

- ۵۷.....: امیر المؤمنین (علیه‌السلام):
- ۵۹.....: امام حسین (علیه‌السلام):
- ۷۰.....: امام رضا (علیه‌السلام):
- ۷۳.....: امام صاحب الامر (علیه‌السلام):
- ۷۴.....: **✓ پیامبران (۲):**
- ۷۴.....: **✓ عبادت (۲):**
- ۷۷.....: **✓ نماز (۲):**
- ۸۱.....: نماز اول وقت:
- ۸۲.....: طهارت (وضو، غسل، تیمم):
- ۸۳.....: اذان و اقامه:
- ۸۵.....: تکبیره الاحرام:
- ۸۵.....: حضور قلب:
- ۸۶.....: رکوع:
- ۸۷.....: سجده:
- ۸۹.....: سبحة‌ی تریب:
- ۹۰.....: تعقیبات:
- ۹۳.....: نماز شب:
- ۹۶.....: نافله:
- ۹۸.....: نماز جعفر طیار (رضوان‌الله‌علیه):
- ۹۹.....: نماز جماعت:
- ۱۰۱.....: نماز جمعه:
- ۱۰۲.....: مسجد:
- ۱۰۶.....: مسجد کوفه:
- ۱۰۸.....: **✓ روزه (۲):**
- ۱۰۹.....: افطار:

✓ قرآن کریم (۲): ۱۱۰

- ۱۱۳ ..... تلاوت:
- ۱۱۶ ..... بیداری شب با تلاوت قرآن در حال نماز:
- ۱۱۸ ..... سوره‌ی حمد:
- ۱۱۸ ..... سوره‌ی بقره:
- ۱۱۸ ..... سوره‌ی آل عمران:
- ۱۱۹ ..... سوره‌ی نساء:
- ۱۱۹ ..... سوره‌ی مائده:
- ۱۱۹ ..... سوره‌ی اعراف:
- ۱۱۹ ..... سوره‌ی انفال:
- ۱۱۹ ..... سوره‌ی توبه (برائت):
- ۱۲۰ ..... سوره‌ی یونس (علیه‌السلام):
- ۱۲۰ ..... سوره‌ی هود (علیه‌السلام):
- ۱۲۰ ..... سوره‌ی یوسف (علیه‌السلام):
- ۱۲۰ ..... سوره‌ی رعد:
- ۱۲۱ ..... سوره‌ی نحل:
- ۱۲۱ ..... سوره‌ی کهف:
- ۱۲۱ ..... سوره‌ی مریم (سلام‌الله‌علیها):
- ۱۲۱ ..... سوره‌ی طه:
- ۱۲۲ ..... سوره‌ی انبیاء:
- ۱۲۲ ..... سوره‌ی حج:
- ۱۲۲ ..... سوره‌ی مؤمنون:
- ۱۲۲ ..... سوره‌ی نور:
- ۱۲۳ ..... سوره‌ی فرقان:
- ۱۲۳ ..... سوره‌ی عنکبوت:

- ۱۲۳ ..... سوره‌ی لقمان:
- ۱۲۳ ..... سوره‌ی سجده:
- ۱۲۴ ..... سوره‌ی احزاب:
- ۱۲۴ ..... سوره‌ی سبأ:
- ۱۲۴ ..... سوره‌ی فاطر:
- ۱۲۴ ..... سوره‌ی یس:
- ۱۲۵ ..... سوره‌ی صافات:
- ۱۲۵ ..... سوره‌ی زمر:
- ۱۲۶ ..... سوره‌ی غافر (مؤمن):
- ۱۲۶ ..... سوره‌ی شوری:
- ۱۲۶ ..... سوره‌ی زخرف:
- ۱۲۶ ..... سوره‌ی دخان:
- ۱۲۷ ..... سوره‌ی جاثیه:
- ۱۲۷ ..... سوره‌ی احقاف:
- ۱۲۷ ..... سوره‌ی محمد (صلی‌الله‌علیه‌وآله‌وسلم):
- ۱۲۸ ..... سوره‌ی فتح:
- ۱۲۸ ..... سوره‌ی حجرات:
- ۱۲۸ ..... سوره‌ی قاف:
- ۱۲۹ ..... سوره‌ی ذاریات:
- ۱۲۹ ..... سوره‌ی طور:
- ۱۲۹ ..... سوره‌ی نجم:
- ۱۲۹ ..... سوره‌ی قمر:
- ۱۲۹ ..... سوره‌ی رحمان:
- ۱۳۰ ..... سوره‌ی واقعه:
- ۱۳۰ ..... سوره‌ی حدید:

- ۱۳۰.....:سوره‌ی مجادله: ✓
۱۳۰.....:سوره‌ی حشر: ✓
۱۳۱.....:سوره‌ی ممتحنه: ✓
۱۳۱.....:سوره‌ی صف: ✓
۱۳۱.....:سوره‌ی تغابن: ✓
۱۳۱.....:سوره‌ی طلاق: ✓
۱۳۲.....:سوره‌ی تحریم: ✓
۱۳۲.....:سوره‌ی مُلک: ✓
۱۳۲.....:سوره‌ی قلم: ✓
۱۳۲.....:سوره‌ی حاقه: ✓
۱۳۳.....:سوره‌ی معارج: ✓
۱۳۳.....:سوره‌ی نوح (علیه‌السلام): ✓
۱۳۳.....:سوره‌ی جن: ✓
۱۳۳.....:سوره‌ی مزمل: ✓
۱۳۴.....:سوره‌ی مدثر: ✓
۱۳۴.....:سوره‌ی قیامت: ✓
۱۳۴.....:سوره‌ی انسان (دهر): ✓
۱۳۴.....:سوره‌ی مرسلات: ✓
۱۳۵.....:سوره‌ی نبأ: ✓
۱۳۵.....:سوره‌ی نازعات: ✓
۱۳۵.....:سوره‌ی عبس: ✓
۱۳۵.....:سوره‌ی تکویر: ✓
۱۳۵.....:سوره‌ی انفطار: ✓
۱۳۶.....:سوره‌ی مطففین: ✓
۱۳۶.....:سوره‌ی انشقاق: ✓

- ۱۳۶..... سوره‌ی بروج:
- ۱۳۶..... سوره‌ی طارق:
- ۱۳۷..... سوره‌ی اعلی:
- ۱۳۷..... سوره‌ی غاشیه:
- ۱۳۷..... سوره‌ی فجر:
- ۱۳۷..... سوره‌ی بلد:
- ۱۳۷..... سوره‌ی شمس:
- ۱۳۸..... سوره‌ی ضحی:
- ۱۳۸..... سوره‌ی انشراح:
- ۱۳۸..... سوره‌ی تین:
- ۱۳۸..... سوره‌ی علق:
- ۱۳۸..... سوره‌ی قدر:
- ۱۳۹..... سوره‌ی یتنه:
- ۱۴۰..... سوره‌ی زلزله (زلزال):
- ۱۴۰..... سوره‌ی عادیات:
- ۱۴۰..... سوره‌ی قارعه:
- ۱۴۰..... سوره‌ی تکاثر:
- ۱۴۱..... سوره‌ی عصر:
- ۱۴۱..... سوره‌ی همزه:
- ۱۴۲..... سوره‌ی فیل:
- ۱۴۲..... سوره‌ی قریش:
- ۱۴۲..... سوره‌ی ماعون:
- ۱۴۲..... سوره‌ی کوثر:
- ۱۴۳..... سوره‌ی کافرون:
- ۱۴۳..... سوره‌ی نصر:

- ۱۴۳..... سوره‌ی توحید (اخلاص):
- ۱۴۷..... سوره‌ی فلق:
- ۱۴۷..... سوره‌ی ناس:
- ۱۴۸..... آیه الکرسی:
- ۱۴۸..... حوامیم:
- ۱۴۹..... مسبّحات:
- ۱۴۹..... اذکار (۲):**
- ۱۵۰..... استخاره:
- ۱۵۲..... برای بر آمدن حاجات:
- ۱۵۲..... تحمید:
- ۱۵۳..... تسبیح:
- ۱۵۳..... تسبیحات اربعه:
- ۱۵۴..... تسبیح حضرت زهرا (سلام‌الله‌علیها):
- ۱۵۵..... تکبیر:
- ۱۵۶..... تعویذ:
- ۱۵۷..... تهلیل:
- ۱۵۹..... حوقله:
- ۱۵۹..... صلوات:
- ۱۶۰..... قرعه و فال:
- ۱۶۱..... دعا (۲):**
- ۱۸۰..... نفرین و لعنت:
- ۱۸۱..... حج و عمره (۲):**
- ۱۸۷..... امر به معروف و نهی از منکر (۲):**
- ۱۸۸..... اصحاب منهاج فردوسیان (۲):**
- ۲۰۵..... علم و عالم (۲):**

- ۲۰۵.....علم:
- ۲۰۸.....عالمِ خوب:
- ۲۱۰.....عالمِ بد:
- ۲۱۱.....علم‌آموزی:
- ۲۱۳.....آموزش‌دادن:
- ۲۱۴.....پرسیدن:
- ۲۱۴.....برنامه:
- ۲۲۱.....تتایج و ثمرات منهجی شدن:
- ۲۲۲.....نشر معارف:
- ۲۲۲.....ادیان، مذاهب، باورها (۲):**
- ۲۲۳.....قدریّه:
- ۲۲۳.....مُرَجئه:
- ۲۲۴.....امور فردی (۲):**
- ۲۲۵.....آرایش:
- ۲۲۶.....روغن‌مالی:
- ۲۲۷.....شُرمه:
- ۲۲۷.....عطر زدن:
- ۲۲۸.....مو، شانه زدن:
- ۲۳۱.....خضاب:
- ۲۳۱.....خواب:
- ۲۳۴.....لباس:
- ۲۳۸.....لباس پوشاندن:
- ۲۳۹.....کفش:
- ۲۴۱.....انگشتر:**
- ۲۴۱.....عقیق:

- ۲۴۲..... فیروزه:
- ۲۴۳..... یاقوت:
- ۲۴۳..... زُمرد:
- ۲۴۳..... حدید صینی:
- ۲۴۳..... دُرّ نجف:
- ۲۴۴..... جزع یمانی:
- ۲۴۴..... آهنی:
- ۲۴۴..... امور ممنوعه (۲):**
- ۲۴۹..... ارتباط با نامحرم:
- ۲۴۹..... جادوگری (ساحری):
- ۲۵۰..... خوردن خون:
- ۲۵۰..... خوردن گِل:
- ۲۵۱..... خوردن مال یتیم:
- ۲۵۱..... خیانت:
- ۲۵۳..... دروغ:
- ۲۵۴..... قَسَم دروغ:
- ۲۵۵..... ربا:
- ۲۵۶..... ربا:
- ۲۵۷..... زنا:
- ۲۵۹..... سرقت (دزدی):
- ۲۶۰..... شراب‌خواری:
- ۲۶۲..... شرک:
- ۲۶۳..... قتل (آدم‌کشی):
- ۲۶۴..... قَذف (تهمت به زنان پاکدامن):
- ۲۶۴..... قُمار (شطرنج):

- ۲۶۵ ..... لواط:
- ۲۶۵ ..... مراء (بگو مگو کردن):
- ۲۶۶ ..... مُساحقه:
- ۲۶۶ ..... ظلم:
- ۲۶۹ ..... غیبت و سخن‌چینی:
- ۲۷۱ ..... موسیقی:
- ۲۷۱ ..... فحش:
- ۲۷۲ ..... نگاه‌های ممنوع:
- ۲۷۳ ..... اسراف و تبذیر:
- ✓ **۲۷۴ ..... امور ممدوحه (کمالاتِ روحی) (۲):**
- ۲۷۵ ..... آشتی:
- ۲۷۶ ..... اخلاص:
- ۲۷۷ ..... استغناء:
- ۲۷۷ ..... استمرار (در کارهای خیر):
- ۲۷۸ ..... اصلاح اعمال:
- ۲۸۰ ..... اصلاح نیت:
- ۲۸۱ ..... امانت‌داری:
- ۲۸۲ ..... انصاف:
- ۲۸۲ ..... ایجاد رابطه:
- ۲۸۳ ..... ایثار:
- ۲۸۳ ..... ایمان:
- ۲۸۴ ..... برکت:
- ۲۸۹ ..... پوشیده داشتن:
- ۲۹۰ ..... تفکّر:
- ۲۹۰ ..... تواضع:

۲۹۱. ....: توبه و استغفار:
۲۹۵. ....: توکل:
۲۹۶. ....: حسن ظن بالله (خوش‌گمانی به خدای تعالی):
۲۹۶. ....: جِلْم (بُردباری):
۲۹۷. ....: حیا (آزرم):
۲۹۹. ....: خدمت به مؤمنین و مؤمنات:
۳۰۶. ....: خوش اخلاقی (حُسْنِ حُلُق):
۳۰۷. ....: خوف (ترسان بودن):
۳۰۹. ....: رجا (امیدوار بودن):
۳۰۹. ....: رسیدگی به ایتام و مساکین:
۳۱۰. ....: رضا و تسلیم:
۳۱۲. ....: زهد:
۳۱۳. ....: سخاوت:
۳۱۴. ....: سکوت و حفظ زبان:
۳۱۶. ....: شتاب در خیرات:
۳۱۷. ....: شُکر (سجده‌ی شُکر):
۳۲۰. ....: صبر:
۳۲۲. ....: صدق (راستگویی):
۳۲۳. ....: عدالت:
۳۲۳. ....: عقل:
۳۲۵. ....: عملگرایی:
۳۲۸. ....: قناعت:
۳۲۹. ....: گذشت:
۳۳۰. ....: محبت (عشق):
۳۳۰. ....: مروّت:

- ۳۳۱ ..... مشورت:
- ۳۳۲ ..... موعظه:
- ۳۳۲ ..... میان‌روی:
- ۳۳۳ ..... وفای به عهد:
- ۳۳۳ ..... یقین:
- ✓ امور مذمومه (ضد کمالات روحی) (۲): ۳۳۴**
- ۳۳۵ ..... آرزوهای دور و دراز:
- ۳۳۵ ..... بخل:
- ۳۳۷ ..... تعصب بی‌جا:
- ۳۳۷ ..... تفاخر (فخر فروشی):
- ۳۳۸ ..... تفرقه و اختلاف:
- ۳۳۸ ..... تکبر:
- ۳۳۹ ..... جهل (نادانی):
- ۳۴۰ ..... حرص:
- ۳۴۱ ..... حسد:
- ۳۴۲ ..... حُرُق (سوء خُلق، بد اخلاقی):
- ۳۴۳ ..... ریاست‌طلبی:
- ۳۴۴ ..... سفاهت (کم‌تحملی):
- ۳۴۴ ..... سوء ظن (بد گمانی):
- ۳۴۵ ..... طمع:
- ۳۴۵ ..... عُجب (خودپسندی و خودرأیی):
- ۳۴۶ ..... عجله:
- ۳۴۷ ..... عقوبت‌های دنیوی گناهان:
- ۳۴۷ ..... غضب (عصبانیت):
- ۳۴۹ ..... قساوت قلب:

- ۳۵۰.....: قهر و جدایی:
- ۳۵۰.....: کامجویی:
- ۳۵۱.....: مال دوستی:
- ۳۵۱.....: مکر (خُده - نیرنگ):
- ۳۵۱.....: ناسپاسی (کُفران):
- ۳۵۲.....: یأس (نامیدی):
- ۳۵۲.....: ✓ امور خانوادگی (۲):**
- ۳۵۴.....: ازدواج:
- ۳۵۸.....: ازدواج موقت:
- ۳۵۹.....: پدر و مادر:
- ۳۶۱.....: صله‌ی رحم:
- ۳۶۲.....: قطع رحم:
- ۳۶۳.....: نوزاد:
- ۳۶۴.....: کودک:
- ۳۶۴.....: فرزند:
- ۳۶۶.....: نام‌ها:
- ۳۶۸.....: برده:
- ۳۶۸.....: کنیز:
- ۳۶۸.....: ✓ جدایی (۲):**
- ۳۶۸.....: طلاق:
- ۳۶۹.....: ✓ خانه (۲):**
- ۳۷۰.....: ورود و خروج به خانه:
- ۳۷۲.....: ✓ زن (۲):**
- ۳۷۴.....: حاملگی:
- ۳۷۶.....: حیض (عادت ماهانه):

- ۳۷۶.....: شوهرداری:
- ✓ **امور جنسی (۲):** ۳۷۷.....:
- ۳۷۷.....: مردان:
- ۳۸۴.....: زنان:
- ✓ **امور درمانی (۲):** ۳۸۴.....:
- ۳۸۶.....: پرستاری:
- ۳۸۶.....: حجامت:
- ۳۸۸.....: ختنه:
- ۳۸۹.....: دارو:
- ۳۸۹.....: شفا:
- ۳۹۲.....: عیادت:
- ✓ **بیماری (۲):** ۳۹۲.....:
- ۳۹۴.....: پیسی:
- ۳۹۶.....: تب:
- ۳۹۷.....: زُکام (سرماخوردگی):
- ۳۹۷.....: فلج:
- ✓ **امور بهداشتی (۲):** ۳۹۷.....:
- ۳۹۸.....: حمام:
- ۴۰۰.....: مستراح:
- ۴۰۱.....: مسواک زدن:
- ۴۰۲.....: خلال کردن:
- ۴۰۲.....: ناخن گرفتن:
- ۴۰۴.....: نجاسات و خبائث:
- ۴۰۴.....: نوره:
- ✓ **امور تغذیه (۲):** ۴۰۵.....:

- ۴۰۸..... نمک خوردن در آغاز و پایان غذا:
- ۴۰۸..... شستن دست‌ها:
- ۴۰۹..... اذکار آغاز و پایان:
- ۴۱۱..... تَرید (تَلِیت):
- ۴۱۱..... خوردن ریزه‌های سفره:
- ۴۱۲..... شام:
- ۴۱۳..... اطعام:
- ۴۱۶..... آشامیدنی‌ها (۲):**
- ۴۱۶..... آب:
- ۴۱۸..... آب‌دادن:
- ۴۱۹..... خوراکی‌ها (۲):**
- ۴۱۹..... آبگوشت:
- ۴۲۰..... آویشن:
- ۴۲۰..... انار:
- ۴۲۱..... انجیر:
- ۴۲۱..... بادمجان:
- ۴۲۲..... باقُلا:
- ۴۲۲..... بالنگ:
- ۴۲۲..... پُه:
- ۴۲۳..... پنیر:
- ۴۲۳..... پیاز:
- ۴۲۳..... پیه:
- ۴۲۴..... تخم مرغ:
- ۴۲۴..... تَرُب:
- ۴۲۵..... تَرّه:

- ۴۲۵.....جرجیر:
- ۴۲۵.....چغندر و برگ چغندر:
- ۴۲۶.....خَرْدَل:
- ۴۲۶.....خُرْفَه:
- ۴۲۶.....خرما:
- ۴۲۸.....روغن حیوانی:
- ۴۲۸.....ریحان:
- ۴۲۹.....زردک (هویج):
- ۴۲۹.....زیتون و روغن زیتون:
- ۴۳۰.....سُداب:
- ۴۳۰.....سرکه (سرکه‌ی شراب):
- ۴۳۱.....سویق:
- ۴۳۲.....سیب:
- ۴۳۳.....سیر:
- ۴۳۳.....شکر طبرزد (نبات):
- ۴۳۴.....شلغم:
- ۴۳۴.....شیر:
- ۴۳۴.....عدس:
- ۴۳۵.....عسل:
- ۴۳۶.....قَدید:
- ۴۳۶.....کاسنی:
- ۴۳۸.....کدو:
- ۴۳۸.....کشمش و مویز:
- ۴۳۸.....کُندر:
- ۴۳۸.....گشنیز:

- ۴۳۹.....: گوشت
- ۴۴۱.....: ماهی
- ۴۴۱.....: نان
- ۴۴۲.....: هلیم و آش
- ۴۴۳.....: امور تفریحی (۲):**
- ۴۴۳.....: تفریحات سالم
- ۴۴۳.....: تفریحات ناسالم
- ۴۴۳.....: سفر و مسافر
- ۴۴۵.....: مَرکب
- ۴۴۶.....: عصا
- ۴۴۷.....: شکار
- ۴۴۷.....: بازی
- ۴۴۸.....: شوخی
- ۴۴۹.....: خنده
- ۴۴۹.....: شعر و شاعر
- ۴۵۱.....: امور اخروی (۲):**
- ۴۵۱.....: احتضار
- ۴۵۲.....: استرجاع
- ۴۵۲.....: بهشت
- ۴۵۶.....: تشییع
- ۴۵۸.....: تعزیت
- ۴۵۸.....: جهنم
- ۴۶۱.....: خیرات
- ۴۶۲.....: دفن
- ۴۶۴.....: غسل

- ۴۶۵ .....: قیامت:
- ۴۶۸ .....: کفن:
- ۴۶۸ .....: گریه:
- ۴۷۱ .....: مردگان:
- ۴۷۱ .....: مرگ:
- ۴۷۱ .....: مصیبت و بلا:
- ۴۷۲ .....: یاد مرگ:
- ۴۷۲ .....: ✓ امور اجتماعی (آداب معاشرت) (۲):**
- ۴۷۴ .....: سلام کردن:
- ۴۷۶ .....: مصافحه:
- ۴۷۷ .....: مدارا:
- ۴۷۹ .....: احترام به سالخوردگان:
- ۴۷۹ .....: هدیه:
- ۴۷۹ .....: میهمان:
- ۴۸۰ .....: دید و بازدید:
- ۴۸۴ .....: عطسه:
- ۴۸۵ .....: دوستی و رفاقت:
- ۴۹۰ .....: همسایه:
- ۴۹۱ .....: ✓ خوبان (۲):**
- ۴۹۲ .....: رفیق خوب:
- ۴۹۳ .....: سادات و سیادت:
- ۴۹۳ .....: همنشین خوب:
- ۴۹۵ .....: ✓ بدان (۲):**
- ۴۹۹ .....: انسان (غیر منہاجی):
- ۵۰۲ .....: اهل کتاب (یهودیان و مسیحیان):

- ۵۰۲..... حرام زاده (زنازاده):
- ۵۰۳..... دشمن و دشمنی:
- ۵۰۴..... دشمن استادان منهاج فردوسیان (علیهم السلام):
- ۵۰۷..... شیطان:
- ۵۰۹..... عاق:
- ۵۱۰..... مشرک:
- ۵۱۱..... کافر:
- ۵۱۵..... لعنت شده‌ها:
- ۵۱۸..... منافق:
- ۵۱۹..... ناصبی:
- ۵۲۰..... همنشین بد:
- ۵۲۱..... امور اقتصادی (۲):**
- ۵۲۳..... ارث (میراث):
- ۵۲۳..... ثروت و ثروتمندان:
- ۵۲۶..... خمس:
- ۵۲۶..... روزی:
- ۵۳۲..... زکات:
- ۵۳۳..... کسب حرام (مال حرام):
- ۵۳۳..... کسب حلال (مال حلال):
- ۵۳۴..... غش در معامله:
- ۵۳۵..... غصب:
- ۵۳۵..... صدقه (بخشش، انفاق):
- ۵۴۳..... فقر و فقرا:
- ۵۴۴..... وام، قرض الحسنه و بدهکاری:
- ۵۴۷..... متفرقات اقتصادی:

- ✓ امور سیاسی (۲): ۵۴۸
- ✓ تقیه: ۵۵۳
- ✓ امور قضایی (۲): ۵۵۴
- ✓ حدود (مجازات‌ها): ۵۵۵
- ✓ دیه: ۵۵۶
- ✓ شهادت (گواهی دادن): ۵۵۶
- ✓ قضاوت: ۵۵۷
- ✓ کفاره: ۵۵۸
- ✓ امور کشاورزی (۲): ۵۵۸
- ✓ امور نظامی (۲): ۵۵۹
- ✓ امور حیوانات (۲): ۵۶۲
- ✓ اسب: ۵۶۳
- ✓ سگ: ۵۶۳
- ✓ فاخته: ۵۶۴
- ✓ کبوتر: ۵۶۴
- ✓ گوسفند: ۵۶۴
- ✓ موش: ۵۶۵
- ✓ طبیعت (۲): ۵۶۵
- ✓ رودها و چشمه‌ها: ۵۶۶
- ✓ شب و روز: ۵۶۷
- ✓ فلزات: ۵۶۷
- ✓ مناسبت‌های هفته و ماه (۲): ۵۶۸
- ✓ شنبه: ۵۶۸
- ✓ یک‌شنبه: ۵۶۸
- ✓ دوشنبه: ۵۶۸

- ۵۶۸.....: سه‌شنبه:
- ۵۶۹.....: پنجشنبه:
- ۵۶۹.....: شب جمعه:
- ۵۷۱.....: روز جمعه:
- ۵۷۳.....: محرم:
- ۵۷۴.....: رجب:
- ۵۸۱.....: مبعث:
- ۵۸۱.....: شعبان:
- ۵۸۶.....: نیمه‌ی شعبان:
- ۵۸۷.....: ماه رمضان:
- ۵۸۹.....: شب قدر:
- ۵۸۹.....: شوال:
- ۵۸۹.....: ذی‌قعدة:
- ۵۸۹.....: ذی‌حجه:
- ۵۹۰.....: عرفه:
- ۵۹۲.....: عید قربان:
- ۵۹۳.....: عید غدیر:
- ۵۹۳.....: متفرقه (۲):**
- ۵۹۶.....: بلا و امتحان:
- ۵۹۶.....: جن:
- ۵۹۸.....: حدّ اکثرها و حدّ اقلها:
- ۶۲۷.....: خصی:
- ۶۲۷.....: شهرها:
- ۶۲۸.....: عُمر:
- ۶۲۸.....: فرشته:

۶۲۹..... موجبات آمرزش:

۶۳۵..... موجبات استجاب دعا:

۶۳۷..... موجبات فقر و نادار شدن:

۶۳۹.....**خاتمه**

۶۴۳.....**ضمائم:**

۶۴۳.....**توضیح قواعد ستاره‌دار:**

۶۶۵.....**لغتنامه:**

بِسْمِ اللَّهِ وَبِاللَّهِ وَفِي سَبِيلِ اللَّهِ
وَالحَمْدُ لِلَّهِ وَالصَّلَاةُ عَلَى رَسُولِ اللَّهِ وَعَلَى آلِهِ آلِ اللَّهِ
وَأَفْضَلُ التَّحِيَّاتِ عَلَى بَقِيَّةِ اللَّهِ وَاللَّعْنُ الدَّائِمُ عَلَى أَعْدَاءِ اللَّهِ
مُرْتَقِباً لِأَمْرِ اللَّهِ وَمُرْتَجِئاً لِفَضْلِ اللَّهِ وَعَلَى الْمُنْهَاجِيِّينَ وَالْمُنْهَاجِيَّاتِ سَلَامٌ مِنَ اللَّهِ

مقدمه:

بحمد الله پس از سال‌ها مطالعه، تحقیق و مشاهده درباره‌ی انواع برنامه‌های سیر و سلوک، علوم باطنی و روحی، تهذیبی و اخلاقی، اکثر فرقه‌های مطرح صوفیه‌ی شیعه و عامه، و استخراج نواقص و انحرافات هر یک، سرانجام موفق به تنظیم و ارائه‌ی برنامه‌ی جامع و کاملی مرکب از عقاید و احکام مسلم امامیه (که عاری از نقایص و انحرافات سایر برنامه‌های تربیتی است) شده و آن را «منهاج فردوسیان» نامیدیم. «منهاج فردوسیان» یعنی راه روشن و «فردوس» نام بهترین جای بهشت است و «منهاج فردوسیان» یعنی راه روشنی که مردان و زنان حقیقت‌جو و سعادت‌طلب را به بهشت جاویدان خداوند می‌رساند.

با دقت در شعار برنامه‌ی تربیتی منهاج فردوسیان، حقایق بسیاری آشکار می‌شود؛ «عمل کردن به واضحات و مسلمّات مکتب شیعه‌ی اثنی‌عشری، تنها راه رسیدن به کمال واقعی و سعادت ابدی در ابعاد فردی و اجتماعی در

دنیا و آخرت است».

• سه رکن تکامل:

رسیدن به کمال و سعادت، سه رکن اساسی دارد؛

۱. استاد کامل و کامل‌کننده؛

۲. برنامه‌ی کامل، جامع، معتبر و مطمئن؛

۳. همت والا و سعی بلیغ.

هر یک از این سه رکن که نباشد، رسیدن به کمال و سعادت، امکان پذیر نیست یا به گندی تمام، صورت خواهد پذیرفت.

آنچه اکنون پیش روی شماست، متن مشروح برنامه‌ای کامل، جامع، معتبر و مطمئن، بلکه به عبارت بهتر: «کامل‌ترین، جامع‌ترین، معتبرترین، مطمئن‌ترین و مفصل‌ترین نظام تربیتی برای رسیدن به کمال واقعی و سعادت ابدی در ابعاد مختلف فردی و اجتماعی در دنیا و آخرت» است.

این نظام تربیتی در طی چند کتاب اصلی و کمکی ارائه شده است.

قبل از ورود به این برنامه، قبول دوازده مقدمه‌ی علمیه و عبور از پنج حجاب اعتقادی لازم است. مشروح مقدمات علمیه و حجاب‌های اعتقادی در کتاب «آشنایی با منهای فردوسیان» آمده است. بدین جهت، مطالعه‌ی آن کتاب، قبل از شروع به مطالعه‌ی این اثر، الزامی می‌باشد.

• مزایای نسخه‌ی دوم بر نسخه‌ی اول:

آنچه در نسخه‌ی دوم (Version Two) رخ داد، بدین شرح است:

۱. موارد تکراری در قواعد نظری، حذف شد.

۲. قواعد نظری، که در دو طبقه بود، در چهار طبقه، دسته‌بندی شد.

۳. کلمات مشکل و سنگین، به عبارتهای ساده تبدیل شد.
  ۴. کلمات مشکل و نامأنوس، در لغت‌نامه‌ی آخر کتاب، توضیح داده شد.
  ۵. هر یک از قواعد نظری پایه، تکمیلی و تجملی، در داخل خودشان دسته‌بندی و عنوان‌گذاری شد.
  ۶. قواعد نظری - که در نسخه‌ی اول به همراه قوانین عملی منتشر شده بود - در این نسخه به صورت مستقل ارائه گردید.
  ۷. این نسخه، قبل از انتشار در اختیار جمعی از برادران و خواهران منهایجی از نقاط مختلف کشور ایران با سطح دانش مختلف و از اقوام و فرهنگ‌های گوناگون قرار گرفت تا بعد از مطالعه‌ی دقیق، نقاط ابهام و کلمات دشوار آن، مشخص شده و روان‌سازی گردد.
  ۸. برخی کلمات که شباهتی به اصطلاحات صوفیه داشت، تبدیل به کلماتی بدون هر گونه شباهت گشت؛ مانند «سالکات» که به «منهایجیات» تبدیل شد.
  ۹. فهرستی اجمالی از منابع و مأخذی که این قواعد از آنها استخراج شده است، به آخر کتاب افزوده شد.
  ۱۰. سعی شد بیش از ارائه‌ی «مذاق منهایج فردوسیان» به صورت آماده، ترتیبی داده شود تا خود اصحاب منهایج فردوسیان، پس از مطالعه‌ی باب مربوطه و آشنا شدن با جزئیات موجود در آن، بتوانند «مذاق منهایج فردوسیان» را استخراج نمایند.
- باید توجه داشت که قواعد نظری مذکور در کتاب حاضر، مانند نسخه‌ی اول، بدون ذکر مستندات و توضیحات است یعنی فقط حاوی قواعد نظری بوده و هیچ یک از مستندات و توضیحات (جهت رعایت اختصار) در آن ذکر نشده

است. امید است متن کامل این کتاب (که همراه با ذکر کامل مستندات هر یک می‌باشد) در آینده‌ی نزدیک، انتشار یابد.

• روش استفاده از برنامه:

۱ - مطالعه‌ی قواعد نظری پایه و قبول کردن تمام آن مطالب. توجه: اگر در قبول کردن و معتقد شدن به هر یک از این قواعد نظری، اشکال عقلی یا شک قلبی داشته باشید، ادامه‌ی مسیر برایتان ممکن نخواهد بود و عمل کردن به دستورات بعدی سودی نخواهد بخشید. پس سعی کنید با پرسش از دانایان، اشکال عقلی یا شک قلبی خود را بر طرف نمایید.

۲ - مطالعه‌ی قواعد نظری تکمیلی و قبول کردن تمام آن مطالب. توجه: اهمیت اعتقاد یافتن به «قواعد نظری تکمیلی» به اندازه‌ی اعتقاد یافتن به «قواعد نظری پایه» نیست ولی نقش مؤثری در سرعت یافتن به سوی کمال و سعادت دارد؛ پس سعی کنید برای سرعت گرفتن در حرکت، خود را برای قبول آن‌ها قانع سازید.

۳ - مطالعه‌ی قواعد نظری تجمّلی و قبول کردن تمام آن مطالب. توجه: گرچه اهمیت اعتقاد یافتن به «قواعد نظری تجمّلی» به اندازه‌ی اعتقاد یافتن به «قواعد نظری پایه» و «قواعد نظری تکمیلی» نیست و نقش مستقیمی در اصلاح عمل ندارد، ولی جهت همسو شدن نگاه منهجی در مسائل مختلف با نگاه استادان منهج فردوسیان (علیهم‌السلام) و آراستگی اعتقادی وی به آن نظرات، دانستن و معتقد شدن به آن‌ها شایسته است و توصیه می‌شود.

۴ - مطالعه‌ی قواعد نظری استقرایی و قبول کردن آن‌ها.

توجه: این قواعد، مبتنی بر تصریحات کتاب و سنت نیست ولی مستند به استقرای تام است و دانستن و اعتقاد داشتن به آن، در مواردی دارای ثمره‌ی عملی نیز می‌باشد.

پس از این چهار مرحله، کار شما با این کتاب تمام شده و برای ادامه‌ی راه، باید به کتاب «مجموعه‌ی قوانین عملی منهج فردوسیان» مراجعه نمایید.

چند هشدار:

۱. از آنجا که قواعد نظری منهج فردوسیان یک مجموعه‌ی واحد است - که بخشی از آن، بخش دیگری از آن را تفسیر و تعدیل می‌کند - نتیجه‌گیری از یک قاعده‌ی خاص (بدون توجه به سایر قواعد) می‌تواند گمراه‌کننده باشد.

۲. این قواعد نظری با صدای ملکوتی خود، هشدار می‌دهند: «إِنَّمَا نَحْنُ فِئْتَةٌ فَلَا تَكْفُرْ؛ همانا ما مایه‌ی آزمایش هستیم، پس کافر نشوید» (سوره‌ی بقره، آیه‌ی ۱۰۲) پس به هوش باشید که با انکار برخی از این قواعد، کفران هدایت الهی نکنید و کافر نگردید.

۴. آنچه در غیر این کتاب به عنوان قواعد نظری منهج فردوسیان آمده باشد، اعتبار ندارد.

۵. از آنجایی که این قواعد، تصریحات آیات نورانی قرآن کریم و روایات معتبر شیعه است، بسیار مواظب باشید این کتاب به دست غافلان، جاهلان و معاندان که برخی قواعدش را به سُخره می‌گیرند، نیافتند. زیرا مسخره کردن این قواعد، در حقیقت، مسخره کردن تعالیم قرآن کریم و تعالیم عترت طاهره (علیهم‌السلام) می‌باشد و ضرر و تبعات منفی روحی و اخروی این سهل‌انگاری، متوجه دارنده‌ی این کتاب خواهد بود.

۶. اصحاب منهج فردوسیان، مجاز به گفتن «چرا؟» برای دانستن علت و

حکمت این قواعد نیستند؛ زیرا علت و حکمت تمام معارف اسلام (جز اندکی از اندکی) بر ما پوشیده است.

چند توصیه:

۱. حضور مستمر در جلسات منهج فردوسی‌ان و یافتن دوستان منهجی، نقش بسزایی در سرعت یافتن حرکت و ثبات قدم دارد.
۲. در صورتی که امکان حضور مستمر در جلسات هفتگی منهج فردوسی‌ان را ندارید، گوش دادن و مکرر گوش دادن فایل‌های صوتی آن، شما را برای قرار گرفتن در حال و هوای مباحث، یاری می‌رساند.
۳. کسانی که درک روشنی از عبارت «منهج فردوسی‌ان» در اول هر قاعده ندارند، می‌توانند به جای آن، از عباراتی همچون «راه روشن بهشت» یا «سبک زندگی اسلامی» استفاده نمایند.

چند تذکر:

۱. آنچه پیش روی شماست، همه‌ی دیدگاه‌های واضح و معتبر تشیع ناب اثنی‌عشری نیست، که این مهم در نسخه‌ی نهایی، محقق خواهد شد، ولی اعتقاد یافتن به همین مقدار، اجمالاً برای رسیدن به کمال واقعی و سعادت ابدی، کافی است.
۲. آنچه در متن قاعده‌ها، بین [کروشه] قرار دارد از استادان منهج فردوسی‌ان (علیهم‌السلام) و آنچه بین {آکلاد} آمده توضیحات تکمیلی غیروحیانی است.
۳. در هر قاعده‌ای که عبارت «اشکال ندارد» یا «می‌تواند» آمده، به معنی اباحه‌ی خاص است یعنی انجام این عمل، مکروه هم نیست.
۴. آنچه در متن قانون‌ها در (پرانتز) آمده، معادل کلمه یا کلمات قبل از خود

است.

۵. لغاتی که بعدش علامت ❁ آمده است، در لغت‌نامه‌ی آخر کتاب، توضیح داده شده است.

۶. قواعدی که با علامت + آغاز می‌شود، نشان‌دهنده‌ی این است که از این قاعده، کپی‌برداری ستاره‌ای شده است.

۷. قواعدی که به جای عدد، علامت ❁ دارد، کپی هستند. اصل شماره‌دار آن قاعده در شایسته‌ترین موضوع، آمده است.

۸. قسمت‌هایی از قواعد که به این صورت   پوشیده شده، مجوز انتشار، دریافت نکرده است.

وَمَنْ يُطِيعِ اللَّهَ وَالرَّسُولَ فَأُولَئِكَ مَعَ الَّذِينَ أَنْعَمَ اللَّهُ عَلَيْهِمْ مِنَ النَّبِيِّينَ وَ
الصِّدِّيقِينَ وَالشُّهَدَاءِ وَالصَّالِحِينَ وَحَسُنَ أُولَئِكَ رَفِيقًا

و کسانی که از خدا و پیامبر اطاعت کنند، در زمره کسانی خواهند بود که خدا ایشان را گرامی داشته [یعنی] با پیامبران و راستان و شهیدان و شایستگانند و آنان چه رفقای خوبی هستند» (سوره‌ی نساء، آیه‌ی ۶۹)

وَ آخِرُ دَعْوَانَا أَنِ الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ

حاج فردوسی

فروردین ماه ۱۳۹۳ خورشیدی

قواعد نظری پایه (۱)

قواعد نظری پایه، همان اعتقادات اساسی شیعه است. باور قلبی داشتن به تمام این قواعد، برای رسیدن به کمال و سعادت، ضروری است و یک منهجی چاره‌ای جز اعتقاد یافتن به آن‌ها ندارد. هر کس یکی از این قواعد را انکار نماید، دچار معصیت اعتقادی شده و شیعه‌ی منهجی نیست. پس اگر در قبول کردن و معتقد شدن به هر یک از این قواعد نظری، اشکال عقلی یا شک قلبی داشته باشید، ادامه‌ی مسیر برایتان ممکن نخواهد بود و عمل کردن به دستورات بعدی، سودی نخواهد بخشید. در این صورت، سعی کنید با پرسش از دانایان، اشکال عقلی یا شک قلبی خود را بر طرف نمایید. تعداد این قواعد ۵۶ قاعده (از شماره‌ی ۱ تا شماره‌ی ۵۶) است. این قواعد، عبارتند از:

✓ توحید (۱):

- قاعده‌ی ۱ (۱): در منهج فردوسیان، باید اعتقاد داشت؛ ذات مقدس «الله» (عزّ و جلّ) یکتا و بی‌همتاست و برای او مثل و مانندی قابل تصوّر نیست.
- قاعده‌ی ۲ (۱): در منهج فردوسیان، باید اعتقاد داشت؛ ذات مقدس «الله» (عزّ و جلّ) بسیط است و هیچگونه کثرت و ترکیبی در او راه ندارد.
- قاعده‌ی ۳ (۱): در منهج فردوسیان، باید اعتقاد داشت؛ خدای متعال واجد همه‌ی صفات کمالی است و این صفات ذاتی حق تعالی در عین قدیم و

- ازلی بودن، عین ذات او هستند.
- قاعده‌ی ۴ (۱): در منهج فردوسیان باید اعتقاد داشت؛ هیچگونه تغییر و تبدیلی [مانند زیاد شدن، کم شدن، زایل شدن، برخاستن و نشستن] در ذات مقدس پروردگار متعال، راه ندارد.
  - قاعده‌ی ۵ (۱): در منهج فردوسیان باید اعتقاد داشت؛ ذات مقدس الله تعالی از چیزی گرفته نشده و در چیزی یا بر چیزی قرار ندارد.
  - قاعده‌ی ۶ (۱): در منهج فردوسیان، باید اعتقاد داشت؛ جز خداوند متعال، آفریدگار دیگری وجود ندارد و هر آنچه لباس هستی می‌پوشد، مخلوق و آفریده‌ی اوست. (توحید در خالقیت)
  - قاعده‌ی ۷ (۱): در منهج فردوسیان، باید اعتقاد داشت؛ تدبیر جهان و انسان فقط در اختیار خدای یگانه است. (توحید ربوبی در تکوین)
  - قاعده‌ی ۸ (۱): در منهج فردوسیان، باید اعتقاد داشت؛ تمام امور مربوط به تشریح (مانند: فرمانروایی، قانونگذاری، شفاعت و مغفرت گناهکاران) فقط در اختیار خدای متعال است. (توحید ربوبی در تشریح)
  - قاعده‌ی ۹ (۱): در منهج فردوسیان، باید اعتقاد داشت؛ هدایت همه‌ی موجودات و رساندن آنان به کمال و سعادت، مخصوص خدای متعال است. (توحید در هدایت تکوینی)
  - قاعده‌ی ۱۰ (۱): در منهج فردوسیان باید اعتقاد داشته باشند؛ خدای تعالی از چیزی یا کسی زاییده {و متولد} نشده است.
  - قاعده‌ی ۱۱ (۱): در منهج فردوسیان، باید اعتقاد داشت؛ روزی دهنده‌ی همه‌ی مخلوقات، فقط خدای متعال است. (توحید در رازقیت)
  - قاعده‌ی ۱۲ (۱): در منهج فردوسیان، باید اعتقاد داشت؛ برای وجود

- مقدس «الله» (تبارک و تعالی) هیچ شریکی وجود ندارد. (بطلان شرک)
- قاعده‌ی ۱۳ (۱): در منهج فردوسیان، باید اعتقاد داشت؛ ایمان آوردن به سه تدبیرکننده برای عالم {پدر، پسر، روح القدس} که در مسیحیت انحرافی مطرح می‌باشد، باطل است. (بطلان تثلیث)
  - قاعده‌ی ۱۴ (۱): در منهج فردوسیان، باید اعتقاد داشت؛ خدای متعال، زن و فرزند ندارد.
  - قاعده‌ی ۱۵ (۱): در منهج فردوسیان، باید اعتقاد داشت؛ خدای متعال، «عادل» است و هیچگونه ظلمی از آن وجود مقدس، صادر نمی‌شود. (عدل)
  - قاعده‌ی ۱۶ (۱): در منهج فردوسیان، باید اعتقاد داشت؛ خدای سبحان، منزّه از داشتن «جسم» است. (بطلان تجسیم)
  - قاعده‌ی ۱۷ (۱): در منهج فردوسیان، باید اعتقاد داشت؛ خداوند متعال به وهم و خیال بشر در نمی‌آید و به هیچ وجه نمی‌توان او را تصوّر کرد.
  - قاعده‌ی ۱۸ (۱): در منهج فردوسیان، باید اعتقاد داشت؛ دیدن خدای تعالی با چشم سر در دنیا و آخرت، غیر ممکن است.
  - قاعده‌ی ۱۹ (۱): در منهج فردوسیان باید اعتقاد داشت؛ عالم هستی (موجودات اطراف ما) سازنده و پرورش‌دهنده‌ای دارد و سر خود پدید نیامده‌اند.
  - قاعده‌ی ۲۰ (۱): در منهج فردوسیان باید اعتقاد داشت؛ خدای تعالی برنامه‌ی کمال و سعادت (دین) را برای انسان‌ها {کنونی} کامل کرده است.
  - قاعده‌ی ۲۱ (۱): در منهج فردوسیان، باید اعتقاد داشت؛ خداوند متعال می‌تواند هر زمان که بخواهد {بر طبق حکمت و مصلحتی} در مقدرات انسان

{از عمر و روزی و غیره} تحوّل ایجاد کند و مقدری را جایگزین مقدر قبلی نماید. (بَداء)

✓ نبوت (۱):

• قاعده‌ی ۲۲ (۱): در منهج فردوسیان، باید اعتقاد داشت؛ خدای متعال، برای هدایت انسان‌ها، مردمانی نیک‌سرشت از جنس خودشان را برانگیخت تا راه کمال و سعادت را به بشر بیاموزند و انسان‌ها را به سر منزل کمال ابدی (بهشت برین) راهنمایی کنند. (نبوت عامه)

• قاعده‌ی ۲۳ (۱): در منهج فردوسیان، باید اعتقاد داشت؛ تمام پیامبران الهی، از هر گونه گناه و خطا، در سراسر عمر، برکنار و به دورند. (عصمت عامه)

• قاعده‌ی ۲۴ (۱): در منهج فردوسیان، باید اعتقاد داشت؛ تمام کتاب‌های آسمانی‌ای که بر پیامبران الهی گذشته نازل شده (مانند تورات و انجیل تحریف نشده) حق است.

✓ استادان منهج فردوسیان (علیهم‌السلام) (۱):

• قاعده‌ی ۲۵ (۱): در منهج فردوسیان، باید اعتقاد داشت؛ حضرت محمد بن عبدالله (صلی‌الله‌علیه‌وآله‌وسلم) بزرگترین راهنما و استاد هدایت بشر به سوی کمال و سعادت حقیقی هستند. (نبوت خاصه)

• قاعده‌ی ۲۶ (۱): در منهج فردوسیان، باید اعتقاد داشت؛ حضرت محمد بن عبد الله (صلی‌الله‌علیه‌وآله‌وسلم) آخرین استاد؛ و آیین‌شان آخرین آیین؛ و کتابشان (قرآن کریم) آخرین کتاب آسمانی است و پس از آن جناب، هیچ پیامبری برای هدایت مردم و ابلاغ دین و آیین جدیدی برانگیخته نخواهد

شد. (ختم نبوت/خاتمیت)

● قاعده‌ی ۲۷ (۱): در منهج فردوسیان، باید اعتقاد داشت؛ بعد از وجود مقدس استاد اعظم (صلی‌الله‌علیه‌وآله‌وسلم) دوازده انسان کامل، یکی بعد از دیگری، جانشینان آن حضرت در ابلاغ راهنمایی‌های ایشان و هدایت بشر به سوی کمال حقیقی و سعادت ابدی شدند. (امامت)

● قاعده‌ی ۲۸ (۱): در منهج فردوسیان، باید اعتقاد داشت؛ قرآن کریم، معجزه‌ی جاودانه‌ی استاد اعظم (صلی‌الله‌علیه‌وآله‌وسلم) و پاسخگوی تمامی احتیاجات بشر تا روز قیامت است. (قرآن)

● قاعده‌ی ۲۹ (۱): در منهج فردوسیان، باید اعتقاد داشت؛ اولین جانشین استاد اعظم (صلی‌الله‌علیه‌وآله‌وسلم)، برادر، داماد و وصی آن حضرت، مولانا علی بن ابی طالب (علیه‌السلام) هستند.

● قاعده‌ی ۳۰ (۱): در منهج فردوسیان، باید اعتقاد داشت؛ جانشین حضرت علی بن ابی طالب (علیه‌السلام)، فقط فرزند بزرگوارشان، سبط اکبر، حضرت حسن بن علی المجتبی (علیهماالسلام) هستند.

● قاعده‌ی ۳۱ (۱): در منهج فردوسیان، باید اعتقاد داشت؛ جانشین حضرت حسن بن علی المجتبی (علیهماالسلام)، فقط برادر عزیزشان حضرت حسین بن علی، سیدالشهداء (علیهماالسلام) هستند.

● قاعده‌ی ۳۲ (۱): در منهج فردوسیان، باید اعتقاد داشت؛ جانشین حسین بن علی، سیدالشهداء (علیهماالسلام)، فقط فرزند بزرگوارشان حضرت علی بن الحسین، سید الساجدین و زین العابدین (علیهماالسلام) هستند.

● قاعده‌ی ۳۳ (۱): در منهج فردوسیان، باید اعتقاد داشت؛ جانشین

حضرت علی بن الحسین، سید الساجدین و زین العابدین (علیهما السلام)، فقط فرزند بزرگوارشان حضرت محمد بن علی، باقر علوم النبیین (علیهما السلام) هستند.

● قاعده‌ی ۳۴ (۱): در منهج فردوسیان، باید اعتقاد داشت؛ جانشین حضرت محمد بن علی، باقر علوم النبیین (علیهما السلام)، فقط فرزند بزرگوارشان حضرت جعفر بن محمد، صادق آل رسول (علیهما السلام) هستند.

● قاعده‌ی ۳۵ (۱): در منهج فردوسیان، باید اعتقاد داشت؛ جانشین حضرت جعفر بن محمد، صادق آل رسول (علیهما السلام)، فقط فرزند بزرگوارشان حضرت موسی بن جعفر الکاظم (علیهما السلام) هستند.

● قاعده‌ی ۳۶ (۱): در منهج فردوسیان، باید اعتقاد داشت؛ جانشین موسی بن جعفر الکاظم (علیهما السلام)، فقط فرزند بزرگوارشان حضرت علی بن موسی الرضا (علیهما السلام) هستند.

● قاعده‌ی ۳۷ (۱): در منهج فردوسیان، باید اعتقاد داشت؛ جانشین حضرت علی بن موسی الرضا (علیهما السلام)، فقط فرزند بزرگوارشان حضرت محمد بن علی الجواد التقی (علیهما السلام) هستند.

● قاعده‌ی ۳۸ (۱): در منهج فردوسیان، باید اعتقاد داشت؛ جانشین حضرت محمد بن علی الجواد التقی (علیهما السلام)، فقط فرزند بزرگوارشان حضرت علی بن محمد الهادی (علیهما السلام) هستند.

● قاعده‌ی ۳۹ (۱): در منهج فردوسیان، باید اعتقاد داشت؛ جانشین حضرت علی بن محمد الهادی (علیهما السلام)، فقط فرزند بزرگوارشان حضرت حسن بن علی العسکری (علیهما السلام) هستند.

- قاعده‌ی ۴۰ (۱): در منهج فردوسیان، باید اعتقاد داشت؛ جانشین حضرت حسن بن علی العسکری (علیهما السلام)، فقط فرزند بزرگوارشان مولانا حجة بن الحسن المهدی (ارواحنا فداه) هستند.
- قاعده‌ی ۴۱ (۱): در منهج فردوسیان، باید اعتقاد داشت؛ استاد اعظم (صلی‌الله‌علیه‌وآله‌وسلم) و دوازده جانشین بر حق آن حضرت، از هر گونه گناه و خطا، در سراسر عمر، برکنار و به دورند. (عصمت خاصه)
- قاعده‌ی ۴۲ (۱): در منهج فردوسیان، باید اعتقاد داشت؛ پذیرفتن ولایت و سر نهادن به فرامین خدای متعال و استادان منهج فردوسیان (علیهم السلام) از مهمترین ارکان رسیدن به کمال و سعادت است. (ولایت)
- قاعده‌ی ۴۳ (۱): در منهج فردوسیان، باید اعتقاد داشت؛ والاترین درجات تمام عوالم {بعد از خدای متعال}، مخصوص استادان منهج فردوسیان (علیهم السلام) است.
- قاعده‌ی ۴۴ (۱): در منهج فردوسیان، باید اعتقاد داشت؛ اطاعت از استادان معظم منهج فردوسیان (علیهم السلام) به اندازه‌ی اطاعت از استاد اعظم (صلی‌الله‌علیه‌وآله‌وسلم) اهمیت دارد. (اولوا الامر)
- قاعده‌ی ۴۵ (۱): در منهج فردوسیان، باید اعتقاد داشت؛ گروهی از خوبان و بدان، پس از ظهور حضرت صاحب الامر (ارواحنا له الفداء) و قبل از برپایی قیامت، به دنیا باز خواهند گشت. (رجعت)

✓ عالم آخرت (۱):

- قاعده‌ی ۴۶ (۱): در منهج فردوسیان، باید اعتقاد داشت؛ پس از پایان یافتن عمر دنیا، دو بار در صور دمیده خواهد شد؛ دمیدن اول مایه‌ی مرگ همه‌ی جانداران در آسمان و زمین می‌گردد [مگر آن کس که خدا خواهد] و

دمیدن دوم، سبب زنده شدن مردگان و حضور آنان در پیشگاه الهی است.
(نفخ صور)

● قاعده‌ی ۴۷ (۱): در منهج فردوسیان، باید اعتقاد داشت؛ بازگشت همه‌ی انسان‌ها به سوی خداست و همگان در روزی عظیم، برانگیخته خواهند شد.
(معاد/قیامت)

● قاعده‌ی ۴۸ (۱): در منهج فردوسیان، باید اعتقاد داشت؛ در روزی بسیار طولانی به حساب دقیق اعمال بشر، رسیدگی خواهد شد. (حساب)

● قاعده‌ی ۴۹ (۱): در منهج فردوسیان، باید اعتقاد داشت؛ کسانی که در دار دنیا، اعتقادات صحیح و اعمال صالح داشته باشند، بعد از محاسبه‌ی اعمالشان در روز قیامت، به باغ‌های پر از نعمت، داخل شده و در آنجا به صورت جاویدان، از نعمت‌های الهی برخوردار خواهند بود. (بهشت)

● قاعده‌ی ۵۰ (۱): در منهج فردوسیان، باید اعتقاد داشت؛ کسانی که در دار دنیا، عقیده‌ی فاسد و اعمال ناصالح داشته باشند، بعد از محاسبه‌ی اعمالشان در روز قیامت، به آتشی سوزان و عذابی دردناک و طاقت فرسا افکنده خواهند شد. (جهنم)

● قاعده‌ی ۵۱ (۱): در منهج فردوسیان، باید اعتقاد داشت؛ شفیعیانی در روز قیامت به اذن الهی در مورد برخی گناهکاران، شفاعت خواهند کرد تا به برکت ﴿ شفاعتشان، بار دیگر رحمت بی‌انتهای خدای رحمان و رحیم، شامل حال گناهکاران گردد. (شفاعت)

● قاعده‌ی ۵۲ (۱): در منهج فردوسیان، باید اعتقاد داشت؛ در روز قیامت و به هنگام حسابرسی، گواهانی بیرونی و درونی بر اعمال نیک و بد انسان، شهادت خواهند داد. (اشهاد)

- قاعده‌ی ۵۳ (۱): در منهج فردوسیان، باید اعتقاد داشت؛ در روز گذرگاهی عمومی وجود دارد که همگان باید از آن عبور کنند. (صراط)
- قاعده‌ی ۵۴ (۱): در منهج فردوسیان، باید اعتقاد داشت؛ روح انسان بعد از مرگ، به عالم برزخ منتقل می‌شود و هیچگاه به جسم نوزاد انسان یا حیوانی تعلق نمی‌گیرد تا دوباره در دنیا زندگی کند. (بطلان تناسخ)

✓ متفرقه (۱):

- قاعده‌ی ۵۵ (۱): در منهج فردوسیان باید اعتقاد داشت؛ ازدواج موقت {صیغه، متعه}، مانند ازدواج دائم، ازدواج اسلامی است و فرزندان حاصل از آن، حلال‌زاده هستند.
- قاعده‌ی ۵۶ (۱): در منهج فردوسیان باید اعتقاد داشت؛ تمام موجودات زمین و آسمان برای آفریده‌شدن، به هفت چیز [مشیت، اراده، قدر، قضا، کتاب، اجل و اذن] نیازمندند.

قواعد نظری تکمیلی (۲)

قواعد نظری تکمیلی، مجموعه‌ای از دیدگاه‌های شیعی است که اعتقاد داشتن به آن‌ها - گرچه به اهمیت قواعد نظری پایه نیست، ولی - نقش قابل توجهی در اصلاح قسمتی از اعمال دارد و راهگشا و سرعت دهنده‌ی تکامل و نیل به سعادت است. پس سعی کنید برای سرعت گرفتن در حرکت، خود را برای قبول آن‌ها قانع سازید. علامت مهم تشخیص این قواعد این است که می‌توان بعد از هر قاعده، نتیجه‌گیری عملی روشنی داشت. کسی که انکار این قواعد کند، در عمل، دچار مشکل و کندی شده و سرعت لازم برای رسیدن به کمال و سعادت را از دست خواهد داد. تعداد این قواعد ۳۶۷۳ قاعده (از شماره‌ی ۵۷ تا شماره‌ی ۳۷۲۹) است. این قواعد عبارتند از:

✓ خدای تعالی (۲):

- قاعده‌ی ۵۷ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خدای تعالی بر همه چیز، حساب‌رس است.
- قاعده‌ی ۵۸ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خدای تعالی، سخت‌کیفر است.
- قاعده‌ی ۵۹ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ سخن گفتن در باره‌ی ذات مقدس پروردگار متعال، ثمره‌ای جز زیاد شدن حیرت ندارد.
- قاعده‌ی ۶۰ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ برکت خدای تعالی، نهایت ندارد.
- + قاعده‌ی ۶۱ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خدای تعالی برای

- عجله‌ی بندگان، {در وقوع آنچه مقدر نموده} عجله نمی‌کند.
- قاعده‌ی ۶۲ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خدای تعالی دوست دارد وقتی نعمتی به کسی می‌دهد، اثرش را بر او ببیند.
  - قاعده‌ی ۶۳ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خدای تعالی {نسبت به همه‌ی گفته‌های انسان‌ها} شنواست.
  - قاعده‌ی ۶۴ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خدای تعالی آنچه در دل ما می‌گذرد را می‌داند.
  - قاعده‌ی ۶۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خدای تعالی آنچه را {به صلاح و بر طبق حکمت} بخواهد، انجام می‌دهد.
  - قاعده‌ی ۶۶ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کجا که باشیم، خدا با ماست.
  - قاعده‌ی ۶۷ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هیچ کسی و چیزی در آسمان‌ها و زمین نیست که بتواند خدای تعالی را عاجز و درمانده کند.
  - قاعده‌ی ۶۸ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خدای تعالی به اسرار سینه‌ها آگاه است.
  - قاعده‌ی ۶۹ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خدای تعالی به آنچه انجام می‌دهیم، بیناست.
  - قاعده‌ی ۷۰ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خدای تعالی بر آنچه انسان‌ها انجام می‌دهند، گواه است.
  - قاعده‌ی ۷۱ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ اگر خدا به کسی آسیبی برساند، هیچ کس جز خودش نمی‌تواند آن را برطرف کند.
  - قاعده‌ی ۷۲ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس را خدای

- تعالی لعنت کند {و از رحمتش دور سازد} هیچ یآوری نخواهد داشت.
- قاعده‌ی ۷۳ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ تمام کارها به سوی خدای تعالی بازگردانده می‌شود.
  - قاعده‌ی ۷۴ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خدای تعالی مردانی که خود را شبیه زنان می‌کنند را لعنت کرده است.
  - قاعده‌ی ۷۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسی که بگوید خدای تعالی، اشیاء را از چیزی آفریده است، کافر شده است.
  - قاعده‌ی ۷۶ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کارهای خداوند متعال، قابل قیاس ❁ و پیروی نیست بلکه فقط باید اوامر و نواهی الهی را مراعات کنیم.
  - قاعده‌ی ۷۷ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خدای متعال، چیزی از بندگانش نخواسته که بیشتر از توانایی و طاقتشان باشد. (وُسع)
  - قاعده‌ی ۷۸ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسی که {دین} خدا را یاری کند، خدای تعالی هم او را یاری کرده و گام‌هایش را {در راه رسیدن به موفقیت} استوار می‌سازد.
  - قاعده‌ی ۷۹ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خدای تعالی از رگ گردن به انسان، نزدیک‌تر است.
  - قاعده‌ی ۸۰ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ پروردگار متعال {نسبت به وعده‌هایی که داده} فراموشکار نیست.
  - قاعده‌ی ۸۱ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خدای تعالی، خلاف وعده نمی‌کند.
  - قاعده‌ی ۸۲ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خدای تعالی دانای

نهان و آشکار است.

• قاعده‌ی ۸۳ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خدای تعالی نعمتی به قومی عطا کرده را {به عذاب و نعمت} تغییر نمی‌دهد مگر این که آنان آنچه {از عقاید حقّه و اعمال صالح} دارند را {به عقاید باطله و اعمال فاسده} تغییر دهند.

• قاعده‌ی ۸۴ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ به اندازه‌ی ذره‌ای در زمین و آسمان از خدای تعالی پوشیده نیست.

• قاعده‌ی ۸۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خدای تعالی همواره مراقب {اعمال و گفتار} انسان‌هاست.

• قاعده‌ی ۸۶ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خدای تعالی به همه چیز، آگاه است.

• قاعده‌ی ۸۷ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خدا با پروا پیشگان ❁ است.

• قاعده‌ی ۸۸ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خدای مهربان، بسیار آمرزنده {ی گناهان} است.

• قاعده‌ی ۸۹ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خدای تعالی بسیار توبه‌پذیر است.

• قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ آفرینش آسمان‌ها و زمین و جنبندگانی که میان آن‌دو پخش هستند از نشانه‌های {قدرت و ربوبیت} خدای تعالی هستند.

• قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خدای تعالی، پیامبران را برای این که مردم از آنان اطاعت کنند، فرستاده است.

● قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کشتی‌های کوه‌آسا که در میان دریاها {به کمک باد، بر روی آب} در حرکتند، از نشانه‌های {قدرت و ربوبیت} خدای تعالی هستند.

☑ آنچه خدای تعالی دوست دارد:

● قاعده‌ی ۹۰ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خدای متعال، مشتاق است تا بندگانش با پیروی از پیامبران، راه کمال و سعادت را طی کرده و به درجات عالی‌هی قرب و نعمت‌های بهشتی برسند.

● قاعده‌ی ۹۱ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خدای تعالی نیکوکاران را دوست دارد.

● قاعده‌ی ۹۲ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خدای تعالی هر قلب غمگین {برای امور حقیقی و ارزشمند} را دوست دارد.

● قاعده‌ی ۹۳ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خدای تعالی رحیم است و هر صاحب ترحمی را دوست می‌دارد.

● قاعده‌ی ۹۴ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خدای تعالی پرهیزکاران را دوست دارد.

● قاعده‌ی ۹۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خدای تعالی دوست دارد وقتی بنده‌ای کاری انجام می‌دهد، محکم و استوار انجام دهد و حقش را به خوبی بجا آورد.

● قاعده‌ی ۹۶ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خدای تعالی، بسیار توبه‌کنندگان را دوست دارد.

● قاعده‌ی ۹۷ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسانی که {اعتقادات و اعمال خود را با قبول قواعد نظری و مراعات قوانین عملی منهج فردوسیان}

پاکیزه می‌کنند، را دوست دارد.

- قاعده‌ی ﴿۲﴾: در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خدای تعالی کسانی که از استاد اعظم (صلی‌الله‌علیه‌وآله‌وسلم) پیروی می‌کنند را دوست دارد.

☑ آنچه خدای تعالی دشمن دارد:

- قاعده‌ی ۹۸ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خدای تعالی، تجاوزکاران را دوست ندارد.
- قاعده‌ی ۹۹ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خدای تعالی، فساد و تباهی را دوست ندارد.
- قاعده‌ی ۱۰۰ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خدای تعالی بزه‌کاران را دوست ندارد.

✓ استادان منهج فردوسیان (علیهم‌السلام) (۲):

- قاعده‌ی ۱۰۱ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ بیزار بودن از دستورالعمل‌هایی که از غیر استادان منهج فردوسیان (علیهم‌السلام) رسیده است، نقش اساسی‌ای در رسیدن به کمال و سعادت دارد. (برائت)
- قاعده‌ی ۱۰۲ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ استادان منهج فردوسیان (علیهم‌السلام) از اعمال خیری که در نامه‌ی عمل {روزانه‌ی} ما ببینند، خوشحال و از دیدن اعمال بد، ناراحت می‌شوند.
- قاعده‌ی ۱۰۳ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ فقط استادان و اصحاب منهج فردوسیان بر ملت اسلام هستند.
- قاعده‌ی ۱۰۴ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هیچ کس - جز استادان منهج فردوسیان (علیهم‌السلام) - نمی‌تواند ادعا کند که تمام {ظاهر

- و باطن { قرآن کریم، در نزدش حاضر است.
- قاعده‌ی ۱۰۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ نَفَس‌های اصحاب منهج فردوسیان در غم ظلمی که بر استادان منهج فردوسیان (علیهم‌السلام) رفته است { دارای ثوابِ { تسبیح } است.
  - قاعده‌ی ۱۰۶ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کِتمان { اسرار استادان منهج فردوسیان (علیهم‌السلام) } یعنی قواعد نظری و قوانین عملی منهج فردوسیان در نزد دشمنان، دارای ثوابِ { جهاد در راه خداست.
  - قاعده‌ی ۱۰۷ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ استاد اعظم (صلی‌الله‌علیه‌وآله‌وسلم) نیز شارع { هستند.
  - قاعده‌ی ۱۰۸ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ آخرین فریضه‌ای که در اسلام نازل شد، ولایت {استادان منهج فردوسیان (علیهم‌السلام)} بود و بعد از آن، هیچ فریضه‌ای نازل نشد و دین، کامل گردید.
  - قاعده‌ی ۱۰۹ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ تمام استادان منهج فردوسیان (علیهم‌السلام) از لحاظ علم، شجاعت، فهم و اطاعت، یکسانند.
  - قاعده‌ی ۱۱۰ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ تعیین استادان منهج فردوسیان (علیهم‌السلام) فقط از ناحیه‌ی خدای تعالی است.
  - قاعده‌ی ۱۱۱ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ منظور قرآن کریم از «أُولَى النَّاسِ بِإِبْرَاهِيمَ» (سوره‌ی آل عمران، آیه‌ی ۱۸) استادان منهج فردوسیان (علیهم‌السلام) و اصحاب منهج فردوسیان (علیهم‌الرحمة) هستند.
  - قاعده‌ی ۱۱۲ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ تمام علوم صحیحی که در عالم موجود است {بخصوص در باره‌ی عوالم ماوراء}، از ناحیه‌ی

- استادان منهج فردوسیان (علیهم‌السلام) منتشر شده است.
- قاعده‌ی ۱۱۳ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ فقط استادان منهج فردوسیان (علیهم‌السلام) و اصحاب منهج فردوسیان بر ملت و آئین حضرت ابراهیم (علیه‌السلام) هستند.
  - قاعده‌ی ۱۱۴ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ پاداش درمی که به خدمت استادان منهج فردوسیان (علیهم‌السلام) تقدیم شود {در بهشت} مانند کوه اُحُد است.
  - قاعده‌ی ۱۱۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ درمی که به استادان منهج فردوسیان (علیهم‌السلام) تقدیم شود، برتر از دو هزار هزار {دو میلیون} درهم است که در سایر کارهای خیر مصرف شود.
  - قاعده‌ی ۱۱۶ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ استادان منهج فردوسیان (علیهم‌السلام) وارث اموال مردگانی هستند که وارثی ندارند.
  - قاعده‌ی ۱۱۷ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ اساس اسلام، محبت داشتن به استادان منهج فردوسیان (علیهم‌السلام) است.
  - قاعده‌ی ۱۱۸ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ اطاعت کردن از دستورات استاد اعظم (صلی‌الله‌علیه‌وآله‌وسلم) همان اطاعت کردن از خدای تبارک و تعالی است.
  - قاعده‌ی ۱۱۹ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ غیر از استاد اعظم (صلی‌الله‌علیه‌وآله‌وسلم) و دوازده جانشین ایشان، کسی لایق مقام استادی (قطب، مرشد، دلیل راه)، نیست.
  - قاعده‌ی ۱۲۰ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خدای تعالی در عالم ذر ﴿ همراه پیمانِ اطاعت خودش از بنی‌آدم، بر اطاعت و ولایت استادان

منه‌ج فردوسیان (علیه‌م‌السلام) نیز پیمان گرفته است.

- قاعده‌ی ۱۲۱ (۲): در منه‌ج فردوسیان اعتقاد دارند؛ سلام و صلوات ما از فاصله‌ی نزدیک و دور، به استادان منه‌ج فردوسیان (علیه‌م‌السلام) می‌رسد.
- قاعده‌ی ۱۲۲ (۲): در منه‌ج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هیچ کس را نمی‌توان {از لحاظ عظمت و جلالت} با استادان منه‌ج فردوسیان (علیه‌م‌السلام) مقایسه نمود.
- قاعده‌ی ۱۲۳ (۲): در منه‌ج فردوسیان اعتقاد دارند؛ شنیدن و خواندن مواعظ استادان منه‌ج فردوسیان (علیه‌م‌السلام)، نقش زیادی در آماده شدن انسان برای رسیدن به کامل و سعادت دارد.
- قاعده‌ی ۱۲۴ (۲): در منه‌ج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منه‌جی که شعری برای {مدح، رثا یا مناقب} استادان منه‌ج فردوسیان (علیه‌م‌السلام) بگوید، خدای تعالی برایش در بهشت، شهری هفت برابر دنیا بنا می‌کند که در آن، هر فرشته‌ی مُقَرَّب و پیامبر مُرسلی به زیارتش خواهند آمد.
- قاعده‌ی ۱۲۵ (۲): در منه‌ج فردوسیان اعتقاد دارند؛ انکار هر یک از استادان منه‌ج فردوسیان (علیه‌م‌السلام) به منزله‌ی انکار همه است.
- قاعده‌ی ۱۲۶ (۲): در منه‌ج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خدای متعال بر خودش حتم کرده است هر بنده‌ای که او را به حق استاد اعظم (صلی‌الله‌علیه‌وآله‌وسلم) و استادان معظم (علیه‌م‌السلام) قسم دهد و استغفار کند را ببخشد.
- قاعده‌ی ۱۲۷ (۲): در منه‌ج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منه‌جی که در شادی استادان منه‌ج فردوسیان (علیه‌م‌السلام) شاد و در غمشان غمگین باشد، در درجات عالی‌ه، همنشین آنان خواهد بود.

- قاعده‌ی ۱۲۸ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ بیانات و رهنمودهای دانشمندان و اندیشمندان برای کمال و سعادت، تا آنجا محترم و قابل ذکر و عمل است که متن آیه‌ی قرآن یا متن سخنان استادانِ منهج فردوسیان (علیهم‌السلام) باشد.
- قاعده‌ی ۱۲۹ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که در دنیا به زیارت استادان منهج فردوسیان (علیهم‌السلام) برود، استاد اعظم (صلی‌الله‌علیه‌وآله‌وسلم) در روز قیامت به دیدنش خواهند آمد.
- قاعده‌ی ۱۳۰ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ محبت داشتن به استادان منهج فردوسیان (علیهم‌السلام)، گناهان اصحاب منهج فردوسیان را از بین می‌برد، چنان که باد شدید، برگ‌های درختان را می‌ریزد.
- قاعده‌ی ۱۳۱ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ یاد کردن از استادان منهج فردوسیان (علیهم‌السلام)، {مساوی با} یاد کردن از خدای متعال است.
- + قاعده‌ی ۱۳۲ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ ذکر و یاد استادان منهج فردوسیان (علیهم‌السلام) شفای سوزش سینه، تپش قلب، دردها و وسوسه‌های شک‌آور است.
- قاعده‌ی ۱۳۳ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ استادی منهج فردوسیان از چنان جایگاه بلند و شأن عظیمی برخوردار است که مردم نمی‌توانند با عقلشان به گُنه آن برسند.
- قاعده‌ی ۱۳۴ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر مسلمانی که استادان منهج فردوسیان (علیهم‌السلام) را به عنوان استاد راه کمال و سعادت بپذیرد، شیرینی ایمان را {در دل و جانش} خواهد یافت.

- قاعده‌ی ۱۳۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هیچ عبادتی بدون معرفت (و اعتقاد به استادی) استادان منهج فردوسیان (علیهم‌السلام) پذیرفته نمی‌شود.
- قاعده‌ی ۱۳۶ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ برترین کارها در نزد خدای متعال، عملی است که موافق سنت (استاد اعظم (صلی‌الله‌علیه‌وآله‌وسلم) باشد.
- قاعده‌ی ۱۳۷ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسانی که با تمام استادان منهج فردوسیان (علیهم‌السلام) آشنایی (و اطاعت‌پذیری از ایشان) نداشته باشند، غیر خدای متعال را پرستش می‌کنند.
- قاعده‌ی ۱۳۸ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ استادان منهج فردوسیان (علیهم‌السلام) مخازن علم خدای تعالی هستند.
- قاعده‌ی ❀ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسی که بر استادان منهج فردوسیان (علیهم‌السلام) دروغ ببندد، حنیفیت ❀ از او گرفته می‌شود.
- قاعده‌ی ❀ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خدای تعالی در مخالفت فرامین استادان منهج فردوسیان (علیهم‌السلام)، خیری قرار نداده است.
- قاعده‌ی ❀ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسی که خدای تعالی را در حالی ملاقات کند که نسبت به استادان منهج فردوسیان (علیهم‌السلام) یا اصحاب منهج فردوسیان، دشمنی داشته باشد، وجودش از نفاق، پیراسته نخواهد شد.
- قاعده‌ی ❀ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر گاه سه نفر از دشمنان استادان منهج فردوسیان (علیهم‌السلام) اجتماع کنند، ده برابرشان

- از شیاطین در آن مجلس حاضر می‌شوند و با آنان می‌گویند و می‌خندند.
- قاعده‌ی ﴿۲﴾: در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ یکی از علامت‌های این که شیطان در نطفه‌ی کسی شرکت داشته، این است که سخن استادانِ منهج فردوسیان (علیهم‌السلام) را رد نماید.
  - قاعده‌ی ﴿۲﴾: در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ ذکر و یاد دشمنان استادان منهج فردوسیان (علیهم‌السلام)، {مساوی با} ذکر و یاد شیطان است.
  - قاعده‌ی ﴿۲﴾: در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسی که بمیرد در حالی که امام زمانش را نشناخته و به او ایمان نیاورده باشد، در حال کفر و نفاق مُرده است.
  - قاعده‌ی ﴿۲﴾: در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کارهای خیرِ پیروان غیر استادان منهج فردوسیان (علیهم‌السلام) مانند خاکستر در باد شدید است.
  - قاعده‌ی ﴿۲﴾: در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ مَثَل کسی که امام زمانش را نمی‌شناسد مَثَل کسی است که در تاریکی است و {هیچگاه} از آن بیرون نخواهد رفت.
  - قاعده‌ی ﴿۲﴾: در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خدای تعالی دلی که تسلیم دستورات استادان منهج فردوسیان (علیهم‌السلام) نباشد را {از آلودگی‌های اعتقادی و عملی} تطهیر نمی‌سازد.
  - قاعده‌ی ﴿۲﴾: در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ دشمن استادان منهج فردوسیان (علیهم‌السلام) {در روز قیامت} یهودی مبعوث می‌شود.
  - قاعده‌ی ﴿۲﴾: در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ دشمن استادان منهج

فردوسیان (علیهم‌السلام) {در روز قیامت} دارای جُدام ❁ محشور خواهد شد.

● قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ اگر کسی صد سال در بین رکن و مقام ❁، {که بهترین محلّ عبادت در روی زمین است}، {عبادت کند} [روزهایش را روزه بدارد و شب‌هایش را به عبادت بگذراند] ولی ولایت ائمه‌ی اطهار (علیهم‌السلام) را نپذیرفته باشد، هیچ بهره و ثوابی از آن عبادت‌ها نصیبش نخواهد شد.

● قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسی که بدون داشتن لیاقت، ادعای امامت {و پیشوایی} کند، سُفله ❁ است.

● قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسی که بدون داشتن لیاقت، ادعای امامت {و پیشوایی} کند، کافر است.

● قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس به ناحق ادعای امامت {و مهدویت} کند، خدای تعالی عمرش را کوتاه می‌سازد.

● قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسی که بدون داشتن لیاقت، ادعای امامت {و پیشوایی} کند، بر خدا و استاد اعظم (صلی‌الله‌علیه‌وآله‌وسلم) و ائمه‌ی طاهریں (علیهم‌السلام) افترا بسته است.

● قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که در مجلسی بنشیند که در آن به استادان منهج فردوسیان (علیهم‌السلام) دشنام داده شود و او توانایی تغییر {مجلس یا محل} را داشته باشد و نکند، خدای تعالی او را در دنیا، خوار می‌سازد و معرفت استادان منهج فردوسیان (علیهم‌السلام) را از او می‌گیرد و در قیامت، عذابش خواهد کرد.

● قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسی که {با میل و

اختیار { همنشین عیبجویان از استادان منهاج فردوسیان (علیهم‌السلام) شود، به خدای بزرگ، کافر شده است.

• قاعده‌ی ❁ (۲): در منهاج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسی که {با میل و اختیار، { دشمن استادان منهاج فردوسیان (علیهم‌السلام) را مدح کند، به خدای بزرگ، کافر شده است.

• قاعده‌ی ❁ (۲): در منهاج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسی که {با میل و اختیار، { به دشمنان منهاج فردوسیان بیوندد، به خدای بزرگ، کافر شده است.

• قاعده‌ی ❁ (۲): در منهاج فردوسیان اعتقاد دارند؛ فقط استادان منهاج فردوسیان (علیهم‌السلام) می‌توانند قرآن کریم را تفسیر و تأویل کنند.

✓ زیارت استادان منهاج فردوسیان (علیهم‌السلام):

• قاعده‌ی ۱۳۹ (۲): در منهاج فردوسیان اعتقاد دارند؛ زیارت هر یک از ائمه‌ی طاهرین (علیهم‌السلام)، مثل زیارت استاد اعظم (صلی‌الله‌علیه‌وآله‌وسلم) است و همان نتایج و ثمرات را دارد.

• قاعده‌ی ۱۴۰ (۲): در منهاج فردوسیان اعتقاد دارند؛ ثواب زیارت هر یک از ائمه‌ی طاهرین (علیهم‌السلام)، مانند ثواب زیارت حضرت سیدالشهداء (علیه‌السلام) است.

•+ قاعده‌ی ۱۴۱ (۲): در منهاج فردوسیان اعتقاد دارند؛ زیارت امام رضا (علیه‌السلام) بافضیلت‌تر از زیارت امام حسین (علیه‌السلام) است.

• قاعده‌ی ۱۴۲ (۲): در منهاج فردوسیان اعتقاد دارند؛ زیارت استادان منهاج فردوسیان (علیهم‌السلام) بعد از شهادت، مانند زیارتشان در زمان حیات {دنیوی} است و همان نتایج و ثمرات را دارد.

● قاعده‌ی ۱۴۳ (۲): در منہاج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که به زیارت یکی از استادان منہاج فردوسیان (علیہم‌السلام) برود و پس از زیارت، دو یا چهار رکعت نماز بخواند {ثواب} یک حج و عمره برایش نوشته می‌شود.

● قاعده‌ی ۱۴۴ (۲): در منہاج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که به زیارت یکی از استادان منہاج فردوسیان (علیہم‌السلام) برود و پس از زیارت دو یا چهار رکعت نماز بخواند {ثواب} یک حج و عمره برایش نوشته می‌شود.

● قاعده‌ی ۱۴۵ (۲): در منہاج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که توانایی زیارت استادان منہاج فردوسیان (علیہم‌السلام) را نداشته باشد اگر به دیدن رفقای منہاجی‌اش برود، ثواب زیارت استادان منہاج فردوسیان (علیہم‌السلام) برایش نوشته می‌شود.

☑ گریه بر استادان منہاج فردوسیان (علیہم‌السلام):

● قاعده‌ی ۱۴۶ (۲): در منہاج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که بر {مصائب یا فراق} استادان منہاج فردوسیان (علیہم‌السلام) [ولو به قدر بال مگسی] اشک بریزد، خدای تعالی گناہانش را [هر چند به قدر کف دریا باشد] می‌آمرزد.

● قاعده‌ی ۱۴۷ (۲): در منہاج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که مصائب استادان منہاج فردوسیان (علیہم‌السلام) را به یاد آورد و بگرید یا بگریاند، چشمش در روزی که چشم‌ها گریان باشد {یعنی روز قیامت} گریان نخواهد بود.

● قاعده‌ی ۱۴۸ (۲): در منہاج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر چشمی که در

دنیا بر مصائب استادان منهج فردوسیان (علیهم‌السلام) گریسته باشد، در آخرت، نعمتِ نگاه کردن به حوض کوثر و نوشیدن از آن، نصیبش خواهد گردید.

• قاعده‌ی ۱۴۹ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر چشمی که بر مصائب استادان منهج فردوسیان (علیهم‌السلام) بگرید را خدای تعالی به آتش جهنم عذاب نخواهد کرد.

• قاعده‌ی ﴿۲﴾: در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهجی‌ای که بر مصائب استادان منهج فردوسیان (علیهم‌السلام) بویژه حضرت سیدالشهداء (علیه‌السلام) بگرید، خدای تعالی در روز قیامت او را از غضب خود و آتش جهنم دور می‌سازد.

✓ استاد اعظم (صلی‌الله‌علیه‌وآله‌وسلم):

+• قاعده‌ی ۱۵۰ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ استاد اعظم (صلی‌الله‌علیه‌وآله‌وسلم) نسبت به اصحاب منهج فردوسیان از خودشان سزاوارتر هستند.

• قاعده‌ی ۱۵۱ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خدای تعالی استاد اعظم (صلی‌الله‌علیه‌وآله‌وسلم) را دعوت‌کننده به سوی خدا و چراغ فروزان {برای هدایت جهانیان} قرار داد.

+• قاعده‌ی ۱۵۲ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ استاد اعظم (صلی‌الله‌علیه‌وآله‌وسلم) در روز قیامت به درگاه الهی از امتشان برای این که {تعالیم ارزشمند} قرآن کریم را رها کردند {و به آموزه‌های شرق و غرب، رو نمودند} شکایت خواهند کرد.

• قاعده‌ی ۱۵۳ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ محبت داشتن به

استاد اعظم (صلی‌الله‌علیه‌وآله‌وسلم) با فضیلت‌تر از شمشیر زدن در راه خداست.

●+ قاعده‌ی ۱۵۴ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خدای تعالی کسانی که از استاد اعظم (صلی‌الله‌علیه‌وآله‌وسلم) پیروی می‌کنند را دوست دارد.

● قاعده‌ی ۱۵۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ استاد اعظم (صلی‌الله‌علیه‌وآله‌وسلم) هیچ پاداشی برای ابلاغ رسالتشان جز موَدّت نزدیکانشان {یعنی مهربانی و پیروی از استادان معظم (علیهم‌السلام)} را نخواستند.

●+ قاعده‌ی ۱۵۶ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خدای تعالی، پیامبران را برای این که مردم از آنان اطاعت کنند، فرستاده است.

● قاعده‌ی ﴿﴾ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ ثواب لعن کردن قاتلان حضرت سیدالشهداء (علیه‌السلام) برای اصحاب منهج فردوسیان، همنشین شدن با استاد اعظم (صلی‌الله‌علیه‌وآله‌وسلم) در بهشت برین است.

☑ امیر المؤمنین (علیه‌السلام):

● قاعده‌ی ۱۵۷ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ ذکر و یاد حضرت امیر المؤمنین «علی» (علیه‌السلام) عبادت است.

● قاعده‌ی ۱۵۸ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس زیارت امیر المؤمنین (علیه‌السلام) را {از روی بی‌رغبتی} ترک کند، خدای تعالی به او {به نظر رحمت} نخواهد نگریست.

● قاعده‌ی ۱۵۹ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که امیر المؤمنین (علیه‌السلام) را [در حالی که استاد راه کمال و سعادت می‌داند] زیارت کند، به هر قدمی {ثواب} یک حج و یک عمره‌ی قبول شده خواهد

داشت.

● قاعده‌ی ۱۶۰ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ آتش جهنم، پایی که در راه زیارت امیر المؤمنین (علیه‌السلام) گردآلود شده باشد را نخواهد سوزاند.

+● قاعده‌ی ۱۶۱ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر دردمندی که به قبر مطهر امیر المؤمنین (علیه‌السلام) پناهنده شود، خدای تعالی او را شفا عنایت می‌نماید.

● قاعده‌ی ۱۶۲ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر غمگینی که در کنار مرقد مطهر امیر المؤمنین (علیه‌السلام) دو یا چهار رکعت نماز بخواند {و از خدای تعالی بر طرف شدن غمش را بخواهد} غمش برطرف خواهد گردید.

● قاعده‌ی ۱۶۳ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ زیارت مرقد مطهر امیر المؤمنین (علیه‌السلام) {در حالی که آن حضرت را استاد راه کمال و سعادت بداند} موجب بهشتی شدن است.

+● قاعده‌ی ۱۶۴ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ درهای آسمان برای استجاب دعای زائر امیر المؤمنین (علیه‌السلام) باز می‌شود.

● قاعده‌ی ۱۶۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهای که مرقد مطهر امیر المؤمنین (علیه‌السلام) را با پای پیاده زیارت کند، به هر قدمی در رفتن، {ثواب} یک حج و عمره و در بازگشتن، {ثواب} دو حج و عمره خواهد داشت.

● قاعده‌ی ۱۶۶ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ برتری زیارت مرقد مطهر امیر المؤمنین (علیه‌السلام) بر زیارت مرقد مطهر حضرت سیدالشهداء

(علیه‌السلام) مانند برتری امیر المؤمنین (علیه‌السلام) بر حضرت سیدالشهداء (علیه‌السلام) است.

● قاعده‌ی ۱۶۷ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهای که در هنگام زیارت امیر المؤمنین (علیه‌السلام) یا هر یک از امامان معصوم (علیهم‌السلام)، زیارت «امین الله» را بخواند، {پاداش عظیم آن} در صندوقی از نور گذاشته شده و با مهر استاد اعظم (صلی‌الله‌علیه‌وآله‌وسلم) مختوم {پلمپ} می‌شود تا به محضر حضرت بقیة الله الاعظم (ارواحنا فداه) تسلیم گردد و موجب بشارت، تحیت و کرامت صاحبش گردد.

● قاعده‌ی ﴿﴾ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ حضرت سیدالشهداء (علیه‌السلام) به گریه‌کنندگان خود {به دیده‌ی رحمت} می‌نگرند و برایشان استغفار می‌نمایند و از پدرشان {حضرت امیر المؤمنین (علیه‌السلام)} می‌خواهند که برای آن گریه‌کنندگان استغفار کنند.

✓ امام حسین (علیه‌السلام):

+ ● قاعده‌ی ۱۶۸ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ در قسمت بالا سر مرقد مطهر حضرت سیدالشهداء (علیه‌السلام) خاک سرخ‌رنگی است که شفای هر دردی جز درد مرگ است.

+ ● قاعده‌ی ۱۶۹ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس گِلِ قبر مطهر حضرت سیدالشهداء (علیه‌السلام) را با اشتهای گِلخواری ﴿﴾ بخورد، شفا خواهد یافت.

+ ● قاعده‌ی ۱۷۰ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ شک داشتن در تأثیر شفا بخشی خاک کربلا، تأثیر آن را کم می‌کند یا از بین می‌برد.

● قاعده‌ی ۱۷۱ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس بیش از یک

نخود از خاک کربلا برای استشفای بخورد، گویا گوشت و خون استادان منهاج فردوسیان (علیهم‌السلام) را خورده است.

● قاعده‌ی ۱۷۲ (۲): در منهاج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر رکعت نماز اصحاب منهاج فردوسیان در نزد مرقد مطهر حضرت سیدالشهداء (علیه‌السلام) مانند ثواب هزار حج و هزار عمره با پیامبری مرسل، و همچنین آزاد کردن هزار برده و هزار وقف در راه خدا دارد.

+ ● قاعده‌ی ۱۷۳ (۲): در منهاج فردوسیان اعتقاد دارند؛ روزهای زیارت حضرت سیدالشهداء (علیه‌السلام) جزء عمر زائرین محسوب نمی‌شود.

● قاعده‌ی ۱۷۴ (۲): در منهاج فردوسیان اعتقاد دارند؛ حریم خاص مرقد مطهر حضرت سیدالشهداء (علیه‌السلام) {که آثار و برکات ویژه‌ای دارد} بیست و پنج ذراع^۱ از هر طرف است.

+ ● قاعده‌ی ۱۷۵ (۲): در منهاج فردوسیان اعتقاد دارند؛ دعاکنندگان برای زوآر حضرت سیدالشهداء (علیه‌السلام) در {ملکوتِ آسمان، بیشتر از دعاکنندگان برایشان در {سراسر} زمین هستند.

+ ● قاعده‌ی ۱۷۶ (۲): در منهاج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهای‌ای که بر مصائب استادان منهاج فردوسیان (علیهم‌السلام) بویژه حضرت سیدالشهداء (علیه‌السلام) بگردید، خدای تعالی در روز قیامت او را از غضب خود و آتش جهنم دور می‌سازد.

+ ● قاعده‌ی ۱۷۷ (۲): در منهاج فردوسیان اعتقاد دارند؛ گریه کردن بر حضرت سیدالشهداء (علیه‌السلام) {اشتقاق قلبی گریه‌کننده به ارتکابِ گناهان بزرگ} یا تبعات و عذاب‌های دنیوی و اخروی آن {را از بین می‌برد.

● قاعده‌ی ۱۷۸ (۲): در منهاج فردوسیان اعتقاد دارند؛ پاداش گریستن بر

- حضرت سیدالشهداء (علیه‌السلام) بهشت است.
- قاعده‌ی ۱۷۹ (۲): در منهج فردوسی‌ان اعتقاد دارند؛ حضرت سیدالشهداء (علیه‌السلام) به گریه‌کنندگان خود {به دیده‌ی رحمت} می‌نگرند و برایشان استغفار می‌نمایند و از پدرشان {حضرت امیر المؤمنین (علیه‌السلام)} می‌خواهند که برای آن گریه‌کنندگان استغفار کنند.
  - قاعده‌ی ۱۸۰ (۲): در منهج فردوسی‌ان اعتقاد دارند؛ هر منهجی که در رثای حضرت سیدالشهداء (علیه‌السلام) شعری بسراید و بگیرد و بگیراند، خدای متعال گناهانش را می‌آمرزد و بهشت را بر او واجب می‌سازد.
  - + قاعده‌ی ۱۸۱ (۲): در منهج فردوسی‌ان اعتقاد دارند؛ ثواب لعن کردن قاتلان حضرت سیدالشهداء (علیه‌السلام) برای اصحاب منهج فردوسی‌ان، همنشین شدن با استاد اعظم (صلی‌الله‌علیه‌وآله‌وسلم) در بهشت برین است.
  - قاعده‌ی ۱۸۲ (۲): در منهج فردوسی‌ان اعتقاد دارند؛ هر منهجی که وقتی به یاد حضرت سیدالشهداء (علیه‌السلام) و یاران فداکارشان می‌افتد {صادقانه و خالصانه} بگوید: «یا لیتنی کُنتُ مَعَهُمْ فَأَفُوزَ فَوْزاً عَظِیماً؛ کاش با آنان می‌بودم و به رستگاری عظیم می‌رسیدم» برایش مانند پاداش اصحابی خواهد بود که با آن حضرت به شهادت رسیدند.
  - قاعده‌ی ۱۸۳ (۲): در منهج فردوسی‌ان اعتقاد دارند؛ گریه‌ی همراه با بی‌تابی در تمام مصیبت‌ها، ناشایست است مگر در مصیبت حضرت سیدالشهداء (علیه‌السلام).
  - + قاعده‌ی ۱۸۴ (۲): در منهج فردوسی‌ان اعتقاد دارند؛ هر کس در روز عاشورا برای منزلش چیزی {مانند خوراکی} ذخیره کند، برای خود و خانواده‌اش برکت ☺ نخواهد داشت.

- قاعده‌ی ۱۸۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهجی که در رثای حضرت سیدالشهداء (علیه‌السلام) شعری بخواند و بگیرد و ده نفر یا پنج نفر یا {حد اقل} یک نفر را بگیراند، بهشت برایش نوشته می‌شود.
- قاعده‌ی ۱۸۶ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهجی که در رثای حضرت سیدالشهداء (علیه‌السلام) شعری بخواند و تباکی ❁ کند، بهشت برایش نوشته می‌شود.
- قاعده‌ی ۱۸۷ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهجی که مرقد مطهر حضرت سیدالشهداء (علیه‌السلام) را زیارت کند، {در عظمت،} مانند کسی است که خدای تعالی را در بالای عرش زیارت کرده باشد.
- قاعده‌ی ۱۸۸ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهجی که به زیارت مرقد مطهر حضرت سیدالشهداء (علیه‌السلام) برود، {نامش} در {بالاترین درجه‌ی} علیین ثبت می‌گردد.
- قاعده‌ی ۱۸۹ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهجی که به زیارت مرقد مطهر حضرت سیدالشهداء (علیه‌السلام) برود، گناهان گذشته و آینده‌اش بخشیده می‌شود.
- قاعده‌ی ۱۹۰ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ {ثواب} زیارت مرقد مطهر حضرت سیدالشهداء (علیه‌السلام) برای اصحاب منهج فردوسیان، معادل با {ثواب} یک [تا ده] حج و یک [تا بیست و دو] عمره‌ی قبول شده است.
- قاعده‌ی ۱۹۱ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ ثواب زیارت مرقد مطهر حضرت سیدالشهداء (علیه‌السلام) برای اصحاب منهج فردوسیان، معادل با {ثواب} آزاد کردن [از بیست و پنج تا] هزار برده و فرستادن هزار

اسبِ مجّهبه جهاد در راه خداست.

+● قاعده‌ی ۱۹۲ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ چهار هزار فرشته‌ی گریان در کنار مرقد مطهر حضرت سیدالشهداء (علیه‌السلام) هستند که {در وقت آمدن} به استقبال زائرین آن حضرت می‌آیند، در وقت رفتن، آنان را بدرقه می‌کنند، اگر مریض شوند آنان را عیادت می‌کنند، اگر {در همان سفر زیارت} بمیرند، بر جنازه‌شان نماز می‌خوانند و بعد از مرگ برایشان استغفار می‌نمایند.

+● قاعده‌ی ۱۹۳ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خدای تعالی هفتاد هزار فرشته را بر قبر حضرت سیدالشهداء (علیه‌السلام) گمارده که بر آن حضرت درود می‌فرستند و برای زائرانشان دعا می‌کنند.

+● قاعده‌ی ۱۹۴ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهای که در کنار مرقد مطهر حضرت سیدالشهداء (علیه‌السلام) دو رکعت نماز بخواند و دعا کند، دعایش مستجاب می‌گردد.

● قاعده‌ی ۱۹۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهای که به زیارت حضرت سیدالشهداء (علیه‌السلام) در روز عیدی {مانند عید فطر و قربان} برود، {ثواب} صد حج و صد عمره و صد غزوه با پیامبری مُرسل یا امامی عادل برایش نوشته می‌شود.

● قاعده‌ی ۱۹۶ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهای که به زیارت حضرت سیدالشهداء (علیه‌السلام) در غیر روز عید برود، {ثواب} بیست حج و بیست عمره و بیست غزوه با پیامبری مُرسل یا امامی عادل برایش نوشته می‌شود.

+● قاعده‌ی ۱۹۷ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهای که روز

عرفه در فرات غسل کند و به زیارت مرقد مطهر حضرت سیدالشهداء (علیه‌السلام) برود، برایش به هر قدمی که بر می‌دارد، ثواب یک حج با همه‌ی مناسکش نوشته می‌شود.

●+ قاعده‌ی ۱۹۸ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که در روز عرفه مرقد مطهر حضرت سیدالشهداء (علیه‌السلام) را زیارت کند، خدای تعالی او را در حالی که دلش خنک {و روحش سبک} است {به وطنش} برمی‌گرداند.

●+ قاعده‌ی ۱۹۹ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خدای تعالی قبل از نظر {رحمت و مغفرت} به حاجیانی که عصر روز عرفه، وقوف در عرفات کرده‌اند، به زائران مرقد حضرت سیدالشهداء (علیه‌السلام) {به عنایات خاص} تجلی می‌کند تا گناهانشان را بیامرزد و حاجت‌هایشان را برآورده سازد.

● قاعده‌ی ۲۰۰ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ منہاجی زائر مرقد مطهر حضرت سیدالشهداء (علیه‌السلام) گناهانش را همچون پُلی می‌سازد و همان‌طور که از پُل جلو خانه‌اش عبور می‌کند، از گناهانش عبور می‌کند.

● قاعده‌ی ۲۰۱ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ برای منہاجی زائر مرقد حضرت سیدالشهداء (علیه‌السلام) به هر قدمی، یک حسنه نوشته می‌شود و یک خطیئه محو می‌گردد.

●+ قاعده‌ی ۲۰۲ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که به زیارت مرقد مطهر حضرت سیدالشهداء (علیه‌السلام) برود، در هنگام برگشتن، فرشته‌ای {در ملکوت عالم} او را ندا می‌دهد: «استاد اعظم (صلی‌الله‌علیه‌وآله‌وسلم) تو را سلام می‌رسانند و می‌فرمایند گناهان

گذشته‌ات بخشیده شد».

● قاعده‌ی ۲۰۳ (۲): در منهاج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که به زیارت حضرت سیدالشهداء (علیه‌السلام) برود، چون به نزد قبر شریف برسد، خدای تعالی {در ملکوت عالم} با او چنین نجوا می‌کند: «ای بنده‌ی من بخواه تا عطایت کنم، بخوان تا اجابتت کنم، از من بطلب تا بدهم و حاجت‌هایت را از من بخواه تا برآورده سازم».

● قاعده‌ی ۲۰۴ (۲): در منهاج فردوسیان اعتقاد دارند؛ ثواب زیارت مرقد مطهر حضرت سیدالشهداء (علیه‌السلام) {برای بعضی از اصحاب منهاج فردوسیان تا} بیست [و پنج] برابر [و حتی بیشتر از] ثواب حج است.

● قاعده‌ی ۲۰۵ (۲): در منهاج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که به زیارت حضرت سیدالشهداء (علیه‌السلام) برود، مانند کسی است که یک‌صد حج به همراه استاد اعظم (صلی‌الله‌علیه‌وآله‌وسلم) انجام داده باشد.

● قاعده‌ی ۲۰۶ (۲): در منهاج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس زیارت حضرت سیدالشهداء (علیه‌السلام) را به خاطر ترس از کسی {یا چیزی} ترک کند، حسرت بسیاری خواهد خورد.

● قاعده‌ی ۲۰۷ (۲): در منهاج فردوسیان اعتقاد دارند؛ ثواب زیارت حضرت سیدالشهداء (علیه‌السلام) {برای اصحاب منهاج فردوسیان} برابر با دو ماه اعتکاف در مسجد الحرام است.

● قاعده‌ی ۲۰۸ (۲): در منهاج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر غم‌دیده‌ای که به زیارت حضرت سیدالشهداء (علیه‌السلام) برود، شاد برمی‌گردد.

● قاعده‌ی ۲۰۹ (۲): در منهاج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که روز عاشورا، روز مصیبت، غم و گریه‌اش باشد، روز قیامت، روز شادی و سرورش

خواهد بود.

● قاعده‌ی ۲۱۰ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس روز عاشورا را مبارک بداند و برای منزلش آذوقه‌ای ذخیره نماید، روز قیامت با یزید، عبید الله بن زیاد و عمر بن سعد (لعنة الله عليهم) محشور خواهد شد.

+ ● قاعده‌ی ۲۱۱ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهای که روز عرفه به زیارت حضرت سیدالشهداء (علیه السلام) برود، خدای تعالی هزار هزار حج در رکاب حضرت صاحب الامر (ارواحنا فداه)، هزار هزار عمره در رکاب استاد اعظم (صلی الله علیه وآله وسلم)، {ثواب} آزاد کردن هزار برده و سوار شدن بر هزار اسب برای جهاد در راه خدا برایش می‌نویسد.

+ ● قاعده‌ی ۲۱۲ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهای که {تواند در عرفات حضور یابد ولی} روز عرفه در جوار مرقد مطهر حضرت سیدالشهداء (علیه السلام) باشد، بهره‌ی حضور در عرفات را خواهد یافت.

+ ● قاعده‌ی ۲۱۳ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ بر کسی که روز عرفه را در جوار مرقد مطهر حضرت سیدالشهداء (علیه السلام) بوده، از روزی که برگردد تا هفتاد روز، گناهی نوشته نمی‌شود.

+ ● قاعده‌ی ۲۱۴ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهای که روز عرفه به زیارت حضرت سیدالشهداء (علیه السلام) برود در روز قیامت، خنک دل مبعوث خواهد شد.

+ ● قاعده‌ی ۲۱۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهای که روز عرفه در نزد مرقد مطهر حضرت سیدالشهداء (علیه السلام) باشد، با دست پُر {از الطاف ویژه‌ی دنیوی و اخروی} بر می‌گردد.

+ ● قاعده‌ی ۲۱۶ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهای که شب

و روز عرفه و شب و روز عید قربان در جوار مرقد مطهر حضرت سیدالشهداء (علیه‌السلام) باشد، خدای تعالی او را از شرور {بدی‌های} سالِ پیش رو حفظ می‌کند.

●+ قاعده‌ی ۲۱۷ (۲): در منهاج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که در روز اول رجب، مرقد مطهر حضرت سیدالشهداء (علیه‌السلام) را زیارت کند، خدای تعالی گناہانش را می‌آمرزد.

● قاعده‌ی ۲۱۸ (۲): در منهاج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که در شب نیمه‌ی شعبان به زیارت مرقد مطهر حضرت سیدالشهداء (علیه‌السلام) برود، ارواح یک‌صد و بیست و چهار هزار پیامبر با او مصافحه می‌کنند.

● قاعده‌ی ۲۱۹ (۲): در منهاج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که سه سال [پشتِ سرِ هم] در نیمه‌ی شعبان به زیارت حضرت سیدالشهداء (علیه‌السلام) برود، البته گناہانش آمرزیده می‌شود.

● قاعده‌ی ۲۲۰ (۲): در منهاج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که مرقد حضرت سیدالشهداء (علیه‌السلام) را در شب نیمه‌ی شعبان زیارت کند، تا یک سال برایش گناہی نوشته نمی‌شود.

● قاعده‌ی ۲۲۱ (۲): در منهاج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که مرقد مطهر حضرت سیدالشهداء (علیه‌السلام) را در روز عاشورا زیارت کند، گویا خدای تعالی را در بالای عرش، زیارت کرده است.

● قاعده‌ی ۲۲۲ (۲): در منهاج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که مرقد مطهر حضرت سیدالشهداء (علیه‌السلام) را در نیمه‌ی شعبان زیارت کند، خدای تعالی گناہان گذشته و آینده‌اش را می‌آمرزد.

● قاعده‌ی ۲۲۳ (۲): در منهاج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که در

شب نیمه‌ی شعبان با نیت خالص، حضرت سیدالشهداء (علیه‌السلام) را زیارت کند، در حد کسی است که خدای تعالی را در عرش، زیارت کرده باشد.

● قاعده‌ی ۲۲۴ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که حضرت سیدالشهداء (علیه‌السلام) را در نیمه‌ی شعبان زیارت کند، خدای (عزّ و جلّ) برایش {ثواب} هزار حج می‌نویسد.

●+ قاعده‌ی ۲۲۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که در شب نیمه‌ی شعبان، شب عید فطر و شب عرفه از یک سال را به زیارت مرقد مطهر حضرت سیدالشهداء (علیه‌السلام) برود، خدای تعالی برایش {ثواب} هزار حج و هزار عمره‌ی مقبوله می‌نویسد و هزار حاجت از حوائج دنیوی و اخروی‌اش را برآورده می‌سازد.

● قاعده‌ی ۲۲۶ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که در شب قدر، به زیارت حضرت سیدالشهداء (علیه‌السلام) برود، گناهانش آمرزیده می‌شود.

●+ قاعده‌ی ۲۲۷ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که در شب‌های اول، نیمه و آخر ماه رمضان به زیارت حضرت سیدالشهداء (علیه‌السلام) برود، گناهانش مانند برگ درختان {در فصل خزان} می‌ریزد و مانند روزی که از مادر متولد شده، بی‌گناه می‌گردد، و مانند ثواب حج و عمره‌ی همان سال را خواهد داشت و دو فرشته او را به آمرزش الهی بشارت خواهند داد.

● قاعده‌ی ۲۲۸ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که در شب بیست و سوم ماه رمضان [که امید می‌رود شب قدر باشد] به زیارت

- مرقد مطهر حضرت سیدالشهداء (علیه‌السلام) برود، بیست و چهار هزار فرشته و پیامبر [که اجازه‌ی زیارت یافته‌اند] با او مصافحه^۱ خواهند کرد.
- قاعده‌ی ۲۲۹ (۲): در منهاج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که مرقد مطهر حضرت سیدالشهداء (علیه‌السلام) را در شب عید فطر زیارت کند، گناهان گذشته و آینده‌اش بخشیده می‌شود.
  - قاعده‌ی ۲۳۰ (۲): در منهاج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که مرقد مطهر حضرت سیدالشهداء (علیه‌السلام) را در شب عید قربان زیارت کند، خدای تعالی گناهان گذشته و آینده‌اش را می‌آمرزد.
  - قاعده‌ی ۲۳۱ (۲): در منهاج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که از رود فرات وضو بگیرد و غسل زیارت کند، {سپس به جانب مرقد مطهر حضرت سیدالشهداء (علیه‌السلام) برای زیارت روانه شود} خدای تعالی به هر قدمی که بر می‌دارد و می‌گذارد، {ثواب} یک حج و عمره به او عطا می‌فرماید.
  - قاعده‌ی ۲۳۲ (۲): در منهاج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که قبل از زیارت مرقد مطهر حضرت سیدالشهداء (علیه‌السلام) {به قصد غسل زیارت} داخل فرات شود، چون بیرون آید، از گناهانش خارج می‌شود مانند روزی که از مادر متولد شده است.
  - قاعده‌ی ۲۳۳ (۲): در منهاج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که برای زیارت حضرت سیدالشهداء (علیه‌السلام) از رود فرات غسل نماید، خدای تعالی او را از رستگاران می‌نویسد.
  - قاعده‌ی ۲۳۴ (۲): در منهاج فردوسیان اعتقاد دارند؛ زیارت حضرت سیدالشهداء (علیه‌السلام) همراه با غسل زیارتی که در رود فرات انجام شده باشد، ثوابی خارج از شماره دارد.

- قاعده‌ی ۲۳۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ سلام اصحاب منهج فردوسیان از دور و نزدیک به حضرت سیدالشهداء (علیه‌السلام) می‌رسد.
- قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ سجده کردن بر خاک مرقد حضرت سیدالشهداء (علیه‌السلام) تا زمین هفتم را روشن می‌سازد.
- قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ سجده کردن بر خاک مرقد حضرت سیدالشهداء (علیه‌السلام) حجاب‌های هفتگانه را برطرف می‌سازد.

☑ امام رضا (علیه‌السلام):

- قاعده‌ی ۲۳۶ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ زیارت حضرت علی بن موسی الرضا (علیه‌السلام) {برای اصحاب منهج فردوسیان} برابر با [دو] هزار حج است.
- قاعده‌ی ۲۳۷ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهاجی که به زیارت حضرت ثامن الحجج (علیه‌السلام) برود، آن حضرت در سه محل [وقت گرفتن نامه‌ی عمل، وقت عبور از صراط و در نزد میزان] به یاری‌اش آمده و او را از ترس آن {مواقف} نجات خواهند داد.
- قاعده‌ی ۲۳۸ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ پاداش زیارت حضرت ثامن الحجج (علیه‌السلام)، بهشت است.
- قاعده‌ی ۲۳۹ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهاجی که به زیارت حضرت ثامن الحجج (علیه‌السلام) برود، مشمول شفاعت آن حضرت در روز قیامت خواهد شد.
- قاعده‌ی ۲۴۰ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر غم‌دیده‌ای که مرقد مطهر حضرت ثامن الحجج (علیه‌السلام) را زیارت کند، خدای تعالی

غمش را بر طرف خواهد کرد.

● قاعده‌ی ۲۴۱ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهجی‌ای که مرقد مطهر حضرت ثامن الحجج (علیه‌السلام) را زیارت کند، خدای تعالی گناهان گذشته و آینده‌اش را می‌آمرزد.

● قاعده‌ی ۲۴۲ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهجی که حضرت ثامن الحجج (علیه‌السلام) را زیارت کند، خدای (عزّ و جلّ) پاداش هفتاد شهید از کسانی که در رکاب استاد اعظم (صلی‌الله‌علیه‌وآله‌وسلم) به شهادت رسیده‌اند را به او عطا خواهد فرمود.

● قاعده‌ی ۲۴۳ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهجی که مرقد مطهر حضرت ثامن الحجج (علیه‌السلام) را زیارت کند، روز قیامت برایش منبری در مقابل {یا کنار} منبر استاد اعظم (صلی‌الله‌علیه‌وآله‌وسلم) و امیر المؤمنین (علیه‌السلام) نصب می‌شود که تا پایان حساب‌رسی مردم بر آن خواهد نشست.

● قاعده‌ی ۲۴۴ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهجی که در راه زیارت حضرت ثامن الحجج گرفتار باران {یا سختی‌های دیگر طبیعی} گردد، خدای تعالی بدنش را بر آتش جهنم حرام خواهد نمود.

● قاعده‌ی ۲۴۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهجی که مرقد مطهر حضرت ثامن الحجج (علیه‌السلام) را زیارت کند، در روز قیامت با آن حضرت [و در درجه‌ی آن حضرت] خواهد بود.

● قاعده‌ی ۲۴۶ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهجی که در کنار مرقد مطهر حضرت ثامن الحجج (علیه‌السلام) نماز بخواند، مستحق آمرزش خدای تعالی در روز قیامت خواهد شد.

- قاعده‌ی ۲۴۷ (۲): در منهاج فردوسیان اعتقاد دارند؛ زائران مرقد مطهر حضرت ثامن الحجج (علیه‌السلام) در روز قیامت {از} باکرامت‌ترین گروه‌ها در نزد خدای تعالی خواهند بود.
- + قاعده‌ی ۲۴۸ (۲): در منهاج فردوسیان اعتقاد دارند؛ دعای اصحاب منهاج فردوسیان در سفر زیارت حضرت ثامن الحجج (علیه‌السلام) مستجاب است.
- قاعده‌ی ۲۴۹ (۲): در منهاج فردوسیان اعتقاد دارند؛ زیارت حضرت ثامن الحجج (علیه‌السلام) [از این جهت که فقط شیعیان اثنی‌عشری به زیارتشان می‌روند] از زیارت حضرت سیدالشهداء (علیه‌السلام) [که همه‌ی فرقه‌های شیعه به زیارتشان می‌روند] برتر است.
- قاعده‌ی ۲۵۰ (۲): در منهاج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که یک شب در جوار مرقد ثامن الحجج (علیه‌السلام) اقامت‌گزیند، مانند کسی است که خدای تعالی را در عرش، زیارت کرده باشد.
- قاعده‌ی ۲۵۱ (۲): در منهاج فردوسیان اعتقاد دارند؛ زیارت حضرت ثامن الحجج در نزد خدای تعالی مانند هفتاد هزار حج است.
- قاعده‌ی ۲۵۲ (۲): در منهاج فردوسیان اعتقاد دارند؛ اگر زیارت حضرت ثامن الحجج (علیه‌السلام) با معرفتِ حقِ {استادی} آن حضرت باشد، {ارزشش در نزد خدای (عزّ و جلّ)} تا هزار هزار {یعنی یک میلیون} حج است.
- قاعده‌ی ۲۵۳ (۲): در منهاج فردوسیان اعتقاد دارند؛ برای اصحاب منهاج فردوسیان در زیارت حضرت ثامن الحجج (علیه‌السلام) پاداش صد هزار شهید، صد هزار صدیق، صد هزار حج‌گزار و عمره‌گزار و صد هزار مجاهد

است و در زمره‌ی اهل بیت (علیهم‌السلام) محشور خواهند شد و در درجات عالی‌هی بهشت رفیق آنان خواهند بود.

✓ امام صاحب الامر (علیه‌السلام):

• قاعده‌ی ۲۵۴ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ با توجه به حضور و حیات دنیوی قطب حاضر و کشف حصین، حضرت مولانا حجة بن الحسن المهدی (عجل الله تعالی فرجه الشریف) و عنایتی که آن جناب به تربیت نفوس مستعدده دارند، سلسله‌ی راهنمایان راه کمال و سعادت، بدان وجود مقدس، پایان یافته است.

• قاعده‌ی ۲۵۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ اگر کسی امام زمانش را بشناسد و در راه رضای او قدم بردارد، درک نکردن ایام ظهور دولت حق، ضرری به کمال و سعادتش نخواهد داشت.

• قاعده‌ی ۲۵۶ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خدای تعالی به علم غیب می‌دانست که اولیائش از غیبت حجت الهی در وجود او به شک نمی‌افتند که اگر به شک می‌افتادند، حجتش را غایب نمی‌کرد.

• قاعده‌ی ۲۵۷ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ منظور از ولیجه ❁ - که خدای تعالی در آیه‌ی ۱۶ سوره‌ی توبه فرموده است - هر فردی است که در مقابل استادی حضرت صاحب الامر (ارواحنا فداه) ادعای ارشاد مشتاقان به کمال و سعادت داشته باشد.

• قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ عبادت کردن در نهان، استوار بر ولایت ولی الله الاعظم (ارواحنا فداه) در دولت باطل و در حال ترس از دشمنان خدا، برتر از عبادت کردن در زمان ظهور حق و استقرار دولت حق در محضر امام بحق است.

● قاعده‌ی ۲۵۸ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهجی که در رکاب حضرت صاحب الامر (ارواحنا فداه) با دشمنان ایشان بجنگد، ثواب بیست شهید خواهد داشت.

● قاعده‌ی ۲۵۹ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهجی که در رکاب حضرت صاحب الامر (ارواحنا فداه) با دشمنان ایشان بجنگد و کشته شود، ثواب بیست و پنج شهید خواهد داشت.

✓ پیامبران (۲):

● قاعده‌ی ۲۶۰ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ انکار هر یک از انبیای الهی (علیهم‌السلام) به منزله‌ی انکار همه است.

✓ عبادت (۲):

● قاعده‌ی ۲۶۱ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ نیکی‌ها، بدی‌ها را از بین می‌برد.

● قاعده‌ی ۲۶۲ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ اگر کسی تمام عمرش را در عبادت حق تعالی بکوشد، نمی‌تواند حق عبادت پروردگار متعال را بجا بیاورد.

● قاعده‌ی ۲۶۳ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ عبادت زیاد اگر همراه با ترک معصیت نباشد {چندان} فایده‌ای در رسیدن به کمال و سعادت نخواهد داشت.

● قاعده‌ی ۲۶۴ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهجی که قلبش را برای عبادت حق تعالی فارغ سازد، خدای تعالی دلش را پُر از بی‌نیازی می‌کند و او را به خواسته‌هایش می‌رساند.

- قاعده‌ی ۲۶۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسی که قلبش را برای عبادت حق تعالی فارغ نسازد، خدای تعالی دلش را پُر از اشتغال به دنیا {بی فانی و زودگذر} می‌کند و او را به خواسته‌هایش نمی‌رساند.
- قاعده‌ی ۲۶۶ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ برترین انسان‌ها کسی است که عاشق عبادت باشد؛ چنان که به دل، دوست بدارد و به بدن، انجام بدهد و خودش را برای عبادت، فارغ سازد.
- قاعده‌ی ۲۶۷ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسی که عاشق عبادت باشد، باکی ندارد که امورات دنیایش به وسعت بگذرد یا به تنگی.
- قاعده‌ی ۲۶۸ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ عبادتِ آزادگان {در حالی که آزاد از ترس جهنم و شوق بهشت هستند} برترین {حال} عبادت است.
- قاعده‌ی ۲۶۹ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خدای تعالی، جیبیان آدمیان را جز برای عبادت {خودش} نیافریده است.
- قاعده‌ی ۲۷۰ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ عبادت در شب، پایه‌دارتر و گفتارِ در آن، استوارتر است.
- قاعده‌ی ۲۷۱ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ عبادت در دوران غیبت، افضل از عبادت در دوران ظهور است.
- قاعده‌ی ۲۷۲ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ عبادت‌های انسان‌های با ایمان در صورتی موجب کمال و سعادتشان می‌شود که به چند انگیزه‌ی خاص * انجام گیرد.
- قاعده‌ی ۲۷۳ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ عبادتی نتیجه‌بخش است که از روی رغبت انجام گیرد.

- قاعده‌ی ۲۷۴ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ اصل اساسی برای رسیدن به کمال و سعادت «بندگی خدای متعال» است؛ محبت، معرفت و سایر حالات و منازل و مقامات اصحاب منهج فردوسیان، جملگی از ثمرات و میوه‌های شیرین عبادت حضرت حق است.
- قاعده‌ی ۲۷۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ ثواب نایب ۱۰۰ در عبادات (مانند نماز، روزه، تلاوت قرآن و حج) بیشتر از مَنوبٌ عنه ۱۰۰ است.
- قاعده‌ی ۲۷۶ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ آشکارا انجام دادنِ قوانین طبقات اول و سوم، بهتر از پنهانی انجام دادنش است.
- قاعده‌ی ۲۷۷ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ پنهانی انجام دادنِ قوانین طبقات پنجم، هفتم و نهم، بهتر از آشکارا انجام دادنش است.
- قاعده‌ی ۲۷۸ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ عبادت کردن در نهان، برتر از آشکار است.
- + قاعده‌ی ۲۷۹ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ عبادت کردن در نهان، استوار بر ولایت ولی الله الاعظم (ارواحنا فداه) در دولت باطل و در حال ترس از دشمنان خدا، برتر از عبادت کردن در زمان ظهور حق و استقرار دولت حق در محضر امام بحق است.
- قاعده‌ی ۲۸۰ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ برترین پاداش‌ها از آن مخفی‌ترین عبادت‌هاست.
- قاعده‌ی ۲۸۱ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خدای تعالی تلاش انسان برای مشهور کردن خود به عبادت {، زهد و پارسایی} را دوست ندارد.
- قاعده‌ی ۲۸۲ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خدای تعالی هر کس را که بر خلاف قوانین عملی {طبقات اول تا چهارم} منهج فردوسیان عمل

کند، عذاب خواهد کرد.

● قاعده‌ی ۲۸۳ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ ثواب کارهای نیک در اوقات شریف، مضاعف است.

● قاعده‌ی ۲۸۴ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسی که برای مشهور کردن خود به عبادت و کارهای خیر تلاش می‌کند، مشکوک {به داشتن انحراف} است.

● قاعده‌ی ۲۸۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ حتی یک کار خیر {اصحاب منهج فردوسیان} اگر از سوی خدای تعالی دیده شود {و مورد توجه و قبول قرار گیرد} می‌تواند سعادت ابدی را تضمین کند.

● قاعده‌ی ۲۸۶ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ جوانی که در عبادت خداوند رشد کرده باشد، روز قیامت در سایه‌ی {رحمت و عنایت} خدای تعالی خواهد بود.

✓ نماز (۲):

● قاعده‌ی ۲۸۷ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسانی که نماز خواندن را مسخره می‌کنند، بی‌عقلند.

● قاعده‌ی ۲۸۸ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ نماز بر غیر خاشعان☉، بزرگ {و سنگین} است.

● قاعده‌ی ۲۸۹ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسی که نماز خواندن را بدون دلیل ترک کند، کافر {باطنی} است.

● قاعده‌ی ۲۹۰ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهای تا زمانی که در نماز باشد در حمایت خدای تعالی است.

● قاعده‌ی ۲۹۱ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ دورترین حالت

شیطان به اصحاب منهج فردوسیان، زمانی است که به نماز می‌ایستند.

● قاعده‌ی ۲۹۲ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ دزدترین مردم کسی است که از نمازش بدزدد.

● قاعده‌ی ۲۹۳ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ نماز نخواندن، مصداق سبک شمردن نماز است.

● قاعده‌ی ۲۹۴ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر گاه بنده‌ای به نماز بایستد، خدای متعال بر او اقبال ☺ می‌نماید.

● قاعده‌ی ۲۹۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ شفاعت استادان منهج فردوسیان (علیهم‌السلام) به کسی که نماز را سبک بشمارد نخواهد رسید.

● قاعده‌ی ۲۹۶ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ اولین چیزی که در قیامت از آن پرسیده می‌شود، نماز است که اگر پذیرفته شود، بقیه‌ی کارها نیز پذیرفته می‌شود ولی اگر پذیرفته نشود، بقیه‌ی کارها نیز پذیرفته نخواهد شد.

● قاعده‌ی ۲۹۷ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهای که نمازش را سبک بشمارد، بر حوض کوثر بر استاد اعظم (صلی‌الله‌علیه‌وآله‌وسلم) وارد نخواهد شد.

● قاعده‌ی ۲۹۸ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس آب دهانش را در حال نماز {که می‌خواهد بیرون اندازد،} به احترام نماز، فرو ببرد، موجب تندرستی {ای پایدار} تا وقت مردنش خواهد بود.

● قاعده‌ی ۲۹۹ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ عبور کردن انسان یا حیوانی از جلو نمازگزار، اشکالی در نمازش ایجاد نمی‌کند.

- قاعده‌ی ۳۰۰ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ نمازگزاری که «بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ» سوره‌های نمازش را بلند نگوید، شیطان بر شانه‌اش سوار شده و تا آخر نماز، بر او حکمرانی می‌کند.
- قاعده‌ی ۳۰۱ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ گریستن در حال نماز از سر شوق به بهشت و ترس از جهنم، از برترین عبادت‌هاست.
- قاعده‌ی ۳۰۲ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهای که نماز توصیه شده * را سالی یک‌بار بخواند از محسنین {نیکوکاران} خواهد بود؛ اگر در هر ماه یک‌بار بخواند از موقنین {اهل یقین} خواهد بود؛ اگر در هر هفته یک‌بار بخواند از مخلصین {پاک‌شده‌ها} خواهد بود و اگر هر شب بخواند، همنشین استاد اعظم (صلی‌الله‌علیه‌وآله‌وسلم) در بهشت خواهد بود و ثوابش را کسی جز خدای تعالی نمی‌داند.
- قاعده‌ی ۳۰۳ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهای که قنوت نمازهایش در دنیا طولانی‌تر باشد، راحتی‌اش در روز قیامت، طولانی‌تر خواهد بود.
- قاعده‌ی ۳۰۴ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ تباهی * در حال نماز {از سر شوق به بهشت و ترس از جهنم}، اثر مثبتی در رسیدن به کمال و سعادت دارد.
- قاعده‌ی ۳۰۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسی که هفته‌ای پانصد رکعت نماز مستحبی بخواند، هر چه آرزو کند - مگر این که حرام باشد - را خدای تعالی برآورده می‌سازد.
- قاعده‌ی ۳۰۶ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ دو رکعت نماز اصحاب منهج فردوسیان در حالی که عطر زده‌اند، برتر از هفتاد رکعت نماز

- بدون عطر است.
- + • قاعده‌ی ۳۰۷ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس بخوابد در حالی که نماز عشاءش را نخوانده باشد، فرشته‌ای او را نفرین می‌کند.
  - قاعده‌ی ۳۰۸ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ {ثواب} نماز خواندن با انگشتر عقیق، برابر با {ثواب} هزار رکعت بدون آن است.
  - + • قاعده‌ی ۳۰۹ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که نمازهای واجبش را با دعای مخصوص * آغاز کند و پایان دهد، {در هر دو دنیا} با محمد و آل محمد (علیه‌وعلیهم‌السلام) خواهد بود.
  - قاعده‌ی ۳۱۰ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ «نماز وسطی» که در قرآن کریم بر محافظت‌ش سفارش شده است، نماز جمعه در روز جمعه و نماز ظهر در سایر روزهاست.
  - قاعده‌ی ۳۱۱ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ شکسته شدن نماز در حال سفر، هدیه و کرامت خدای تعالی بر استاد اعظم (صلی‌الله‌علیه‌وآله‌وسلم) و امت ایشان است و هر کس در حال سفر، نمازش را تمام بخواند {غیر از این که باطل است و باید قضا کند} هدیه‌ی خداوند متعال را رد کرده است.
  - + • قاعده‌ی ۳۱۲ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر یک از اصحاب منهج فردوسیان که به نماز بایستد {هزاران} فرشته او را در میان می‌گیرند.
  - قاعده‌ی ۳۱۳ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ استادان منهج فردوسیان (علیهم‌السلام) از کسی که نمازهای چهار رکعتی‌اش را در سفری که باید شکسته بخواند، کامل بخواند، بیزارند.
  - قاعده‌ی * (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ دو رکعت نماز

منه‌اجی‌ای که ازدواج کرده، برتر از هفتاد رکعت نماز منه‌اجی‌ای می‌باشد که ازدواج نکرده است.

• قاعده‌ی ﴿۲﴾: در منه‌اج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس [به اندازه‌ای که مست شود،] شراب بنوشد، خداوند (عزّ و جلّ) تا چهل روز، نمازش را قبول نمی‌کند.

☑ نماز اول وقت:

• قاعده‌ی ۳۱۴ (۲): در منه‌اج فردوسیان اعتقاد دارند؛ نمازهای پنجگانه را در اول وقت آن خواندن، عهدی است الهی که انسان را وارد بهشت می‌سازد.

• قاعده‌ی ۳۱۵ (۲): در منه‌اج فردوسیان اعتقاد دارند؛ برتری {نماز خواندن در} اول وقت بر سایر وقت‌ها مانند برتری آخرت {ابدی} بر دنیا {فانی و زودگذر} است.

• قاعده‌ی ۳۱۶ (۲): در منه‌اج فردوسیان اعتقاد دارند؛ {ملکوت} نمازی که در اول وقت خوانده شود، بسیار خوشبوست.

• قاعده‌ی ۳۱۷ (۲): در منه‌اج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر گاه نماز در غیر {اول} وقتش خوانده شود، سیاه و تاریک و در حالی که صاحبش را نفرین می‌کند، بالا می‌رود.

• قاعده‌ی ۳۱۸ (۲): در منه‌اج فردوسیان اعتقاد دارند؛ تا زمانی که منه‌اجی، نمازهایش را در اول وقت بخواند، شیطان از او می‌ترسد.

• قاعده‌ی ۳۱۹ (۲): در منه‌اج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر گاه منه‌اجی، نمازش را {بدون عذر} از اول وقت به تأخیر اندازد، شیطان جرأت پیدا کرده و او را داخل {گناهان و خطاهای} بزرگ می‌سازد.

• قاعده‌ی ۳۲۰ (۲): در منه‌اج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسی که {معمولاً}

نماز عصرش را عمداً با تأخیر از اول وقت می‌خواند، در بهشت، خانه‌ای از خودش نخواهد داشت بلکه میهمان {و مستأجر} خانواده {و خویشان} خود خواهد بود.

●+ قاعده‌ی ۳۲۱ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که نماز صبحش را در اول وقت بخواند، نمازش دو بار [هم توسط فرشتگان روز که در حال آمدن هستند و هم توسط فرشتگان شب که در حال رفتن هستند] ثبت می‌شود.

☑ طهارت (وضو، غسل، تیمم):

● قاعده‌ی ۳۲۲ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ وضویی که در حال داشتن وضو گرفته شود، ده حسنه دارد.

● قاعده‌ی ۳۲۳ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی در وقت وضو گرفتن، نام خدا را بگوید، {بر اثر آن وضو} تمام بدنش پاک می‌شود {یعنی به نور ملکوت وضو، نورانی می‌گردد} ولی اگر نام خدا را نگوید، فقط {بر اثر آن وضو} اعضای پاک می‌شود که آب {وضو} به آن رسیده است.

● قاعده‌ی ۳۲۴ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که در وقت وضو گرفتن، نام خدا را بگوید، {چنان طهارت بزرگی به دست می‌آورد که} گویا غسل کرده است.

● قاعده‌ی ۳۲۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که وضو بگیرد و رطوبت وضویش را {با حوله و دستمال} خشک کند، برایش یک حسنه است ولی اگر خشک نکند، برایش سی حسنه نوشته می‌شود.

● قاعده‌ی ۳۲۶ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که برای نماز صبح وضو بگیرد، کفاره‌ی گناهان صغیره {کوچک} شبش خواهد بود.

- قاعده‌ی ۳۲۷ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهجی که برای نماز مغرب وضو بگیرد، کفاره‌ی گناهان صغیره {کوچک} روزش خواهد بود.
- قاعده‌ی ۳۲۸ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ تجدید وضو برای نماز عشاء {یعنی با این که وضو دارد ولی دوباره وضو بگیرد} موجب از بین رفتن {گناه} قَسَم می‌شود.
- قاعده‌ی ۳۲۹ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهجی {بدون این که بخواند نماز بخواند یا عبادتی که به وضو نیاز دارد را انجام دهد}، وضویش را تجدید کند {یعنی در حالی که وضو دارد، باز هم وضو بگیرد} خداوند توبه‌اش را بدون این که استغفار کرده باشد، تجدید می‌کند.
- قاعده‌ی ۳۳۰ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ اگر کسی که وضو می‌گیرد، آب را به صورت بزند، در صورتی که خواب‌آلود باشد، چرتش می‌پرد و در صورتی که هوا سرد باشد، سردی هوا را {چندان} حس نخواهد کرد.
- + قاعده‌ی ۳۳۱ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسی که فراموش کرده برای خوابیدن، وضو بگیرد، می‌تواند در حالی که در بستر است، بر همان رواندازش، از هر جنسی که باشد، تیمم کند.
- قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ غسل جمعه، کفاره‌ی گناهان از جمعه تا جمعه است.
- قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خدای تعالی نقص‌های وضو را با غسل جمعه، برطرف می‌سازد.

✓ اذان و اقامه:

- قاعده‌ی ۳۳۲ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ «حَيَّ عَلَى خَيْرِ الْعَمَلِ» جزء اذان و اقامه بوده و هست.

- قاعده‌ی ۳۳۳ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که بین اذان و اقامه‌ی نمازش سجده کند و در حال سجده بگوید «سَجَدْتُ لَكَ خَاضِعًا خَاشِعًا ذَلِيلًا»، خدای تعالی محبتش را در دل مؤمنین و هیبتش را در دل منافقین می‌اندازد.
- قاعده‌ی ۳۳۴ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که بین اذان و اقامه‌ی نمازش سجده کند و در حال سجده بگوید «لَا إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ رَبِّي سَجَدْتُ لَكَ خَاضِعًا خَاشِعًا» گناهانش آمرزیده می‌شود.
- قاعده‌ی ۳۳۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ مؤذنان در روز قیامت، گردن‌های کشیده {و بسیار زیبایی} خواهند داشت.
- قاعده‌ی ۳۳۶ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که هفت سال {پشت سر هم} به خاطر خدا، اذان {اعلام} بگوید، در حالی وارد قیامت خواهد شد که گناهی نداشته باشد.
- قاعده‌ی ۳۳۷ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که یک سال در شهری از شهرهای مسلمین اذان {اعلام} بگوید، بهشت بر او واجب می‌شود.
- قاعده‌ی ۳۳۸ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که بیست سال اذان {اعلام} بگوید، خداوند به قدری که صدایش به آسمان می‌رسیده، بخشش برایش می‌نویسد و از {ثواب} نماز تمام کسانی که در مسجد با او نماز بخوانند سهمی می‌برد و به قدر هر کس با صدای اذان او {داخل شدن وقت را فهمیده و} نماز خوانده، حسنه دارد.
- قاعده‌ی ۳۳۹ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ مؤذن در فاصله‌ی اذان {که گفته} تا اقامه‌ی {نماز جماعت} مانند پاداش شهیدی دارد که در

خون خود در راه خدا دست و پا بزند.

•+ قاعده‌ی ۳۴۰ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهجی که نمازش اذان و اقامه بگوید [یک یا] دو صف از فرشتگان [که حداقلش به فاصله‌ی مشرق تا مغرب زمین و حداکثرش به فاصله‌ی زمین تا آسمان است] پشت سرش به نماز می‌ایستند.

•+ قاعده‌ی ۳۴۱ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهجی که برای اقامه‌ی نمازش فقط اقامه بگوید، یک [فرشته یا یک] صف از فرشتگان [که دو طرفش دیده نمی‌شود] پشت سرش به نماز می‌ایستند.

• قاعده‌ی ۳۴۲ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ حکایت ﴿اذان روزی را زیاد می‌کند.

☑ تکبیره الاحرام:

• قاعده‌ی ۳۴۳ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ افتتاح نماز با تکبیره الاحرام است.

• قاعده‌ی ۳۴۴ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ بالا بردن دست‌ها در هنگام گفتن «تکبیره الاحرام» نماز، زینت نماز است.

• قاعده‌ی ۳۴۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ منظور از «وَأَنْحَر» {در آیه‌ی آخر سوره‌ی کوثر}، بالا بردن دست‌ها در وقت گفتن تکبیره الاحرام نماز است.

• قاعده‌ی ۳۴۶ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ بالا بردن دست‌ها در هنگام گفتن تکبیره‌های نماز، {نشانه و جهت اظهار} بندگی است.

☑ حضور قلب:

• قاعده‌ی ۳۴۷ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ فقط آن مقدار از

- نماز که با حضور قلب و توجه خوانده شود، پذیرفته شده و بالا می‌رود.
- قاعده‌ی ۳۴۸ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهجی که دو رکعت نماز با حضور قلب {کامل} بخواند، تمام گناہانی که بین خود و خدا انجام داده است، بخشیده می‌شود.
  - قاعده‌ی ۳۴۹ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ دو رکعت نماز با حضور قلب، بهتر از یک شب تا صبح عبادت کردن {بدون حضور قلب و توجه} است.

☑ رکوع:

- قاعده‌ی ۳۵۰ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ طول دادن رکوع و سجده‌ی نماز، مایه‌ی طول عمر و پایداری نعمت‌هاست.
- قاعده‌ی ۳۵۱ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهجی که رکوعش را طولانی بجا می‌آورد، وحشت قبر بر او داخل نخواهد شد.
- قاعده‌ی ۳۵۲ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر گاه اصحاب منهج فردوسیان، رکوع و سجده‌ی نمازشان را طولانی کنند، شیطان از پشت سرشان فریاد می‌کشد و می‌گوید: «ای وای که اصحاب منهج فردوسیان، خدا را اطاعت کردند ولی من معصیت کردم، آنان سجده کردند ولی من ابا نمودم».
- قاعده‌ی ۳۵۳ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ طولانی کردن رکوع و سجده‌ی نماز، برتر از زیاد قرآن خواندن در حال نماز است.
- قاعده‌ی ۳۵۴ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهجی که در رکوع {نمازهایش} صلوات بفرستد، خداوند برایش مانند {ثواب} رکوع می‌نویسد.

✓ سجده:

- قاعده‌ی ۳۵۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ نزدیک‌ترین حالت اصحاب منهج فردوسیان به خدای متعال، حالت سجده است.
- قاعده‌ی ۳۵۶ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ نزدیک‌ترین حالت بنده به خدای تعالی زمانی است که در حال سجده، گریه کند.
- قاعده‌ی ۳۵۷ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ یکی از بهترین چیزهایی که اصحاب منهج فردوسیان را به {رضای} خدای متعال نزدیک می‌کند، سجده‌ی پنهانی {در جایی که انسانی نبیند} است.
- قاعده‌ی ۳۵۸ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ طولانی کردن سجده از سنت‌های اوّابین ❁ است.
- + قاعده‌ی ۳۵۹ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خدای تعالی کسانی که قبور پیامبران را قبله‌ی خود قرار می‌دهند و به سمت آن سجده می‌کنند را لعنت کرده است.
- قاعده‌ی ۳۶۰ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ سجده‌ی شُکر بعد از نماز [با حد اقل سه مرتبه «شُکراً لله»] موجب کامل شدن نقص‌ها و کوتاهی‌های نماز می‌شود.
- قاعده‌ی ۳۶۱ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر سجده‌ای که اصحاب منهج فردوسیان {چه در نماز و چه در غیر نماز} بجا بیاورند، یک خطیئه‌شان را پاک کرده و یک درجه بالایشان می‌برد.
- + قاعده‌ی ۳۶۲ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهجی که در سجده‌ی {نمازهایش} صلوات بفرستد، خداوند برایش مانند {ثواب} سجده می‌نویسد.

- قاعده‌ی ۳۶۳ (۲): در منهاج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که برای شکرگزاری از خدای متعال، سجده‌ی شکر {کند، خداوند برایش ده حسنه می‌نویسد و ده سیئه محو می‌کند و ده درجه‌اش در بهشت بالا می‌برد.
- قاعده‌ی ۳۶۴ (۲): در منهاج فردوسیان اعتقاد دارند؛ همانطور که باد، برگ درختان را {در فصل خزان} می‌ریزد، سجده کردن، گناهان اصحاب منهاج فردوسیان را می‌ریزند.
- قاعده‌ی ۳۶۵ (۲): در منهاج فردوسیان اعتقاد دارند؛ نزدیک‌ترین حالت اصحاب منهاج فردوسیان به خدای متعال، حالت سجده است.
- قاعده‌ی ۳۶۶ (۲): در منهاج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی برای هر سجده‌ای که انجام دهد، یک خطیئه‌اش محو می‌شود و یک درجه، ترفیع مقام می‌گیرد.
- قاعده‌ی ۳۶۷ (۲): در منهاج فردوسیان اعتقاد دارند؛ طول دادن سجده از سنّت‌های اوّابین {توبه‌کنندگان} است.
- قاعده‌ی ۳۶۸ (۲): در منهاج فردوسیان اعتقاد دارند؛ نمازی که در آن، بینی بر همان چیزی که پیشانی بر آن نهاده می‌شود، نهاده نشود، نماز {کامل} نیست.
- + قاعده‌ی ۳۶۹ (۲): در منهاج فردوسیان اعتقاد دارند؛ سجده کردن بر خاک مرقد حضرت سیدالشهداء (علیه‌السلام) تا زمین هفتم را روشن می‌سازد.
- + قاعده‌ی ۳۷۰ (۲): در منهاج فردوسیان اعتقاد دارند؛ سجده کردن بر خاک مرقد حضرت سیدالشهداء (علیه‌السلام) حجاب‌های هفتگانه را برطرف می‌سازد.

- قاعده‌ی ۳۷۱ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هیچ عملی بر شیطان، سخت‌تر از {طول دادن} سجده‌ی اصحاب منهج فردوسیان نیست.
- قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خدای تعالی کسانی که قبور پیامبران را قبله‌ی خود قرار می‌دهند و به سمت آن سجده می‌کنند را لعنت کرده است.

☑ سَبَّحَی تَرِبَت:

- قاعده‌ی ۳۷۲ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هیچ سَبَّحَی ❁ با فضیلت‌تر از سَبَّحَی تَرِبَت حضرت سیدالشهداء (علیه‌السلام) نیست.
- قاعده‌ی ۳۷۳ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ از جمله مزایای ذکر گفتن با سَبَّحَی تَرِبَت حضرت سیدالشهداء (علیه‌السلام) این است که هرگاه ذاکر، ذکر گفتن را فراموش {یا ترک} کند و سَبَّحَی را {بدون ذکر گفتن} بچرخاند، برایش ثواب ذکر نوشته می‌شود.
- قاعده‌ی ۳۷۴ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که با سَبَّحَی ❁ تَرِبَت حضرت سیدالشهداء (علیه‌السلام) ذکر بگوید، خدای متعال به ازای هر دانه، چهل [یا هفتاد] حسنه برایش می‌نویسد.
- قاعده‌ی ۳۷۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که سَبَّحَی ❁ تَرِبَت حضرت سیدالشهداء (علیه‌السلام) را بدون ذکر گفتن در دست بچرخاند، خدای تعالی به ازای هر دانه، [هفت یا] بیست حسنه برایش می‌نویسد.
- قاعده‌ی ۳۷۶ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که سَبَّحَی ❁ از خاک مرقد حضرت سیدالشهداء (علیه‌السلام) به همراه داشته باشد، از تسبیح‌گویان ❁ نوشته می‌شود، هر چند در حال تسبیح گفتن ❁

نباشد.

+ • قاعده‌ی ۳۷۷ (۲): در منهاج فردوسیان اعتقاد دارند؛ استشفاء با تربت حضرت حضرت سیدالشهداء (علیه‌السلام) فقط برای اصحاب منهاج فردوسیان اثر دارد و شفابخش است.

☑ تعقیبات:

+ • قاعده‌ی ۳۷۸ (۲): در منهاج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که بعد از نماز صبح، یازده مرتبه سوره‌ی توحید بخواند، علی‌رغم تلاش شیطان، گناهی او را تعقیب نخواهد کرد.

+ • قاعده‌ی ۳۷۹ (۲): در منهاج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که بعد از نماز صبح تا طلوع آفتاب در محل نمازش بنشیند و ذکر خدا بگوید {و تلاوت قرآن کند}، پاداش حج‌گزار دارد و گناهایش بخشیده می‌شود.

• قاعده‌ی ۳۸۰ (۲): در منهاج فردوسیان اعتقاد دارند؛ اثر نشستن بر سجاده، بعد از نماز صبح تا طلوع آفتاب در جلب‌روزی، از انجام دادن سفرهای تجاری به شرق و غرب عالم، بیشتر است.

• قاعده‌ی ۳۸۱ (۲): در منهاج فردوسیان اعتقاد دارند؛ نشستن منہاجی بر سجاده، بعد از نماز صبح تا طلوع آفتاب، موجب فاصله افتادن بین او و آتش جهنم می‌شود.

• قاعده‌ی ۳۸۲ (۲): در منهاج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که بعد از نماز صبح که به جماعت خوانده، بر سجاده‌اش بنشیند و تا طلوع آفتاب به ذکر خدا مشغول باشد، هفتاد درجه در فردوس خواهد داشت که بین هر دو درجه، مانند فاصله‌ای باشد که اسب اصیل چابک در هفتاد سال طی می‌کند.

• قاعده‌ی ۳۸۳ (۲): در منهاج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که بعد

از نماز واجب تا نماز واجب بعدی مشغول تعقیبات باشد، میهمان خداست و خدای تعالی میهمانش را گرامی می‌دارد.

●+ قاعده‌ی ۳۸۴ (۲): در منهاج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهای که بعد از هر نماز واجب [قبل از این که پاهایش را تکان دهد،] چهل مرتبه تسبیحات اربعه بگوید، سپس دعا کند، دعایش مستجاب می‌شود.

● قاعده‌ی ۳۸۵ (۲): در منهاج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهای که بعد از نماز عصر، هفتاد مرتبه استغفار کند، خدای تعالی هفتصد گناهی که [خودش یا پدر، مادر، برادر، خواهر و خویشانش] در آن روز انجام داده باشد را می‌آمرزد.

● قاعده‌ی ۳۸۶ (۲): در منهاج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهای که {همیشه} بعد از نماز عصر، ده مرتبه سوره‌ی قدر بخواند، روز قیامت برایش مانند اعمال {خیر} مردمان نوشته می‌شود.

● قاعده‌ی ۳۸۷ (۲): در منهاج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهای که بعد از نماز عصر، هفتاد و هفت مرتبه استغفار کند، خدای تعالی گناه هفتاد و هفت سال [خود، پدر، مادر و خویشانش] را می‌آمرزد.

● قاعده‌ی ۳۸۸ (۲): در منهاج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهای که {همیشه} بعد از نماز مغرب بگوید: «الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي يَفْعَلُ مَا يَشَاءُ وَلَا يَفْعَلُ مَا يَشَاءُ غَيْرُهُ» خیر فراوانی به او داده خواهد شد.

●+ قاعده‌ی ۳۸۹ (۲): در منهاج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس بعد از نماز صبح و مغرب، هفت مرتبه بگوید: «بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ لَا حَوْلَ وَ لَا قُوَّةَ إِلَّا بِاللَّهِ الْعَلِيِّ الْعَظِيمِ» جذام، پیسی، دیوانگی و هفتاد نوع بلا به او نخواهد رسید [و اگر از بدبختان باشد، در خوشبختان نوشته خواهد شد].

- + قاعده‌ی ۳۹۰ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهجی که سوره‌ی توحید را بعد از هر نماز واجب بخواند، خدای تعالی خیر دنیا و آخرت را برایش جمع کرده و خود، پدر، مادر و فرزندان را خواهد آمرزید.
- + قاعده‌ی ۳۹۱ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خواندن تعقیبات بعد از نمازهای واجب، از گردش در شهرها {برای تجارت} روزی آوتر است.
- + قاعده‌ی ۳۹۲ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ دعا بعد از نمازهای واجب [بویژه صبح، ظهر و مغرب]، مستجاب است.
- قاعده‌ی ۳۹۳ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهجی که بعد از نماز واجب تا نماز واجب بعدی مشغول تعقیبات شود، میهمان خداست و خدای تعالی میهمانش را گرامی می‌دارد.
- + قاعده‌ی ۳۹۴ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ برتری دعا کردن بعد از نمازهای واجب بر دعا کردن بعد از نمازهای مستحب، مانند برتری نمازهای واجب بر نمازهای مستحب است.
- + قاعده‌ی ۳۹۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهجی که بعد از هر نماز واجب [قبل از این که پایش را تکان دهد]، چهار مرتبه تسبیحات اربعه بگوید، سپس دعا کند، دعایش مستجاب می‌شود.
- + قاعده‌ی ۳۹۶ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهجی که بعد از نمازهای واجبش دعای مخصوص* بخواند، در روز قیامت، هشت در بهشت به رویش گشوده خواهد شد تا از هر کدام بخواند وارد شود.
- قاعده‌ی ۳۹۷ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهجی که بعد از هر نماز، سه مرتبه «الله اکبر» بگوید، سپس تهلیل خاص* را بخواند، شکر الهی بر تقویت اسلام و سربازان اسلام را ادا کرده است.

● قاعده‌ی ۳۹۸ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس بعد از نماز واجبش سی مرتبه تسبیحات اربعه بخواند، از گرفتار شدن به بلایایی مانند زیر آوار رفتن، غرق شدن، سوختن، در چاه افتادن، خورده شدن توسط درندگان، در آن روز ایمن خواهد بود.

● قاعده‌ی ۳۹۹ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ گفتن سی بار تسبیحات اربعه بعد از نمازهای واجب، {از مصادیق} «ذکر کثیر» است.

●+ قاعده‌ی ۴۰۰ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که بعد از نمازهای واجبش سی بار «سبحان الله» بگوید، اثری از گناهان بر بدنش باقی نمی‌ماند.

●+ قاعده‌ی ۴۰۱ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که بعد از نمازهای واجبش دوازده مرتبه سوره‌ی توحید و دعای مخصوص* بخواند، در حالی از دنیا بیرون خواهد رفت که پاک از گناهان باشد مانند طلای ناب که از هرگونه ناخالصی‌ای پاک است و هیچ کس {در قیامت} از او طلب مظلومه‌ای نخواهد کرد.

● قاعده‌ی ۴۰۲ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ وقتی اصحاب منهج فردوسیان به نماز می‌ایستند، خدای تعالی حور العین را به تماشای آنها می‌فرستد، پس اگر بعد از نماز، از خدای تعالی از دواج با حور العین را نخواهند، حور العین با تعجب {و دلخوری} بر می‌گردد.

☑ نماز شب:

● قاعده‌ی ۴۰۳ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ شرافت اصحاب منهج فردوسیان به خواندن نماز شب است.

●+ قاعده‌ی ۴۰۴ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ از سحر {ساعتی

قبل از اذان صبح { تا طلوع آفتاب، درهای آسمان باز است و حاجت‌های بزرگ کسی که در این فاصله دعا کند، برآورده می‌شود.

●+ قاعده‌ی ۴۰۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خدای تعالی به بنده‌ای که نماز شب فوت شده‌اش را در روز، قضا می‌کند، بر فرشتگانش مباحات ❁ می‌کند.

● قاعده‌ی ۴۰۶ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس موفق به خواندن نماز شب نمی‌شود، اگر قضایش را در روز بخواند، {به زودی} موفق به خواندن نماز شب در وقتش خواهد شد.

●+ قاعده‌ی ۴۰۷ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر گاه اصحاب منهج فردوسیان، نیت خواندن نماز شب داشته باشند ولی خواب بر آن‌ها غلبه کند، خدای تعالی {به خاطر نیت صادقانه‌شان} برایشان ثواب نماز شب را می‌نویسد و نفس‌هایشان تسبیح ❁ و خوابشان صدقه محسوب می‌شود.

●+ قاعده‌ی ۴۰۸ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که در دو رکعت اول نماز شب، در هر رکعت بعد از حمد، سی مرتبه سوره‌ی توحید بخواند، اگر بین او بین خدای تعالی گناهی باقی مانده باشد، بخشیده می‌شود.

● قاعده‌ی ۴۰۹ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ نماز شب خواندن، یکی از {تفریحات سالم و} سرگرمی‌های {لذت‌بخش} اصحاب منهج فردوسیان است.

● قاعده‌ی ۴۱۰ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ نماز شب خواندن، موجب نجات {از گرفتاری‌ها و تنگناها} است.

● قاعده‌ی ۴۱۱ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ شرف اصحاب منهج

- فردوسیان به خواندن نماز شب است.
- قاعده‌ی ۴۱۲ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ قضای نماز شب در روز بعد، افضل از خواندن آن در اول شب است.
  - قاعده‌ی ۴۱۳ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ {استمرار در} خواندن نماز شب، موجب دور شدن درد {و بیماری} از جسم می‌شود.
  - قاعده‌ی ۴۱۴ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ {استمرار در} خواندن نماز شب، موجب نورانی شدن چهره، نیکو شدن بوی {عرق} بدن و موجب جلب روزی می‌گردد.
  - قاعده‌ی ۴۱۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خواندن نماز شب، زینت اصحاب منهج فردوسیان در عالم آخرت است.
  - قاعده‌ی ۴۱۶ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس نماز شب بخواند، روزی همان روزش تضمین شده است.
  - قاعده‌ی ۴۱۷ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ {استمرار در} خواندن نماز شب موجب نیکو شدن اخلاق {خوش اخلاق شدن} می‌گردد.
  - قاعده‌ی ۴۱۸ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ {استمرار در} خواندن نماز شب موجب پرداخت بدهی‌ها {و وام‌ها} می‌گردد.
  - قاعده‌ی ۴۱۹ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خواندن نماز شب، غم و غصه را زایل می‌کند.
  - قاعده‌ی ۴۲۰ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ {استمرار در} خواندن نماز شب، موجب نورانی شدن چشم {و بینایی} می‌گردد.
  - قاعده‌ی ۴۲۱ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خانه‌هایی که در آن‌ها نماز شب همراه با تلاوت قرآن خوانده می‌شود، برای اهل آسمان می‌درخشد

همانطور که ستارگان برای اهل زمین می‌درخشد.

●+ قاعده‌ی ۴۲۲ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خواندن نماز شب، موجب آمرزیده شدن گناهان روز می‌گردد.

●+ قاعده‌ی ۴۲۳ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ اگر کسی صادقانه قصد نماز شب خواندن داشته باشد، فرشته‌ها بیدارش می‌کنند.

●+ قاعده‌ی ۴۲۴ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که در نماز وترش سوره‌های توحید، فلق و ناس را بخواند {در ملکوتِ عالم} گفته می‌شود: ای بنده‌ی خدا، بشارت باد بر تو که خدای تعالی نماز وتر تو را قبول کرد.

● قاعده‌ی ۴۲۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ از جمله افرادی که مغبون ☉ شده‌اند، کسانی هستند که نماز شب نمی‌خوانند.

● قاعده‌ی ☼ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ گاهی گناه کردن در روز، موجب محرومیت از خواندن نماز شب می‌شود.

☑ نافلة:

● قاعده‌ی ۴۲۶ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خواندن نمازهای نافلة ☉، موجب نزدیک شدن اصحاب منهج فردوسیان به درجات {عالیه‌ی بهشت} می‌گردد.

● قاعده‌ی ۴۲۷ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خواندن نوافلِ یومیه موجب برطرف شدن کمبودهای نمازهای واجب {مانند عدم حضور قلب} می‌شود.

● قاعده‌ی ۴۲۸ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ اگر نمازهای نافلة [بدون عذر،] نشسته خوانده شود، {ثواب و اثر تکاملی‌اش} نصف نمازهای

ایستاده است.

● قاعده‌ی ۴۲۹ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ برتری نافله خواندن در نهم بر نافله خواندن در آشکار، مانند برتری نماز واجب بر نماز نافله است.

+● قاعده‌ی ۴۳۰ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هرگاه یکی از اصحاب منهج فردوسیان، نافله‌هایی که از او فوت شده را قضا نماید، خدای متعال {با تعریف از این کار او،} فرشتگان را به تعجب می‌اندازد.

● قاعده‌ی ۴۳۱ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خواندنِ نافله، {بین دو نماز،} نمازهایی که پشت سر هم خوانده می‌شود {مانند ظهر و عصر} را از جمع بودن خارج می‌کند.

● قاعده‌ی ۴۳۲ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسی که نمازهای نافله‌اش بدون عذر شرعی [عذرهای شرعی‌ای مانند طلب معیشت حلال یا برآوردن نیازهای برادران دینی‌اش] فوت گردد [به بهانه‌هایی مانند این که سرگرم جمع‌آوری مال است]، خدای تعالی را در حالی ملاقات خواهد کرد که توهین‌کننده به نماز و ضایع‌کننده‌ی سنت استاد اعظم (صلی‌الله‌علیه‌وآله‌وسلم) باشد.

+● قاعده‌ی ۴۳۳ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ قضا کردنِ نافله‌های فوت شده از صدقه دادن [به ازای هر دو رکعت، یک مُدّ طعام] با فضیلت‌تر است.

+● قاعده‌ی ۴۳۴ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهای که چهار رکعت نماز {به دو سلام} بخواند که در هر رکعت، بعد از حمد، پنجاه مرتبه سوره‌ی توحید بگوید، تمام گناهایش {غیر از حقوق ضایع شده‌ی

مردم { بخشیده می‌شود.

● قاعده‌ی ﴿۲﴾: در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهجی که در روز بیست و هفتم رجب، دوازده رکعت نماز مخصوص * بخواند، هر حاجت مشروعی که داشته باشد، مستجاب می‌شود.

☑ نماز جعفر طیار (رضوان‌الله‌علیه):

●+ قاعده‌ی ۴۳۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهجی که نماز جعفر طیار (رضوان‌الله‌علیه) بخواند اگر به اندازه‌ی ریگ بیابان و کف دریا، گناه داشته باشد، خدای متعال آن را می‌بخشد.

● قاعده‌ی ۴۳۶ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس عجله داشته باشد { یعنی فرصت کافی برای انجام دادنِ کامل نماز جعفر طیار (رضوان‌الله‌علیه) پیدا نکند }، می‌تواند چهار رکعت { دو دو رکعتی } به نیت نماز جعفر بخواند و بعد از نماز { در فرصت‌هایی که پیدا می‌کند } سیصد و شصت مرتبه تسبیحات اربعه را بگوید.

● قاعده‌ی ۴۳۷ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خواندنِ نماز جعفر طیار (رضوان‌الله‌علیه) در هر روز، از داشتن دنیا و آنچه در آن است، بهتر است.

●+ قاعده‌ی ۴۳۸ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خواندنِ نماز جعفر طیار (رضوان‌الله‌علیه) در هر هفته یا هر ماه، موجب بخشیده شدنِ گناهان بین آن‌ها می‌شود.

● قاعده‌ی ۴۳۹ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ نماز جعفر طیار (رضوان‌الله‌علیه) را می‌توان به جای { چهار رکعت از } نوافل روزانه محسوب کرد.

✓ نماز جماعت:

- قاعده‌ی ۴۴۰ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ در تمام کارهایی که امکان دارد، جماعت بهتر از افراد است.
- قاعده‌ی ۴۴۱ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ نماز خواندن در جماعت، بیست و سه [یا بیست و پنج] برابر برتر از نماز فراداست.
- قاعده‌ی ۴۴۲ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس امام جماعت گروهی شود و {در نماز و بعد از نماز} فقط برای خودش دعا کند، به آنان خیانت کرده است.
- قاعده‌ی ۴۴۳ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ با فضیلت‌ترین صف‌های جماعت، صف اول و نزدیک امام جماعت است.
- قاعده‌ی ۴۴۴ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ برتری سمت راست صف‌های جماعت بر سمت چپ آن، مانند برتری نماز جماعت بر نماز فراداست.
- قاعده‌ی ۴۴۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ {ثواب} نماز خواندن در صف اول جماعت، مانند {ثواب} جهاد در راه خداست.
- قاعده‌ی ۴۴۶ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کم‌فضیلت‌ترین صف نماز جماعت برای منہاجیون، صف آخر است.
- قاعده‌ی ۴۴۷ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که نماز واجبش را در اول وقت بخواند، سپس [به ضرورت تقیّه،] به نماز جماعت عامه حاضر شود، برایش بیست و پنج درجه {در نزد خدای تعالی یا در بهشت} خواهد بود.
- قاعده‌ی ۴۴۸ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که

نمازهای واجبش را {به ضرورت تقیه} با عامه بخواند، گناھانش را برای آنان بجا گذاشته و حسنااتشان را برای خود بر می‌دارد.

●+ قاعده‌ی ۴۴۹ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر گاه سه نفر [یا بیشتر] از اصحاب منهج فردوسیان، گرد هم آیند، به همان تعداد، فرشتگان در جمع‌شان حاضر می‌شوند که اگر {آن منہاجیون یا منہاجیات} دعا کنند، {این فرشتگان،} آمین می‌گویند و اگر از شرور و بلایا به خدای تعالی پناه ببرند، {این فرشتگان،} نیز همین را برایشان از خدا می‌خواهند.

● قاعده‌ی ۴۵۰ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس به امام جماعتی که صلاحیت امامت جماعتی دارد، اقتدا کند ولی حمد و سوره‌اش را بخواند، اگر در آن حال بمیرد، بر غیر فطرت مُرده است.

● قاعده‌ی ۴۵۱ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که بر حضور در نماز جماعت محافظت نماید، بر صراط، مانند برق جهنده خواهد گذشت و چهره‌اش مانند ماه تمام، خواهد درخشید و بر هر شبانه‌روزی که محافظت بر جماعت داشته، پاداش شهید خواهد یافت.

● قاعده‌ی ۴۵۲ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که بر حضور در صف اول جماعت و درک تکبیرة الاحرام محافظت نماید، [و برای این کار، مؤمنی را نیازارد] خداوند او را در بهشت، هزاران شهر و قصر عطا خواهد فرمود.

● قاعده‌ی ۴۵۳ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس امامت جماعت گروهی را با رضایت آنان بر عهده گیرد و در قرائت، رکوع، سجده، نشستن و ایستادن نماز، میانرو باشد {یعنی نه خیلی سریع و نه خیلی آرام} برایش به مانند پاداش همه‌ی آن جماعت خواهد بود.

● قاعده‌ی ۴۵۴ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس امامت جماعت گروهی را بر عهده گیرد ولی در قرائت، رکوع و سجده‌اش میان‌ه‌رو نباشد {یعنی یا خیلی سریع و یا خیلی آرام بخواند} نمازش از شانیه‌هایش بالاتر نرفته و قبول نمی‌شود.

● قاعده‌ی ۴۵۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس بدون علت، در مسجد و با مسلمانان، نماز جماعت نخواند، نمازش نماز {ی} که باید باشد، { نیست.

● قاعده‌ی ﴿﴾ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ نماز فرادا در مسجد الحرام افضل از نماز جماعت در خانه است.

☑ نماز جمعه:

● قاعده‌ی ۴۵۶ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسی که {بدون عذر} [و به خاطر سبک شمردن] در سه نماز جمعه پشت سر هم، شرکت نکند، خداوند متعال بر دلش مهر نفاق می‌زند.

● قاعده‌ی ۴۵۷ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهجی مسافر که در نماز جمعه [به خاطر رغبت در ثواب و محبت به آن] شرکت کند، خداوند، پاداش یک‌صد نماز جمعه‌ی مقیم به او عطا می‌فرماید.

●+ قاعده‌ی ۴۵۸ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهجی که در حال بازگشت از نماز جمعه، یک بار سوره‌ی حمد، هفت بار سوره‌های توحید، فلق، ناس، {و یک بار} آیه‌ی الکرسی، آیه‌ی سُخره، آیه‌ی ۱۲۸ و ۱۲۹ سوره‌ی توبه را بخواند، کفاره‌ی {گناهان و خطاهای} ما بین جمعه تا جمعه‌اش خواهد بود.

● قاعده‌ی ۴۵۹ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهجی که بعد از

نماز جمعه، یک حمد و هفت سوره‌ی توحید، یک حمد و هفت سوره‌ی فلق و یک حمد و هفت سوره‌ی ناس بخواند، تا جمعه‌ی مقابل از فتنه‌ها {امتحانات سخت و گرفتاری‌ها} در امان خواهد بود.

✓ **مسجد:**

- قاعده‌ی ۴۶۰ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ آباد کردن مساجد فقط در صلاحیت اصحاب منهج فردوسیان است.
- قاعده‌ی ۴۶۱ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ مسجدی که بر اثر بی‌توجهی مردم و اقامه نکردن نماز در آن، خراب شده باشد، فردای قیامت به خدای تعالی شکایت خواهد کرد.
- قاعده‌ی ۴۶۲ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر مسجدی بر قبر پیامبری یا جانشین پیامبری یا محلی که قطراتی از خون آن‌ها به آنجا چکیده باشد، بنا می‌شود.
- قاعده‌ی ۴۶۳ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ فرقی بین مسجد شیعه و سنی {در فضیلت} نیست.
- قاعده‌ی ۴۶۴ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ {نشستن در مسجد به} انتظار وارد شدن وقت نماز، گنجی از گنج‌های بهشت است.
- قاعده‌ی ۴۶۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ {نشستن در مسجد به} [انتظار وارد شدن وقت نماز، رُهبانیت اصحاب منهج فردوسیان است.
- قاعده‌ی ۴۶۶ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ نشستن در مسجد، جز برای سه منظور [نماز، ذکر الهی و علم‌آموزی] لغو و بیهوده است.
- + قاعده‌ی ۴۶۷ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ برای نشستن اصحاب منهج فردوسیان در مسجد {به یکی از منظوره‌ای درست} در هر

نفسی، درجه‌ای در بهشت عطا می‌گردد؛ ده حسنه نوشته می‌شود؛ ده گناه محو می‌گردد و فرشتگان بر آنان درود می‌فرستند.

● قاعده‌ی ۴۶۸ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهجی که در مسجد بعد از خواندن یکی از نمازهای واجب، به انتظار نماز بعدی بنشیند، میهمان خداست و حق است بر خدای تعالی که میهمانش را اکرام ﴿ نماید.

+ ● قاعده‌ی ۴۶۹ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهجی که از مسجدی { که در آن نماز خوانده،} در حال برگشتن به خانه باشد، یکی از سه چیز دارد؛ دعایی که منجر به بهشتی شدنش گردد، دعایی که منجر به برگشتن بلایی از بلایای دنیا از او شود؛ برادری ایمانی که در راه خدا با او آشنا شده باشد.

● قاعده‌ی ۴۷۰ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ نماز امام و مأمومی که [بدون عذر] از مسجد روی گردانده و در خانه، نماز جماعت بخواند، قبول نیست.

● قاعده‌ی ۴۷۱ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ نمایاندن ناف، ران و زانو در مسجد، {در حکم} کشف عورت است.

● قاعده‌ی ۴۷۲ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ نماز فُرادا در مسجد، برتر از نماز جماعت در خانه است.

● قاعده‌ی ۴۷۳ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهجی که به مسجد رفت و آمد داشته باشد، {حد اقل} یکی از این هشت مورد را به دست می‌آورد؛ برادری ایمانی؛ علمی مفید؛ نشانه‌ای محکم؛ کلمه‌ای هدایتگر؛ رحمتی که انتظارش را می‌کشیده؛ سخنی که او را از انحرافی بازدارد؛ گناهی که از ترس یا شرم، ترک کند.

- قاعده‌ی ۴۷۴ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهجی که قرآن، {محور اصلی} سخنش و مسجد {همانند} خانه‌اش باشد، خدای تعالی برایش خانه‌ای در بهشت بنا می‌کند.
- قاعده‌ی ۴۷۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ منهجی‌ای که وقتی از مسجد خارج می‌شود، تا زمانی که دوباره به مسجد برگردد، قبلش متعلق به مسجد باشد، در روز قیامت در سایه‌ی {رحمت و عنایت} خدای تعالی خواهد بود.
- + قاعده‌ی ۴۷۶ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر غم‌دیده‌ی گرفتاری که بین نماز مغرب و عشاء در مسجد سهله، دو رکعت نماز بخواند و دعا کند، خدای (عَزَّ و جَلَّ) گرفتاری‌اش را برطرف می‌سازد.
- قاعده‌ی ۴۷۷ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ بهترین اهل مسجد، کسانی هستند که قبل از دیگران به آن داخل، و بعد از دیگران از آن خارج می‌شوند.
- قاعده‌ی ۴۷۸ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهجی که اخلاط سر و سینه‌اش را در مسجد و به احترام حق مسجد {بیرون نیاندازد بلکه} فرو ببرد، خداوند آنچه فرو برده را موجب سلامتی بدن و عافیت* از بلاهای جسمانی قرار می‌دهد.
- قاعده‌ی ۴۷۹ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهجی که {برای ادای نماز} به سوی مسجدی برود، پایش را بر هیچ خشک و تری نمی‌گذارد مگر این که تا زمین هفتم برایش تسبیح* می‌گوید.
- قاعده‌ی ۴۸۰ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهجی که چراغی در مسجدی برافروزد، تا زمانی که روشن باشد، ملائکه و حاملان

عرش برایش استغفار می‌کنند.

● قاعده‌ی ۴۸۱ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ نماز خواندن در مسجد الحرام، با فضیلت‌تر از یک‌صد هزار نماز در سایر مسجدهاست.

● قاعده‌ی ۴۸۲ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ نماز خواندن در مسجد النبی (صلی‌الله‌علیه‌وآله‌وسلم) در نزد خدای تعالی برابر با ده هزار نماز در سایر مسجدها [غیر از مسجد الحرام] است.

● قاعده‌ی ۴۸۳ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ {ثواب} نماز خواندن در بیت المقدس برابر با {ثواب} هزار رکعت نماز است.

● قاعده‌ی ۴۸۴ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ {ثواب} نماز خواندن در مسجد بزرگ {هر شهر} برابر با {ثواب} یک‌صد نماز است.

● قاعده‌ی ۴۸۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ {ثواب} نماز خواندن در مسجد قبیلہ {محلہ} برابر با {ثواب} بیست و پنج نماز است.

● قاعده‌ی ۴۸۶ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ {ثواب} نماز خواندن در مسجد بازار، برابر با {ثواب} دوازده نماز است.

●+ قاعده‌ی ۴۸۷ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که عصر پنجشنبه، مسجدی {که نماز جمعه در آن برگزار می‌شود} را جارو کند، {گناهان و خطاهایش} آمرزیده می‌شود.

● قاعده‌ی ۴۸۸ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که مسجدی در دنیا بنا کند، خدای متعال به هر وَجِبِ ﴿یا هر ذِراع﴾ از آن، هزاران قصر برایش در بهشت بنا خواهد کرد.

● قاعده‌ی ۴۸۹ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که {برای اقامه‌ی نماز} به سوی مسجدی گام بردارد، به هر قدمی، ده حسنه کسب

می‌کند و ده بدی {و گناهِش} محو می‌شود و ده درجه {در مقامات معنوی-اش} بالا می‌رود.

● قاعده‌ی ۴۹۰ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ ارتباط داشتن با مساجد، برکات زیادی [مانند: پیدا کردن دوستان خوب، یاد گرفتن دانش‌های مفید و برخورداری از رحمت‌های الهی] دارد.

● قاعده‌ی ۴۹۱ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسی که به احترام مسجد، آب دهان {و خلط سر و سینه} در آن نیاندازد، خدای تعالی را روز قیامت خندان ملاقات خواهد کرد و پرونده‌ی اعمالش به دست راستش داده خواهد شد.

+ ● قاعده‌ی ۴۹۲ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر قدمی که برای اقامه‌ی نماز {به سوی مسجد} برداشته شود، صدقه است.

● قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسانی که مانع یاد خدا در مساجد می‌شوند، از جمله‌ی ستمکارترین مردم هستند.

● قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ مشرکانی که به کفر خود گواهی می‌دهند {و اعتراف دارند} صلاحیت آباد کردن مساجد را ندارند.

✓ مسجد کوفه:

● قاعده‌ی ۴۹۳ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ {صرف} نشستن در مسجد کوفه [بدون نماز خواندن، ذکر گفتن یا تلاوت قرآن] عبادت است.

● قاعده‌ی ۴۹۴ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ مسجد کوفه در روز قیامت در دو لباس سفید مانند مُحرم {به صحنه‌ی قیامت} آورده می‌شود تا برای کسانی که در آن نماز خوانده‌اند، شفاعت کند، شفاعتی که رد نمی‌گردد.

+ ● قاعده‌ی ۴۹۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ مسجد کوفه آن قدر

پُر برکت^{۱۰} است و در برآورده شدن حاجت‌ها نقش دارد که اگر مردم می‌دانستند، از سراسر زمین - ولو با خزیدن بر برف - خود را به آن می‌رساندند.

● قاعده‌ی ۴۹۶ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ {ثوابِ} خواندنِ نماز واجب در مسجد کوفه معادل با {ثوابِ} یک حج [با استاد اعظم (صلی‌الله‌علیه‌وآله‌وسلم)] و {ثوابِ} خواندنِ نماز نافله در آن، معادل {ثوابِ} یک عُمره [با استاد اعظم (صلی‌الله‌علیه‌وآله‌وسلم)] است.

●+ قاعده‌ی ۴۹۷ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ {ثوابِ} یک درهم صدقه در {شهر یا مسجد} کوفه، {ثوابِ} صد [یا هزار] درهم در غیر آن محسوب می‌شود.

● قاعده‌ی ۴۹۸ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ {ثوابِ} دو رکعت نماز در {شهر یا مسجد} کوفه، {ثوابِ} یک صد [یا دو هزار] رکعت نماز در غیر آن محسوب می‌شود.

●+ قاعده‌ی ۴۹۹ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هیچ غم‌دیده‌ای در مسجد کوفه دعا نمی‌کند، مگر این که خدای تعالی گرفتاری‌اش را بر طرف و غصه‌اش را زایل می‌سازد.

●+ قاعده‌ی ۵۰۰ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس در مسجد کوفه دو رکعت نماز [در هر رکعت حمد، فلق، ناس، توحید، کافرون، نصر، قدر، اعلی و بعد از نماز، تسبیح حضرت زهرا (سلام‌الله‌علیها)] بخواند و دعا کند، دعایش مستجاب می‌شود.

● قاعده‌ی ۵۰۱ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ یک نماز فرادا در مسجد کوفه، با فضیلت‌تر از هفتاد نماز جماعت در غیر آن است.

- قاعده‌ی ۵۰۲ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ {ثواب} یک نماز [واجب] در مسجد کوفه برابر با {ثواب} هزار نماز در سایر مساجد است.
- قاعده‌ی ۵۰۳ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسی که از خاک کوفه بخورد، {در حقیقت} گوشت مردم [مُرده‌ای که در آن سرزمین دفن شده‌اند] را خورده است.

✓ روزه (۲):

- قاعده‌ی ۵۰۳ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ روزه‌دار همواره در حال عبادت خداست، تا زمانی که غیبت نکند، هر چند بر بسترش خوابیده باشد.
- قاعده‌ی ۵۰۴ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خواب روزه‌دار، {که بر اثر ضعف، گرسنگی و خستگی عارض شود} عبادت است.
- قاعده‌ی ۵۰۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ نفس‌های روزه‌دار {ثواب} تسبیح ◉ دارد.
- قاعده‌ی ۵۰۶ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ سکوت روزه‌دار، {دارای ثواب ذکر و} تسبیح ◉ است.
- + قاعده‌ی ۵۰۷ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که در روزی گرم، روزه بگیرد و تشنه شود، خدای تعالی هزار فرشته را می‌فرستد که چهره‌اش را مسح کنند و او را {به بهشت و غفران الهی} بشارت دهند.
- قاعده‌ی ۵۰۸ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر روزه‌داری که اول روز از عطریات استفاده کند، عقلش {تا شب} زایل نمی‌شود.
- قاعده‌ی ۵۰۹ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ برداشته شدن روزه در حال سفر، هدیه و کرامت خدای تعالی بر استاد اعظم

(صلی‌الله‌علیه‌وآله‌وسلم) و امت ایشان است و هر کس در حال سفر، روزه بگیرد {غیر از این که باطل است و باید قضا کند} هدیه‌ی خداوند متعال را رد کرده است.

●+ قاعده‌ی ۵۱۰ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر گاه روزه‌داری در جمعی که غذا می‌خورند حاضر شود {و در مقابل خواهش گرسنگی، مقاومت کند، ملکوت {اعضایش تسبیح} {الهی} می‌گویند و فرشتگان بر او درود می‌فرستند.

● قاعده‌ی ۵۱۱ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خدای تعالی نقص‌های روزه‌ی واجب را با روزه‌های مستحبی برطرف می‌سازد.

● قاعده‌ی ۵۱۲ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ روزه گرفتن در پنجشنبه‌ی اول و آخر و چهارشنبه‌ی وسط ماه، موجب برطرف شدن وسوسه‌ی سینه می‌شود.

● قاعده‌ی ۵۱۳ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ {اثر} روزه گرفتن {گرسنگی و تشنگی کشیدن بر شهوت جنسی، مانند} بُریدن بیضه‌هاست.

☑ افطار:

●+ قاعده‌ی ۵۱۳ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که در وقت سحری خوردن و افطاری خوردن، سوره‌ی قدر بخواند، در فاصله‌ی بینشان مانند کسی است که در خون خود در راه خدا، می‌غلند.

●+ قاعده‌ی ۵۱۴ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ دعای روزه‌دار [خصوصاً] در وقت افطار، مستجاب است.

● قاعده‌ی ۵۱۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ افطار کردن با آب {ولرم} گناهان قلب را می‌شوید {یا مشکلات قلبی و عروقی را برطرف

می‌سازد}.

● قاعده‌ی ۵۱۶ (۲): در منہاج فردوسیان اعتقاد دارند؛ افطاری دادن به اصحاب منہاج فردوسیان در ماه رمضان برابر با ثواب آزاد کردن برده‌ای در راه خداست.

● قاعده‌ی ۵۱۷ (۲): در منہاج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که روزہ‌ی مستحبی‌اش را در نزد برادر مؤمنش افطار کند، دو پاداش دارد؛ یکی پاداش نیت روزہ‌ای که داشت و دوم، پاداش خوشحال کردن برادر مؤمن با افطارش.

● قاعده‌ی ۵۱۸ (۲): در منہاج فردوسیان اعتقاد دارند؛ {ثواب} افطار کردن روزہ‌ی {مستحبی} در منزل برادر مؤمن، هفتاد یا نود برابر برتر از آن روزہ است.

● قاعده‌ی ۵۱۹ (۲): در منہاج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که در حال روزہ‌ی {مستحبی} بر برادر {دینی‌اش} وارد شود و {به دعوت او} افطار کند و صاحب‌خانه را از روزہ‌دار بودن خودش مطلع نسازد، تا ممتی در میان نیاید، خدای تعالی برایش ثواب یک سال روزہ می‌نویسد.

✓ قرآن کریم (۲):

● قاعده‌ی ۵۲۰ (۲): در منہاج فردوسیان اعتقاد دارند؛ قرآن کریم برای اصحاب منہاج فردوسیان، سراسر هدایت و رحمت است.

●+ قاعده‌ی ۵۲۱ (۲): در منہاج فردوسیان اعتقاد دارند؛ قرآن کریم، کتاب پُر برکتی ﴿﴾ است.

● قاعده‌ی ۵۲۲ (۲): در منہاج فردوسیان اعتقاد دارند؛ قرآن کریم که مایه‌ی درمان و رحمت اصحاب منہاج فردوسیان است، ستمکاران را جز خسارت

نمی‌افزاید.

● قاعده‌ی ۵۲۳ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ اگر تمام آدمیان و جئیان جمع شوند {و تمام توان خود را روی هم بگذارند} نمی‌توانند [سوره‌ای] مانند [سوره‌های] قرآن بیاورند.

● قاعده‌ی ۵۲۴ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ بازگو کردنِ سرگذشتِ {پندآموز} پیامبران گذشته در قرآن کریم، برای استوار کردنِ دلِ استاد اعظم (صلی‌الله‌علیه‌وآله‌وسلم) و موعظه و یادآوری برای اصحاب منهج فردوسیان است.

● قاعده‌ی ۵۲۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ آیات محکمت، اصل و اساس قرآن کریم هستند.

● قاعده‌ی ۵۲۶ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسانی که در قلوبشان انحراف است، برای فتنه‌انگیزی و طلب تفسیر {نادرست و به تردید انداختنِ مردم و گمراه کردن آنان} از آیات متشابه قرآن، پیروی می‌کنند.

+ ● قاعده‌ی ۵۲۷ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ فقط استادان منهج فردوسیان (علیهم‌السلام) می‌توانند قرآن کریم را تفسیر و تأویل کنند.

● قاعده‌ی ۵۲۸ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر سخنی که مخالف قرآن کریم باشد، مردود است.

● قاعده‌ی ۵۲۹ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس قرآن را به خاطر ریا {و خوش‌آمدِ مردم}، مجادله با سفیهان، فخرفروشی بر دانشمندان و طلبِ {مال} دنیا بیاموزد، از شدیدترین عذاب‌ها در روز قیامت خواهد داشت و هیچ نوعی از انواع عذاب نخواهد بود مگر این که بدان، عذاب خواهد گردید و این، به خاطر شدت غضب خدای تعالی بر اوست.

- قاعده‌ی ۵۳۰ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس قرآن را به خاطر رسیدن به کمال و سعادت فرا بگیرد، از بالاترین پاداش‌ها و درجات بهشت برخوردار خواهد گردید.
- قاعده‌ی ۵۳۱ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس قرآن را بیاموزد، سپس عمداً فراموش کند، روز قیامت خدای تعالی را در حالی که جُذام^۱ دارد و بر دست و پایش قفل است، ملاقات می‌نماید و به اندازه‌ی هر آیه، {که عمداً فراموش کرده} ماری بر او مسلط می‌سازد {تا او را بیازارد}.
- قاعده‌ی ۵۳۲ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس بعضی از آیات قرآن را با بعضی دیگر ترکیب کند، کافر می‌شود.
- قاعده‌ی ۵۳۳ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ نگاه کردن به خطوط قرآن [حتی بدون تلاوت] عبادت است.
- قاعده‌ی ۵۳۴ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که {آموختن یا حفظ} قرآن برایش سخت باشد، دو برابر پاداش خواهد داشت.
- قاعده‌ی ۵۳۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ بودن قرآن در خانه، موجب دور شدن شیطان است.
- قاعده‌ی ۵۳۶ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ در قرائتی از قرآن کریم که همراه با تدبّر نباشد، خیر {زیادی} نیست.
- قاعده‌ی ۵۳۷ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ «بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ» که در اول سوره‌های قرآن کریم آمده، جزء سوره است.
- قاعده‌ی ۵۳۸ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس قرآن را ختم کند {یعنی از اول تا آخر آن را تلاوت نماید} یک دعایش مستجاب

می‌شود.

● قاعده‌ی ۵۳۹ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ قرآنی که بر اثر قرآن نخواندن صاحبش بر آن غبار نشسته باشد، فردای قیامت به خدای تعالی شکایت خواهد کرد.

● قاعده‌ی ۵۴۰ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسی که متشابهات قرآن {و روایات} را به محکامات آن برگرداند، به راه راست هدایت خواهد شد.

● قاعده‌ی ۵۴۱ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسی که متشابهات روایات {و قرآن} را پیروی کند، گمراه خواهد شد.

● قاعده‌ی ۵۴۲ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسی که برای یاد دادن قرآن مزد بگیرد، بهره‌اش در روز قیامت، همان مزدی خواهد بود که {در دنیا} گرفته است.

● قاعده‌ی ﴿﴾ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ استاد اعظم (صلی‌الله‌علیه‌وآله‌وسلم) در روز قیامت به درگاه الهی از امتشان برای این که {تعالیم ارزشمند} قرآن کریم را رها کردند {و به آموزه‌های شرق و غرب، رو نمودند} شکایت خواهند کرد.

☑ تلاوت:

● قاعده‌ی ۵۴۳ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ تلاوت قرآن در جوانی، اثر بسیار عمیقی [در حد آمیخته شدن با خون و گوشت] بر وجود انسان می‌گذارد.

● قاعده‌ی ۵۴۴ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ تلاوت قرآن از روی مصحف ﴿﴾، برتر از تلاوت قرآن از حفظ است.

- قاعده‌ی ۵۴۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ تلاوت قرآن، موجب زیاد شدن حافظه و از بین رفتن بلغم ﴿است.
- قاعده‌ی ۵۴۶ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس به قصد خودنمایی یا کسب مال، قرآن را تلاوت می‌کرده باشد، خدای تعالی را روز قیامت در حالی ملاقات خواهد کرد که صورتش سیاه و بدون گوشت باشد.
- قاعده‌ی ۵۴۷ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس سوره‌ای از قرآن را {آنقدر نخواند که خواندنش را} فراموش کند، آن سوره {در روز قیامت} برایش در قیافه‌ای زیبا جلوه می‌کند و می‌گوید اگر مرا فراموش نمی‌کردی، تو را به درجات بالایی می‌رساندم.
- قاعده‌ی ۵۴۸ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ اگر قرآن آنقدر آهسته خوانده شود که خود تلاوت کننده نشنود، نقشی در کمال و سعادت او نخواهد داشت.
- قاعده‌ی ۵۴۹ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس قرآن را از روی مصحف ﴿تلاوت کند، نور چشمش زیاد می‌شود.
- قاعده‌ی ۵۵۰ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که قرآن را از روی مصحف ﴿تلاوت کند، از عذاب پدر و مادرش [اگر کافر و اهل عذاب باشند] کاسته می‌شود.
- قاعده‌ی ۵۵۱ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هیچ چیزی بر شیطان، سخت‌تر از تلاوت قرآن از روی مصحف ﴿نیست.
- قاعده‌ی ۵۵۲ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که {هر} شب ده آیه قرآن تلاوت کند، از غافلان نوشته نخواهد شد.
- قاعده‌ی ۵۵۳ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که {هر}

شب پنجاه آیه قرآن تلاوت کند، از ذاکرین نوشته خواهد شد.

● قاعده‌ی ۵۵۴ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهجی که {هر} شب یکصد آیه قرآن تلاوت کند، از قانتین {فرمان‌برداران} نوشته خواهد شد.

● قاعده‌ی ۵۵۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهجی که {هر} شب هزار آیه قرآن تلاوت کند، برایش یک قنطار ثواب نوشته می‌شود که هر قنطار، هزار مثقال طلاست و هر مثقال، بیست و چهار قیراط است که کوچک‌ترین قیراط، مانند کوه اُحُد و بزرگترین آن‌ها به اندازه‌ی بین زمین و آسمان می‌باشد.

● قاعده‌ی ۵۵۶ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس یکصد آیه [از هر جای قرآن که بخواهد] بخواند، سپس هفت مرتبه «یا الله» بگوید، {حتی} اگر سنگی را نفرین کند، {متلاشی} و {از جای خود برکنده} خواهد شد.

● قاعده‌ی ۵۵۷ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهجی که قرآن را ایستاده در حال نماز بخواند، خدای تعالی به هر حرفی برایش صد حسنه می‌نویسد و صد سیئه‌اش را محو می‌کند و صد درجه‌اش بالا می‌برد.

● قاعده‌ی ۵۵۸ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهجی که قرآن را نشسته در حال نماز بخواند، خدای تعالی به هر حرفی برایش پنجاه حسنه می‌نویسد و پنجاه سیئه‌اش را محو می‌کند و پنجاه درجه‌اش بالا می‌برد.

● قاعده‌ی ۵۵۹ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهجی که قرآن را در غیر نماز بخواند، خدای تعالی به هر حرفی برایش ده حسنه می‌نویسد و ده سیئه‌اش را محو می‌سازد.

● قاعده‌ی ۵۶۰ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهجی که شبی یک‌صد آیه در حال نماز تلاوت کند، خدای تعالی {از فضل عظیمش} به او ثواب شب‌زنده‌داری عطا می‌فرماید.

● قاعده‌ی ﴿۲﴾: در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر یک از اصحاب منهج فردوسیان که قرآن را در طول یک هفته [از جمعه تا جمعه] در شهر مکه ختم نماید، خدای تعالی به او به قدر اولین جمعه تا آخرین جمعه‌ی دنیا، پاداش و حسنه خواهد داد.

☑ بیداری شب با تلاوت قرآن در حال نماز:

● قاعده‌ی ۵۶۱ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهجی که یک‌دهم از شبی را با تلاوت قرآن در حال نماز سر کند، برایش به قدر تمام گیاهانی که در آن شب روییده، حسنات نوشته می‌شود.

+ ● قاعده‌ی ۵۶۲ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهجی که یک‌نهم از شبی را با تلاوت قرآن در حال نماز سر کند، خداوند به او ده دعای مستجاب می‌دهد و نامه‌ی اعمالش را در روز قیامت به دست راستش می‌دهد.

● قاعده‌ی ۵۶۳ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهجی که یک‌هشتم از شبی را با تلاوت قرآن در حال نماز سر کند، خداوند به او پاداش شهید صبور می‌دهد و اجازه‌ی شفاعت درباره‌ی خانواده‌اش پیدا می‌کند.

● قاعده‌ی ۵۶۴ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهجی که یک‌هفتم از شبی را با تلاوت قرآن در حال نماز سر کند، در روز قیامت که از قبرش برانگیخته شود صورتش مانند ماه شب چهارده می‌درخشد و بر صراط به همراه ایمنان {از عذاب و سختی آتش} عبور خواهد نمود.

- + قاعده‌ی ۵۶۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهجی که یک‌ششم از شبی را با تلاوت قرآن در حال نماز سر کند، از اوّابین ﴿ نوشته می‌شود و گناهان گذشته و آینده‌اش بخشیده می‌گردد.
- قاعده‌ی ۵۶۶ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهجی که یک‌پنجم از شبی را با تلاوت قرآن در حال نماز سر کند، همنشین حضرت ابراهیم (علیه‌السلام) در منزلش { در بهشت } خواهد بود.
- قاعده‌ی ۵۶۷ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهجی که یک‌چهارم از شبی را با تلاوت قرآن در حال نماز سر کند، از جمله‌ی اولین رستگاران خواهد بود و بر صراط، مانند بادِ وزنده خواهد گذشت و بدون حساب وارد بهشت خواهد گردید.
- + قاعده‌ی ۵۶۸ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهجی که یک‌سوم از شبی را با تلاوت قرآن در حال نماز سر کند، تمام فرشتگان غبطه‌ی جایگاهش در نزد خدای تعالی را خواهند خورد و { در روز قیامت } بدو گفته خواهد شد از هر یک از درهای هشتگانه‌ی بهشت که خواهی داخل شو.
- قاعده‌ی ۵۶۹ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهجی که نصف شبی را با تلاوت قرآن در حال نماز سر کند، اگر هفتاد هزار برابر زمین، طلا به او داده شود، معادل پاداشش نخواهد بود و برایش برتر از آزاد کردن هفتاد برده از فرزندان حضرت اسماعیل (علیه‌السلام) خواهد بود.
- قاعده‌ی ۵۷۰ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهجی که دو سوم از شبی را با تلاوت قرآن در حال نماز سر کند، به اندازه‌ی ریگ‌های بیابان، حسنات کسب خواهد کرد که هر حسنه‌ای ده برابر سنگین‌تر از کوه اُحُد باشد.

•+ قاعده‌ی ۵۷۱ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که یک شب کامل را با تلاوت قرآن در حال نماز سر کند، کمترین ثوابش خارج شدن از گناهان مانند روز تولد است؛ برایش به عدد تمام آفریده‌ها، حسنه و درجه است؛ نور در قبرش ثابت می‌شود؛ {محبت} گناه و حسد از قلبش برکنده می‌گردد؛ از عذاب قبر ایمن می‌شود؛ برائت {آزادی} از آتش جهنم می‌یابد، در زمره‌ی ایمنان {از عذاب‌ها و سختی‌ها} برانگیخته {و محشور} می‌شود و به دستور خدای تعالی در فردوس {برین} ساکن می‌گردد.

✓ سوره‌ی حمد:

• قاعده‌ی ۵۷۲ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ اگر سوره‌ی حمد بر مُرده‌ای خوانده شود و روحش برگردد، عجیب نیست.

• قاعده‌ی ۵۷۳ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر دردی که هفتاد مرتبه سوره‌ی حمد بر آن خوانده شود [به اذن الله] ساکن می‌شود.

• قاعده‌ی ۵۷۴ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر مریضی که هفت [و اگر درمان نشد، هفتاد] مرتبه سوره‌ی حمد را در گریبانش بخواند، بیماری‌اش از بین می‌رود.

✓ سوره‌ی بقره:

• قاعده‌ی ۵۷۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس {از اصحاب منهج فردوسیان} که سوره‌ی بقره را {همواره} تلاوت کند، روز قیامت مانند ابر بر سرش سایه خواهد انداخت.

✓ سوره‌ی آل عمران:

• قاعده‌ی ۵۷۶ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس {از اصحاب

منه‌اج فردوسی‌ان { که سوره‌ی آل عمران را {همواره} تلاوت کند، روز قیامت مانند ابر بر سرش سایه خواهد انداخت.

✓ سوره‌ی نساء:

• قاعده‌ی ۵۷۷ (۲): در منه‌اج فردوسی‌ان اعتقاد دارند؛ هر منه‌اجی که در هر جمعه، سوره‌ی نساء بخواند، از فشار قبر در امان خواهد ماند.

✓ سوره‌ی مائده:

• قاعده‌ی ۵۷۸ (۲): در منه‌اج فردوسی‌ان اعتقاد دارند؛ هر منه‌اجی که در هر پنجشنبه سوره‌ی مائده بخواند، ایمانش را به ظلم نخواهد آمیخت و هرگز مشرک نخواهد شد.

✓ سوره‌ی اعراف:

• قاعده‌ی ۵۷۹ (۲): در منه‌اج فردوسی‌ان اعتقاد دارند؛ هر منه‌اجی که در هر جمعه، سوره‌ی اعراف بخواند، روز قیامت حسابرسی {دقیق و سختی} نخواهد داشت.

• قاعده‌ی ۵۸۰ (۲): در منه‌اج فردوسی‌ان اعتقاد دارند؛ هر منه‌اجی که در هر ماه، سوره‌ی اعراف بخواند، روز قیامت از کسانی که ترس و غمی ندارند، خواهد بود.

✓ سوره‌ی انفال:

• قاعده‌ی ۵۸۱ (۲): در منه‌اج فردوسی‌ان اعتقاد دارند؛ هر منه‌اجی که در هر ماه، سوره‌ی انفال بخواند، هرگز گرفتار نفاق نخواهد شد.

✓ سوره‌ی توبه (برائت):

• قاعده‌ی ۵۸۲ (۲): در منه‌اج فردوسی‌ان اعتقاد دارند؛ هر منه‌اجی که در هر

ماه، سوره‌ی براءت بخواند، هرگز گرفتار نفاق نخواهد شد.

✓ **سوره‌ی یونس (علیه‌السلام):**

• قاعده‌ی ۵۸۳ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که {حد اقل} هر دو یا سه ماه، سوره‌ی یونس را بخواند، روز قیامت از مقرّبین خواهد بود.

✓ **سوره‌ی هود (علیه‌السلام):**

• قاعده‌ی ۵۸۴ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که در هر جمعه، سوره‌ی هود بخواند، خدای (عزّ و جلّ) او را در زمهره‌ی پیامبران مبعوث خواهد کرد.

✓ **سوره‌ی یوسف (علیه‌السلام):**

• قاعده‌ی ۵۸۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که هر روز یا هر شب، سوره‌ی یوسف بخواند، خدای تعالی در روز قیامت در حالی او را مبعوث خواهد کرد که جمالش مانند جمال حضرت یوسف (علیه‌السلام) باشد، فزع روز قیامت به او نخواهد رسید و از بندگان صالح خدا خواهد بود.

✓ **سوره‌ی رعد:**

• قاعده‌ی ۵۸۶ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس [هر چند ناصبی] باشد [سوره‌ی رعد را زیاد تلاوت کند، هیچگاه دچار صاعقه نخواهد شد.

• قاعده‌ی ۵۸۷ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که سوره‌ی رعد را زیاد تلاوت کند، بدون حساب وارد بهشت خواهد شد و درباره‌ی همه‌ی آشنایانش اجازه‌ی شفاعت خواهد یافت.

✓ **سوره‌ی نحل:**

- + • قاعده‌ی ۵۸۸ (۲): در منهج فردوسی‌ان اعتقاد دارند؛ هر کس در هر ماه، سوره‌ی نحل بخواند از دست طلبکارانش رها می‌گردد.
- قاعده‌ی ۵۸۹ (۲): در منهج فردوسی‌ان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که در هر ماه {حد اقل} یک بار سوره‌ی نحل بخواند، مسکنش در بهشت عدن در وسط بهشت خواهد بود.

✓ **سوره‌ی کهف:**

- قاعده‌ی ﴿۲﴾ (۲): در منهج فردوسی‌ان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که {وقتی برای استراحت شبانه به بستر می‌رود} آیه‌ی آخر سوره‌ی کهف را بخواند، با رشته‌ای از نور به کعبه‌ی معظمه و از آنجا به بیت المقدس متصل می‌شود.

✓ **سوره‌ی مریم (سلام‌الله‌علیها):**

- قاعده‌ی ۵۹۰ (۲): در منهج فردوسی‌ان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که همواره سوره‌ی مریم بخواند، در آخرت از همراهان حضرت عیسی (علیه‌السلام) خواهد بود و مانند پادشاهی حضرت سلیمان (علیه‌السلام) در دنیا {در بهشت} به او داده خواهد شد.
- + • قاعده‌ی ۵۹۱ (۲): در منهج فردوسی‌ان اعتقاد دارند؛ هر کس که همواره سوره‌ی مریم بخواند، نمی‌میرد مگر این که ثروت مند می‌شود.

✓ **سوره‌ی طه:**

- قاعده‌ی ۵۹۲ (۲): در منهج فردوسی‌ان اعتقاد دارند؛ خدای تعالی {منہاجی} تلاوت کننده‌ی سوره‌ی طه را دوست دارد.
- قاعده‌ی ۵۹۳ (۲): در منهج فردوسی‌ان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که

همواره سوره‌ی طه را تلاوت نماید، خدای تعالی در روز قیامت نامه‌ی عملش را به دست راستش خواهد داد، از اعمالش حساب‌رسی نخواهد شد و چندان که راضی شود پاداش خواهد یافت.

✓ سوره‌ی انبیاء:

• قاعده‌ی ۵۹۴ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که سوره‌ی انبیاء را از روی محبت تلاوت نماید، مانند کسی است که همراه پیامبران در بهشت است و در چشم مردم دنیا با هیبت خواهد بود.

✓ سوره‌ی حج:

+ • قاعده‌ی ۵۹۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس هر سه روز یک بار سوره‌ی حج بخواند، یک سال بیشتر طول نخواهد کشید که حضور در مناسک حج، روزی‌اش خواهد گردید.

✓ سوره‌ی مؤمنون:

• قاعده‌ی ۵۹۶ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که سوره‌ی مؤمنون بخواند، خدای تعالی عاقبت به خیرش می‌کند.
• قاعده‌ی ۵۹۷ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که سوره‌ی مؤمنون را در هر جمعه بخواند، منزلش در فردوس اعلی با پیامبران و مرسلین خواهد بود.

✓ سوره‌ی نور:

• قاعده‌ی ۵۹۸ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس هر روز یا هر شب، سوره‌ی نور بخواند هیچ‌یک از خانواده‌اش آلوده به زنا نخواهد شد.
+ • قاعده‌ی ۵۹۹ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که در

هر شب یا هر روز، سوره‌ی نور بخواند، هفتاد هزار فرشته در حالی که برایش استغفار می‌کنند، جنازه‌اش را تشییع خواهند کرد.

✓ سوره‌ی فرقان:

● قاعده‌ی ۶۰۰ (۲): در منهج فردوسی‌ان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که هر شب سوره‌ی فرقان بخواند، خداوند او را {در روز قیامت} عذاب نخواهد کرد و حسابرسی نخواهد شد و منزلش در فردوس اعلی خواهد بود.

✓ سوره‌ی عنکبوت:

● قاعده‌ی ۶۰۱ (۲): در منهج فردوسی‌ان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که سوره‌های عنکبوت و روم را در شب بیست و سوم ماه رمضان بخواند، از اهل بهشت خواهد بود.

✓ سوره‌ی لقمان:

●+ قاعده‌ی ۶۰۲ (۲): در منهج فردوسی‌ان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که هر شب سوره‌ی لقمان بخواند، خدای تعالی فرشتگانی را مأمور می‌سازد تا او را تا صبح از شرّ ابلیس و سربازانش محافظت نمایند.

●+ قاعده‌ی ۶۰۳ (۲): در منهج فردوسی‌ان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که هر روز سوره‌ی لقمان بخواند، خدای تعالی فرشتگانی را مأمور می‌سازد تا او را تا شب از شرّ شیطان و سربازانش محافظت نماید.

✓ سوره‌ی سجده:

● قاعده‌ی ۶۰۴ (۲): در منهج فردوسی‌ان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که {همواره} سوره‌ی سجده را تلاوت کند، برایش نور و شادی‌ای در روز قیامت خواهد بود و در دنیا، ستوده و مورد غبطه زندگی خواهد نمود.

✓ **سوره‌ی احزاب:**

• قاعده‌ی ۶۰۵ (۲): در منهج فردوسی‌ان اعتقاد دارند؛ هر منهجی که سوره‌ی احزاب را بسیار بخواند در روز قیامت در جوار استاد اعظم (صلی‌الله‌علیه‌وآله‌وسلم) و همسرانشان خواهد بود.

✓ **سوره‌ی سبأ:**

• قاعده‌ی ۶۰۶ (۲): در منهج فردوسی‌ان اعتقاد دارند؛ هر کس سوره‌ی سبأ را در شب بخواند، همواره {تا صبح} در حفظ الهی خواهد بود.

• قاعده‌ی ۶۰۷ (۲): در منهج فردوسی‌ان اعتقاد دارند؛ هر کس سوره‌ی سبأ را در روز بخواند، {تا شب} ناخوشایندی بدو نخواهد رسید و از خیر دنیا و آخرت چندان به او خواهد رسید که به خیالش نرسیده باشد.

✓ **سوره‌ی فاطر:**

• قاعده‌ی ۶۰۸ (۲): در منهج فردوسی‌ان اعتقاد دارند؛ هر کس سوره‌ی فاطر را در شب بخواند، همواره {تا صبح} در حفظ الهی خواهد بود.

• قاعده‌ی ۶۰۹ (۲): در منهج فردوسی‌ان اعتقاد دارند؛ هر کس سوره‌ی فاطر را در روز بخواند، {تا شب} ناخوشایندی بدو نخواهد رسید و از خیر دنیا و آخرت چندان به او خواهد رسید که به خیالش نرسیده باشد.

✓ **سوره‌ی یس:**

• قاعده‌ی ۶۱۰ (۲): در منهج فردوسی‌ان اعتقاد دارند؛ سوره‌ی یاسین، قلب قرآن است.

•+ قاعده‌ی ۶۱۱ (۲): در منهج فردوسی‌ان اعتقاد دارند؛ هر کس قبل از آغاز {فعالیت} روز، سوره‌ی یاسین بخواند، تا شب از بلاها محفوظ خواهد بود و

روزی اش {فراوان} خواهد رسید.

+ ● قاعده‌ی ۶۱۲ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس قبل از خواب شبانه، سوره‌ی یاسین بخواند، خدای تعالی هزار فرشته را مأمور محافظت او از شرّ شیطان رانده شده و هر آفتی می‌سازد.

+ ● قاعده‌ی ۶۱۳ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهای که {همواره} قبل از خواب شبانه، سوره‌ی یاسین بخواند اگر در روزش بمیرد، وارد بهشت می‌شود؛ سی هزار فرشته در مراسم غسل و تشییعش شرکت می‌کنند و برایش استغفار می‌نمایند؛ قبرش تا چشم کار کند گشاده می‌شود؛ از فشار قبر ایمن می‌گردد؛ هنگام خروج از قبر، فرشتگان او را همراهی می‌کنند و به هر خیری بشارتش می‌دهند؛ جایگاه بسیار بلندی بعد از پیامبران و ملائکه‌ی مقرب خواهد داشت؛ اجازه‌ی شفاعت خواهد یافت و از رفیقان استاد اعظم (صلی‌الله‌علیه‌وآله‌وسلم) خواهد بود.

✓ سوره‌ی صافات:

+ ● قاعده‌ی ۶۱۴ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس در هر جمعه سوره‌ی صافات بخواند، همواره از هر بلایی محفوظ خواهد بود و روزی اش بسیار وسیع خواهد گردید و بدی‌ای از ناحیه‌ی شیطان و سلطان به مال، بدن و فرزندانش نخواهد رسید.

● قاعده‌ی ۶۱۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهای که در هر جمعه سوره‌ی صافات بخواند اگر در همان روز و شب بمیرد، خدای تعالی او را شهید می‌میراند، شهید برانگیخته می‌شود و با شهدا وارد بهشت می‌شود.

✓ سوره‌ی زمر:

● قاعده‌ی ۶۱۶ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهای که

{همواره} سوره‌ی زمر بخواند، خدای تعالی به او شرف دنیا و آخرت خواهد داد و بدون {نیاز به} مال و خانواده، پُر هیبت خواهد ساخت، بدنش را بر آتش جهنم حرام ساخته و هزار شهر برایش در بهشت خواهد ساخت.

✓ سوره‌ی غافر (مؤمن):

•+ قاعده‌ی ۶۱۷ (۲): در منهج فردوسی‌ان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که هر شب سوره‌ی غافر (مؤمن) را تلاوت کند، خدای تعالی گناهان گذشته و آینده‌اش را می‌بخشد و آخرت را بهتر از دنیا برایش خواهد ساخت.

✓ سوره‌ی شوری:

• قاعده‌ی ۶۱۸ (۲): در منهج فردوسی‌ان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که سوره‌ی شورا را همواره تلاوت کند، روز قیامت در حالی مبعوث خواهد شد که صورتش مانند خورشید می‌درخشد و داخل قصری از یاقوت سرخ می‌شود که هزار خدمتکار داشته باشد.

✓ سوره‌ی زخرف:

• قاعده‌ی ۶۱۹ (۲): در منهج فردوسی‌ان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که همواره سوره‌ی زُخرف را تلاوت کند، خدای تعالی او را از فشار قبر و حشرات زمین {که به جسد آسیب می‌رسانند} در امان می‌دارد.

✓ سوره‌ی دخان:

• قاعده‌ی ۶۲۰ (۲): در منهج فردوسی‌ان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که {همواره} سوره‌ی دخان را در نمازهای واجب و مستحبش بخواند، خدای تعالی او را با ایمنان {از عذاب} بر می‌انگیزد و در سایه‌ی عرش جا می‌دهد.

✓ **سوره‌ی جاثیه:**

● قاعده‌ی ۶۲۱ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهجی که سوره‌ی جاثیه را {همواره} تلاوت کند، دوزخ را نخواهد دید و صدای ناله‌اش را نخواهد شنید و با استاد اعظم (صلی‌الله‌علیه‌وآله‌وسلم) {در بهشت برین} خواهد بود.

✓ **سوره‌ی احقاف:**

● قاعده‌ی ۶۲۲ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس در هر شب یا {حد اقل} در هر هفته {یک بار} سوره‌ی احقاف بخواند، سختی‌ای در دنیا به او نخواهد رسید.

● قاعده‌ی ۶۲۳ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهجی که در هر شب یا {حد اقل} هر هفته {یک بار} سوره‌ی احقاف بخواند، از فرع {ناله‌های} از سر ترس {روز قیامت در امان خواهد بود}.

✓ **سوره‌ی محمد (صلی‌الله‌علیه‌وآله‌وسلم):**

●+ قاعده‌ی ۶۲۴ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهجی که سوره‌ی محمد (صلی‌الله‌علیه‌وآله‌وسلم) را {همواره} تلاوت کند، هرگز دچار شک در معارف دینی خویش نخواهد شد، هرگز گرفتار فقر نخواهد گردید، هرگز از سلطان نخواهد ترسید، همیشه از {خطر در افتادن به} کفر در امان خواهد بود، چون بمیرد هزار فرشته در قبرش {تا روز قیامت} نماز خواهند خواند و ثوابش برای او خواهد بود و در {روز قیامت} در امان خدا و استاد اعظم (صلی‌الله‌علیه‌وآله‌وسلم) قرار خواهد داشت.

✓ سوره‌ی فتح:

- قاعده‌ی ۶۲۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهجی که همواره سوره‌ی فتح را بخواند، ندادنده‌ای در روز قیامت [چنان که همه‌ی خلائق بشنوند] او را چنین ندا خواهد داد: {خدای تعالی می‌فرماید:} «تو از بندگان مخلص من هستی، او را به بندگان نیکوکارم ملحق کنی، داخل بهشت برینش نمایند و از رَحِیق ﴿﴾ مُهرشده بنوشانیدش».
- قاعده‌ی ۶۲۶ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس {پیوسته} سوره‌ی فتح را بخواند، اموال و زاننش از تلف شدن محافظت می‌شوند.

✓ سوره‌ی حجرات:

- قاعده‌ی ۶۲۷ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهجی که در هر روز یا هر شب، سوره‌ی حجرات بخواند، از زیارت‌کنندگان استاد اعظم (صلی‌الله‌علیه‌وآله‌وسلم) {در دنیا و بهشت} خواهد بود.

✓ سوره‌ی قاف:

- + قاعده‌ی ۶۲۸ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس همواره در نمازهای واجب و مستحبش سوره‌ی قاف بخواند، خدای تعالی در روزی‌اش گشایش خواهد داد.
- قاعده‌ی ۶۲۹ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهجی که در نمازهای واجب و مستحبش سوره‌ی قاف بخواند، {در روز قیامت} نامه‌ی اعمالش به دست راستش داده خواهد شد و به آسانی حساب‌رسی خواهد گردید.

✓ **سوره‌ی ذاریات:**

● قاعده‌ی ۶۳۰ (۲): در منهج فردوسی‌ان اعتقاد دارند؛ هر منهجی که هر روز یا هر شب سوره‌ی ذاریات بخواند، چراغی پُر نور در قبرش تا روز قیامت برافروخته خواهد بود.

●+ قاعده‌ی ۶۳۱ (۲): در منهج فردوسی‌ان اعتقاد دارند؛ هر کس هر روز یا هر شب سوره‌ی ذاریات بخواند، خدای تعالی اوضاع زندگی‌اش را سر و سامان می‌دهد و روزی‌اش گشاده می‌گردد.

✓ **سوره‌ی طور:**

● قاعده‌ی ۶۳۲ (۲): در منهج فردوسی‌ان اعتقاد دارند؛ هر منهجی که {پیوسته} سوره‌ی طور بخواند، خدای تعالی خیر دنیا و آخرت را برایش جمع خواهد کرد.

✓ **سوره‌ی نجم:**

● قاعده‌ی ۶۳۳ (۲): در منهج فردوسی‌ان اعتقاد دارند؛ هر کس همواره سوره‌ی نجم را در هر شب یا هر روز بخواند، با منزلت و محبوبیت بین مردم زندگی خواهد کرد.

✓ **سوره‌ی قمر:**

● قاعده‌ی ۶۳۴ (۲): در منهج فردوسی‌ان اعتقاد دارند؛ هر منهجی که سوره‌ی قمر را {پیوسته} بخواند، خدای تعالی او را بر شتری از شتران بهشتی از قبرش خارج خواهد کرد.

✓ **سوره‌ی رحمان:**

● قاعده‌ی ۶۳۵ (۲): در منهج فردوسی‌ان اعتقاد دارند؛ هر منهجی که

همواره سوره‌ی رحمان را تلاوت کند، فردای قیامت اجازه‌ی شفاعت خواهد یافت.

● قاعده‌ی ۶۳۶ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که سوره‌ی رحمان را تلاوت کند و بعد از هر آیه‌ی «فَبِأَيِّ آلَاءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ» بگوید: «لَا بِشَيْءٍ مِّنْ آلَائِكَ رَبِّ أَكْذِبُ» اگر در همان شب یا همان روز که تلاوت کرده بمیرد، {به منزله‌ی} شهید است.

✓ سوره‌ی واقعه:

● قاعده‌ی ۶۳۷ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که هر شب قبل از خواب، سوره‌ی واقعه بخواند، خدای تعالی را در حالی ملاقات خواهد نمود که صورتش مثل ماه شب چهارده می‌درخشیده باشد.

✓ سوره‌ی حدید:

●+ قاعده‌ی ۶۳۸ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس سوره‌های حدید و مجادله را همواره در نمازهای واجبش بخواند، در جان، بدن و خانواده‌اش ناخوشایندی نخواهد دید.

✓ سوره‌ی مجادله:

● قاعده‌ی ۶۳۹ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس سوره‌های حدید و مجادله را همواره در نمازهای واجبش بخواند، در جان، بدن و خانواده‌اش ناخوشایندی نخواهد دید.

✓ سوره‌ی حشر:

●+ قاعده‌ی ۶۳۹ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر یک از اصحاب منهج فردوسیان که سوره‌ی حشر را تلاوت کند، بهشت، جهنم، عرش،

کرسی، حُجُب، آسمان‌های هفت‌گانه، زمین‌های هفت‌گانه، هوا، باد، پرندگان، درختان، کوه‌ها، خورشید، ماه و فرشتگان بر او درود می‌فرستند و برایش استغفار می‌کنند و اگر در آن شبانه‌روز بمیرد، شهید است.

✓ **سوره‌ی ممتحنه:**

• قاعده‌ی ۶۴۰ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس سوره‌ی ممتحنه را در نمازهای واجب و مستحبش بخواند، نور چشمش زیاد می‌شود، فقر به او نمی‌رسد و خود و فرزندانش دیوانه نخواهند شد.

✓ **سوره‌ی صف:**

+ • قاعده‌ی ۶۴۱ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که همواره سوره‌ی صف را در نمازهای واجب و مستحبش بخواند، خدای تعالی او را {در آخرت} هم‌ردیف فرشتگان و پیامبران قرار خواهد داد.

✓ **سوره‌ی تغابن:**

• قاعده‌ی ۶۴۲ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که سوره‌ی تغابن را در نماز {های} واجبش بخواند، شفیع او در روز قیامت خواهد بود و از او جدا نخواهد شد تا داخل بهشتش نماید.

✓ **سوره‌ی طلاق:**

• قاعده‌ی ۶۴۳ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که سوره‌ی طلاق و تحریم را در نماز {های} واجبش بخواند، خدای تعالی او را از ترس و حزن در روز قیامت پناه خواهد داد و به واسطه‌ی تلاوت و محافظت بر آن، داخل بهشت برینش خواهد نمود.

✓ **سوره‌ی تحریم:**

• قاعده‌ی ﴿۲﴾: در منهج فردوسی‌ان اعتقاد دارند؛ هر منهجی که سوره‌ی طلاق و تحریم را در نماز {های} واجبش بخواند، خدای تعالی او را از ترس و حزن در روز قیامت پناه خواهد داد و به واسطه‌ی تلاوت و محافظت بر آن، داخل بهشت برینش خواهد نمود.

✓ **سوره‌ی مُلک:**

• قاعده‌ی ۶۴۴ (۲): در منهج فردوسی‌ان اعتقاد دارند؛ هر کس سوره‌ی مُلک را قبل از خواب بخواند، همواره تا صبح در امان الهی {از بلایا و خطرات} خواهد بود.

• قاعده‌ی ۶۴۵ (۲): در منهج فردوسی‌ان اعتقاد دارند؛ هر منهجی که {همواره} سوره‌ی مُلک را قبل از خواب بخواند، در روز قیامت در امان خدای تعالی خواهد بود تا وارد بهشت گردد.

✓ **سوره‌ی قلم:**

•+ قاعده‌ی ۶۴۶ (۲): در منهج فردوسی‌ان اعتقاد دارند؛ هر کس سوره‌ی قلم را در نمازهای واجب و مستحبش بخواند، خدای تعالی او را از گرفتار شدن به فقر در امان خواهد داشت.

• قاعده‌ی ۶۴۷ (۲): در منهج فردوسی‌ان اعتقاد دارند؛ هر منهجی که سوره‌ی قلم را در نمازهای واجب و مستحبش بخواند، خدای تعالی او را از فشار قبر در امان خواهد داشت.

✓ **سوره‌ی حاقه:**

• قاعده‌ی ۶۴۸ (۲): در منهج فردوسی‌ان اعتقاد دارند؛ هر منهجی که

{همواره} سوره‌ی حاقه را در نمازهای واجب و مستحبش تلاوت کند، خدای تعالی را در حالی که دین دارد ملاقات خواهد کرد.

✓ سوره‌ی معارج:

• قاعده‌ی ۶۴۹ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که سوره‌ی معارج را بسیار تلاوت کند، خدای تعالی در روز قیامت از گناهانش بازخواست نخواهد کرد و همنشین استاد اعظم (صلی‌الله‌علیه‌وآله‌وسلم) در بهشت خواهد بود.

✓ سوره‌ی نوح (علیه‌السلام):

• قاعده‌ی ۶۵۰ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که سوره‌ی نوح را {همواره} در نماز واجب و مستحب بخواند، خدای تعالی او را در منزل ابرار در بهشت جای خواهد داد و دویست حور العین و چهار هزار زن غیر باکره* به همسری‌اش در خواهد آورد.

✓ سوره‌ی جن:

+ • قاعده‌ی ۶۵۱ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس سوره‌ی جن را بسیار تلاوت کند، آزار و مکر جتّیان به او نخواهد رسید.
• قاعده‌ی ۶۵۲ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که سوره‌ی جن را بسیار تلاوت کند، با استاد اعظم (صلی‌الله‌علیه‌وآله‌وسلم) {در بهشت برین} خواهد بود.

✓ سوره‌ی مزمل:

• قاعده‌ی ۶۵۳ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که سوره‌ی مزمل را {همواره} در نماز عشاء بخواند، خدای تعالی زندگی و مردن

پاکیزه‌ای نصیبش خواهد کرد.

✓ **سوره‌ی مدثر:**

• قاعده‌ی ۶۵۴ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که سوره‌ی مدثر را در نمازهای واجبش بخواند با استاد اعظم (صلی‌الله‌علیه‌وآله‌وسلم) در درجه‌ی ایشان خواهد بود و هرگز در دنیا به بدبختی گرفتار نخواهد شد.

✓ **سوره‌ی قیامت:**

• قاعده‌ی ۶۵۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که همواره سوره‌ی قیامت بخواند، خدای تعالی او را در بهترین صورت، همراه استاد اعظم (صلی‌الله‌علیه‌وآله‌وسلم) مبعوث خواهد کرد و آن حضرت او را بشارت داده و به صورتش خواهند خندید.

✓ **سوره‌ی انسان (دهر):**

• قاعده‌ی ۶۵۶ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که هر صبح پنجشنبه، سوره‌ی دهر (انسان) را بخواند، خدای تعالی {در بهشت} هشتصد حوریه‌ی باکره* و چهار هزار حوریه‌ی غیر باکره* به همسری‌اش در می‌آورد و همراه استاد اعظم (صلی‌الله‌علیه‌وآله‌وسلم) خواهد بود.

✓ **سوره‌ی مرسلات:**

• قاعده‌ی ۶۵۷ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که {همواره} سوره‌ی مرسلات بخواند، خدای تعالی بین او و استاد اعظم (صلی‌الله‌علیه‌وآله‌وسلم) آشنایی ایجاد می‌نماید.

✓ **سوره‌ی نبأ:**

● قاعده‌ی ۶۵۸ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که هر روز سوره‌ی نبأ بخواند، یک سال گذشته به زیارت بیت الله الحرام موفق خواهد شد.

✓ **سوره‌ی نازعات:**

● قاعده‌ی ۶۵۹ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که {همواره} سوره‌ی نازعات بخواند، سیراب می‌میرد، سیراب برانگیخته می‌شود و سیراب داخل بهشت می‌گردد.

✓ **سوره‌ی عبس:**

● قاعده‌ی ۶۶۰ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که {همواره} سوره‌ی عبس را تلاوت کند، در سایه‌ی کرامت خدای تعالی در بهشت خواهد بود.

✓ **سوره‌ی تکویر:**

● قاعده‌ی ۶۶۱ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که {همواره} سوره‌ی تکویر را تلاوت کند، در سایه‌ی کرامت خدای تعالی در بهشت خواهد بود.

✓ **سوره‌ی انفطار:**

● قاعده‌ی ۶۶۲ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که سوره‌های انفطار و انشقاق را همواره در نمازهای واجب و مستحب بخواند، خدای متعال همه‌ی حاجت‌هایش را برآورده می‌سازد و {در روز قیامت} تا زمانی که حساب‌رسی مردم به پایان رسد، به او به نظر رحمت خواهد

نگریست.

✓ **سوره‌ی مطففین:**

• قاعده‌ی ۶۶۳ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهجی که سوره‌ی مطففین را در نماز {های} واجب بخواند، خدای تعالی روز قیامت او را {چنان} امانی از آتش جهنم خواهد دارد {تا جایی} که جهنم را نخواهد دید و جهنم نیز او را نخواهد دید و بر پُل جهنم (صراط) عبور داده نخواهد شد و محاسبه نخواهد گردید.

✓ **سوره‌ی انشقاق:**

• قاعده‌ی ﴿﴾ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهجی که سوره‌های انفطار و انشقاق را همواره در نمازهای واجب و مستحب بخواند، خدای متعال همه‌ی حاجت‌هایش را برآورده می‌سازد و {در روز قیامت} تا زمانی که حساب‌رسی مردم به پایان رسد، به او به نظر رحمت خواهد نگریست.

✓ **سوره‌ی بروج:**

• قاعده‌ی ۶۶۴ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهجی که سوره‌ی بروج را در نمازهای واجبش بخواند، محشور شدن و توقف‌گاهش با پیامبران، مرسلین و صالحین خواهد بود.

✓ **سوره‌ی طارق:**

• قاعده‌ی ۶۶۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهجی که سوره‌ی طارق را در نمازهای واجبش بخواند، در نزد خدای تعالی دارای منزلت {بلند} و از رفقای پیامبران در بهشت خواهد بود.

✓ **سوره‌ی اعلی:**

• قاعده‌ی ۶۶۶ (۲): در منهاج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که سوره‌ی اعلی را در نماز {های} واجب یا مستحب بخواند، روز قیامت بدو گفته می‌شود از هر دری که دوست داری وارد بهشت شو.

✓ **سوره‌ی غاشیه:**

• قاعده‌ی ۶۶۷ (۲): در منهاج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که همواره سوره‌ی غاشیه را در نمازهای واجب یا مستحب بخواند، خدای تعالی او را در دنیا و آخرت به رحمت خویش در می‌پوشاند و روز قیامت از عذاب جهنم ایمن خواهد بود.

✓ **سوره‌ی فجر:**

• قاعده‌ی ۶۶۸ (۲): در منهاج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که سوره‌ی فجر را در نمازهای واجب و مستحبش بخواند، در روز قیامت با حضرت سیدالشهداء (علیه‌السلام) و در درجه‌ی ایشان در بهشت خواهد بود.

✓ **سوره‌ی بلد:**

• قاعده‌ی ۶۶۹ (۲): در منهاج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که در نمازهای واجبش سوره‌ی بلد را می‌خوانده باشد، در دنیا به نیکوکاری و در آخرت به داشتن منزلت بلند در نزد خدای تعالی مشهور می‌شود و در روز قیامت از رفقای پیامبران، شهدا و صالحین خواهد بود.

✓ **سوره‌ی شمس:**

• قاعده‌ی ۶۷۰ (۲): در منهاج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که سوره‌های شمس، لیل، ضحی و انشراح را در شب یا روز، بسیار بخواند، تمام

حاضرین [حتی مو، پوست، گوشت، خون، رگ‌ها و استخوان‌هایش] در روز قیامت {به نفع او} گواهی خواهند داد و در روز قیامت، بهشتش را خودش انتخاب خواهد کرد.

✓ **سوره‌ی ضحی:**

•+ قاعده‌ی ۶۷۱ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ سوره‌های ضحی و انشراح {در حکم} یک سوره‌اند.

✓ **سوره‌ی انشراح:**

• قاعده‌ی ﴿۲﴾: در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ سوره‌های ضحی و انشراح {در حکم} یک سوره‌اند.

✓ **سوره‌ی تین:**

• قاعده‌ی ۶۷۲ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که سوره‌ی تین را در نمازهای واجب و مستحبش بخواند، آن قدر از بهشت که راضی‌اش کند به او داده خواهد شد.

✓ **سوره‌ی علق:**

• قاعده‌ی ۶۷۳ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که سوره‌ی علق بخواند، اگر در همان روز یا همان شب که خوانده بمیرد، {به منزله‌ی} شهید است، {یعنی در روز قیامت،} شهید برانگیخته می‌شود و مانند کسی است که با استاد اعظم (صلی‌الله‌علیه‌وآله‌وسلم) در راه خدا شمشیر زده باشد.

✓ **سوره‌ی قدر:**

• قاعده‌ی ۶۷۴ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که

سوره‌ی قدر را با صدای بلند بخواند، مانند مجاهدی است که شمشیرش را در راه خدا از نیام برکشیده باشد.

● قاعده‌ی ۶۷۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که سوره‌ی قدر را با صدای آهسته بخواند، مانند مجاهدی است که در راه خدا در خون خود دست و پا بزند.

● قاعده‌ی ۶۷۶ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که ده مرتبه سوره‌ی قدر بخواند، خدای تعالی {از فضل عظیمش} هزار گناه از گناهانش را می‌آمرزد.

+ ● قاعده‌ی ۶۷۷ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که سوره‌ی قدر را در نماز واجبش بخواند، ندا کننده‌ای {در ملکوت عالم} ندا می‌دهد: «ای بنده‌ی خدا، آنچه {از گناهان که انجام داده‌ای در} گذشته را خدای تعالی آمرزید».

● قاعده‌ی ﴿﴾ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خواندن سوره‌ی قدر به صورت مخصوص * موجب پسر شدن حمل می‌شود.

● قاعده‌ی ﴿﴾ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که در وقت سحری خوردن و افطاری خوردن، سوره‌ی قدر بخواند، در فاصله‌ی بینشان مانند کسی است که در خون خود در راه خدا، می‌گلتد.

✓ سوره‌ی بینه:

● قاعده‌ی ۶۷۸ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که {همواره} سوره‌ی بینه را تلاوت کند، از شرک بیزاری جسته و در دین استاد اعظم (صلی‌الله‌علیه‌وآله‌وسلم) وارد گردیده است، مؤمن برانگیخته می‌شود و به آسانی حسابرسی خواهد شد.

✓ **سوره‌ی زلزله (زلزال):**

● قاعده‌ی ۶۷۹ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس در نمازهای مستحبش سوره‌ی زلزله را می‌خوانده باشد، هرگز گرفتار زلزله، صاعقه و آفات دنیوی نخواهد شد.

●+ قاعده‌ی ۶۸۰ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که سوره‌ی زلزله را در نمازهای مستحبی‌اش می‌خوانده باشد، در وقت مردن، فرشته‌ای بزرگوار در کنار سرش می‌نشیند و سفارش او را به مَلَكُ الموت ﴿﴾ می‌کند، سپس مَلَكُ الموت ﴿﴾ جانش را به نرمی می‌گیرد و هفتاد هزار فرشته، روحش را تا بهشت، همراهی می‌کنند.

✓ **سوره‌ی عادیات:**

● قاعده‌ی ۶۸۱ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که همواره سوره‌ی عادیات را تلاوت نماید، خدای تعالی او را در روز قیامت همراه امیرالمؤمنین (علیه‌السلام) محشور می‌کند و همنشین آن حضرت خواهد بود.

✓ **سوره‌ی قارعه:**

● قاعده‌ی ۶۸۲ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که سوره‌ی قارعه را بسیار تلاوت کند، خدای تعالی او را از ایمان آوردن به دجال و گرفتار شدن به فتنه‌ی او {در دنیا} و عذاب جهنم {در آخرت} در امان می‌دارد.

✓ **سوره‌ی تکوین:**

● قاعده‌ی ۶۸۳ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که

سوره‌ی تکاثر را در نماز واجب بخواند، خدای متعال، پاداش صد شهید به او می‌دهد.

● قاعده‌ی ۶۸۴ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که سوره‌ی تکاثر را در نماز مستحبی بخواند، خدای تعالی پاداش پنجاه شهید به او می‌دهد.

+● قاعده‌ی ۶۸۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که سوره‌ی تکاثر را در نماز واجبش بخواند، چهل صف از فرشتگان با او به نماز می‌ایستند.

● قاعده‌ی ۶۸۶ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که در وقت خوابیدن، سوره‌ی تکاثر بخواند از گرفتاری قبر {مانند سؤال منکر و نکیر} در امان خواهد بود.

✓ سوره‌ی عصر:

● قاعده‌ی ۶۸۷ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که سوره‌ی عصر را در نمازهای مستحبی‌اش بخواند، خدای تعالی او را در حالی که چهره‌اش می‌درخشد، لبش خندان و چشمش روشن است وارد بهشت خواهد نمود.

✓ سوره‌ی همزه:

+● قاعده‌ی ۶۸۸ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس سوره‌ی همزه را در نمازهای واجبش بخواند، خدای تعالی فقر و مردن بد را از او دور ساخته و روزی را به سویش خواهد فرستاد.

✓ **سوره‌ی فیل:**

• قاعده‌ی ۶۸۹ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهجی که در نمازهای واجبش سوره‌ی فیل {و قریش با هم} را بخواند، تمام پستی‌ها و بلندی‌های زمین، گواهی خواهند داد که او از نمازگزاران بوده است و بدون حساب وارد بهشت خواهد شد.

• قاعده‌ی ۶۹۰ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ سوره‌های فیل و قریش {در حکم} یک سوره‌اند.

✓ **سوره‌ی قریش:**

• قاعده‌ی ۶۹۱ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهجی که سوره‌ی قریش را زیاد تلاوت کند، خدای تعالی در روز قیامت او را بر مرکبی* از مرکب‌های بهشتی مبعوث می‌کند تا بر سفره‌های نور بنشیند.

• قاعده‌ی ۶۹۲ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ سوره‌های فیل و قریش {در حکم} یک سوره‌اند.

✓ **سوره‌ی ماعون:**

• قاعده‌ی ۶۹۲ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهجی که سوره‌ی ماعون را در نمازهای واجب و مستحبش بخواند، از زمره‌ی کسانی خواهد بود که خدای تعالی نماز و روزه‌شان را قبول می‌نماید و محاسبه‌شان نمی‌کند.

✓ **سوره‌ی کوثر:**

• قاعده‌ی ۶۹۳ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهجی که سوره‌ی کوثر را در نمازهای واجب و مستحبش بخواند، خدای تعالی در روز قیامت او را از حوض کوثر خواهد نوشانید و در اصل درخت طوبی در نزد

استاد اعظم (صلی‌الله‌علیه‌وآله‌وسلم) خواهد بود.

✓ **سوره‌ی کافرون:**

• قاعده‌ی ۶۹۴ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خواندن سوره‌ی کافرون برابر با خواندن یک چهارم قرآن است.

•+ قاعده‌ی ۶۹۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهجی که سوره‌ی توحید و کافرون را در نماز واجبش بخواند، خدای تعالی او و پدر و مادر و فرزندانش را می‌آموزد و اگر از شقاوت‌مندان باشد، از دیوان شقاوت‌مندان، پاک و در دیوان سعادت‌مندان نوشته خواهد شد، خوش‌بخت زندگی خواهد کرد، شهید خواهد مُرد و شهید برانگیخته خواهد شد.

✓ **سوره‌ی نصر:**

• قاعده‌ی ۶۹۶ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهجی که سوره‌ی نصر را در نمازهای واجب و مستحبش بخواند، خدای تعالی او را بر دشمنانش یاری خواهد داد و گشایش‌های بزرگی [بیش از آرزو و تصوّرش] در دنیا نصیبش خواهد شد و با امنیت بر صراط خواهد گذشت.

✓ **سوره‌ی توحید (اخلاص):**

• قاعده‌ی ۶۹۷ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس سه روز بر او بگذرد و {عمداً} سوره‌ی توحید را {در نماز و غیر نماز} بخواند، از قید ایمان خارج شده و اگر در آن روزها بمیرد، کافر مُرده است.

• قاعده‌ی ۶۹۸ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس یک هفته {عمداً} سوره‌ی توحید را {در نماز و غیر نماز} بخواند، اگر در آن هفته بمیرد، بر دین ابولهب مُرده است.

- قاعده‌ی ۶۹۹ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس مریضی یا گرفتاری‌ای برایش پیش آید و {برای حلّ آن} سوره‌ی توحید بخواند، سپس در آن مریضی یا گرفتاری بمیرد، به آتش {جهنم} می‌رود.
- قاعده‌ی ۷۰۰ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس در نمازهای واجب و نافله‌ی یک شبانه‌روز، {عمداً} سوره‌ی توحید را بخواند، از نمازگزاران {در آن شبانه‌روز} محسوب نخواهد شد.
- قاعده‌ی ۷۰۱ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خواندن سوره‌ی توحید برابر با خواندن یک سوم قرآن [تورات، انجیل و زبور] است.
- قاعده‌ی ۷۰۲ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهای که دوازده مرتبه سوره‌ی توحید را {در یک جلسه} بخواند، خدای تعالی برایش دوازده قصر در بهشت می‌سازد.
- + قاعده‌ی ۷۰۳ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهای که یک‌صد مرتبه سوره‌ی توحید را {در یک جلسه} بخواند، گناهان بیست و پنج سالش [غیر از گناهان مربوط به خون و مال مردم،] بخشیده می‌شود.
- قاعده‌ی ۷۰۴ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهای که چهارصد مرتبه سوره‌ی توحید را {در یک جلسه} بخواند، پاداش چهارصد شهید خواهد داشت.
- قاعده‌ی ۷۰۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهای که در هر شبانه‌روز، هزار مرتبه سوره‌ی توحید را بخواند، نمی‌میرد تا این که جایگاهش را در بهشت {در عالم خواب} ببیند یا برایش ببینند.
- قاعده‌ی ۷۰۶ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خواندن سوره‌ی توحید از سمت راست، سمت چپ، روبرو، پشت سر، بالا و پایین، موجب

محفوظ ماندن از {شرّ} مردم است.

● قاعده‌ی ۷۰۷ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس به {معارفِ بلند} سوره‌ی توحید ایمان بیاورد، {حقیقتِ} توحید حق تعالی را شناخته است.

● قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهجی که بعد از نماز صبح، یازده مرتبه سوره‌ی توحید بخواند، علی‌رغم تلاش شیطان، گناهی او را تعقیب نخواهد کرد.

● قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهجی که سوره‌ی توحید را بعد از هر نماز واجب بخواند، خدای تعالی خیر دنیا و آخرت را برایش جمع کرده و خود، پدر، مادر و فرزندان را خواهد آمرزید.

● قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهجی که بعد از نمازهای واجبش دوازده مرتبه سوره‌ی توحید و دعای مخصوص ❁ بخواند، در حالی از دنیا بیرون خواهد رفت که پاک از گناهان باشد مانند طلای ناب که از هرگونه ناخالصی‌ای پاک است و هیچ کس {در قیامت} از او طلب مظلماه‌ای نخواهد کرد.

● قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهجی که در نماز وترش سوره‌های توحید، فلق و ناس را بخواند {در ملکوتِ عالم} گفته می‌شود: ای بنده‌ی خدا، بشارت باد بر تو که خدای تعالی نماز وتر تو را قبول کرد.

● قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهجی که سوره‌ی توحید و کافرون را در نماز واجبش بخواند، خدای تعالی او و پدر و مادر و فرزندان را می‌آمرزد و اگر از شقاوت‌مندان باشد، از دیوان

شقاوت‌مندان، پاک و در دیوان سعادت‌مندان نوشته خواهد شد، خوش‌بخت زندگی خواهد کرد، شهید خواهد مُرد و شهید برانگیخته خواهد شد.

● قاعده‌ی ﴿۲﴾: در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که چهار رکعت نماز {به دو سلام} بخواند که در هر رکعت، بعد از حمد، پنجاه مرتبه سوره‌ی توحید بگوید، تمام گناهانش {غیر از حقوق ضایع شده‌ی مردم} بخشیده می‌شود.

● قاعده‌ی ﴿۲﴾: در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که وقت رفتن به بستر {برای استراحت شبانه}، سوره‌های کافرون و توحید بخواند، خدای تعالی برایش برائتی از شرک می‌نویسد.

● قاعده‌ی ﴿۲﴾: در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی اگر وقتی که به بستر خواب {شبانه} می‌رود، یک‌صد مرتبه سوره‌ی توحید بخواند، خداوند متعال، {گناهان} پنجاه سال او را می‌آمرزد.

● قاعده‌ی ﴿۲﴾: در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی اگر وقتی که {برای خواب شبانه} به بستر می‌رود، یازده مرتبه سوره‌ی توحید بخواند، خانه‌اش و خانه‌های اطرافش {از بلاهای زمینی و آسمانی و دستبرد، تا صبح} محفوظ خواهد ماند.

● قاعده‌ی ۷۰۸ ﴿۲﴾: در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس در وقت ملاقات با زورگویی {مانند سلطان یا امیر ظالمی} سوره‌ی توحید را به سمت جلو، پشت سر، سمت راست و سمت چپ خود بخواند، خدای (عزّ و جلّ) خیر آن زورگو را به او می‌رساند و مانع از رسیدن شرّش می‌گردد.

● قاعده‌ی ﴿۲﴾: در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس در وقت خارج شدن از خانه‌اش ده مرتبه سوره‌ی توحید بخواند، تا زمانی که برگردد، همواره

در حفظ الهی خواهد بود.

● قاعده‌ی ﴿۲﴾: در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که در روز جمعہ‌ای از ماه رجب، یک‌صد مرتبه سوره‌ی توحید بخواند، نوری برایش در روز قیامت خواهد بود که او را تا بهشت خواهد برد.

● قاعده‌ی ﴿۲﴾: در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که سوره‌ی توحید را یک‌صد مرتبه در ماه رجب بخواند، خدای تعالی برایش دوازده قصر در بهشت بنا می‌سازد.

✓ سوره‌ی فلق:

● قاعده‌ی ۷۰۹ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس از نوجوانی با خودش عهد کند که هر شب سه مرتبه سوره‌ی فلق و سه مرتبه سوره‌ی ناس و یک‌صد مرتبه [و اگر نتواند، پنجاه مرتبه] سوره‌ی توحید بخواند، خداوند او را از گرفتار شدن به بیماری‌های ویژه‌ی نوجوانان، فساد معده و غلبه‌ی خون نگه می‌دارد و اگر تا پیری چنین کند، تا آخر عمر محفوظ خواهد ماند.

+ ● قاعده‌ی ۷۱۰ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ سوره‌های فلق و ناس (مُعَوِّذَتَیْنِ)، از سوره‌های قرآن است.

✓ سوره‌ی ناس:

● قاعده‌ی ۷۱۱ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس چهار آیه‌ی اول سوره‌ی بقره، آیه‌ی الکرسی و دو آیه‌ی بعدش و سه آیه‌ی آخر سوره‌ی بقره را بخواند، {در آن روز} امر ناخوشایندی در جان و مالش نخواهد دید، شیطان نزدیکش نخواهد شد و {مقداری از} قرآن {که حفظ دارد} را فراموش نخواهد کرد.

- قاعده‌ی ﴿۲﴾: در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ سوره‌های فلق و ناس (مُعَوِّذَتَیْنِ)، از سوره‌های قرآن است.

✓ آیه الکرسی:

- قاعده‌ی ۷۱۲ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس قبل از خواب، آیه الکرسی بخواند، خطر فلج او را تهدید نخواهد کرد.
- قاعده‌ی ۷۱۳ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسی که بعد از هر نماز، آیه الکرسی بخواند، از حشرات نیش‌زننده آزاری نخواهد دید.
- قاعده‌ی ۷۱۴ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ بر خواندن آیه الکرسی بعد از نمازهای واجب، فقط پیامبر یا صدیق یا شهید مداومت می‌کند.
- قاعده‌ی ﴿۲﴾: در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ نوشتن آیه الکرسی بر دیوار خانه، موجب دور شدن جنیان از آنجا می‌شود.
- قاعده‌ی ﴿۲﴾: در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خواندن آیه الکرسی به صورت مخصوص * موجب پسر شدن حمل می‌شود.

✓ حوامیم:

- قاعده‌ی ۷۱۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ حوامیم {سوره‌های مؤمن، فصلت، شورا، زخرف، دخان، جائیه و احقاف} ریاحین {گل‌های خوشبوی} قرآن هستند.
- قاعده‌ی ۷۱۶ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ وقتی اصحاب منهج فردوسیان، حوامیم {سوره‌های مؤمن، فصلت، شورا، زخرف، دخان، جائیه و احقاف} را تلاوت می‌کنند، از {ملکوت} دهانشان پاک‌تر از مشک و عنبر خارج می‌شود.

● قاعده‌ی ۷۱۷ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خدای تعالی بر منهجی تلاوت کننده‌ی حوامیم {سوره‌های مؤمن، فصلت، شورا، زخرف، دخان، جاثیه و احقاف} و همسایگان، دوستان، آشنایان و نزدیکانش ترحم می‌آورد و در روز قیامت، عرش، کرسی و ملائکه‌ی مقرب الهی برایش استغفار می‌کنند.

✓ مسبّحات:

● قاعده‌ی ۷۱۸ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهجی که هر شب قبل از خواب، مسبّحات {سوره‌های حشر، حدید، صف، جمعه و تغابن} را بخواند، نمی‌میرد تا حضرت بقیة الله الاعظم (ارواحنا فداه) را درک کند و در آخرت، در همسایگی استاد اعظم (صلی‌الله‌علیه‌وآله‌وسلم) خواهد بود.

✓ اذکار (۲):

● قاعده‌ی ۷۱۹ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ دل‌ها با یاد خدا آرام می‌گیرد {و به آرامش می‌رسد}.

● قاعده‌ی ۷۲۰ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ نیکوتر از ذکر خدا در حال مصیبت، ذکر خدا در هنگام معصیت است.

● قاعده‌ی ۷۲۱ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسل‌ترین انسان کسی است که در عین سلامت و فراغت، به زبانش ذکر خدا نگوید.

● قاعده‌ی ۷۲۲ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ ذکر دائم {به یاد خدا بودن در همه حال} به این معنی است که اگر امر ممنوعی پیش آمد، از ترس خدا، آن را ترک کنند.

● قاعده‌ی ۷۲۳ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ یاد خدا در هر حالی

[حتی در مستراح] خوب است.

• قاعده‌ی ۷۲۴ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ اسماء و صفات حق تعالی توقیفی است و نمی‌توان خدا را به نام یا صفتی غیر از آنچه در شرع مقدس اسلام آمده است، خواند.

• قاعده‌ی ۷۲۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس بعد از هر نماز واجب، کلمات مخصوص* را بگوید، خود، دارایی، فرزندان و خانه‌اش {از هر بلایی} محافظت خواهد شد.

• قاعده‌ی ﴿﴾ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که نتواند روزه بگیرد، یا صدقه بدهد ولی روزی یک‌صد بار تسبیح* مخصوص* بگوید، ثواب روزه‌اش را درک می‌کند.

✓ استخاره:

• قاعده‌ی ۷۲۶ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که بر دوراهی‌ها و تردیدها، [دو رکعت نماز بخواند و] از خدای تعالی طلب خیر نماید {یا استخاره کند} و راضی به آنچه خدا می‌کند باشد، خدای تعالی بهترین راه‌ها را برایش قرار می‌دهد.

• قاعده‌ی ۷۲۷ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ استادان منهج فردوسیان (علیهم‌السلام) همان‌طور که قرآن را به اصحاب منهج فردوسیان می‌آموختند، روش استخاره کردن را می‌آموختند.

• قاعده‌ی ۷۲۸ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسی که قبل از مشاوره {با دانایان و کارشناسان فن} از خدای تعالی طلب خیر کند، خدای متعال خیر او را بر زبان هر کس بخواهد {حتی اگر کارشناس نباشد} جاری خواهد ساخت.

- قاعده‌ی ۷۲۹ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسی که از خدای تعالی، استخاره {یعنی طلب خیر} کند، {خداوند، راه درست را به او نشان می‌دهد و} حیران نخواهد شد.
- قاعده‌ی ۷۳۰ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس بدون استخاره {یا طلب خیر از خدای متعال} در کاری وارد شود و گرفتاری‌ای برایش پیش آید، پاداشی بر آن گرفتاری نخواهد داشت.
- قاعده‌ی ۷۳۱ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ از {نشانه‌ها یا اسباب} بدبختی انسان این است که بدون استخاره {یا طلب خیر از خدای متعال} کارهایش را انجام دهد.
- قاعده‌ی ۷۳۲ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسی که {برای انجام دادن یا ترک کردن} کاری استخاره کند ولی نتیجه‌ی استخاره را نپسندد و بدان رضایت ندهد، خدای تعالی را متهم {به خُلف وعده} کرده است {چون خدای تعالی وعده داده هر کس از او طلب خیر کند، خیرش را به او نشان خواهد داد}.
- قاعده‌ی ۷۳۳ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس فقط یک‌بار از خدای تعالی طلب خیر کند {یعنی ذکر استخاره را که معمولاً یک‌صد بار گفته می‌شود فقط یک‌بار بگوید} ولی {واقعاً از اعماق جان} راضی به آنچه خداوند متعال انجام دهد باشد، خدای تعالی خیرش را برایش پیش خواهد آورد.
- قاعده‌ی ۷۳۴ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهجی که از خدای تعالی طلب خیر {یا استخاره} کند، خدای تعالی برایش خیر را مقدر می‌نماید، هر چند نتیجه‌اش به ظاهر، ناپسند بیاید.

● قاعده‌ی ۷۳۵ (۲): در منهاج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس وقتی میان دو کار، مردّد شد در کنار مرقد مطهر حضرت سیدالشهداء (علیه‌السلام) خدای تعالی را حمد و ثنا بگوید و یک‌صد بار ذکر استخاره {استخیر الله} بگوید، خدای تعالی هر یک از آن دو کار که بهتر است را برایش پیش خواهد آورد.

✓ برای بر آمدن حاجات:

- قاعده‌ی ۷۳۶ (۲): در منهاج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس در سحرگاه، دو رکعت نماز با مقدمات مخصوص * بخواند، حاجاتش بر آورده می‌شود.
- قاعده‌ی ۷۳۷ (۲): در منهاج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس که فرزنداندار نمی‌شود، {اگر هر {سحر {یعنی قبل از اذان صبح، {یک‌صد مرتبه استغفار کند {یعنی سیغهی استغفار * را بگوید} و اگر فراموش کرد، قضا نماید {فرزندی روزی‌اش خواهد شد}.
- قاعده‌ی ۷۳۸ (۲): در منهاج فردوسیان اعتقاد دارند؛ بلند کردن صدا به اذان در خانه، موجب برطرف شدن مریضی و زیاد شدن فرزند است.

✓ تحمید:

- قاعده‌ی ۷۳۹ (۲): در منهاج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی ذکر شریف «الْحَمْدُ لِلَّهِ» را بگوید، {برای هر بار گفتن، {خدای متعال، درختی در بهشت برایش می‌کارد.
- قاعده‌ی ۷۴۰ (۲): در منهاج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که هر روز، هفت مرتبه بگوید «الْحَمْدُ لِلَّهِ» شکر گذشته‌ها و باقیمانده‌ها را به جا آورده است.
- قاعده‌ی ۷۴۱ (۲): در منهاج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که

{همواره} روزی یکصد مرتبه «الْحَمْدُ لِلَّهِ» بگویند، {ثوابش} برتر از کسی خواهد بود که یکصد اسب مجهز به {جهادِ در} راه خدا بفرستد {یعنی در اختیار لشکریان اسلام جهت جنگیدن با دشمنان دین قرار دهد}.

• قاعده‌ی ۷۴۲ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی در اول صبح، {حد اقل} چهار مرتبه بگوید: «الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ» شکر {نعمت-های} آن روز را ادا کرده است.

• قاعده‌ی ۷۴۳ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی در اول شب، {حد اقل} چهار مرتبه بگوید: «الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ» شکر {نعمت-های} آن شب را ادا کرده است.

✓ تسبیح:

• قاعده‌ی ۷۴۴ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی ذکر شریف «سُبْحَانَ اللَّهِ» را بگوید، {برای هر بار گفتن،} خدای متعال، درختی در بهشت برایش می‌کارد.

• قاعده‌ی ۷۴۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که {همواره} روزی یکصد مرتبه «سُبْحَانَ اللَّهِ» بگوید، {ثوابش} برتر از کسی خواهد بود که یکصد شتر {برای رضای خدا} به قربانگاه فرستاده باشد.

✓ تسبیحات اربعه:

• قاعده‌ی ۷۴۶ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ گفتن سی بار تسبیحات اربعه بعد از {هر} نماز واجب، موجب می‌شود گوینده‌اش از مردن در زیر آوار، سوختن، غرق شدن، افتادن در چاه، خورده شدن توسط حیوانات درنده، مردن‌های نفرت‌انگیز و بلاهای آسمانی در آن روز در امان باشد.

• قاعده‌ی ۷۴۷ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که

یک صد بار «اللَّهُ أَكْبَرُ»، یک صد بار «الْحَمْدُ لِلَّهِ»، یک صد بار «سُبْحَانَ اللَّهِ»، یک صد بار «لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ» و یک صد بار «صلوات» بگویند، سپس از خدای تعالی از دواج با حورالعین را بخواهد، خدای تعالی حوریه‌ای را به تزویجش در می‌آورد.

☑ تسبیح حضرت زهرا (سلام‌الله‌علیها):

● قاعده‌ی ۷۴۸ (۲): در منهاج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس ملازم تسبیح حضرت زهرا (سلام‌الله‌علیها) باشد {یعنی حداقل بعد از هر نماز واجب، بگوید} شقاوتمند {و بدبخت} نخواهد شد.

+ ● قاعده‌ی ۷۴۹ (۲): در منهاج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس بعد از گفتن تسبیح حضرت زهرا (سلام‌الله‌علیها) استغفار کند، گناهانش بخشیده می‌شود.

● قاعده‌ی ۷۵۰ (۲): در منهاج فردوسیان اعتقاد دارند؛ گفتن تسبیح حضرت زهرا (سلام‌الله‌علیها) دور کننده‌ی شیطان و موجب رضای خدای رحمان است.

+ ● قاعده‌ی ۷۵۱ (۲): در منهاج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که {بلا فاصله} بعد از نمازهای واجب [و قبل از این که پاهایش را حرکت دهد]، تسبیح حضرت زهرا (سلام‌الله‌علیها) بگوید، گناهانش آمرزیده می‌شود.

+ ● قاعده‌ی ۷۵۲ (۲): در منهاج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که بعد از تسبیح حضرت زهرا (سلام‌الله‌علیها) یک مرتبه «لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ» بگوید، گناهانش بخشیده می‌شود.

● قاعده‌ی ۷۵۳ (۲): در منهاج فردوسیان اعتقاد دارند؛ تسبیح حضرت زهرا (سلام‌الله‌علیها) یک صد {ذکر} بر زبان و هزار {حسنه و سنگینی} در میزان

اعمال است.

• قاعده‌ی ۷۵۴ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ تسبیح حضرت زهرا (سلام‌الله‌علیها) از مصادیق ذکر کثیر {یاد بسیار خدای تعالی} است.

• قاعده‌ی ﴿۲﴾: در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ اثری که گفتنِ سی و سه مرتبه «سُبْحَانَ اللَّهِ»، سی و سه مرتبه «الْحَمْدُ لِلَّهِ» و سی و چهار مرتبه «اللَّهُ أَكْبَرُ» قبل از خواب شبانه {در انجام کارها} دارد، از داشتنِ خدمتکار، بیشتر است.

• قاعده‌ی ﴿۲﴾: در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که در وقت خواب شب، تسبیح حضرت زهرا (سلام‌الله‌علیها) بگوید، از جمله‌ی کسانی که بسیار ذکر خدا می‌کنند، محسوب خواهد شد.

✓ تکبیر:

• قاعده‌ی ۷۵۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی ذکر شریف «اللَّهُ أَكْبَرُ» را بگوید، {برای هر بار گفتن،} خدای متعال، درختی در بهشت برایش می‌کارد.

• قاعده‌ی ۷۵۶ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که {همواره} روزی یک‌صد بار «اللَّهُ أَكْبَرُ» بگوید {ثوابش} برتر از کسی خواهد بود که یک‌صد برده را {در راه خدا} آزاد کرده باشد.

• قاعده‌ی ۷۵۷ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ {ثواب} هر منہاجی که صد مرتبه در شب، «اللَّهُ أَكْبَرُ» بگوید، مانند کسی است که یک‌صد برده را آزاد کرده باشد.

• قاعده‌ی ۷۵۸ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ تکبیر گفتن برای دفع بادهای تند و رفع ازدحام جمعیت، مفید است.

☑ تعویذ:

● قاعده‌ی ۷۵۹ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس کلمات مخصوص * را بگوید، عقرب و سایر حشرات گزنده به او آسیبی نخواهند رساند.

● قاعده‌ی ۷۶۰ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسی که آیه‌ی ۴۱ سوره‌ی فاطر را قبل از خواب شب بخواند، زیر آوار نخواهد رفت.

● قاعده‌ی ۷۶۱ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسی که روز شنبه در حالی که عمامه‌ی سفید و تحت الحنک ❁ دارد از خانه‌اش خارج شود، اگر بخواند کوهی را از جای برگند، می‌تواند.

+ ● قاعده‌ی ۷۶۲ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس در حالی که انگشتر عقیق در دست دارد، بخوابد و صبح قبل از این که کسی او را ببیند، نگینش را به داخل دستش بچرخاند و سوره‌ی قدر و دعای مخصوص * بخواند، تا شب در امان خدا و استاد اعظم (صلی‌الله‌علیه‌وآله‌وسلم) خواهد بود.

● قاعده‌ی ۷۶۳ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس قبل از خواب شبانه، آیه‌ی الکرسی بخواند، تا صبح از هر بلایی محفوظ خواهد بود.

+ ● قاعده‌ی ۷۶۴ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهای که صبحگاه سَبَّح‌ای ❁ از تربت حضرت سیدالشهداء (علیه‌السلام) را ببوسد و بر چشم گذارد و دعای مخصوص * بخواند، تا شب در امان و حفظ الهی خواهد بود و اگر شب ببوسد و بر چشم گذارد و دعای مخصوص * بخواند، تا صبح در امان و حفظ الهی خواهد بود.

☑ تهلل:

- قاعده‌ی ۷۶۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ {گفتن همراه با اعتقاد و خلوص} ذکر شریف «لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ» بهای بهشت است.
- قاعده‌ی ۷۶۶ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهجی ذکر شریف «لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ» را بگوید، {برای هر بار گفتن،} خدای متعال، درختی در بهشت برایش می‌کارد.
- قاعده‌ی ۷۶۷ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهجی که روزی یک صد مرتبه «لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ» بگوید، با فضیلت‌ترین افراد از لحاظ عمل در آن روز خواهد بود مگر این که منهجی دیگری بیشتر از او گفته باشد.
- قاعده‌ی ۷۶۸ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهجی که خالصانه «لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ» بگوید، داخل بهشت می‌شود و {نشانه‌ی} اخلاصش این است که قانون‌های منهج فردوسیان را {حداقل تا مرحله‌ی ششم} رعایت کند.
- قاعده‌ی ۷۶۹ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ {گفتن ذکر شریف} «لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ» تا زمانی که گوینده‌اش از ناقص شدن دنیای خویش با سالم ماندن دین، باکی نداشته باشد، همواره غضب خدای تعالی را فرو می‌نشاند.
- قاعده‌ی ۷۷۰ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ اگر گوینده‌ی {ذکر شریف} «لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ» از ناقص شدن دنیایش [هر چند دینش سالم بماند] بیم داشته باشد، اثر ذکر، معکوس می‌شود.
- + قاعده‌ی ۷۷۱ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ گفتن ذکر شریف «لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ» با صدای بلند، موجب ریختن گناهان [مانند برگ‌ریزان درختان در خزان] می‌شود.

• قاعده‌ی ۷۷۲ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهای که بعد از هر نماز واجب و قبل از این که زانوهایش را جابجا کند، تهلیل مخصوص * را ده مرتبه بخواند، خدای تعالی چهل هزار هزار سیئه از او محو ساخته، چهل هزار هزار حسنه برایش می‌نویسد و مانند کسی خواهد بود که دوازده مرتبه، قرآن را ختم کرده باشد.

• قاعده‌ی ۷۷۳ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهای که کلمه‌ی توحید* را بگوید، برایش درختی از یاقوت سرخ در بهشت کاشته می‌شود که رویشگاهش از مشک سفیدی است که از عسل شیرین‌تر و از برف سفیدتر و از مشک، خوشبوتر است و میوه‌هایی مانند پستان دختران باکره* دارد.

• قاعده‌ی ۷۷۴ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ ذکر شریف «لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ» ارزش ویژه‌ای در میان اذکار دارد.

• قاعده‌ی ۷۷۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهای اگر وقتی برای خواب شبانه، به بستر می‌رود، یک صد مرتبه «لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ» بگوید، خداوند (عزّ و جلّ) خانه‌ای برایش در بهشت می‌سازد.

• قاعده‌ی ۷۷۶ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهای بدون این که تعجب کرده باشد (و فقط به قصد یادِ خدا، کلمه‌ی شریفه‌ی) «لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ» را بگوید، خداوند از آن {ذکر} پرنده‌ای می‌آفریند که تا روز قیامت بالای سرِ گوینده‌اش بال می‌گستراند.

•+ قاعده‌ی ۷۷۷ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهای که ذکر شریف «لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ الْمَلِكُ الْحَقُّ الْمُبِينُ» را یک صد مرتبه بگوید، خداوند متعال او را از فقر در امان می‌دارد، اُنسی برای وحشت قبرش خواهد بود،

ثروت را جلب خواهد کرد و در بهشت {برین} را خواهد کوبید.

✓ حوقله:

• قاعده‌ی ۷۷۸ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ گفتن ذکر «لَا حَوْلَ وَ لَا قُوَّةَ إِلَّا بِاللَّهِ الْعَلِيِّ الْعَظِيمِ» هفتاد نوع بلا را دفع می‌کند.

+ • قاعده‌ی ۷۷۹ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که دعایش را با جمله‌ی «مَا شَاءَ اللَّهُ لَا حَوْلَ وَ لَا قُوَّةَ إِلَّا بِاللَّهِ» به پایان برد، دعایش مستجاب می‌گردد.

✓ صلوات:

• قاعده‌ی ۷۸۰ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ صلوات فرستادن [همچنان که آب، آتش را خاموش می‌کند] گناهان را از بین می‌برد.

• قاعده‌ی ۷۸۱ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ سلام کردن بر استاد اعظم (صلی‌الله‌علیه‌وآله‌وسلم) با فضیلت‌تر از آزاد کردن بردگان {در راه خدا} است.

+ • قاعده‌ی ۷۸۲ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس یک بار بر استاد اعظم (صلی‌الله‌علیه‌وآله‌وسلم) {و اهل بیت ایشان (علیهم‌السلام)} صلوات بفرستد، خدای متعال، هزار بار توسط هزار صف از فرشتگان بر او درود می‌فرستد.

• قاعده‌ی ۷۸۳ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس {همواره} بعد از نماز صبح، یک‌صد مرتبه صلوات بفرستد، خداوند متعال، صورتش را از {رو به رو شدن با} آتش جهنم ننگه می‌دارد.

• قاعده‌ی ۷۸۴ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس {همواره} در روز جمعه، یک‌صد مرتبه صلوات بفرستد، خداوند سی حاجت دنیوی و

سی [یا هفتاد] حاجت اخروی اش را برآورده می‌نماید.

• قاعده‌ی ۷۸۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ با صدای بلند صلوات فرستادن، موجب برطرف شدن {صفت بسیار زشت} نفاق می‌گردد.

• قاعده‌ی ۷۸۶ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ استاد اعظم (صلی‌الله‌علیه‌وآله‌وسلم) کسی که نام ایشان را بشنود و صلوات نفرستد را نفرین کرده‌اند.

• قاعده‌ی ۷۸۷ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که یک‌صد مرتبه صلوات بفرستد، یک‌صد حاجتش [سی‌تای آن در دنیا و بقیه در آخرت] بر آورده می‌شود.

+ • قاعده‌ی ۷۸۸ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ صلوات فرستادن بر استادان منهج فردوسیان (علیهم‌السلام) موجب استجاب دعا و {پاکیزه و} بارور شدن عمل است.

• قاعده‌ی ۷۸۹ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ جفاکارترین مردم کسی است که نام استاد اعظم (صلی‌الله‌علیه‌وآله‌وسلم) را بشنود و صلوات نفرستد.

• قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هیچ دعایی تا زمانی که با صلوات همراه نشود، به {ملکوت} آسمان بالا نمی‌رود.

• قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که در سجده {نمازهایش} صلوات بفرستد، خداوند برایش مانند {ثواب} سجده می‌نویسد.

☑ قرعه و فال:

• قاعده‌ی ۷۹۰ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ با قرعه انداختن، می-

توان حق را مشخص نمود.

- قاعده‌ی ۷۹۱ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ فال بد به هر مقدار جدی گرفته شود، به همان مقدار اثر می‌گذارد.
- قاعده‌ی ۷۹۲ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کفاره‌ی فال بد زدن، توکل کردن بر خدای تعالی است.

✓ دعا (۲):

- قاعده‌ی ۷۹۳ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ دعا، سلاح مؤمن [برای نجات از دشمن و جلب روزی] است.
- قاعده‌ی ۷۹۴ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ اگر انسان، دعا نکند، خدای تعالی برایش ارجی نمی‌نهد.
- قاعده‌ی ۷۹۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ دعای {هر} دعاکننده در همان لحظه‌ای که خدا را می‌خواند، مستجاب است.
- قاعده‌ی ۷۹۶ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ گاهی اوقات، استجاب دعا تا بیست سال به تأخیر می‌افتد.
- قاعده‌ی ۷۹۷ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسی که در برآوردن حوائج، فقط به خدای تعالی امید داشته و از مردم، ناامید باشد، هر چه از خدا بخواهد، عطایش خواهد نمود.
- قاعده‌ی ۷۹۸ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس در وقت دعا کردن، ایمان راسخ داشته باشد که فایده رساننده و ضررزننده فقط خداست، دعایش مستجاب می‌شود.
- قاعده‌ی ۷۹۹ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ اگر دعا آنقدر آهسته خوانده شود که خود دعاکننده نشنود، {ثوابی} برایش نوشته نمی‌شود.

- قاعده‌ی ۸۰۰ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خدای متعال، دعایی که برخاسته از قلبی غافل {و بدون قصد جدی باشد} را مستجاب نمی‌کند.
- قاعده‌ی ۸۰۱ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ اولین قطره‌ای که از خون اصحاب منهج فردوسیان {در معرکه‌ی جنگ} بر زمین می‌ریزد، درهای آسمان گشوده می‌شود و دعا در آن لحظات مستجاب است.
- قاعده‌ی ۸۰۲ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ دعا در وقت بارش باران [که درهای آسمان گشوده می‌شود] مستجاب است.
- قاعده‌ی ۸۰۳ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ دعا در وقت وزیدن باد [که درهای آسمان گشوده می‌شود] مستجاب است.
- قاعده‌ی ۸۰۴ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ دعا در وقت تلاوت قرآن، مستجاب است.
- قاعده‌ی ۸۰۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ دعا در وقت {گفته شدن} اذان، مستجاب است.
- قاعده‌ی ۸۰۶ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ دعا در وقتی که دو لشکر {اسلام و کفر} برای کشتن در مقابل هم صف‌آرایی کردند، مستجاب است.
- قاعده‌ی ۸۰۷ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ دعا کردن در وقتی که مظلومی دعا می‌کند [که حجاب‌ها برداشته می‌شود] مستجاب است.
- قاعده‌ی ۸۰۸ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ درهای {ملکوت} آسمان در لحظات طلوع فجر {صادق} باز {و دعا در آن لحظات، مستجاب} می‌شود.
- قاعده‌ی ۸۰۹ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ نزدیک اذان ظهر

(زوال)، درهای ملکوت آسمان باز می‌شود و دعا کردن در آن لحظات، مستجاب است.

• قاعده‌ی ۸۱۰ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ از اذان ظهر به قدر چهار رکعت نماز [که درهای ملکوت آسمان و درهای بهشت در آن باز می‌شود] حاجت‌های بزرگ، بر آورده می‌گردد.

• قاعده‌ی ۸۱۱ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ در زمانی که معجزه و نشانه‌ی خاصی از قدرت خدای تعالی ظهور می‌کند، دعا مستجاب است.

• قاعده‌ی ۸۱۲ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ بهترین زمان برای دعا کردن، سحرگاه است.

• قاعده‌ی ۸۱۳ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ از سحر {ساعتی قبل از اذان صبح} تا طلوع خورشید، درهای {ملکوت} آسمان باز می‌شود، روزی‌ها تقسیم شده و حاجت‌های بزرگ بر آورده می‌گردد.

• قاعده‌ی ۸۱۴ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر یک از اصحاب منهج فردوسیان که در فاصله‌ی نیمه‌ی شب تا یک‌سوم از نیمه‌ی دوم، نماز بخواند و دعا کند، دعایش مستجاب است.

• قاعده‌ی ۸۱۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ لحظاتی قبل از غروب آفتاب، ساعت استجاب دعا است.

• قاعده‌ی ۸۱۶ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ وقتی دلی می‌شکند، خالص شده است {و دعا در آن حال مستجاب است}.

• قاعده‌ی ۸۱۷ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر دعایی تا زمانی که [در اول، وسط و آخرش] بر استادان منهج فردوسیان (علیهم‌السلام) درود فرستاده نشود در حجاب {از استجاب} است.

- قاعده‌ی ۸۱۸ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس خدای تعالی را به {حرمت} استادان منهج فردوسیان (علیهم‌السلام) بخواند، رستگار می‌شود و هر کس خدای تعالی را به {حرمت} غیر استادان منهج فردوسیان (علیهم‌السلام) بخواند، هلاک خواهد شد.
- قاعده‌ی ۸۱۹ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که ده مرتبه {با اخلاص و توجه} «یا الله» بگوید، {از ملکوت} ندا داده می‌شود: «لبیک، حاجتت چیست؟» {بخواه تا داده شود}.
- + قاعده‌ی ۸۲۰ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسی که {در علم الهی} ایمانش عاریه‌ه است، اگر با اصرار دعا کند {و به صورت جدی، ایمان بخواهد} با ایمان خواهد مُرد.
- قاعده‌ی ۸۲۱ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خدای تعالی اصرار در دعا از سوی اصحاب منهج فردوسیان را دوست دارد.
- قاعده‌ی ۸۲۲ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ گاهی اوقات استجاب دعا به تأخیر می‌افتد تا دعاکننده، بسیار دعا کند.
- قاعده‌ی ۸۲۳ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ اگر چهل نفر با هم دعا کنند یا چهار نفر، هر یک ده بار دعا کنند یا یک نفر، چهل بار {در یک مجلس} دعا کند، مستجاب است.
- قاعده‌ی ۸۲۴ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ دعای عمومی {یعنی برای همه دعا کردن} به استجاب نزدیک‌تر است.
- قاعده‌ی ۸۲۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر یک از اصحاب منهج فردوسیان که برای منہاجیون و منہاجیات دعا کند، خدای تعالی مانند آن دعا را از جانب تک تک اصحاب منهج فردوسیان [آنچه آمده‌اند و آنچه تا

روز قیامت خواهند آمد] برایش مستجاب می‌نماید.

• قاعده‌ی ۸۲۶ (۲): در منهاج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که هر روز، بیست و پنج بار بگوید: «اللَّهُمَّ اغْفِرْ لِلْمُؤْمِنِينَ وَ الْمُؤْمِنَاتِ وَ الْمُسْلِمِينَ وَ الْمُسْلِمَاتِ» خدای متعال به تعداد هر مؤمنی که بوده و هر مؤمنی که تا روز قیامت خواهد آمد، برایش حسنه می‌نویسد و سیئه محو می‌سازد و درجه‌اش را بلند می‌گرداند.

+ • قاعده‌ی ۸۲۷ (۲): در منهاج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که برای اصحاب منهاج فردوسیان دعا کند، خدای متعال از جانب هر یک از اصحاب منهاج فردوسیان، فرشته‌ای را وکالت می‌دهد برایش دعا کند.

• قاعده‌ی ۸۲۸ (۲): در منهاج فردوسیان اعتقاد دارند؛ دعا برای اصحاب منهاج فردوسیان در نهان {جایی که نبینند و نشنوند} روزی را زیاد و بلا را دفع می‌کند.

• قاعده‌ی ۸۲۹ (۲): در منهاج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که برای اصحاب منهاج فردوسیان در نهان {جایی که دعا شوندگان صدایش را نشنوند و از دعایش مطلع نگردند} دعا کند، از عرش الهی ندا می‌رسد: «و برای تو صد هزار برابر {آنچه برای اصحاب منهاج فردوسیان خواستی} باد».

• قاعده‌ی ۸۳۰ (۲): در منهاج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس قبل از دعا برای خودش، برای چهار نفر از اصحاب منهاج فردوسیان دعا کند، دعایش {برای خودش و آن‌ها} مستجاب می‌شود.

• قاعده‌ی ۸۳۱ (۲): در منهاج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خدای تعالی دوست دارد بنده‌اش در وقتی که او را یاد می‌کند {و ذکر می‌گوید}، مُتَّبِلٌ {بریده و منقطع از ماسوای خدا}، مُتَضَّرِعٌ {زاری‌کننده، فروتنی‌کننده} و مُبْتَهِّلٌ

{التماس کننده در دعا} باشد.

+ • قاعده‌ی ۸۳۲ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ بهشت، صدای کسی که در دعایش از خداوند، بهشت بخواهد را می‌شنود و از خدا می‌خواهد که او را به حاجتش {سکونت در بهشت} برساند.

+ • قاعده‌ی ۸۳۳ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ جهنم صدای کسی که در دعایش از جهنم به خدا پناه ببرد را می‌شنود و از خدا می‌خواهد که او را به حاجتش {نرفتن به جهنم} برساند.

• قاعده‌ی ۸۳۴ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ حور العین صدای کسی که در دعایش ازدواج با حور العین را بخواهد، می‌شنود و از خدا می‌خواهد که او را به حاجتش {ازدواج با حور العین} برساند.

• قاعده‌ی ۸۳۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ دعای مسلمان برای غیر مسلمان فایده‌ای ندارد.

• قاعده‌ی ۸۳۶ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ اثر دسته جمعی دعا کردن، در استجابت، بسیار بیشتر از تنها دعا کردن است.

• قاعده‌ی ۸۳۷ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ پنهانی دعا کردن، اثرش بسیار بیشتر از آشکارا دعا کردن است.

• قاعده‌ی ۸۳۸ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خداوند کسی را که بسیار دعا می‌کند، دوست دارد.

• قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ دعا بعد از نمازهای واجب [بویژه نماز صبح، ظهر و مغرب]، مستجاب است.

• قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهای که بعد از نمازهای واجبش دعای مخصوص ❁ بخواند، در روز قیامت، هشت در بهشت

- به رویش گشوده خواهد شد تا از هر کدام بخواهد وارد شود.
- قاعده‌ی ۸۳۹ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ دعا کردن در اواخر شب، اثرش بیشتر از دعا کردن در بقیه‌ی ساعات شبانه‌روز است.
  - قاعده‌ی ۸۴۰ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ دعا کردن بعد از نمازهای واجب بهتر از نافله خواندن است.
  - قاعده‌ی ۸۴۱ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسی که نشسته است و دعا می‌کند برتر از کسی است که ایستاده است و نماز می‌خواند.
  - قاعده‌ی ۸۴۲ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسی که در حال نماز بیشتر دعا می‌کند برتر از کسی است که در حال نماز بیشتر قرآن می‌خواند.
  - قاعده‌ی ۸۴۳ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ دعا در {قنوت} نماز وتر، مستجاب است.
  - قاعده‌ی ۸۴۴ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ عاجزترین و درمانده‌ترین مردم کسی است که خود را از دعا کردن ناتوان ببیند.
  - قاعده‌ی ۸۴۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ اصحاب منهج فردوسیان تا زمانی که از استجاب دعایشان مأیوس نشده و دست از دعا کردن بر ندارند، به سوی خیر هستند و امید رحمت الهی برایشان می‌رود.
  - قاعده‌ی ۸۴۶ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ در روز قیامت که دعاهای مستجاب نشده‌ی اصحاب منهج فردوسیان در دنیا برایشان جبران می‌شود، آرزو خواهند کرد کاش هیچ دعایشان در دنیا مستجاب نمی‌شد.
  - قاعده‌ی ۸۴۷ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خدای تعالی استجابت را در دعا مخفی ساخته است.

- قاعده‌ی ۸۴۸ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ دعای مَلحون ﴿ به سوی خدا بالا نمی‌رود.
- قاعده‌ی ۸۴۹ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ دعا کردن با «رغبت» به این صورت است که کف دست‌ها به سوی آسمان گشوده شود.
- قاعده‌ی ۸۵۰ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ دعا کردن با «رهبت» {ترس} به این صورت است که پشت دست‌ها به سوی آسمان باشد.
- قاعده‌ی ۸۵۱ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ دعا کردن با «تضرع» به این صورت است که انگشت سَبابه ﴿ به چپ و راست حرکت داده شود.
- قاعده‌ی ۸۵۲ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ دعا کردن به حال «تَبُّل» {= از دنیا بریدن و به خدا پیوستن} به این صورت است که سَبابه‌ی ﴿ دست چپ، مستقیم در آسمان، بالا و پایین آورده شود.
- قاعده‌ی ۸۵۳ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ دعا کردن به حال «ابتهال» {= زاری} به این صورت است که کف دست‌ها و بغل‌ها به سوی آسمان باز شود و دست‌ها بالاتر از سر قرار بگیرد.
- قاعده‌ی ۸۵۴ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ استعاذه {= پناه بردن به خدا از شرور و بلا} به این صورت است که کف دست‌ها به سمت قبله {مانند کسی که می‌خواهد مانع از آمدن چیز شود} باشد.
- قاعده‌ی ۸۵۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ دعا کردن به صورت «بَصَبَصَه» این است که انگشت سَبابه‌ی هر دو دست را به سمت آسمان حرکت دهند.
- قاعده‌ی ﴿ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهجی که در وقت خارج شدن از خانه، دعای مخصوص * بخواند، شیاطین از او دور و فرشتگان

به او رو می‌آورند.

● قاعده‌ی ﴿۲﴾: در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهجی که در وقت خارج شدن از خانه، دعای مخصوص * بخواند، خدای متعال امور دنیا و آخرتش را کفایت می‌کند.

● قاعده‌ی ﴿۲﴾: در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسی که در وقت خارج شدن از منزل، اذکار و دعاهای مخصوص * بخواند، تا زمانی که برگردد، در ضمان {و محافظت} خداست.

● قاعده‌ی ﴿۲﴾: در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر مریضی که در اول یک‌سوم آخر شب، وضو بگیرد و دو رکعت نماز بخواند و در سجده‌ی آخرش، دعای مخصوص * بخواند و با اصرار، شفایش را بخواهد، شفا می‌یابد.

● قاعده‌ی ﴿۲﴾: در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس در وقت نوشیدن شیر، دعای مخصوص * بخواند، ضررش نخواهد داد.

● قاعده‌ی ﴿۲﴾: در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ برتری دعا کردن بعد از نمازهای واجب بر دعا کردن بعد از نمازهای مستحب، مانند برتری نمازهای واجب بر نمازهای مستحب است.

● قاعده‌ی ﴿۲﴾: در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهجی که بعد از هر نماز واجب [قبل از این که پایش را تکان دهد]، چهل مرتبه تسبیحات اربعه بگوید، سپس دعا کند، دعایش مستجاب می‌شود.

● قاعده‌ی ﴿۲﴾: در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهجی که در وقت خوابیدن شب، سه بار دعای مخصوص * را بخواند، از گناهانش خارج می‌شود مانند روزی که از مادر متولد شده است.

● قاعده‌ی ﴿۲﴾: در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس در هنگام

ملاقات با بلا رسیده [مثل جذامی، پیس، دیوانه و فلج]، به طوری که او نشنود، سه مرتبه دعای مخصوص * بخواند، به آن بلا گرفتار نخواهد شد.

● قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهای که در وقت پوشیدن لباس جدید، دعای مخصوص * بخواند، گناهانش بخشیده می‌شود.

● قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهای که بعد از عطسه کردن، دست بر بینی‌اش بگذارد و دعای مخصوص * بخواند از {ملکوت} بینی‌چپش {فرشته‌ای به شکل} پرنده‌ای کوچکتر از ملخ و بزرگتر از مگس خارج می‌شود و به زیر عرش می‌رود و تا روز قیامت برایش استغفار می‌کند.

● قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهای که در وقت ختنه‌ی فرزندش [یا اگر یادش رفت، تا قبل از احتلام ❁ فرزندش] دعای مخصوص * بخواند، خدای تعالی آن فرزند را از این که به وسیله‌ی آهن کشته شود، ننگه می‌دارد.

● قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ درهای آسمان برای استجاب دعای زائر امیر المؤمنین (علیه‌السلام) باز می‌شود.

● قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ دعاکنندگان برای زوار حضرت سیدالشهداء (علیه‌السلام) در {ملکوت} آسمان، بیشتر از دعاکنندگان برایشان در {سراسر} زمین هستند.

● قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خدای تعالی هفتاد هزار فرشته را بر قبر حضرت سیدالشهداء (علیه‌السلام) گمارده که بر آن حضرت درود می‌فرستند و برای زائرانشان دعا می‌کنند.

● قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهای که در کنار

مرقد مطهر حضرت سیدالشهداء (علیه‌السلام) دو رکعت نماز بخواند و دعا کند، دعایش مستجاب می‌گردد.

● قاعده‌ی ﴿۲﴾: در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ دعای اصحاب منهج فردوسیان در سفر زیارت حضرت ثامن الحجج (علیه‌السلام) مستجاب است.

● قاعده‌ی ﴿۲﴾: در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که نمازهای واجبش را با دعای مخصوص* آغاز کند و پایان دهد، {در هر دو دنیا} با محمد و آل محمد (علیه‌وعلیهم‌السلام) خواهد بود.

● قاعده‌ی ﴿۲﴾: در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که بعد از هر نماز واجب [قبل از این که پاهایش را تکان دهد،] چهل مرتبه تسبیحات اربعه بگوید، سپس دعا کند، دعایش مستجاب می‌شود.

● قاعده‌ی ﴿۲﴾: در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ دعا بعد از نمازهای واجب [بویژه صبح، ظهر و مغرب]، مستجاب است.

● قاعده‌ی ﴿۲﴾: در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ برتری دعا کردن بعد از نمازهای واجب بر دعا کردن بعد از نمازهای مستحب، مانند برتری نمازهای واجب بر نمازهای مستحب است.

● قاعده‌ی ﴿۲﴾: در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که بعد از هر نماز واجب [قبل از این که پایش را تکان دهد،] چهل مرتبه تسبیحات اربعه بگوید، سپس دعا کند، دعایش مستجاب می‌شود.

● قاعده‌ی ﴿۲﴾: در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که بعد از نمازهای واجبش دوازده مرتبه سوره‌ی توحید و دعای مخصوص* بخواند، در حالی از دنیا بیرون خواهد رفت که پاک از گناهان باشد مانند طلای ناب که از

هرگونه ناخالصی‌ای پاک است و هیچ کس {در قیامت} از او طلب مظلمه‌ای نخواهد کرد.

● قاعده‌ی ﴿۲﴾: در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ از سحر {ساعتی قبل از اذان صبح} تا طلوع آفتاب، درهای آسمان باز است و حاجت‌های بزرگ کسی که در این فاصله دعا کند، برآورده می‌شود.

● قاعده‌ی ﴿۲﴾: در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس امام جماعت گروهی شود و {در نماز و بعد از نماز} فقط برای خودش دعا کند، به آنان خیانت کرده است.

● قاعده‌ی ﴿۲﴾: در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر گاه سه نفر [یا بیشتر] از اصحاب منهج فردوسیان، گرد هم آیند، به همان تعداد، فرشتگان در جمع‌شان حاضر می‌شوند که اگر {آن منہاجیون یا منہاجیات} دعا کنند، {این فرشتگان،} آمین می‌گویند و اگر از شرور و بلایا به خدای تعالی پناه ببرند، {این فرشتگان،} نیز همین را برایشان از خدا می‌خواهند.

● قاعده‌ی ﴿۲﴾: در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که از مسجدی {که در آن نماز خوانده،} در حال برگشتن به خانه باشد، یکی از سه چیز دارد؛ دعایی که منجر به بهشتی شدنش گردد، دعایی که منجر به برگشتن بلایی از بلایای دنیا از او شود؛ برادری ایمانی که در راه خدا با او آشنا شده باشد.

● قاعده‌ی ﴿۲﴾: در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر غمدیده‌ی گرفتاری که بین نماز مغرب و عشاء در مسجد سهله، دو رکعت نماز بخواند و دعا کند، خدای (عزّ و جلّ) گرفتاری‌اش را برطرف می‌سازد.

● قاعده‌ی ﴿۲﴾: در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هیچ غمدیده‌ای در

مسجد کوفه دعا نمی‌کند، مگر این که خدای تعالی گرفتاری‌اش را بر طرف و غصه‌اش را زایل می‌سازد.

● قاعده‌ی ﴿۲﴾: در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس در مسجد کوفه دو رکعت نماز [در هر رکعت حمد، فلق، ناس، توحید، کافرون، نصر، قدر، اعلی و بعد از نماز، تسبیح حضرت زهرا (سلام‌الله‌علیها)] بخواند و دعا کند، دعایش مستجاب می‌شود.

● قاعده‌ی ﴿۲﴾: در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ دعای روزه‌دار [خصوصاً] در وقت افطار، مستجاب است.

● قاعده‌ی ﴿۲﴾: در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس قرآن را ختم کند {یعنی از اول تا آخر آن را تلاوت نماید} یک دعایش مستجاب می‌شود.

● قاعده‌ی ﴿۲﴾: در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که یک‌نهم از شبی را با تلاوت قرآن در حال نماز سر کند، خداوند به او ده دعای مستجاب می‌دهد و نامه‌ی اعمالش را در روز قیامت به دست راستش می‌دهد.

● قاعده‌ی ﴿۲﴾: در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که بعد از نمازهای واجبش دعای مخصوص * بخواند، در روز قیامت، هشت در بهشت به رویش گشوده خواهد شد تا از هر کدام بخواهد وارد شود.

● قاعده‌ی ﴿۲﴾: در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس در حالی که انگشتر عقیق در دست دارد، بخوابد و صبح قبل از این که کسی او را ببیند، نگینش را به داخل دستش بچرخاند و سوره‌ی قدر و دعای مخصوص * بخواند، تا شب در امان خدا و استاد اعظم (صلی‌الله‌علیه‌وآله‌وسلم) خواهد بود.

● قاعده‌ی ﴿۲﴾: در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهجی که صبحگاه سَبَّحِیْهِی ﴿۱﴾ از تربیت حضرت سیدالشهداء (علیه‌السلام) را بیوسد و بر چشم گذارد و دعای مخصوص* بخواند، تا شب در امان و حفظ الهی خواهد بود و اگر شب بیوسد و بر چشم گذارد و دعای مخصوص* بخواند، تا صبح در امان و حفظ الهی خواهد بود.

● قاعده‌ی ﴿۲﴾: در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهجی که دعایش را با جمله‌ی «مَا شَاءَ اللَّهُ لَا حَوْلَ وَلَا قُوَّةَ إِلَّا بِاللَّهِ» به پایان برد، دعایش مستجاب می‌گردد.

●+ قاعده‌ی ۸۵۶ ﴿۲﴾: در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هیچ دعایی تا زمانی که با صلوات همراه نشود، به {ملکوتِ} آسمان بالا نمی‌رود.

● قاعده‌ی ﴿۲﴾: در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ صلوات فرستادن بر استادان منهج فردوسیان (علیهم‌السلام) موجب استجاب دعا و {پاکیزه و} بارور شدن عمل است.

● قاعده‌ی ﴿۲﴾: در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ دعای عمره‌گزار وقتی بر می‌گردد، مستجاب است.

● قاعده‌ی ﴿۲﴾: در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ دعا در بین رکن یمانی ﴿۱﴾ و حجر الاسود ﴿۲﴾، مستجاب است.

● قاعده‌ی ﴿۲﴾: در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ دعای حاجی و عمره-گزار از وقتی بر می‌گردد تا زمانی که گناه نکرده، مستجاب است.

● قاعده‌ی ﴿۲﴾: در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر گاه امر به معروف و نهی از منکر {در جامعه‌ای} فراموش شود، خداوند متعال، بدان را {بر آن جامعه} مسلط می‌کند به گونه‌ای که هر چه خوبانشان دعا کنند، مستجاب

نگردد.

- قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ دعای اصحاب منهج فردوسیان در حال مریضی مستجاب است.
- قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ اصحاب منهج فردوسیان در روز قیامت، کسانی که برایشان {در دنیا} دعا می‌کرده‌اند را شفاعت کرده و از جهنم نجات می‌دهند.
- قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس دعای مخصوص* را در ظرفی تمیز با عسل بنویسد و با آب باران (قبل از این که به زمین برسد) بشوید و سه روز ناشتا* بخورد، بر حفظ قرآن و علوم {مختلفه} توانا خواهد شد.
- قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ یکی از نتایج و ثمرات منهجی شدن، مستجاب شدن دعاهایشان است.
- قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ منهجی‌ای که در هنگام ملاقات با غیر مسلمان [مثل مجوسی، یهودی و مسیحی]، دعای مخصوص* بخواند، در روز قیامت با او همنشین نخواهد شد.
- قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهجی که در وقت خوابیدن شب، سه بار دعای مخصوص* را بخواند، از گناهانش خارج می‌شود مانند روزی که از مادر متولد شده است.
- قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهجی که در وقت پوشیدن لباس جدید، دعای مخصوص* بخواند، گناهانش بخشیده می‌شود.
- قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خدای تعالی حیا می‌کند دستی که انگشتر فیروزه دارد و به دعا به درگاهش بلند شده را

ناامید برگرداند.

● قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ مراعات نکردن قوانین مراحل یک تا چهار در فاصله‌ی دعا تا استجاب، موجب محروم شدن از استجاب است.

● قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس برای ظلم ظالمی عذر بترشد، خدای متعال ظالمی را بر او مسلط خواهد نمود، سپس هر چه دعا کند، مستجاب نخواهد شد و بر صبر کردن بر ظلم آن ظالم، اجری به دست نخواهد آورد.

● قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که به دنبال برآوردن حوائج اصحاب منهج فردوسیان باشد، خدای تعالی دو فرشته را از راست و چپش موکل می‌سازد تا برایش استغفار کنند و برای برآورده شدن حاجت‌هایش دعا نمایند.

● قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که صبح و شام ده مرتبه دعای مخصوص* بخواند، شکر نعمت‌های آن روز یا آن شب را بجا آورده است.

● قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ وقتی انسان می‌میرد، تمام اعمالش - مگر فرزند صالحی که از او مانده باشد تا برایش دعا و استغفار کند - قطع می‌شود.

● قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که در وقت خارج شدن از خانه، دعای مخصوص* بخواند، شیاطین از او دور و فرشتگان به او رو می‌آورند.

● قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که در وقت

خارج شدن از خانه، دعای مخصوص * بخواند، خدای متعال امور دنیا و آخرتش را کفایت می‌کند.

● قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسی که در وقت خارج شدن از منزل، اذکار و دعاهای مخصوص * بخواند، تا زمانی که برگردد، در ضمان {و محافظت} خداست.

● قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر مریضی که در اول یک‌سوم آخر شب، وضو بگیرد و دو رکعت نماز بخواند و در سجده‌ی آخرش، دعای مخصوص * بخواند و با اصرار، شفایش را بخواهد، شفا می‌یابد.

● قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهجی که در وقت ختنه‌ی فرزندش [یا اگر یادش رفت، تا قبل از احتلام ❁ فرزندش] دعای مخصوص * بخواند، خدای تعالی آن فرزند را از این که به وسیله‌ی آهن کشته شود، ننگه می‌دارد.

● قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس در هنگام نوره ❁ کشیدن، دعای مخصوص * بخواند، خدای تعالی او را از پلیدی‌های دنیا و آلودگی گناهان پاک می‌گرداند و مویی به او خواهد داد که با آن، گناه نکند و از هر مویی که زایل کرده باشد، فرشته‌ای را می‌آفریند که تا روز قیامت تسبیح ❁ الهی بگوید، تسبیحی که هر کدام از آن، معادل هزار تسبیح ❁ اهل زمین باشد.

● قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس در وقت نوشیدن شیر، دعای مخصوص * بخواند، ضررش نخواهد داد.

● قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهجی که در وقت سوار شدن بر مرکب ❁، آیه‌ی سُخره {آیه‌ی ۵۴ سوره‌ی اعراف} و دعای

مخصوص * بخواند، خدای تعالی فرشتگان را به آمرزیده شدن گناهان او گواه می‌گیرد.

• قاعده‌ی ❁ (۲): در منهاج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که مصیبتی از مصیبت‌هایش را به یاد آورد و دعای مخصوص * بخواند همان پاداشی که در اول رسیدن مصیبت داشته، خواهد داشت.

• قاعده‌ی ❁ (۲): در منهاج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که جنازه‌ی منہاجی‌ای را تشییع کند، چهار شفاعت در روز قیامت خواهد داشت و هر چه برای او دعا کند، در حق خودش نیز مستجاب خواهد شد.

• قاعده‌ی ❁ (۲): در منهاج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که در وقت دیدن جنازه‌ی در حال تشییع، دعای مخصوص * بخواند، فرشتگان آسمان، از روی ترحم بر این صدا، به گریه در می‌آیند.

• قاعده‌ی ❁ (۲): در منهاج فردوسیان اعتقاد دارند؛ {کارهای خیری که زندگان به مردگان هدیه می‌کنند، مانند: نماز، روزه، حج، صدقه، نیکوکاری و دعا به مُردگان می‌رسد.

• قاعده‌ی ❁ (۲): در منهاج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که جنازه‌ی منہاجی‌ای را غسل دهد و در حال غسل دادن، دعای مخصوص * بخواند، خدای تعالی گناهان صغیره‌ی یک سالش را می‌آمرزد.

• قاعده‌ی ❁ (۲): در منهاج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس در هنگام ملاقات با بلا رسیده [مثل جذامی، پیس، دیوانه و فلج]، به طوری که او نشنود، سه مرتبه دعای مخصوص * بخواند، به آن بلا گرفتار نخواهد شد.

• قاعده‌ی ❁ (۲): در منهاج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هرگاه چهار نفر از اصحاب منهاج فردوسیان در منزل یکی‌شان گرد هم آیند و دعا کنند،

دعایشان مستجاب است.

● قاعده‌ی ﴿۲﴾: در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر گاه چهار نفر از اصحاب منهج فردوسیان در منزل یکی‌شان گرد هم آیند، حتی اگر دعا نکنند، خدای تعالی از فضلش به آن‌ها عطا می‌نماید.

● قاعده‌ی ﴿۲﴾: در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که بعد از عطسه کردن، دست بر بینی‌اش بگذارد و دعای مخصوص * بخواند از {ملکوت} بینی‌چپش {فرشته‌ای به شکل} پرنده‌ای کوچکتر از ملخ و بزرگتر از مگس خارج می‌شود و به زیر عرش می‌رود و تا روز قیامت برایش استغفار می‌کند.

● قاعده‌ی ﴿۲﴾: در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ اگر اصرار اصحاب منهج فردوسیان در دعا برای گشایش روزی نباشد، خدای تعالی آنان را به حالی شدیدتر و سخت‌تر از وضعیت موجودشان گرفتار می‌سازد.

● قاعده‌ی ﴿۲﴾: در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ حلال خوردن، مایه‌ی استجاب دعا است.

● قاعده‌ی ﴿۲﴾: در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ دعای اصحاب منهج فردوسیان درباره‌ی مؤمنی که با آنان مواسات* مالی کند، مستجاب است.

● قاعده‌ی ﴿۲﴾: در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که برای جهاد در راه خدا خارج شود، به هر قدمی کسب هزاران حسنه، محو هزاران سیئه و ترفیع هزاران درجه خواهد داشت و [اگر به سلامتی برگردد] گناهایش بخشیده شده و دعایش مستجاب است.

● قاعده‌ی ﴿۲﴾: در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ در روز جمعه، لحظه‌ای که نصف خورشید غروب می‌کند، دعا مستجاب است.

- قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهجی که روزی از ماه رجب را روزه بگیرد، در وقت افطار، ده دعای مستجاب دارد.
- قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهجی که در شب نیمه‌ی شعبان، ده رکعت نماز [در هر رکعت بعد از حمد، ده مرتبه سوره‌ی توحید، پس از نماز، دعای مخصوص*] بخواند، هفتاد و دو هزار سیئه از او محو می‌شود و به همین مقدار، حسنه به او داده می‌شود و هفتاد هزار سیئه هم از پدر و مادرش محو می‌گردد.
- قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهجی که در شب نیمه‌ی شعبان دعا کند، مستجاب است؛ هر چه بخواهد، عطا می‌شود؛ استغفار کند، آمرزیده می‌شود؛ توبه کند، پذیرفته می‌گردد.
- قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسی که {در علم الهی} ایمانش عاریه❁ است، اگر با اصرار دعا کند {و به صورت جدی، ایمان بخواهد} با ایمان خواهد مُرد.
- قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسی که جز رضایت {به قضای الهی} در قلبش نباشد، دعاهایش مستجاب است.

❑ نفرین و لعنت:

- قاعده‌ی ۸۵۷ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ نفرین مؤمن {نیازمند} بر مؤمن {توانگر} که از او تقاضای کمک کند ولی با این که بتواند، کمکش نکند، مستجاب است.
- قاعده‌ی ۸۵۸ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ لعنتی که از دهان کسی خارج می‌شود، مردد است پس اگر کسی که لعنت شده، شایسته‌ی لعنت باشد، بر او فرود می‌آید ولی اگر شایسته‌ی لعنت نباشد، به لعنت‌کننده

بر می‌گردد.

- قاعده‌ی ۸۵۹ (۲): در منهاج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسی که اصحاب منهاج فردوسیان را لعنت کند، آن لعنت به خودش بر می‌گردد.
- قاعده‌ی ۸۶۰ (۲): در منهاج فردوسیان اعتقاد دارند؛ گاهی اوقات، مظلوم آنقدر ظالم را {بیش از اندازه} نفرین می‌کند که {جایشان با یکدیگر عوض شده، ظالم، مظلوم و مظلوم {ظالم می‌شود.
- قاعده‌ی ۸۶۱ (۲): در منهاج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسی که به باد، کوه، شب و روز {و طبیعت} که مأموران الهی هستند، فحش بدهد، به خودش بر می‌گردد.

✓ حج و عمره (۲):

- قاعده‌ی ۸۶۲ (۲): در منهاج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خدای تعالی با عبادتی همچون رفتن به {زیارت} خانه‌ی خدا پرستیده نشده است.
- قاعده‌ی ۸۶۳ (۲): در منهاج فردوسیان اعتقاد دارند؛ برای هر هفت شوط طواف {از اصحاب منهاج فردوسیان} شش هزار حسنه برایشان نوشته می‌شود، شش هزار سیئه از آنان محو می‌شود و مقامشان شش هزار درجه بالا می‌رود.
- قاعده‌ی ۸۶۴ (۲): در منهاج فردوسیان اعتقاد دارند؛ فضیلت نماز خواندن در همه‌جای مسجد الحرام به یک اندازه نیست بلکه در بعضی قسمت‌ها مانند حطیم {بین حجر الاسود و در کعبه}، نزدیک مقام ابراهیم (علیه‌السلام)، و داخل حجر اسماعیل (علیه‌السلام)، فضیلت بیشتری دارد.
- قاعده‌ی ۸۶۵ (۲): در منهاج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کعبه، قبله‌ی مسجد الحرام و مسجد الحرام، قبله‌ی اهل مکه و مکه، قبله‌ی اهل حرم و حرم،

قبله‌ی اهل دنیا است.

- قاعده‌ی ۸۶۶ (۲): در منہاج فردوسیان اعتقاد دارند؛ پرداخت قرضی که برای خرید قربانی حج باشد {از طرف خدای متعال} تضمین شده است.
- قاعده‌ی ۸۶۷ (۲): در منہاج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که به حج یا عمره برود، تا زمانی که به خانه برگردد، میهمان خداست.
- قاعده‌ی ۸۶۸ (۲): در منہاج فردوسیان اعتقاد دارند؛ اقامت گزیدن در مکه، موجب قساوت قلب {و عادی شدن عظمت حرم و کعبه} می‌شود.
- قاعده‌ی ۸۶۹ (۲): در منہاج فردوسیان اعتقاد دارند؛ اولین قطره‌ای که از خون قربانی {در سرزمین منا} می‌ریزد، خدای تعالی گناهان صاحبش را می‌آمرزد.
- قاعده‌ی ۸۷۰ (۲): در منہاج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خدای تعالی ریختن خون {قربانی} را دوست دارد.
- + قاعده‌ی ۸۷۱ (۲): در منہاج فردوسیان اعتقاد دارند؛ دعای عمره‌گزار وقتی بر می‌گردد، مستجاب است.
- قاعده‌ی ۸۷۲ (۲): در منہاج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که رحم {قوم و خویش} خود را به سفر حج یا عمره بفرستد، برایش ثواب دو حج یا دو عمره نوشته می‌شود.
- + قاعده‌ی ۸۷۳ (۲): در منہاج فردوسیان اعتقاد دارند؛ نماز فردا در مسجد الحرام افضل از نماز جماعت در خانه است.
- قاعده‌ی ۸۷۴ (۲): در منہاج فردوسیان اعتقاد دارند؛ در صورت ناچاری، خوردن از صید، در حال احرام {که حرام است} بهتر از خوردن مردار {که در حال اضطرار، حلال است} می‌باشد.

- قاعده‌ی ۸۷۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ حَطیم* بهترین قسمت زمین برای نماز خواندن است.
- قاعده‌ی ۸۷۶ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ حج تمتّع، افضل از حج قرآن* و افراد* است.
- قاعده‌ی ۸۷۷ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ حاجی بعد از این که از حج برگشت، تا زمانی که سرش را نتراشد، در حدّ طواف‌کننده است.
- قاعده‌ی ۸۷۸ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس حج را به خاطر امری از امور دنیا ترک کند، مرادش تا زمانی که حاجیان از مکه برگردند، برآورده نخواهد شد.
- قاعده‌ی ۸۷۹ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس حج واجب را بدون عذر، ترک کند، یهودی یا نصرانی (غیر مسلمان) می‌میرد.
- قاعده‌ی ۸۸۰ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهای که به قصد حج یا عمره خارج شود، به هر قدمی، کسب هزاران حسنه، محو هزاران سیئه و ترفیع هزاران درجه خواهد داشت.
- + قاعده‌ی ۸۸۱ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهای که حج بگذارد به خاطر رضای خدا {و رسیدن به پاداش‌های بسیاری که دارد} نه به خاطر ریا {و خوش آمدن مردم و تفاخر به حاجی شدن}، البته {تمام} گناهایش آمرزیده می‌شود.
- قاعده‌ی ۸۸۲ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ حج گزاردن و عمره گزاردن، موجب سلامتی جسم، وسعت روزی، نیکو شدن {و تعمیق} ایمان و کفایت کردن مخارج خانواده است.
- قاعده‌ی ۸۸۳ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهای که عازم

سفر حج شود، هر کجا بارش را بردارد و بگذارد، برایش ده حسنه نوشته می‌شود و ده سیئه‌اش محو می‌گردد و ده درجه، ترفیع مقام می‌یابد.

• قاعده‌ی ۸۸۴ (۲): در منهاج فردوسیان اعتقاد دارند؛ حاجی وقتی طواف خانه‌ی کعبه نماید، از گناهایش خارج می‌شود؛ چون سعی صفا و مروه کند، از گناهایش خارج می‌شود؛ چون وقوف در عرفات کند، از گناهایش خارج می‌شود؛ چون وقوف در مشعر کند، از گناهایش خارج می‌شود؛ و چون رمی جمرات کند، از گناهایش خارج می‌شود.

• قاعده‌ی ۸۸۵ (۲): در منهاج فردوسیان اعتقاد دارند؛ ثواب منهجی‌ای که حج گزارده است، بیش از ثواب کسی است که به اندازه‌ی کوه ابوقبیس طلای سرخ {ناب} داشته باشد و در راه خدا انفاق نماید.

• قاعده‌ی ۸۸۶ (۲): در منهاج فردوسیان اعتقاد دارند؛ حج گزاردن برتر از آزاد کردن [ده تا هفتاد] برده است.

• قاعده‌ی ۸۸۷ (۲): در منهاج فردوسیان اعتقاد دارند؛ دو رکعت نماز طواف، برتر از آزاد کردن برده‌ای در راه خداست.

• قاعده‌ی ۸۸۸ (۲): در منهاج فردوسیان اعتقاد دارند؛ پیرامون کعبه‌ی معظمه، صد و بیست رحمت است، شصت رحمت برای طواف کنندگان، چهل رحمت برای نمازگزاران و بیست رحمت برای نگاه‌کنندگان به کعبه.

• قاعده‌ی ۸۸۹ (۲): در منهاج فردوسیان اعتقاد دارند؛ حج گزاردن، جهاد اصحاب منهاج فردوسیان {در زمان صلح} است.

• قاعده‌ی ۸۹۰ (۲): در منهاج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خداوند متعال به اصحاب منهاج فردوسیان برای هر طواف، هزار حسنه می‌دهد، هزار سیئه محو می‌کند، هزار درجه بالا می‌برد، هزار درخت برایش در بهشت می‌کارد، و

- ثواب آزاد کردن هزار برده به او عنایت می‌فرماید.
- قاعده‌ی ۸۹۱ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که به دیدن مؤمنینی برود که از حج برگشته‌اند و با آنان مصافحه ❁ کند، مانند کسی است که استلام ❁ حجر الاسود ❁ کرده باشد.
  - + ● قاعده‌ی ۸۹۲ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ دل در آرزوی {طواف و نگاه به} کعبه داشتن، موجب آموزش گناهان می‌شود.
  - قاعده‌ی ۸۹۳ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ دعا در بین رکن یمانی ❁ و حجر الاسود ❁، مستجاب است.
  - + ● قاعده‌ی ۸۹۴ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر یک از اصحاب منهج فردوسیان که قرآن را در طول یک هفته [از جمعه تا جمعه] در شهر مکه ختم نماید، خدای تعالی به او به قدر اولین جمعه تا آخرین جمعه‌ی دنیا، پاداش و حسنه خواهد داد.
  - قاعده‌ی ۸۹۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خدای تعالی حج را مقرر کرد تا مسلمانان از شرق و مغرب عالم در یک مکان گرد آمده و یکدیگر را بشناسند، از تجارتی که در مسیر آمدن و برگشتن انجام می‌دهند سود ببرند، با آثار {باقی‌مانده از} استاد اعظم (صلی‌الله‌علیه‌وآله‌وسلم) {و ائمه‌ی هدی (علیهم‌السلام)} آشنا شوند و اخبارشان {اخبار استادان منهج فردوسیان (علیهم‌السلام)} را به یاد آورند و فراموش نکنند.
  - قاعده‌ی ۸۹۶ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ حجر الاسود {به منزله‌ی} دست خدا در زمین است و برای منہاجیونی که آن را استلام ❁ کنند در روز قیامت بر وفای عهدشان شهادت می‌دهد.
  - + ● قاعده‌ی ۸۹۷ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ دعای حاجی و

عمره‌گزار از وقتی بر می‌گردد تا زمانی که گناه نکرده، مستجاب است.

● قاعده‌ی ۸۹۸ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ حج‌گزاران در وقت برگشت از حج، بر سه دسته‌اند؛ گروهی از آتش جهنم آزاد شده‌اند، گروهی از گناهانشان خارج شده‌اند مانند روزی که از مادر متولد شده بودند و گروهی اهل و مالشان محافظت می‌شود و این قسم آخر، کمترین بهره‌مند از حج هستند.

● قاعده‌ی ۸۹۹ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ قربانی برای سیر کردن مساکین است.

● قاعده‌ی ۹۰۰ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهایجی که به خانواده‌ی به حج‌رفته یا به عمره‌رفته‌ای خدمت‌رسانی کند، مانند پاداش آن حج‌گزار یا عمره‌گزار را - بدون این که از پاداش او کم شود - خواهد داشت.

● قاعده‌ی ۹۰۱ (۲): در منهج فردوسیان شایسته است اعتقاد داشته باشند؛ مدینه بعد بودن در سفر حج، افضل از مدینه قبل بودن است.

● قاعده‌ی ﴿۲﴾: در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس هر سه روز یک بار سوره‌ی حج بخواند، یک سال بیشتر طول نخواهد کشید که حضور در مناسک حج، روزی‌اش خواهد گردید.

● قاعده‌ی ﴿۲﴾: در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهایجی که هر روز سوره‌ی نبأ بخواند، یک سال نگذشته به زیارت بیت الله الحرام موفق خواهد شد.

● قاعده‌ی ﴿۲﴾: در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسی که با مال حرام به حج برود، هنگام لبیک گفتن {از ملکوت عالم} ندا داده می‌شود: «لا لَبَّيْكَ وَ لا سَعْدِيْكَ؛ لبیک گفتنت پذیرفته نیست».

● قاعده‌ی ﴿۲﴾: در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهای که امیر المؤمنین (علیه‌السلام) را [در حالی که استاد راه کمال و سعادت می‌داند] زیارت کند، به هر قدمی {ثواب} یک حج و یک عمره‌ی قبول شده خواهد داشت.

● قاعده‌ی ﴿۲﴾: در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهای که مرقد مطهر امیر المؤمنین (علیه‌السلام) را با پای پیاده زیارت کند، به هر قدمی در رفتن، {ثواب} یک حج و عمره و در بازگشتن، {ثواب} دو حج و عمره خواهد داشت.

● قاعده‌ی ﴿۲﴾: در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ نگاه کردن به {کارهای} علما {راستین که موجب هدایت انسان شود} در نزد خدای تعالی از یک سال اعتکاف در مسجد الحرام محبوب‌تر است.

✓ امر به معروف و نهی از منکر (۲):

● قاعده‌ی ۹۰۲ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ امر به معروف کردن، موجب ایجاد پشت‌گرمی برای مؤمنین می‌شود.

+ ● قاعده‌ی ۹۰۳ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر گاه امر به معروف و نهی از منکر {در جامعه‌ای} فراموش شود، خداوند متعال، بدن را {بر آن جامعه} مسلط می‌کند به گونه‌ای که هر چه خوبانشان دعا کنند، مستجاب نگردد.

● قاعده‌ی ۹۰۴ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ نهی از منکر کردن، بینی منافقین را به خاک می‌مالد.

✓ اصحاب منهج فردوسیان (۲):

- قاعده‌ی ۹۰۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ منهجی‌ای که عمرش را در اطاعت خداوند، صرف کرده باشد را خدای تعالی بدون حساب وارد بهشت می‌کند.
- قاعده‌ی ۹۰۶ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهجی که اراده‌ی انجام کار نیک یا صله‌ی رحم کند، دو شیطان از چپ و راستش تلاش می‌کنند تا آن اراده به عمل نرسد.
- قاعده‌ی ۹۰۷ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ مؤمن را می‌توان به لحاظ‌های مختلف به نام‌های مختلف {مانند علوی، هاشمی، قرشی، عربی، مهاجر، انصار و منهجی} نامید.
- قاعده‌ی ۹۰۸ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر یک از اصحاب منهج فردوسیان با روحی از جانب خدای تعالی تأیید {و یاری} می‌شود که هر گاه کار نیکی انجام دهد، حضور می‌یابد و هر گاه گناهی از او سر بزند، غایب می‌شود.
- قاعده‌ی ۹۰۹ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ اصحاب منهج فردوسیان، به اندازه‌ی ناچاری از دنیا استفاده می‌کنند.
- قاعده‌ی ۹۱۰ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خدای تعالی از تفتیش کارهای اصحاب منهج فردوسیان، {در روز قیامت} حیا می‌کند.
- قاعده‌ی ۹۱۱ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس یکی از اصحاب منهج فردوسیان را خوشحال کند، استاد اعظم (صلی‌الله‌علیه‌وآله‌وسلم) را خوشحال کرده و هر کس استاد اعظم (صلی‌الله‌علیه‌وآله‌وسلم) را خوشحال کند، خدای تعالی را خوشحال کرده

است.

• قاعده‌ی ۹۱۲ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خدای تعالی با هیچ عبادتی مانند خوشحال کردن اصحاب منهج فردوسیان پرستیده نشده است.

• قاعده‌ی ۹۱۳ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ {یکی از} محبوب‌ترین کارها در نزد خدای تعالی، خوشحال کردن اصحاب منهج فردوسیان است.

• قاعده‌ی ۹۱۴ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ تمام اصحاب منهج فردوسیان، شهیدند حتی اگر به مرگ طبیعی بمیرند.

+ • قاعده‌ی ۹۱۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ اصحاب منهج فردوسیان در نزد خدای تعالی مانند فرشتگان مقرب و حتی برتر از فرشتگان مقرب هستند.

• قاعده‌ی ۹۱۶ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ تبسم کردن در اصحاب منهج فردوسیان حسنه است.

• قاعده‌ی ۹۱۷ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ چون در روز قیامت، اصحاب منهج فردوسیان از قبرشان خارج شوند، شادی‌هایی که در دنیا برای دیگر اصحاب منهج فردوسیان ایجاد کرده‌اند به صورت مثالی در جلوشان قرار می‌گیرد که آنان را همواره از ترس‌ها ایمن ساخته و به شادی و کرامت از سوی خدای تعالی بشارت می‌دهد.

• قاعده‌ی ۹۱۸ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس که منهجی‌ای را خوشحال کند، خدای تعالی او را خوشحال می‌کند.

• قاعده‌ی ۹۱۹ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهجی‌که

حاجتی از اصحاب منهج فردوسیان را برآورده کند، خدای تعالی برایش یک‌صد هزار حاجت در روز قیامت برآورده خواهد نمود.

● قاعده‌ی ۹۲۰ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ برآورده کردن حاجت اصحاب منهج فردوسیان از آزاد کردن هزار برده و تاختن هزار اسب در راه خدا برتر است.

● قاعده‌ی ۹۲۱ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ برآوردن حاجت اصحاب منهج فردوسیان در نزد خدای تعالی از بیست حج که حج‌گزار در هر کدام، صد هزار {درهم} خرج کرده باشد، محبوب‌تر است.

● قاعده‌ی ۹۲۲ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسی که برادر منهجی‌اش حاجتی به نزدش آورد و او توانایی برآوردن حاجتش را داشته باشد ولی برآورده‌اش نکند، خدای تعالی ماری [از آتش] را در قبرش بر او مسلط می‌سازد که تا روز قیامت انگشت شستش را بگزد.

● قاعده‌ی ۹۲۳ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ بر آوردن حوایج اصحاب منهج فردوسیان از ده طواف برتر است.

● قاعده‌ی ۹۲۴ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر یک از اصحاب منهج فردوسیان که حاجتی از اصحاب منهج فردوسیان را برآورده سازد، خدای تعالی او را ندا می‌دهد: «پاداش تو بر من است و برایت به کمتر از بهشت، راضی نخواهم شد».

+ ● قاعده‌ی ۹۲۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهجی که یکی از اصحاب منهج فردوسیان را سیر کند، جز خدای تعالی هیچ یک از آفریده‌ها - نه فرشتگان مقرب و نه پیامبران مرسل - نمی‌دانند که چه پاداش {عظیمی} در روز قیامت خواهد داشت.

- قاعده‌ی ۹۲۶ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهجی که به برادر منهجی‌اش {در تشویق او بر کارهای خیر} مرحبا بگوید، خدای تعالی برایش تا روز قیامت مرحبا می‌نویسد.
- قاعده‌ی ۹۲۷ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهجی که برادر منهجی‌اش را اکرام ❀ کند، {در حقیقت} خدای تعالی را اکرام ❀ کرده است.
- قاعده‌ی ۹۲۸ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهجی که به برادر منهجی‌اش مهربانی کند، خدای تعالی او را از خدمتکاران بهشتی به خدمت خواهد فرستاد.
- قاعده‌ی ۹۲۹ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهجی که برادر منهجی‌اش را با کلمات محبت‌آمیز شاد سازد و غصه‌اش را بزدايد، تا زمانی که آن شادشده در آن حال باشد، این شادکننده در سایه‌ی رحمت خدای تعالی خواهد بود.
- قاعده‌ی ۹۳۰ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ اصحاب منهج فردوسیان {بر ایمان به قواعد نظری و عمل به قوانین عملی} از کوه محکم‌تر هستند زیرا کوه {بر اثر باران و باد} کم می‌شود ولی از منهجی بودن اصحاب منهج فردوسیان، {در هیچ شرایطی} کاسته نمی‌شود.
- قاعده‌ی ۹۳۱ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ اصحاب منهج فردوسیان از یک سوراخ، دو بار، گزیده نمی‌شوند.
- قاعده‌ی ۹۳۲ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ دنیا {با همه‌ی گشادگی و زیبایی‌های فریبنده‌اش در مقایسه با بهشت برین} برای اصحاب منهج فردوسیان، زندان است.
- قاعده‌ی ۹۳۳ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ پاداش اصحاب

منهج فردوسیان بر پایه‌ی بهترین عملی که همواره انجام می‌دادند، عطا می‌شود.

● قاعده‌ی ۹۳۴ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ اصحاب منهج فردوسیان {به طور کلی} به دو دسته تقسیم می‌شوند، یک دسته با قدم‌های راستین و وفای به شروط، منهج فردوسیان را به سرعت طی می‌کنند؛ این گروه ترس‌های دنیا و آخرت به آنان نمی‌رسد، شفاعت می‌کنند و نیازی به شفاعت ندارند. دسته‌ی دوم کسانی هستند که اُفتان و خیزان در منهج فردوسیان حرکت می‌کنند؛ ترس‌های دنیا و آخرت به این گروه می‌رسد، شفاعت نمی‌کنند و نیاز به شفاعت دارند.

● قاعده‌ی ۹۳۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ تمام مردم - جز اصحاب منهج فردوسیان - {در حُکم} بهائم ❁ هستند.

● قاعده‌ی ۹۳۶ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ بیشترین حسرت روز قیامت برای کسی است که منهج فردوسیان را تبلیغ کند ولی خودش قوانین آن را مراعات ننماید.

● قاعده‌ی ۹۳۷ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسی که از اصحاب منهج فردوسیان دوری گزیند، از منهج فردوسیان خارج شده است.

● قاعده‌ی ۹۳۸ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ اعضاء و جوارح اصحاب منهج فردوسیان در روز قیامت، علیه آنان شهادت نخواهند داد.

+ ● قاعده‌ی ۹۳۹ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ فرشتگان، خدمتکاران اصحاب منهج فردوسیان هستند.

● قاعده‌ی ۹۴۰ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خدای تعالی همواره برای اصحاب منهج فردوسیان، خیر را مقدر می‌فرماید چه با قیچی، ریز ریز

شوند و چه پادشاه شرق و غرب عالم گردند.

● قاعده‌ی ۹۴۱ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسی که منهجی شود {حد اقل قانون‌های طبقه‌ی اول تا چهارم را مراعات کند} خدای تعالی او را بدون مال، بی‌نیاز می‌سازد، بدون عشیره^{۱۰}، عزیز می‌نماید و بدون مونس، اُنس می‌دهد.

● قاعده‌ی ۹۴۲ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ منهجی‌ای که بانوان پرده‌نشین از پرهیزکاری‌اش تعریف نکنند، منهجی واقعی نیست.

● قاعده‌ی ۹۴۳ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ اصحاب منهج فردوسیان هرگز به جهنم افکنده نمی‌شوند.

● قاعده‌ی ۹۴۴ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ مؤمن دارای مقام بسیار ارزشمند و والایی در نظام هستی است. (مؤمن)

●+ قاعده‌ی ۹۴۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ در {خوردن} پسمانده‌ی {خوراکی یا نوشیدنی} اصحاب منهج فردوسیان، شفای هفتاد درد است.

● قاعده‌ی ۹۴۶ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خدای تعالی آرامش را بر دل‌های اصحاب منهج فردوسیان نازل می‌کند تا بر ایمان‌شان افزوده شود.

● قاعده‌ی ۹۴۷ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ نور اصحاب منهج فردوسیان در روز قیامت از پیش رو و جانب راستشان شتابان حرکت خواهد کرد.

● قاعده‌ی ۹۴۸ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خدای تعالی برای هر کس که منهجی شود، دو برابر از رحمتش قرار می‌دهد.

- قاعده‌ی ۹۴۹ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خدای تعالی برای هر کس که منهجی شود، نوری قرار می‌دهد که به وسیله‌ی آن {به سلامتی در میان مردم} حرکت {و زندگی} کند.
- قاعده‌ی ۹۵۰ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ اصحاب منهج فردوسیان در بهشت بر بسترهایی که آستر آن‌ها از حریر درشت‌بافت است، تکیه می‌زنند.
- قاعده‌ی ۹۵۱ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ اصحاب منهج فردوسیان در بهشت بر بالش‌های سبز و فرش‌های زیبا تکیه می‌زنند.
- قاعده‌ی ۹۵۲ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ وصف اصحاب منهج فردوسیان در تورات چنین آمده که همواره در رکوع و سجده‌اند و اثر سجده بر چهره‌شان پیداست.
- قاعده‌ی ۹۵۳ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ همه‌ی اصحاب منهج فردوسیان، با یکدیگر برادرند.
- قاعده‌ی ۹۵۴ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ گرامی‌ترین افراد در نزد خدای تعالی، اصحاب منهج فردوسیان هستند.
- قاعده‌ی ۹۵۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خدای تعالی برای منهجیون در بهشت، همسرانی قرار داده که پیش از ایشان دست هیچ جن و انسی به آنان نرسیده است و {در زیبایی و درخشندگی} مانند یاقوت و مرجان هستند.
- قاعده‌ی ۹۵۶ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس منهجی شود، خدای تعالی راه برون‌رفت {از تنگناها و مشکلات} برایش قرار می‌دهد.

- قاعده‌ی ۹۵۷ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس منهجی شود، خدای تعالی برای او در کارش آسانی قرار می‌دهد.
- + قاعده‌ی ۹۵۸ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ فرشتگانی که عرش {قدرت} الهی را حمل می‌کنند و فرشتگانی که پیرامون آن هستند، برای اصحاب منهج فردوسیان، طلب آمرزش می‌کنند و از خدای تعالی می‌خواهند که منهجیون و منهجیات و پدران، همسران و فرزندان صالح‌شان را وارد بهشت نماید.
- قاعده‌ی ۹۵۹ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خدای تعالی اصحاب منهج فردوسیان را در همین دنیا و روز قیامت، یاری می‌رساند.
- قاعده‌ی ۹۶۰ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهجی که کار نیکی انجام دهد، خدای تعالی بر نیکی‌اش می‌افزاید.
- قاعده‌ی ۹۶۱ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خدای تعالی گناهان اصحاب منهج فردوسیان {که قبل از منهجی شدن مرتکب شده‌اند} را {بعد از منهجی شدن} می‌پوشاند.
- قاعده‌ی ۹۶۲ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خدای تعالی بدی‌های اصحاب منهج فردوسیان {که قبل از منهجی شدن انجام داده‌اند} را {بعد از منهجی شدن} به خوبی‌ها تبدیل می‌سازد.
- قاعده‌ی ۹۶۳ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هیچ کس {دقیقاً و به تفصیل} نمی‌داند خدای تعالی چه پاداش‌های عظیم و چشم‌روشنی‌هایی را برای اصحاب منهج فردوسیان پنهان داشته است.
- قاعده‌ی ۹۶۴ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خدای تعالی با اصحاب منهج فردوسیان مهربان است.

- قاعده‌ی ۹۶۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ پاداش اصحاب منهج فردوسیان، دو برابر است.
- قاعده‌ی ۹۶۶ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ اصحاب منهج فردوسیان در روز قیامت به اندازه‌ی رشته‌ی میان هسته‌ی خرما، مورد ستم قرار نمی‌گیرند.
- قاعده‌ی ۹۶۷ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خدای تعالی بر هدایت کسانی که هدایت یافته‌اند، می‌افزاید.
- قاعده‌ی ۹۶۸ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خدای تعالی محبت اصحاب منهج فردوسیان را در دل‌ها قرار می‌دهد.
- قاعده‌ی ۹۶۹ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ اصحاب منهج فردوسیان {در روز قیامت} از جهنم، دور نگه داشته می‌شوند {به حدّی که} کمترین صدای {غرّش} آن را هم نمی‌شنوند.
- قاعده‌ی ۹۷۰ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ اصحاب منهج فردوسیان در روز قیامت، از ترس بزرگ‌تر {که خشم و نارضایتی خدای تعالی‌ست، دلواپسی ندارند و} اندوهگین نمی‌شوند.
- + قاعده‌ی ۹۷۱ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ در روز قیامت فرشتگان به استقبال اصحاب منهج فردوسیان آمده و آنان را بشارت می‌دهند.
- قاعده‌ی ۹۷۲ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خدای تعالی از اصحاب منهج فردوسیان، {در حوادث مختلف دنیا و آخرت} دفاع می‌کند.
- قاعده‌ی ۹۷۳ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ سرانجام نیک، برای اصحاب منهج فردوسیان است.

- قاعده‌ی ۹۷۴ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ از نشانه‌های منهجی واقعی بودن آن است که چون یاد خدا شود، دل‌هایشان ترسان می‌شود.
- قاعده‌ی ۹۷۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ از نشانه‌های منهجی واقعی بودن آن است که چون آیات خداوند بر آنان خوانده شود، بر ایمانشان افزوده می‌شود.
- قاعده‌ی ۹۷۶ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ اصحاب منهج فردوسیان را ترسی {از آینده‌ها} و غمی {بر گذشته‌ها} نیست.
- قاعده‌ی ۹۷۷ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ اصحاب منهج فردوسیان، در دنیا و آخرت از بشارت‌های الهی بهره‌مند هستند.
- قاعده‌ی ۹۷۸ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خدای تعالی، نجات اصحاب منهج فردوسیان {از بلاها و گرفتاری‌ها} را بر خود لازم کرده است.
- قاعده‌ی ۹۷۹ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسی که خوبی کند [و منهجی شود]، به خودش خوبی کرده {و سود رسانده} است.
- قاعده‌ی ۹۸۰ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ مثل اصحاب منهج فردوسیان با غیر اصحاب منهج فردوسیان، مانند بینا و نابینا و شنوا و ناشنواست.
- قاعده‌ی ۹۸۱ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ نزدیک‌ترین مردم به حضرت ابراهیم (علیه‌السلام) {از جهت انتساب روحی و معنوی} کسانی هستند که {از روی حقیقت} از او پیروی می‌کنند.
- قاعده‌ی ۹۸۲ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسانی که منهجی شوند، در زمره‌ی پیامبران، صدیقان، شهیدان و صالحان خواهند بود.
- قاعده‌ی ۹۸۳ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ اگر اهل کتاب ❁

- منه‌اجی شوند، خدای تعالی تمام گناهانشان را محو می‌سازد.
- قاعده‌ی ۹۸۴ (۲): در منه‌اج فردوسیان اعتقاد دارند؛ اصحاب منه‌اج فردوسیان، بیشترین محبتشان نسبت به خدای تعالی است.
  - قاعده‌ی ۹۸۵ (۲): در منه‌اج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خدای تعالی، سرپرست اصحاب منه‌اج فردوسیان است و آنان را {به واسطه‌ی ایمان و اعمال صالحشان} از تاریکی‌ها {بی‌جهل، شرک و فسق} به سوی نور {ایمان و اخلاق حسنه} بیرون می‌برد.
  - قاعده‌ی ۹۸۶ (۲): در منه‌اج فردوسیان اعتقاد دارند؛ اتصال روح اصحاب منه‌اج فردوسیان به خدای تعالی بیشتر از اتصال نور خورشید به خورشید است.
  - قاعده‌ی ۹۸۷ (۲): در منه‌اج فردوسیان اعتقاد دارند؛ نور {ملکوت} اصحاب منه‌اج فردوسیان برای اهل آسمان‌ها چنان می‌درخشد که ستارگان آسمان برای اهل زمین می‌درخشند.
  - قاعده‌ی ۹۸۸ (۲): در منه‌اج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس به یکی از اصحاب منه‌اج فردوسیان توهین کند، خدای تعالی تا قبل از فرارسیدن اجلس کسی را می‌فرستد که به او توهین رساند.
  - قاعده‌ی ۹۸۹ (۲): در منه‌اج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کاری که اصحاب منه‌اج فردوسیان به خاطر تقیه {نگه‌داشتن مال و جانشان از شر دشمنان} انجام دهند، پاداش اخروی دارد.
  - قاعده‌ی ۹۹۰ (۲): در منه‌اج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسی که منه‌اجی‌ای را سرزنش کند، نمی‌میرد مگر این که به همان چیزی که سرزنش کرده، دچار می‌گردد.

- قاعده‌ی ۹۹۱ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که به خاطر منہاجی بودن، آزاری {از ناحیه‌ی دشمنان و جاهلان} ببیند و گریه کند، خداوند در روز قیامت ناراحتی را از او دور ساخته و از ایمان از غضب و آتش خواهد بود.
- قاعده‌ی ۹۹۲ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که بر بلاها و گرفتاری‌های اصحاب منهج فردوسیان اشک بریزد، خدای تعالی او را در بهشت برین، ساکن خواهد گردانید.
- قاعده‌ی ۹۹۳ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس در راه یاری و فایده‌رسانی به برادر {یا خواهر منہاجی‌اش} قدم بردارد، برایش پاداشی مجاهدین در راه خدا خواهد بود.
- قاعده‌ی ۹۹۴ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس در راه کشف عورت {یعنی یافتن و بر ملا کردن چیزهای شرم‌آور و ناشایسته‌های} برادر {یا خواهر منہاجی‌اش} گام بردارد، از همان اولین قدم، پای در {ملکوت} جهنم می‌گذارد و خدای تعالی {در روز قیامت} ناشایسته‌ها و چیزهای شرم‌آورش را در نزد مردم، علنی خواهد کرد.
- قاعده‌ی ۹۹۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسی که بتواند حاجت منہاجی‌ای را بر آورده کند، ولی نکند، خدای متعال او را گرفتار به بر آوردن حاجت دشمنان اهل بیت (علیهم‌السلام) خواهد کرد و روز قیامت {بر این قضای حاجت دشمنان} عذاب خواهد شد.
- قاعده‌ی ۹۹۶ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسی که بتواند منہاجی عریانی که در حضورش هست را {از لباس‌های زیادی‌اش} بپوشاند و نپوشاند، خدای متعال او را با صورت به آتش خواهد انداخت.

- قاعده‌ی ۹۹۷ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسی که سیر بخورد در حالی که منهجی‌ای {که حضور دارد} گرسنه باشد {و بتواند سیرش کند و نکند}، نقش منفی‌ای در رسیدن به کمال و سعادتش خواهد گذاشت.
- قاعده‌ی ۹۹۸ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس رو در روی منهجی‌ای از او عیبجویی کند، به بدی خواهد مُرد و در وقت مُردن، آرزوی برگشت به دنیا برای انجام کار نیک {و جبران آنچه کرده} خواهد کرد.
- قاعده‌ی ۹۹۹ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس حق منهجی‌ای را {در حالی که توانایی دارد} پرداخت نکند، خداوند او را در روز قیامت، پانصد سال بر پا ایستاده نگه می‌دارد تا وادی‌ها عرق بریزد، سپس به آتش افکنده می‌شود.
- قاعده‌ی ۱۰۰۰ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس حق منهجی-ای را {در حالی که توانایی دارد} پرداخت نکند، و آن منهجی، بدان محتاج باشد، از غذای بهشتی نخواهد چشید و از شراب بهشتی نخواهد نوشید.
- قاعده‌ی ۱۰۰۱ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس به اصحاب منهج فردوسیان، بهتان ❁ بزند، خداوند او را در روز قیامت در طینت خَبال {= چرکابی که از فروج زناکاران در جهنم خارج می‌شود} محشور می‌نماید.
- قاعده‌ی ۱۰۰۲ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس تلاش کند اصحاب منهج فردوسیان را از چشم مردم بیاندازد، خداوند او را از ولایت خودش خارج کرده و در ولایت شیطان، داخل می‌نماید.
- قاعده‌ی ۱۰۰۳ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس در جستجوی عیب‌های پنهانی اصحاب منهج فردوسیان باشد، خداوند به جستجوی عیب‌های پنهانش بر خواهد آمد و هر کس که خدای تعالی در

جستجوی عیب‌هایش بر آید، او را رسوا خواهد کرد هرچند در خانه‌اش پنهان شده باشد.

●+ قاعده‌ی ۱۰۰۴ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس در برآوردن حاجتِ اصحابِ منهج فردوسیان، خیرخواهانه قدم بر ندارد، مانند کسی است که به خدا و رسولش خیانت کرده است و خداوند متعال، دشمن او {در روز قیامت} خواهد بود.

● قاعده‌ی ۱۰۰۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس منهجی فقیری را {به خاطر فقرش} تحقیر کند، خدا او را تحقیر خواهد کرد و پیوسته بر او خشمگین خواهد بود مگر این که توبه و تدارک ﴿﴾ نماید.

● قاعده‌ی ۱۰۰۶ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس به صورت مسلمانی سیلی بزند، خداوند در روز قیامت استخوان‌هایش را متلاشی {و پراکنده} می‌سازد و در غل و زنجیر محشور خواهد شد.

● قاعده‌ی ۱۰۰۷ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس از ریختن آبروی مؤمن صرف نظر کند، خدای تعالی از عذابش در روز قیامت صرف نظر خواهد کرد.

● قاعده‌ی ۱۰۰۸ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس از آبروی اصحاب منهج فردوسیان دفاع کند، بهشت بر او واجب می‌گردد.

● قاعده‌ی ۱۰۰۹ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ دیدار با اصحاب منهج فردوسیان و نیکی کردن به آنان برای کسی که نمی‌تواند به زیارت استادان منهج فردوسیان (علیهم‌السلام) برود، همان ثواب و اثر مثبت را در کمال و سعادت دارد.

● قاعده‌ی ۱۰۱۰ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ فقط اصحاب منهج

- فردوسیان به عهد الهی در عالم دَر ﴿﴾ وفا می‌کنند.
- قاعده‌ی ۱۰۱۱ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسانی که موفق شوند تا مرحله‌ی ششم قوانین منهج فردوسیان را مراعات نمایند، به قدرت روشن‌بینی خاصی دست می‌یابند.
  - قاعده‌ی ۱۰۱۲ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ یکی از حقوق برادر ایمانی این است که دعوتش پذیرفته شود.
  - قاعده‌ی ۱۰۱۳ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهجی که پسمانده‌ی برادر منهجی‌اش را از روی تواضع بخورد یا بنوشد، البته خدای تعالی او را داخل بهشت خواهد کرد.
  - قاعده‌ی ۱۰۱۴ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهجی که {برای خدا} در صورت برادر منهجی‌اش لبخند بزند، خدای تعالی برایش حسنه‌ای می‌نویسد.
  - قاعده‌ی ۱۰۱۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خدای تعالی به هیچ عبادتی مانند شاد کردن اصحاب منهج فردوسیان، عبادت نشده است.
  - + قاعده‌ی ۱۰۱۶ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ دعای اصحاب منهج فردوسیان در حال مریضی مستجاب است.
  - قاعده‌ی ۱۰۱۷ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ نیازمندی‌های اصحاب منهج فردوسیان، امانت خدای تعالی است پس اگر در سینه نگه دارند {و تا جایی که امکان دارد، به کسی اظهار نکنند} برایشان {ثواب} عبادت نوشته می‌شود.
  - قاعده‌ی ۱۰۱۸ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ یکی از حقوق اصحاب منهج فردوسیان این است که وقتی نیازمندی‌شان را در نزد کسی

- اظهار کردند، در برآوردن حاجت و رفع نیازمندی‌شان بکوشد.
- + قاعده‌ی ۱۰۱۹ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ اصحاب منهج فردوسیان در روز قیامت، کسانی که برایشان {در دنیا} دعا می‌کرده‌اند را شفاعت کرده و از جهنم نجات می‌دهند.
  - قاعده‌ی ۱۰۲۰ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ از نشانه‌های دوست داشتن منهج فردوسیان، دوست داشتن اصحاب منهج فردوسیان است.
  - + قاعده‌ی ۱۰۲۱ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ دشمنی با اصحاب منهج فردوسیان، دشمنی با استادان منهج فردوسیان (علیهم‌السلام) است.
  - + قاعده‌ی ۱۰۲۲ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ دوستی با اصحاب منهج فردوسیان، دوستی با استادان منهج فردوسیان (علیهم‌السلام) است.
  - قاعده‌ی ۱۰۲۳ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ از جمله برتری‌های اصحاب منهج فردوسیان در نزد خدای تعالی، محبت داشتن به برادران و خواهران {ندیده و ناشناخته‌ی} منهجی است.
  - قاعده‌ی ۱۰۲۴ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ بهترین مردم بعد از استادان منهج فردوسیان (علیهم‌السلام)، منهایون و منهایاتی هستند که منهج فردوسیان را ترویج می‌کنند.
  - قاعده‌ی ۱۰۲۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ همنشینی با اصحاب منهج فردوسیان، مایه‌ی شرافت دنیا و آخرت است.
  - قاعده‌ی ۱۰۲۶ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر گاه اصحاب منهج فردوسیان کار نیکی انجام دهند، خدای تعالی آن را {تا} هفتصد برابر پاداش می‌دهد.
  - + قاعده‌ی ۱۰۲۷ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسی که {با میل و

اختیار} با اصحاب منهج فردوسیان دشمنی کند، به خدای بزرگ، کافر شده است.

● قاعده‌ی ۱۰۲۸ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسی که دشمن شیعه‌ی دوازده امامی باشد {از آن جهت که شیعه است}، ناصبی ❀ است.

● قاعده‌ی ۱۰۲۹ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ مؤمن، آینه‌ی مؤمن است که محاسن و معایبش را بدو نشان می‌دهد.

●+ قاعده‌ی ۱۰۳۰ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ اصحاب منهج فردوسیان، بهره‌ای از شوخ‌طبعی دارند.

● قاعده‌ی ❀ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ استاد اعظم (صلی‌الله‌علیه‌وآله‌وسلم) نسبت به اصحاب منهج فردوسیان از خودشان سزاوارتر هستند.

● قاعده‌ی ❀ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ استشفاء با تربت حضرت سیدالشهداء (علیه‌السلام) فقط برای اصحاب منهج فردوسیان اثر دارد و شفابخش است.

● قاعده‌ی ❀ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ مصافحه ❀ با اصحاب منهج فردوسیان، برتر از مصافحه ❀ با فرشتگان است.

● قاعده‌ی ❀ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ همنشینی با اصحاب منهج فردوسیان، مایه‌ی شرف دنیا و آخرت است.

● قاعده‌ی ❀ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ اگر اصحاب منهج فردوسیان بر اعتقاد به قواعد نظری و مراعات قوانین عملی منهج فردوسیان، استقامت داشته باشند، نیرنگ کافران {برای به انحراف کشاندنشان} به آن‌ها ضرری نخواهد زد.

● قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر اندازه بر ایمان اصحاب منهج فردوسیان افزوده شود، بر تنگی در زندگی‌شان افزوده می‌شود.

● قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خدای تعالی در روز قیامت از اصحاب منهج فردوسیان فقیر می‌خواهد دست هر کس به آن‌ها خدمت و کمک کرده را گرفته و وارد بهشت نمایند.

✓ علم و عالم (۲):

☑ علم:

● قاعده‌ی ۱۰۳۱ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ علم، {در مقابل نادانی و تبعات آن،} سپر است.

● قاعده‌ی ۱۰۳۲ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسی که بدون داشتن اطلاعات کافی، اقدام به امری کند، بینی خود را بریده {یعنی خود را به نهایتِ خواری و مذلت انداخته} است.

● قاعده‌ی ۱۰۳۳ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ طلب علم {یعنی آشنایی با قواعد نظری و قوانین عملی منهج فردوسیان} از طلب روزی، واجب‌تر است زیرا روزی توسط خدای عادل، تقسیم و تضمین شده ولی علم {صحیح یعنی قواعد نظری و قوانین عملی منهج فردوسیان} را باید با تلاش فراوان فرا گرفت.

● قاعده‌ی ۱۰۳۴ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خدای تعالی به کسی که با قواعد نظری و قوانین عملی منهج فردوسیان آشنا نباشد، نظر {رحمت و مغفرت} نخواهد کرد.

- قاعده‌ی ۱۰۳۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هیچ ارثی مانند ادب {نیکو از نسل قبل برای نسل بعد} نیست.
- قاعده‌ی ۱۰۳۶ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ گناه دانایان، بسیار سخت‌تر از گناه نادانان بخشیده می‌شود.
- قاعده‌ی ۱۰۳۷ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس کم‌رو باشد، کم دانش باقی می‌ماند.
- قاعده‌ی ۱۰۳۸ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ اصل پیشگویی از روی ستاره‌ها درست است ولی کسی که بتواند به درستی استخراج کند، پیدا نمی‌شود.
- قاعده‌ی ۱۰۳۹ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسی که با قواعد نظری و قوانین عملی منهج فردوسیان آشنا نباشد، {هیچگاه} نخواهد توانست عملِ پاکیزه‌ای {به درگاه الهی} عرضه نماید.
- قاعده‌ی ۱۰۴۰ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ علم {واقعی و مفید} آشنا شدن با قواعد نظری و قوانین عملی منهج فردوسیان است و سایر علوم {در حقیقت، فقط} مایه‌ی برتری صاحبش {در دنیا} می‌شود {ولی نقش مثبتی در رسیدن به کمال و سعادت ندارد}.
- قاعده‌ی ۱۰۴۱ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر گاه خدای متعال برای بنده‌ای اراده‌ی خیر داشته باشد، او را با قواعد نظری و قوانین عملی منهج فردوسیان آشنا می‌سازد.
- قاعده‌ی ۱۰۴۲ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ در کسی که با قواعد نظری و قوانین عملی منهج فردوسیان آشنا نباشد، خیری نیست.
- قاعده‌ی ۱۰۴۳ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسی که با قواعد

نظری و قوانین عملی منهج فردوسیان آشنا نباشد {به اجبار} برای دانستن راه کمال به غیر استادان منهج فردوسیان (علیهم‌السلام) رو خواهد آورد و آنان او را چنان که نفهمد، گمراه خواهند کرد.

● قاعده‌ی ۱۰۴۴ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ از کسی که قواعد نظری و قوانین عملی منهج فردوسیان را بیاموزد، بدان عمل کند و برای خدا به دیگران آموزش دهد، در ملکوت آسمان‌ها به عظمت یاد می‌شود.

●+ قاعده‌ی ۱۰۴۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس بدون داشتن دانایی کافی به ارأئه‌ی نظر پردازد، فرشتگان رحمت و فرشتگان عذاب، او را لعنت می‌کنند و بار گناه کسی که به آن نظر، عمل کند، برگردن او نیز خواهد بود.

● قاعده‌ی ۱۰۴۶ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس از راه قیاس^{۱۰} به احکام الهی برسد، هم خودش هلاک می‌شود و هم پیروانش را هلاک می‌سازد.

● قاعده‌ی ۱۰۴۷ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسی که بدون دانایی لازم، اقدام به کاری کند، خرابکاری‌هایش بیشتر از درست‌کردن‌هایش خواهد بود.

● قاعده‌ی ۱۰۴۸ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسی که سخن دیگران را با ذکر نام گوینده بازگو می‌کند، اگر آن سخن، راست باشد {ثواب و بهره‌اش} برای بازگوکننده و اگر دروغ باشد، {پیامدها و کیفرهایش} برای گوینده‌ی اصلی خواهد بود.

● قاعده‌ی ۱۰۴۹ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ قبول کردن سخن کسی که بدون داشتن مستند معتبر از وحی، حلالی را حرام یا حرامی را

حلال بداند، در حکم عبادت اوست.

• قاعده‌ی ۱۰۵۰ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ در بین احادیث منسوب به استادان منهج فردوسیان (علیهم‌السلام)، احادیث باطل و دروغ هم وارد شده است.

• قاعده‌ی ۱۰۵۱ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ حدیث هم مانند قرآن، ناسخ و منسوخ دارد.

• قاعده‌ی ۱۰۵۲ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ جز اندکی از دانش، در اختیار انسان {معمولی} قرار نگرفته است.

• قاعده‌ی ۱۰۵۳ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ غیب {مطلق} را هیچ کس در آسمان‌ها و زمین - جز خدای تعالی - نمی‌داند.

✓ عالم خوب:

• قاعده‌ی ۱۰۵۴ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ فقط دانشمندان {واقعی} از خدای تعالی می‌ترسند.

• قاعده‌ی ۱۰۵۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ دانشمند {واقعی} بی‌رغبت به دنیا، رغبت‌کننده در آخرت و عمل‌کننده به سنت استاد اعظم (صلی‌الله‌علیه‌وآله‌وسلم) است.

• قاعده‌ی ۱۰۵۶ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ {منهاجی} دانشمندی که از دانشش فایده‌ای به مردم برسد، از هزار عابد و زاهد، با فضیلت‌تر است.

• قاعده‌ی ۱۰۵۷ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهاجی که {حد اقل} چهل روایت مفید به امر دین را {از معرض تلف شدن} نگه دارد، خدای تعالی او را در روز قیامت، عالم و فقیه مبعوث می‌کند.

- قاعده‌ی ۱۰۵۸ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ پاداش دانشمند {راستین} از {پاداش} روزه‌داری که قیام به عبادت کرده و رزمنده‌ی راه خداست، بیشتر است.
- قاعده‌ی ۱۰۵۹ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ با کرامت‌ترین مردم بعد از پیامبران در نزد خدای تعالی، عالمان دینی هستند.
- قاعده‌ی ۱۰۶۰ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ علمای دین {که آثار علمی ارزشمندی از خود به یادگار گذاشته‌اند، تا زمانی که آن آثار، دایر و مورد استفاده باشد} زنده‌اند.
- قاعده‌ی ۱۰۶۱ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ با فضیلت‌ترین مردم در زمان غیبت کبری حضرت صاحب الامر (ارواحنا فداه) علمایی هستند که مردم را به سوی آن حضرت دعوت می‌کنند و با حجت‌های الهی از دین اجداد طاهرین ایشان حمایت می‌نمایند و بندگان ضعیف {مستضعفین فکری} را از دام‌های شیطان می‌رهانند.
- قاعده‌ی ۱۰۶۲ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ مَثَل علمای راستین {که مردم را به سوی منهج فردوسیان دعوت می‌کنند} مَثَل ستارگان آسمان است که به واسطه‌ی نورافشانی‌شان در تاریکی‌های دریا و خشکی، راه درست پیدا می‌شود.
- قاعده‌ی ۱۰۶۳ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر گاه {حد اقل} دو نفر از اصحاب منهج فردوسیان با یکدیگر بنشینند و قواعد و قوانین منهج فردوسیان را یادآوری کنند، خدای تعالی به آن‌ها بر ملائکه‌اش مباحثات می‌کند.
- قاعده‌ی ۱۰۶۴ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خدای تعالی

جویندگان علم {که در پی آموختن قواعد نظری و قوانین عملی منهج فردوسیان هستند} را دوست دارد.

● قاعده‌ی ۱۰۶۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ دانشمندی {منه‌اجی} که از دانشش فایده‌ای به جامعه برسد، برتر از هفتاد هزار عابد است.

● قاعده‌ی ۱۰۶۶ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ برتری عالم {به قواعد نظری و قوانین عملی منهج فردوسیان} بر عابد، مانند برتری ماه تمام (بدر) بر سایر ستارگان است.

● قاعده‌ی ۱۰۶۷ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ بردباری {در برابر ناملایمات} و سکوت {از گفتن ناشایسته‌ها} از نشانه‌های دانشمند {حقیقی} است.

☑ عالم بد:

● قاعده‌ی ۱۰۶۸ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسی که بداند ولی به دانسته‌های خود عمل نکند، عذاب سختی در آخرت خواهد داشت.

● قاعده‌ی ۱۰۶۹ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسی که به دنبال آموختن باشد {برای دانستن} نه برای عمل کردن، سفیه ❁ است.

● قاعده‌ی ۱۰۷۰ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس هدفش از علم‌آموزی، رسیدن به {ثروت، قدرت و لذت} دنیا باشد، بهره‌ای از آن علم در آخرت نخواهد داشت.

● قاعده‌ی ۱۰۷۱ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کمترین کیفر دانشمند دنیاطلب این است که شیرینیِ مناجات با خدای تعالی از دلش برداشته می‌شود.

- قاعده‌ی ۱۰۷۲ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ اهل آتش جهنم از بوی بد کسی که در دنیا با قواعد نظری و قوانین عملی منهج فردوسیان آشنا شده ولی بدن عمل نکرده، اذیت می‌شوند.
- قاعده‌ی ۱۰۷۳ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ بیشترین حسرت و پشیمانی در {روز قیامت و} جهنم برای کسی است که دیگران را به اطاعت خدای تعالی فراخوانده و آنان قبول کرده و نجات یافته‌اند ولی خودش به آن‌ها عمل نکرده و جهنمی شده است.
- قاعده‌ی ۱۰۷۴ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ مواعظ عالمی که به علمش عمل نمی‌کند، همچنان که باران از سنگ صاف می‌غلتد، از دل شنوندگانش می‌لغزد و فرو می‌ریزد.
- قاعده‌ی ۱۰۷۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ عالمی که در وقت ظهور بدعتها {و فتنه‌ها}، علم {صحیحش} را اظهار نکند، مورد لعنت خدای تعالی قرار می‌گیرد.

☑ علم‌آموزی:

- قاعده‌ی ۱۰۷۶ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس مقصودش از علم‌آموزی، بهره‌های دنیوی باشد، پاداشش همان رسیدن به لذت‌های مادی و دنیوی خواهد بود {و در نزد خدای متعال و عالم آخرت، بهره‌ای نخواهد داشت}.
- قاعده‌ی ۱۰۷۷ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که برای بهره‌ی اخروی علم‌آموزی کند، خدای تعالی هم خیر و بهره‌ی دنیوی و هم خیر و بهره‌ی اخروی به او عطا می‌فرماید.
- قاعده‌ی ۱۰۷۸ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس برای

مباهات و فخرفروشی بر دانشمندان، علم‌آموزی کند، جایگاهش را در آتش جهنم آماده کرده است.

• قاعده‌ی ۱۰۷۹ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس برای بگومگو با کم‌خردان، علم‌آموزی کند، جایگاهش را در آتش جهنم آماده کرده است.

• قاعده‌ی ۱۰۸۰ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس برای جلب اقبال ❁ عمومی جامعه به سوی خودش علم‌آموزی کند، جایگاهش را در آتش جهنم آماده کرده است.

• قاعده‌ی ۱۰۸۱ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس دانشش را از عالمی بگیرد که میراث‌دار پیامبران است، بهره‌ی وافر برده است.

+ • قاعده‌ی ۱۰۸۲ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که در راه آموختن {قواعد نظری و قوانین عملی منهج فردوسیان} گام بردارد، فرشتگان بال‌هایشان را برایش پهن می‌کنند.

+ • قاعده‌ی ۱۰۸۳ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ جویای علم {کمال و سعادت} را هفتاد هزار فرشته‌ی مُقَرَّب ❁ همراهی می‌کنند.

• قاعده‌ی ۱۰۸۴ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ تمام ساکنان آسمان و زمین، حتی ماهیان دریا برای کسی که در حال آموختن {قواعد نظری و قوانین عملی منهج فردوسیان} باشد، استغفار می‌کنند.

+ • قاعده‌ی ۱۰۸۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ نگاه کردن به {کارهای} علما {ی راستین که موجب هدایت انسان شود} در نزد خدای تعالی از یک سال اعتکاف در مسجد الحرام محبوب‌تر است.

• قاعده‌ی ۱۰۸۶ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسی که {حقیقتاً}

به دنبال دانش باشد، هرگز از علم‌آموزی سیر نخواهد شد.

+ • قاعده‌ی ۱۰۸۷ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس دعای مخصوص* را در ظرفی تمیز با عسل بنویسد و با آب باران (قبل از این که به زمین برسد) بشوید و سه روز ناشتا* بخورد، بر حفظ {و از بر کردن} قرآن و علوم {مختلفه} توانا خواهد شد.

✓ آموزش‌دادن:

• قاعده‌ی ۱۰۸۸ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ جنبندگان زمین، ماهیان دریا و هر کوچک و بزرگی در زمین و آسمان برای کسی که کارهای نیک به دیگران آموزش می‌دهد، استغفار می‌کنند.

• قاعده‌ی ۱۰۸۹ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که سخن حقی بگوید و کسی به آن عمل نماید، برایش مانند پاداش عمل‌کننده نوشته خواهد شد.

• قاعده‌ی ۱۰۹۰ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس سخن باطلی بگوید و کسی به آن عمل کند، برایش گناه عمل‌کننده به آن نوشته می‌شود.

• قاعده‌ی ۱۰۹۱ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که سنت حسنه‌ای رواج دهد، برای او مانند پاداش تمام افرادی است که بدان عمل کنند بدون این که از ثواب عمل‌کنندگان کاسته شود.

• قاعده‌ی ۱۰۹۲ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسی که دانش‌های خوب {یعنی قواعد نظری و قوانین عملی منهج فردوسیان} را به دیگران بیاموزد، برایش مانند ثواب کسی که به آن عمل کند، نوشته می‌شود.

• قاعده‌ی ۱۰۹۳ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس سنت گمراه‌کننده‌ای در جامعه رواج دهد، برایش مانند گناه کسانی که انجام

- می‌دهند نوشته می‌شود بدون این که از گناه آنان کاسته شود.
- قاعده‌ی ۱۰۹۴ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس دانشی گمراه‌کننده به دیگران بیاموزد، برایش مانند گناه کسی که به آن عمل کند، بدون این که از گناه آنان کاسته شود، خواهد بود.
  - قاعده‌ی ۱۰۹۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ عهده‌ی که خدای تعالی از دانشمندان برای بذل علم گرفته، قبل از عهده‌ی است که از نادانان برای فراگیری علم گرفته است.
  - قاعده‌ی ۱۰۹۶ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ زکات علم، یاد دادن آن به بندگان خداست.

✓ پرسیدن:

- + ● قاعده‌ی ۱۰۹۷ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ دوی نادانی، پرسیدن است.
- قاعده‌ی ۱۰۹۸ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ {بخش اعظمی از} هلاکت مردم به خاطر این است که {نیازهایشان را از دانایان} نمی‌پرسند.
- قاعده‌ی ۱۰۹۹ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ پرسیدن، کلید قفل علم است.

✓ برنامه:

- قاعده‌ی ۱۱۰۰ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ عمل کردن بدون داشتن برنامه‌ی صحیح، نتیجه ندارد.
- قاعده‌ی ۱۱۰۱ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ تمام دستورات لازم برای رسیدن انسان به کمال و سعادت، در دو منبع؛ قرآن کریم و سنت معتبر استاد اعظم (صلی‌الله‌علیه‌وآله‌وسلم) و فرمایشات ائمه‌ی طاهرین

(علیهم‌السلام) آمده است و هیچ نیازی به آموزه‌های مکاتب شرق و غرب برای تکامل و ترقی روحی و معنوی نیست.

• قاعده‌ی ۱۱۰۲ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ اگر کسی هدایت یافته {و منهجی} باشد و همه‌ی مردم در گمراهی باشند، گمراهی دیگران ضرری به حال او نخواهد داشت.

• قاعده‌ی ۱۱۰۳ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ دینداری {اعتقاد و عمل به منهج فردوسیان،} نشانه‌ی اکرام ﴿خاصی از خدای متعال برای بنده است.

• قاعده‌ی ۱۱۰۴ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسانی که بر طبق آنچه خدای تعالی نازل کرده داورى نکنند، ستمکار، فاسق و کافرند.

• قاعده‌ی ۱۱۰۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ بهترین توشه {برای سفر طولانی آخرت}، تقوا {یعنی مراعات قانون‌های طبقه‌ی اول تا ششم منهج فردوسیان، بعد از اصلاح دیدگاه‌ها بر طبق قواعد نظری آن} است.

• قاعده‌ی ۱۱۰۶ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسی که منهجی شود، به دستگیره‌ای محکم، که گسستنی در آن نیست، چنگ زده است.

• قاعده‌ی ۱۱۰۷ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس شخصی را به «منهج فردوسیان» راهنمایی کند، گویا زنده‌اش کرده است.

• قاعده‌ی ۱۱۰۸ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس شخصی را از اعتقاد و عمل به «منهج فردوسیان» منصرف کند و باز بدارد، {در حقیقت،} او را کشته است.

• قاعده‌ی ۱۱۰۹ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ منهجی بودن به همراه داشتن سلامت جسمی، بهتر از پولداری {بدون منهجی بودن و

سلامت جسمی { است.

• قاعده‌ی ۱۱۱۰ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ دور افتادن از «منهج فردوسیان»، مرگ سرخ است.

• قاعده‌ی ۱۱۱۱ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس صفای «منهج فردوسیان» را در قلبش وارد کند، دل از {برنامه‌های} غیر از آن خواهد بُرید.

• قاعده‌ی ۱۱۱۲ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ «منهج فردوسیان» بر اکثر مردم دنیا، سخت و غیر قابل تحمل است.

• قاعده‌ی ۱۱۱۳ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ ایمان ده درجه دارد که باید پله پله طی شود.

• قاعده‌ی ۱۱۱۴ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ سخت‌ترین تکلیفی که خدای تعالی بر بندگانش واجب کرده، مراعات قانون‌های طبقه‌ی اول تا چهارم منهج فردوسیان است.

• قاعده‌ی ۱۱۱۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ عمل کردن به واضحات و مسلمات، روشن است ولی آسان نیست.

• قاعده‌ی ۱۱۱۶ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسانی که بعد از آشنایی با منهج فردوسیان از آن روی برگردانند {و به اعتقادات باطل و کارهای ناشایست خود برگردند} به علت این است که شیطان {جَنّی یا انسی} زشتی‌ها را در نظرشان آراسته و آنان را در آرزوهای دور و دراز انداخته است.

• قاعده‌ی ۱۱۱۷ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسانی که در راه {یافتن برنامه‌ای کامل، جامع و معتبر برای} رسیدن به خدای تعالی بکوشند،

خدای تعالی آنان را به راه‌های خود {و به برنامه‌ی کامل، جامع و معتبر} می‌رساند.

• قاعده‌ی ۱۱۱۸ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند: «منهج فردوسیان» را فقط پیمان‌شکنان ناسپاس، انکار می‌کنند.

• قاعده‌ی ۱۱۱۹ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند: ستمکارترین مردم {بر خود} کسی است که بعد از آشنایی با منهج فردوسیان از آن روی برگرداند.

• قاعده‌ی ۱۱۲۰ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسی که در این دنیا {از دیدن عظمت منهج فردوسیان} کور باشد، در آخرت {از دیدن رحمت و بهشت الهی} کورتر خواهد بود.

• قاعده‌ی ۱۱۲۱ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خدای تعالی در منهج فردوسیان، هیچ قانون سخت، سنگین و پُر مشقتی را برای اصحاب منهج فردوسیان قرار نداده است.

• قاعده‌ی ۱۱۲۲ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسانی که منهج فردوسیان را قبول نمی‌کنند، کر و لال‌هایی فرو افتاده در تاریکی‌های جهل و گمراهی‌اند.

• قاعده‌ی ۱۱۲۳ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ پیروی {همزمان} از سایر برنامه‌های تربیتی، تمرکز منهجی بر منهج فردوسیان را بر هم می‌زند.

• قاعده‌ی ۱۱۲۴ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسانی که منهج فردوسیان را نپذیرند، درهای {ملکوت} آسمان {برای نزول رحمت و مغفرت الهی} بر {دل‌های} آنان گشوده نخواهد شد.

• قاعده‌ی ۱۱۲۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ اگر مردم جهان،

منه‌اجی شوند، قطعاً خدای تعالی {درهای} برکاتی از آسمان و زمین را به روی آنان می‌گشاید.

• قاعده‌ی ۱۱۲۶ (۲): در منه‌اج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسی که از منه‌اج فردوسیان روی بر گرداند، فقط به خودش ضرر زده است.

• قاعده‌ی ۱۱۲۷ (۲): در منه‌اج فردوسیان اعتقاد دارند؛ دین {واقعی که همه‌ی پیامبران، مُبلِّغ آن بودند} در نزد خدای تعالی، اسلام (منه‌اج فردوسیان) است.

• قاعده‌ی ۱۱۲۸ (۲): در منه‌اج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس جز اسلام (منه‌اج فردوسیان)، دینی انتخاب کند، هرگز از او پذیرفته نمی‌شود و در آخرت، از زیانکاران خواهد بود.

• قاعده‌ی ۱۱۲۹ (۲): در منه‌اج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس بعد از آشنا شدن با منه‌اج فردوسیان، راه دیگری را برگزیند، سرانجامش جهنم خواهد بود.

• قاعده‌ی ۱۱۳۰ (۲): در منه‌اج فردوسیان اعتقاد دارند؛ عمل کردن به اموری که مورد قبول همه‌ی علما و فقهای بزرگوار شیعه‌ی اثنی‌عشری است، مطمئن‌تر از عمل به فتواهای نادر و حاشیه‌ای است.

• قاعده‌ی ۱۱۳۱ (۲): در منه‌اج فردوسیان اعتقاد دارند؛ عمل کردن به واضحات و مسلمات مکتب تشیع {و پرهیز کردن از موارد اختلافی و متشابهات} نقش مثبتی در رسیدن به کمال و سعادت دارد.

• قاعده‌ی ۱۱۳۲ (۲): در منه‌اج فردوسیان اعتقاد دارند؛ مخاطب دعوت منه‌اج فردوسیان، همه‌ی جهانیان هستند و بهره بردن از این برنامه برای رسیدن به کمال و سعادت، به قوم و منطقه‌ی خاصی اختصاص ندارد.

(جهانشمولی)

- قاعده‌ی ۱۱۳۳ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ گرچه عرض‌هی منهج فردوسیان، عمومی است ولی فقط گروه اندکی آن را می‌پذیرند.
- قاعده‌ی ۱۱۳۴ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ تمام فرقه‌های اسلامی، غیر از شیعه‌ی اثنی‌عشری، بر باطلند و جایگاهشان در آتش جهنم است.
- قاعده‌ی ۱۱۳۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ اگر کسی اعتقاداتش را اصلاح کند، خداوند متعال، پاداش کارهای نیکش را [تا صدها برابر] مضاعف می‌نماید.
- قاعده‌ی ۱۱۳۶ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس همتش {رسیدن به درجات و نعمت‌های} آخرت باشد، خداوند متعال، غم و غصه-های دنیوی‌اش را کفایت می‌کند.
- قاعده‌ی ۱۱۳۷ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کم‌ترین {درجه‌ی} ناصبی‌گری ❁ این است که کسی {از پیش خود و بدون استناد به فرمایشات استادان منهج فردوسیان (علیهم‌السلام)} نظریه‌ای بیاورد و بر طبق آن، {مردم را} دوست یا دشمن بدارد.
- قاعده‌ی ۱۱۳۸ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کم‌ترین {درجه‌ی} شرک این است که کسی {از پیش خود و بدون استناد به فرمایشات استادان منهج فردوسیان (علیهم‌السلام)} نظریه‌ای بیاورد و بر طبق آن، {مردم را} دوست یا دشمن بدارد.
- قاعده‌ی ۱۱۳۹ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر نوآوری {در احکام دینی} گمراهی است و هر گمراهی، راهی به سوی جهنم است.

- قاعده‌ی ۱۱۴۰ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس به نزد بدعت‌گذاری برود و او را احترام نماید، در راه انهدام اسلام {راستین} قدم برداشته است.
- قاعده‌ی ۱۱۴۱ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هرگونه نوآوری در احکام دینی، موجب گمراهی است.
- قاعده‌ی ۱۱۴۲ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهای که بتواند قوانین مرحله‌ی {اول و} دوم را مراعات کند، خدای تعالی گناهان گذشته‌اش را می‌پوشاند.
- + قاعده‌ی ۱۱۴۳ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهای که مشغول آموختن قواعد و قوانین منهج فردوسیان باشد، در رحمت {بی‌کران} الهی غوطه‌ور می‌شود و فرشتگان {در ملکوت عالم} به او مَرِحبا می‌گویند.
- قاعده‌ی ۱۱۴۴ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ پهلوان {واقعی} کسی است که بتواند {همواره} قانون‌های منهج فردوسیان را مراعات کند.
- قاعده‌ی ۱۱۴۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ بیشترین حسرتِ روز قیامت برای کسانی است که با «منهج فردوسیان» آشنا شده ولی قانون‌هایش را مراعات نکرده باشند.
- قاعده‌ی ۱۱۴۶ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ از روایاتی که نقل به معنی شده نیز می‌توان در رسیدن به مذاق منهج فردوسیان، کمک گرفت.
- قاعده‌ی ۱۱۴۷ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ تمام امر {حرکت به سوی کمال و سعادت} به این است که منهای، همه‌ی مردم را از خودش بهتر و خودش را از همه‌ی مردم، بدتر بداند.
- قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ ستمکارترین افراد،

کسانی هستند که پس از آشنایی با منهج فردوسیان، از آن، روی برگردانده و به حیرت و سرگشتگی {و بی‌برنامگی} خود برگردند.

☑ نتایج و ثمرات منهجی شدن:

- قاعده‌ی ۱۱۴۸ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ مهمترین نتیجه و ثمره‌ی منهجی شدن، رفتن به بهشت برین در آخرت است.
- قاعده‌ی ۱۱۴۹ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ یکی از نتایج و ثمرات منهجی شدن، در امان ماندن از ترس {نسبت به آینده} و غم {نسبت به گذشته} است.
- قاعده‌ی ۱۱۵۰ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ یکی از نتایج و ثمرات منهجی شدن، دارا شدن دنیای خوب و بهره‌های نیک دنیوی است.
- قاعده‌ی ۱۱۵۱ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ یکی از نتایج و ثمرات منهجی شدن، خارج شدن از ظلمات به نور است.
- قاعده‌ی ۱۱۵۲ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ یکی از نتایج و ثمرات منهجی شدن، قرار گرفتن محبت اصحاب منهج فردوسیان در دل مردم است.
- + قاعده‌ی ۱۱۵۳ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ یکی از نتایج و ثمرات منهجی شدن، مستجاب شدن دعاهایشان است.
- قاعده‌ی ۱۱۵۴ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ یکی از نتایج و ثمرات منهجی شدن، نجات یافتن از عذاب‌های دنیوی است.
- قاعده‌ی ۱۱۵۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ یکی از نتایج و ثمرات منهجی شدن، همنشین شدن با صالحین در سرای آخرت است.

✓ نشر معارف:

- قاعده‌ی ۱۱۵۶ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسی که دیگران را به سوی نیکی‌ها راهنمایی می‌کند، مانند انجام دهنده‌ی آن است.
- قاعده‌ی ۱۱۵۷ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خوش‌گفتارترین مردم، منهاجیون و منهاجیاتی هستند که دیگران را به سوی منهج فردوسیان، دعوت می‌کنند.
- قاعده‌ی ۱۱۵۸ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ دعوت دیگران با غیر زبان به سوی کمال و سعادت به این است که مردمان از اصحاب منهج فردوسیان، اقامه‌ی نماز، ترک گناه و تلاش در راه خیر ببینند.

✓ ادیان، مذاهب، باورها (۲):

- قاعده‌ی ۱۱۵۹ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ اسلام آوردن فقط فواید دنیوی دارد و ثواب اخروی فقط با اعتقاد به قواعد نظری و عمل به قوانین عملی «منهج فردوسیان» به دست می‌آید.
- + قاعده‌ی ۱۱۶۰ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ منهجی‌ای که در هنگام ملاقات با غیر مسلمان [مثل مجوسی، یهودی و مسیحی]، دعای مخصوص* بخواند، در روز قیامت با او همنشین نخواهد شد.
- قاعده‌ی ۱۱۶۱ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ اگر کسی انجام دادن یکی از قوانین مرحله‌ی دوم {که باید ترک شود} را جایز بداند، از اسلام خارج می‌شود.
- قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسانی که حضرت عیسی بن مریم (علیهماالسلام) را خدا می‌دانند، کافرند.

✓ **قدریه:**

• قاعده‌ی ۱۱۶۲ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ ارواح قدریه ﴿در عالم برزخ،﴾ هر صبح و شام بر آتش عرضه می‌شوند و در روز قیامت به عذاب‌های رنگارنگ گرفتار خواهند بود.

• قاعده‌ی ۱۱۶۳ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ قدریه ﴿گرچه خود را مسلمان می‌دانند، ولی در حقیقت،﴾ بهره‌ای از اسلام نبرده‌اند.

• قاعده‌ی ۱۱۶۴ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ قدریه ﴿در حالی از قبرهایشان برانگیخته خواهند شد که به صورت میمون و خوک، در آمده باشند.

• قاعده‌ی ۱۱۶۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ قدریه ﴿از جایی که نمی‌دانند، گرفتار شرک شده‌اند.

• قاعده‌ی ۱۱۶۶ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ قدریه ﴿، مجوس امت ﴿اسلام﴾ هستند.

• قاعده‌ی ۱۱۶۷ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ اعتقاد قدریه ﴿، شبیه اعتقاد مسیحیان است.

✓ **مُرَجئه:**

• قاعده‌ی ۱۱۶۸ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ مُرَجئه ﴿گرچه خود را مسلمان می‌دانند، ولی در حقیقت،﴾ بهره‌ای از اسلام نبرده‌اند.

• قاعده‌ی ۱۱۶۹ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ اعتقاد مُرَجئه ﴿، شبیه اعتقاد یهودیان است.

• قاعده‌ی ۱۱۷۰ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسی که معتقد باشد بعد از رسول خدا (صلی‌الله‌علیه‌وآله‌وسلم) جز امیرالمؤمنین (علیه‌السلام)،

خلیفه‌ی آن حضرت شده است مانند کسی است که خدا را قبول نداشته باشد یا رسالت استاد اعظم (صلی‌الله‌علیه‌وآله‌وسلم) را انکار کند یا قرآن را نابود سازد.

✓ امور فردی (۲):

● قاعده‌ی ۱۱۷۱ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسی که در حرف دیگران [بدون این که به او مربوط باشد] وارد می‌شود را نمی‌توان از مردم {تربیت‌شده و فرهیخته} به شمار آورد.

● قاعده‌ی ۱۱۷۲ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خدای تعالی چهار زانو نشستن {به این صورت که پشت یک پا بر روی ران پای دیگر قرار بگیرد و نشستن مستکبران است} را دشمن می‌دارد.

● قاعده‌ی ۱۱۷۳ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسی که با اختبال ❁ راه برود، زمین و آنان که زیر و روی زمین هستند او را لعنت می‌کنند.

● قاعده‌ی ۱۱۷۴ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ پرتاب سنگریزه با انگشت، جویدن آدامس، سوت زدن {با دهان}، بلند گذاشتن لباس {به قدری که به زمین کشیده می‌شد} و باز گذاشتن دکمه‌ها {ی یقه} از اخلاق {زشت و عذاب‌آور} قوم لوط بود.

● قاعده‌ی ۱۱۷۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ قارون اولین کسی بود که با ناز و فخر فروشی راه می‌رفت و به کیفر این کار، با خانه‌اش به زمین فرو رفت.

● قاعده‌ی ۱۱۷۶ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ دیوانه‌ی واقعی کسی است که با ناز راه برود [یعنی در وقت راه‌رفتن، شانه‌هایش را حرکت بدهد].

✓ آرایش:

- قاعده‌ی ۱۱۷۷ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خدای تعالی زیبایی و آراستگی را دوست دارد.
- قاعده‌ی ۱۱۷۸ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ در نزد خدای متعال، اظهار کردن نعمت، بهتر از پنهان داشتن آن است.
- قاعده‌ی ۱۱۷۹ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خدای تعالی دوست دارد وقتی اصحاب منهج فردوسیان به دیدن یکدیگر می‌روند، با آراستگی و تجمل باشند.
- قاعده‌ی ۱۱۸۰ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خدای تعالی بهشت را بر جوانی که بسیار در آینه نگاه کند و بسیار {به شکرانه‌ی نعمت جوانی و زیبایی} حمد خدا بگوید، واجب می‌سازد.
- قاعده‌ی ۱۱۸۱ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر مقدار از ریش که بلندتر از چهار انگشت بسته باشد، در آتش {جهنم} است.
- قاعده‌ی ۱۱۸۲ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسی که در حال جنابت، خضاب* کند یا در حال خضاب* جُنُب* شود، احتمال دارد بدی‌ای از ناحیه‌ی شیطان به او برسد.
- + قاعده‌ی ۱۱۸۳ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ رنگ کردن موها در ایام عادت ماهانه (حیض) موجب حضور یافتن شیطان {و بروز برخی ضررها} می‌شود.
- + قاعده‌ی ۱۱۸۴ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ رنگ کردن موها در ایام نفاس* موجب حضور یافتن شیطان {و بروز برخی ضررها} نمی‌شود.

● قاعده‌ی ۱۱۸۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس چهل روز موهای زاید بدنش {مانند زیر بغل و بالای عورت} را زایل نکند، منهجی {واقعی} و صاحب بزرگواری نیست.

● قاعده‌ی ۱۱۸۶ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسی که بدون داشتن مصیبت، پریشان‌حال {و ژولیده} باشد را نمی‌توان از مردم {تربیت‌شده و فرهیخته} به شمار آورد.

☑ روغن‌مالی:

● قاعده‌ی ۱۱۸۷ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ روغن زیتون، چربی {= کِرم} نیکان است.

●+ قاعده‌ی ۱۱۸۷ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهجی که خود را با روغن زیتون روغن‌مالی کند، چهل روز شیطان به او نزدیک نخواهد بود.

● قاعده‌ی ۱۱۸۸ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ روغن‌مالی کردن، موجب نرم شدن پوست، زیاد شدن ذهن، باز شدن مجاری عرق، خوش آب و رنگ شدن، بر طرف شدن آفتاب‌سوختگی و کهنگی پوست و نشانه‌ی ثروتمندی است.

● قاعده‌ی ۱۱۸۹ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ روغن‌مالی در شب، {جذب بدن شده و} در رگ‌ها جریان می‌یابد.

● قاعده‌ی ۱۱۹۰ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهجی که {سر و ریش یا بدن} منهجی دیگری را روغن‌مالی کند، خدای تعالی برایش به اندازه‌ی هر مویی {که روغن‌زده} نوری در روز قیامت قرار خواهد داد.

●+ قاعده‌ی ۱۱۹۱ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ روغن‌مالی کردن

- بدن با روغن زنبق {رازقی} موجب شفای هفتاد درد است.
- قاعده‌ی ۱۱۹۲ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هیچ روغنی برای روغن مالی بدن، مانند روغن زنبق نیست.
  - قاعده‌ی ۱۱۹۳ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ روغن بنفشه، بهترین روغن برای روغن مالی بدن است.

✓ **سُرمه:**

- قاعده‌ی ۱۱۹۴ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ سُرمه کشیدن [با ائمد، خصوصاً قبل از خواب شب]، موجب پُر نور شدن دیده، قطع آبریزش چشم، شیرین شدن آب دهان، محکم شدن پلک‌ها و رویش مژه می‌گردد.
- قاعده‌ی ۱۱۹۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس همواره با سرمه‌ی ائمد بخوابد، هیچگاه چشمش دچار آب سیاه نخواهد شد.
- قاعده‌ی ۱۱۹۶ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ سرمه کشیدن در شب، مفید برای بدن و در روز، زینت است.
- + قاعده‌ی ۱۱۹۷ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ سرمه کشیدن {خصوصاً قبل از خواب شب} موجب تقویت قوه‌ی جنسی می‌شود.

✓ **عطر زدن:**

- قاعده‌ی ۱۱۹۸ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ {استعمال} بوی خوش، قلب را قوی می‌کند.
- + قاعده‌ی ۱۱۹۹ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ {استعمال} بوی خوش، توانایی جنسی را افزایش می‌دهد.
- قاعده‌ی ۱۲۰۰ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس صبح عطر بزند، پیوسته تا شب عقلش همراهش خواهد بود.

+ ● قاعده‌ی ۱۲۰۱ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ بوی عطر اصحاب منهج فردوسیان را فرشتگان استنشاق می‌کنند.

☑ مو، شانه زدن:

● قاعده‌ی ۱۲۰۲ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس {لذت} تراشیدن موی سر و بدن { را بچشد، {در صورت توانایی} هرگز ترک نخواهد کرد.

● قاعده‌ی ۱۲۰۳ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ تراشیدن موی سر، موجب کلفت شدن گردن و پُر نور شدن چشم می‌شود.

● قاعده‌ی ۱۲۰۴ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ تراشیدن موی سر، موجب زیبایی منهایون و {در حکم} مُثله برای دشمنان منهج فردوسیان است.

● قاعده‌ی ۱۲۰۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس موی سرش را بلند بگذارد ولی {شانه نزند و} فرق* باز نکند، خدای تعالی در روز قیامت با ازه‌ای از آتش برایش فرق* باز خواهد کرد.

● قاعده‌ی ۱۲۰۶ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ تراشیدن موی پشت گردن، غم و غصه را بر طرف می‌کند.

● قاعده‌ی ۱۲۰۷ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسی که موی سفیدش را بکند، خدای تعالی در روز قیامت با او سخن نخواهد گفت، به او نظر نخواهد کرد و برایش عذابی دردناک خواهد بود.

● قاعده‌ی ۱۲۰۸ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ شانه‌زدن {سر} [خصوصاً با شانه‌ای از جنس عاج فیل]، برطرف‌کننده‌ی وباهی مو، موجب رویش مو؛ دور کننده‌ی کرم از مغز؛ خاموش‌کننده‌ی تلخه*، قطع‌کننده‌ی

- بلغم* و پاک‌کننده‌ی لثه است.
- قاعده‌ی ۱۲۰۹ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ شانه زدن سر و باز کردن فرق*، موجب جلب روزی، زیاد شدن توانایی جنسی و از بین برنده‌ی وبا*ی مو، ریزش مو* می‌شود.
  - قاعده‌ی ۱۲۱۰ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ شانه زدن ابروها، امان از جذام* است.
  - قاعده‌ی ۱۲۱۱ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کوتاه کردن موهای {بیرون آمده از} بینی، مایه‌ی زینت است و صورت را زیبا می‌کند.
  - قاعده‌ی ۱۲۱۲ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر گاه موی سبیل بلند شود، محلی برای پنهان شدن شیطان {موجود موذی، میکروب} می‌گردد.
  - + قاعده‌ی ۱۲۱۳ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کوتاه کردن موی سبیل در روز جمعه، روزی را زیاد می‌کند.
  - قاعده‌ی ۱۲۱۴ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهای که سبیلش را در روز جمعه کوتاه کند و {در حال کوتاه کردن} بگوید: «بِسْمِ اللَّهِ وَ بِاللَّهِ وَ عَلَى مِلَّةِ رَسُولِ اللَّهِ» به هر بُرشی {از مویش} ثواب آزاد کردن برده-ای از اولاد حضرت اسماعیل (علیه‌السلام) خواهد داشت.
  - قاعده‌ی ۱۲۱۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس موی سبیلش را در روز شنبه یا پنجشنبه کوتاه کند، از درد دندان و درد چشم عافیت* خواهد یافت.
  - قاعده‌ی ۱۲۱۶ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ زیاد دست زدن به ریش {و بازی کردن با آن} صورت را زشت می‌کند.

- قاعده‌ی ۱۲۱۷ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ شانه زدن ریش، دندان‌ها را محکم می‌کند.
- قاعده‌ی ۱۲۱۸ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهجی که ریشش را [هفتاد مرتبه در یک جلسه] شانه بزند [و تا هفتاد مرتبه را بشمارد]، شیطان تا چهل روز به او نزدیک نمی‌شود.
- قاعده‌ی ۱۲۱۹ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کندن موی زیر بغل، نور چشم را ضعیف می‌کند.
- قاعده‌ی ۱۲۲۰ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کندن موی زیر بغل، شانه‌ها را ضعیف می‌سازد.
- قاعده‌ی ۱۲۲۱ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ موی زیر بغل اگر بلند باشد، محل مخفی شدن شیطان {موجود موذی، میکروب} می‌شود.
- قاعده‌ی ۱۲۲۲ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ ازاله‌ی موی زیر بغل، بوی بد {آن محل} را {کم می‌کند یا} از بین می‌برد.
- + قاعده‌ی ۱۲۲۳ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ ایستاده شانه زدن، فقر می‌آورد.
- + قاعده‌ی ۱۲۲۴ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسی که ایستاده شانه بزند، گرفتار قرض و بدهکاری می‌شود.
- قاعده‌ی ۱۲۲۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ ایستاده شانه زدن، موجب ضعف قلب می‌شود.
- قاعده‌ی ۱۲۲۶ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ نشسته شانه زدن، قلب را تقویت و پوست را نرم و فربه می‌کند.

✓ **خضاب:**

- + قاعده‌ی ۱۲۲۷ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ صرف کردن یک درهم در خضاب، برتر از صدقه دادن هزار درهم در راه خداست.
- + قاعده‌ی ۱۲۲۸ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خضاب کردن {خصوصاً با حنا،} موجب دور شدن بادهای گوش، پُر نور شدن چشم، نرم شدن داخل بینی، محکم شدن لثه، از بین رفتن بوی بد بدن، بیشتر شدن جلوه‌ی صورت، زیبا شدن فرزند {و برای اصحاب منهج فردوسیان،} کم شدن وسوسه‌ی شیطان، شادی فرشتگان، بشارت به مؤمنین، عصبانیت کافران، برائتی در قبر و حیای منکر و نکیر {در وقت سؤال قبر} می‌گردد.
- قاعده‌ی ۱۲۲۹ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خضاب کردن، عفت همسران را زیاد می‌کند.
- قاعده‌ی ۱۲۳۰ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ محبوب‌ترین خضاب در نزد خدای تعالی، سیاه سیر {پُر رنگ} است.
- قاعده‌ی ۱۲۳۱ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ اگر کسی که خضاب بسته، نزدیکی کند و فرزندی ایجاد شود، مُخَنَّث خواهد بود.
- قاعده‌ی ۱۲۳۲ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس بعد از نوره کشیدن، {همان موضع را} حنا بگذارد، خداوند او را از جُدام، پیسی و خوره ایمن می‌سازد.

✓ **خواب:**

- قاعده‌ی ۱۲۳۱ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خواب، سلطان مغز است و قوام جسد و {بخش مهمی از} توانایی بدن از خواب می‌باشد.
- قاعده‌ی ۱۲۳۲ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خدای تعالی، خواب

را مایه‌ی استراحت و آرامش {جسم و روح انسان و سایر موجودات زنده} قرار داده است.

● قاعده‌ی ۱۲۳۳ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ رؤیایی که اصحاب منهج فردوسیان می‌بینند، بالای سرشان در گردش است تا زمانی که توسط خودشان یا کس دیگری، تعبیر شود، پس به زمین می‌آید و {و بر طبق همان تعبیر،} تحقق می‌یابد.

+ ● قاعده‌ی ۱۲۳۴ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهای که {وقتی برای استراحت شبانه به بستر می‌رود} آیه‌ی آخر سوره‌ی کهف را بخواند، با رشته‌ای از نور به کعبه‌ی معظمه و از آنجا به بیت المقدس متصل می‌شود.

● قاعده‌ی ۱۲۳۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خوابیدن بر جانب چپ، موجب گوارا شدن غذا می‌شود.

● قاعده‌ی ۱۲۳۶ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ دیوانگان، آفت‌زدگان، ابلیس و برادرانش، به رو می‌خوابند.

+ ● قاعده‌ی ۱۲۳۷ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهای که وقت رفتن به بستر {برای استراحت شبانه}، سوره‌های کافرون و توحید بخواند، خدای تعالی برایش برائتی از شرک می‌نویسد.

+ ● قاعده‌ی ۱۲۳۸ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهای اگر وقتی که به بستر خواب {شبانه} می‌رود، یک‌صد مرتبه سوره‌ی توحید بخواند، خداوند متعال، {گناهان} پنجاه سال او را می‌آمرزد.

+ ● قاعده‌ی ۱۲۳۹ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهای اگر وقتی که {برای خواب شبانه} به بستر می‌رود، یازده مرتبه سوره‌ی توحید

بخواند، خانه‌اش و خانه‌های اطرافش {از بلاهای زمینی و آسمانی و دستبرد، تا صبح} محفوظ خواهد ماند.

● قاعده‌ی ۱۲۴۰ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهجی که با طهارت {وضو، غسل یا تیمم} به بستر {خواب شبانه} برود، بسترش مانند مسجدش {که حضور در آن ثواب دارد} خواهد بود.

● قاعده‌ی ۱۲۴۱ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهجی که با طهارت {غسل، وضو یا تیمم} بخوابد، گویا تمام شب را به عبادت، احیاء داشته است.

● قاعده‌ی ۱۲۴۲ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ تعبیر اولین کسی که رؤیای اصحاب منهج فردوسیان را تعبیر کند {چه عاقل و خواب‌شناس باشد و چه جاهل به رموز تعبیر خواب}، به وقوع می‌پیوندد.

●+ قاعده‌ی ۱۲۴۳ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهجی که در وقت خواب شب، تسبیح حضرت زهرا (سلام‌الله‌علیها) بگوید، از جمله‌ی کسانی که بسیار ذکر خدا می‌کنند، محسوب خواهد شد.

● قاعده‌ی ۱۲۴۴ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسی که کابوس می‌بیند، اگر قبل از خواب، آیه‌ی الکرسی و سوره‌های فلق و ناس بخواند، کابوس نخواهد دید.

●+ قاعده‌ی ۱۲۴۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهجی که در وقت خوابیدن شب، سه بار دعای مخصوص* را بخواند، از گناهانش خارج می‌شود مانند روزی که از مادر متولد شده است.

● قاعده‌ی ۱۲۴۶ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهجی که فراموش کند وضو بگیرد، اگر در بستر خواب شبانه بر رواندازش [از هر

جنسی که باشد] تیمم کند، تا زمانی که به یاد خدا باشد، همواره در نماز محسوب می‌شود.

•+ قاعده‌ی ۱۲۴۷ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ اثری که گفتنِ سی و سه مرتبه «سُبْحَانَ اللَّهِ»، سی و سه مرتبه «الْحَمْدُ لِلَّهِ» و سی و چهار مرتبه «اللَّهُ أَكْبَرُ» قبل از خواب شبانه {در انجام کارها} دارد، از داشتنِ خدمتکار، بیشتر است.

•+ قاعده‌ی ۱۲۴۸ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خوابیدن در فاصله‌ی نماز مغرب و عشاء، موجب محرومیت از روزی است.

• قاعده‌ی ۱۲۴۹ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خوابیدن بعد از نماز عصر {مایه‌ی} حماقت است.

• قاعده‌ی ۱۲۵۰ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ تنها خوابیدن {خصوصاً در جاهای مخوف و هراس‌انگیز} خطر دیوانه شدن دارد.

• قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسی که فراموش کرده برای خوابیدن، وضو بگیرد، می‌تواند در حالی که در بستر است، بر همان رواندازش، از هر جنسی که باشد، تیمم کند.

☑ لباس:

• قاعده‌ی ۱۲۵۱ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ پوشیدن لباس نرم، موجب طغیان بدن می‌شود.

• قاعده‌ی ۱۲۵۲ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ جابجا کردن چیزها در آستین {به جای جیب، معمولاً} موجب تباه شدن آن می‌شود.

•+ قاعده‌ی ۱۲۵۳ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسی که لباسش را بدون گفتن نام خدا از تن بیرون بیاورد، {گاهی اوقات} جتیان، آن را تا

صبح می‌پوشند.

• قاعده‌ی ۱۲۵۴ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند: تَوَشُّحٌ ﴿۱﴾ از کارهای جباران و مستکبران است.

• قاعده‌ی ۱۲۵۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس لباسی {فاخر} بپوشد و با آن، فخرفروشی نماید، خداوند قبرش را بر کناره‌ی جهنم فرو می‌برد و تا آسمان‌ها و زمین باقی است در آن فرو خواهد رفت.

• قاعده‌ی ۱۲۵۶ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کلاه سیاه، پوشیدنیِ اهل جهنم است.

• قاعده‌ی ۱۲۵۷ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ لباس سیاه، لباس فرعون است.

• قاعده‌ی ۱۲۵۸ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ لباس سیاه، پوشیدنیِ اهل جهنم است.

• قاعده‌ی ۱۲۵۹ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ پوشیدنِ لباس‌های {خاص} دشمنان خدا، موجب می‌شود که انسان در زمره‌ی دشمنان خدا مندرج گردد.

• قاعده‌ی ۱۲۶۰ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ لباس قرمز، پوشش ابلیس است.

• قاعده‌ی ۱۲۶۱ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر مردی که در دنیا لباس ابریشم بپوشد، خدای (عزّ و جلّ) در روز قیامت، پوستش را خواهد سوزانید.

• قاعده‌ی ۱۲۶۲ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ بهترین رنگ برای لباس، سفید است.

- قاعده‌ی ۱۲۶۳ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس {لذت} کوتاه گرفتنِ {دامن} لباس {تا بلند نباشد و مزاحم حرکت و نشستن نشود} را بچشد، {در صورت توانایی} هرگز ترک نخواهد کرد.
- قاعده‌ی ۱۲۶۴ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ {پوشیدن} لباس پاکیزه، موجب خوار شدن دشمنان {و بدخواهان} می‌شود.
- قاعده‌ی ۱۲۶۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ {پوشیدن} لباس تمیز، غم و غصه را از بین می‌برد.
- قاعده‌ی ۱۲۶۶ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ شستنِ لباس‌ها، غم و غصه‌ای که ناشی از کثیفی جامه باشد {را زایل می‌کند}.
- + قاعده‌ی ۱۲۶۷ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر گاه اصحاب منهج فردوسیان، لباس جدید خود را با آداب و مقدمات مخصوص* بپوشند، در آن لباس، خدای تعالی را معصیت نخواهند کرد و به اندازه‌ی هر نخ آن لباس، فرشته‌ای برایشان استغفار و طلب رحمت خواهد نمود.
- + قاعده‌ی ۱۲۶۸ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس لباسی که می‌دوزد را با آداب مخصوص* بدوزد، تا زمانی که آن لباس، کهنه شود، در گشایش روزی خواهد بود.
- قاعده‌ی ۱۲۶۹ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس ده مرتبه سوره‌های قدر و توحید و کافرون را بر ظرف آبی بخواند و بر لباس جدیدش بپاشد، تا زمانی که نخ از آن لباس باقی باشد، در گشایش روزی خواهد بود.
- + قاعده‌ی ۱۲۷۰ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که در وقت پوشیدنِ لباس جدید، دعای مخصوص* بخواند، گناہانش بخشیده

می‌شود.

- قاعده‌ی ۱۲۷۱ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس در وقت پوشیدن لباس جدید، شهادتین ﴿ بگوید، از آفات، در امان خواهد بود.
- قاعده‌ی ۱۲۷۲ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ مقداری از لباس که از کعبین ﴿ بگذرد، در آتش {جهنم} است.
- قاعده‌ی ۱۲۷۳ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسی که لباسش را برای فخرفروشی {به قدری} بلند کند {که بر زمین کشیده شود} بوی بهشت را نخواهد یافت.
- قاعده‌ی ۱۲۷۴ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسی که قسمتی از لباسش {مانند عمامه، شیل ﴿، دامن و پیراهن} را برای فخرفروشی به زمین بکشد، خدای تعالی روز قیامت به او نظر {رحمت} خواهد کرد.
- قاعده‌ی ۱۲۷۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ اگر لباسی تا نشده رها شود، شیطان‌ها شب‌ها آن را می‌پوشند.
- قاعده‌ی ۱۲۷۶ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسی که لباسی {جدید} بپوشد و با آن فخرفروشی کند و به ناز راه برود، خدای تعالی او را {در همان زمان در ملکوت عالم یا در روز قیامت} از لبه‌ی پرتگاه جهنم در آن خواهد افکند.
- قاعده‌ی ۱۲۷۷ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ نشسته شلوار پوشیدن از درد خاصره ﴿ جلوگیری می‌کند.
- قاعده‌ی ۱۲۷۸ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس ایستاده شلوار بپوشد، تا سه روز حوائجش برآورده خواهد شد.
- قاعده‌ی ۱۲۷۹ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر گاه کسی عریان

شود، شیطان در او طمع می‌کند.

✓ لباس پوشاندن:

●+ قاعده‌ی ۱۲۸۰ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهاجی که برادر منهاجی و برهنه‌ی خود را لباسی زمستانی یا تابستانی بپوشاند، حق است بر خدای تعالی که او را از لباس‌های بهشتی بپوشاند و سكرات مرگ را بر او آسان سازد و قبرش را بر او وسعت دهد و فرشتگان، او را در وقت خروج از قبر، بشارت دهند.

●+ قاعده‌ی ۱۲۸۱ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهاجی که فقرای مسلمان را بپوشاند یا در اداره‌ی امور زندگی، یاری‌شان کند، خدای تعالی هفت هزار فرشته را موکل می‌کند تا برای گناهان او تا روز قیامت استغفار کنند.

● قاعده‌ی ۱۲۸۲ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهاجی که منهاجی {برهنه‌ای} را بپوشاند، خدای تعالی او را از لباس‌های سبزرنگ [و استبرق] {بهشتی} می‌پوشاند و تا زمانی که یک نخ آن وجود داشته باشد، در ضمانت خدای تعالی خواهد بود.

● قاعده‌ی ۱۲۸۳ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهاجی که منهاجی‌ای را لباسی بپوشاند [هر چند برهنه نباشد] همواره تا زمانی که پاره‌ای از آن موجود باشد، در پوشش خدای تعالی خواهد بود.

●+ قاعده‌ی ۱۲۸۴ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهاجی که یکی از اصحاب منهج فردوسیان را {با بخشیدن لباس} از برهنگی نجات دهد، خدای تعالی هفتاد هزار فرشته را مأمور می‌کند تا برای هر گناهی که انجام داده است، تا روز قیامت برایش استغفار کنند.

● قاعده‌ی ۱۲۸۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهجی که یکی از اصحاب منهج فردوسیان را {با بخشیدن لباسی} از برهنگی نجات دهد، تا زمانی که نخ‌ی از آن لباس باقی باشد در صَمان ❁ و پوشش خدای تعالی خواهد بود.

●+ قاعده‌ی ۱۲۸۶ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهجی که برادر منهجی‌اش را لباس زمستانی یا تابستانی بپوشاند، خدای تعالی او را از لباس‌های بهشتی می‌پوشاند، سكرات مرگ را بر او آسان می‌سازد، قبرش را بر او وسعت می‌دهد و هر گاه از قبر خارج شود، فرشتگان او را {به بهشت} بشارت خواهند داد.

● قاعده‌ی ۱۲۸۷ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس لباس اضافه بر نیازش داشته باشد و بتواند به مؤمن محتاجی بدهد و ندهد، خدای تعالی او را به صورت در آتش {جهنم} خواهد انداخت.

☑ کفش:

● قاعده‌ی ۱۲۸۸ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس کفش سفید بخرد، قبل از این که کهنه شود، از جایی که گمان نداشته باشد، مالی به دست خواهد آورد.

● قاعده‌ی ۱۲۸۹ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ پوشیدن کفش سیاه موجب ضعف بینایی، کم شدن قوام آلت و غم {و افسردگی} می‌گردد.

● قاعده‌ی ۱۲۹۰ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ پوشیدن کفش زرد، مایه‌ی روشنایی دیدگان، محکم شدن آلت {در وقت نُعُوظ❁} و بر طرف کننده‌ی غم {و افسردگی} است.

● قاعده‌ی ۱۲۹۱ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس کفش

- زردرنگ بپوشد، قبل از کهنه شدن، علم یا مالی به دست خواهد آورد.
- قاعده‌ی ۱۲۹۲ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کفش پوشیدن {در جایی که فرش نیست} موجب تقویت قوه‌ی بینایی می‌شود و مایه‌ی امان از سبل و جُذام ❁ و مرگ بد است.
  - قاعده‌ی ۱۲۹۳ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ بیرون آوردن کفش {در جایی که امکانش باشد مثل داخل منزل و روی فرش} موجب استراحت پاست.
  - قاعده‌ی ۱۲۹۴ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کفش نیکو پوشیدن، موجب نگهداری بدن است.
  - قاعده‌ی ۱۲۹۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کفش نیکو پوشیدن، موجب طول عمر می‌شود.
  - قاعده‌ی ۱۲۹۶ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کفش نیکو پوشیدن، نور چشم را زیاد می‌کند.
  - قاعده‌ی ۱۲۹۷ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کفش صاف و بدون پاشنه، کفش فرعون است و او اولین کسی است که چنین کفشی پوشید.
  - قاعده‌ی ۱۲۹۸ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کفش مَمْسُوحَه ❁ کفش یهودیان است.
  - قاعده‌ی ۱۲۹۹ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس کفش زرد بپوشد، تا زمانی که کهنه شود، در شادی خواهد زیست.
  - قاعده‌ی ۱۳۰۰ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ راه رفتن با یک لنگه کفش، خطر دیوانگی {دیوانه شدن} دارد.
  - قاعده‌ی ۱۳۰۱ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس کفش

مشکی {براق و گران قیمت} بپوشد، گرفتار با ناز راه رفتن خواهد شد.
• قاعده‌ی ۱۳۰۲ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کفش مشکی {براق و گران قیمت} از پوشیدنی‌های جبارین {و ستم‌پیشگان} است.

✓ انگشتر:

• قاعده‌ی ۱۳۰۳ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ انگشتر را در انگشتان دست راست کردن، از نشانه‌های اصحاب منهج فردوسیان است.
• قاعده‌ی ۱۳۰۴ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ انگشتر را در دست راست کردن از فضیلت‌ها و برتری‌های خدای تعالی برای مقربین است.

☑ عقیق:

• قاعده‌ی ۱۳۰۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ {همراه داشتن و در دست کردن انگشتر} عقیق در سفر، مایه‌ی در امان ماندن از خطرات سفر است.

• قاعده‌ی ۱۳۰۶ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس با {انگشتر} عقیق قرعه بیاندازد، سهم برتر به او خواهد رسید.

• قاعده‌ی ۱۳۰۷ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هیچ دستی به سوی خدای متعال {برای دعا} بلند نشده، محبوب‌تر از دستی که در آن انگشتر عقیق باشد.

• قاعده‌ی ۱۳۰۸ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ به دست کردن انگشتر عقیق، فقر و نفاق را از بین می‌برد.

• قاعده‌ی ۱۳۰۹ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس انگشتر عقیق در دست کند، حاجت‌هایش برآورده می‌شود.

● قاعده‌ی ۱۳۱۰ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس انگشتر عقیق در دست کند، تا زمانی که در دست داشته باشد، غصه‌ای به او نخواهد رسید.

● قاعده‌ی ۱۳۱۱ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهجی که {همواره} انگشتر عقیق در دست کند، به آتش عذاب نخواهد شد.

● قاعده‌ی ۱۳۱۲ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهجی که عقیق سرخ، زرد یا سفید در دست کند، همواره خیر و نیکی ببیند و در گشایش روزی و سلامتی از انواع بلاها باشد و از آزار سلطان ستمکار و هر چه از آن می‌ترسد در امان گردد.

● قاعده‌ی ۱۳۱۳ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهجی که بر نگین عقیقش «مُحَمَّدٌ نَبِيُّ اللَّهِ وَ عَلِيٌّ وَلِيُّ اللَّهِ» بنویسد، خدای تعالی او را از مُردن بد نگه می‌دارد.

● قاعده‌ی ﴿۲﴾: در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ همراه داشتن انگشتر عقیق زرد در سفر، که بر آن نوشته شده باشد «مَا شَاءَ اللَّهُ لَا قُوَّةَ إِلَّا بِاللَّهِ، أَسْتَغْفِرُ اللَّهَ، مُحَمَّدٌ وَ عَلِيٌّ»، موجب ایمنی از راهزن، حفظ تندرستی و سلامتی دین است.

✓ فیروزه:

●+ قاعده‌ی ۱۳۱۴ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ همراه داشتن انگشتر فیروزه {خصوصاً در سفر} موجب ایمنی از درندگان و مایه‌ی پیروزی در جنگ‌هاست.

●+ قاعده‌ی ۱۳۱۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ دستی که {انگشتر} فیروزه داشته باشد، فقیر نمی‌شود.

● قاعده‌ی ۱۳۱۶ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ به دست کردن انگشتر فیروزه، علاوه بر زیبایی و چشم‌نوازی، مایه‌ی تقویت بینایی، گشادگی سینه و قوت قلب است.

+ ● قاعده‌ی ۱۳۱۷ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خدای تعالی حیا می‌کند دستی که انگشتر فیروزه دارد و برای دعا به درگاهش بلند شده را ناامید برگرداند.

✓ یاقوت:

+ ● قاعده‌ی ۱۳۱۸ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ {در دست کردن انگشتر} یاقوت، فقر را برطرف می‌کند.

✓ زُمرد:

● قاعده‌ی ۱۳۱۹ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ در دست کردن {انگشتر} زمرد، آسانی‌ای است که هیچ سختی‌ای در آن نیست.

✓ حدید صینی:

+ ● قاعده‌ی ۱۳۲۰ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ به دست کردن انگشتر حدید صینی موجب فراری دادن افراد آزاردهنده‌ی جئی و انسی از اطراف انسان می‌شود.

✓ دُرّ نجف:

● قاعده‌ی ۱۳۲۱ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ نگین دُرّ نجف از عنایت خدای متعال بر فقرای شیعه {که بتوانند استفاده کنند} ارزان است.
● قاعده‌ی ۱۳۲۲ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهای که انگشتری با نگین دُرّ نجف در دست کند، هرگاه بدان بنگرد، خدای تعالی به

ازای هر نگاه، ثواب زیارت {امیر المؤمنین (علیه‌السلام)} توسط پیامبران و صالحین برایش می‌نویسد.

✓ جَزَع یمانی:

● قاعده‌ی ۱۳۲۳ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ {در دست کردن انگشتر} جَزَع یمانی، موجب دور شدن حیل‌های شیاطین سرکش می‌گردد.

✓ آهنی:

●+ قاعده‌ی ۱۳۲۴ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ انگشتر آهنی، از پوشیدنی‌های اهل آتش {جهنم} است.

●+ قاعده‌ی ۱۳۲۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خدای تعالی {انگشتر} آهن را زینت جَنّیان در دنیا قرار داده است.

✓ امور ممنوعه (۲):

● قاعده‌ی ۱۳۲۶ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسی که چهل گناه کبیره انجام دهد، تمام چهل پوشش الهی را دریده و {در ملکوت عالم} برهنه می‌ماند.

● قاعده‌ی ۱۳۲۷ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هیچ چیزی مانند مراعات نکردن قوانین مراحل یک تا چهار، مایه‌ی فساد قلب نمی‌شود.

● قاعده‌ی ۱۳۲۸ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر گناهی که خدای تعالی {در قرآن کریم یا از زبان استاد اعظم (صلی‌الله‌علیه‌وآله‌وسلم)} بر انجام آن، وعید آتش جهنم داده باشد، کبیره {و بزرگ} است.

● قاعده‌ی ۱۳۲۹ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ دردناک‌ترین درد برای قلب، مراعات نکردن قوانین طبقات اول تا چهارم است.

- قاعده‌ی ۱۳۳۰ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس وساطت ناپسندی کند {تا شرّ و باطلی به وجود آید و زیبایی به مردم برسد} سهمی {از گناه و وبال} آن خواهد داشت.
- قاعده‌ی ۱۳۳۱ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر رگی که در بدن اصحاب منهج فردوسیان می‌جهد و هر سردرد و مرضی که به آنان می‌رسد، به خاطر گناهی است که انجام داده‌اند.
- قاعده‌ی ۱۳۳۲ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ بدترین گناهان، گناهیانی است که {مانند حرام‌خواری} موجب رویدن گوشت و تولید خون باشد.
- قاعده‌ی ۱۳۳۳ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ اگر کسی مراعات قانونی از مراحل یک تا چهار را ترک کند، نقطه‌ی سیاهی در قلبش ایجاد می‌شود و اگر توبه ننماید، سیاهی بر قلبش چیره شده و پس از آن، هیچگاه رستگار نخواهد شد.
- + قاعده‌ی ۱۳۳۴ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ مراعات نکردن قوانین مراحل یک تا چهار در فاصله‌ی دعا تا استجاب، موجب محروم شدن از استجاب است.
- قاعده‌ی ۱۳۳۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هیچ سالی کم‌باران‌تر از بقیه‌ی سال‌ها نیست ولی هر گاه گروهی، قوانین مراحل یک تا چهار را مراعات نکنند، خدای تعالی باران آن سال را {که برایشان مُقَدَّر شده} به سمت مردمان دیگر می‌برد یا در بیابان‌های دور، کوه‌ها و دریاها {و جاهایی که فایده‌ای برای انسان‌ها نداشته باشد} می‌ریزند.
- + قاعده‌ی ۱۳۳۶ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ گاهی گناه کردن

- در روز، موجب محرومیت از خواندن نماز شب می‌شود.
- قاعده‌ی ۱۳۳۷ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ گاهی بنده‌ای {در روز قیامت} به خاطر یک گناه، صد سال نگه داشته می‌شود در حالی که به همسرانش می‌نگرد که در بهشت، در حال لذت بُردن هستند.
  - قاعده‌ی ۱۳۳۸ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسی که {ثروت، قدرت و لذت} دنیا را از راه‌های ممنوع به دست آورد، هلاک خواهد شد.
  - قاعده‌ی ۱۳۳۹ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ حتی یک گناه - اگر از سوی حق تعالی دیده شود {و مورد مؤاخذه} قرار گیرد {می‌تواند شقاوت ابدی را در پی داشته باشد}.
  - قاعده‌ی ۱۳۴۰ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس {خبر} کارهای ناشایست را منتشر می‌سازد، {در زشتی عمل} مانند کسی است که آن کارها را انجام می‌دهد.
  - قاعده‌ی ۱۳۴۱ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ مراعات قوانین مراحل اول و سوم، بدون مراعات کامل قوانین مراحل دوم و چهارم، نقشی {قابل توجه و ارزشمند} در رسیدن به کمال و سعادت نخواهد داشت.
  - قاعده‌ی ۱۳۴۲ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ اولین چیزهایی که انگیزه‌ی نافرمانی خدای تعالی می‌شود، محبت {مال} دنیا، محبت ریاست، محبت خوردن، محبت خوابیدن، محبت راحتی و محبت زنان است.
  - قاعده‌ی ۱۳۴۳ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ مبعوض‌ترین کارها در نزد خدای تعالی پس از شرک و قطع رحم، امر کردن به بدی‌ها و نهی کردن از خوبی‌هاست.
  - قاعده‌ی ۱۳۴۴ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ اصرار داشتن بر

- انجام گناه از نشانه‌های بدبختی است.
- قاعده‌ی ۱۳۴۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هیچ کس بار گناه کس دیگری را به دوش نخواهد کشید.
  - قاعده‌ی ۱۳۴۶ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسی که کار بدی انجام دهد، {فقط} به همان مقدار، مجازات خواهد شد.
  - قاعده‌ی ۱۳۴۷ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ اگر اصحاب منهج فردوسیان از گناهان بزرگ، دوری کنند، گناهان کوچکشان {که قبلاً انجام داده بودند} محو می‌شود.
  - قاعده‌ی ۱۳۴۸ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسی که بدی کند و گناهی انجام دهد، به خودش بدی کرده {و ضرر رسانده} است.
  - قاعده‌ی ۱۳۴۹ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خدای تعالی کسانی که از حدود الهی {یعنی رعایت قانون‌های طبقه‌ی اول تا ششم} تجاوز می‌کنند را دوست ندارد.
  - قاعده‌ی ۱۳۵۰ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ فتنه‌گری {مثل این که مردم را از خانه و وطنشان بیرون کنند} از کشتن، بدتر است.
  - قاعده‌ی ۱۳۵۱ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ جز مردم زیانکار {کسی} خود را از مکر {یعنی عذاب و مهلت} خداوند، ایمن نمی‌داند.
  - قاعده‌ی ۱۳۵۲ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ بازگشت کردن به آداب و عقاید قبل از منهجی شدن (تعزّب بعد از هجرت)، اثر بسیار بدی در رسیدن به کمال و سعادت دارد.
  - قاعده‌ی ۱۳۵۳ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ دروغ دانستن تقدیر خدای متعال، (تکذیب قدر) اثر بسیار بدی در رسیدن به کمال و

سعادت دارد.

• قاعده‌ی ۱۳۵۴ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ شک کردن در وجود خدای متعال و حقانیت استادان منهج فردوسیان (علیهم‌السلام)، اثر بسیار بدی در رسیدن به کمال و سعادت دارد.

• قاعده‌ی ۱۳۵۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ حلال دانستن هر یک از حرام‌ها و حرام دانستن هر یک از حلال‌ها، موجب خارج شدن از اسلام و ارتداد است.

• قاعده‌ی ۱۳۵۶ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسی که دوست داشته باشد مردم به احترامش بایستند، جایگاهش را در آتش جهنم فراهم می‌سازد.

• قاعده‌ی ۱۳۵۷ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ چهره‌ی عبوس و در هم کشیده داشتن، موجب دوری از {رحمت و رضای} خدای تعالی و باعث داخل شدن در جهنم است.

• قاعده‌ی ۱۳۵۸ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ اکرام* را فقط خران {و انسان‌های خرصفت} رد می‌کنند.

• قاعده‌ی ۱۳۵۹ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر یک از اصحاب منهج فردوسیان که بین خود و برادران منهجی‌اش {بی‌جهت} حجابی {فاصله‌ای} قرار دهد، خدای تعالی بین او و بهشت، هفتاد هزار دیوار قرار می‌دهد که فاصله‌ی هر دیوار تا دیگری، هزار سال راه است.

• قاعده‌ی ۱۳۶۰ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ انجام گناه صغیره اگر همراه با اصرار و تکرار باشد، کبیره محسوب می‌شود.

• قاعده‌ی ۱۳۶۱ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ اصرار بر گناه به این

است که پس از ارتکاب گناه، از خدای تعالی طلب آمرزش نکند و عزم بر ترک آن نداشته باشد.

● قاعده‌ی ۱۳۶۲ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسی که نافرمانی خردمندان کند، پشیمان خواهد شد.

● قاعده‌ی ۱۳۶۳ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ برگشتن به آداب جاهلیت (تعزّب بعد الهجرة) چون به معنی برگشتن از دین خداست، ممنوع شد.

● قاعده‌ی ۱۳۶۴ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ بازگو کردن گرفتاری‌های زندگی به غیر اصحاب منهج فردوسیان، {در حکم} شکایت کردن از خدای تعالی است.

☑ ارتباط با نامحرم:

● قاعده‌ی ۱۳۶۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس با زن نامحرمی مصافحه ❁ کند روز قیامت در حالی محشور خواهد شد که بر دستانش قفل زده شده است.

● قاعده‌ی ۱۳۶۶ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس با زن نامحرمی مفاکحه ❁ کند، به کیفر هر کلمه‌ای در دنیا، هزار سال در آتش خواهد بود.

● قاعده‌ی ۱۳۶۷ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر زنی که با شوخی‌های گفتاری خود، موجب شود مردی {غیر از شوهر دائم یا موقتش} تحریک جنسی شده و به حرام افتد، در گناه او شریک است.

☑ جادوگری (ساحری):

● قاعده‌ی ۱۳۶۸ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ جادوگران {هرگز}

رستگار {و پیروز} نمی‌شوند.

+ ● قاعده‌ی ۱۳۶۹ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ توبه‌ی جادوگر به این است که {تمام گره‌هایی که خودش بسته یا دیگران به کار مردم بسته‌اند را} باز کند و {هیچگاه به کار مسلمانی} گره نیاندازد.

✓ خوردن خون:

● قاعده‌ی ۱۳۷۰ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خوردن خون، موجب فساد بدن، ایجاد آب زرد، بدبویی دهان، بدبویی بدن، بداخلاقی و سنگدلی [به حدی که امکان کشتن فرزند، پدر یا همسر را ایجاد می‌کند]، می‌باشد.

✓ خوردن گِل:

● قاعده‌ی ۱۳۷۱ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس در خوردن گِل زیاده‌روی کند، در خون خودش شریک شده است.

+ ● قاعده‌ی ۱۳۷۲ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسی که گِل {غیر از تربت حضرت سیدالشهداء (علیه‌السلام) به قصد استشفاء} بخورد، ملعون است.

+ ● قاعده‌ی ۱۳۷۳ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسی که از خاک کوفه بخورد، {در حقیقت} گوشت مردم [مُرده‌ای که در آن سرزمین دفن شده‌اند] را خورده است.

● قاعده‌ی ۱۳۷۴ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خوردن گِل، موجب بیمار شدن بدن و به هیجان آمدن دردهاست.

● قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس گِلِ قبر مطهر حضرت سیدالشهداء (علیه‌السلام) را با اشتهای گِلخواری ❁ بخورد، شفا نخواهد یافت.

● قاعده‌ی ۱۳۷۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسی که {کار ممنوعی انجام دهد مثل این که} گِل بخورد و دچار ضعف بدن گشته، از انجام واجباتش ضعیف شود، فاصله‌ی قوّت و ضعفش محاسبه شده و به همان مقدار، عذاب خواهد شد.

✓ خوردن مال یتیم:

● قاعده‌ی ۱۳۷۶ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خوردن مال یتیم* به ناروا ممنوع شد زیرا موجب می‌گردید یتیم* به فقر گرفتار گردد و جاننش در معرض خطر قرار بگیرد.

● قاعده‌ی ۱۳۷۷ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ پیامدهای خوردن مال یتیم*، در نسل انسان در همین دنیا آشکار می‌شود.

● قاعده‌ی ۱۳۷۸ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسانی که ثروت یتیمان را به ظلم می‌خورند، {در حقیقت} در شکم‌های خود، آتش می‌ریزند.

✓ خیانت:

● قاعده‌ی ۱۳۷۸ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خدای تعالی خیانت‌کاران را دوست ندارد.

● قاعده‌ی ۱۳۷۹ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خدای تعالی نیرنگ خیانتکاران را به نتیجه نمی‌رساند.

+ ● قاعده‌ی ۱۳۸۰ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خیانت در امانت، موجب قحطی و خشک‌سالی می‌شود.

● قاعده‌ی ۱۳۸۱ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر خائن به همراه آنچه در آن خیانت کرده در موقف حساب، حاضر خواهد شد.

● قاعده‌ی ۱۳۸۲ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس جنسی که

از راه خیانت به دست آمده را بخرد، [در حالی که می‌داند از راه خیانت به دست آمده است] در ننگ و گناه، مانند کسی است که خیانت کرده و آن جنس را به دست آورده است.

● قاعده‌ی ۱۳۸۳ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس در امانتی خیانت کند و آن را به صاحبش برنگرداند، بر غیر دین اسلام خواهد مُرد و خدای تعالی را در حالی که بر او غضبناک است، ملاقات خواهد نمود.

● قاعده‌ی ﴿۲﴾: در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس امام جماعت گروهی شود و {در نماز و بعد از نماز} فقط برای خودش دعا کند، به آنان خیانت کرده است.

● قاعده‌ی ﴿۲﴾: در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس در برآوردن حاجتِ اصحابِ منهج فردوسیان، خیرخواهانه قدم بر ندارد، مانند کسی است که به خدا و رسولش خیانت کرده است و خداوند متعال، دشمن او {در روز قیامت} خواهد بود.

● قاعده‌ی ﴿۲﴾: در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ آنچه در مجالس خصوصی از برادران {و خواهران} ایمانی خود می‌بینند و می‌شنوند، امانت است و اگر بدون اجازه‌ی آنان بازگو کنند، خیانت در امانت کرده‌اند مگر این که از خوبی‌ها و فضیلت‌هایشان باشد.

● قاعده‌ی ﴿۲﴾: در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس به غیر اصحاب منهج فردوسیان {اعتماد کند و} امانتی بسپارد {و او خیانت کند} در نزد خدای تعالی حجتی نخواهد داشت.

● قاعده‌ی ﴿۲﴾: در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس شخصی را امان دهد ولی {عهدشکنی کرده و} او را بکشد، روز قیامت در حالی محشور

خواهد شد که پرچم نقض عهد و خیانت را بر دوش داشته باشد.

☑ دروغ:

- قاعده‌ی ۱۳۸۴ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خدای تعالی دروغگو را گرفتار فراموشی می‌کند.
- قاعده‌ی ۱۳۸۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسی که به دروغ ادعا کند بر او وحی نازل می‌شود، {از} ستمکارترین مردم است.
- قاعده‌ی ۱۳۸۶ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسانی که بر خدای تعالی دروغ می‌بندند، در روز قیامت صورتهایشان سیاه می‌گردد.
- قاعده‌ی ۱۳۸۷ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خدای تعالی، اشخاص بسیار دروغگو را هدایت نمی‌کند.
- قاعده‌ی ۱۳۸۸ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسی که به خدای تعالی دروغ می‌بندد، {از} ستمکارترین مردم است.
- قاعده‌ی ۱۳۸۹ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسانی که روزی خدادادی را بر پایه‌ی دروغ بستن به خدا {با احکام ساختگی} بر خود حرام شمردند، زیان کردند.
- قاعده‌ی ۱۳۹۰ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسانی که بر خدای تعالی دروغ می‌بندند، {یقیناً در هیچ کاری} پیروز نمی‌شوند.
- قاعده‌ی ۱۳۹۱ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ گفتنِ دروغ‌های کوچک {و شوخی} انسان را بر گفتنِ دروغ‌های بزرگ {و جدی} بی‌پروا می‌کند.
- قاعده‌ی ۱۳۹۲ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ دروغ‌گفتن، مایه‌ی خرابی ایمان است.

- + قاعده‌ی ۱۳۹۳ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خدای تعالی و فرشتگان، اولین کسانی هستند که دروغگو را تکذیب می‌کنند.
- قاعده‌ی ۱۳۹۴ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ اصحاب منهج فردوسیان، طعم {شیرین} ایمان را تا زمانی که دروغ جدی و شوخی را ترک نکنند، نخواهند چشید.
- قاعده‌ی ۱۳۹۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسی که زیاد دروغ بگوید، آبرویش می‌رود.
- قاعده‌ی ۱۳۹۶ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ دروغ گفتن از شراب خوردن بدتر است.
- قاعده‌ی ۱۳۹۷ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ گفتن دروغ مصلحتی * ضرری به کمال و سعادت ندارد.
- قاعده‌ی ۱۳۹۸ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسی که {مجبور می‌شود} برای ایجاد صلح، دروغ بگوید {در حقیقت و نزد خدای تعالی،} دروغگو نیست.
- قاعده‌ی ۱۳۹۹ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خدای تعالی دروغی که موجب اصلاح شود را دوست دارد.

☑ قَسَمِ دروغ:

- قاعده‌ی ۱۴۰۰ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ عقوبت قسم دروغ، در همین دنیا گریبانگیر صاحبش می‌شود.
- قاعده‌ی ۱۴۰۱ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ قَسَمِ دروغ، آبادی‌ها را {تخریب می‌کند و} بی‌آب و گیاه و سکنه می‌سازد.
- قاعده‌ی ۱۴۰۲ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ قَسَمِ دروغ، موجب

- فقیر شدن نسل {یعنی فرزندان و فرزندان فرزندان} انسان می‌گردد.
- قاعده‌ی ۱۴۰۳ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ قَسَم دروغ موجب عقیم شدن رحم {و کم شدن نسل} می‌شود.
  - قاعده‌ی ۱۴۰۴ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس قسم دروغ بخورد به مبارزه با خدای تعالی برخاسته است.
  - قاعده‌ی ۱۴۰۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس خدای متعال را بالاتر از این بداند که با قسم خوردن به نام مبارکش چیزی به دست آورد، خدای تعالی بهتر از آنچه {با قسم نخوردن} از دست داده به او عطا می‌فرماید.

✓ ربا:

- قاعده‌ی ۱۴۰۶ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ منهجی‌ای که هرگز مالش را به ربا نیالوده باشد، در روز قیامت، تا پایان حسابرسی، در پناه خدا خواهد بود.
- قاعده‌ی ۱۴۰۷ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ منهجی‌ای که هرگز در راه سامان یافتن قرض ربوی ❁ یا معامله‌ی ربوی ❁ تلاش نکرده باشد، در روز قیامت، تا پایان حسابرسی، در پناه خدا خواهد بود.
- قاعده‌ی ۱۴۰۸ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس رباخواری کند، خداوند {در روز قیامت} شکمش را از آتش پُر خواهد ساخت.
- قاعده‌ی ۱۴۰۹ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هیچ یک از کارهای خیری که با ثروت به دست آمده از رباخواری انجام گیرد، پذیرفته نمی‌شود و نقش مثبتی در رسیدن به کمال و سعادت ندارد.
- قاعده‌ی ۱۴۱۰ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسی که از ربا، مالی

به دست آورد، تا زمانی که باقیمانده‌ای از آن در نزدش باشد، مورد لعنت خدای تعالی و ملائکه خواهد بود.

● قاعده‌ی ۱۴۱۱ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ ربا گرفتن و ربا دادن ممنوع شد تا تجارت، رونق بگیرد.

● قاعده‌ی ۱۴۱۲ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خدای تعالی {برکت} مال حاصل از {ربا را نابود می‌کند.

● قاعده‌ی ۱۴۱۳ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسی که ربا می‌خورد، خود را در معرض جنگ با خدا و پیامبرش قرار می‌دهد.

☑ ربا:

● قاعده‌ی ۱۴۱۴ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ ربا، شرک {مخفی} است.

● قاعده‌ی ۱۴۱۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسی که برای غیر خدا کار کند، خدای تعالی او را به همان کار {یا کسی یا چیزی که برایش کار کرده} واگذار می‌نماید.

● قاعده‌ی ۱۴۱۶ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ از نشانه‌های ریاکار این است که در انجام کارهایی که مردم می‌بینند، با نشاط است؛ در انجام همان کار در تنهایی کسل است و دوست دارد برای همه‌ی کارهایش ستایش شود.

● قاعده‌ی ۱۴۱۷ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسی که کار بزرگ و بسیاری را با سختی فراوان و بیداری شب‌ها برای جلب نظر مردم انجام دهد، خدای تعالی آن عمل را در نظر {مردم و} هر کس بشنود، کوچک نشان می‌دهد.

☑ زنا:

- قاعده‌ی ۱۴۱۸ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسانی که به ناموس دیگران تعرّض می‌کنند، روزی به ناموسشان تعرّض خواهد شد.
- + قاعده‌ی ۱۴۱۹ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ {روح} ایمان در حال زنا از زناکار{ی که ایمان دارد} جدا می‌شود ولی پس از عمل، به او برمی‌گردد.
- قاعده‌ی ۱۴۲۰ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ وقتی کسی زنا می‌کند، شیطان آلتش را {همراه آلت مرد} داخل {آلت زن} می‌کند و نطفه‌ی زنازاده، از مرد زناکار و شیطان، با هم در رحم زن قرار می‌گیرد.
- قاعده‌ی ۱۴۲۱ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ بیرون کردن زنی که طلاق رجعی داده شده از منزل شوهر در ایام عدهٔ ❀ اگر آن زن مرتکب زنا یا آشکار شده باشد، اشکال ندارد.
- قاعده‌ی ۱۴۲۲ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ زنا {روابط آزاد جنسی} ممنوع شد تا نسبها حفظ گردد، تربیت فرزندان ممکن شود و تقسیم ارث بر نظام درستی استوار باشد.
- قاعده‌ی ۱۴۲۳ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ {یکی از} شدیدترین عذابهای روز قیامت، برای کسی است که نطفه‌اش را در رحم حرامی بریزد.
- قاعده‌ی ۱۴۲۴ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ زنا کردن از شراب خوردن، بدتر است.
- قاعده‌ی ۱۴۲۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ زنا {از} بزرگترین جنایات است.

- قاعده‌ی ۱۴۲۶ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ منهج‌ی‌ای که هرگز در راه رساندن دو حرام برای زنا تلاش نکرده باشد، در روز قیامت، تا پایان حساب‌رسی، در پناه خدا خواهد بود.
- قاعده‌ی ۱۴۲۷ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر گاه زنا {در جامعه‌ای} زیاد شود، مرگ‌های ناگهانی {در آن جامعه} زیاد می‌شود.
- قاعده‌ی ۱۴۲۸ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس با زن شوهرداری زنا کند {در روز قیامت} از عورت هر دو {هم مرد و هم زن} ضدید {یعنی چرکابه‌ای آغشته به خون} به قدر دشتی به پهنای پانصد سال راه، خارج می‌شود که اهل آتش از بوی گند آن به اذیت می‌افتند.
- قاعده‌ی ۱۴۲۹ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس بین زن و مرد حرامی {برای زنا} رابطه ایجاد کند {یعنی آن‌ها را به هم برساند} همواره تا روزی که بمیرد، مورد خشم خداوندگار عالم خواهد بود.
- قاعده‌ی ۱۴۳۰ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ زنا {کردن و زنا دادن} سه پیامد در دنیا [از بین رفتن نور صورت، فقر و کوتاه شدن عمر] و سه کیفر در آخرت [غضب الهی، سختی حساب و خلود* در جهنم] دارد.
- قاعده‌ی ۱۴۳۱ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ تمام اهل موقف {یعنی مردمی که برای حساب‌رسی به صحنه‌ی قیامت آورده می‌شوند} زناکاران را لعنت می‌کنند.
- قاعده‌ی ۱۴۳۲ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ منهج‌ی‌ای که قصد زنا نکرده باشد، در روز قیامت، تا پایان حساب‌رسی، در پناه خدا خواهد بود.
- قاعده‌ی ۱۴۳۳ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس بر

{نزدیکی با} زن یا کنیز حرامی توانایی یابد ولی از ترس خدا آن را ترک کند، خداوند آتش را بر او حرام می‌سازد.

● قاعده‌ی ۱۴۳۴ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهجی که از ترس خدای تعالی، خواسته‌ی نامشروع زنی زیبا و با کمالات را رد کند، در روز قیامت در سایه‌ی {رحمت و عنایت} خدای تعالی خواهد بود.

+ ● قاعده‌ی ۱۴۳۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ بیست ضربه از تازیانه‌ای که به زناکار می‌زنند برای این است که نطفه‌اش را زایل کرده و در غیر موضعی که خدای تعالی امر نمود، مصرف کرده است.

+ ● قاعده‌ی ۱۴۳۶ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ مردی که همسر موقت دارد {برای اجرای حدّ زنا} همسر دار محسوب نمی‌شود.

+ ● قاعده‌ی ۱۴۳۷ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ حدّ شرعی کسی که به زن پاکدامنی تهمت زنا بزند و چهار شاهد برای اثبات ادعایش نیاورد، هشتاد ضربه شلاق است.

+ ● قاعده‌ی ۱۴۳۸ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ حدّ شرعی زن و مرد زناکار {در صورتی که دسترسی به همسر دائم نداشته‌اند} یک‌صد ضربه شلاق است.

● قاعده‌ی ﴿۲﴾: در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس در مورد مهریه به زنش ظلم کند {یعنی نپردازد یا چنان که باید بپردازد، نپردازد} در نزد خدای تعالی زناکار نوشته می‌شود و در روز قیامت {به قدر مهریه} از حسنات مرد، برداشته و به زن، داده خواهد شد.

✓ سرق (دزدی):

+ ● قاعده‌ی ۱۴۳۹ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ بر اجیر ﴿۱﴾ و

میهمان، اگر از کارفرما یا میزبان، دزدی کنند - چون امین فرض شده‌اند - حد سرقت {بریده شدن انگشتان} جاری نمی‌شود.

●+ قاعده‌ی ۱۴۴۰ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ دست راهزن و اختلاس‌کننده [چون آشکارا عمل کرده] قطع نمی‌شود.

● قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس مالی دزدی را بخرد - در حالی که می‌داند از دزدی به دست آمده است - در ننگ و گناه، مانند کسی است که آن را دزدیده است.

☑ شراب‌خواری:

● قاعده‌ی ۱۴۴۱ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ شراب‌خوار، کافر {باطنی} است.

● قاعده‌ی ۱۴۴۲ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ شراب در تمام ادیان الهی، ممنوع بوده است.

● قاعده‌ی ۱۴۴۳ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ ممنوع شدن آشامیدن شراب به خاطر آثارش [زایل کردن عقل که موجب انکار خدا و رسول، دروغ بستن بر خدا و رسول و انجام سایر گناهان است] می‌باشد، پس خوردن و آشامیدن هر چیزی که همین آثار را داشته باشد، در حکم ممنوعیت شراب خواهد بود.

● قاعده‌ی ۱۴۴۴ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ از جمله آثار استفاده‌ی مداوم از نوشیدنی‌های مست‌کننده، لرزش بدن، از بین رفتن نور {و زیبایی} چهره و منهدم شدن پایه‌های مروّت ❁ است.

● قاعده‌ی ۱۴۴۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ شراب خوردن از ترک کردن نماز، بدتر است زیرا شراب‌خوار به حالتی در می‌آید که حتی

آفریننده‌اش را هم نمی‌شناسد.

● قاعده‌ی ۱۴۴۶ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس در دنیا، شراب {یا هر مست کننده‌ی دیگری} بیاشامد، خداوند او را از سمّ افعی‌ها و عقرب‌ها {ی جهنم} خواهد نوشاند که گوشت صورتش قبل از نوشیدن در ظرف بریزد.

● قاعده‌ی ۱۴۴۷ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسی که شراب می‌نوشد، کسی که انگور را برای شراب ساختن می‌فشارد، کسی که شراب می‌فروشد، کسی که شراب می‌خرد، کسی که آن را حمل می‌کند، کسی که از پولش بخورد و کسی که به سوی او شرابی حمل شود، همگی، لعنت شده هستند و در گناه آن، یکسان می‌باشند.

● قاعده‌ی ۱۴۴۸ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسی که زیاد شراب بخورد، در قیامت مانند بت پرستان خواهد بود.

+ ● قاعده‌ی ۱۴۴۹ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس [به اندازه‌ای که مست شود،] شراب بنوشد، خداوند (عزّ و جلّ) تا چهل روز، نمازش را قبول نمی‌کند.

● قاعده‌ی ۱۴۵۰ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس {چشمانش را} با شراب [یا هر مست کننده‌ای] سُرمه ❁ بکشد، خداوند {در روز قیامت، چشمان} او را با میله‌ای از آتش، سُرمه خواهد کشید.

● قاعده‌ی ۱۴۵۱ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس در دنیا آنقدر از مست کننده‌ای بنوشد که سیراب شود، تشنه خواهد مُرد، تشنه محشور خواهد شد و تشنه داخل آتش خواهد گردید.

+ ● قاعده‌ی ۱۴۵۲ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ فرشتگان وارد

خانه‌ای که شراب یا هر مست‌کننده‌ی دیگری در آن باشد، نمی‌شوند.

● قاعده‌ی ۱۴۵۳ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ گناه {نوشیدن} شراب از منافع آن، بزرگ‌تر است.

● قاعده‌ی ۱۴۵۴ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ شراب {نوشیدن} کلید خانه‌ی بدی‌هاست.

● قاعده‌ی ۱۴۵۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ شراب، تله‌ی شیطان {برای به انحراف کشاندن بنی‌آدم} است.

●+ قاعده‌ی ۱۴۵۶ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسی که دو بار شراب نوشیده و تازیانه‌ی حدّش را خورده باشد، در دفعه‌ی سومی که بنوشد، اعدام می‌شود.

☑ شرک:

● قاعده‌ی ۱۴۵۷ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ بزرگ‌ترین گناه، شریک قرار دادن برای خدای تعالی است.

● قاعده‌ی ۱۴۵۸ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خدای تعالی شرکی که به او ورزیده شود را نمی‌آمرزد.

● قاعده‌ی ۱۴۵۹ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس به خدای تعالی شرک بورزد {و برای او شریکی قائل شود} گویا چنان است که از آسمان، سقوط کرده و پرنده‌گان {شکاری} او را بربایند {و از هم بدرند} یا باد {تند} او را به جایی دور دست بیاندازد.

● قاعده‌ی ۱۴۶۰ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ شریک قرار دادن برای خدای تعالی {در ذات و صفات و برای استادان منهج فردوسیان (علیهم‌السلام) در راهنمایی و راهبری} ستمی بزرگ است.

- قاعده‌ی ۱۴۶۱ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ بیشتر کسانی که به خدای تعالی ایمان می‌آورند، گرفتار {مراتبی از} شرک هستند.
- قاعده‌ی ۱۴۶۲ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر قلبی که گرفتار شرک یا شک باشد {از درجات عالی‌هی کمال و سعادت} ساقط است.

☑ قتل (آدم‌کشی):

- قاعده‌ی ۱۴۶۳ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس مؤمنی را عمداً بکشد، جاودانه در جهنم به عذابی بزرگ، گرفتار خواهد بود.
- قاعده‌ی ۱۴۶۴ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس مؤمنی را {به خاطر ایمانش} بکشد، غیر مسلمان خواهد مُرد.
- قاعده‌ی ۱۴۶۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس مؤمنی را عمداً بکشد، خدای تعالی تمام گناهان مقتول را به حساب قاتل می‌نویسد.
- قاعده‌ی ۱۴۶۶ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس انسان بی-گناهی [که فسادی در زمین انجام نداده یا کسی را نکشته تا بخواهد قصاص شود] را بکشد، گویا تمام مردم را کشته است.
- قاعده‌ی ۱۴۶۷ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسی که با دوستان پدر خود {پس از مرگ پدر} قطع رابطه کند، نورانیت خود را از دست می‌دهد.
- قاعده‌ی ۱۴۶۸ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ از جمله دلایلی که موجب شد تا کشتن بی‌گناهان ممنوع شود، این است که نسل انسان باقی بماند.
- قاعده‌ی ۱۴۶۹ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس خودکشی کند، جاودانه در جهنم خواهد بود.

● قاعده‌ی ۱۴۷۰ (۲): در منہاج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر مقتولی در حالی که از قاتلش آویخته است وارد محشر می‌شود؛ اگر قاتل در راه طاعت خدا او را کشته باشد، قاتل پاداش می‌گیرد و مقتول به جهنم برده می‌شود ولی اگر قاتل در راه غیر خدا او را کشته باشد، به مقتول اجازه داده می‌شود همانجور که کشته شده، قاتل را بکشد.

✓ قَذْف (تہمت بہ زنان پاکدامن):

● قاعده‌ی ۱۴۷۱ (۲): در منہاج فردوسیان اعتقاد دارند؛ تہمت جنسی زدن بہ زنان پاکدامن {قذف محصنات} بہ خاطر جلوگیری از فساد نسبها، جلوگیری از نفی فرزند، باطل نشدن میراث، جلوگیری از ترک تربیت و برخی عوامل فسادانگیز دیگر، ممنوع شد.

+ ● قاعده‌ی ۱۴۷۲ (۲): در منہاج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس مرد یا زن پاکدامنی را بہ داشتن رابطہ‌ی نامشروع متہم سازد، خداوند متعال، اعمال خیرش را باطل کردہ و ہفتاد ہزار فرستہ {دژخیم} او را در روز قیامت از پیش و پس، تازیانہ خواهند زد و گوشت‌های بدنش را مارها و عقرب‌های جہنم خواهند خورد.

✓ قُمَار (شطرنج):

● قاعده‌ی ۱۴۷۳ (۲): در منہاج فردوسیان اعتقاد دارند؛ گناہ قماربازی از منافع آن، بزرگ‌تر است.

● قاعده‌ی ۱۴۷۴ (۲): در منہاج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسی کہ مہرہ‌ی شطرنج را جابجا می‌کند، مانند کسی است کہ گوشت خوک را جابجا می‌کند [یعنی باید دستش را آب بکشد].

● قاعده‌ی ۱۴۷۵ (۲): در منہاج فردوسیان اعتقاد دارند؛ در ہر شبِ ماہ

رمضان {که عده‌ی بسیاری از آتش جهنم آزاد می‌شوند} شطرنج‌بازی که بدون توبه مرده است، {آموزیده} و آزاد از آتش {نمی‌شود}.

✓ لواط:

• قاعده‌ی ۱۴۷۶ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسی که اجازه بدهد با او لواط شود، هیچگاه بر بساط {پُر نعمت} بهشت نخواهد نشست.

• قاعده‌ی ۱۴۷۷ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس در فاعل* بودن در لواط اصرار کند، طولی نمی‌کشد که در مفعول* شدن اصرار خواهد کرد.

• قاعده‌ی ۱۴۷۸ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ اگر رابطه‌ی جنسی دو مرد به حدّ دخول {در مقعد} برسد، کفر است.

• قاعده‌ی ۱۴۷۹ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر مردی که اجازه دهد {توسط مردان} با او شوخی‌های جنسی شود، خداوند بر او شهوت زنانه چیره می‌کند {به طوری که دوست خواهد داشت با او لواط کند}.

• قاعده‌ی ۱۴۸۰ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ انقراض نسل بشر، فساد تدبیر و خراب شدن دنیا، {از} علت‌های ممنوع شدن لواط است.

✓ مراء (بگو مگو کردن):

• قاعده‌ی ۱۴۸۱ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ مراء* ارزش انسان را کم می‌کند.

• قاعده‌ی ۱۴۸۲ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ مراء* موجب بیمار شدن قلب و رویش نفاق است.

• قاعده‌ی ۱۴۸۳ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسی که علاقه‌مند به مراء* باشد، سرزنش خواهد شد.

- قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ ترک کردن بگومگو، از {عوامل ایجاد یا نشانه‌های داشتن} تواضع است.

✓ **مُساحقه:**

- قاعده‌ی ۱۴۸۴ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ انقراض نسل بشر، فساد تدبیر و خراب شدن دنیا، {از} علت‌های ممنوع شدن مُساحقه ❁ است.

✓ **ظلم:**

- قاعده‌ی ۱۴۸۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ برترین جهاد این است که انسان قصد ظلم کردن بر کسی را نداشته باشد.

- + قاعده‌ی ۱۴۸۶ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسانی که مانع یاد خدا در مساجد می‌شوند، از جمله‌ی ستمکارترین مردم هستند.

- قاعده‌ی ۱۴۸۷ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسانی که از حدود خداوند {قوانین عملی طبقات اول تا ششم} تجاوز کنند، ستمکارند.

- قاعده‌ی ۱۴۸۸ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خدای متعال، ستمگران را {به خاطر پافشاری‌ای که بر جهل و عنادشان با حق دارند} هدایت نمی‌کند.

- قاعده‌ی ۱۴۸۹ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ ستمکاران {در قیامت یا جهنم} یآوری ندارند.

- قاعده‌ی ۱۴۹۰ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کیفر ظلم از تمام بدی‌ها زودتر به ظالم می‌رسد.

- قاعده‌ی ۱۴۹۱ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ یکی از ایستگاه‌های صراط، «برصاد» نام دارد که هیچ بنده‌ای که مظلّم‌های ❁ به گردن دارد، نمی‌تواند از آن عبور نماید.

- قاعده‌ی ۱۴۹۲ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هیچ ظلمی بدتر از ظلم بر کسی نیست که غیر از خدای تعالی یاوری نداشته باشد.
- قاعده‌ی ۱۴۹۳ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسی که از قصاص {در دنیا و آخرت} بترسد، به مردم ظلم نمی‌کند.
- قاعده‌ی ۱۴۹۴ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسی که صبح کند در حالی که قصد ظلم کردن بر کسی را نداشته باشد، خدای تعالی گناهان {کوچک} آن روزش را می‌آمرزد.
- قاعده‌ی ۱۴۹۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسی که ظلم کند، از جان یا مال یا فرزندانش تلافی می‌شود.
- قاعده‌ی ۱۴۹۶ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ ظلم کردن مایه‌ی تاریکی‌های روز قیامت است.
- قاعده‌ی ۱۴۹۷ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسی که ظلم کند، خدای تعالی کسی را مسلط می‌نماید تا بر خودِ ظلم‌کننده یا بر فرزندانش یا بر فرزندانِ فرزندانش ظلم کند.
- قاعده‌ی ۱۴۹۸ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسی که مال برادر مسلمانش را به ناحق بگیرد، در روز قیامت، پاره‌ای از آتش خواهد خورد.
- قاعده‌ی ۱۴۹۹ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسی که ظلم می‌کند و کسی که او را {در ظلم کردنش} یاری می‌کند و کسی که به آن ظلم، رضایت قلبی می‌دهد، هر سه {در گناه آن} شریکند.
- قاعده‌ی ۱۵۰۰ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ گاهی اوقات، مظلوم آنقدر ظالم را {بیش از اندازه} نفرین می‌کند که {جایشان با یکدیگر عوض شده، ظالم، مظلوم و مظلوم، ظالم می‌شود}.

- قاعده‌ی ۱۵۰۰ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خدای تعالی ظالم را فقط با ظالم یاری می‌کند.
- قاعده‌ی ۱۵۰۱ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسی که بر کسی ظلم کند و ظالم پس از مردن مظلوم {از ظلم کردنش} پشیمان شود {و بخواهد جبران کند}، اگر برای مظلوم استغفار کند، کفاره‌ی ظلمش خواهد بود.
- قاعده‌ی ۱۵۰۲ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ ظالمین در روز قیامت حاضرند دو برابر زمین و آنچه در زمین هست را بدهند تا از عذاب نجات یابند {ولی سودی ندارد}.
- قاعده‌ی ۱۵۰۳ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ عذرخواهیِ ظالمان در روز قیامت، سودی به حالشان نخواهد داشت.
- قاعده‌ی ۱۵۰۴ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ از ستمکارترین مردم کسی است که به خدای تعالی دروغ ببندد.
- قاعده‌ی ۱۵۰۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خدای تعالی بر دل هر گردن‌کش زورگویی، مُهر {تیره‌بختی} می‌زند.
- قاعده‌ی ۱۵۰۶ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خدای تعالی ستمکاران را هدایت نمی‌کند.
- قاعده‌ی ۱۵۰۷ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ فقط مردم ستمکار، گرفتار {خشم الهی} و {هلاکت} می‌شوند.
- + قاعده‌ی ۱۵۰۸ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ انسان {غیر منهجی} بسیار ستمکار است.
- قاعده‌ی ۱۵۰۹ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ وعده‌هایی که

ستمکاران به یکدیگر می‌دهند، فقط برای فریب یکدیگر است.

● قاعده‌ی ۱۵۱۰ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خدای تعالی به کسی ستم نمی‌کند بلکه این خود انسان‌ها هستند {که با روی گردانی از منهج فردوسیان} بر خود، ستم روا می‌دارند.

●+ قاعده‌ی ۱۵۱۱ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ ستمکارترین افراد، کسانی هستند که پس از آشنایی با منهج فردوسیان، از آن، روی برگردانده و به حیرت و سرگشتگی {و بی‌برنامگی} خود برگردند.

● قاعده‌ی ۱۵۱۲ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ ستمکاران پیروز نخواهند شد.

●+ قاعده‌ی ۱۵۱۳ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسانی که ثروت یتیمان را به ظلم می‌خورند، {در حقیقت} در شکم‌های خود، آتش می‌ریزند.

●+ قاعده‌ی ۱۵۱۴ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس برای ظلم ظالمی عذر بتراشد، خدای متعال ظالمی را بر او مسلط خواهد نمود، سپس هر چه دعا کند، مستجاب نخواهد شد و بر صبر کردن بر ظلم آن ظالم، اجری به دست نخواهد آورد.

● قاعده‌ی ۱۵۱۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ عقوبت ظلم، در همین دنیا گریبانگیر صاحبش می‌شود.

● قاعده‌ی ۱۵۱۶ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ آنچه مظلوم از دین ظالم می‌گیرد، بیشتر از آن چیزهایی است که ظالم از دنیای مظلوم می‌گیرد.

☑ غیبت و سخن‌چینی:

● قاعده‌ی ۱۵۱۷ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس غیبت برادر مسلمانش کند، {اجر} روزه‌اش باطل و {ثواب و نورانیت} وضویش از بین

می‌رود.

• قاعده‌ی ۱۵۱۸ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس غیبتی از برادر یا خواهر مؤمنش را رد کند {یعنی وقتی از او بدگویی می‌شود، انکار کند و بگوید او چنین نیست} خداوند متعال هزار در از بدی در دنیا و آخرت از او دور می‌سازد.

• قاعده‌ی ۱۵۱۹ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس از برادر {یا خواهر} مؤمنش در نزد او غیبت {و بدگویی} شود و او به یاری‌اش برخیزد و ردّ غیبت نماید، خداوند او را در دنیا و آخرت، یاری خواهد نمود.

• قاعده‌ی ۱۵۲۰ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس از برادر {یا خواهر} مؤمنش در نزد او غیبت {و بدگویی} شود و او توانایی بر ردّ غیبت و یاری او داشته باشد ولی {با ردّ غیبت،} یاری‌اش نکند، خداوند او را در دنیا و آخرت، پست {و فرومانده} خواهد کرد.

• قاعده‌ی ۱۵۲۱ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خدای تعالی توبه‌ی کسی که غیبت کرده را تا زمانی که غیبت شده از او راضی نشود، نمی‌پذیرد.

• قاعده‌ی ۱۵۲۲ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ گناه کسی که بتواند رد غیبت از برادر یا خواهر دینی‌اش کند و نکند، مانند کسی است که غیبت کرده است.

• قاعده‌ی ۱۵۲۳ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس در راه خبرچینی {و بر هم زدن رابطه‌ی مسلمانان} گام بردارد، خداوند متعال آتشی بر قبرش مسلط می‌سازد که تا روز قیامت او را بسوزاند و چون از قبرش خارج شود، موجود سیاه و بدبویی، گوشت بدنش را خواهد خورد.

✓ موسیقی:

- قاعده‌ی ۱۵۲۴ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ گوش دادن به موسیقی، نفاق را در دل می‌رویاند، همانطور که آب، زراعت را می‌رویاند.
- قاعده‌ی ۱۵۲۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ {نواختن و گوش دادن به} موسیقی، آشیانه‌ای است که در آن، نفاق {و دو رویی} رشد می‌کند.
- قاعده‌ی ۱۵۲۶ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ گوش دادن به لهُو* {مثل موسیقی، سخنان خنده‌آور و مسخرگی} قساوت قلب می‌آورد.
- قاعده‌ی ۱۵۲۷ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسی که تنبور* می‌زند، سُفله* است.

✓ فحش:

- قاعده‌ی ۱۵۲۸ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ بَداء*، جان را فاسد می‌کند و نفاق را در قلب می‌رویاند همانطور که آب، زراعت را می‌رویاند.
- قاعده‌ی ۱۵۲۹ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ {از} مبعوض‌ترین آفریدگان، کسی است که مردم از شرّ زبانش از او پرهیز نمایند و همنشینی با او را به خاطر بدزبانی‌اش دوست نداشته باشند.
- قاعده‌ی ۱۵۳۰ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ از نشانه‌های قطعی این که شیطان در نطفه‌ی کسی شریک بوده این است که فحاش باشد و از این که {در باره‌ی خوبان} چه بگوید یا {خوبان} در باره‌اش چه بگویند، باکی نداشته باشد.
- قاعده‌ی ۱۵۳۱ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خدای تعالی کسی که فحش می‌دهد را دوست ندارد.
- قاعده‌ی ۱۵۳۲ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ فحش اگر تمثّل*

یابد، بد قیافه خواهد بود.

● قاعده‌ی ۱۵۳۳ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ بذاء* از جفاست و جفا* در آتش است.

● قاعده‌ی ۱۵۳۴ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ سلاطت* از نفاق است.

● قاعده‌ی ۱۵۳۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ فحش دادن از است.

●+ قاعده‌ی ۱۵۳۶ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسی که برادر مؤمنش را فحش بدهد، خدای تعالی برکت* را از روزی‌اش بر می‌دارد و او را به خودش وا می‌گذارد و زندگی‌اش را تباه می‌سازد.

● قاعده‌ی ۱۵۳۷ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ بدترین مردم در نزد خدای تعالی کسانی هستند که به خاطر در امان ماندن از شرّشان مورد اکرام* و احترام قرار می‌گیرند.

● قاعده‌ی ۱۵۳۸ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسی که مردم {صالح} از زبانش بترسند، در آتش است.

✓ نگاه‌های ممنوع:

● قاعده‌ی ۱۵۳۹ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ نگاه کردن به موی زن نامحرم ممنوع شد چون موجب تحریک جنسی مرد و به فساد افتادنش می‌شود.

●+ قاعده‌ی ۱۵۴۰ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس در خانه‌ی همسایه‌اش سرک بکشد و به عورت مردی یا مو و بدن زنی بنگرد، خداوند او را در دنیا رسوا می‌سازد و در قیامت با منافقین وارد آتش خواهد شد.

- قاعده‌ی ۱۵۴۱ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ {بعضی از} نگاه‌های شهوت‌آلود، {تیرهای مسموم شیطان} به سوی قلبِ اصحاب منهج فردوسیان {است}.
- قاعده‌ی ۱۵۴۲ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس دیدگانش را از نگاه به زن نامحرمی پُر کند {یعنی سیر به او نظر نماید} خداوند در روز قیامت به چشمانش میخ‌های آتشین خواهد کوبید.
- قاعده‌ی ۱۵۴۳ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر زن شوهرداری که دیدگانش را از نگاه کردن به مرد نامحرمی پُر کند، خداوند متعال، اعمال خیرش را باطل می‌سازد.
- قاعده‌ی ﴿۲﴾: در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسی که غضبناک به پدر یا مادرش - که به او ظلم کرده‌اند - نگاه کند، خدای تعالی {تا توبه و تدارک نکند} نمازی از او قبول نمی‌کند.
- قاعده‌ی ﴿۲﴾: در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ تند نگاه کردن به پدر و مادر {اگر موجب آزارشان باشد، از مراتبِ} عقوبت است.

☑ اسراف و تبذیر:

- قاعده‌ی ۱۵۴۴ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خدای تعالی اشخاص اسراف‌کار را هدایت نمی‌کند.
- قاعده‌ی ۱۵۴۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خدای تعالی هر اسراف‌کار تردیدکننده {در حقایق} را بی‌راه می‌گذارد.
- قاعده‌ی ۱۵۴۶ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خدای تعالی اسراف‌کنندگان را دوست ندارد.
- قاعده‌ی ۱۵۴۷ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ تبذیرکنندگان،

برادران شیاطین هستند.

- قاعده‌ی ۱۵۴۸ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسی که تَبذیر* داشته باشد، خدای تعالی او را {از روزی‌های بیشتر} محروم می‌سازد.

✓ امور ممدوحه (کمالاتِ روحی) (۲):

- قاعده‌ی ۱۵۴۹ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسی که صفت پسندیده‌ای را با تلاش کسب کند، برتر از کسی است که آن صفت را به صورت خدادادی دارا باشد.

- قاعده‌ی ۱۵۵۰ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هیچ انسانی بر دیگری برتری ندارد مگر به واسطه‌ی دارا بودن کمالات معنوی، که بارزترین آن کمالات، پرهیزکاری در همه‌ی شئون زندگی است. (افضلیت)

- قاعده‌ی ۱۵۵۱ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ استاد اعظم (صلی‌الله‌علیه‌وآله‌وسلم) جنگیدن با دشمنان را «جهاد کوچک» و مراعات قوانین منهج فردوسیان را «جهاد بزرگ» می‌دانستند.

- قاعده‌ی ۱۵۵۲ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس خواهش خدای متعال را بر خواهش خودش ترجیح دهد، خداوند، همتش را در آخرت قرار می‌دهد، ثروت و بی‌نیازی را در دلش می‌نهد، کارهایش را کفایت می‌کند و زمین و آسمان را ضامن روزی‌اش می‌سازد و دنیا - در حالی که کوچک و خوار شده - به نزدش می‌آید.

- قاعده‌ی ۱۵۵۳ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ نیکی با کسی که با انسان بدی کرده، از بهترین اعمال دنیا و آخرت است.

- قاعده‌ی ۱۵۵۴ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ شدیدترین و سریع‌ترین چیزی که بدی‌ها را از بین می‌برد، خوبی کردن و انجام کارهای

خیر است.

• قاعده‌ی ۱۵۵۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسی که بخواهد قبل از عیب‌گیری از دیگران، عیب‌های خودش را برطرف سازد، همواره عیبی برای اصلاح در خودش خواهد یافت که او را از پرداختن به عیوب دیگران بازدارد.

• قاعده‌ی ۱۵۵۶ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که قبل از عیب‌گیری از دیگران، آن عیب را در خودش اصلاح نماید، در روز قیامت [که هیچ سایه‌ای جز سایه‌ی عرش الهی نیست] در سایه‌ی {امن} عرش الهی خواهد بود.

• قاعده‌ی ۱۵۵۷ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خدای تعالی هر دل غمگین را دوست دارد.

• قاعده‌ی ۱۵۵۸ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس یک نفر را از مرگ، برهاند، گویا همه‌ی انسان‌ها را زنده کرده است.

• قاعده‌ی ۱۵۵۹ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس در راه خدا هجرت کند {یعنی از جایی که غلبه‌ی کفر و گناه است برای رضای خدا مهاجرت نماید}، اقامت‌گاه‌های فراوان در زمین و فراخی {معیشت} خواهد یافت.

☑ آشتی:

• قاعده‌ی ۱۵۶۰ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که در راه ایجاد آشتی بین زن و شوهری قدم بردارد، خداوند به او پاداش هزار شهید عنایت می‌کند و برای هر قدمی، عبادت یک سال [که شب‌هایش بیدار و روزهایش روزه باشد] عطا می‌فرماید.

- قاعده‌ی ۱۵۶۱ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهجی که در راه آشتی دادن دو نفر قدم بردارد، تا زمانی که برگردد، خدا و ملائکه بر او درود می‌فرستند و ثواب {عمل در} شب قدر به او داده می‌شود.
- قاعده‌ی ۱۵۶۲ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ آشتی دادن دو نفر {مسلمان} از یک سال نماز و روزه، با فضیلت‌تر است.

☑ اخلاص:

- قاعده‌ی ۱۵۶۳ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خدای تعالی بر نیت خالص، پاداشی می‌دهد که بر عمل ناخالص، نمی‌دهد.
- قاعده‌ی ۱۵۶۴ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کار خیری - هر چند کم باشد - اگر خالصانه برای خدا باشد، عظیم است.
- قاعده‌ی ۱۵۶۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسی که کار کوچک و اندکی را برای خدا انجام دهد، خدای تعالی آن عمل را {در نظر مردم} بسیار بزرگتر، نشان می‌دهد.
- قاعده‌ی ۱۵۶۶ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ شاد شدن منهجی از این که اعمال نیکش را مردم ببیند - تا زمانی که انگیزه‌اش از انجام اعمال خیر، دیده شدن توسط مردم نباشد - ضرری به کمال و سعادت نمی‌زند.
- قاعده‌ی ۱۵۶۷ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ بقای بر عمل تا خالص گردد از انجام دادن آن عمل، سخت‌تر است.
- قاعده‌ی ۱۵۶۸ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ عمل خالص آن است که عمل‌کننده، جز ستایش {و پاداش} خدای تعالی بر آن عمل را نخواهد.
- قاعده‌ی ۱۵۶۹ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ «قلب سلیم» قلبی

است که پروردگارش را در حالی ملاقات کند که هیچ کس جز او در آن نباشد.

● قاعده‌ی ۱۵۷۰ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر یک از اصحاب منهج فردوسیان که {حدّ اقل} چهل روز ایمانش را برای خدای تعالی خالص گرداند [یا به خوبی به یاد او باشد،] خدای تعالی او را بی‌رغبت به دنیا می‌گرداند، به درد و دوی دنیا بینایش می‌سازد، حکمت را در قلبش ثابت می‌کند و آن را بر زبانش جاری می‌سازد.

✓ استغناء:

● قاعده‌ی ۱۵۷۱ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ عزت اصحاب منهج فردوسیان در {اظهار} بی‌نیازی از {مال و ترحّم} مردم است.

● قاعده‌ی ۱۵۷۲ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ بی‌رغبت بودن به دارایی‌های دیگران، موجب محبوب شدن در نزد مردم می‌گردد.

● قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسی که قناعت نکند، هرگز {طعم شیرین} بی‌نیازی را درک نخواهد کرد.

✓ استمرار (در کارهای خیر):

● قاعده‌ی ۱۵۷۳ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ عباداتی ثمربخش است که بر انجام آن، مداومت شود.

● قاعده‌ی ۱۵۷۴ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ رسیدن به قله‌های کمال و سعادت، بدون استقامت و ورزیدن در رعایت قوانین منهج فردوسیان، ممکن نیست. (استقامت)

● قاعده‌ی ۱۵۷۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کار خیر کمی که بر انجامش مداومت شود، بهتر از کار خیر زیادی است که ادامه نداشته باشد.

● قاعده‌ی ۱۵۷۶ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ اعمال {مستحبی یا همان قانون‌های طبقات هفتم تا دهم، برای دادن نتیجه‌ی مطلوب،} نیاز به {حد اقل} یک سال مداومت دارد.

● قاعده‌ی ۱۵۷۷ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ محبوب‌ترین کارهای خیر در نزد خدای تعالی آن است که دوام داشته باشد هر چند اندک باشد.

● قاعده‌ی ۱۵۷۸ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ استقامت بر اعتقاد به قواعد نظری و عمل به قوانین عملی منهج فردوسیان موجب استقرار ایمان در دل و نزول ملائکه با بشارت به بهشت بر اصحاب منهج فردوسیان می‌شود.

● قاعده‌ی ۱۵۷۹ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ منہاجیون و منہاجیاتی که در مرحله‌ی استمرار، استقامت نمایند، تمام غم‌هایشان {نسبت به گذشته} و ترس‌هایشان {نسبت به آینده} برداشته می‌شود.

● قاعده‌ی ﴿۲﴾: در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ عملِ اندک ولی پیوسته و همراه با یقین، برتر از عمل زیاد ولی {ناپیوسته، موقت و} بدون یقین است.

✓ اصلاح اعمال:

● قاعده‌ی ۱۵۸۰ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس {امور} نهانش را اصلاح کند، خداوند {امور} آشکارش را اصلاح خواهد نمود.

● قاعده‌ی ۱۵۸۱ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس بین خود و خدای تعالی را {با مراعات قانون‌های منهج فردوسیان} اصلاح کند، خداوند بین او و مردم را اصلاح می‌نماید.

- قاعده‌ی ۱۵۸۲ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس کار زشتی انجام دهد، به ضرر خودش انجام داده است.
- قاعده‌ی ۱۵۸۳ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خدای تعالی انجام کارهای خیر را برای کسانی که اهل دنیا هستند، سنگین و انجام کارهای شر را بر آنان سبک کرده است.
- قاعده‌ی ۱۵۸۴ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس آنچه بکارد را درو خواهد کرد.
- قاعده‌ی ۱۵۸۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس به اندازه‌ی ذره‌ای نیکی کند، خواهد دید.
- قاعده‌ی ۱۵۸۶ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ این که انسان چیزی را بگوید {و به دیگران توصیه کند} که خودش انجام نمی‌دهد {و مراعات نمی‌کند} به شدت موجب خشم خدای تعالی است.
- قاعده‌ی ۱۵۸۷ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ اصحاب منهج فردوسیان، اعمال نیکی که انجام می‌دهند، را {فردای قیامت} به بهترین صورت و با بزرگ‌ترین پاداش‌ها در نزد خدای تعالی خواهند یافت.
- قاعده‌ی ۱۵۸۸ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسی که {از مسیر درست و قابل اعتماد} بشنود که عمل خاصی ثواب دارد، و آن عمل را انجام دهد، هر چند آن گونه که شنیده است، نباشد ولی خدای تعالی پاداشش را عنایت می‌فرماید.
- قاعده‌ی ۱۵۸۹ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهجی که صبح و شام کند در حالی که بزرگ‌ترین همتش در مراعات قوانین منهج فردوسیان باشد، خدای تعالی بی‌نیازی را در قلبش قرار داده و امورش را

جمع {و منظم} می‌نماید.

● قاعده‌ی ۱۵۹۰ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر آسیبی که به انسان می‌رسد، به سبب اعمالی است که مرتکب شده است.

✓ اصلاح نیت:

● قاعده‌ی ۱۵۹۱ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ اگر نیت انسان برای رسیدن به اهداف بلند، قوی باشد، ضعیف بودن بدن، مانعی محسوب نمی‌شود.

+ ● قاعده‌ی ۱۵۹۲ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ نیت گناه داشتن، موجب محروم شدن از روزی {مقدّر} می‌شود.

● قاعده‌ی ۱۵۹۳ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسی که علاوه بر رضای خدای متعال، رضای مردم را هم در نیت اعمال خیرش داخل کند، گرفتار شرک در عبادت می‌شود.

● قاعده‌ی ۱۵۹۴ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسی که راضی به خطایی باشد [هر چند در آنجا حاضر نبوده و مرتکب نشده باشد] مانند کسی است که در آنجا حاضر بوده و مرتکب شده است.

● قاعده‌ی ۱۵۹۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ اصحاب منهج فردوسیان به خاطر نیت صادقی که در اطاعت خداوند دارند - که اگر جاودانه در دنیا زندگی کنند، او را اطاعت نمایند - مستحق خلود* در بهشت می‌شوند.

● قاعده‌ی ۱۵۹۶ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ غیر اصحاب منهج فردوسیان به خاطر نیت راسخی که در معصیت خداوند دارند - که اگر جاودانه در دنیا زندگی کنند، او را معصیت نمایند - مستحق خلود* در جهنم می‌شوند.

- قاعده‌ی ۱۵۹۷ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ {رکن} نیت، برتر از {رکن} عمل است.
- قاعده‌ی ۱۵۹۸ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ نیت اصحاب منهج فردوسیان، بهتر از عملشان است.
- قاعده‌ی ۱۵۹۹ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ نیت غیر اصحاب منهج فردوسیان، بدتر از عملشان است.
- قاعده‌ی ۱۶۰۰ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر گاه منهجی فقیر از خدای تعالی ثروت بخواهد تا در راه کار خیر مشخص مصرف نماید، و خدای تعالی صادقانه بودن نیتش را بداند، ثواب آن کار را مثل آن که انجام داده باشد {هر چند انجام نداده باشد} برایش می‌نویسد.
- قاعده‌ی ۱۶۰۱ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ آنچه {از نیت‌های فاسد و افکار باطل} که در دل باشد، چه آشکار شود و چه پنهان بماند، مورد محاسبه‌ی الهی قرار می‌گیرد.
- قاعده‌ی ۱۶۰۲ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهجی که با نیت صادقانه به خدای تعالی پناه ببرد، اگر تمام {اهل} آسمان‌ها و زمین علیه او مکر کنند، خدای تعالی راه خروجی برایش قرار خواهد داد.
- + قاعده‌ی ۱۶۰۳ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسی که نیتش نیکو باشد، روزی‌اش افزوده می‌شود.

☑ امانت‌داری:

- قاعده‌ی ۱۶۰۴ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ ملاک آزمایش افراد برای صالح بودن، طول دادن رکوع و سجده و نماز و روزه نیست بلکه امانت‌داری است.

● قاعده‌ی ۱۶۰۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ ادای امانت از جمله کارهایی است که خدای تعالی هیچ استثنایی در آن قرار نداده است و امانت نیکوکار و بدکار باید به آنان برگردانده شود.

☑ انصاف:

● قاعده‌ی ۱۶۰۶ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ انصاف داشتن، از موجبات بهشتی شدن است.

● قاعده‌ی ۱۶۰۷ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ مؤمن حقیقی کسی است که با مردم، انصاف داشته باشد.

● قاعده‌ی ۱۶۰۸ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ انصاف داشتن، مایه‌ی عزت فرد منصف است.

● قاعده‌ی ۱۶۰۹ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ یکی از سخت‌ترین وظایف هر منہاجی [که بسیاری از امت اسلام، طاقت آن را ندارند]، «انصاف داشتن» با برادران ایمانی است [به این معنی که آنچه برای خود می‌پسندد را برای او بپسندد و هر چه برای خود نمی‌پسندد را برای او نپسندد].

● قاعده‌ی ۱۶۱۰ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسی که منصفانه رفتار کند، دیگران به حکم بودن او رضایت می‌دهند.

☑ ایجاد رابطه:

● قاعده‌ی ۱۶۱۱ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ اصلاح ذات البین {صلح ایجاد کردن بین دو نفر یا دو گروه از مؤمنین} از یک سال نماز و روزه برتر است.

● قاعده‌ی ۱۶۱۲ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ ایجاد رابطه با کسی که با انسان قطع رابطه کرده، از بهترین اعمال دنیا و آخرت است.

- قاعده‌ی ۱۶۱۳ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ ایجاد ارتباط با کسی که از انسان بریده (و به بهانه‌های واهی و اندک، قطع رابطه کرده) موجب عزت آن که ارتباط برقرار کرده می‌گردد.
- قاعده‌ی ﴿۲﴾: در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسی که برای ایجاد صلح، دروغ می‌گوید {در حقیقت،} دروغگو نیست.

☑ ایثار:

- قاعده‌ی ۱۶۱۴ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خدای تعالی آن دسته از اصحاب منهج فردوسیان را که «ایثار» می‌کنند {یعنی دیگران را بر خود ترجیح می‌دهند} مدح کرده و ستوده است.
- قاعده‌ی ﴿۲﴾: در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خدای تعالی را بهشتی {مخصوص} است که جز سه گروه از اصحاب منهج فردوسیان در آن وارد نمی‌شوند؛ کسی که هر گاه حق اقتضا کند، علیه خودش حکم کند، کسی که برادر مؤمنش را برای رضای خدا زیارت کند و کسی که بر برادر مؤمنش ایثار ﴿نماید.﴾

☑ ایمان:

- قاعده‌ی ۱۶۱۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسی که ذره‌ای ایمان در دلش باشد، وارد آتش جهنم نخواهد شد.
- قاعده‌ی ۱۶۱۶ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ آنچه فضیلت بسیار دارد، ایمان آوردن به غیب (نادیده‌ها) است، لذا رسیدن به مشاهدات و مکاشفات، هدف نیست و مورد اعتنا نمی‌باشد.
- قاعده‌ی ۱۶۱۷ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ «ایمان آوردن به غیب» مایه‌ی بهره‌مند شدن از هدایت‌های قرآن کریم است.

● قاعده‌ی ۱۶۱۸ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسی که به خدای تعالی ایمان بیاورد، خدای تعالی قلبش را {به سوی حقایق} راهنمایی می‌کند.

●+ قاعده‌ی ۱۶۱۹ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ مراعات نکردن قوانین طبقه‌ی اول و دوم، مایه‌ی خروج از ایمان است ولی منجر به خروج از اسلام نمی‌شود.

●+ قاعده‌ی ۱۶۲۰ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ {روح} ایمان در حال ارتکاب قوانین مرحله‌ی دوم {که باید ترک شود} از اصحاب منهج فردوسیان جدا می‌شود {ولی بعد از انجام گناه، بر می‌گردد}.

● قاعده‌ی ۱۶۲۱ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ بیشتر مردم به قیامت - که یقیناً آمدنی است و هیچ تردیدی در آن نیست - ایمان نمی‌آورند.

● قاعده‌ی ۱۶۲۲ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ ایمان آوردن پس از دیدن عذاب الهی، فایده‌ای ندارد و پذیرفته نیست.

● قاعده‌ی ۱۶۲۳ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ ایمان، درجه‌بندی است و مؤمنین در درجات مختلف قرار دارند.

● قاعده‌ی ﴿﴾ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ {روح} ایمان در حال زنا از زناکار {ی که ایمان دارد} جدا می‌شود ولی پس از عمل، به او برمی‌گردد.

☑ **برکت:**

● قاعده‌ی ﴿﴾ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ مسجد کوفه آن قدر پُر برکت ☉ است و در برآورده شدن حاجت‌ها نقش دارد که اگر مردم می‌دانستند، از سراسر زمین - ولو با خزیدن بر برف - خود را به آن

می‌رسانند.

• قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ قرآن کریم، کتاب پُر برکتی ❁ است.

• قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ ازدواج با دختر چشم-آبی، مایه‌ی برکت ❁ است.

• قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ شستن پاهای عروس و پاشیدن آن آب در سراسر خانه، موجب خارج شدن هفتاد نوع فقر و داخل شدن هفتاد نوع برکت ❁ و نازل شدن هفتاد نوع رحمت بر سر عروس و موجب محافظت عروس از جُدام ❁، دیوانگی و پیسی ❁ تا زمانی که در آن خانه باشد، می‌شود.

• قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ «بِسْمِ اللَّهِ» گفتن در وقت وارد شدن به خانه، موجب فرار شیاطین، نزول برکت ❁ و اُنس ملائکه است.

• قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ {گاهی} برکت ❁، در مخالفت کردن با نظرات [سست و احساسی] زن‌هاست.

• قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کم‌خرج بودن زن، از نشانه‌های برکت ❁ اوست.

• قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ یکی از برکت‌های ❁ زن، کم بودن مهریه‌اش است.

• قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ برکت ❁ در غذایی است که نان در آن، ریز شده باشد. (ثرید/تلیت)

• قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ برکت ❁ در قسمت

بالای ثرید* است.

• قاعده‌ی * (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ مدارا موجب زیادی و برکت* است.

• قاعده‌ی * (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ رود فرات، ارزشمندترین و پربرکت‌ترین* رودخانه‌ی روی زمین است.

• قاعده‌ی * (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خانه‌ای که ذکر خدا در آن زیاد باشد، برکتش زیاد می‌شود، فرشتگان در آن حضور می‌یابند و شیاطین از آن دور می‌گردند.

• قاعده‌ی * (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خانه‌ای که تلاوت قرآن در آن زیاد باشد، برکتش زیاد می‌شود، فرشتگان در آن حضور می‌یابند و شیاطین از آن دور می‌گردند.

• قاعده‌ی * (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ صدقه دادن، مایه‌ی پرداخت بدهی‌ها می‌شود و برکت بر جای می‌گذارد.

• قاعده‌ی * (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ برکت در {اهل} خانه‌ای که کارهای نیک انجام می‌دهند، سریع‌تر از فرو رفتن شمشیر در کوهان شتر، اثر می‌گذارد.

• قاعده‌ی * (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ سحری خوردن، مایه‌ی برکت {روزه} است.

• قاعده‌ی * (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ با پیمانہ {و محاسبه} استفاده کردن از مواد غذایی، برکت آن را افزایش می‌دهد.

• قاعده‌ی * (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کشاورزان {منه‌اجی} در روز قیامت، مبارکین {= با برکت‌ها} خوانده می‌شوند.

- قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هیچ شیری برای نوزاد، پربرکت‌تر از شیر مادرش نیست.
- قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ تا زمانی که دست‌ها از شستن قبل از غذا، مرطوب است، غذا برکت دارد.
- قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ درخت زیتون، مبارک {پر برکت} است.
- قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خوردن خیار از ته آن {یعنی از قسمتی که به بوته متصل بوده} موجب زیاد شدن برکت آن می‌شود.
- قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ وُرشان ❁ {برای کسی که از او نگهداری می‌کند} طلب برکت می‌کند.
- قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس در روز عاشورا برای منزلش چیزی {مانند خوراکی} ذخیره کند، برای خود و خانواده‌اش برکت ❁ نخواهد داشت.
- قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسی که برادر مؤمنش را فحش بدهد، خدای تعالی برکت ❁ را از روزی‌اش بر می‌دارد و او را به خودش وا می‌گذارد و زندگی‌اش را تباه می‌سازد.
- قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ شمردن خوراکی‌ها تا آخر (احصاء) موجب بی‌برکتی ❁ آن‌ها می‌شود.
- قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ {خوردن} غذای داغ، برکت ❁ ندارد.
- قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ اگر مردم از علما {

راستین { بگریزند، خدای تعالی برکت ✪ را از اموالشان بر می‌دارد و پادشاهی ظالم بر آنان مسلط می‌سازد } پس { بدون ایمان از دنیا خارج می‌شوند.

● قاعده‌ی ✪ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ ندادن حقوق برادران مسلمان، موجب بی‌برکتی ✪ روزی می‌شود.

● قاعده‌ی ✪ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر گاه { مردمی } زکات نپردازند، برکت ✪ از کشتزارها، میوه‌ها و معادن { آنان } برداشته می‌شود.

● قاعده‌ی ✪ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ مال حرام، زیاد نمی‌شود و اگر زیاد شود، برکت ✪ ندارد.

● قاعده‌ی ✪ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس { در معامله } با برادر مسلمانش غش ✪ کند، خداوند متعال، برکت ✪ را از روزی‌اش بر می‌دارد و { خوشی } زندگی‌اش را تباه می‌سازد و او را به خودش وا می‌گذارد.

● قاعده‌ی ✪ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ جنسی که از مُحارَف ✪ خریداری شود، برکت ✪ ندارد.

● قاعده‌ی ✪ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر مؤمنی که برای صاحب قدرتی فروتنی کند، خداوند گمنامش می‌کند و او را به همان صاحب قدرت وا می‌گذارد و اگر از این راه به ثروتی برسد، خداوند برکت ✪ را از آن گرفته و اگر در حج یا عمره { یا سایر اعمال خیر } مصرف نماید، اجری نخواهد داشت.

● قاعده‌ی ✪ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس در روز عاشورا [با این اعتقاد که روز مبارکی است] چیزی برای خود ذخیره کند، خدای تعالی نفاق را در دلش می‌اندازد و برکت ✪ را از او، خانواده و فرزندانش بر

- می‌دارد و شیطان را در مال و فرزندانش شریک می‌سازد.
- قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خانه‌ای که ذکر خدا در آن نیست، برکتش کم است، فرشتگان از آن دور می‌شوند و شیاطین در آن حاضر می‌گردند.
  - قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خانه‌ای که تلاوت قرآن در آن نیست، برکتش کم است، فرشتگان از آن دور می‌شوند و شیاطین در آن حاضر می‌گردند.
  - قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ با اسراف، برکت‌ها کم می‌شود.
  - قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسی که برای رسیدن به دنیا برای صاحب سلطنت {و ریاستی} یا برای کسی که مخالف دین او دارد، تواضع کند، اگر بهره‌ای از دنیا به دست آورد، خدای تعالی برکت را از آن بر می‌دارد و اگر در خیرات [مانند حج و آزادسازی برده] هزینه کند، پاداشی نخواهد داشت.
  - قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ غذای داغ، برکت ندارد و شیطان را در آن بهره‌ای است.

☑ پوشیده داشتن:

- قاعده‌ی ۱۶۲۴ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ پوشیده نگه داشتن کارهای خیر، موجب مضاعف شدن پاداش آن می‌شود.
- قاعده‌ی ۱۶۲۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ پوشیده نگه داشتن گناه، موجب بخشیده شدن آن می‌شود.

✓ تفکر:

- قاعده‌ی ۱۶۲۶ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ {یکی از} برترین عبادت‌ها {ها} پیوسته تفکر کردن در قدرت خدای تعالی است.
- قاعده‌ی ۱۶۲۷ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ تفکر {و مطالعه در امور نیک، تفکرکننده را} به انجام کارهای نیک دعوت می‌کند.
- قاعده‌ی ۱۶۲۸ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ تفکر {در قواعد و قوانین منهج فردوسیان}، مایه‌ی زنده شدن قلب بیناست.
- قاعده‌ی ۱۶۲۹ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ یک ساعت تفکر کردن {در قواعد و قوانین منهج فردوسیان}، بهتر از یک شب {تا صبح} عبادت کردن است.
- قاعده‌ی ۱۶۳۰ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ اندیشیدن، نشانه‌ی {داشتن و قوت} عقل است.

✓ تواضع:

- قاعده‌ی ۱۶۳۱ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ تواضع، مایه‌ی رفعت {جایگاه صاحبش در دنیا و آخرت} است.
- + قاعده‌ی ۱۶۳۲ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ دو فرشته در آسمان، مأمور بندگان هستند که هر کس تواضع ☉ کند را بلند سازند.
- قاعده‌ی ۱۶۳۳ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ {از} نزدیک‌ترین بندگان به خدای تعالی، فروتنان هستند.
- قاعده‌ی ۱۶۳۴ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ تواضع ☉ این است که به دیگران همان بدهی که دوست داری دیگران به تو بدهند.
- قاعده‌ی ۱۶۳۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ تواضع، مرکب ☉

عقل است.

● قاعده‌ی ۱۶۳۶ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ رضایت دادن به محل نشستنی {در محافل عمومی} که پایین‌تر از شأن باشد، از {عوامل ایجاد یا نشانه‌های داشتن} تواضع است.

● قاعده‌ی ۱۶۳۷ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ سلام کردن بر هر کس که به دیدارش رفته‌اند، از {عوامل ایجاد یا نشانه‌های داشتن} تواضع است.

●+ قاعده‌ی ۱۶۳۸ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ ترک کردن بگومگو، از {عوامل ایجاد یا نشانه‌های داشتن} تواضع است.

● قاعده‌ی ۱۶۳۹ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ دوست نداشتن مدح شدن بر پرهیزکاری، از {عوامل ایجاد یا نشانه‌های داشتن} تواضع است.

● قاعده‌ی ۱۶۴۰ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ نزدیک‌ترین اصحاب منهج فردوسیان به {رضای} خدای تعالی، متواضعان هستند.

☑ توبه و استغفار:

● قاعده‌ی ۱۶۴۱ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس عزم راسخ بر ترک گناهی داشته باشد، آنچه {از آن گناه که} انجام داده باشد، آمرزیده می‌شود.

● قاعده‌ی ۱۶۴۲ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسی که کار بدی را پوشیده انجام دهد {و توبه نکند} خدای تعالی برایش {در بین مردم} بدی آشکار می‌سازد.

● قاعده‌ی ۱۶۴۳ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ تا ریشه‌ی گناه از

- دل برکنده نشود، توبه قبول نمی‌شود.
- قاعده‌ی ۱۶۴۴ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ بدعت‌گذار {ی} که شیفته‌ی بدعت خویش است { موفق به توبه نمی‌شود.
  - قاعده‌ی ۱۶۴۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ توبه‌ی جادوگر به این است که {تمام گره‌هایی که خودش بسته یا دیگران به کار مردم بسته‌اند را} باز کند و {هیچگاه به کار مسلمانی} گره نیاندازد.
  - قاعده‌ی ۱۶۴۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر گاه خدای تعالی اراده‌ی خیر برای بنده‌ای داشته باشد، پس از هر گناه، بلایی برایش می‌فرستد و {بدین سبب،} استغفار را به یادش می‌آورد.
  - قاعده‌ی ۱۶۴۶ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر گاه خدای تعالی اراده‌ی شر برای بنده‌ای داشته باشد، پس از هر گناه، نعمتی برایش می‌فرستد تا {بدین سبب،} استغفار را فراموش کند.
  - + قاعده‌ی ۱۶۴۷ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که چهار رکعت [دو دو رکعتی] بخواند [در هر رکعت بعد از سوره‌ی حمد، پنجاه مرتبه سوره‌ی توحید] گناهانش آمرزیده می‌شود.
  - قاعده‌ی ۱۶۴۸ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ امکان توبه {بازگشت از کارهای ناشایست و پشیمان شدن از انجام آن‌ها}، همواره در سرای دنیا [تا قبل از رسیدن به سکرات مرگ و دیدن عالم آخرت]، برای انسان وجود دارد.
  - قاعده‌ی ۱۶۴۹ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ توبه کردن در خلوت، بهتر از اعتراف به گناه در نزد قاضی است.
  - قاعده‌ی ۱۶۵۰ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ توبه کردن در آخرین

لحظات زندگی دنیوی که پرده‌های عالم برزخ کنار می‌رود {بعد از وارد شدن در سكرات مرگ}، فایده ندارد و پذیرفته نمی‌شود.

• قاعده‌ی ۱۶۵۱ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ گناه نکردن، آسان‌تر از توبه کردن است.

• قاعده‌ی ۱۶۵۲ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ تنها راه رها شدن از {تبعات و عواقب} گناهان، اقرار آوردن و اعتراف کردن به آن در نزد پروردگار متعال، است.

• قاعده‌ی ۱۶۵۳ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ بهترین شفاعت‌کننده‌ی روز قیامت، توبه‌ی خود انسان {در دنیا} است.

+ • قاعده‌ی ۱۶۵۴ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ اگر کسی توبه‌ی نصح {یعنی جدی و بدون بازگشت} نماید، به دستور خداوند بخشنده، دو فرشته‌ی نویسنده‌ی اعمال، اعضاء و جوارحش و مکان‌هایی که در آن گناه کرده است، گناهِش را فراموش می‌کنند تا شاهدی علیه او در روز قیامت نباشد.

• قاعده‌ی ۱۶۵۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ اولین قدم برای رسیدن به کمال، سعادت و رستگاری، توبه است.

• قاعده‌ی ۱۶۵۶ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خدای تعالی از توبه‌ی بنده‌اش، بیش از کسی که مرکب و توشه‌ی سفرش را در شبی تاریک گم کرده باشد و سپس بیابد، خوشحال می‌شود.

• قاعده‌ی ۱۶۵۷ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسی که {واقعاً و جدی} توبه کند، مانند کسی است که هیچگاه آن گناه را انجام نداده است.

• قاعده‌ی ۱۶۵۸ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسی که در حال

- ارتکاب گناه، استغفار می‌کند، مانند کسی است که مسخره می‌کند.
- قاعده‌ی ۱۶۵۹ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ محبوب‌ترین کسان در نزد خدای تعالی، منہاجیون و منہاجیات توبه‌کننده هستند.
  - قاعده‌ی ۱۶۶۰ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ توبه جز با قبول ولایت استادان منهج فردوسیان (علیهم‌السلام) پذیرفته نمی‌شود.
  - قاعده‌ی ۱۶۶۱ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خدای تعالی کسی که بسیار توبه می‌کند - هر چند زیاد توبه بشکند و به گناه بیافتد - را دوست دارد.
  - قاعده‌ی ۱۶۶۲ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس در قنوت نماز وترش هفتاد مرتبه استغفار کند و یک سال بر آن مواظبت نماید، از «المُسْتَعْفِرِينَ بِالْأَشْحَارِ» نوشته می‌شود و بخشش الهی بر او واجب می‌گردد.
  - قاعده‌ی ۱۶۶۳ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی اگر وقتی برای خواب شبانه، به بستر می‌رود، یک‌صد مرتبه «أَسْتَغْفِرُ اللَّهَ رَبِّي وَ أَتُوبُ إِلَيْهِ» بگوید، گناهانش [چونان برگ درختان در خزان] می‌ریزد.
  - قاعده‌ی ۱۶۶۴ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که بعد از {هر} نماز واجب و قبل از این که پاهایش را تکان دهد، سه مرتبه بگوید: «أَسْتَغْفِرُ اللَّهَ الَّذِي لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ الْحَيُّ الْقَيُّومُ ذَا الْجَلَالِ وَالْإِكْرَامِ وَ أَتُوبُ إِلَيْهِ» خدای تعالی گناهانش را [هر چند به قدر کف دریا باشد] می‌آمرزد.
  - + قاعده‌ی ۱۶۶۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ استغفار کردن [گفتن صیغه‌ی استغفار* حد اقل یک‌صد بار در روز و یک‌صد بار در شب]، موجب زیاد شدن ثروت و زیاد شدن فرزندان می‌شود.

- قاعده‌ی ۱۶۶۶ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ استغفار کردن {و
آمزش طلبیدن} موجب پی در پی آمدن باران {پُر برکت} است.
- قاعده‌ی ۱۶۶۷ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ استغفار {و طلب
آمزش از درگاه الهی} مایه‌ی نیرومند شدن {از لحاظ روحی و جسمی} است.
- قاعده‌ی ۱۶۶۸ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس از خدای
تعالی {صادقانه} آمزش بخواهد، خدا را بسیار آمرزنده و مهربان خواهد
یافت.

☑ توکل:

- قاعده‌ی ۱۶۶۹ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسی که بر خدا
توکل کند، خدا او را کفایت می‌نماید.
- قاعده‌ی ۱۶۷۰ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ همین که خدای
تعالی وکیل {و کارساز} انسان باشد {برای انجام شدن تمام
نیازمندی‌هایش} کفایت می‌کند.
- قاعده‌ی ۱۶۷۱ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ از نشانه‌های
واقعی بودن آن است که بر خدای بزرگ، توکل می‌کنند.
- قاعده‌ی ۱۶۷۲ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خدای تعالی،
توکل‌کنندگان را دوست دارد.
- قاعده‌ی ۱۶۷۳ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس به غیر
خدای تعالی پناه ببرد، خدای تعالی اسباب آسمان‌ها و زمین را از دستش
می‌گیرد و زمین را از زیر پایش می‌کشد.
- قاعده‌ی ۱۶۷۴ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خدای تعالی به

عزت و جلال و مجد خود سوگند خورده است که حتماً حتماً حتماً امید کسی که به غیر او امیدوار باشد را قطع سازد و بر او لباس ذلت در نزد مردم بپوشاند و از جوار رحمت خود براند و از فضل خود دور سازد.

✓ حسن ظن بالله (خوش‌گمانی به خدای تعالی):

• قاعده‌ی ۱۶۷۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خوش‌گمان بودن* به خداوند متعال، بهای بهشت است.

• قاعده‌ی ۱۶۷۶ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خدای تعالی حیا می‌کند از این که بنده‌ای به او خوش‌گمان باشد ولی او بر خلاف آن، ناامیدش سازد.

• قاعده‌ی ۱۶۷۷ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خوش‌گمان بودن به خدای تعالی به این است که به هیچ کس جز او (جلّ جلاله) امید نداشته باشند و جز از گناهان‌شان نترسند.

• قاعده‌ی ۱۶۷۸ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خدای تعالی به مقتضای گمان بنده‌اش - اگر خوش‌گمان باشد با خوشی و اگر بدگمان باشد با بدی - با او رفتار می‌کند.

✓ حلم (بردباری):

• قاعده‌ی ۱۶۷۹ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ شبیه‌ترین اصحاب منهج فردوسیان به استاد اعظم (صلی‌الله‌علیه‌وآله‌وسلم) کسانی هستند که بردباری بیشتری داشته باشند.

• قاعده‌ی ۱۶۸۰ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هیچ منهجی‌ای {هر چند بسیار عبادت کند،} تا زمانی که بردبار نباشد، عابد محسوب نمی‌شود.

• قاعده‌ی ۱۶۸۱ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خدای تعالی انسان

بردبار را دوست دارد.

• قاعده‌ی ۱۶۸۲ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ اولین پاداشی که شخص بردبار می‌گیرد، این است که مردم، یاورش علیه کسی که بر او جسارت کرده، می‌شوند.

• قاعده‌ی ۱۶۸۳ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خدای تعالی هیچگاه کسی را به خاطر بردبار بودن، ذلیل نکرده است.

• قاعده‌ی ۱۶۸۴ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ بردباری، یاور خوبی {در برابر مشکلات} است.

+ • قاعده‌ی ۱۶۸۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر گاه دو نفر {و دعوا} کنند، دو فرشته نازل می‌شوند و به آن یکی که سفاهت {کم‌تحملی} و پرخاشگری {کرده، می‌گویند: «تو خود لایق آنچه {به طرف مقابله گفتی} هستی»} و به طرف دیگر {اگر بردباری نشان داده باشد} می‌گویند: «خدای تعالی تو را به خاطر این بردباری، آمرزید». ولی اگر هر دو، سفاهت {کم‌تحملی} و پرخاشگری {کنند، آن دو فرشته {از آنان جدا می‌شوند و} بالا می‌روند.

• قاعده‌ی ۱۶۸۶ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ بردباری از نشانه‌های {عمیق} دانایی است.

☑ حیا (آزم):

• قاعده‌ی ۱۶۸۷ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ حیا و ایمان همیشه با یکدیگرند به نحوی که اگر یکی از بین برود، دیگری نیز از بین می‌رود.

• قاعده‌ی ۱۶۸۸ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ حیای بجا از {موجبات یا نشانه‌های} ایمان است.

- قاعده‌ی ۱۶۸۹ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسی که حیای بجا ندارد، {به خدا و دین الهی} ایمان ندارد.
- قاعده‌ی ۱۶۹۰ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ حیای بجا با هر چیزی {مثل سخن گفتن، لباس پوشیدن، نگاه کردن و...} که همراه شود، زینتش می‌دهد.
- قاعده‌ی ۱۶۹۱ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ حیای بجا همیشه خیر است.
- قاعده‌ی ۱۶۹۲ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسی که با حیا باشد، عیب‌هایش پوشیده می‌ماند.
- + قاعده‌ی ۱۶۹۳ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسی که توانایی بر انجام {بی‌دردِ سر} گناهی {در خلوت را} بیابد ولی از فرشتگان نگهبانش حیا کند و انجامش ندهد، خدای تعالی تمام گناهانش - هر چند به قدر گناه تمام جنیان و انسان‌ها باشد - را می‌آمرزد.
- قاعده‌ی ۱۶۹۴ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسی که حیا داشته باشد - هر چند از سر تا قدمش غرق در گناه باشد - خدای تعالی گناهانش را {بر اثر هدایتی که نصیبش می‌شود، سرانجام} به حسنات تبدیل خواهد کرد.
- قاعده‌ی ۱۶۹۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ حیا و ایمان با یکدیگر قرین هستند و چون یکی از بین برود، دیگری نیز از بین می‌رود.
- قاعده‌ی ۱۶۹۶ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسی که حیا {بجا} ندارد، ایمان ندارد.
- قاعده‌ی ۱۶۹۷ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ حاجت خواستن از مردم، حیا را از بین می‌برد.

✓ خدمت به مؤمنین و مؤمنات:

- قاعده‌ی ۱۶۹۷ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ منهجی‌ای که به دنبال برآوردن حوائج اصحاب منهج فردوسیان باشد، اگر برآورده شود، خدای تعالی برایش پاداش یک حج مقبول، یک عمره‌ی مقبول، دو ماه روزه در ماه‌های حرام و اعتکاف در مسجد الحرام می‌نویسد و اگر تلاش کرد ولی { برآورده نشد، پاداش یک حج [و عمره‌ی] مقبول خواهد داشت.
- + قاعده‌ی ۱۶۹۸ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهجی که به دنبال برآوردن حوائج اصحاب منهج فردوسیان باشد، خدای تعالی دو فرشته را از راست و چپش موکل می‌سازد تا برایش استغفار کنند و برای برآورده شدن حاجت‌هایش دعا نمایند.
- قاعده‌ی ۱۶۹۹ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ استاد اعظم (صلی‌الله‌علیه‌وآله‌وسلم) از برآورده شدن حوائج اصحاب منهج فردوسیان بیشتر از صاحبان حاجت خوشحال می‌شوند.
- قاعده‌ی ۱۷۰۰ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ {حتی} اهتمام قلبی برای برآوردن حوائج اصحاب منهج فردوسیان در رسیدن به کمال و سعادت تأثیر مثبت دارد.
- قاعده‌ی ۱۷۰۱ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسی که برای برآوردن حوائج اصحاب منهج فردوسیان اقدام کند، برایش ده حسنه نوشته می‌شود، ده گناهش محو می‌شود و مقامش ده درجه بالا می‌رود.
- قاعده‌ی ۱۷۰۲ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ برآوردن حوائج اصحاب منهج فردوسیان از یک ماه اعتکاف در مسجد الحرام برتر است.
- قاعده‌ی ۱۷۰۳ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسی که یکی از

اصحاب منهج فردوسیان را خوشحال کند، خدای تعالی در روز قیامت، دلش را شاد خواهد ساخت.

•+ قاعده‌ی ۱۷۰۴ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهجی که در راه برآوردن حاجت اصحاب منهج فردوسیان قدم بردارد، خدای تعالی هفتاد و پنج هزار فرشته را همراهش می‌سازد و به هر قدمی که بر می‌دارد، یک حسنه می‌نویسد و یک سیئه محو می‌کند و یک درجه بالایش می‌برد و وقتی فارغ شد، برایش ثواب حج‌گزار و عمره‌گزار می‌نویسد.

• قاعده‌ی ۱۷۰۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ منهجی‌ای که در برآوردن حوائج اصحاب منهج فردوسیان کوشش می‌کند، در قیامت اجازه می‌یابد تا هر کس به او خوبی کرده - مگر ناصبی* - را از جهنم نجات دهد.

• قاعده‌ی ۱۷۰۶ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ محبوب‌ترین مردم در نزد خدای تعالی، مهربان‌ترین آن‌ها به حال اصحاب منهج فردوسیان و تلاش‌کننده‌ترین در برآوردن حوائجشان است.

• قاعده‌ی ۱۷۰۷ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ برترین منزلت در نزد خدای تعالی از آن منهجی‌ای است که بیشترین تلاش را برای خیرخواهی مردم در زمین دارد.

• قاعده‌ی ۱۷۰۸ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس منهجی گرفتاری را در رهیدن از گرفتاری و رسیدن به حوائجش یاری کند، خدای تعالی هفتاد و دو [یا هفتاد و سه] رحمت به او می‌دهد که یکی از آن‌ها برای اصلاح امور معیشتش در دنیا و بقیه برای ترس‌های روز قیامت استفاده می‌شود.

• قاعده‌ی ۱۷۰۹ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهجی که غم و

غصه‌ی اصحاب منهج فردوسیان را بر طرف نماید، خدای تعالی غصه‌های روز قیامتش را برطرف خواهد نمود و با جگر خنک از قبرش خارج خواهد شد.

• قاعده‌ی ۱۷۱۰ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهجی که منهجی گرسنه‌ای را سیر کند، خدای تعالی او را از میوه‌های {مخصوص} بهشت خواهد خوراند.

• قاعده‌ی ۱۷۱۱ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهجی که غم و غصه‌ی منهجی تنگدستی را {با کمک مالی و مانند آن} برطرف نماید، خدای تعالی {رسیدن به} حوائجش را برای او آسان می‌سازد.

• قاعده‌ی ۱۷۱۲ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس عیب یکی از اصحاب منهج فردوسیان - که از افشا شدنش می‌ترسد - را بپوشاند، خدای تعالی هفتاد عیب از عیوب دنیا و آخرتش را می‌پوشاند.

• قاعده‌ی ۱۷۱۳ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ احسان اصحاب منهج فردوسیان به یکدیگر، موجب ضربه زدن و خدشه‌دار کردن چهره‌ی ابلیس و غمگین کردن قلبش می‌شود.

• قاعده‌ی ۱۷۱۴ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهجی که به جماعتی از اصحاب منهج فردوسیان خدمت کند، خدای تعالی به همان تعداد خدمتکار در بهشت به او خواهد داد.

• قاعده‌ی ۱۷۱۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ {یکی از} برترین اعمال، خیرخواهی برای بندگان خداست.

• قاعده‌ی ۱۷۱۶ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ {یکی از} محبوب‌ترین مردم در نزد خدای تعالی کسی است که فایده‌اش برای مردم

بیشتر باشد.

• قاعده‌ی ۱۷۱۷ (۲): در منهج فردوسی‌ان اعتقاد دارند؛ هر منهجی که سیل یا آتش‌سوزی‌ای را از جماعت مسلمانان دور سازد، بهشت بر او واجب می‌شود.

• قاعده‌ی ۱۷۱۸ (۲): در منهج فردوسی‌ان اعتقاد دارند؛ عزت در خدمت به خدای تعالی است و کسی که در خدمت به مردم {برای جلب رضای مردم} جستجو کند، نخواهد یافت.

• قاعده‌ی ۱۷۱۹ (۲): در منهج فردوسی‌ان اعتقاد دارند؛ گره‌گشایی از کار مؤمنین و مؤمنات و خدمت‌رسانی به آنان {که موجب خوشحالی‌شان شود}، نقش فراوانی در رسیدن به کمال و سعادت دارد. (خدمت به خلق)

• قاعده‌ی ۱۷۲۰ (۲): در منهج فردوسی‌ان اعتقاد دارند؛ نیکی کردن به اصحاب منهج فردوسی‌ان، نیکی کردن به استاد اعظم (صلی‌الله‌علیه‌وآله‌وسلم) است.

• قاعده‌ی ۱۷۲۱ (۲): در منهج فردوسی‌ان اعتقاد دارند؛ برآوردن حاجت مؤمن، برتر از دو ماه اعتکاف [پشتِ سرِ هم] در یکی از ماه‌های حرام است.

• قاعده‌ی ۱۷۲۲ (۲): در منهج فردوسی‌ان اعتقاد دارند؛ یاری کردن مؤمن ستم‌دیده از یک ماه روزه به همراه اعتکاف در مسجد الحرام، برتر است.

• قاعده‌ی ۱۷۲۳ (۲): در منهج فردوسی‌ان اعتقاد دارند؛ هر کس برادر مؤمنش را یاری کند، خدای متعال او را در دنیا و آخرت یاری خواهد کرد.

• قاعده‌ی ۱۷۲۴ (۲): در منهج فردوسی‌ان اعتقاد دارند؛ هر کس برادر مؤمنش را [در حالی که توانایی دارد] یاری نکند، خداوند او را در دنیا و آخرت، یاری نخواهد رساند.

- قاعده‌ی ۱۷۲۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس به فریاد مسلمانی برسد تا او را از ورطه‌ی غصه نجات دهد، برایش ده حسنه نوشته می‌شود و ده درجه بالا می‌رود و ده گرفتاری از او برطرف می‌شود و در روز قیامت، ده شفاعت و همچنین ثواب آزاد کردن ده برده خواهد داشت.
- قاعده‌ی ۱۷۲۶ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس دغدغه‌ی مؤمنی را برطرف سازد، خداوند متعال، دغدغه‌های آخرتش را برطرف می‌سازد و در حالی از قبر، خارج می‌شود که دلش مانند برف، خنک است.
- قاعده‌ی ۱۷۲۷ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس به نابینایی کمک کند تا به مقصدش برسد، خدای تعالی برایش برآورده شدن هفتاد هزار حاجت دنیوی را مقدر می‌کند و تا زمانی که برگردد، در رحمت الهی غوطه‌ور خواهد بود.
- قاعده‌ی ۱۷۲۸ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ بالاترین پاداش {برای کسانی که در راه خدمت به خلق تلاش می‌کنند} برای کسی است که در راه برآوردن حاجت‌های خانواده {و خویشانش} تلاش نماید.
- قاعده‌ی ۱۷۲۹ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهای که {فقط} یک گرفتاری از گرفتاری‌های دنیوی برادر مؤمنش را برطرف نماید، خداوند متعال، گرفتاری‌های بسیاری از او برطرف خواهد نمود.
- قاعده‌ی ۱۷۳۰ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهای که استراحت‌گاهی {برای استراحت رهگذران خسته} بر کناره‌ی راه بسازد، خداوند او را در روز قیامت بر تختی از جواهر، در حالی که صورتش برای اهل بهشت، نور افشانی می‌نماید، محشور خواهد کرد.
- قاعده‌ی ۱۷۳۱ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهای که چاه

آبی حفر کند و استفاده‌اش را بر مسلمانان نثار نماید، به قدر تمام کسانی که با آب آن چاه، وضو بگیرند و نماز بخوانند، پاداش خواهد گرفت.

• قاعده‌ی ۱۷۳۲ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ بر آوردن حاجت برادران {و خواهران} مؤمن، به اندازه‌ی ده طواف، ثواب دارد.

• قاعده‌ی ۱۷۳۳ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهای که خانواده‌ی مؤمنی را شاد کند، خداوند متعال از آن شادی، موجودی {نورانی} می‌آفریند که در روز قیامت برای هرگونه سختی که پیش آید، شادکننده را دلداری می‌دهد.

• قاعده‌ی ۱۷۳۴ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ بی‌توجه بودن به امور مساکین، {برای کسانی که توانایی رسیدگی دارند}، از موجبات جهنمی شدن است.

• قاعده‌ی ۱۷۳۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ واسطه در رساندن کمک مالی به نیازمندان، ثواب صاحب مال را دارد بدون این که از ثواب صاحب مال، کم شود.

• قاعده‌ی ۱۷۳۶ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ شریک کردن دیگران در ثواب اعمال نیک، از ثواب آن نمی‌کاهد.

• قاعده‌ی ۱۷۳۷ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ بعد از انجام اعمال خیر نیز می‌توان دیگران را در ثواب آن شریک کرد.

• قاعده‌ی ۱۷۳۸ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خدمت کردن به اصحاب منهج فردوسیان برای کسانی که توانایی خدمت کردن به استادان منهج فردوسیان (علیهم‌السلام) را ندارند، همان ثواب را دارد.

• قاعده‌ی ۱۷۳۹ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهای که

منه‌جی گرفتاری را یاری رساند و گرفتاری‌اش را حل کند، خدای تعالی در روزی که سایه‌ای جز سایه‌ی {رحمت} خداوند نباشد، او را در سایه‌ی {رحمت} خود، جای خواهد داد.

• قاعده‌ی ۱۷۴۰ (۲): در منه‌ج فردوسیان اعتقاد دارند؛ {از} محبوب‌ترین کارها در نزد خدای متعال، خوشحال کردن اصحاب منه‌ج فردوسیان [با کارهایی مانند سیر کردن یا پرداخت بدهی‌شان] است.

• قاعده‌ی ﴿۲﴾: در منه‌ج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس برای سیدی {از نسل استاد اعظم (صلی‌الله‌علیه‌وآله‌وسلم)} کاری انجام دهد ولی او {به نیکی} جبران نکند، استاد اعظم (صلی‌الله‌علیه‌وآله‌وسلم) {در روز قیامت} برایش جبران خواهند کرد.

• قاعده‌ی ۱۷۴۱ (۲): در منه‌ج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس به {اصلاح} امور مسلمین، همت نداشته باشد، منه‌جی نیست.

• قاعده‌ی ۱۷۴۲ (۲): در منه‌ج فردوسیان اعتقاد دارند؛ همین که منه‌جی‌ای همت قلبی برای برآوردن حاجت برادر ایمانی‌اش داشته باشد [هر چند امکانات و توانایی‌اش را نداشته باشد] موجب بهشتی‌شدنش می‌گردد.

+ • قاعده‌ی ۱۷۴۳ (۲): در منه‌ج فردوسیان اعتقاد دارند؛ یاری رساندن به ضعیفان، از بهترین انواع صدقه است.

• قاعده‌ی ۱۷۴۴ (۲): در منه‌ج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس دوستی از دوستان خدا را یاری نرساند، مبتلا به یاری دشمنان خدا می‌گردد.

• قاعده‌ی ۱۷۴۵ (۲): در منه‌ج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس کار خیری {درباره‌ی کسی} انجام دهد، {در حقیقت،} به خودش خوبی کرده است.

☑ خوش اخلاقی (حُسنِ خُلُق):

- قاعده‌ی ۱۷۴۶ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ «حُسنِ خُلُق» از {نشانه‌ها و موجبات} ایمان است.
- قاعده‌ی ۱۷۴۷ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ چهره‌ی گشاده داشتن، موجب کسب محبت {طرف مقابل} می‌شود.
- قاعده‌ی ۱۷۴۸ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ گشاده‌رو بودن با همه‌ی مردم جهان {غیر از دشمنان منهج فردوسیان} از موجبات بهشتی شدن است.
- قاعده‌ی ۱۷۴۹ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ گشاده‌رو بودن، کینه‌ها را از بین می‌برد.
- قاعده‌ی ۱۷۵۰ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ زمین برای حفر قبر افراد خوش‌اخلاق، نرم می‌شود.
- قاعده‌ی ۱۷۵۱ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ حُسنِ خُلُق، که گوهر میانی گردنبند، مایه‌ی زینت گردنبند است، مایه‌ی زینت انسان‌هاست.
- قاعده‌ی ۱۷۵۲ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسی که حسن خلق داشته باشد - هر چند از سر تا قدمش غرق در گناه باشد - خدای تعالی گناهانش را {بر اثر هدایتی که نصیبش می‌شود، سرانجام} به حسنات تبدیل خواهد کرد.
- قاعده‌ی ۱۷۵۳ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کامل‌ترین اصحاب منهج فردوسیان از لحاظ ایمان، نیکوترین‌شان از لحاظ اخلاق است.
- قاعده‌ی ۱۷۵۴ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هیچ چیزی در

- میزان اصحاب منهج فردوسیان در روز قیامت برتر از اخلاق نیکو نیست.
- قاعده‌ی ۱۷۵۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خوش اخلاقی مایه‌ی جلب دوستی‌هاست.
  - قاعده‌ی ۱۷۵۶ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ محبوب‌ترین عملی که اصحاب منهج فردوسیان به درگاه الهی بعد از مراعات قانون‌های طبقات اول تا چهارم تقدیم می‌کنند، خوش‌اخلاقی با مردم است.
  - قاعده‌ی ۱۷۵۷ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ {منه‌اجی} خوش‌اخلاق را مثل پاداش روزه‌دار شب‌زنده‌دار است.
  - قاعده‌ی ۱۷۵۸ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خوش‌اخلاقی، خطاها را از بین می‌برد، همچنان که خورشید، یخ را آب می‌کند.
  - قاعده‌ی ۱۷۵۹ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ نیکوکاری و خوش‌اخلاقی، شهرها را آباد و عمرها را زیاد می‌کند.
  - قاعده‌ی ۱۷۶۰ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خدای تعالی، اصحاب منهج فردوسیان را به پاداش خوش‌اخلاقی‌شان، پاداش مجاهدین در راه خدا عطا می‌فرماید.
  - قاعده‌ی ۱۷۶۱ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ حدِّ حُسن خلق، نرم‌حرکات، خوش‌کلمات و گشاده‌رو بودن است.
  - قاعده‌ی ۱۷۶۲ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ شوخی {اندک و بجا} از مصادیق حُسن خُلق است.

☑ خوف (ترسان بودن):

- قاعده‌ی ۱۷۶۳ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ «ترس» از خدای متعال، پسندیده است و تأثیر زیادی در اصلاح نفس و کنترل خواهش‌های

نامشروع آن دارد. (خوف)

- قاعده‌ی ۱۷۶۴ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهجی که معصیتی را از ترس خدای تعالی ترک کند، خدای تعالی در روز قیامت {با اعطای ثواب‌های بسیار} او را راضی خواهد نمود.
- قاعده‌ی ۱۷۶۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ نور ترس و نور امید در قلب اصحاب منهج فردوسیان به اندازه‌ی مساوی است.
- قاعده‌ی ۱۷۶۶ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسی که از خدای تعالی بترسد، خدای تعالی همه چیز را از او می‌ترساند.
- قاعده‌ی ۱۷۶۷ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسی که از خدای تعالی نترسد، خدای تعالی او را از همه چیز می‌ترساند.
- قاعده‌ی ۱۷۶۸ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسی واقعاً از می‌ترسد که از آن فرار کند.
- قاعده‌ی ۱۷۶۹ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ حب ریاست و حب شهرت در دلی که ترسان {از کیفر خدای تعالی و عاقبت امرش} باشد، جای نمی‌گیرد.
- قاعده‌ی ۱۷۷۰ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسی از خدای تعالی {واقعاً} می‌ترسد که بداند آنچه می‌بیند و می‌شنود و انجام می‌دهد را خدای تعالی می‌داند و بدین سبب، از انجام کارهای زشت بازایستد.
- قاعده‌ی ۱۷۷۱ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر که خدا را بشناسد، ترس او در دلش می‌افتد و هر که از خدا ترسان باشد، نفسش از {سرگرم شدن به لذت‌های زودگذر} دنیا باز می‌ماند.
- قاعده‌ی ۱۷۷۲ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ رأس حکمت {و

قله‌ی فرزangi، ترس از خدای تعالی است.

✓ رجا (امیدوار بودن):

• قاعده‌ی ۱۷۷۳ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ در ناامیدی بسی امید است.

• قاعده‌ی ۱۷۷۴ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسانی که معصیت می‌کنند و گمان دارند {به فضل الهی} امیدوارند، گرفتار آرزوهای دروغ {و خیالات باطل} هستند.

• قاعده‌ی ۱۷۷۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خدای تعالی امید کسی که برای حل مشکلاتش، به غیر او امید داشته باشد را حتماً ناامید می‌کند.

• قاعده‌ی ۱۷۷۶ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسی واقعاً آرزوی چیزی دارد که به طلب آن بر آید.

✓ رسیدگی به ایتام و مساکین:

• قاعده‌ی ۱۷۷۷ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر یک از اصحاب منهج فردوسیان که از روی ترحم، دست بر سر یتیمی* بکشد، به عدد هر مویی که از زیر دستش بگذرد، خداوند به او حسنه و نوری عطا می‌فرماید.

• قاعده‌ی ۱۷۷۸ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ ملاطفت و نوازش کردن یتیم*، قساوت قلب را بر طرف کرده و نرمی دل ایجاد می‌نماید.

• قاعده‌ی ۱۷۷۹ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهای که سرپرستی یتیمی* را تا رسیدنش به حد بلوغ بر عهده گیرد، خدای (عز و جل) بهشت را بر او واجب خواهد نمود.

• قاعده‌ی ۱۷۸۰ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ یتیم* که گریه

می‌کند، عرش به لرزه در می‌آید.

● قاعده‌ی ۱۷۸۱ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس یتیم ❀ گریانی {را مورد ملاحظت قرار دهد و از گریه { ساکت کند، بهشت بر او واجب می‌شود.

● قاعده‌ی ۱۷۸۲ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که یتیمی ❀ را پناه دهد، خدای تعالی برایش خانه‌ای در بهشت می‌سازد.

● قاعده‌ی ۱۷۸۳ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که به ضعیفی ترحم کند، خدای تعالی برایش خانه‌ای در بهشت می‌سازد.

✓ رضا و تسلیم:

● قاعده‌ی ۱۷۸۴ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ نهایت سیر تکاملی بشر، تسلیم محض شدن در مقابل خواسته‌های تشریحی ❀ و تکوینی ❀ خدای متعال است.

● قاعده‌ی ۱۷۸۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که راضی به قضای الهی باشد، در زمره‌ی صدیقین نوشته می‌شود.

● قاعده‌ی ۱۷۸۶ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ داناترین مردم به خدای تعالی، راضی‌ترین آن‌ها به قضای اوست.

● قاعده‌ی ۱۷۸۷ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسی که در آنچه می‌پسندد و آنچه نمی‌پسندد به قضای الهی راضی باشد، خدای تعالی همواره برایش خیر مقدر می‌فرماید.

+ ● قاعده‌ی ۱۷۸۸ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسی که جز رضایت {به قضای الهی} در قلبش نباشد، دعاهایش مستجاب است.

● قاعده‌ی ۱۷۸۹ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ مؤمن بودن اصحاب

منهج فردوسیان، با تسلیم شدن و راضی بودن به قضای الهی مشخص می‌گردد.

● قاعده‌ی ۱۷۹۰ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسی که راضی به قضای الهی باشد، قضا بر او جاری می‌شود و پاداش عظیمی خواهد داشت ولی کسی که راضی به قضای الهی نباشد، قضا بر او جاری می‌شود و پاداشی نخواهد یافت.

● قاعده‌ی ۱۷۹۱ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ رأس اطاعت {و قلّه‌ی بندگی} رضایت دادن به قضای الهی در امور پسندیده و ناپسند {در نظر رضایت‌دهنده} است.

● قاعده‌ی ۱۷۹۲ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسی که «تسلیم» اراده‌ی خدای تعالی باشد، به آنچه می‌خواهد، خواهد رسید، ولی اگر تسلیم نشود، به زحمت زیادی خواهد افتاد و در نهایت، آنچه خدا خواسته است خواهد شد.

● قاعده‌ی ۱۷۹۳ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خدای تعالی به مقتضای عدالتش، غم و غصه را در شک و ناخرسندی {به مقدرات} قرار داده است.

● قاعده‌ی ۱۷۹۴ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسی که به قضای الهی - در آنچه می‌پسندد و آنچه نمی‌پسندد - راضی باشد، خدای تعالی بهترین‌ها را برایش - در آنچه می‌پسندد و آنچه نمی‌پسندد - قرار می‌دهد.

● قاعده‌ی ۱۷۹۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسی که راضی به قضای الهی باشد، قضا بر او جاری می‌شود در حالی که پاداش می‌گیرد اما کسی که راضی به قضای الهی نباشد، قضا بر او جاری می‌شود ولی پاداش

نمی‌گیرد.

- قاعده‌ی ۱۷۹۶ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسی که به مقدار نیاز و ضرورت از دنیا راضی باشد، اندکی از دنیا کفایتش خواهد کرد.
- قاعده‌ی ۱۷۹۷ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسی که به مقدار نیاز و ضرورت از دنیا راضی نباشد، هیچ چیزی او را کفایت نخواهد کرد.
- قاعده‌ی ۱۷۹۸ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ آنچه {از مال، علم، زیبایی و...} که کم باشد ولی کفایت کند {و برکت ☉ داشته باشد} بهتر است از آنچه زیاد باشد ولی {از رسیدن به کمال و سعادت باز دارد و} به سرگرمی وادار کند.

☑ زهد:

- قاعده‌ی ۱۷۹۹ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس بی‌رغبت به لذت‌های زودگذر دنیا باشد، خداوند متعال، حکمت را در قلبش می‌رویاند؛ زبانش را به حکمت، گویا می‌کند؛ او را به عیب‌های دنیا و درد و دواى آن بینا می‌سازد و به سلامتی از دنیا خارجش می‌نماید. (زهد)
- قاعده‌ی ۱۸۰۰ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ بی‌رغبتی به دنیا {ارزش ذاتی ندارد بلکه} برای این است که دل برای کسب درجات عالی‌هی کمال و سعادت فراغت یابد.
- قاعده‌ی ۱۸۰۱ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ ثمره‌ی بی‌رغبت بودن به دنیا، سبک شدن مصیبت‌هاست.
- قاعده‌ی ۱۸۰۲ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ دلی که بی‌رغبت به دنیا نباشد، شیرینی ایمان را نخواهد چشید.
- قاعده‌ی ۱۸۰۳ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهجی که

بی‌رغبت به {چرب و شیرین} دنیا باشد، خدای تعالی حکمت را در قلبش ثابت می‌کند و زبانش را به آن گویا می‌سازد؛ او را بر عیب‌ها، دردها و دواهای دنیا بینا می‌سازد و با سلامتی به بهشت برین، منتقلش می‌سازد.

• قاعده‌ی ۱۸۰۴ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ تمام نیکی‌ها در خانه‌ای است که کلید آن، بی‌رغبتی به {لذت‌های زودگذر} دنیا است.

• قاعده‌ی ۱۸۰۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ تا زمانی که اصحاب منهج فردوسیان نسبت به این که {چرب و شیرین} دنیا را چه کسی خورد {و بُرد} بی‌تفاوت نشوند، شیرینی ایمان را در دلشان احساس نخواهند کرد.

• قاعده‌ی ۱۸۰۶ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ بی‌رغبت بودن به {لذت‌های فانی} دنیا از بهترین یاوران هر کس برای منهجی شدن است.

•+ قاعده‌ی ۱۸۰۷ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ بی‌رغبت بودن نسبت به روزی، چیزی از روزی‌ای که خدای تعالی مقرر فرموده، کم نمی‌کند.

☑ سخاوت:

• قاعده‌ی ۱۸۰۸ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ سخاوتمند، در زمین و آسمان محبوب است، {زیرا} از گلی شیرین آفریده شده و آب چشمش از کوثر است.

• قاعده‌ی ۱۸۰۹ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ سخاوت، همچنان که گوهر میانی گردن‌بند، مایه‌ی زینت گردن‌بند است، مایه‌ی زینت انسان‌هاست.

• قاعده‌ی ۱۸۱۰ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ جود و بخشش، مایه‌ی پیروزی و کامیابی است.

• قاعده‌ی ۱۸۱۱ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ برترین مردم از

- جهت ایمان، سخاوتمندترین مردم است.
- قاعده‌ی ۱۸۱۲ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ سخاوت درختی در بهشت است که هر منهای که به شاخه‌ای از آن آویزان شود {و سخاوتمند باشد، به آسانی} داخل بهشت خواهد شد.
- قاعده‌ی ۱۸۱۳ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ جوان سخاوتمند - گرچه آلوده به گناه باشد - در نزد خدای تعالی از پیرمرد بخیل - گرچه اهل عبادت باشد - محبوب‌تر است.
- قاعده‌ی ۱۸۱۴ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ سخاوتمند از غذای دیگران می‌خورد تا دیگران از غذایش بخورند ولی بخیل از غذای کسی نمی‌خورد تا کسی از غذایش نخورد.
- قاعده‌ی ۱۸۱۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسی که یقین به جایگزین کردن توسط خدای تعالی داشته باشد، جانش در بخشیدن، سخاوتمند می‌گردد.
- قاعده‌ی ۱۸۱۶ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ سخاوتمندترین مردم کسی است که حقوق مالی واجب خود {مانند زکات، خمس و نفقه} را بپردازد.

☑ سکوت و حفظ زبان:

- قاعده‌ی ۱۸۱۷ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خدای تعالی با عبادتی همچون سکوت {از گفتن سخنان بی‌فایده} پرستیده نشده است.
- قاعده‌ی ۱۸۱۸ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ سکوت {در بعضی مواقع،} نشانه‌ی اندیشیدن است.
- قاعده‌ی ۱۸۱۹ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ اصحاب منهج

فردوسیان تا زمانی که ساکت باشند، نیکوکار محسوب می‌شوند ولی اگر لب به سخن بکشایند، شاید نیکوکار و شاید بدکار نوشته شوند.

● قاعده‌ی ۱۸۲۰ (۲): در منهای فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس زبانش را {از گفتن ناشایسته‌ها} حفظ نماید، خداوند متعال، زشتی‌هایش را می‌پوشاند.

● قاعده‌ی ۱۸۲۱ (۲): در منهای فردوسیان اعتقاد دارند؛ سکوت {از گفتن ناشایسته‌ها} از نشانه‌های {عمق} دانایی است.

● قاعده‌ی ۱۸۲۲ (۲): در منهای فردوسیان اعتقاد دارند؛ سکوت {از گفتن ناشایسته‌ها} دری از درهای حکمت است.

● قاعده‌ی ۱۸۲۳ (۲): در منهای فردوسیان اعتقاد دارند؛ سکوت {از گفتن ناشایسته‌ها} موجب کسب محبت است.

● قاعده‌ی ۱۸۲۴ (۲): در منهای فردوسیان اعتقاد دارند؛ سکوت {از گفتن ناشایسته‌ها} راهنمای انسان به هر خیری است.

● قاعده‌ی ۱۸۲۵ (۲): در منهای فردوسیان اعتقاد دارند؛ حفظ زبان {از گفتن ناشایسته‌ها} مایه‌ی عزت است.

● قاعده‌ی ۱۸۲۶ (۲): در منهای فردوسیان اعتقاد دارند؛ اگر کلام از نقره باشد، سکوت از طلاست.

+ ● قاعده‌ی ۱۸۲۷ (۲): در منهای فردوسیان اعتقاد دارند؛ حفظ زبان {از گفتن ناشایسته‌ها} صدقه است.

● قاعده‌ی ۱۸۲۸ (۲): در منهای فردوسیان اعتقاد دارند؛ اصحاب منهای فردوسیان تا زمانی که زبان خود را {از گفتن ناشایسته‌ها} نگه ندارند، حقیقتِ ایمان را نخواهند شناخت.

- قاعده‌ی ۱۸۲۹ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ نجات اصحاب منهج فردوسیان {از گرفتاری‌ها و ناملایمات روزگار} در حفظ زبان {از گفتن ناشایسته‌ها و افشای اسرار} است.
- قاعده‌ی ۱۸۳۰ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسانی که زیاد سخن می‌گویند، دل‌هایشان سخت است ولی خودشان نمی‌دانند.
- قاعده‌ی ۱۸۳۱ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسی که سخن‌هایش را از اعمالش {که باید در مقابلش پاسخگو باشد} حساب نکند، خطاهایش بسیار و عذابش حاضر می‌شود.
- قاعده‌ی ۱۸۳۲ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ سخت‌ترین عذاب‌های اعضای بدن، برای زبان است.
- قاعده‌ی ۱۸۳۳ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسی که سخن‌هایش را از اعمالش {که باید در مقابل آن پاسخگو باشد} بداند، کلامش کم خواهد شد.
- + قاعده‌ی ۱۸۳۴ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ سخن زیبا گفتن، صدقه است.
- قاعده‌ی ۱۸۳۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ سخن خوب {و حق} گفتن از سکوت {باطل} بهتر است.
- قاعده‌ی ۱۸۳۶ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسی که سخنان نیکو بگوید، به همان شناخته {و معروف} می‌شود.

☑ شتاب در خیرات:

- قاعده‌ی ۱۸۳۷ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خدای تعالی کارهای خیری که به شتاب {و بدون کاهلی} و به دور از تنبلی {انجام گیرد} را

دوست دارد.

● قاعده‌ی ۱۸۳۸ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کار خوبی که در انجامش تأخیری رخ دهد، به شیطان مهلتی دیگر {برای اغواگری و منصرف کردن عمل‌کننده} داده می‌شود.

● قاعده‌ی ۱۸۳۹ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ ثمره {و میوه‌ی شیرین} کار خیر، شتاب در انجام دادنش است.

✓ شکر (سجده‌ی شکر):

● قاعده‌ی ۱۸۴۰ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هدف اصلی شیطان از تمام اغواگری‌هایش این است که انسان، «شکرگزار» حق تعالی نباشد.

● قاعده‌ی ۱۸۴۱ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس شکرگزار باشد، تنها به سود خود، سپاس می‌گزارد.

● قاعده‌ی ۱۸۴۲ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ فقط اندکی از بندگان خدا {که همان اصحاب منهج فردوسیان باشند} سپاس‌گزارند.

● قاعده‌ی ۱۸۴۳ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسی که سپاس‌گزاری کند، قطعاً بر نعمتش افزوده می‌شود.

● قاعده‌ی ۱۸۴۴ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خدای تعالی، شکرگزاران از اصحاب منهج فردوسیان را {در دنیا و آخرت} عذاب نمی‌کند.

● قاعده‌ی ۱۸۴۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسی که خصلت شکرگزاری داشته باشد - هر چند از سر تا قدمش غرق در گناه باشد - خدای تعالی گناهانش را {بر اثر هدایتی که نصیبش می‌شود، سرانجام} به حسنات تبدیل خواهد کرد.

● قاعده‌ی ۱۸۴۶ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهجی که بخورد

- و شکر کند، مانند پاداش روزه‌دار خواهد داشت.
- قاعده‌ی ۱۸۴۷ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسی که می‌خورد و شکر می‌گوید از کسی که روزه دارد ولی {از شکرگزاری} ساکت است، برتر می‌باشد.
  - قاعده‌ی ۱۸۴۸ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهاجی که در عافیت^{۱۰} شکرگزار باشد، مانند پاداش کسی دارد که در بلا {یعنی مریضی و گرفتاری} صبور باشد.
  - قاعده‌ی ۱۸۴۹ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهاجی {ثروتمند} که ببخشد و شکرگزار باشد مانند پاداش {فقیر} محروم قانع خواهد داشت.
  - قاعده‌ی ۱۸۵۰ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ اگر خدای تعالی در شکرگزاری را به روی بنده‌ای باز کند، {بر اثر آن شکرگزاری‌ها} در زیادی {نعمت‌ها} را نیز به رویش می‌گشاید.
  - قاعده‌ی ۱۸۵۱ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ نعمتی که شکرش بجا آورده شده باشد، از بین نمی‌رود.
  - قاعده‌ی ۱۸۵۲ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ نعمتی که ناسپاسی شود، دوام نمی‌یابد.
  - قاعده‌ی ۱۸۵۳ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ شکرگزاری مایه‌ی زیاد شدن نعمت و ایمن شدن آن از دگرگونی است.
  - قاعده‌ی ۱۸۵۴ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهاجی که نعمتی را با قلبش بشناسد و با زبانش شکرگزاری کند، همین که کلامش {در شکرگزاری} تمام شود، امر زیاد شدن آن نعمت {از ناحیه‌ی خدای

تعالی { صادر می‌شود.

• قاعده‌ی ۱۸۵۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ شکر نعمت به دوری کردن از ارتکاب حرام‌هاست.

• قاعده‌ی ۱۸۵۶ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ تمام شدن شکرگزاری، با گفتن «الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ» است.

• قاعده‌ی ۱۸۵۷ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسی که خدای تعالی به او نعمتی بدهد و او به قلبش قدر آن را بداند، {حد اقل} شکرگزاری را به جا آورده است.

•+ قاعده‌ی ۱۸۵۸ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهاجی که صبح و شام ده مرتبه دعای مخصوص * بخواند، شکر نعمت‌های آن روز یا آن شب را بجا آورده است.

• قاعده‌ی ۱۸۵۹ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ شکرگزارترین مردم در برابر خدای تعالی، شکرگزارترین مردم از مردم است.

• قاعده‌ی ۱۸۶۰ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ حمد {و شکرگزاری} بنده به خاطر نعمت، از خود نعمت، با فضیلت‌تر، عظیم‌تر و سنگین‌تر است.

• قاعده‌ی ۱۸۶۱ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهاجی برای نعمتی که به او رسیده - در حالی که وضو دارد - سجده‌ی شکر بجا آورد، خدای تعالی برایش ده درود می‌نویسد و ده لغزش بزرگش را می‌بخشد.

• قاعده‌ی ۱۸۶۲ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ چون اصحاب منهج فردوسیان از خوردنی‌ها و آشامیدنی‌ها سیر بخورند و خدا را شکر کنند، خدای تعالی به آنان بیش از ثواب روزه‌دار عطا می‌فرماید.

• قاعده‌ی ۱۸۶۳ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کمبودی که در

نمازهای واجب باشد و با نافله جبران نشود، با سجده‌ی شکر، جبران می‌گردد.

• قاعده‌ی ﴿۲﴾: در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ حمله‌ی {وسوسه‌های} شیطان از پیش رو، پشت سر، طرف راست و طرف چپ، برای این است که انسان را از {حال} شکرگزاری خارج سازد.

☑ صبر :

• قاعده‌ی ۱۸۶۴ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ نسبت صبر به ایمان به منزله‌ی سر از جسد است؛ همچنان که سر نباشد بدن از بین می‌رود، صبر نباشد، ایمان از بین می‌رود.

• قاعده‌ی ۱۸۶۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ نیکوتر از صبر بر مصیبت، صبر بر {ترک} حرام است.

• قاعده‌ی ۱۸۶۶ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس بر مصیبتی صبر کند، خداوند عزتش را زیاد می‌گرداند.

• قاعده‌ی ۱۸۶۷ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ صبر کردن، منهجی را به درجه‌ی روزه‌دار شب‌زنده‌دار و شهیدی که در لشکر استاد اعظم (صلی‌الله‌علیه‌وآله‌وسلم) به شهادت رسیده، می‌رساند.

• قاعده‌ی ۱۸۶۸ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ صبر جمیل {شکیبایی زیبا} صبری است که همراه با شکایت به مردم نباشد.

• قاعده‌ی ۱۸۶۹ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهجی نابینایی که {بر نابینایی اش صبر کند و} امید پاداش {آخروی} داشته باشد، در حالی خدای تعالی را ملاقات خواهد کرد که حسابی بر او نباشد.

• قاعده‌ی ۱۸۷۰ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ در برخی دوران‌ها

فقط گروهی از اصحاب منهج فردوسیان نجات می‌یابند که مردم، آنان را ابله و بی‌عقل بدانند و آنان بر این گمان مردم، صبر کنند.

● قاعده‌ی ۱۸۷۱ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ زمانی که سلطنت و پادشاهی جز با کشتار و ظلم به دست نیاید؛ ثروت جز با غصب و بخل فراهم نشود و محبوب شدن جز با کنار گذاشتن دین و پیروی از هوای نفس حاصل نگردد؛ کسی که بر فقر، صبر کند در حالی که می‌تواند ثروتمند شود؛ بر مبعوض بودن، صبر کند در حالی که می‌تواند محبوب باشد و بر ذلت، صبر کند در حالی که می‌تواند عزیز گردد، خدای تعالی ثواب پنجاه صدیق ﴿ به او عطا خواهد نمود.

● قاعده‌ی ۱۸۷۲ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که بر مصیبت‌ها صبر کند ﴿و جَزَعٌ ﴿ و فَرَعٌ ﴿ نکند﴾ خدای تعالی برایش سیصد درجه، که فاصله‌ی هر درجه تا درجه‌ی دیگر مانند فاصله‌ی آسمان تا زمین است، می‌نویسد.

● قاعده‌ی ۱۸۷۳ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که بر طاعت حق تعالی صبر کند خدای تعالی برایش ششصد درجه، که فاصله‌ی هر درجه تا درجه‌ی دیگر مانند فاصله‌ی اعماق زمین تا {ابتدای} عرش است، می‌نویسد.

● قاعده‌ی ۱۸۷۴ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که بر {ترک} مصیبت صبر نماید خدای تعالی برایش نهصد درجه، که فاصله‌ی هر درجه تا درجه‌ی دیگر مانند فاصله‌ی اعماق زمین تا انتهای عرش است، می‌نویسد.

● قاعده‌ی ۱۸۷۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر یک از اصحاب

منهج فردوسیان که بر بلایی صبر نماید، پاداش هزار شهید خواهد داشت.
+ • قاعده‌ی ۱۸۷۶ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ مرّوتی* که در صبر کردن بر نیازمندی و ناداری به همراه عفت هست، بیشتر از مرّوتی* می‌باشد که در بخشش است.

• قاعده‌ی ۱۸۷۷ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسی که برای ناگواری‌های روزگار، صبر {فراوانی} آماده نکرده باشد، در مانده خواهد شد.
• قاعده‌ی ۱۸۷۸ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ صابران {منهجی}، پاداششان را کامل و بدون حساب، دریافت خواهند کرد.

• قاعده‌ی ۱۸۷۹ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ پاداش صابران بر پایه‌ی بهترین عملی که همواره انجام می‌دادند، عطا می‌شود.
• قاعده‌ی ۱۸۸۰ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خدا صابران را دوست دارد.

• قاعده‌ی ۱۸۸۱ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خدای تعالی با صابران است.

• قاعده‌ی ۱۸۸۲ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ صبر کردن بر تنهایی، نشانه‌ی قوّت عقل است.

✓ صدق (راستگویی):

• قاعده‌ی ۱۸۸۲ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسی که زبانش راستگو باشد، عملش پاک خواهد بود.

• قاعده‌ی ۱۸۸۳ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسی که خصلتِ صِدق داشته باشد - هر چند از سر تا قدمش غرق در گناه باشد - خدای تعالی گناهانش را {بر اثر هدایتی که نصیبش می‌شود، سرانجام} به حسنات

تبدیل خواهد کرد.

● قاعده‌ی ۱۸۸۴ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ ملاک آزمایش افراد برای صالح بودن، طول دادن رکوع و سجده و نماز و روزه نیست بلکه راستگویی است.

● قاعده‌ی ۱۸۸۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ راست‌گویی در جایی که راست گفتن ضرر دارد و دروغ گفتن، فایده دارد، نشانه‌ی {ریشه‌دار بودن} ایمان {در قلب} است.

● قاعده‌ی ۱۸۸۶ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ راستگویی و راست‌کرداری، مایه‌ی عزّت است.

● قاعده‌ی ۱۸۸۷ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ سخن درست، نور دارد.

● قاعده‌ی ۱۸۸۸ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خدای تعالی سخن راستی که موجب فساد شود را دشمن می‌دارد.

☑ عدالت:

● قاعده‌ی ۱۸۸۹ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خدای تعالی دادگران و عدالت‌پیشگان را دوست دارد.

● قاعده‌ی ۱۸۹۰ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ عدل از آبی که به تشنه برسد، گواراتر است.

● قاعده‌ی ۱۸۹۱ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ عدل از عسل، شیرین‌تر، از خامه، نرم‌تر و از مشک، خوش‌بوتر است.

☑ عقل:

● قاعده‌ی ۱۸۹۲ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ عقل، حجت باطنی

خدای تعالی بر بندگانش است.

- قاعده‌ی ۱۸۹۳ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هیچ دارایی‌ای خردورزی {در رساندن انسان به کمال و سعادت، مؤثر} نیست.
- قاعده‌ی ۱۸۹۴ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسی که عقلش را بر شهوتش مسلط سازد، از فرشتگان برتر می‌شود.
- قاعده‌ی ۱۸۹۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسی که شهوتش را بر عقلش مسلط سازد، از حیوانات پست‌تر می‌شود.
- قاعده‌ی ۱۸۹۶ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ عقل بشر از درک احکام الهی، عاجز است.
- قاعده‌ی ۱۸۹۷ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ عاقل کسی است که دین دارد {یعنی معتقد به قواعد نظری و پایبند به مراعات قوانین عملی منهج فردوسیان است}.
- قاعده‌ی ۱۸۹۸ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ عقل، راهنمای اصحاب منهج فردوسیان {برای شناخت خدا و استاد اعظم (صلی‌الله‌علیه‌وآله‌وسلم)} است.
- قاعده‌ی ۱۸۹۹ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ رأس عقل {اوج خردمندی}، دوستی با مردم {نیکوکار و منہاجی} و همچنین خیررسانی به هر نیکوکار و بدکار است
- + قاعده‌ی ۱۹۰۰ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ صبر کردن بر تنهایی، نشانه‌ی قوت عقل است.
- قاعده‌ی ۱۹۰۱ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ از خود راضی بودن، نشانه‌ی ضعف عقل است.

- قاعده‌ی ۱۹۰۲ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسی که از گفتار باطل و سخنان بی‌اساس باز نایستد، عاقل نیست.
- قاعده‌ی ۱۹۰۳ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسی که به ثنای جاهل درباره‌ی خودش راضی شود، حکیم نیست.
- قاعده‌ی ۱۹۰۴ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خواسته‌ها { نامشروع } دشمن عقلند.

✓ عملگرایی:

- قاعده‌ی ۱۹۰۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ «عمل کردن» به قوانین منهج فردوسیان، رکن اصلی پیشرفت است و کسی بدون عمل و به صرف دانستن، تغییری ارزشمند و تحوّل‌ی اساسی در خود نخواهد یافت. (عملگرایی)
- قاعده‌ی ۱۹۰۶ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ مهمترین مقامی که منهجی باید از ابتدا تا انتهای منهج فردوسیان، در آن مقیم باشد، «مقام سعی» است یعنی هیچوقت تا فرا رسیدن مرگ، نباید تلاش و جدیتش برای رسیدن به کمال و سعادت، کمرنگ گردد.
- قاعده‌ی ۱۹۰۷ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ تمام صفات ناپسند بر اثر انجام کارهای ممنوع، در نفس، راسخ ❁ می‌شود و در صورت ترک جمیع امور ممنوع، صفات ناپسند به صورت خودکار و به تدریج، به صفات پسندیده، تبدیل خواهد شد.
- قاعده‌ی ۱۹۰۸ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس در راه کمال و سعادت بکوشد، فقط به سود خودش کوشیده است {و فایده‌ای برای خدای تعالی ندارد}.

- قاعده‌ی ۱۹۰۹ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ اعمال نیک و بد ما علاوه بر ثواب و کیفر اخروی، دارای پیامدها و آثار دنیوی نیز هستند.
- قاعده‌ی ۱۹۱۰ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خدای تعالی، نیکوکاران را دوست دارد.
- قاعده‌ی ۱۹۱۱ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که بشنود استادان منهج فردوسیان (علیهم‌السلام) انجام دادنِ کاری را داری ثواب معرفی کرده‌اند پس به امید آن ثواب، آن عمل را انجام دهد، هر چند استادان منهج فردوسیان (علیهم‌السلام) چنین سخنی نفرموده باشند، خدای تعالی ثوابش را به او عنایت خواهد فرمود. (من بلغ)
- قاعده‌ی ۱۹۱۲ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ «اعتقاد» زمانی واقعی است که در «عمل»، ظهور داشته باشد.
- قاعده‌ی ۱۹۱۳ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ عمل کم ولی با دوام و یقین در نزد خدای تعالی برتر از عمل زیاد ولی بدون یقین است.
- قاعده‌ی ۱۹۱۴ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ علماءی راستین { کسانی هستند که همتشان مصروف عمل به علمشان است.
- قاعده‌ی ۱۹۱۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس به آنچه می‌داند در کمال و سعادتش نقش دارد، عمل کند، خدای تعالی آنچه نمی‌داند را به او خواهد آموخت.
- قاعده‌ی ۱۹۱۶ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ علم {یعنی دانستن قواعد نظری و قوانین عملی منهج فردوسیان} اگر با عمل همراه نشود، هیچ ثمره‌ای جز کفر و دور شدن از خدای تعالی نخواهد داشت.
- قاعده‌ی ۱۹۱۷ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسی که با قواعد

نظری و قوانین عملی منهج فردوسیان آشنا باشد ولی بر طبق آن، عمل نکند، {در گمراهی و سرگردانی} مانند کسی است که با این قواعد و قوانین، آشنا نیست.

• قاعده‌ی ۱۹۱۸ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسی که {بعد از قبول قواعد نظری منهج فردوسیان} به قوانین عملی منهج فردوسیان عمل کند، {از همه‌ی گرفتاری‌های دنیا و آخرت} ایمن شده و {به بهشت برین} بشارت داده می‌شود.

• قاعده‌ی ۱۹۱۹ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسی که قوانین عملی منهج فردوسیان را مراعات نکند، {در دنیا و آخرت} ضرر کرده و {در آخر عمر و عالم آخرت} پشیمان خواهد بود.

• قاعده‌ی ۱۹۲۰ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ ارزش هر کس به اندازه‌ی نیکی‌هایی است که انجام داده است.

• قاعده‌ی ۱۹۲۱ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خدای تعالی رضایش را در اطاعت فرمان‌هایش پنهان کرده است.

• قاعده‌ی ۱۹۲۲ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خدای تعالی ناراضی‌اش را در سرپیچی از فرمان‌هایش پنهان کرده است.

• قاعده‌ی ۱۹۲۳ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس دو روزش مثل هم باشد {و بر علم و عملش افزوده نشود}، مَغْبُون است.

• قاعده‌ی ۱۹۲۴ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس که امروزش {با کسب علم و عمل به آن}، بهتر از دیروزش باشد، مَغْبُوط است.

+ • قاعده‌ی ۱۹۲۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس امروزش

- {با عمل نکردن به علمش،} بدتر از دیروزش باشد، ملعون ❀ است.
- قاعده‌ی ۱۹۲۶ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس همواره در حال زیادت نباشد، {ناگزیر} در حال نقصان خواهد بود.
  - قاعده‌ی ۱۹۲۷ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس در حال نقصان و کاستی {در اعتقادات و اعمال} باشد، مُردن برایش بهتر از زندگانی است.
  - قاعده‌ی ۱۹۲۸ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ باقی ماندن بر اعمال خیر، سخت‌تر از انجام دادن آن است.

✓ قناعت:

- قاعده‌ی ۱۹۲۹ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ بی‌نیازی در «قناعت» است و کسی که آن را در زیادی مال جستجو کند، نخواهد یافت.
- قاعده‌ی ۱۹۳۰ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ نگاه کردن در امور مادی به فرودستان، ایجاد حس قناعت می‌کند.
- قاعده‌ی ۱۹۳۱ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هیچ مالی نافع‌تر از قناعت به اندک و کفاف ❀ نیست.
- قاعده‌ی ۱۹۳۲ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ بی‌نیازترین مردم کسی است که به روزی خداداده قانع باشد.
- قاعده‌ی ۱۹۳۳ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسی که قناعت نکند، هرگز {طعم شیرین} بی‌نیازی را درک نخواهد کرد.
- قاعده‌ی ۱۹۳۴ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسی که از دنیا به اندازه‌ی حلالش بسنده کند، {از آفات دنیوی و اخروی} سالم خواهد ماند.
- قاعده‌ی ۱۹۳۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ قناعت مالی است

که هیچگاه پایان نمی‌پذیرد.

• قاعده‌ی ﴿۲﴾: در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس {رسیدن به درجات و نعمت‌های} آخرت، بزرگترین هدفش باشد، خداوند قناعت را در قلبش قرار می‌دهد، آموزش را جمع می‌کند و تا روزی‌اش را به صورت کامل استفاده نکند از دنیا خارج نخواهد شد.

✓ گذشت:

• قاعده‌ی ۱۹۳۶ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ گذشت کردن، به پرهیزکاری نزدیک‌تر است.

• قاعده‌ی ۱۹۳۷ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ «گذشت کردن»، بر عزت گذشت‌کننده می‌افزاید.

• قاعده‌ی ۱۹۳۸ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ شایسته‌ترین مردم به گذشت کردن {از جرم و خطای دیگران} تواناترین آن‌ها بر مجازات کردن است.

• قاعده‌ی ۱۹۳۹ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ یکی از بهترین کارها در دنیا و آخرت، گذشت کردن از کسی است که در حق انسان، ظلم کرده است.

• قاعده‌ی ۱۹۴۰ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ پشیمان شدن بر گذشت {بیجا} برتر و آسان‌تر از پشیمان شدن بر مجازات {بیجا} است.

• قاعده‌ی ۱۹۴۱ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر گاه دو گروه {برای کارزار} در مقابل یکدیگر قرار گیرند، گروهی که گذشت‌شان بیشتر باشد، یاری خواهند شد.

✓ **محبت (عشق):**

- قاعده‌ی ۱۹۴۲ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خدای تعالی است که بین دل‌ها الفت ایجاد می‌کند.
- قاعده‌ی ۱۹۴۳ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ اگر کسی همه‌ی آنچه در زمین است را هزینه کند، نمی‌تواند بین دل‌ها الفت ایجاد نماید.
- قاعده‌ی ۱۹۴۴ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ محبت‌هایی که برای دنیا باشد، ارزش و پاداشی ندارد.
- قاعده‌ی ۱۹۴۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر گاه دو نفر از اصحاب منهج فردوسیان با یکدیگر ملاقات کنند، آن یکی که محبتش به دوستش بیشتر باشد، برتر است.
- قاعده‌ی ۱۹۴۶ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسی که دوستی‌ها و دشمنی‌هایش بر طبق ملاک‌های دینی (قواعد و قوانین منهج فردوسیان) نباشد، اصلاً دین ندارد.
- قاعده‌ی ۱۹۴۷ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ عشق {مجازی} عقوبتی الهی برای دل‌هایی است که از یاد خدا خالی مانده است.

✓ **مرّوت:**

- قاعده‌ی ۱۹۴۸ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسی که مرّوت ❀ ندارد، {معلوم می‌شود اصلاً} عقل ندارد.
- قاعده‌ی ۱۹۴۹ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ «مرّوت ❀ داشتن» در سفر و غیر سفر، نقش مثبتی در کمال و سعادت دارد.
- قاعده‌ی ۱۹۵۰ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس {به هر مقدار} مرّوت ❀ ندارد، {به همان اندازه} دین ندارد.

• قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ {زیاد} شوخی کردن، نور ایمان را از بین می‌برد و مرّوت ❁ را سبک می‌سازد.

✓ مشورت:

• قاعده‌ی ۱۹۵۱ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس با مردان {صاحب علم و تجربه} مشورت کند، در عقلشان شریک شده است.

• قاعده‌ی ۱۹۵۲ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسی که {قبل از انجام کارها، با خبرگان و کارشناسان فن} مشورت کند، پیشیمان نخواهد شد.

• قاعده‌ی ۱۹۵۳ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هیچ پشتوانه‌ای {برای انجام کارها بعد از توکل و دعا} مانند مشورت کردن {با اهل فن و کارشناسان مورد اعتماد} نیست.

• قاعده‌ی ۱۹۵۴ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هرگز کسی بر اثر مشورت {با کارشناسان و خبرگان فن} به هلاکت نمی‌افتد.

• قاعده‌ی ۱۹۵۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسی که خود را بی‌نیاز از مشاوره {با صاحبان علم و تجربه} بداند، خویشتن را به خطر انداخته است.

• قاعده‌ی ۱۹۵۶ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر گروهی که در حال مشورت، کسی که نامش «محمد» یا «احمد» است را وارد مشورت کنند، به نظر بهتری خواهند رسید.

• قاعده‌ی ۱۹۵۷ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ مشورت کردن، چشمه‌ی {جوشان و گوارای} هدایت {به سوی بهترین گزینه} است.

• قاعده‌ی ۱۹۵۸ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ مخالفت کردن با نظر مشاوره‌ی که عاقل و خداترس باشد، موجب فساد دنیا و آخرت است.

- قاعده‌ی ۱۹۵۹ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسی که با خردمندان دین‌دار مشورت کند، خدای تعالی بلندش می‌گرداند و بهترین گزینه‌ها را برایش قرار می‌دهد.
- قاعده‌ی ۱۹۶۰ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ اگر مشورت با شرایط ویژه‌اش * انجام نشود، ضررش بیشتر از فایده‌اش خواهد بود.

☑ موعظه:

- قاعده‌ی ۱۹۶۱ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسی که موعظه‌کننده‌ای از درون جاننش {که او را به سوی کمال و سعادت راهنمایی کند} نداشته باشد، راه را برای تسلط یافتن دشمنش {که ابلیس و یارانش هستند} بر خودش باز کرده است.
- قاعده‌ی ۱۹۶۲ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ در هر چیزی که چشم می‌بیند، {برای دل‌های زنده و جان‌های بیدار} موعظه‌ای {نهفته} است.

☑ میانه‌روی:

- قاعده‌ی ۱۹۶۳ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ میانه رو بودن در انجام سنت، بهتر از تلاش کردن در انجام بدعت است.
- قاعده‌ی ۱۹۶۴ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ میانه‌رو بودن در امر معاش {و خرج‌های زندگی}، مایه‌ی بی‌نیازی {و ثروتمندی} می‌شود.
- قاعده‌ی ۱۹۶۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ در کسی که در {خرج کردن برای} امر معاشش میانه‌رو نباشد، خیری نیست.
- قاعده‌ی ۱۹۶۶ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسی که در {خرج کردن برای} امر معاشش میانه‌رو نباشد، نه دنیایش را می‌تواند اصلاح کند و

نه آخرتش را.

•+ قاعده‌ی ۱۹۶۷ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسی که در امور زندگی‌اش میانه‌رو باشد، خدای تعالی {وسعت} روزی‌اش عطا خواهد نمود.

✓ وفای به عهد:

• قاعده‌ی ۱۹۶۸ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسی که به پیمان {سعی} وفادار بماند، بهره‌ی بزرگی {از کمال و سعادت} خواهد برد.

• قاعده‌ی ۱۹۶۹ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسانی که پیمان {سعی} می‌شکنند، فقط به زیان خودشان عمل می‌کنند.

• قاعده‌ی ۱۹۷۰ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ وفای به عهد از جمله کارهایی است که خدای تعالی هیچ استثنایی در آن قرار نداده است و باید به عهدی که به نیکوکار و بدکار داده‌اند، وفا کنند.

✓ یقین:

•+ قاعده‌ی ۱۹۷۱ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ عملِ اندک ولی پیوسته و همراه با یقین، برتر از عمل زیاد ولی {ناپیوسته، موقت} و بدون یقین است.

• قاعده‌ی ۱۹۷۲ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ اصحاب منهج فردوسیان، طعم ایمان را نمی‌چشند مگر این که باور کنند آنچه به آن‌ها رسیده، نمی‌توانست نرسد و آنچه به آن‌ها نرسیده، نمی‌توانست برسد.

• قاعده‌ی ۱۹۷۳ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کمترین چیزی که بین مردم تقسیم شده است، یقین است.

• قاعده‌ی ۱۹۷۴ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ نشانه‌ی یقین این است که انسان با وجود خدای بزرگ از هیچ چیزی نترسد.

● قاعده‌ی ۱۹۷۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ از نشانه‌های سلامتی یقین این است که منهجی در پی خشنود کردن مردم با ناخشنود کردن خدای تعالی نباشد و کسی را بر آنچه خدای تعالی به او نداده، ملامت نکند.

● قاعده‌ی ۱۹۷۶ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خدای تعالی به مقتضای عدالتش، آرامش {روح} و آسایش {بدن} را در یقین و رضا {به مقدرات} قرار داده است.

● قاعده‌ی ۱۹۷۷ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ یقین از جایگاه مهمی در رساندن به کمال و سعادت، برخوردار است.

✓ امور مذمومه (ضد کمالات روحی) (۲):

● قاعده‌ی ۱۹۷۸ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ عمل بد، سریع‌تر از چاقو که در گوشت فرو می‌رود، در انجام‌دهنده‌اش اثر بد می‌گذارد.

● قاعده‌ی ۱۹۷۹ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خدای تعالی بر خودش قضای حتمی نموده که نعمتی را که به بنده‌اش داده از او نگیرد مگر این که از بنده، گناهی سر بزند که مستحق محرومیت از آن نعمت شود.

● قاعده‌ی ۱۹۸۰ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ مراعات قوانین طبقات اول تا چهارم، موجب جلب رضایت خدای تعالی می‌شود.

● قاعده‌ی ۱۹۸۱ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ بزرگ‌ترین عیب این است که انسان، عیبی که در خودش هست را در دیگران ناپسند بداند.

● قاعده‌ی ۱۹۸۲ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسی که گناهان خودش را فراموش کند و در جستجوی گناهان دیگران باشد، گرفتار مکر الهی شده است.

- قاعده‌ی ۱۹۸۳ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس {رسیدن به لذت‌های زودگذر} دنیا، بزرگترین هدفش باشد، خداوند فقر را در جلو چشمش قرار داده، کارهایش را پراکنده می‌سازد و بیش از آنچه روزی‌اش بوده از دنیا استفاده نخواهد کرد.
- قاعده‌ی ۱۹۸۴ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر گاه خدای تعالی بنده‌ای را دشمن بدارد، سرخوشی {غفلت‌زا} را در قلبش قرار می‌دهد.
- قاعده‌ی ۱۹۸۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خدای تعالی، انسان‌های سرخوش {و سرمست از لذت‌های زودگذر دنیا} را دوست ندارد.
- قاعده‌ی ۱۹۸۶ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ منت نهادن موجب بی‌ارزش شدن عمل نیک می‌شود.

✓ آرزوهای دور و دراز:

- قاعده‌ی ۱۹۸۷ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ آرزوی دور و دراز داشتن، مایه‌ی قساوت قلب می‌شود.

✓ بخل:

- قاعده‌ی ۱۹۸۸ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ آنچه بخیلان از دانش بخل می‌ورزند، در روز قیامت، گردن‌بند گردنشان خواهد شد.
- قاعده‌ی ۱۹۸۹ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسانی که از انفاق {مال} در راه خدا بخل می‌ورزند فقط نسبت به {کمال و سعادت} خود، بخل ورزیده‌اند.
- قاعده‌ی ۱۹۹۰ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ بخل این است که کسی داشتن مال را مایه‌ی شرافت و بخشیدن آن را مایه‌ی تلف شدن بداند.
- قاعده‌ی ۱۹۹۱ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ شحیح کسی است

که هرگز سیر نشود و به آنچه خدای تعالی روزی‌اش نموده، قناعت نکند و آرزو داشته باشد تمام آنچه دیگران دارند، - چه از راه حلال و چه از راه حرام - از آن او باشد.

• قاعده‌ی ۱۹۹۲ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ شحیح از بخیل هم بدتر است.

• قاعده‌ی ۱۹۹۳ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ بخیل {واقعی} کسی است که مالی را از راه غیر حلال کسب کند و در راه غیر حلال خرج نماید.

• قاعده‌ی ۱۹۹۴ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ بخل و ایمان در قلب انسان، جمع نمی‌شود.

+ • قاعده‌ی ۱۹۹۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ اگر کسی بخلش را پیروی کند، به {روزی‌رسانی} خدای تعالی بدگمان شده است.

• قاعده‌ی ۱۹۹۶ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ بخل اگر پیروی شود، می‌تواند انسان را به گناهان بسیار [مانند: آدم‌کشی، دروغ‌گفتن، ظلم کردن و قطع رحم] وادار نماید.

+ • قاعده‌ی ۱۹۹۷ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ افراد بخیل - که حقوق واجبه‌ی الهی را نپرداخته‌اند - روز قیامت در حالی برانگیخته می‌شوند که دستانشان به گردنشان بسته است و فرشتگانی که با آنان هستند، آنان را به شدت سرزنش می‌کنند.

• قاعده‌ی ۱۹۹۸ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ بخیل، در زمین و آسمان مبعوض ☉ است، {زیرا} از گلی بی‌ثمر آفریده شده و آب چشمش از خارِ درخت است.

● قاعده‌ی ۱۹۹۹ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هیچ شخص یا گروهی از هزینه کردن در راه رضای خدای تعالی بخل نمی‌ورزند مگر این که چند برابر آن را در راه غضب خدای تعالی هزینه خواهند نمود.

☑ تعصب بی‌جا:

● قاعده‌ی ۲۰۰۰ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ تعصب بیجا آن است که کسی بدان قوم خویش را بهتر از خوبان قبایل دیگر بداند.

● قاعده‌ی ۲۰۰۱ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ تعصب بیجا آن است که مانع از مراعات قانون‌های طبقه‌ی اول تا چهارم گردد.

● قاعده‌ی ۲۰۰۲ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسی که تعصب {بیجا} بورزد یا اجازه دهد دیگران نسبت به او تعصب {بیجا} داشته باشند، از ایمان خارج می‌شود.

● قاعده‌ی ۲۰۰۳ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسی که به اندازه‌ی خردلی* در قلبش تعصب {بیجا} داشته باشد، خدای تعالی او را در روز قیامت با اعراب عصر جاهلیت مبعوث خواهد نمود.

☑ نفاخر (فخرفروشی):

● قاعده‌ی ۲۰۰۴ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ آفت داشتن اصالت خانوادگی، فخرفروشی و خودپسندی است.

● قاعده‌ی ۲۰۰۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس چیزی {مثل خانه، مرکب* و لباس} را برای فخرفروشی درست کند {یا بخرد}، خداوند او را در روز قیامت در حالی که رویش سیاه است، محشور خواهد نمود.

✓ تفرقه و اختلاف:

● قاعده‌ی ۲۰۰۶ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ نزاع و اختلاف، مایه‌ی سستی و بددلی و از بین رفتن شوکت و اقتدار است.

✓ تکبر:

● قاعده‌ی ۲۰۰۷ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کبر* از اصول کفر {و مایه‌های اصلی بازماندن از کمال و سعادت،} است.

● قاعده‌ی ۲۰۰۸ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسی که ذره‌ای «کبر» در دلش باشد، وارد بهشت نخواهد شد.

● قاعده‌ی ۲۰۰۹ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ به متکبران در قیامت، از عصاره‌ی اهل آتش خورنده می‌شود.

● قاعده‌ی ۲۰۱۰ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ بیشترین اهل جهنم از متکبران هستند.

● قاعده‌ی ۲۰۱۱ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ متکبران در روز قیامت، به صورت انسان ولی به اندازه‌ی مورچه محشور می‌شوند و مردم، تا پایان حسابرسی، آنان را لگدمال می‌کنند.

● قاعده‌ی ۲۰۱۲ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ تکبر، کمترین مرحله‌ی الحاد* است.

● قاعده‌ی ۲۰۱۳ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسی که تکبر بورزد، خدای تعالی بر پستی و بی‌مقداری‌اش می‌افزاید.

● قاعده‌ی ۲۰۱۴ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر که با خودبزرگ‌بینی و تکبر بر روی زمین راه برود، زمین و آنچه در زیر آن و در بالای آن است، او را لعنت می‌کنند.

- قاعده‌ی ۲۰۱۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ {از} دورترین بندگان به خدای تعالی، متکبران هستند.
  - + قاعده‌ی ۲۰۱۶ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ دو فرشته در آسمان، مأمور بندگان هستند که هر کس تکبر* نماید را پست و خوار گردانند.
  - قاعده‌ی ۲۰۱۷ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ در جهنم وادی‌ای است برای متکبرین که به آن «سقر» گفته می‌شود؛ چون از شدت گرمی به خدای تعالی شکایت نمود، اجازه یافت تا نفسی بکشد و از نفس کشیدنش، {سایر قسمت‌های} جهنم را به آتش کشید.
  - قاعده‌ی ۲۰۱۸ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ «جبار» کسی است که مردم را حقیر و ناچیز بشمارد.
  - قاعده‌ی ۲۰۱۹ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس تکبر کند و دیگران را کوچک بشمارد، به خاطر {عقده، حقارت و} ذلتی است که در خود احساس می‌کند.
  - قاعده‌ی ۲۰۲۰ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خدای تعالی، مستکبران را دوست ندارد.
  - قاعده‌ی ۲۰۲۱ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خدای تعالی کسی را که متکبر و خودستاست، دوست ندارد.
  - قاعده‌ی ۲۰۲۲ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ دورترین افراد از {رضای} خدای تعالی، متکبران هستند.
- ☑ **جهل (نادانی):**
- قاعده‌ی ۲۰۲۳ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هیچ فقری مانند

نادانی {ضرر زنده به کمال و سعادت} نیست.

• قاعده‌ی ۲۰۲۴ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ {بدترین} دشمن هر کس، نادانی اوست.

• قاعده‌ی ۲۰۲۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ «نادانی»، مایه‌ی ذلت است.

• قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ دوی نادانی، پرسیدن است.

• قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ بدون تعجب خندیدن از نادانی است.

☑ حرص:

• قاعده‌ی ۲۰۲۶ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ حرص ❁، از اصول کفر {و مایه‌های اصلی بازماندن از کمال و سعادت} است.

• قاعده‌ی ۲۰۲۷ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ حرص شدید بر طلب دنیا، از نشانه‌های بدبختی است.

• قاعده‌ی ۲۰۲۸ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ حریص چون قناعت ندارد، راحتی ندارد و چون رضا ندارد، یقین ندارد.

+ • قاعده‌ی ۲۰۲۹ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ حرص نزدن، را زیاد می‌کند.

+ • قاعده‌ی ۲۰۳۰ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ حرص زدن در راه کسب درآمد بیشتر، چیزی به روزی‌ای که خدای تعالی مقرر فرموده نمی‌افزاید.

• قاعده‌ی ۲۰۳۱ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسی که عقل

- {معاد} ندارد، مال دنیا را جمع می‌کند.
- قاعده‌ی ۲۰۳۲ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ بیشترین چیزهایی که انسان‌ها می‌جویند، بیش از حد نیاز و ضرورتشان است.
  - قاعده‌ی ۲۰۳۳ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ مَثَل حریص بر دنیا، مَثَل کرم ابریشم است که هر چه بیشتر بر خود بتند {از مال و مقام دنیا جمع کند} خروجش از پیله‌اش سخت‌تر می‌شود.
  - قاعده‌ی ۲۰۳۴ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسانی که از بخل و حرص نفس خویش، بازداشته شده‌اند، رستگارانند.
  - قاعده‌ی ۲۰۳۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ برترین بی‌نیازی از آن کسی است که اسیر حرص نباشد.
  - قاعده‌ی ۲۰۳۶ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هیچ دری از دنیا به روی بنده‌ای گشوده نمی‌شود مگر این که خدای تعالی همانند آن، دری از حرص به رویش می‌گشاید.
  - قاعده‌ی ۲۰۳۷ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسی که بیشتر به دنیا چنگ زده باشد، حسرتش در وقت جدا شدن، بیشتر خواهد بود.
  - قاعده‌ی ۲۰۳۸ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسی که دل به دنیا ببندد {و مشغول سازد} به غصه‌ای بی‌پایان، آرزویی دست نیافتنی و امید بی‌حاصل گرفتار خواهد شد.

✓ حسد:

- قاعده‌ی ۲۰۳۹ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ حَسَد* از اصول {و مایه‌های اصلی بازماندن از کمال و سعادت،} است.
- قاعده‌ی ۲۰۴۰ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ حسادت، آفت

دین‌داری است.

● قاعده‌ی ۲۰۴۱ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ نداشتن حسادت، مایه‌ی سلامتی بدن است.

● قاعده‌ی ۲۰۴۲ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ حسادت {ورزی} ایمان را می‌خورد {و از بین می‌برد} همچنان که آتش، هیزم را می‌خورد {و از بین می‌برد}.

● قاعده‌ی ۲۰۴۳ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ اصحاب منهج فردوسیان، غبطه ❁ می‌خورند ولی حسادت ❁ نمی‌کنند و غیر اصحاب منهج فردوسیان، حسادت ❁ می‌کنند ولی غبطه ❁ نمی‌خورند.

● قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که یک شب کامل را با تلاوت قرآن در حال نماز سر کند، کمترین ثوابش خارج شدن از گناهان مانند روز تولد است؛ برایش به عدد تمام آفریده‌ها، حسنه و درجه است؛ نور در قبرش ثابت می‌شود؛ {محبت} گناه و حسد از قلبش برکنده می‌گردد؛ از عذاب قبر ایمن می‌شود؛ براءت {آزادی} از آتش جهنم می‌یابد، در زمره‌ی ایمان {از عذاب‌ها و سختی‌ها} برانگیخته {و محشور} می‌شود و به دستور خدای تعالی در فردوس {برین} ساکن می‌گردد.

☑ خُرق (سوء خُلق، بد اخلاقی):

● قاعده‌ی ۲۰۴۴ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ «سوء خُلق» {بد اخلاق بودن و درشت‌خویی کردن}، بدون شک در آتش است. (خُرق)

● قاعده‌ی ۲۰۴۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ بد اخلاقی و چهره‌ی عبوس داشتن، موجب دوری از رضای خدای تعالی و ورود به آتش {جهنم} است.

- قاعده‌ی ۲۰۴۶ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس {به هر مقدار} حُرَق داشته باشد، {به همان اندازه} از ایمان بی‌بهره می‌شود.
- قاعده‌ی ۲۰۴۷ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ اگر حُرَق به صورت آفریده‌ای در می‌آمد، زشت‌ترین آفریده‌ی خدا بود.
- قاعده‌ی ۲۰۴۸ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ بداخلاقی، اعمال {نیک} را فاسد می‌کند همچنان که سرکه، {اگر با عسل مخلوط شود} عسل را فاسد {و ترش مزه} می‌کند.
- قاعده‌ی ۲۰۴۹ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسی که اخلاقیش بد باشد، {در درجه‌ی اول}، خودش را عذاب می‌دهد.

✓ ریاست‌طلبی:

- قاعده‌ی ۲۰۵۰ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ ضرری که ریاست‌طلبی به کمال و سعادت اصحاب منهج فردوسیان می‌زند، بیش از ضرر دو گرگ است که در گله‌ی بی‌چوپانی افتاده باشند.
- قاعده‌ی ۲۰۵۱ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسی که {به هر قیمتی} به دنبال ریاست باشد، هلاک می‌شود [و دیگران را نیز هلاک می‌نماید].
- + قاعده‌ی ۲۰۵۲ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسی که {به ناحق} ریاست کند یا به دنبال ریاست باشد یا در فکر ریاست باشد، ملعون است.
- قاعده‌ی ۲۰۵۳ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسی که به دنبال ریاست باشد، همواره دنباله‌رو {بالاتر از خودش} خواهد بود.

✓ **سفاهت (کم‌تحملی):**

• قاعده‌ی ۲۰۵۴ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ سفیه کسی است که با زیردستانش گردن‌کشی و با بالادستانش تواضع {و تملق} می‌کند.

• قاعده‌ی ۲۰۵۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ از دو نفر که به هم دشنام می‌دهند، آن که شروع کرده، [تا زمانی که طرف مقابل از حد در نگذرد] ظالم‌تر است و گناه طرف مقابل هم برای این {شروع‌کننده} نوشته می‌شود.

• قاعده‌ی ۲۰۵۶ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ سفیه {واقعی} کسی است که به قواعد نظری پایه در منهج فردوسیان ایمان نداشته باشد.

• قاعده‌ی ۲۰۵۷ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خدای تعالی هیچگاه کسی را به خاطر جهالت {کم‌تحملی و ناشکیبایی} عزیز نکرده است.

✓ **سوء ظنّ (بدگمانی):**

• قاعده‌ی ۲۰۵۸ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ بدگمان بودن {به آمرزش الهی} و ناامید بودن از آمرزیده‌شدن، بعد از توبه و استغفار، مایه‌ی عذاب است. (سوء ظنّ بالله)

• قاعده‌ی ۲۰۵۹ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ برخی از گمان‌ها، گناه است.

• قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ اگر کسی بخلش را پیروی کند، به {روزی‌رسانی} خدای تعالی بدگمان شده است.

• قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ ترک کردن ازدواج از ترس فقر، بدگمان شدن به وعده‌های الهی و مانع از رسیدن به کمال و سعادت است.

● قاعده‌ی ﴿۲﴾: در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ همنشین شدن با بدان، موجب بدگمان شدن به نیکان است.

✓ طمع:

● قاعده‌ی ۲۰۶۰ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ «طمع‌ورزی» {بیش از حق خود خواستن}، مانع از رسیدن به کمال و سعادت است.

● قاعده‌ی ۲۰۶۱ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ طمع‌ورزی، فقر حاضر است.

● قاعده‌ی ۲۰۶۲ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ تمام خوبی‌ها در طمع‌بردن از ثروت و امکانات دیگران است.

● قاعده‌ی ۲۰۶۳ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسی که چشمش به دنبال آنچه در دست مردم است باشد، بسیار غصه خواهد خورد و عصبانیتش فروکش نخواهد کرد.

● قاعده‌ی ۲۰۶۴ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ حاجت خواستن از مردم، حیا را از بین می‌برد.

✓ عجب (خودپسندی و خودرأیی):

● قاعده‌ی ۲۰۶۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خدای تعالی هیچ خودپسندِ فخرفروشی را دوست ندارد.

● قاعده‌ی ۲۰۶۶ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خودپسندی در هر کس وارد شود، هلاک می‌گردد.

● قاعده‌ی ۲۰۶۷ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس خودرأیی {در انجام کارها} داشته باشد، {بالاخره} هلاک خواهد شد.

● قاعده‌ی ۲۰۶۸ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ {حال} ترسان بودن

{از گناهان یا قبول نشدن اعمال خیر و عبادات} بهتر از {حال} راضی بودن از عبادت خویش است.

● قاعده‌ی ۲۰۶۹ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ عمل خیر کسی که به عملش می‌نازد، {به ملکوت آسمان‌ها} بالا نمی‌رود.

● قاعده‌ی ۲۰۷۰ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر گاه کسی خودپسند شود {یعنی} اعمال خیرش را زیاد بشمارد و گناهانش را کوچک بشمارد، آماده‌ی چیره شدن شیطان می‌گردد.

● قاعده‌ی ۲۰۷۱ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ «عُجَب» ❁، ناپسند است.

● قاعده‌ی ۲۰۷۲ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسی که هیچ کس را بهتر و بالاتر از خودش نداند، دچار عُجَب ❁ شده است.

☑ **عجله:**

● قاعده‌ی ۲۰۷۳ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ عجله از {ناحیه‌ی} شیطان است.

● قاعده‌ی ۲۰۷۴ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ {بیشتر} مردم را عجله کردنشان هلاک می‌کند.

● قاعده‌ی ۲۰۷۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ اگر مردم {در حرکت، سخن گفتن و تصمیم گرفتنشان} درنگ کنند {و بدون عجله انجام دهند} هیچ کس هلاک نمی‌شود.

● قاعده‌ی ۲۰۷۶ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ از {نشانه‌ها یا مصادیق} درشت‌خویی، عجله کردن قبل از فراهم شدن شرایط و سهل‌انگاری در وقت فراهم آمدن اسباب و لوازم است.

- قاعده‌ی ۲۰۷۷ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ عجله داشتن، نقشی در پیشبرد کارها و سرعت در رسیدن ندارد.
- قاعده‌ی ﴿۲﴾: در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خدای تعالی برای عجله‌ی بندگان ، {در وقوع آنچه مقدر نموده} عجله نمی‌کند.

✓ عقوبت‌های دنیوی گناهان:

- قاعده‌ی ۲۰۷۸ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ مردم، بیش از آن که با عمرهای {نوشته‌شده}شان زندگی کنند، با {ثمره‌ی} نیکوکاری‌هایشان {طول عمر می‌یابند و} زندگی می‌کنند.
- قاعده‌ی ۲۰۷۹ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ مردم، بیش از آن که بر اثر {تمام شدن} عمرهای {نوشته‌شده}شان بمیرند، بر اثر {گرفتار شدن به عقوبت} گناهان‌شان می‌میرند.
- + قاعده‌ی ۲۰۸۰ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ مراعات نکردن قوانین مراحل یک تا چهار، موجب محرومیت از روزی {مادی و معنوی} می‌شود.
- قاعده‌ی ۲۰۸۱ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر گاه انسان‌ها گناه جدیدی که قبلاً {نمی‌دانسته‌اند یا} مرتکب نمی‌شده‌اند را انجام دهند، خدای تعالی آنان را به بلای جدیدی که قبلاً نمی‌شناخته‌اند، مبتلا خواهد نمود.
- قاعده‌ی ﴿۲﴾: در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خیانت در امانت، موجب قحطی و خشک‌سالی می‌شود.

✓ غضب (عصبانیت):

- قاعده‌ی ۲۰۸۲ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ عصبانیت بیجا مانع رسیدن به کمال و سعادت است.

- قاعده‌ی ۲۰۸۳ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ عصبانیت، ایمان را فاسد می‌کند همچنان که سرکه، عسل را فاسد می‌کند.
- قاعده‌ی ۲۰۸۴ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسی که ایستاده عصبانی شده اگر بنشیند، پلیدی {ایجاد شده از ناحیه‌ی} شیطان از او می‌رود.
- قاعده‌ی ۲۰۸۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسی که بر رجم* خود عصبانی شده اگر او را لمس کند، غضبش فروکش می‌کند.
- قاعده‌ی ۲۰۸۶ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ عصبانیت، کلید هر بدی است.
- قاعده‌ی ۲۰۸۷ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس خشمش نگه دارد، خدای تعالی عیب‌هایش را می‌پوشاند.
- قاعده‌ی ۲۰۸۸ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسی که عصبانیتش را کنترل کند، خدای تعالی عیب‌هایش را می‌پوشاند.
- قاعده‌ی ۲۰۸۹ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسی که عصبانیتش را از زیردستانش باز دارد، خدای تعالی غضبش را از او باز خواهد داشت.
- قاعده‌ی ۲۰۹۰ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ عصبانیت، سنگریزه‌ای آتشین از ناحیه‌ی شیطان است که در قلب انسان می‌افکند.
- قاعده‌ی ۲۰۹۱ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسی که در حال عصبانیت، کفرگویی {یا ناسپاسی} می‌کند، خیری در او نیست.
- قاعده‌ی ۲۰۹۲ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ عصبانیت، محوکننده‌ی {نورانیت} قلب {انسان} حکیم است.

- قاعده‌ی ۲۰۹۳ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسی که مالک عصبانیتش نباشد، مالک عقلش نخواهد بود.
- قاعده‌ی ۲۰۹۴ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهجی که خشمش را فرو خورد و از {خطای} برادر مسلمانش در گذرد، خدای متعال به او پاداش شهید عطا می‌فرماید.
- قاعده‌ی ۲۰۹۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسی که عصبانیتش از مردم را کنترل کند، خدای تعالی عذاب روز قیامت را از او باز خواهد داشت.
- قاعده‌ی ۲۰۹۶ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهجی که برای خدا غضب کند، خدای تعالی به غضب او غضب می‌نماید.
- قاعده‌ی ۲۰۹۷ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهجی که خشمش را فرو خورد، خدای تعالی بر عزتش در دنیا و آخرت می‌افزاید.
- قاعده‌ی ۲۰۹۸ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهجی‌ای که خشمش را فرو خورد - در حالی که توانایی انجام عملی {برای فرونشاندن خشمش از طریق ضربه زدن و انتقام} را داشته باشد، خدای تعالی در روز قیامت قلبش را پُر از رضایت، امنیت و ایمان خواهد نمود.

☑ قساوت قلب:

- قاعده‌ی ۲۰۹۹ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ قساوت قلب، مانع از رسیدن به کمال و سعادت است.
- قاعده‌ی ۲۱۰۰ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ قساوت ☉ قلب از نشانه‌های بدبختی است.

✓ قهر و جدایی:

- قاعده‌ی ۲۱۰۱ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس در راه برهم زدن رابطه دوستانه‌ی دو نفر قدم بردارد، گنااهش به اندازه‌ی ثواب کسی است که در راه آشتی دادن دو نفر قدم بردارد.
- قاعده‌ی ۲۱۰۲ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس در راه ایجاد جدایی و تفرقه بین زن و شوهری قدم بردارد [حتی اگر موفق نشود]، خشم و لعنت خداوند تعالی در دنیا و آخرت بر او خواهد بود.

✓ کامجویی:

- قاعده‌ی ۲۱۰۳ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ طلب {لذتها و کامجویی‌های} دنیا، مایه‌ی ضرر خوردن به {درجات عالی‌ه‌ی} آخرت و طلب {درجات عالی‌ه و نعمت‌های دائمی} آخرت، مایه‌ی ضرر خوردن به {لذت‌های زودگذر} دنیاست.
- قاعده‌ی ۲۱۰۴ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ اصحاب منهج فردوسیان به اندازه‌ی دانایی‌شان، بی‌رغبت در دنیا هستند و غیر اصحاب منهج فردوسیان به اندازه‌ی نادانی‌شان در {لذت‌های فانی} دنیا، رغبت دارند.
- قاعده‌ی ۲۱۰۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسی که به دنبال ثروت‌ها و لذت‌های فانی دنیاست، هرگز سیر نخواهد شد.
- قاعده‌ی ۲۱۰۶ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ آغاز هر فتنه {یعنی بلا یا آزمایش} محبت داشتن به {لذت‌های} دنیاست.
- قاعده‌ی ۲۱۰۷ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ مَثَل {لذت‌های زودگذر} دنیا، مَثَل مار است که برای لمس کردن، نرم {و لذت‌بخش} است

ولی در شکمش زهری هلاک‌کننده قرار دارد.

• قاعده‌ی ۲۱۰۸ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ مَثَل {لذت‌های زودگذر} دنیا، مَثَل آب دریاست که تشنه هر چه از آن بنوشد، تشنه‌تر خواهد شد تا به هلاکت برسد.

• قاعده‌ی ۲۱۰۹ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسی که {لذت‌های زودگذر} دنیا را بزرگ {و جدی} بشمارد، بهره‌ای از آن نخواهد برد.

• قاعده‌ی ۲۱۱۰ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسی که {لذت‌های زودگذر} دنیا را کوچک بشمارد، از {امکانات موجود در} دنیا {برای رسیدن به کمال و سعادت} بهره‌مند خواهد شد.

• قاعده‌ی ۲۱۱۱ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ دورترین حالت بنده از خدای تعالی، زمانی است که همتی جز رسیدن به لذت‌های خوراکی و جنسی {از هر جا که باشد} نداشته باشد.

✓ مال دوستی:

• قاعده‌ی ۲۱۱۲ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ «حُبّ مال» {مال دوستی به طوری که برای به دست‌آوردن و نگهداری ثروت، حاضر به هر گناهی باشد}، هم امت‌های گذشته را هلاک کرد و هم {بسیاری از} امت اسلام را هلاک خواهد نمود.

✓ مکر (خُدعه - نیرنگ):

• قاعده‌ی ۲۱۱۳ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ نیرنگ‌های زشت، به نیرنگ‌زنده بر می‌گردد.

✓ ناسپاسی (کُفران):

• قاعده‌ی ۲۱۱۴ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خدای تعالی،

ناسپاس‌ها را دوست ندارد.

- قاعده‌ی ۲۱۱۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خدای تعالی انسان را به خاطر ناسپاسی‌اش نفرین کرده است.

☑ یأس (ناامیدی):

- قاعده‌ی ۲۱۱۶ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ بدترین گناه بعد از شریک قرار دادن برای خدای تعالی، مأیوس بودن از رحمت {واسعه‌ی} الهی است.

- قاعده‌ی ۲۱۱۷ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ جز کافران [و گمراهان]، کسی از رحمت خدای تعالی ناامید نمی‌شود.

- قاعده‌ی ۲۱۱۸ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ نا امید بودن از ثروت و قدرت دیگران، بی‌نیازی حاضر است.

✓ امور خانوادگی (۲):

- قاعده‌ی ۲۱۱۹ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ از {نشانه‌ها و موجبات} سعادت منهایون، تسلط داشتن بر اداره‌ی خانواده‌شان است.

- قاعده‌ی ۲۱۲۰ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ زن و شوهر، لباس یکدیگرند.

- قاعده‌ی ۲۱۲۱ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسی که با خانواده‌اش نیکی کند، عمرش طولانی می‌شود.

- قاعده‌ی ۲۱۲۲ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خدای تعالی زنی که {توسط شوهرش با گفتن جملاتی}ظهار می‌شود را {به خاطر چند کلمه،} مادر {واقعی}ظهارکننده نمی‌گرداند.

- قاعده‌ی ۲۱۲۳ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خدای تعالی پسرخواندگان ﴿ را پسر واقعی قرار نداده است.
- قاعده‌ی ۲۱۲۴ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ مرد - هر چند بسیار تلاش کند - نمی‌تواند بین همسرانش ﴿ از نظر عاطفی و میل قلبی ﴾ به عدالت رفتار نماید.
- قاعده‌ی ﴿ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهجی که در راه ایجاد آشتی بین زن و شوهری قدم بردارد، خداوند به او پاداش هزار شهید عنایت می‌کند و برای هر قدمی، عبادت یک سال [که شب‌هایش بیدار و روزهایش روزه باشد] عطا می‌فرماید.
- قاعده‌ی ۲۱۲۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسی که خانواده-اش را به انجام خوبی‌ها ﴿ یعنی واجبات و مستحبات ﴾ امر کند و از انجام بدی‌ها ﴿ یعنی گناهان و مکروهات ﴾ نهی کند، ﴿ هر چند آنان گوش ندهند ﴾ وظیفه‌اش را انجام داده است و تکلیفی ندارد.
- قاعده‌ی ۲۱۲۶ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهجی‌ای که ﴿ به خاطر خدا ﴾ بر بداخلاقی زنش صبر نماید، به هر بار صبر کردن، اجر حضرت ایوب (علیه السلام) بر بلایش به او داده می‌شود.
- قاعده‌ی ۲۱۲۷ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر یک از اصحاب منهج فردوسیان که برای خدا بر بداخلاقی زنش صبر کند، خدای تعالی به او پاداش شکرگزاران عطا خواهد نمود.
- قاعده‌ی ۲۱۲۸ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خدا و پیامبر ﴿ اولیای دین ﴾ از مردی که زنش را آنقدر آزار دهد که مهریه‌اش را ببخشد و تقاضای طلاق کند، بیزارند.

- + قاعده‌ی ۲۱۲۹ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهجی که تحفه‌ای* از بازار بخرد و برای خانواده‌اش ببرد، {در ثواب،} مانند کسی است که برای محتاجان، صدقه می‌برد.
- قاعده‌ی ۲۱۳۰ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهجی که با خدمتکارش مدارا نماید، خدای تعالی برایش خانه‌ای در بهشت می‌سازد.
- قاعده‌ی ۲۱۳۱ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسی که بر خانواده‌اش وسعت نهد {در حالی که می‌تواند و خدای تعالی امکانش را به او داده باشد} احتمال از بین رفتن نعمتش بسیار می‌شود.
- قاعده‌ی ۲۱۳۲ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ یکی از مصادیق وسعت روزی، مدارای بالای اعضای خانواده با یکدیگر است.

☑ ازدواج:

- قاعده‌ی ۲۱۳۲ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خدای تعالی خانه‌ای که با ازدواج، آباد شده باشد را دوست دارد.
- قاعده‌ی ۲۱۳۳ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس با زنی به خاطر این که زیباست، ازدواج کند، به آنچه انتظار داشته خواهد رسید بلکه چیزهای {بسیار} زشتی {که در زنان دیگر نیست،} در او خواهد دید و زیبایی زنش، موجب گرفتاری او خواهد گردید.
- قاعده‌ی ۲۱۳۴ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس با زنی به خاطر این که ثروتمند است، ازدواج کند، خداوند {درهای روزی را چنان به رویش می‌بندد} که به ثروت زنش {در حالی که خوار و خفیف شده،} محتاج شود.
- قاعده‌ی ۲۱۳۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس با زنی {که

وجاهت و پایگاه اجتماعی دارد} به خاطر این که افتخار و فخرفروشی نماید، ازدواج کند، {نه تنها نخواهد توانست فخرفروشی کند بلکه،} جز ذلت و سرشکستگی چیزی نصیبش نخواهد شد.

● قاعده‌ی ۲۱۳۶ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس با زنی برای بزرگ شدن در چشم مردم ازدواج کند، جز خواری و پستی در دنیا نخواهد دید و در آخرت به قدر بهره‌مندی‌اش از او، در جهنم خواهد بود.

● قاعده‌ی ۲۱۳۷ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس با زنی به خاطر این که دین دارد {و منهجی است نه به خاطر ثروت، زیبایی یا افتخار} ازدواج نماید، خداوندِ توانا، هم ثروت و هم زیبایی {فراوان} نصیبش خواهد کرد.

+ ● قاعده‌ی ۲۱۳۸ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ ازدواج با دختر چشم‌آبی، مایه‌ی برکت ☉ است.

+ ● قاعده‌ی ۲۱۳۹ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ ترک کردن ازدواج از ترس فقر، بدگمان شدن به وعده‌های الهی و مانع از رسیدن به کمال و سعادت است.

● قاعده‌ی ۲۱۴۰ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ از {عوامل یا نشانه-های} خوشبختی مرد، داشتن زن سفید {سیمین‌تن} است.

+ ● قاعده‌ی ۲۱۴۱ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ دو رکعت نماز منهجی‌ای که ازدواج کرده، برتر از هفتاد رکعت نماز منهجی‌ای می‌باشد که ازدواج نکرده است.

+ ● قاعده‌ی ۲۱۴۲ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس در مورد مهریه به زنش ظلم کند {یعنی نپردازد یا چنان که باید بپردازد، نپردازد} در

نزد خدای تعالی زناکار نوشته می‌شود و در روز قیامت {به قدر مهریه} از حسنات مرد، برداشته و به زن، داده خواهد شد.

● قاعده‌ی ۲۱۴۳ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس دو زن {دائم} داشته باشد ولی در میانشان به عدالت [جانی و مالی] رفتار نکند، روز قیامت در حالی محشور می‌شود که بر دست و پایش قفل است و لب‌هایش آویزان می‌باشد.

●+ قاعده‌ی ۲۱۴۴ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ شستن پاهای عروس و پاشیدن آن آب در سراسر خانه، موجب خارج شدن هفتاد نوع فقر و داخل شدن هفتاد نوع برکت ☉ و نازل شدن هفتاد نوع رحمت بر سر عروس و موجب محافظت عروس از جُدام ☉، دیوانگی و پیسی ☉ تا زمانی که در آن خانه باشد، می‌شود.

● قاعده‌ی ۲۱۴۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ ازدواج در شب، از سنت {استاد اعظم (صلی‌الله‌علیه‌وآله‌وسلم)} است.

●+ قاعده‌ی ۲۱۴۶ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ روز جمعه برای خواندن خطبه‌ی عقد ازدواج {اگر قمر در عقرب نباشد،} مناسب است.

● قاعده‌ی ۲۱۴۷ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ اصحاب منهج فردوسیان، کفو یکدیگر در ازدواج هستند.

● قاعده‌ی ۲۱۴۸ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ اگر ولیمه دادن، بیش از دو روز باشد از {موجبات یا نشانه‌های} ریا و سُمعه ☉ است.

● قاعده‌ی ۲۱۴۹ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس در راه همسر دادن مؤمنی - تا جایی که او را همسر بدهد - تلاش کند، خداوند متعال او را {در بهشت} هزار هزار حور العین تزویج خواهد کرد و به هر

قدمی که {در این راه} بردارد، ثواب یک سال عبادت [که شب‌هایش را بیدار و روزهایش را روزه باشد] عطا خواهد فرمود.

● قاعده‌ی ۲۱۵۰ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس بی‌همسری را همسر دار کند، خدای تعالی در روز قیامت به او نظر {رحمت} خواهد نمود.

● قاعده‌ی ۲۱۵۱ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهجی که برادر ایمانی‌اش را همسر دار کند، فردای قیامت [که هیچ سایه‌ای جز سایه‌ی رحمت خدا نیست] در سایه‌ی عرش الهی خواهد بود.

● قاعده‌ی ۲۱۵۲ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ بهترین شفاعت‌ها، واسطه شدن در رساندن دو نفر به یکدیگر برای ازدواج است.

● قاعده‌ی ۲۱۵۳ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ اگر داوری که از خانواده‌ی مرد و داوری که از خانواده‌ی زن برای حل اختلافات میان زن و شوهر انتخاب می‌شوند، به راستی قصد اصلاح داشته باشند، خدای تعالی آنان را موفق به ایجاد توافق و صلح خواهد نمود.

● قاعده‌ی ۲۱۵۴ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ ازدواج زنان طلاق داده شده با شوهری که از او جدا شده‌اند، {اگر شرایط تشکیل مجدد زندگی مشترک حاصل شد} سودمندتر و پاکیزه‌تر {از ازدواج با مردان دیگر} است.

● قاعده‌ی ۲۱۵۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ زنان پلید برای مردان پلید و مردان پلید برای زنان پلید {مناسب} هستند.

● قاعده‌ی ۲۱۵۶ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ زنان پاک برای مردان پاک و مردان پاک برای زنان پاک {مناسب} هستند.

● قاعده‌ی ۲۱۵۷ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خدای تعالی دختر و پسر فقیری که با یکدیگر ازدواج کنند را از فضل خودش {ثروتمند و} بی‌نیاز

می‌سازد.

● قاعده‌ی ۲۱۵۸ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ از {موجبات یا نشانه‌های} سعادت منهایون این است که دخترانشان {در خردی خواستگار داشته باشند و ازدواج کنند که} در خانه‌ی پدر حیض نشوند.

● قاعده‌ی ۲۱۵۹ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ همان‌طور که میوه‌ی درختان در وقت رسیدن باید چیده شوند و الاّ خورشید آن‌ها را فاسد و باد، آن‌ها را پراکنده می‌سازد، دوشیزگان نیز وقتی به سن بلوغ رسیدند، باید شوهر کنند و الاّ در معرض {انحرافات} قرار خواهند گرفت.

● قاعده‌ی ۲۱۶۰ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ ازدواجی که در ساعت گرم روز {یا روزها و شب‌های گرم سال} خوانده شود، منجر به طلاق می‌گردد.

● قاعده‌ی ۲۱۶۱ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسی که در محاق ❁ ازدواج کند، دچار سقط فرزندان خواهد شد.

● قاعده‌ی ۲۱۶۲ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ بیش از یک زن گرفتن {برای کسی که نیاز و توانایی اداره‌شان را دارد} اسراف نیست.

☑ ازدواج موقت:

● قاعده‌ی ۲۱۶۳ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خدای تعالی به جای شراب {و هر مست‌کننده‌ی دیگر} که حرام نموده، ازدواج موقت را برای اصحاب منهج فردوسیان مقرر فرموده است.

● قاعده‌ی ۲۱۶۴ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ منهایون تا زمانی که ازدواج موقت نکرده باشند، {از این جهت} کامل نمی‌شوند.

● قاعده‌ی ۲۱۶۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ یکی از {تفریحات

سالم و { سرگرمی‌های منهایون، ازدواج موقت است.

●+ قاعده‌ی ۲۱۶۶ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر یک از اصحاب منهج فردوسیان که ازدواج موقت کند، خدای تعالی از هر قطره‌ی آب غسلش هفتاد فرشته می‌آفریند که تا روز قیامت برایش استغفار کنند و بر کسی که از ازدواج موقت دوری می‌نماید {یعنی آن را شرعی نمی‌داند، { لعنت بفرستند.

● قاعده‌ی ۲۱۶۷ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر یک از اصحاب منهج فردوسیان که برای رضای خدا و به دست آوردن ثواب و ابراز مخالفت با کسی که انکار دارد، ازدواج موقت نماید، خدای تعالی برای هر کلمه‌ای { که بینشان گفته شود { حسنه‌ای می‌نویسد و برای هر بار نزدیکی، گناهی می‌آمرزد و به قدر هر مویی که در غسل جنابت {از ازدواج موقت { بر آن بگذرد، آمرزیده می‌شود.

☑ پدر و مادر:

● قاعده‌ی ۲۱۶۸ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس پدر یا مادرش را غمگین کند، «عاقّ والدین» محسوب می‌شود.

●+ قاعده‌ی ۲۱۶۹ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ تند نگاه کردن به پدر و مادر {اگر موجب آزارشان باشد، از مراتب {عقوق است.

●+ قاعده‌ی ۲۱۷۰ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسی که غضبناک به پدر یا مادرش - که به او ظلم کرده‌اند - نگاه کند، خدای تعالی {تا توبه و تدارک نکند { نمازی از او قبول نمی‌کند.

● قاعده‌ی ۲۱۷۱ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ نگاه کردن {از روی محبت { به پدر و مادر، عبادت است.

- قاعده‌ی ۲۱۷۲ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسانی که با پدر و مادرشان به نیکی رفتار می‌کنند، فرزندان‌شان با آنان به نیکی رفتار خواهند کرد.
- قاعده‌ی ۲۱۷۳ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ بهترین نیکی درباره‌ی پدر و مادر، بازداشتن آن‌ها از انجام حرام است.
- قاعده‌ی ۲۱۷۴ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ پدر و مادر بر اثر بدرفتاری با فرزند، عاق فرزند قرار می‌گیرند.
- قاعده‌ی ۲۱۷۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهای که با پدر و مادرش مهربانی کند، خدای تعالی برایش خانه‌ای در بهشت می‌سازد.
- قاعده‌ی ۲۱۷۶ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ بدرفتاری و آزرده شدن پدر و مادر ممنوع شد زیرا خارج شدن از توفیق طاعت خداوندی است، موجب کفران نعمت است، از مصادیق ناسپاسی است، موجب کم‌شدن رغبت انسان‌ها به تولید نسل است و تربیت فرزندان را ناممکن می‌سازد.
- قاعده‌ی ۲۱۷۷ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ اطاعت از پدر و مادر، حتی اگر امر کنند که فرزند از خانواده یا مال خود جدا شود، از ایمان است.
- قاعده‌ی ۲۱۷۸ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ یک شبانه‌روز که پدر و مادر سالخورده‌ای با فرزند منهای خود انس بگیرند، برای آن فرزند از یک سال جهاد {در راه خدا} بهتر است.
- قاعده‌ی ۲۱۷۹ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ نیکی به پدر و مادر از جمله کارهایی است که خدای تعالی هیچ استثنایی در آن قرار نداده است و به پدر و مادر، چه نیکوکار باشند و چه بدکار، باید نیکی کرد.

● قاعده‌ی ۲۱۸۰ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خاله {در ثواب نیکی به او} به منزله‌ی مادر است.

● قاعده‌ی ۲۱۸۱ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ گاهی اوقات فرزندی در حال زنده‌بودن پدر و مادرش با آنان نیکی می‌کند و نیکوکار نوشته می‌شود ولی پس از مردنشان {فراموش‌شان می‌کند و} قرض‌هایشان را نمی‌پردازد و برایشان استغفار نمی‌کند، پس {بدین جهت} در نزد خدای تعالی «عاق والدین» نوشته می‌شود.

● قاعده‌ی ۲۱۸۲ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ گاهی اوقات فرزندی در حال زنده‌بودن پدر و مادرش با آنان بدرفتاری می‌کند و عاق والدین نوشته می‌شود ولی پس از مردنشان {بسیار یادشان می‌کند و} قرض‌هایشان را می‌پردازد و برایشان استغفار می‌کند، پس {بدین جهت} در نزد خدای تعالی «نیکوکار به پدر و مادر» نوشته می‌شود.

☑ صله‌ی رحم:

● قاعده‌ی ۲۱۸۳ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ گاهی اوقات، خدای تعالی عمر کسی که سه سال از عمرش باقی مانده را بر اثر صله‌ی رحم* به سی سال افزایش می‌دهد.

● قاعده‌ی ۲۱۸۴ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ صله‌ی رحم* اعمال را پاکیزه، ثروت را زیاد، اخلاق را نیکو، بلا را دفع، حساب را آسان، شهرها را آباد، از لغزش‌های بد جلوگیری کرده و اجل را به تأخیر می‌اندازد.

● قاعده‌ی ۲۱۸۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ بهترین صله‌ی رحم* آزار نرساندن به ارحام* است.

● قاعده‌ی ۲۱۸۶ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هزینه‌ی مالی در

راه { صله‌ی رحم، بیست و چهار برابر ثواب دارد.

● قاعده‌ی ۲۱۸۷ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ در روز قیامت، رجم و امانت بر دو سوی صراط می‌ایستند، پس هر منهجی که اهل صله‌ی رحم و امانتداری باشد، به بهشت می‌رسد و کسی که قاطع رحم و خائن در امانت باشد، در جهنم افکنده خواهد شد و اعمال دیگر به حالش سودی نخواهد داشت.

● قاعده‌ی ۲۱۸۸ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ ثواب صله‌ی رحم ﴿﴾ از تمام کارهای خیر، زودتر داده می‌شود.

● قاعده‌ی ۲۱۸۹ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ حتی فجّار ﴿﴾ اگر اهل صله‌ی رحم ﴿﴾ باشند، مالشان زیاد و عمرشان طولانی خواهد شد.

● قاعده‌ی ۲۱۹۰ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ رجم غیر مسلمان، یک حق [فقط حق خویشاوندی] و رجم مسلمان، دو حق [حق خویشاوندی و حق مسلمانی] بر اصحاب منهج فردوسیان دارد.

● قاعده‌ی ۲۱۹۱ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهجی‌ای که به سوی یکی از خویشانش { برای صله‌ی رحم و پرس و جو از حالش } قدم بردارد، خداوند متعال، به او پاداش یک‌صد شهید عطا می‌فرماید.

✓ قطع رحم:

● قاعده‌ی ۲۱۹۲ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ عقوبت قطع رحم ﴿﴾ در همین دنیا گریبانگیر صاحبش می‌شود.

● قاعده‌ی ۲۱۹۳ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس در راه بر هم زدن رابطه با خویشانش قدمی بردارد، خدای تعالی بر او خشم می‌گیرد و در دنیا و آخرت، لعنتش می‌نماید.

● قاعده‌ی ۲۱۹۴ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر گاه قطع رحم ﴿﴾ در جامعه یا خانواده‌ای مرسوم گردد، دارایی‌ها در دست بدان‌شان قرار خواهد گرفت.

● قاعده‌ی ۲۱۹۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ گاهی اوقات، خدای تعالی عمر کسی که سی سال از عمرش باقی مانده را بر اثر قطع رحم، به سه سال کاهش می‌دهد.

● قاعده‌ی ۲۱۹۶ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ مبعوض‌ترین کارها در نزد خدای تعالی پس از شرک ﴿﴾، قطع رحم ﴿﴾ است.

☑ نوزاد:

● قاعده‌ی ۲۱۹۷ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ آغشته کردن سر نوزاد به خون عقیقه ﴿﴾، شرک [و از آداب جاهلیت] است.

● قاعده‌ی ۲۱۹۸ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ اگر {در حالت ناچاری} زن یهودی یا مسیحی به نوزاد مسلمانی شیر بدهند، بهتر از این است که از زنی ناصبی ﴿﴾ شیر بخورد.

● قاعده‌ی ۲۱۹۹ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ شیری که شیرخوار می‌خورد {بسته به این که از چه زنی باشد} در تربیت آینده‌اش تأثیر دارد.

● قاعده‌ی ۲۲۰۰ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ شیری که شیرخوار می‌خورد، طبیعت او را {به سمت بهتر شدن یا بدتر شدن} تغییر می‌دهد.

● قاعده‌ی ۲۲۰۱ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ زیبا یا زشت بودن شیردهنده از طریق شیر به شیرخوار منتقل شده و موجب زیبا یا زشت شدن شیرخوار می‌شود.

● قاعده‌ی ۲۲۰۲ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ اذان و اقامه گفتن

در گوش راست و چپ نوزاد، مایه‌ی نگهداری او از شیطان است.
• قاعده‌ی ۲۲۰۳ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ {معمولاً} نوزادی
کامش با آب فرات برداشته شده باشد، از اصحاب منهج فردوسیان
می‌شود.

• قاعده‌ی ۲۲۰۴ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ برداشتن کام نوزاد
با تربت حضرت سیدالشهداء (علیه‌السلام) موجب ایمنی‌اش {از بلاهای
جسمی و روحی} می‌شود.

• قاعده‌ی ۲۲۰۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر نوزادی که برای
اصحاب منهج فردوسیان متولد می‌شود، در نزد استاد اعظم
(صلی‌الله‌علیه‌وآله‌وسلم) محبوب‌تر از آنچه خورشید بر آن می‌تابد است.

• قاعده‌ی ۲۲۰۶ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ جنین‌هایی که سقط
می‌شوند اگر در دوران جنینی نام‌گذاری نشده باشند، در روز قیامت از
پدرشان گله و بازخواست خواهند کرد.

✓ **کودک:**

• قاعده‌ی ۲۲۰۷ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ شیر دادن به
بعد از دو سالگی (از شیر گرفته‌شدن)، موجب محرمیت نمی‌شود.

✓ **فرزند:**

• قاعده‌ی ۲۲۰۸ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ نیکوکاری با فرزندان
{هم‌ارزش و مانند} نیکوکاری با پدر و مادر است.

•+ قاعده‌ی ۲۲۰۹ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ ادب آموختن به
فرزندان {یعنی آشنا کردن آنان با قواعد نظری و قوانین عملی منهج
فردوسیان} بهتر از صدقه دادن در هر روز است.

- قاعده‌ی ۲۲۱۰ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ برای اصحاب منهج فردوسیان در هر بار بوسیدن فرزندان‌شان، درجه‌ای به قدر پانصد سال راه، در بهشت است.
- قاعده‌ی ۲۲۱۱ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهای که فرزندش را ببوسد، خدای تعالی برایش حسنه‌ای می‌نویسد.
- قاعده‌ی ۲۲۱۲ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس فرزندش خوشحال کند، خدای متعال در روز قیامت او را خوشحال خواهد کرد.
- قاعده‌ی ۲۲۱۳ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهای که به فرزندش قرآن خواندن بیاموزد {در آخرت} لباسی به او و همسرش پوشانده خواهد شد که از نورش چهره‌ی بهشتیان، روشن شود.
- قاعده‌ی ۲۲۱۴ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ از هر منهای که دو فرزند بمیرد و برای خدا صبر نماید، حجابی بین او و آتش جهنم خواهند بود.
- قاعده‌ی ۲۲۱۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کارهای خیر فرزندان موجب آمرزش پدر و مادر می‌شود.
- قاعده‌ی ۲۲۱۶ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ یکی از حقوق دختر بر پدر این است که او را زود شوهر بدهد.
- قاعده‌ی ۲۲۱۷ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهای که دخترش را خوشحال کند، مانند آن است که برده‌ای از فرزندان حضرت اسماعیل (علیه‌السلام) را آزاد کرده باشد.
- قاعده‌ی ۲۲۱۸ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ از {نشانه‌ها یا موجبات} سعادت، داشتن فرزند صالح است.
- + قاعده‌ی ۲۲۱۹ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ وقتی انسان می-

میرد، تمام اعمالش - مگر فرزند صالحی که از او مانده باشد تا برایش دعا و استغفار کند - قطع می‌شود.

● قاعده‌ی ۲۲۲۰ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسی که فرزند ندارد {در برخی مواقع} به خواری و ذلت می‌افتد.

● قاعده‌ی ۲۲۲۱ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ اگر کسی که فرزنددار نمی‌شود، انگشتی با نگیں فیروزه بگیرد و بر آن بنویسد «رَبِّ لَا تَذَرْنِي فَرْدًا وَأَنْتَ خَيْرُ الْوَارِثِينَ»، فرزندى روزى اش خواهد شد.

● قاعده‌ی ﴿۲﴾: در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسب مال حرام، اثرش را در فرزندان انسان نشان می‌دهد.

● قاعده‌ی ﴿۲﴾: در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسی که مال حرامی کسب کند و با آن ازدواج نماید، فرزندى که از آن ازدواج حاصل می‌شود [و به چنین فرزندى، «مميز» گفته می‌شود،] تا هفت پشتش پاک نمی‌شود.

☑ نام‌ها:

+ ● قاعده‌ی ۲۲۲۲ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر خانواده‌ای که در میان‌شان هم‌نام پیامبری باشد، فرشته‌ای هر صبح و شام، آن خانواده را تقدیس ﴿۱﴾ می‌کند.

● قاعده‌ی ۲۲۲۳ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ فقر در {ملکوت} خانه‌ای که نام «محمد»، «احمد»، «علی»، «حسن»، «حسین»، «جعفر»، «طالب»، «عبدالله» یا «فاطمه» در آن باشد، داخل نمی‌شود.

● قاعده‌ی ۲۲۲۴ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ شیطان از منهجیونی که نام‌شان «محمد» یا «علی» باشد، به شدت باز داشته می‌شود.

- قاعده‌ی ۲۲۲۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر خانه‌ای که یکی از ساکنانش «محمد» نام داشته باشد، هر روز {توسط فرشتگان} تقدیس ﴿می‌شود.
- قاعده‌ی ۲۲۲۶ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ اهل هر خانه‌ای که یکی از ساکنانش «محمد» نام داشته باشد، صبح و شام در خیر هستند.
- قاعده‌ی ۲۲۲۷ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ انسان‌ها با نام‌هایی که در دنیا داشته‌اند {چه زیبا و چه زشت} در روز قیامت صدا زده می‌شوند.
- قاعده‌ی ۲۲۲۸ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ «خُمیراء» از نام‌هایی است که خدای تعالی دشمن می‌دارد.
- قاعده‌ی ۲۲۲۹ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس سه [یا چهار] پسر داشته باشد و یکی را به نام مبارک «محمد» نام‌گذاری نکرده باشد، به آن حضرت جفا ﴿کرده است.
- قاعده‌ی ۲۲۳۰ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر سفره‌ای که «محمد» یا «احمد» نامی بر آن بنشیند، {توسط ملائکه} تقدیس ﴿می‌شود.
- قاعده‌ی ۲۲۳۱ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ از نیکی و سنت این است که افراد از کنیه‌ای ﴿با نام پدرشان خوانده شوند.
- قاعده‌ی ﴿ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس که همسرش حامله باشد اگر نیت کند نامش را «محمد» یا «علی» بگذارد، فرزندش پسر می‌شود.
- قاعده‌ی ﴿ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس نیت کرده باشد اگر فرزندش پسر شود، نامش را «محمد» یا «علی» خواهد گذاشت ولی بعد از تولد، به وعده‌اش وفا نکند، فرزندش از او پس گرفته خواهد شد.

✓ برده:

- قاعده‌ی ۲۲۳۲ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ شهادت برده {علیه کسی در محکمه پذیرفته نیست.
- قاعده‌ی ۲۲۳۳ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر مؤمنی که برده‌ی مؤمنی را آزاد کند، به هر عضوی {از اعضای برده} که آزاد شود، عضوی از آزاد کننده از آتش جهنم آزاد می‌شود.
- قاعده‌ی ۲۲۳۴ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ حدّی که بر برده جاری می‌شود، نصف حدّ مرد آزاد است.

✓ کنیز:

- قاعده‌ی ۲۲۳۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ شهادت کنیز {علیه کسی در محکمه پذیرفته نیست.
- قاعده‌ی ۲۲۳۶ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ حدّی که بر کنیز جاری می‌شود، نصف حدّ زن آزاد است.
- قاعده‌ی ۲۲۳۷ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر مؤمنی که کنیز مؤمنه‌ای را آزاد کند، در مقابل هر دو عضو از کنیز، یک عضو از آتش جهنم آزاد می‌شود.

✓ جدایی (۲):

✓ طلاق:

- قاعده‌ی ۲۲۳۸ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ سه طلاق در یک مجلس، یک طلاق محسوب می‌شود.
- قاعده‌ی ۲۲۳۹ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خدای تعالی

خانه‌ای که بر اثر طلاق، ویران شده {و بدون سکنه مانده باشد} را دشمن می‌دارد.

• قاعده‌ی ۲۲۴۰ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هیچ حلالی در نزد خدای متعالی، مبعوض‌تر از طلاق نیست.

• قاعده‌ی ۲۲۴۱ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خدای تعالی مردی را که در صدد چشیدن زن‌های مختلف باشد و {به این جهت} زیاد طلاق بدهد، دشمن می‌دارد.

• قاعده‌ی ۲۲۴۲ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خدای تعالی زنی را که در صدد چشیدن مرده‌های مختلف باشد و {به این جهت} زیاد طلاق بگیرد را دشمن می‌دارد و از رحمت خود دور می‌سازد.

• قاعده‌ی ۲۲۴۳ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر گاه طلاق واقع شود، عرش الهی {از عظمت آن} به لرزه درمی‌آید.

✓ خانه (۲):

• قاعده‌ی ۲۲۴۴ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ شومی خانه به تنگی آن و داشتن همسایگان ناپاک است.

• قاعده‌ی ۲۲۴۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خانه‌ی تنگ داشتن از {نشانه‌ها یا موجبات} بدبختی است.

+ • قاعده‌ی ۲۲۴۶ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ روشن کردن چراغ {در خانه}، قبل از غروب، فقر را دور و روزی را زیاد می‌کند.

• قاعده‌ی ۲۲۴۷ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خانه‌ی وسیع داشتن، موجب راحتی و خوش‌بختی [اصحاب منهج فردوسیان] است.

+ ● قاعده‌ی ۲۲۴۸ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خانه‌هایی که بیش از هشت ذراع* ارتفاع داشته باشد، محل سکونت جن و شیطان می‌شود.

+ ● قاعده‌ی ۲۲۴۹ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ نوشتن آیه‌ی الکرسی بر دیوار خانه، موجب دور شدن جتّیان از آنجا می‌شود.

● قاعده‌ی ۲۲۵۰ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس بنایی بیش از نیازش یا برای فخرفروشی بسازد، روز قیامت به صورت آتشین به گردنش آویخته خواهد شد.

● قاعده‌ی ۲۲۵۱ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ {یکی از عذاب‌های الهی برای} کسی که حقوق واجبه‌ی مالش را نمی‌پردازد {این است که او را} گرفتار ساختن بناهایی می‌کند که نتواند از آن بهره‌ای ببرد.

● قاعده‌ی ۲۲۵۲ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسی که مال حرامی به دست بیاورد {گاهی اوقات به کیفر این کارش} دچار بنایی {غیر ضروری} می‌شود.

+ ● قاعده‌ی ۲۲۵۳ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ فرشتگان به خانه‌ای که مجسمه [ی انسان] در آن باشد، وارد نمی‌شوند.

+ ● قاعده‌ی ۲۲۵۴ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ باقی گذاشتن تار عنکبوت در خانه، موجب فقر می‌شود.

☑ ورود و خروج به خانه:

+ ● قاعده‌ی ۲۲۵۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ «بِسْمِ اللَّهِ» گفتن در وقت وارد شدن به خانه، موجب فرار شیاطین، نزول برکت* و اُنس ملائکه است.

- قاعده‌ی ۲۲۵۶ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ داخل شدن در خانه‌های غیر مسکونی‌ای که کالا {یا سودی} در آن دارند، اشکال ندارد.
- قاعده‌ی ۲۲۵۷ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس وقتی برای برآوردن حاجتی از منزل خارج می‌شود، صورتش را با گلاب بشوید، تنگدستی و خواری‌ای به او نخواهد رسید.
- + قاعده‌ی ۲۲۵۸ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهجی که در وقت خارج شدن از خانه، دعای مخصوص * بخواند، شیاطین از او دور و فرشتگان به او رو می‌آورند.
- + قاعده‌ی ۲۲۵۹ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهجی که در وقت خارج شدن از خانه، دعای مخصوص * بخواند، خدای متعال امور دنیا و آخرتش را کفایت می‌کند.
- + قاعده‌ی ۲۲۶۰ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس در وقت خارج شدن از خانه‌اش ده مرتبه سوره‌ی توحید بخواند، تا زمانی که برگردد، همواره در حفظ الهی خواهد بود.
- + قاعده‌ی ۲۲۶۱ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسی که در وقت خارج شدن از منزل، اذکار و دعاهای مخصوص * بخواند، تا زمانی که برگردد، در ضمان {و محافظت} خداست.
- قاعده‌ی ۲۲۶۲ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر یک از اصحاب منهج فردوسیان که در وقت خارج شدن از منزل، تعویذ مخصوص * بخواند، خدای تعالی گناهانش را می‌آمرزد، دغدغه‌هایش را کفایت می‌کند و او را از بدی، ننگه می‌دارد.
- + قاعده‌ی ۲۲۶۳ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر گاه کسی در

هنگام خارج شدن از منزلش «بِسْمِ اللَّهِ» بگوید، فرشتگان به او می‌گویند: «سلامتی یافتی»؛ چون «لَا حَوْلَ وَ لَا قُوَّةَ إِلَّا بِاللَّهِ» بگوید، فرشتگان می‌گویند: «کفایت شدی»؛ چون «تَوَكَّلْتُ عَلَى اللَّهِ» بگوید، فرشتگان می‌گویند: «از هر ناملایم و شری {نگه داشته شدی} و چون «آمَنْتُ بِاللَّهِ» بگوید، فرشتگان می‌گویند: «هدایت یافتی».

✓ زن (۲):

- قاعده‌ی ۲۲۶۴ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ بی‌تردید، کید {و نیرنگ} زنان، بزرگ است.
- قاعده‌ی ۲۲۶۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ {بسیار} هم‌سخن شدن با زن‌ها، دل را می‌میراند.
- قاعده‌ی ۲۲۶۶ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ زن، مثل استخوان کج است که اگر بخواهند او را راست کنند، می‌شکند ولی اگر با او به مدارا رفتار نمایند، بهره‌ها خواهند برد.
- قاعده‌ی ۲۲۶۷ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر زنی که عطر زده و از خانه‌اش خارج شود تا زمانی که به خانه برگردد، مورد لعنت است.
- قاعده‌ی ۲۲۶۸ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هم‌سخن شدن با زن احمق، موجب گرفتاری است و فرزندانش تباهند.
- + قاعده‌ی ۲۲۶۹ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ {گاهی} برکت ☉، در مخالفت کردن با نظرات [سست و احساسی] زن‌هاست.
- قاعده‌ی ۲۲۷۰ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ اطاعت کردن از زنان، {در خیلی موارد} پشیمانی به بار می‌آورد.

- + • قاعده‌ی ۲۲۷۱ (۲): در منہاج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کم‌خرج بودن زن، از نشانه‌های برکت ❀ اوست.
- قاعده‌ی ۲۲۷۲ (۲): در منہاج فردوسیان اعتقاد دارند؛ بهترین محل عبادت برای منہاجیات، خانه‌هایشان است.
- قاعده‌ی ۲۲۷۳ (۲): در منہاج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خدای تعالی غیرت را در وجود زن‌ها قرار داده {که نمی‌توانند شوهرشان را با زن دیگری ببینند} ولی زنی که بر غیرتش صبر کند، پاداش مهاجر در راه خدا خواهد داشت.
- قاعده‌ی ۲۲۷۴ (۲): در منہاج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خارج شدن زن از خانه {از لحاظ میزان خطر و انحراف} مانند داخل شدن مرد بیگانه‌ی غیر مطمئن در خانه است.
- قاعده‌ی ۲۲۷۵ (۲): در منہاج فردوسیان اعتقاد دارند؛ بهترین چیز برای زن این است که مردان {بیگانه و نامحرم} را نبیند و مردان {بیگانه و نامحرم} نیز او را نبینند.
- قاعده‌ی ۲۲۷۶ (۲): در منہاج فردوسیان اعتقاد دارند؛ شومی زن در زیاد بودن مهر و سختی زایمانش است.
- قاعده‌ی ۲۲۷۷ (۲): در منہاج فردوسیان اعتقاد دارند؛ بهترین منہاجیات، خوش‌روتترین و کم‌مهریه‌ترین آن‌هاست.
- + • قاعده‌ی ۲۲۷۸ (۲): در منہاج فردوسیان اعتقاد دارند؛ یکی از برکت‌های ❀ زن، کم بودن مهریه‌اش است.
- قاعده‌ی ۲۲۷۹ (۲): در منہاج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کم بودن مهریه‌ی زن، از نشانه‌های فضیلت اوست.
- قاعده‌ی ۲۲۸۰ (۲): در منہاج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خدای تعالی برای

حقی که از زنی ضایع شود، همانند حقی که از یتیمی ❀ ضایع شود، خشم می‌گیرد.

● قاعده‌ی ۲۲۸۱ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ راه رفتن مرد در میان دو زن، موجب ایجاد فراموشی {برای مرد} می‌شود.

● قاعده‌ی ۲۲۸۲ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ {زیاد} خلوت کردن با زنان و کامجویی از آنان، قلب را فاسد می‌کند.

● قاعده‌ی ۲۲۸۳ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ شومی در زبانِ زنان {بدزبان} است.

● قاعده‌ی ۲۲۸۴ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ دوستی {افراطی} زنان، شمشیر شیطان {برای به هلاکت رساندن اصحاب منهج فردوسیان} است.

● قاعده‌ی ۲۲۸۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس زنان را {زیاده} دوست بدارد از زندگی‌اش بهره‌مند نخواهد شد.

● قاعده‌ی ۲۲۸۶ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ زن {زشت و} سیاه‌بچه‌آور، از زن زیبا {و سفید} نازا، بهتر است.

●+ قاعده‌ی ۲۲۸۷ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر مردی که زنی او را اداره کند، ملعون {و دور از رحمت} است.

● قاعده‌ی ۲۲۸۸ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ نائحه ❀ اگر توبه نکند، روز قیامت در حالی برانگیخته خواهد شد که پیراهنی از قِطران ❀ و زرهی از میخ {آتشین} به تن داشته باشد.

☑ حاملگی:

● قاعده‌ی ۲۲۸۹ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر یک از

منهجیات که حامله شود، به منزله‌ی روزه‌دار ایستاده {به نماز} که با مال و جاننش در راه خدا جهاد می‌کند، است.

+ ● قاعده‌ی ۲۲۹۰ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خواندن سوره‌ی قدر به صورت مخصوص * موجب پسر شدن حمل می‌شود.

+ ● قاعده‌ی ۲۲۹۱ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خواندن آیه‌ی الکرسی به صورت مخصوص * موجب پسر شدن حمل می‌شود.

+ ● قاعده‌ی ۲۲۹۲ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس که همسرش حامله باشد اگر نیت کند نامش را «محمد» یا «علی» بگذارد، فرزندش پسر می‌شود.

+ ● قاعده‌ی ۲۲۹۳ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس نیت کرده باشد اگر فرزندش پسر شود، نامش را «محمد» یا «علی» خواهد گذاشت ولی بعد از تولد، به وعده‌اش وفا نکند، فرزندش از او پس گرفته خواهد شد.

● قاعده‌ی ۲۲۹۴ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ پاداش منهجیات برای زایمان را - از شدت زیادی - کسی نمی‌داند.

● قاعده‌ی ۲۲۹۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر مکیدن شیرخوار {برای مادر منهجی‌اش}، پاداشی مانند آزاد کردن برده‌ای از فرزندان حضرت اسماعیل (علیه‌السلام) دارد.

+ ● قاعده‌ی ۲۲۹۶ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر گاه یکی از منهجیات، شیرخوارش را {پس از دو سال شیر دادن}، از شیر باز گیرد، فرشته‌ای بزرگوار بر پهلویش می‌زند و می‌گوید: «گناهانت بخشیده شد».

✓ حیض (عادت ماهانه):

- قاعده‌ی ۲۲۹۷ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ حیض، حالت ناملایم، آلوده و زیان‌باری {برای حائض و مردی که با او نزدیکی کند} است.
- قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ رنگ کردن موها در ایام عادت ماهانه (حیض) موجب حضور یافتن شیطان {و بروز برخی ضررها} می‌شود.
- قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ رنگ کردن موها در ایام نفاس ❁ موجب حضور یافتن شیطان {و بروز برخی ضررها} نمی‌شود.
- قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ از {موجبات یا نشانه‌های} سعادت منہاجیون این است که دخترانشان {در خردی خواستگار داشته باشند و ازدواج کنند که} در خانه‌ی پدر حیض نشوند.
- قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ نزدیکی کردن با زن در حال حیض، {علاوه بر این که گناه دارد، اگر منجر به تولد فرزندی شود،} موجب ایجاد جُدام ❁ در فرزند می‌گردد.

✓ شوهرداری:

- قاعده‌ی ۲۲۹۸ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ ثواب آب دادن به شوهر {برای منہاجیات} بهتر از عبادت یک سال است که روزهایش روزه و شب‌هایش مشغول نماز باشد و خدای تعالی برایش به هر جُرعه‌ای ❁، شهری در بهشت می‌سازد و شصت گنااهش را می‌آمرزد.
- قاعده‌ی ۲۲۹۹ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر یک از منہاجیات که لوازم منزل شوهرش را به قصد مرتب کردن، جابجا کند، خدای تعالی به او نظر {رحمت} می‌فرماید و او را عذاب نخواهد نمود.

+ ● قاعده‌ی ۲۳۰۰ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر زنی که شوهرش را مسخره کند، {تا زمانی که بمیرد یا توبه نماید} همواره در لعنت خدا و فرشتگان و پیامبران خواهد بود.

● قاعده‌ی ۲۳۰۱ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خدای تعالی و پیامبرش از زنی که بی‌جهت {و بدون عذر موجه} مهریه‌اش را ببخشد و تقاضای طلاق نماید، بیزارند.

● قاعده‌ی ۲۳۰۲ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر زنی که با شوهرش بد اخلاقی کند، در هر شب و روز مانند ریگ‌های بیابان، برایش سنگینی {و کیفر} نوشته می‌شود.

● قاعده‌ی ۲۳۰۳ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر زنی که بر روزی خدادادی صبر نکند و شوهرش را {برای کسب درآمد بیشتر} در تنگنا قرار دهد، تا زمانی که در این حال باشد، خداوند بر او غضبناک خواهد بود و هیچ کار نیکی از او قبول نخواهد کرد.

✓ امور جنسی (۲):

☑ مردان:

+ ● قاعده‌ی ۲۳۰۴ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ نزدیکی کردن با زن در حال حیض، {علاوه بر این که گناه دارد، اگر منجر به تولد فرزندی شود،} موجب ایجاد جُدام ☉ در فرزند می‌گردد.

● قاعده‌ی ۲۳۰۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ نزدیکی کردن پیاپی - بدون آن که بعد از هر نزدیکی غسل شود - به متولد شدن فرزندی دیوانه می‌انجامد.

- قاعده‌ی ۲۳۰۶ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ نگه داشتن منی در حال نزدیکی، منجر به ایجاد سنگ {مثانه} و عُسر البول ❁ می‌شود.
- قاعده‌ی ۲۳۰۷ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ نزدیکی کردن در اول شب [که معمولاً معده و عروق، پُر است] موجب قولنج❁، فلج❁، لَقوه❁، نقرس❁، سنگ {مثانه و کلیه}، تقطیر❁، فُتق❁ و ضعیف شدن بینایی می‌شود.
- قاعده‌ی ۲۳۰۸ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ در جنابت، فقط ظاهر بدن جُنُب❁ می‌شود و قسمت‌های باطنی [مثل دهان، داخل بینی و داخل گوش] جُنُب❁ نمی‌شود.
- قاعده‌ی ۲۳۰۹ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ نزدیکی کردن در آخر شب، برای بدن بهتر است و امید بیشتری برای ایجاد فرزند می‌رود و اگر فرزندی پدید آید، خوش‌عقل‌تر خواهد بود.
- قاعده‌ی ۲۳۱۰ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ مالیدن پستان‌های زن قبل از نزدیکی، موجب جمع شدن آب {شهوة} و آماده شدنش برای نزدیکی است.
- قاعده‌ی ۲۳۱۱ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ ادرار کردن {دقایقی} بعد از نزدیکی {و خروج منی} موجب ایمنی از ابتلا به سنگ {مثانه یا کلیه} می‌شود.
- قاعده‌ی ۲۳۱۲ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ آشامیدن شربت عسل بعد از نزدیکی، موجب برگشتن مقدار {انرژی} از دست رفته به بدن است.
- قاعده‌ی ۲۳۱۳ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ نگاه کردن یا

نزدیکی با { زن زیبا [ی خنده‌رو و شاد،] موجب از بین رفتن { غلبه‌ی } بلغم ❁ و { نگاه کردن یا نزدیکی با } زن سیاه‌رنگ، موجب هیجان تلخه ❁ و غلبه‌ی سوداء ❁ می‌شود.

● قاعده‌ی ۲۳۱۴ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ نزدیکی کردن با زن، موجب پیری {زودرس} شده و گاهی اوقات، کشنده است.

● قاعده‌ی ۲۳۱۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ نزدیکی کردن با شکم پُر، موجب پیری {زودرس} شده و گاهی اوقات، کشنده است.

● قاعده‌ی ۲۳۱۶ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ دوری گزیدن {بدون دلیل} مرد از همسرش {در روابط جنسی}، موجب عذاب قبر می‌شود.

● قاعده‌ی ۲۳۱۷ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسی که {زیبایی-های} زنی را برای مردی بازگو کند و آن مرد، {ندیده عاشق شود و} به فتنه و گناه افتد، گناهش مانند {همان} کسی است که {عاشق شده و} به فحشا افتاده است.

+● قاعده‌ی ۲۳۱۸ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر گاه زن و مرد در هنگام نزدیکی، برهنه {کامل} باشند، فرشتگان از بینشان بیرون می‌روند.

● قاعده‌ی ۲۳۱۹ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ نزدیکی کردن قبل از بازی کردن {و آماده نمودن زن برای نزدیکی} از جفاست ❁.

+● قاعده‌ی ۲۳۲۰ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ {اثر} روزه گرفتن {گرسنگی و تشنگی کشیدن بر شهوت جنسی، مانند} بُریدن بیضه‌هاست.

● قاعده‌ی ۲۳۲۱ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کم نزدیکی کردن، موجب طول عمر می‌شود.

- قاعده‌ی ۲۳۲۲ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ اگر زن و مردی در حضور کودکی {چه دختر و چه پسر} نزدیکی کنند، آن کودک {در بزرگسالی} آلوده به زنا خواهد شد و رستگار نخواهد گردید.
- قاعده‌ی ۲۳۲۳ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ بلند گذاشتن موی سر و بدن {سینه، شکم و عانه} شهوت جنسی را در مردان، کاهش می‌دهد.
- قاعده‌ی ❀ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ نوره کشیدن، شهوت جنسی را زیاد، بدن را قوی و پیه کلیه‌ها را افزایش می‌دهد.
- قاعده‌ی ۲۳۲۴ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس {لذت} نزدیکی با دوشیزگان ❀ را بچشد، {در صورت توانایی} هرگز ترک نخواهد کرد.
- قاعده‌ی ❀ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خوردنِ انار، موجب زیاد شدنِ آب {نطفه و قوه‌ی جنسی} می‌شود.
- قاعده‌ی ❀ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خوردنِ زردک ❀ موجب محکم شدنِ آلت جنسی مرد {در وقت نُعُوظ} می‌شود.
- قاعده‌ی ❀ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خوردن کاسنی موجب زیاد شدنِ آب {نطفه و توانایی جنسی} می‌گردد.
- قاعده‌ی ❀ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ {خوردنِ پیاز، موجب تقویت قوه‌ی جنسی و زیاد شدنِ منی می‌شود.
- قاعده‌ی ❀ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ سُرمه کشیدن {خصوصاً قبل از خواب شب} موجب تقویت قوه‌ی جنسی می‌شود.
- قاعده‌ی ❀ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ {استعمالِ بوی خوش، توانایی جنسی را افزایش می‌دهد.

- قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خوردنِ خرمای بَرنی موجب تقویت قوه‌ی جنسی است.
- قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ نوشیدنِ {معجون} شیر با عسل، برای تقویت {قوای جنسی و تولید} نطفه‌ی {سالم} مفید است.
- قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خوردنِ هَلیم❁، موجب تقویت و افزایش قوه‌ی جنسی می‌شود.
- + قاعده‌ی ۲۳۲۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر گاه منهجی‌ای قصد نزدیکی با همسر {دائم یا موقتش} را داشته باشد، دو فرشته او را در بر می‌گیرند و مانند کسی است که شمشیرش را در راه خدا از نیام❁ برکشیده است باشد و چون نزدیکی کند، گناهانش مانند برگ درختان {در پاییز} می‌ریزد و چون غسل {جنابت} کند، از گناهانش خارج می‌شود.
- قاعده‌ی ۲۳۲۶ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسانی که پیرو شهوات هستند، می‌خواهند که اصحاب منهج فردوسیان نیز دچار انحراف شدید {جنسی} باشند.
- قاعده‌ی ۲۳۲۷ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خدای تعالی با عبادتی مانند عفت جنسی {از آلوده شدن به ممنوعات جنسی} پرستیده نشده است.
- قاعده‌ی ۲۳۲۸ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ بیشترین چیزی که موجب جهنمی شدن مردم می‌شود، {مراعات نکردن قوانین و حدود} شهوت جنسی است.

- قاعده‌ی ۲۳۲۹ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ منهج‌ای که در دنیا مراقب شهوتش باشد، در بهشت، پادشاهی خوش و شادمان خواهد بود.
- قاعده‌ی ۲۳۳۰ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ منهج‌ای که مراقبت لازم در امور جنسی نداشته باشد، برهنه و در حالی که عورتش پیداست، وارد بهشت خواهد شد.
- قاعده‌ی ۲۳۳۱ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ برخی شهوترانی‌های کوتاه‌مدت، غصه‌های طولانی‌مدتی در پی دارد.
- قاعده‌ی ۲۳۳۲ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ مردی که با خودش نزدیکی کند، خدای تعالی در روز قیامت با او سخن نخواهد گفت، به او نظر نخواهد کرد و برایش عذابی دردناک خواهد بود.
- قاعده‌ی ۲۳۳۳ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ مردی که اجازه دهد با او لواط شود، خدای تعالی در روز قیامت با او سخن نخواهد گفت، به او نظر نخواهد کرد و برایش عذابی دردناک خواهد بود.
- قاعده‌ی ۲۳۳۴ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسی که شب قبل از سفری که بیش از سه شبانه‌روز طول می‌کشد، نزدیکی کند و فرزندی ایجاد شود، آن فرزند، یاور ظالمان خواهد بود.
- قاعده‌ی ۲۳۳۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ شوخی‌های جنسی قبل از نزدیکی، نزدیکی را {برای مرد و زن} پاکیزه‌تر {و خوشمزه‌تر} می‌کند.
- + قاعده‌ی ۲۳۳۶ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ فرشتگان در زمانی که اصحاب منهج فردوسیان با همسرانشان بازی {و شوخی‌های جنسی} می‌کنند، {در نزدشان} حضور می‌یابند.

- قاعده‌ی ۲۳۳۷ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ نگاه کردن مرد در شرمگاه زنش هنگام نزدیکی، اگر منجر به تولد کودکی شود، باعث کور شدن کودک خواهد شد.
- قاعده‌ی ۲۳۳۸ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ سخن گفتن در حال نزدیکی، اگر منجر به تولد کودکی شود، باعث گنگی کودک خواهد بود.
- قاعده‌ی ۲۳۳۹ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ اگر کسی که خضاب* بسته، نزدیکی کند و فرزندی ایجاد شود، مُخْتَث* خواهد بود.
- قاعده‌ی ۲۳۴۰ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسی که در حضور کودکی ممیّز* نزدیکی کند، اگر فرزندی ایجاد شود، مشهور به فسق و فجور خواهد بود.
- قاعده‌ی ۲۳۴۱ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ نزدیکی کردن بعد از احتلام* و قبل از غسل، اگر منجر به تولد کودکی شود، باعث دیوانگی کودک خواهد بود.
- قاعده‌ی ۲۳۴۲ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسی که بیش از توان جنسی‌اش زن بگیرد {و نتواند آنان را تأمین جنسی کند} و به گناه افتند، گناهِش به گردن او خواهد بود.
- قاعده‌ی * (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خوردن مخلوط سویق* و روغن زیتون، گوشت را می‌رویاند، استخوان را محکم می‌کند، پوست را نرم می‌سازد و بر توانایی جنسی می‌افزاید.
- قاعده‌ی * (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خوردن زیتون موجب افزایش {توان جنسی و} آب نطفه می‌شود.
- قاعده‌ی * (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خوردن نان با سرکه،

علاقه به زنا را از بین می‌برد.

☑️ زنان:

- قاعده‌ی ۲۳۴۳ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر زن، {جنسی} شوهرش است.
- قاعده‌ی ۲۳۴۴ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خوشنودی زن در {زندگی، بستگی به} رضایتش از زناشویی ❁ دارد.
- + قاعده‌ی ۲۳۴۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خوردن شیر، سرکه، گشنیز و سیب ترش {و ترشیجات} در هفته‌ی اول زفاف توسط عروس، موجب سرد و عقیم شدن رحمش می‌گردد.
- قاعده‌ی ۲۳۴۶ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ زنان دارای کپل‌های ❁ بزرگ، نجابت بیشتری دارند.
- قاعده‌ی ۲۳۴۷ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ با پا پریدن بانوان در آب {مانند استخر، رود و دریا} موجب وارد شدن آب در رحم {و ایجاد فساد در آن} می‌گردد.

✓ امور درمانی (۲):

- قاعده‌ی ۲۳۴۸ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر انسان، طبیب خودش است {یعنی در موارد بسیار} درد و درمان خود را {به تجربه} می‌فهمد.
- + قاعده‌ی ۲۳۴۹ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر مریضی که در اول یک‌سوم آخر شب، وضو بگیرد و دو رکعت نماز بخواند و در سجده‌ی آخرش، دعای مخصوص* بخواند و با اصرار، شفایش را بخواهد، شفا

می‌یابد.

● قاعده‌ی ۲۳۵۰ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسی که بدون داشتن مرض، تمارض می‌کند {یعنی خود را به مریضی می‌زند} را نمی‌توان از مردم {تربیت‌شده و فرهیخته} به شمار آورد.

● قاعده‌ی ۲۳۵۱ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ غصه خوردن، موجب پیری {زودرس} می‌شود.

● قاعده‌ی ۲۳۵۲ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خوردن حلوای جوارش، زیاد حمام رفتن، زیاد نزدیکی کردن، زیاد در آفتاب {پشت به خورشید} نشستن و نخوردن غذاهای {با مزاج} سرد، بلغم را ریشه‌کن می‌کند.

● قاعده‌ی ۲۳۵۳ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خوردن خوراکی‌های خنک و نرم، استراحت دادن به بدن، پرهیز از تحرک زیاد و بسیار نگاه کردن به صورت کسی که دوستش دارند، غلبه‌ی صفر را از بین می‌برد.

● قاعده‌ی ۲۳۵۴ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ فصد و پیوسته نوره کشیدن، غلبه‌ی سوداء را از بین می‌برد.

● قاعده‌ی ۲۳۵۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ استفراغ کردن موجب فرونشاندن غلبه‌ی سوداء {و کاهش اضطراب و ترس} است.

● قاعده‌ی ۲۳۵۶ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ راه رفتن در گرمای شدید، با شکم گرسنه، برای بدن‌های لاغر ضرر دارد ولی برای بدن‌های چاق، مفید است.

● قاعده‌ی ۲۳۵۷ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس {روح یا جسم} انسانی را {به کمک علم الادیان یا علم الابدان} زنده کند، گویا تمام

مردم را زنده کرده است.

● قاعده‌ی ۲۳۵۸ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر وحشت‌زده‌ای که شاخه‌ای از درخت بادام تلخ را به سینه‌اش بچسباند، وحشتش برطرف می‌گردد.

● قاعده‌ی ۲۳۵۹ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ این که منتقل شدن از جایی که مرگ و میر در آن افتاده {مثلاً وبا یا طاعون آمده} به جای دیگر نهی شده، مخصوص گروهی از مسلمانان {صدر اسلام} بوده که محل اسکانشان در مقابل دشمن بود ولی وقتی مرگ و میر در میانشان افتاد، محل را ترک کردند که نوعی فرار از جنگ محسوب می‌شد.

✓ پرستاری:

● قاعده‌ی ۲۳۶۰ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهاجی که یک شبانه‌روز از {مؤمن} مریضی پرستاری کند، خداوند او را با حضرت ابراهیم (علیه‌السلام) محشور می‌سازد و مانند برق، بر صراط خواهد گذشت.

● قاعده‌ی ۲۳۶۱ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهاجی که در راه برآوردن نیازهای {مؤمن} مریضی تلاش نماید، از گناهانش خارج می‌شود، مانند روزی که از مادر متولد شده است.

✓ حجامت:

● قاعده‌ی ۲۳۶۲ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ روز هفتم خُزیران رومی {معادل با روز آخر بهار} و چهاردهم خُزیران رومی {معادل با روز هفتم تابستان} روزهای خاص و ممتاز حجامت در طول سال هستند.

● قاعده‌ی ۲۳۶۳ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ بهترین درمان {و بهترین راه پیشگیری از ابتلا به بیماری‌ها} حجامت {مداوم} است.

- قاعده‌ی ۲۳۶۴ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ بهترین زمان برای حجامت کردن، روزهای دوازدهم تا پانزدهم ماه {قمری} است.
- قاعده‌ی ۲۳۶۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ حجامت بر نقره {گودی پشت سر} برای رفع سنگینی سر مفید است.
- قاعده‌ی ۲۳۶۶ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ حجامت بر آخذعین* موجب سبک شدن سر، صورت و چشم‌ها می‌شود و برای درد دندان نیز مفید است.
- قاعده‌ی ۲۳۶۷ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ حجامت زیر چانه برای جوش‌ها و زخم‌های دهان، خرابی لثه‌ها و دیگر بیماری‌های دهان مفید است.
- قاعده‌ی ۲۳۶۸ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ حجامت کردن در میانه‌ی دو کتف، برای رفع خفقانی که حاصل از امتلاء {معدده} و {غلبه‌ی} حرارت باشد، نافع است.
- قاعده‌ی ۲۳۶۹ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ حجامت ساق پا، برای درمان دردهای مزمن کلیه‌ها، مثانه و رحم نافع است، خون حیض را روان می‌سازد و موجب درمان دمل‌های پوستی می‌شود؛ منتها بدن را ضعیف و لاغر می‌کند و گاه، باعث کم سوایی غالباً توأم با آبریزش چشم می‌شود.
- قاعده‌ی ۲۳۷۰ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ مالش {ماساژ} محل حجامت و فصد* {قبل از عمل} موجب کم شدن درد آن می‌شود.
- قاعده‌ی ۲۳۷۱ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ حمام رفتن در روزی که حجامت کرده‌اند، {معمولاً} موجب درد و تب دائمی {دیرپا} می‌شود.

- + قاعده‌ی ۲۳۷۲ (۲): در منهاج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خوردن نمک، گوشت‌های نمک‌سود، ماهی شور {و شوری‌جات} تا سه ساعت بعد از حجامت و فصد* موجب بیماری‌های پیسی*، گری* و کگمک* می‌شود.
- قاعده‌ی ۲۳۷۳ (۲): در منهاج فردوسیان اعتقاد دارند؛ حجامت بر نقره* موجب فراموشی می‌شود.
- + قاعده‌ی ۲۳۷۴ (۲): در منهاج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسی که مادرش او را در حیض حامله شده اگر در روز چهارشنبه حجامت کند، احتمال دارد به پیسی* مبتلا گردد.

☑ ختنه:

- قاعده‌ی ۲۳۷۵ (۲): در منهاج فردوسیان اعتقاد دارند؛ ختنه‌ی نوزاد، موجب سرعت در رویش گوشت {بدن یا محل ختنه} است.
- قاعده‌ی ۲۳۷۶ (۲): در منهاج فردوسیان اعتقاد دارند؛ ختنه، موجب تطهیر بدن است.
- قاعده‌ی ۲۳۷۷ (۲): در منهاج فردوسیان اعتقاد دارند؛ زمین از ادرار کسی که ختنه نشده تا چهل روز نجس می‌شود.
- قاعده‌ی ۲۳۷۸ (۲): در منهاج فردوسیان اعتقاد دارند؛ زمین، ادرار کسی که ختنه نشده است را ناپسند می‌دارد.
- قاعده‌ی ۲۳۷۹ (۲): در منهاج فردوسیان اعتقاد دارند؛ زمین از ادرار مردی که ختنه نشده باشد، به درگاه الهی ناله می‌کند.
- + قاعده‌ی ۲۳۸۰ (۲): در منهاج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهای که در وقت ختنه‌ی فرزندش [یا اگر یادش رفت، تا قبل از احتلام* فرزندش] دعای مخصوص* بخواند، خدای تعالی آن فرزند را از این که به وسیله‌ی

آهن کشته شود، نگه می‌دارد.

- قاعده‌ی ۲۳۸۱ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ ختنه‌ی دختران، موجب زیبا شدن چهره و زیاد شدن لذت جنسی آنان در وقت نزدیکی است.
- قاعده‌ی ۲۳۸۲ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ ختنه برای دختر {مانند پسر، واجب نیست بلکه} مَکْرُمَتٌ ❀ است.
- قاعده‌ی ۲۳۸۳ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ ختنه کردن دختران از سنت {استاد اعظم (صلی‌الله‌علیه‌وآله‌وسلم)} نیست ولی فضیلتی محسوب می‌شود.

☑ دارو:

- + قاعده‌ی ۲۳۸۴ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ {خوردن} سیاه‌دانه، شفای هر دردی غیر از درد مرگ است.
- قاعده‌ی ۲۳۸۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ مریض با چیزی بهتر از عسل، استشفاء ❀ نمی‌کند.
- قاعده‌ی ۲۳۸۶ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ از بهترین روش‌ها برای درمان بیماری‌ها {بعد از حجامت}، انفیه ❀، تنقیه ❀، استفراغ ❀، صُماد ❀ و داغ گذاشتن ❀ است.
- قاعده‌ی ۲۳۸۷ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ آخرین روش درمان {که باید بعد از مایوس شدن از سایر روش‌های درمانی انجام گیرد} داغ گذاشتن است.

☑ شفا:

- قاعده‌ی ❀ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ ذکر و یاد استادان منهج فردوسیان (علیهم‌السلام) شفای سوزش سینه، تپش قلب، دردها و

وسوسه‌های شک‌آور است.

● قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر دردمندی که به قبر مطهر امیر المؤمنین (علیه‌السلام) پناهنده شود، خدای تعالی او را شفا عنایت می‌نماید.

● قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ در قسمت بالا سر مرقد مطهر حضرت سیدالشهداء (علیه‌السلام) خاک سرخ‌رنگی است که شفای هر دردی جز درد مرگ است.

● قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس گلِ قبر مطهر حضرت سیدالشهداء (علیه‌السلام) را با اشتهای گِل‌خواری ❁ بخورد، شفا خواهد یافت.

● قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ شک داشتن در تأثیر شفابخشی خاک کربلا، تأثیر آن را کم می‌کند یا از بین می‌برد.

● قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ استشفاء با تربت حضرت حضرت سیدالشهداء (علیه‌السلام) فقط برای اصحاب منهج فردوسیان اثر دارد و شفابخش است.

● قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر مریضی که در اول یک‌سومِ آخر شب، وضو بگیرد و دو رکعت نماز بخواند و در سجده‌ی آخرش، دعای مخصوص ❁ بخواند و با اصرار، شفایش را بخواهد، شفا می‌یابد.

● قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ در {خوردن} پسمانده‌ی {خوراکی یا نوشیدنی} اصحاب منهج فردوسیان، شفای هفتاد درد است.

● قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ روغن مالی کردن بدن

- با روغن زنبق {رازقی} موجب شفای هفتاد درد است.
- قاعده‌ی ❁ (۲): در منهای فردوسیان اعتقاد دارند؛ {خوردن} سیاه‌دانه، شفای هر دردی غیر از دردِ مرگ است.
  - قاعده‌ی ❁ (۲): در منهای فردوسیان اعتقاد دارند؛ خداوند متعال در خوراکی‌های حرام، شفا قرار نداده است.
  - قاعده‌ی ❁ (۲): در منهای فردوسیان اعتقاد دارند؛ خوردن چیزهایی که بر سفره می‌ریزد، {مانند خرده‌های نان یا دانه‌های برنج و کنجد} اگر به قصد استشفاء خورده شود، موجب درمان [تمام] بیماری‌هاست.
  - قاعده‌ی ❁ (۲): در منهای فردوسیان اعتقاد دارند؛ بیه گاو، شفاست.
  - قاعده‌ی ❁ (۲): در منهای فردوسیان اعتقاد دارند؛ خوردن حیوانی گاو، شفاست.
  - قاعده‌ی ❁ (۲): در منهای فردوسیان اعتقاد دارند؛ {قطعه‌ای} گوشت که در معده قرار می‌گیرد، به همان مقدار شفا می‌رویانَد و درد از بدن خارج می‌سازد.
  - قاعده‌ی ❁ (۲): در منهای فردوسیان اعتقاد دارند؛ خوردن بیه [به همان اندازه] درد را از بدن بیرون می‌برد.
  - قاعده‌ی ❁ (۲): در منهای فردوسیان اعتقاد دارند؛ خوردن خرما موجب شفای {بعضی} بیماری‌هاست.
  - قاعده‌ی ❁ (۲): در منهای فردوسیان اعتقاد دارند؛ خوردن خرمای برنی، {بعضی} دردها را شفا می‌دهد و {غلبه‌ی} بلغم را برطرف می‌سازد.
  - قاعده‌ی ❁ (۲): در منهای فردوسیان اعتقاد دارند؛ {خوردن و مالیدن} عسل، مایه‌ی شفا {بیماری‌ها} است.

- قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خوردن کاسنی موجب شفای دردهای بسیار است.
- قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خوردن برگ چغندر موجب شفای {بعضی} بیماری‌هاست.
- قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خوردن {برگ} چغندر، گوشت را می‌رویاند، استخوان را محکم می‌کند، خون را تصفیه می‌سازد و شفای {بعضی} دردهاست.

☑ عبادت:

- قاعده‌ی ۲۳۸۸ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس برای رضای خدا به عبادت مریضی برود، هر چه مریض برای عبادت‌کننده از خدا بخواهد، مستجاب است.
- + قاعده‌ی ۲۳۸۹ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهای که مریضی را عبادت کند، برای هر قدمی که تا برگشت به خانه‌اش بر می‌دارد، هفتاد هزار هزار حسنه دارد و هفتاد هزار هزار بدی‌اش محو می‌شود و هفتاد هزار هزار درجه‌اش بلند می‌گردد و هفتاد هزار هزار فرشته مأمور می‌شوند که در قبر به عبادتش بیایند و برایش تا روز قیامت، استغفار کنند.

✓ بیماری (۲):

- قاعده‌ی ۲۳۹۰ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ لاغری {مفرط} نشانه‌ی {وجود نوعی} ضرر است.
- قاعده‌ی ۲۳۹۱ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهای که تا صبح، سختی بکشد {مثل این که درد داشته باشد} و صبح، خدا را شکر

کند و به کسی خبر ندهد، برایش مانند {ثواب} عبادت شصت سال نوشته می‌شود.

• قاعده‌ی ۲۳۹۲ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهجی که سه روز مریض شود ولی به کسی خبر ندهد، خدای تعالی گوشت، پوست، خون و مویی به او عطا می‌فرماید که با آن، گناه نکرده است.

• قاعده‌ی ۲۳۹۳ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهجی که یک شبانه‌روز مریض شود و به عیادت‌کنندگان شکایت نکند، خدای تعالی او را در روز قیامت با حضرت ابراهیم (علیه‌السلام) برمی‌انگیزاند تا بر صراط، مانند برق جهنده بگذرد.

• قاعده‌ی ۲۳۹۴ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسی که سه روز دردش را از مردم، مخفی نگه دارد و فقط به خدای بزرگ باز گوید، خدای متعال او را {سلامتی و} عافیت عطا می‌فرماید.

• قاعده‌ی ۲۳۹۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هیچ دارویی نیست مگر این که {در کنار درمان یک بیماری، بیماری و} درد دیگری را به هیجان می‌آورد.

• قاعده‌ی ۲۳۹۶ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هیچ دارویی بهتر از پرهیز از غیر ضروریات نیست.

• قاعده‌ی ۲۳۹۷ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ بیماری مانند بئایی است که {اگر جدی گرفته شود و به دنبال درمان قطعی و ریشه‌کنی‌اش باشند} کم آن منجر به زیاد می‌شود.

• قاعده‌ی ۲۳۹۸ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ عیادت کردنِ احمق و ابله بر مریض از {خود مریضی و} دردش سخت‌تر است.

۷ پیسی:

• قاعده‌ی ﴿۲﴾: در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس بعد از نماز صبح و مغرب، هفت مرتبه بگوید: «بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ لَا حَوْلَ وَلَا قُوَّةَ إِلَّا بِاللَّهِ الْعَلِيِّ الْعَظِيمِ» جذام، پیسی، دیوانگی و هفتاد نوع بلا به او نخواهد رسید [و اگر از بدبختان باشد، در خوشبختان نوشته خواهد شد].

• قاعده‌ی ﴿۲﴾: در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس بعد از نماز صبح و نماز مغرب - قبل از این که پاهایش را جابجا کند - صد مرتبه بگوید: «بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ لَا حَوْلَ وَلَا قُوَّةَ إِلَّا بِاللَّهِ الْعَلِيِّ الْعَظِيمِ» خدای تعالی صد نوع از بلا، که کمترینش پیسی، جذام، {شر} شیطان و {جور} سلطان باشد، را از او دفع می‌نماید.

• قاعده‌ی ﴿۲﴾: در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ وضو گرفتن، غسل کردن و خمیر ساختن با آبی که در آفتاب، گرم شده باشد، ایجاد پیسی می‌کند.

• قاعده‌ی ﴿۲﴾: در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ بر آوردن نیازمندی‌های اصحاب منهج فردوسیان، {بلاهایی مانند} دیوانگی، جذام و پیسی را دفع می‌کند.

• قاعده‌ی ﴿۲﴾: در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ اگر دیوانگی یا جذام یا پیسی تا یک سال بعد از معامله در برده و کنیز پیدا شود، خریدار می‌تواند آن را به فروشنده برگرداند.

• قاعده‌ی ﴿۲﴾: در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ غذا خوردن بر روی سیری {گاهی اوقات}، موجب بیماری پیسی می‌شود.

• قاعده‌ی ﴿۲﴾: در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خوردن سویق، پیسی

را از بین می‌برد.

• قاعده‌ی ﴿۲﴾: در منهای فردوسیان اعتقاد دارند؛ شستن پاهای عروس و پاشیدن آن آب در سراسر خانه، موجب خارج شدن هفتاد نوع فقر و داخل شدن هفتاد نوع برکت ﴿۱﴾ و نازل شدن هفتاد نوع رحمت بر سر عروس و موجب محافظت عروس از جُدام ﴿۲﴾، دیوانگی و پیسی ﴿۳﴾ تا زمانی که در آن خانه باشد، می‌شود.

• قاعده‌ی ﴿۲﴾: در منهای فردوسیان اعتقاد دارند؛ خوردن نمک، گوشت-های نمک‌سود، ماهی شور {و شوری جات} تا سه ساعت بعد از حجامت و فصد ﴿۱﴾ موجب بیماری‌های پیسی ﴿۲﴾، گری ﴿۳﴾ و ککُمک ﴿۴﴾ می‌شود.

• قاعده‌ی ﴿۲﴾: در منهای فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسی که مادرش او را در حیض حامله شده اگر در روز چهارشنبه حجامت کند، احتمال دارد به پیسی ﴿۱﴾ مبتلا گردد.

• قاعده‌ی ﴿۲﴾: در منهای فردوسیان اعتقاد دارند؛ استفاده از سنگ پای سفالی، موجب {بیماری پوستی} پیسی ﴿۱﴾ [و جدام ﴿۲﴾] می‌شود.

• قاعده‌ی ﴿۲﴾: در منهای فردوسیان اعتقاد دارند؛ شستشو نمودن [همچنین وضو گرفتن و غسل کردن] با آبی که در آفتاب، گرم شده باشد، موجب {بیماری پوستی} پیسی ﴿۱﴾ می‌شود.

• قاعده‌ی ﴿۲﴾: در منهای فردوسیان اعتقاد دارند؛ شستن سر با خطمی [خصوصاً در روز جمعه]، موجب زیاد شدن روزی، دفع فقر، پاکی سر و در امان ماندن از سر درد {میگرن}، پیسی ﴿۱﴾ و جدام ﴿۲﴾ است.

• قاعده‌ی ﴿۲﴾: در منهای فردوسیان اعتقاد دارند؛ کوتاه کردن ناخن در روز جمعه موجب ایمن شدن از {بیماری‌های} جُدام ﴿۱﴾، [دیوانگی]، پیسی ﴿۲﴾ و

کوری است.

● قاعده‌ی ❁ (۲): در منهای فردوسیان اعتقاد دارند؛ {حتی} چشیدن چیزی در حال جنابت {قبل از شستن دست‌ها و مضمضه❁} خطر ابتلا به پیسی❁ دارد.

● قاعده‌ی ❁ (۲): در منهای فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس بعد از نوره کشیدن، سر تا پایش را حنا بگذارد، خداوند او را از دیوانگی، جذام❁، پیسی❁ و خوره❁ ایمن می‌سازد.

● قاعده‌ی ❁ (۲): در منهای فردوسیان اعتقاد دارند؛ آغاز کردن و پایان دادن به غذا خوردن با نمک، هفتاد و دو بلا [مانند: دیوانگی، جذام❁، پیسی❁، درد حلق، درد دندان و درد شکم] را دفع می‌کند.

● قاعده‌ی ❁ (۲): در منهای فردوسیان اعتقاد دارند؛ خوردن آبگوشت گاو با چغندر {یعنی در زمان پختن، چغندر در آن ریخته شده باشد} سفیدی پوست {پیسی❁} را بر طرف می‌کند.

✓ تب:

● قاعده‌ی ۲۳۹۹ (۲): در منهای فردوسیان اعتقاد دارند؛ {گرمی} تب {شعبه‌ای} از گرمی جهنم بوده و دوائی آن، آب سرد است.

● قاعده‌ی ۲۴۰۰ (۲): در منهای فردوسیان اعتقاد دارند؛ برای درمان تب اگر بر کاغذی بنویسند «يَا نَارُ كُونِي بَرْدًا وَ سَلَامًا عَلَيَّ اِبْرَاهِيمَ» و بر تبار بیاویزند، مفید است.

● قاعده‌ی ❁ (۲): در منهای فردوسیان اعتقاد دارند؛ حمام رفتن در روزی که حجامت کرده‌اند، {معمولاً} موجب درد و تب دائمی {دیرپا} می‌شود.

● قاعده‌ی ❁ (۲): در منهای فردوسیان اعتقاد دارند؛ خوردن کباب، موجب

تقویت عمومی بدن و بر طرف شدن تب است.

● قاعده‌ی ❁ (۲): در منهای فردوسیان اعتقاد دارند؛ خوردن سویقی که وقت شستن، هفت بار شسته و {چند بار} از ظرفی به ظرف دیگر ریخته شده باشد، تب را قطع می‌کند و نیرو را به ساق و قدم می‌آورد.

● قاعده‌ی ❁ (۲): در منهای فردوسیان اعتقاد دارند؛ {خوردن} پیاز، موجب تقویت اعصاب، رفع تب، استحکام لثه، خوش‌بویی دهان، رفع بلغم ❁ و نرمی پوست می‌شود.

● قاعده‌ی ❁ (۲): در منهای فردوسیان اعتقاد دارند؛ خوردن سیب، موجب پاکسازی معده، دفع جادو، دفع سموم بدن و رفع غلبه‌ی بلغم ❁ است؛ حرارت را فرو می‌نشانند، درون را سرد می‌کند و تب و وبا را زایل می‌سازد.

✓ زُکام (سرماخوردگی):

● قاعده‌ی ۲۴۰۱ (۲): در منهای فردوسیان اعتقاد دارند؛ زُکام ❁ سربازی از سربازان خداوند متعال است که آن را برای {در هم شکستن و} فرو کشیدن درد {و بیماری} بر می‌انگیزاند.

✓ فلج:

● قاعده‌ی ۲۴۰۲ (۲): در منهای فردوسیان اعتقاد دارند؛ شستشو کردن با آب سرد بعد از خوردن ماهی، {معمولاً} موجب فلج {سستی و نقص در اعضای بدن} می‌شود.

✓ امور بهداشتی (۲):

● قاعده‌ی ۲۴۰۳ (۲): در منهای فردوسیان اعتقاد دارند؛ جارو زدن خانه، فقر را زایل و روزی را جلب می‌کند.

● قاعده‌ی ۲۴۰۴ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ تارهای عنکبوت {در گوشه‌های سقف خانه} نشیمن‌گاه شیطان {میکروب و موجودات موذی} است.

● قاعده‌ی ۲۴۰۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خدای تعالی انسان‌های کثیف {و شلخته} [که هر کس با او بنشیند، بینی‌اش را می‌گیرد] را دوست ندارد.

● قاعده‌ی ۲۴۰۶ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ شیطان {موجود موذی، میکروب} بر جای دسته و قسمت‌های شکسته‌ی ظرف می‌نشیند.

● قاعده‌ی ۲۴۰۷ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ رو به خورشید نشستن، بدن را بدبو، رنگ را تیره، لباس را کهنه و دردهای نهفته را آشکار می‌سازد.

☑ حمام:

● قاعده‌ی ۲۴۰۸ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ به پشت خوابیدن در حمام، زخم معده {یا زخم اثنی‌عشر} می‌آورد.

● قاعده‌ی ۲۴۰۹ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ شانه زدن در حمام، ریزش مو می‌آورد.

● قاعده‌ی ۲۴۱۰ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ دراز کشیدن در حمام {و هر جایی که زمینش داغ باشد} چربی‌های {مفید} کلیه را ذوب می‌کند.

+ ● قاعده‌ی ۲۴۱۱ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ استفاده از سنگ پای سفالی، موجب {بیماری پوستی} پیسی* [و جذام*] می‌شود.

● قاعده‌ی ۲۴۱۲ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ استفاده از سفال به

- جای کیسه‌ی حمام، موجب آزرده‌گی پوست و از بین رفتن آن می‌شود.
- قاعده‌ی ۲۴۱۳ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کیسه به صورت کشیدن، زیبایی و طراوت چهره را از بین می‌برد.
  - قاعده‌ی ۲۴۱۴ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ شستن سر با گل، صورت را زشت و ناپسند می‌کند.
  - قاعده‌ی ۲۴۱۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کشیدن مَیْزَرُ به سر و صورت، زیبایی و صفای چهره را از بین می‌برد.
  - قاعده‌ی ۲۴۱۶ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ ناشتا * نبودن {یعنی خوردن حد اقل چند لقمه غذا} در وقت رفتن به حمام، تلخه * را از بین می‌برد و حرارت درون را کاهش می‌دهد.
  - قاعده‌ی ۲۴۱۷ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس زمانی که می‌خواهد {در محل‌های خلوت مانند مستراح و حمام خصوصی} کشف عورت * کند، نام خدا را بگوید، تا زمانی که کارش تمام گردد {و دوباره لباس بپوشد}، شیطان، چشمش را فرو می‌افکند.
  - قاعده‌ی ۲۴۱۸ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ حمام رفتن با معده‌ی پُر، {معمولاً} قولنج * می‌آورد.
  - قاعده‌ی ۲۴۱۹ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ با شکم پُر به حمام رفتن، موجب پیری {زودرس} شده و گاهی اوقات، گشنده است.
  - قاعده‌ی ۲۴۲۰ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ شستشو نمودن [همچنین وضو گرفتن و غسل کردن] با آبی که در آفتاب، گرم شده باشد، موجب {بیماری پوستی} پیسی * می‌شود.
  - قاعده‌ی ۲۴۲۱ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ شستن سر با

خطمی [خصوصاً در روز جمعه]، موجب زیاد شدن روزی، دفع فقر، پاک‌ی سر و در امان ماندن از سر درد {میگرن}، پیسی و جذام است.

● قاعده‌ی ۲۴۲۲ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهجی که سرش را با برگ سدر بشوید، خداوند تا هفت روز وسوسه‌ی شیطان را از او دور می‌سازد.

● قاعده‌ی ۲۴۲۳ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خوردن اُشنان، دهان را بدبو، نطفه را فاسد، زانوها را سست و ایجاد سل می‌نماید.

☑ مستراح:

● قاعده‌ی ۲۴۲۴ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ زیاد نشستن در مستراح، منجر به داء الفیل می‌گردد.

● قاعده‌ی ۲۴۲۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ طول دادن نشستن در مستراح، موجب بواسیر می‌شود.

● قاعده‌ی ۲۴۲۶ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ {زیاد} نگاه‌داشتن ادرار، موجب دردهای مثانه می‌شود.

● قاعده‌ی ۲۴۲۷ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس در مستراح سخن بگوید، حاجت‌هایش برآورده نمی‌شود.

● قاعده‌ی ۲۴۲۸ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ ادرار کردن در آب راکد، موجب برخی گرفتاری‌های پایدار {جسمی و روحی} می‌شود.

●+ قاعده‌ی ۲۴۲۹ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ سخن نگفتن در مستراح، روزی را زیاد می‌کند.

● قاعده‌ی ۲۴۳۰ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ ایستاده ادرار کردن [بدون داشتن مریضی یا مانع خاص] از جفاست.

- + قاعده‌ی ۲۴۳۱ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ مدفوع کردن در بین قبرها، خطر دیوانگی {دیوانه شدن} دارد.
- قاعده‌ی ۲۴۳۲ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ ادرار کردن در آب راکد، موجب {کم شدن یا} از بین رفتن عقل می‌شود.
- + قاعده‌ی ۲۴۳۳ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ فرشتگان وارد خانه‌ای که ظرف حاوی ادرار در آن باشد، نمی‌شوند.
- قاعده‌ی ۲۴۳۴ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ طهارت گرفتن با دست راست، از جفا است.
- قاعده‌ی ۲۴۳۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسی که در زیر درختان سایه‌دار {که محل استراحت رهگذران است} مدفوع کند، ملعون {و دور از رحمت} است.

☑ مسواک زدن:

- قاعده‌ی ۲۴۳۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ مسواک زدن، وسوسه‌ی سینه را بر طرف می‌سازد.
- قاعده‌ی ۲۴۳۶ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسی که مسواک نمی‌زند را نمی‌توان از مردم {تربیت‌شده و فرهیخته} به شمار آورد.
- قاعده‌ی ۲۴۳۷ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ مسواک زدن در حمام، موجب سست شدن و ریزش دندان‌ها می‌شود.
- + قاعده‌ی ۲۴۳۸ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ مسواک زدن، {برای اصحاب منهج فردوسیان} موجب جلب رضایت خدای مهربان، زیاد شدن حسنات و شادی فرشتگان می‌گردد.
- قاعده‌ی ۲۴۳۹ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ مسواک زدن با

چوب اراک*، دندان‌ها را جلا و سفیدی می‌دهد، دهان را پاک و خوشبو می‌کند، چشم را پر نور می‌نماید، لثه‌ها را محکم می‌سازد، اشتها را باز می‌کند، بلغم را از بین می‌برد، حافظه را زیاد می‌کند و از سوراخ شدن دندان-ها {بر اثر پوسیدگی} جلوگیری می‌نماید.

● قاعده‌ی ۲۴۴۰ (۲): در منهای فردوسیان اعتقاد دارند؛ زیاد مسواک زدن، موجب ساینده‌ی دندان‌ها و سست شدن پایه‌هایش می‌گردد.

✓ خلال کردن:

● قاعده‌ی ۲۴۴۱ (۲): در منهای فردوسیان اعتقاد دارند؛ خلال کردن، دهان را پاکیزه می‌کند.

● قاعده‌ی ۲۴۴۲ (۲): در منهای فردوسیان اعتقاد دارند؛ خلال کردن، لثه‌ها و دندان‌ها را نیکو می‌سازد و روزی را جلب می‌کند.

● قاعده‌ی ۲۴۴۳ (۲): در منهای فردوسیان اعتقاد دارند؛ خوردن آنچه با خلال از لابلای دندان‌ها خارج می‌شود، موجب دُبیله* می‌شود.

+ ● قاعده‌ی ۲۴۴۴ (۲): در منهای فردوسیان اعتقاد دارند؛ خلال کردن با چوب ریحان، نی* و انار، موجب به حرکت در آمدن رگ جُدام* می‌شود.

● قاعده‌ی ۲۴۴۵ (۲): در منهای فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس با نی* خلال کند، تا شش روز حاجتش بر آورده نمی‌شود.

✓ ناخن گرفتن:

● قاعده‌ی ۲۴۴۶ (۲): در منهای فردوسیان اعتقاد دارند؛ کوتاه کردن ناخن‌ها، جلو درد بزرگ‌تر را می‌گیرد.

● قاعده‌ی ۲۴۴۷ (۲): در منهای فردوسیان اعتقاد دارند؛ بلند بودن ناخن‌ها، فراموشی می‌آورد.

- قاعده‌ی ۲۴۴۸ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ پوشیده‌ترین راهی که شیطان {موجود مودّی، میکروب} می‌تواند بر انسان مسلط شود، ساکن شدن زیر ناخن‌های بلند و کثیف {است}.
- + ● قاعده‌ی ۲۴۴۹ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس ناخن‌هایش را روز شنبه کوتاه کند از درد چشم و درد دندان رهایی می‌یابد.
- + ● قاعده‌ی ۲۴۵۰ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کوتاه کردن ناخن‌ها در هر پنجشنبه، درد چشم {و مشکلات بینایی} را بهبود می‌بخشد.
- + ● قاعده‌ی ۲۴۵۱ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس ناخن‌هایش را در روز پنجشنبه کوتاه کند، از درد دندان عافیت ☉ خواهد یافت.
- + ● قاعده‌ی ۲۴۵۲ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ ناخن گرفتن [فقط] در روز پنجشنبه، جلو ترک خوردن و زرد {و کم‌رنگ} شدن ناخن را می‌گیرد و مانع از فساد اطراف ناخن می‌گردد.
- + ● قاعده‌ی ۲۴۵۳ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس تمام ناخن‌هایش - جز یکی - را روز پنجشنبه کوتاه کند و یکی را روز جمعه کوتاه کند، خدای تعالی فقر را از او بر طرف می‌سازد.
- + ● قاعده‌ی ۲۴۵۴ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس ناخن‌هایش را در روز جمعه کوتاه کند، خداوند درد {های بدنش} را از سر انگشتان او خارج، و دوا را داخل می‌سازد.
- + ● قاعده‌ی ۲۴۵۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کوتاه کردن ناخن‌ها [بویژه در روز جمعه]، روزی را زیاد می‌کند.
- + ● قاعده‌ی ۲۴۵۶ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کوتاه کردن ناخن در روز جمعه موجب ایمن شدن از {بیماری‌های} جُذام ☉، [دیوانگی]،

پیسی ❁ و کوری است.

•+ قاعده‌ی ۲۴۵۷ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهای که ناخن‌هایش را در روز جمعه کوتاه کند و {در حال کوتاه کردن} بگوید: «بِسْمِ اللَّهِ وَ بِاللَّهِ وَ عَلَى مِلَّةِ رَسُولِ اللَّهِ» به هر بُرشی {از ناخنش} ثواب آزاد کردن برده‌ای از اولاد حضرت اسماعیل (علیه‌السلام) خواهد داشت.

✓ نجاسات و خبائث:

• قاعده‌ی ۲۴۵۸ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ همه چیز، پاک است مگر آن که یقین کنیم، نجس شده است.

•+ قاعده‌ی ۲۴۵۹ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خوردن در حال جنابت، فقر می‌آورد.

•+ قاعده‌ی ۲۴۶۰ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ {حتی} چشیدن چیزی در حال جنابت {قبل از شستن دست‌ها و مضمضه❁} خطر ابتلا به پیسی ❁ دارد.

• قاعده‌ی ۲۴۶۱ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ پرهیز نکردن از {نجاست} ادرار، موجب عذاب قبر می‌شود.

✓ نوره:

• قاعده‌ی ۲۴۶۲ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ نوره کشیدن، موجب شادابی و پاکی بدن می‌شود.

•+ قاعده‌ی ۲۴۶۳ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ نوره کشیدن، شهوت جنسی را زیاد، بدن را قوی و پیه کلیه‌ها را افزایش می‌دهد.

•+ قاعده‌ی ۲۴۶۴ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس بعد از

نوره کشیدن، سر تا پایش را حنا بگذارد، خداوند او را از دیوانگی، جُذام، پیسی و خوره ایمن می‌سازد.

●+ قاعده‌ی ۲۴۶۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس در هنگام نوره کشیدن، دعای مخصوص * بخواند، خدای تعالی او را از پلیدی‌های دنیا و آلودگی گناهان پاک می‌گرداند و مویی به او خواهد داد که با آن، گناه نکند و از هر مویی که زایل کرده باشد، فرشته‌ای را می‌آفریند که تا روز قیامت تسبیح الهی بگوید، تسبیحی که هر کدام از آن، معادل هزار تسبیح اهل زمین باشد.

● قاعده‌ی ۲۴۶۶ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس در هنگام نوره کشیدن، مقداری نوره بر اطراف بینی‌اش بگذارد و بگوید: «صَلَّى اللهُ عَلَى سُلَيْمَانَ بْنِ دَاوُدَ كَمَا أَمَرْنَا بِالنُّورَةِ» نوره بدنش را نمی‌سوزاند.

● قاعده‌ی ۲۴۶۷ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس بعد از نوره کشیدن، تمام بدنش را حنا بگذارد، فقر از او دور می‌شود.

● قاعده‌ی ۲۴۶۸ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ یک‌بار زایل کردن {موهای زاید بدن} در تابستان {که هوا گرم و تعریق، زیاد است} بهتر از ده بار در زمستان {که هوا سرد و تعریق، کم است} می‌باشد.

✓ امور تغذیه (۲):

● قاعده‌ی ۲۴۶۹ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ اگر ظرف {حاوی مواد خوردنی و آشامیدنی} بدون پوشش رها شود، شیطان {موجود موزی، میکروب} در آن بزاق می‌اندازد.

● قاعده‌ی ۲۴۷۰ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر گاه کسی بعد از

غذا خوردن، انگشتانش - که با آنها غذا می‌خورده - را بلیسد، خدای تعالی به او می‌فرماید: «{غذایی که خوردی} بر تو مبارک باد».

● قاعده‌ی ۲۴۷۱ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ پرخوری، طراوت صورت را از بین می‌برد.

● قاعده‌ی ۲۴۷۲ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسانی که بیشتر در دنیا آروغ {پرخوری} می‌زنند، در آخرت، گرسنگی طولانی‌تری خواهند داشت.

● قاعده‌ی ۲۴۷۳ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ نهی‌ای که از با هم خوردن میوه‌جات [مثل خرما و انجیر و غیره] وارد شده، مربوط به جایی است که انسان در جمع، میوه می‌خورد {و احتمال دارد حق کسی را ضایع کند} ولی در تنهایی، اشکال ندارد.

● قاعده‌ی ۲۴۷۴ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ طول دادن نشستن بر سفره {برای خوب جویدن غذا} مایه‌ی طول عمر و پایداری نعمت‌هاست.

● قاعده‌ی ۲۴۷۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خوابیدن بر پهلوئی راست [و سپس چرخیدن به پهلوئی چپ] موجب گوارا شدن غذا {در معده} است.

+ ● قاعده‌ی ۲۴۷۶ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ شمردن خوراکی‌ها تا آخر (احصاء) موجب بی‌برکتی ☹ آنها می‌شود.

+ ● قاعده‌ی ۲۴۷۷ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ {خوردن} غذای داغ، برکت ☹ ندارد.

● قاعده‌ی ۲۴۷۸ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ شیطان از غذای داغ، بهره دارد.

- قاعده‌ی ۲۴۷۹ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خوراکی‌ها و نوشیدنی‌هایی که بیش از نیاز خورده و آشامیده می‌شود، {موجب تقویت بدن نمی‌گردد و} ارزش غذایی ندارد.
- قاعده‌ی ۲۴۸۰ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ صلاح و فساد بدن، ارتباط مستقیم با خوراکی‌ها و نوشیدنی‌هایی که استفاده می‌شود دارد.
- قاعده‌ی ۲۴۸۱ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ دست کشیدن از غذا خوردن در حالی که میل به غذا باقی است، موجب می‌شود معده و بدن، سالم‌تر؛ اندیشه، روشن‌تر و جسد {، روحیه و روان} سبک‌تر باشد.
- + قاعده‌ی ۲۴۸۲ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خداوند متعال در خوراکی‌های حرام، شفا قرار نداده است.
- قاعده‌ی ۲۴۸۳ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ بیشترین چیزی که موجب جهنمی شدن مردم می‌شود، {مراعات نکردن قوانین و حدود} شکم است.
- قاعده‌ی ۲۴۸۴ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ منهجی‌ای که در دنیا مراقب شکمش باشد، در بهشت، پادشاهی خوش و شادمان خواهد بود.
- قاعده‌ی ۲۴۸۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خدای تعالی با عبادتی مانند عفت شکم {از خوردن حرام} پرستیده نشده است.
- قاعده‌ی ۲۴۸۶ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ غذا خوردن بر روی سیری {گاهی اوقات}، موجب بیماری پیسی ☹ می‌شود.
- قاعده‌ی ۲۴۸۷ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خدای تعالی خوردن بر روی سیری را دشمن می‌دارد.
- + قاعده‌ی ۲۴۸۸ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهجی که

پسمانده‌ی [نوشیدنی] برادر منهجی‌اش را به قصد تبرک بنوشد، خدای تعالی یک [یا دو] فرشته می‌آفریند تا برای او [یا هر دو]، تا روز قیامت استغفار کند.

☑️ **نمک خوردن در آغاز و پایان غذا:**

● قاعده‌ی ۲۴۸۹ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ سفره‌ای که نمک نداشته باشد، فراوانی و گشایش ندارد.

● قاعده‌ی ۲۴۹۰ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس بر اولین لقمه از غذایش نمک می‌ریخته باشد، گگ‌مک ✪ صورتش بر طرف خواهد شد.

+ ● قاعده‌ی ۲۴۹۱ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ آغاز کردن و پایان دادن به غذا خوردن با نمک، هفتاد و دو بلا [مانند: دیوانگی، جذام ✪، پیسی ✪، درد حلق، درد دندان و درد شکم] را دفع می‌کند.

● قاعده‌ی ۲۴۹۲ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس بر اولین لقمه‌ی غذایش نمک بپاشد، به ثروت رو آورده است.

● قاعده‌ی ۲۴۹۳ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خدا و ملائکه بر سفره‌ای که در آن سرکه و نمک باشد، درود می‌فرستند.

☑️ **شستن دست‌ها:**

+ ● قاعده‌ی ۲۴۹۴ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ شستن دست‌ها قبل و بعد از غذا خوردن فقر را ذوب می‌کند و روزی را می‌افزاید.

● قاعده‌ی ۲۴۹۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ شستن دست‌ها قبل از غذا خوردن، موجب زیاد شدن خیر خانه است.

● قاعده‌ی ۲۴۹۶ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ شستن دست‌ها

- بعد از غذا خوردن، غم و غصه را بر طرف می‌کند.
- قاعده‌ی ۲۴۹۷ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس قبل و بعد از غذا خوردن، دست‌هایش را بشوید، همواره در وسعت و گشایش خواهد زیست و عافیت ﴿جسمی از مریضی‌ها﴾ خواهد یافت.
  - قاعده‌ی ۲۴۹۸ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ شستن دست‌ها قبل و بعد از غذا خوردن، عمر را زیاد می‌کند.
  - قاعده‌ی ۲۴۹۹ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ شستن دست‌ها قبل و بعد از غذا خوردن، نور چشم را زیاد می‌کند.
  - قاعده‌ی ۲۵۰۰ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ شستن دست‌ها قبل و بعد از غذا خوردن، از آلوده شدن لباس {توسط دست‌های آلوده} جلوگیری می‌کند.
  - قاعده‌ی ۲۵۰۱ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ شستن دست‌ها قبل و بعد از غذا خوردن، موجب پایداری نعمت‌ها می‌شود.
  - قاعده‌ی ۲۵۰۲ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ منظور از «وضو گرفتن» قبل و بعد از غذا خوردن، «شستن دست‌ها» است.

✓ اذکار آغاز و پایان:

- قاعده‌ی ۲۵۰۳ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که در وقت غذا خوردن {یعنی آغاز، وسط و پایان غذا خوردن}، نام خدا را بگوید، هرگز از آن غذا {در روز قیامت} پرسیده {و حساب‌رسی} نخواهد شد.
- قاعده‌ی ۲۵۰۴ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که وقتی دست به سوی لقمه‌ای غذا دراز می‌کند، بگوید: «بِسْمِ اللَّهِ وَالْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ»، خدای (عزّ و جلّ) قبل از این که لقمه به دهانش برسد،

گناهانش را می‌آمرزد.

● قاعده‌ی ۲۵۰۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر گاه اصحاب منهج فردوسیان در وقت صرفِ صبحانه و شام «بِسْمِ اللَّهِ» بگویند، شیطان به یارانش می‌گوید: «خارج شوید که اینجا {صبحانه} و {شام} و استراحتی برای ما نیست».

● قاعده‌ی ۲۵۰۶ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر گاه کسی در وقت صرف صبحانه و شام، فراموش کند «بِسْمِ اللَّهِ» بگوید، شیطان به یارانش می‌گوید: «بیایید که {صبحانه} و {شام} و استراحت ما در همین جاست».

● قاعده‌ی ۲۵۰۷ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس در میانه‌ی غذا خوردن [یا بعد از غذا خوردن]، یادش بیاید که «بِسْمِ اللَّهِ» نگفته و بگوید، شیطان آنچه را با او هم‌غذا شده و خورده، قی می‌کند.

● قاعده‌ی ۲۵۰۸ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسی که بعد از گرسنگی و خالی شدنِ معده، غذا بخورد؛ در آغاز آن، نام خدا بگوید؛ غذایش را خوب بجود و در حالی که هنوز اشتها دارد، دست بکشد، غذا او را ضرر نخواهد داد.

● قاعده‌ی ۲۵۰۹ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسانی که اول غذا خوردن، نام خدا می‌گویند ولی باز هم غذا، ضررشان می‌دهد برای این است که در میان غذا خوردن، سخن می‌گویند ولی برای ادامه‌ی غذا خوردن، نام خدا را نمی‌گویند.

● قاعده‌ی ۲۵۱۰ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسانی که اول غذا خوردن نام خدا می‌گویند اما باز هم غذا ضررشان می‌دهد، برای این است که

چند طعام مختلف را پشت سر هم می‌خورند ولی بر هر کدام، به صورت جداگانه، «بِسْمِ اللَّهِ» نمی‌گویند.

● قاعده‌ی ۲۵۱۱ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ غذایی که سه خصلت داشته باشد [حلال باشد، به جماعت خورده شود و در اولش «بِسْمِ اللَّهِ» و در آخرش «الْحَمْدُ لِلَّهِ» گفته شود] تمام است.

+ ● قاعده‌ی ۲۵۱۲ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهجی که خانواده‌اش را برای غذا خوردن جمع کند و در اول غذا «بِسْمِ اللَّهِ» و در آخر غذا «الْحَمْدُ لِلَّهِ» بگوید، با جمع شدن سفره، گناهان خود و خانواده‌اش بخشیده می‌شود.

● قاعده‌ی ۲۵۱۳ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسی که بعد از غذا خوردن، دست‌هایش را بشوید و به ابروهایش بکشد و سه مرتبه بگوید: «الْحَمْدُ لِلَّهِ الْمُحْسِنِ الْمُجْمِلِ الْمُتَعَمِّمِ الْمُفْضِلِ» از درد چشم، نجات می‌یابد.

☑ تَرِيد (تلیت):

+ ● قاعده‌ی ۲۵۱۴ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ برکت ☉ در غذایی است که نان در آن، ریز شده باشد. (ثرید/تلیت)

+ ● قاعده‌ی ۲۵۱۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ برکت ☉ در بالای تَرِيد ☉ است.

☑ خوردن ریزه‌های سفره:

+ ● قاعده‌ی ۲۵۱۶ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خوردن چیزهایی که بر سفره می‌ریزد، (مانند خرده‌های نان یا دانه‌های برنج و کنجد) اگر به قصد استشفاء خورده شود، موجب درمان [تمام] بیماری‌هاست.

●+ قاعده‌ی ۲۵۱۷ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خوردن ته‌مانده‌ی سفره {مانند خرده‌های نان یا دانه‌های برنج و کنجد} فقر را زایل و فرزندان را زیاد می‌کند.

● قاعده‌ی ۲۵۱۸ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خوردن ته‌مانده‌ی سفره {مانند خرده‌های نان یا دانه‌های برنج و کنجد} مهریه‌ی حور العین است.

●+ قاعده‌ی ۲۵۱۹ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس {همواره} آنچه در سفره می‌ریزد را جمع کرده و می‌خورده باشد، خودش و فرزندان‌ش تا هفت نسل، گرفتار فقر و ناداری نخواهند شد.

●+ قاعده‌ی ۲۵۲۰ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که {خوراکی‌های مختصر مانند} تکه‌ای نان یا دانه‌ای خرما که در راه افتاده است را {به خاطر احترام به نعمت‌های خداوند، بردارد و} بخورد، گناهانش بخشیده شده و بهشت بر او واجب می‌شود.

● قاعده‌ی ۲۵۲۱ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس تکه‌ای نان {تمیز} در راه بیابد و بخورد، برایش یک حسنه نوشته می‌شود.

● قاعده‌ی ۲۵۲۲ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس تکه‌ای نان آلوده در راه بیابد و {به احترام نعمت الهی، آن را} بشوید و بخورد، برایش هفتاد حسنه نوشته می‌شود.

☑ شام:

● قاعده‌ی ۲۵۲۳ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ شام نخوردن، آغاز خرابی بدن است.

● قاعده‌ی ۲۵۲۴ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ شام نخوردن،

موجب پیری زودرس می‌شود.

• قاعده‌ی ۲۵۲۵ (۲): در منہاج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس دو شب، پشت سر هم، شام نخورد، آنقدر توانایی از بدنش می‌رود که در چهل روز بر نمی‌گردد.

• قاعده‌ی ۲۵۲۶ (۲): در منہاج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسی که شام نخورد، رگ عشاء ❁ او را تا صبح نفرین خواهد کرد.

• قاعده‌ی ۲۵۲۷ (۲): در منہاج فردوسیان اعتقاد دارند؛ شام {هر چند سبک باشد} از نهار {هر چند سنگین باشد} با فایده‌تر است.

• قاعده‌ی ۲۵۲۸ (۲): در منہاج فردوسیان اعتقاد دارند؛ شام خوردن برای سالمندان، موجب راحت‌خوائیدن است.

• قاعده‌ی ۲۵۲۹ (۲): در منہاج فردوسیان اعتقاد دارند؛ برای سالخوردگان، سیر خوائیدن {به حالت پُر بودن شکم} بهتر از نیمه سیر خوائیدن است.

• قاعده‌ی ۲۵۳۰ (۲): در منہاج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کم خوردن شام، موجب سلامتی و سبکی بدن و {کم شدن} چربی‌های زاید می‌باشد.

• قاعده‌ی ❁ (۲): در منہاج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس در وقت خواب شب، هفت دانه خرمای عَجْوَه بخورد، کرم‌های شکمش {= انگل‌های معده و روده‌اش} کُشته می‌شوند.

✓ اطعام:

• قاعده‌ی ۲۵۳۱ (۲): در منہاج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس گرسنه‌ای را سیر کند، خداوند برایش نهری {جویباری} در بهشت، جاری می‌سازد.

• قاعده‌ی ۲۵۳۲ (۲): در منہاج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس برای

خودنمایی، دیگران را دعوت کرده و به آنان غذا بدهد، خدای متعال در روز قیامت به همان اندازه‌ی غذایی که داده است { از صدید جهنم } چرکابه‌ای آغشته به خون { به او می‌خوراند.

• قاعده‌ی ۲۵۳۳ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ اطعام {اصحابِ منهج فردوسیان} از {نشانه‌ها و موجبات} ایمان است.

• قاعده‌ی ۲۵۳۴ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خدای تعالی اطعام ☉ را دوست دارد.

• قاعده‌ی ۲۵۳۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ اطعام ☉، موجب نجات {از گرفتاری‌ها و تنگناها} است.

• قاعده‌ی ۲۵۳۶ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ اطعام ☉ از برترین کارهاست.

•+ قاعده‌ی ۲۵۳۷ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ اطعام ☉ موجب آمرزش گناهان می‌شود.

• قاعده‌ی ۲۵۳۸ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ رسیدنِ روزی به کسی که دیگران را اطعام می‌کند، سریع‌تر از فرو رفتن چاقو در کوهان شتر است.

• قاعده‌ی ۲۵۳۹ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ اطعام ☉ به هر مؤمن، معادل با آزاد کردنِ یک برده است.

• قاعده‌ی ۲۵۴۰ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهجی که منهجی گرسنه‌ای را سیر کند، خدای تعالی از میوه‌های بهشتی به او خواهد خوراند.

• قاعده‌ی ۲۵۴۱ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ سیر کردنِ اصحاب

منه‌اج فردوسیان از آزاد کردن برده‌ای از فرزندان حضرت اسماعیل (علیه‌السلام) برتر است.

●+ قاعده‌ی ۲۵۴۲ (۲): در منه‌اج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس سه مؤمن را طعام دهد، گنا‌هانش آمرزیده می‌شود.

● قاعده‌ی ۲۵۴۳ (۲): در منه‌اج فردوسیان اعتقاد دارند؛ سیر کردن [دو یا] چهار نفر از اصحاب منه‌اج فردوسیان معادل با آزاد کردن یک برده از فرزندان حضرت اسماعیل (علیه‌السلام) است..

● قاعده‌ی ۲۵۴۴ (۲): در منه‌اج فردوسیان اعتقاد دارند؛ سیر کردن ثروتمند گرسنه {در ثواب} مانند سیر کردن فقیر {گرسنه} است.

● قاعده‌ی ۲۵۴۵ (۲): در منه‌اج فردوسیان اعتقاد دارند؛ سیر کردن هر منه‌اجی ثروتمند برابر با نجات دادن یکی از فرزندان حضرت اسماعیل (علیه‌السلام) از مرگ حتمی است.

● قاعده‌ی ۲۵۴۶ (۲): در منه‌اج فردوسیان اعتقاد دارند؛ سیر کردن هر منه‌اجی فقیر برابر با نجات دادن صد نفر از فرزندان حضرت اسماعیل (علیه‌السلام) از مرگ حتمی است.

● قاعده‌ی ۲۵۴۷ (۲): در منه‌اج فردوسیان اعتقاد دارند؛ اطعام یک منه‌اجی، مانند اطعام یک صد هزار نفر غیر منه‌اجی است.

● قاعده‌ی ۲۵۴۸ (۲): در منه‌اج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منه‌اجی که منه‌اجی گرسنه‌ای را سیر کند، خدای تعالی برایش سفره‌ای در بهشت خواهد گسترانید که بتواند تمام جن و انس را مهمان کند.

● قاعده‌ی ۲۵۴۹ (۲): در منه‌اج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منه‌اجی که منه‌اجی گرسنه‌ای را سیر کند، بهشت بر او واجب می‌شود.

- قاعده‌ی ۲۵۵۰ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ رسیدنِ خیر و نیکی به خانه‌ای که در آن به دیگران اطعام داده می‌شود، سریع‌تر از فرو رفتن چاقو در کوهان شتر است.
- قاعده‌ی ۲۵۵۱ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهای که ده مؤمن را غذا بدهد، خدای تعالی بهشت را بر او واجب می‌سازد.
- قاعده‌ی ۲۵۵۲ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس سه مؤمن را خوراک دهد، خداوند او را از سه بهشت، خوراکی خواهد داد.
- قاعده‌ی ۲۵۵۳ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس مؤمنی را طعام دهد [تا سیر شود] فقط خدا می‌داند که چه اجر عظیمی در آخرت خواهد داشت.
- قاعده‌ی ۲۵۵۴ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس برای [برادر] مؤمن {خود} لقمه‌ای شیرین {یا به شیرینی} درست کند، خداوند، تلخی روز قیامت را از او دور می‌سازد.

✓ آشامیدنی‌ها (۲):

☑ آب:

- قاعده‌ی ۲۵۵۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس در دنیا از آشامیدن آب، لذت ببرد، خداوند او را از لذت نوشیدنی‌های بهشت بهره‌مند می‌گرداند.
- قاعده‌ی ۲۵۵۶ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ «الْحَمْدُ لِلَّهِ» گفتنِ اصحاب منهج فردوسیان، بعد از نوشیدنِ هر جرعه‌ی آب، موجب بهشتی شدن‌شان می‌شود.

- قاعده‌ی ۲۵۵۷ (۲): در منہاج فردوسیان اعتقاد دارند؛ آشامیدن از آب-های شور و سخت، موجب یبوست ❁ می‌شوند.
- قاعده‌ی ۲۵۵۸ (۲): در منہاج فردوسیان اعتقاد دارند؛ آشامیدن آب سرد {بلافاصله} بعد از خوراکی یا آشامیدنی داغ، دندان‌ها را از بین می‌برد.
- قاعده‌ی ۲۵۵۹ (۲): در منہاج فردوسیان اعتقاد دارند؛ آشامیدن آب سرد {بلافاصله} بعد از خوردن شیرینی، دندان‌ها را از بین می‌برد.
- قاعده‌ی ۲۵۶۰ (۲): در منہاج فردوسیان اعتقاد دارند؛ اگر اصحاب منہاج فردوسیان، قبل از نوشیدن هر جرعه ❁ آب، «بِسْمِ اللّٰهِ» و بعد از نوشیدن آن، «الْحَمْدُ لِلّٰهِ» بگویند، آن آب تا زمانی که در شکم‌شان باشد، تسبیح ❁ الهی خواهد گفت.
- قاعده‌ی ۲۵۶۱ (۲): در منہاج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که در اول خوردن یا نوشیدن، «بِسْمِ اللّٰهِ» و در آخرش «الْحَمْدُ لِلّٰهِ» بگوید، از آن خوراک یا نوشاک ❁ هرگز مؤاخذه ❁ نخواهد شد.
- قاعده‌ی ۲۵۶۲ (۲): در منہاج فردوسیان اعتقاد دارند؛ زیاد آب نوشیدن، مایه‌ی {به وجود آمدن بعضی} دردهاست.
- قاعده‌ی ۲۵۶۳ (۲): در منہاج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کم آب نوشیدن، استقامت بدن را بالا می‌برد.
- قاعده‌ی ۲۵۶۴ (۲): در منہاج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کم آب نوشیدن، موجب سلامتی بدن می‌شود.
- قاعده‌ی ۲۵۶۵ (۲): در منہاج فردوسیان اعتقاد دارند؛ آب نوشیدن بعد از غذای چرب، دردها را به هیجان در می‌آورد.
- قاعده‌ی ۲۵۶۶ (۲): در منہاج فردوسیان اعتقاد دارند؛ ایستاده آب

- نوشیدن در روز، موجب تقویت و سلامتی بدن [و گوارا شدن غذا] است.
- قاعده‌ی ۲۵۶۷ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ ایستاده آب نوشیدن {در شب}، موجب برخی گرفتاری‌های پایدار {جسمی و روحی} می‌شود.
  - قاعده‌ی ۲۵۶۸ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ ایستاده آب نوشیدن در شب، ایجاد آب زرد {در بدن} می‌کند.
  - قاعده‌ی ۲۵۶۹ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس در وقت نوشیدن آب در شب، بگوید: «یا مَاءٌ عَلَیْكَ السَّلَامُ مِنْ مَاءِ زَمَزَمَ وَ مَاءِ الْفُرَاتِ» آن آب، ضررش نخواهد داد.
  - قاعده‌ی ۲۵۷۰ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ آب‌های معدنی {که جوشان است و بوی گوگرد می‌دهد} از جوشش جهنم {سرچشمه گرفته} است.
  - قاعده‌ی ۲۵۷۱ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ آب خوردن در بین غذا، رطوبت بدن را زیاد می‌کند، معده را ضعیف می‌گرداند و مانع از جذب نیروی {= انرژی} غذا توسط رگ‌ها می‌شود.

☑ آب‌دادن:

- قاعده‌ی ۲۵۷۲ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ اولین پاداشی که در قیامت داده می‌شود، پاداش آب دادن است.
- + قاعده‌ی ۲۵۷۳ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ بهترین صدقه، خنک کردن جگر سوخته {با جُرعه‌ای ☉ آب} است.
- قاعده‌ی ۲۵۷۴ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهای که منهای تشنه‌ای را سیراب کند، خدای تعالی {در آخرت} از رَحِیقِ ☉

مُهرشده‌ی بهشتی به او خواهد نوشانید.

● قاعده‌ی ۲۵۷۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهجی که منهجی تشنه‌ای را در جایی که دسترسی به آب دارد، آب بدهد، خدای تعالی او را به هر جُرعه‌ای ﴿﴾، هفتاد هزار حسنه خواهد داد.

● قاعده‌ی ۲۵۷۶ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهجی که منهجی تشنه‌ای را در جایی که دسترسی به آب ندارد، آب بدهد، گویا ده نفر از فرزندان حضرت اسماعیل (علیه‌السلام) را {خریده و} آزاد کرده است.

● قاعده‌ی ۲۵۷۷ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ آب دادن در جایی که آب هست، ثواب آزاد کردن یک برده و در جایی که آب نیست، ثواب زنده کردن یک انسان [که مانند زنده کردن تمام انسان‌هاست] را دارد.

● قاعده‌ی ۲۵۷۸ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خدای تعالی خنک کردن جگرهای سوخته {با جُرعه‌ای ﴿﴾ آب} را دوست دارد.

●+ قاعده‌ی ۲۵۷۹ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهجی که حیوان تشنه‌ای را سیراب کند، خدای تعالی در روزی که سایه‌ای جز سایه‌ی {رحمت} او نباشد، او را در سایه‌ی رحمتش جای خواهد داد.

● قاعده‌ی ۲۵۸۰ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ از برترین اعمال در نزد خدای متعال، خنک کردن جگر داغ {با جُرعه‌ای ﴿﴾ آب یا لقمه‌ای غذا} است.

✓ خوراکی‌ها (۲):

☑ آبگوشت:

●+ قاعده‌ی ۲۵۸۱ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خوردن آبگوشت

گاو با چغندر {یعنی در زمان پختن، چغندر در آن ریخته شده باشد} سفیدی پوست {پسیسی} را بر طرف می‌کند.

✓ آویشن:

- قاعده‌ی ۲۵۸۲ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خوردن آویشن موجب دباغی ☉ معده است.
- قاعده‌ی ۲۵۸۳ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ آویشن برای معده، پرزهایی مانند پرزهای حوله درست می‌کند.
- قاعده‌ی ۲۵۸۴ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خوردن آویشن در ناشتا ☉، رطوبت {زاید بدن} را از بین می‌برد.

✓ انار:

- قاعده‌ی ۲۵۸۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ میوه‌ها یک‌صد و بیست نوع هستند که آقای آنها، انار است.
- قاعده‌ی ۲۵۸۶ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خوردن انار برای گرسنه، موجب سیر شدن و برای سیر، موجب گوارا شدن غذاست.
- قاعده‌ی ۲۵۸۷ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس {حتی} یک دانه از اناری بخورد، شیطان‌ش - که مأمور وسوسه‌ی اوست - تا چهل روز، مریض می‌شود.
- قاعده‌ی ۲۵۸۸ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس یک انار بخورد، خدای تعالی قلبش را نورانی کرده و [شیطان] وسوسه را تا چهل روز از او دور می‌سازد.
- + قاعده‌ی ۲۵۸۹ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خوردن انار، موجب زیاد شدن آب {نطفه و قوه‌ی جنسی} می‌شود.

- قاعده‌ی ۲۵۹۰ (۲): در منهای فردوسیان اعتقاد دارند؛ خوردنِ انار، موجب پاک شدنِ دهان و نیکو شدنِ فرزند می‌شود.
- قاعده‌ی ۲۵۹۱ (۲): در منهای فردوسیان اعتقاد دارند؛ در هر اناری [حد اقل] یک دانه از بهشت وجود دارد.
- قاعده‌ی ۲۵۹۲ (۲): در منهای فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر یک از اصحاب منهای فردوسیان که [صبح جمعه، ناشتا] یک انار بخورد، تا چهل روز، اگر دو انار بخورد تا صد روز و اگر سه انار بخورد تا یک سال، شیطان از او دور می‌شود.
- قاعده‌ی ۲۵۹۳ (۲): در منهای فردوسیان اعتقاد دارند؛ دانه‌ی بهشتی انار در هر معده‌ای که قرار گیرد، آن را تا چهل روز، نورانی می‌کند.
- قاعده‌ی ۲۵۹۴ (۲): در منهای فردوسیان اعتقاد دارند؛ خوردنِ انار برای کودکان موجب سرعت در رشدشان می‌شود.
- قاعده‌ی ۲۵۹۵ (۲): در منهای فردوسیان اعتقاد دارند؛ انار مَلَسٌ ◉ بهترین نوع انار برای معده است.
- قاعده‌ی ۲۵۹۶ (۲): در منهای فردوسیان اعتقاد دارند؛ خوردنِ انار [مَلَسٌ ◉] همراه پیه آن، موجب دباغی ◉ معده، افزایش ذهن {حافظه} و هضم غذاست.

☑ انجیر:

- قاعده‌ی ۲۵۹۷ (۲): در منهای فردوسیان اعتقاد دارند؛ مداومت بر خوردن انجیر، موجب پیدایش شپش در {موها} و بدن می‌شود.

☑ بادمجان:

- قاعده‌ی ۲۵۹۸ (۲): در منهای فردوسیان اعتقاد دارند؛ بادمجان در وقت

- رسیدن خرما (خرمایزان) {تقریباً معادل تابستان} خالی از هر ضرر می‌شود.
- قاعده‌ی ۲۵۹۹ (۲): در منهای فردوسیان اعتقاد دارند؛ {خوردن} بادمجان برای فرو نشاندن سوداء☉، مفید است.
- قاعده‌ی ۲۶۰۰ (۲): در منهای فردوسیان اعتقاد دارند؛ ضرر بادمجان در وقت رسیدن انگور {به طور کامل} از بین می‌رود.
- قاعده‌ی ۲۶۰۱ (۲): در منهای فردوسیان اعتقاد دارند؛ خوردن بادمجان، {بعضی} دردها را از بین می‌برد.

☑ باقلا:

- قاعده‌ی ۲۶۰۲ (۲): در منهای فردوسیان اعتقاد دارند؛ خوردن باقلا موجب تقویت ساق پا، افزایش ذهن و تولید خون تازه می‌شود.
- قاعده‌ی ۲۶۰۳ (۲): در منهای فردوسیان اعتقاد دارند؛ خوردن باقلا با پوستش موجب دباغی☉ معده می‌شود.

☑ بالنگ:

- قاعده‌ی ۲۶۰۴ (۲): در منهای فردوسیان اعتقاد دارند؛ خوردن بالنگ در شب، {معمولاً} موجب چپ‌چشمی می‌شود.

☑ به:

- قاعده‌ی ۲۶۰۵ (۲): در منهای فردوسیان اعتقاد دارند؛ خوردن «به»، قلب را تقویت می‌نماید، معده را خوشبو می‌سازد، چهره را جلا می‌دهد، بخیل را سخاوتمند و ترسو را شجاع می‌کند.
- قاعده‌ی ۲۶۰۶ (۲): در منهای فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس {از اصحاب منهای فردوسیان} که «به» بخورد، خدای تعالی تا چهل روز، حکمت را بر زبانش جاری می‌سازد.

● قاعده‌ی ۲۶۰۷ (۲): در منهای فردوسیان اعتقاد دارند؛ خوردن «به» در ناشتا، آب {نطفه} را پاکیزه و فرزند را زیبا می‌کند و غم را بر طرف می‌سازد.

● قاعده‌ی ۲۶۰۸ (۲): در منهای فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس سه روز ناشتا «به» بخورد، ذهنش پاک و درونش پُر از بردباری و دانش می‌شود و از کید ابلیس و سربازانش نگهداشته خواهد شد.

✓ پنیر:

● قاعده‌ی ۲۶۰۹ (۲): در منهای فردوسیان اعتقاد دارند؛ خوردن پنیر بدون گردو، موجب فراموشی {موقت} می‌شود.

✓ پیاز:

● قاعده‌ی ۲۶۱۰ (۲): در منهای فردوسیان اعتقاد دارند؛ خوردن پیاز، موجب تقویت اعصاب، رفع تب، استحکام لثه، خوش بویی دهان، رفع بلغم و نرمی پوست می‌شود.

+ ● قاعده‌ی ۲۶۱۱ (۲): در منهای فردوسیان اعتقاد دارند؛ خوردن پیاز، موجب تقویت قوه‌ی جنسی و زیاد شدن منی می‌شود.

● قاعده‌ی ۲۶۱۲ (۲): در منهای فردوسیان اعتقاد دارند؛ زیاد خوردن تخم مرغ [با پیاز] موجب زیاد شدن فرزند می‌شود.

✓ پیه:

+ ● قاعده‌ی ۲۶۱۲ (۲): در منهای فردوسیان اعتقاد دارند؛ پیه گاو، شفاست.
+ ● قاعده‌ی ۲۶۱۳ (۲): در منهای فردوسیان اعتقاد دارند؛ خوردن پیه [به همان اندازه] درد را از بدن بیرون می‌برد.

✓ تخم مرغ:

- قاعده‌ی ۲۶۱۴ (۲): در منهای فردوسیان اعتقاد دارند؛ زرده‌ی تخم مرغ، {برای دستگاه هاضمه} سبک و سفیده‌ی آن، سنگین است.
- + • قاعده‌ی ۲۶۱۵ (۲): در منهای فردوسیان اعتقاد دارند؛ {معمولاً} با هم خوردن تخم مرغ و ماهی در یک وعده‌ی غذایی، تولید بیماری‌های نقرس*، قوَلنج*، بواسیر* و درد دندان می‌کند.
- قاعده‌ی ۲۶۱۶ (۲): در منهای فردوسیان اعتقاد دارند؛ پیوسته تخم مرغ خوردن، موجب پیدایش دانه‌هایی شبیه کنجد {در رنگ و اندازه} بر روی پوست صورت می‌شود.
- قاعده‌ی ۲۶۱۷ (۲): در منهای فردوسیان اعتقاد دارند؛ زیاد و پیوسته خوردن تخم مرغ، موجب بیماری طحال {سپرز} و ایجاد ورم در سر معده می‌کند.
- قاعده‌ی ۲۶۱۸ (۲): در منهای فردوسیان اعتقاد دارند؛ زیاد خوردن تخم مرغ آب‌پز، تنگی و بریدگی نفس می‌آورد.
- قاعده‌ی ۲۶۱۹ (۲): در منهای فردوسیان اعتقاد دارند؛ خوردن تخم مرغ، هوس خوردن گوشت را از بین می‌برد.
- + • قاعده‌ی ۲۶۲۰ (۲): در منهای فردوسیان اعتقاد دارند؛ زیاد خوردن تخم مرغ [با پیاز] موجب زیاد شدن فرزند می‌شود.

✓ تَرُب:

- قاعده‌ی ۲۶۲۱ (۲): در منهای فردوسیان اعتقاد دارند؛ خوردن برگ تَرُب، ادرار را زیاد می‌کند.
- قاعده‌ی ۲۶۲۲ (۲): در منهای فردوسیان اعتقاد دارند؛ خوردن تَرُب،

موجب قطع بلغم ☉ و هضم غذاست.

☑ تَرّه:

- قاعده‌ی ۲۶۲۳ (۲): در منهای فردوسیان اعتقاد دارند: آقای سبزی‌جات، «تَرّه» است.
- قاعده‌ی ۲۶۲۴ (۲): در منهای فردوسیان اعتقاد دارند: خوردن تَرّه موجب خوش‌بویی دهان، دور شدن بادها، قطع بواسیر، و [برای کسی که همواره بخورد] امان از جُدام ☉ است.
- قاعده‌ی ۲۶۲۵ (۲): در منهای فردوسیان اعتقاد دارند: جایگاه تَرّه در میان سبزی‌جات، مانند جایگاه {ارزشمند} نان در میان خوراکی‌هاست.
- قاعده‌ی ۲۶۲۶ (۲): در منهای فردوسیان اعتقاد دارند: بر هر برگ تَرّه، [شش یا] هفت قطره از بهشت چکانده شده است.

☑ جَرَجیر:

- قاعده‌ی ۲۶۲۷ (۲): در منهای فردوسیان اعتقاد دارند: جَرَجیر ☉، درختی روئیده بر درِ جهنم است.
- قاعده‌ی ۲۶۲۸ (۲): در منهای فردوسیان اعتقاد دارند: جَرَجیر ☉، سبزی {مورد علاقه‌ی} بنی امیه است.
- قاعده‌ی ۲۶۲۹ (۲): در منهای فردوسیان اعتقاد دارند: خوردن جَرَجیر ☉ در شب، موجب تحریک رگ جُدام ☉ می‌شود.

☑ چغندر و برگ چغندر:

- قاعده‌ی ۲۶۳۰ (۲): در منهای فردوسیان اعتقاد دارند: خوردن چغندر، سوداء ☉ را به هیجان می‌آورد.

- + قاعده‌ی ۲۶۳۱ (۲): در منهای فردوسیان اعتقاد دارند؛ خوردن برگ چغندر موجب شفای {بعضی} بیماری‌هاست.
- قاعده‌ی ۲۶۳۲ (۲): در منهای فردوسیان اعتقاد دارند؛ بهترین دارو برای کسی که پُرسام* دارد، {خوردن} برگ چغندر است.
- قاعده‌ی ۲۶۳۳ (۲): در منهای فردوسیان اعتقاد دارند؛ خوردن برگ چغندر، مانع از ابتلا به جُدام* می‌شود.
- + قاعده‌ی ۲۶۳۴ (۲): در منهای فردوسیان اعتقاد دارند؛ خوردن {برگ} چغندر، گوشت را می‌رویاند، استخوان را محکم می‌کند، خون را تصفیه می‌سازد و شفای {بعضی} دردهاست.

✓ خردل:

- قاعده‌ی ۲۶۳۵ (۲): در منهای فردوسیان اعتقاد دارند؛ خوردن خردل* با هر غذا، موجب درمان فراموشی و زیاد شدن حافظه می‌گردد.

✓ خُرفه:

- قاعده‌ی ۲۶۳۶ (۲): در منهای فردوسیان اعتقاد دارند؛ هیچ سبزی‌ای بر روی زمین با شرافت‌تر و نافع‌تر از خُرفه نیست.
- قاعده‌ی ۲۶۳۷ (۲): در منهای فردوسیان اعتقاد دارند؛ خوردن خُرفه، عقل را زیاد می‌کند.

✓ خرما:

- قاعده‌ی ۲۶۳۸ (۲): در منهای فردوسیان اعتقاد دارند؛ پاکیزه‌ترین طعام، خرماست.
- قاعده‌ی ۲۶۳۹ (۲): در منهای فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس خرما را به

خاطر این که استاد اعظم (صلی‌الله‌علیه‌وآله‌وسلم) به آن علاقه داشتند بخورد، ضررش نخواهد داد.

●+ قاعده‌ی ۲۶۴۰ (۲): در منہاج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خوردنِ خرما موجب شفای {بعضی} بیماری‌هاست.

● قاعده‌ی ۲۶۴۱ (۲): در منہاج فردوسیان اعتقاد دارند؛ بهترین نوع خرما، «بَرنی» است.

● قاعده‌ی ۲۶۴۲ (۲): در منہاج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خوردنِ خرمای بَرنی، {برای اصحاب منہاج فردوسیان} موجب نزدیک شدن به خدا و دور شدن از آتش {جهنم} است.

●+ قاعده‌ی ۲۶۴۳ (۲): در منہاج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خوردنِ خرمای بَرنی، {بعضی} دردها را شفا می‌دهد و {غلبه‌ی} بلغم* را برطرف می‌سازد.

● قاعده‌ی ۲۶۴۴ (۲): در منہاج فردوسیان اعتقاد دارند؛ در خوردنِ هر عدد خرمای بَرنی، یک حسنه دارد.

● قاعده‌ی ۲۶۴۵ (۲): در منہاج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خوردنِ خرمای بَرنی، بوی دهان را خوش، معده را پاکیزه و غذا را هضم می‌کند و موجب افزایش بینایی و شنوایی و تقویت پشت است.

●+ قاعده‌ی ۲۶۴۶ (۲): در منہاج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خوردنِ خرمای بَرنی موجب تقویت قوه‌ی جنسی است.

● قاعده‌ی ۲۶۴۷ (۲): در منہاج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خوردنِ خرمای بَرنی در ناشتا* و آب نوشیدن بعد از آن، یبوست را بر طرف می‌کند.

● قاعده‌ی ۲۶۴۸ (۲): در منہاج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس روزش را با خوردنِ [هفت] خرمای عجوه آغاز کند، در آن روز سَم و سحر در او کارگر

نخواهد بود.

- قاعده‌ی ۲۶۴۹ (۲): در منهای فردوسیان اعتقاد دارند؛ خوردنِ خرمای عَجوه، موجب درمانِ مسمومیت‌هاست.
- قاعده‌ی ۲۶۵۰ (۲): در منهای فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس در وقت خواب شب، هفت دانه خرمای عَجوه بخورد، کرم‌های شکمش {انگل‌های معده و روده‌اش} کُشته می‌شوند.
- قاعده‌ی ۲۶۵۱ (۲): در منهای فردوسیان اعتقاد دارند؛ شبیه‌ترین خرما به غذا، خرمای صَرَفان است.
- قاعده‌ی ۲۶۵۲ (۲): در منهای فردوسیان اعتقاد دارند؛ خوردنِ خرمای بَرنی موجب تقویت قوه‌ی جنسی است.

✓ روغن حیوانی:

- + قاعده‌ی ۲۶۵۲ (۲): در منهای فردوسیان اعتقاد دارند؛ خوردنِ روغن حیوانی گاو، شفاست.
- قاعده‌ی ۲۶۵۳ (۲): در منهای فردوسیان اعتقاد دارند؛ خوردنِ روغن حیوانی {گاو} در تابستان، بهتر از زمستان است.
- قاعده‌ی ۲۶۵۴ (۲): در منهای فردوسیان اعتقاد دارند؛ {زیاد خوردن} روغن حیوانی برای سالمندان [بالای پنجاه سال] مناسب نیست.

✓ ریحان:

- قاعده‌ی ۲۶۵۵ (۲): در منهای فردوسیان اعتقاد دارند؛ خوردنِ ریحان، [در اول و آخر غذا،] غذا را گوارا می‌کند؛ گرفتگی‌ها را باز می‌نماید؛ آروغ را خوشبو می‌سازد؛ بوی دهان را نیکو می‌کند؛ اشتهاآور است؛ امان از جُذام* می‌باشد و چون در معده قرار گیرد، ریشه‌ی دردها را بر می‌کند.

● قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خلال کردن با چوب ریحان، نی ❁ و انار، موجب به حرکت در آمدن رگ جُدام ❁ می‌شود.

☑ زردک (هویج):

● قاعده‌ی ۲۶۵۶ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خوردن زردک، کلیه‌ها را گرم می‌کند و امان از قولنج ❁ و بواسیر ❁ است.

● قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خوردن زردک ❁ موجب محکم شدن آلت جنسی مرد {در وقت نُعوظ} ❁ می‌شود.

☑ زیتون و روغن زیتون:

+ ● قاعده‌ی ۲۶۵۷ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ روغن زیتون، چربی {= کِرم} نیکان است.

● قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهای که خود را با روغن زیتون روغن‌مالی کند، چهل روز شیطان به او نزدیک نخواهد بود.

+ ● قاعده‌ی ۲۶۵۸ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خوردن زیتون، موجب افزایش {توان جنسی و} آب نطفه می‌شود.

● قاعده‌ی ۲۶۵۹ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ روغن زیتون، خوراک مردم پرهیزکار است.

● قاعده‌ی ۲۶۶۰ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خوردن زیتون، بادها را دفع می‌کند.

+ ● قاعده‌ی ۲۶۶۱ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خوردن مخلوط سوبق ❁ و روغن زیتون، گوشت را می‌رویاند، استخوان را محکم می‌کند، پوست را نرم می‌سازد و بر توانایی جنسی می‌افزاید.

+ ● قاعده‌ی ۲۶۶۲ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خانه‌ای که در آن

زیتون باشد، خالی {از خورشت} نیست.

✓ **سُداب:**

● قاعده‌ی ۲۶۶۳ (۲): در منهای فردوسیان اعتقاد دارند؛ خوردن سُداب، عقل را زیاد می‌کند و {در بعضی موارد} برای درد گوش، مفید است ولی آب نطفه را بدبو می‌سازد.

✓ **سرکه (سرکه‌ی شراب):**

● قاعده‌ی ۲۶۶۴ (۲): در منهای فردوسیان اعتقاد دارند؛ خوردن سرکه {خصوصاً در آغاز و پایان غذا} موجب زیاد شدن عقل می‌شود.

● قاعده‌ی ۲۶۶۵ (۲): در منهای فردوسیان اعتقاد دارند؛ خانه‌ای که در آن سرکه باشد، خالی {از خورشت} نیست.

+ ● قاعده‌ی ۲۶۶۶ (۲): در منهای فردوسیان اعتقاد دارند؛ خوردن نان با سرکه، علاقه به زنا را از بین می‌برد.

● قاعده‌ی ۲۶۶۷ (۲): در منهای فردوسیان اعتقاد دارند؛ خوردن سرکه، تلخه را می‌شکند و دل را زنده می‌سازد.

● قاعده‌ی ۲۶۶۸ (۲): در منهای فردوسیان اعتقاد دارند؛ خوردن شیر، سرکه، گشنیز و سیب ترش {و ترشیجات} در هفته‌ی اول زفاف توسط عروس، موجب سرد و عقیم شدن رحمش می‌گردد.

● قاعده‌ی ۲۶۶۹ (۲): در منهای فردوسیان اعتقاد دارند؛ خدا و ملائکه بر سفره‌ای که در آن سرکه و نمک باشد، درود می‌فرستند.

● قاعده‌ی ۲۶۶۸ (۲): در منهای فردوسیان اعتقاد دارند؛ خوردن سرکه‌ی شراب، جنبندگان شکم {انگل‌های معده و روده} را می‌کشد.

● قاعده‌ی ۲۶۶۹ (۲): در منهای فردوسیان اعتقاد دارند؛ خوردن سرکه‌ی

شراب، مایه‌ی تقویت عقل است.

- قاعده‌ی ۲۶۷۰ (۲): در منهای فردوسیان اعتقاد دارند؛ خوردن سرکه‌ی شراب، دهان {دندان و لثه} را تقویت می‌کند.

☑ سویق:

- قاعده‌ی ۲۶۷۱ (۲): در منهای فردوسیان اعتقاد دارند؛ خوردن سویق ● گوشت را می‌رویاند و استخوان را قوی می‌کند.
- قاعده‌ی ۲۶۷۲ (۲): در منهای فردوسیان اعتقاد دارند؛ خوردن سویق ●، هفتاد نوع بلا را {از بدن} دفع می‌کند.
- قاعده‌ی ۲۶۷۳ (۲): در منهای فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس چهل صبح، سویق ● بخورد، شانه‌هایش سرشار از قدرت می‌شود.
- قاعده‌ی ۲۶۷۴ (۲): در منهای فردوسیان اعتقاد دارند؛ خوردن سویق ●، موجب هضم کله‌پاچه می‌شود.
- قاعده‌ی ۲۶۷۵ (۲): در منهای فردوسیان اعتقاد دارند؛ گرسنه اگر سویق ● بخورد، سیر می‌شود و سیر اگر سویق ● بخورد، موجب هضم غذایش می‌گردد.
- قاعده‌ی ۲۶۷۶ (۲): در منهای فردوسیان اعتقاد دارند؛ ناشتا ● خوردن سه کف دست {تقریباً سه قاشق پُر} سویق ● خشک، غلبه‌ی تلخه ● و بلغم ● را ریشه‌کن می‌کند.
- قاعده‌ی ۲۶۷۷ (۲): در منهای فردوسیان اعتقاد دارند؛ خوردن سویقی که وقت شستن، هفت بار شسته و {چند بار} از ظرفی به ظرف دیگر ریخته شده باشد، تب را قطع می‌کند و نیرو را به ساق و قدم می‌آورد.
- قاعده‌ی ۲۶۷۸ (۲): در منهای فردوسیان اعتقاد دارند؛ خوردن سویق ●

خشک، سفیدی {غیر معمولی} پوست را از بین می‌برد.

+ • قاعده‌ی ۲۶۷۹ (۲): در منهای فردوسیان اعتقاد دارند؛ خوردنِ سویق ☉ سیب، موجب قطع خون دماغ و دفع سموم {گزندگان‌ی مانند مار و عقرب} از بدن می‌شود.

+ • قاعده‌ی ۲۶۸۰ (۲): در منهای فردوسیان اعتقاد دارند؛ خوردنِ سویق ☉ عدس، عطش {زیاد} را قطع می‌کند؛ معده را تقویت می‌نماید؛ غلبه‌ی صفرا ☉ را بر طرف می‌سازد؛ هیجان خون را ساکن کرده و حرارت {بدن} را فرو می‌نشانند.

+ • قاعده‌ی ۲۶۸۱ (۲): در منهای فردوسیان اعتقاد دارند؛ خوردنِ سویق ☉ عدس، موجب قطع شدنِ خون حیض می‌شود.

• قاعده‌ی ☿ (۲): در منهای فردوسیان اعتقاد دارند؛ خوردنِ مخلوطِ سویق ☉ و روغن زیتون، گوشت را می‌رویاند، استخوان را محکم می‌کند، پوست را نرم می‌سازد و بر توانایی جنسی می‌افزاید.

☑ سیب:

• قاعده‌ی ۲۶۸۲ (۲): در منهای فردوسیان اعتقاد دارند؛ خوردنِ سیب ترش، موجب فراموشی {موقت} می‌شود.

• قاعده‌ی ۲۶۸۳ (۲): در منهای فردوسیان اعتقاد دارند؛ خوردنِ سیب، موجب پاکسازی معده، دفع جادو، دفع سموم بدن و رفع غلبه‌ی بلغم ☉ است؛ حرارت را فرو می‌نشانند، درون را سرد می‌کند و تب و وبا را زایل می‌سازد.

• قاعده‌ی ۲۶۸۴ (۲): در منهای فردوسیان اعتقاد دارند؛ اگر مردم، ارزش دارویی سیب را می‌دانستند، بیماران‌شان را جز با آن درمان نمی‌کردند.

● قاعده‌ی ❁ (۲): در منهای فردوسیان اعتقاد دارند؛ خوردن شیر، سرکه، گشنیز و سیب ترش {و ترشیجات} در هفته‌ی اول زفاف توسط عروس، موجب سرد و عقیم شدن رحمش می‌گردد.

● قاعده‌ی ❁ (۲): در منهای فردوسیان اعتقاد دارند؛ خوردن سویق ❁ سیب، موجب قطع خون دماغ و دفع سموم {گزندگانی مانند مار و عقرب} از بدن می‌شود.

✓ سیر:

● قاعده‌ی ۲۶۸۵ (۲): در منهای فردوسیان اعتقاد دارند؛ خوردن یکبار سیر در هفته، موجب دور شدن بادها {بی بیماری‌زا} از بدن می‌شود.

● قاعده‌ی ۲۶۸۶ (۲): در منهای فردوسیان اعتقاد دارند؛ نهی‌ای که از خوردن سیر وارد شده، مربوط به کسی است که می‌خواهد در مسجد {و نماز جمعه و جماعت} حضور یابد تا بوی بد دهانش موجب آزار کسی نباشد ولی اگر نخواهد در اجتماعات مسلمین حاضر شود، {یا بتواند از راهی مانند مسواک زدن یا خوشبوکننده‌ی دهان، بویش را از بین ببرد}، خوردن سیر، اشکالی ندارد.

✓ شکر طبرزد (نبات):

● قاعده‌ی ۲۶۸۷ (۲): در منهای فردوسیان اعتقاد دارند؛ {ناشتا} خوردن سه دانه هلیله {بی سیاه} با شکر طبرزد {نبات} در هر روز، موجب زیاد شدن عقل می‌گردد.

● قاعده‌ی ۲۶۸۸ (۲): در منهای فردوسیان اعتقاد دارند؛ خوردن شکر طبرزد {نبات} بلغم ❁ را از بین می‌برد.

✓ شلغم:

● قاعده‌ی ۲۶۸۹ (۲): در منهای فردوسیان اعتقاد دارند؛ خوردنِ شلغم [در فصلش]، رگ جُدام* را ذوب می‌کند.

✓ شیر:

● قاعده‌ی ۲۶۹۰ (۲): در منهای فردوسیان اعتقاد دارند؛ نوشیدن شیر، گوشت را می‌رویاند و استخوان را محکم می‌کند.

+ ● قاعده‌ی ۲۶۹۱ (۲): در منهای فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس در وقت نوشیدن شیر، دعای مخصوص* بخواند، ضررش نخواهد داد.

+ ● قاعده‌ی ۲۶۹۲ (۲): در منهای فردوسیان اعتقاد دارند؛ نوشیدن {معجون} شیر با عسل، برای تقویت {قوای جنسی و تولید} نطفه {ی سالم} مفید است.

● قاعده‌ی * (۲): در منهای فردوسیان اعتقاد دارند؛ خوردن شیر، سرکه، گشنیز و سیب ترش {و ترشیجات} در هفته‌ی اول زفاف توسط عروس، موجب سرد و عقیم شدن رحمش می‌گردد.

● قاعده‌ی * (۲): در منهای فردوسیان اعتقاد دارند؛ شیر گاو، دوا {ی بعضی بیماری‌ها} است.

● قاعده‌ی * (۲): در منهای فردوسیان اعتقاد دارند؛ خوردن شیرگوشت* موجب تقویت عمومی بدن می‌شود.

✓ عدس:

● قاعده‌ی ۲۶۹۳ (۲): در منهای فردوسیان اعتقاد دارند؛ خوردن عدس، موجب رقت قلب {نازک‌دلی} و زیاد شدن اشک می‌شود.

● قاعده‌ی * (۲): در منهای فردوسیان اعتقاد دارند؛ خوردن سوبق*

عدس*، عطش {زیاد} را قطع می‌کند؛ معده را تقویت می‌نماید؛ غلبه‌ی صفرا* را بر طرف می‌سازد؛ هیجان خون را ساکن کرده و حرارت {بدن} را فرو می‌نشانند.

• قاعده‌ی ❁ (۲): در منهای فردوسیان اعتقاد دارند؛ خوردن سویق* عدس، موجب قطع شدن خون حیض می‌شود.

✓ عسل:

+ • قاعده‌ی ۲۶۹۴ (۲): در منهای فردوسیان اعتقاد دارند؛ {خوردن و مالیدن} عسل، مایه‌ی شفا {ی بیماری‌ها} است.

• قاعده‌ی ۲۶۹۵ (۲): در منهای فردوسیان اعتقاد دارند؛ عسل، {طعم‌ها، خواص و} رنگ‌های گوناگون دارد.

• قاعده‌ی ۲۶۹۶ (۲): در منهای فردوسیان اعتقاد دارند؛ خوردن عسل، موجب زیاد شدن حافظه و از بین رفتن بلغم* است.

• قاعده‌ی ۲۶۹۷ (۲): در منهای فردوسیان اعتقاد دارند؛ خوردن روزی سه لقمه {یا سه قاشق} عسل {یا مربا} در روزهای زمستان، از مبتلا شدن به سرماخوردگی جلوگیری می‌کند.

• قاعده‌ی ۲۶۹۸ (۲): در منهای فردوسیان اعتقاد دارند؛ برای درمان فراموشی و تقویت حافظه، خوردن روزی سه قطعه زنجفیلِ پرورده در عسل مفید است.

• قاعده‌ی ❁ (۲): در منهای فردوسیان اعتقاد دارند؛ آشامیدن شربت عسل بعد از نزدیکی، موجب برگشتن مقدار {انرژی} از دست رفته به بدن است.

• قاعده‌ی ❁ (۲): در منهای فردوسیان اعتقاد دارند؛ نوشیدن {معجون} شیر با عسل، برای تقویت {قوای جنسی و تولید} نطفه {ی سالم} مفید

است.

● قاعده‌ی ❁ (۲): در منهای فردوسیان اعتقاد دارند؛ مریض با چیزی بهتر از عسل، استشفاء ❁ نمی‌کند.

● قاعده‌ی ❁ (۲): در منهای فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسی که بعد از خوردن ماهی {در شام}، خرما یا عسل {یا گرمی دیگری} نخورد، خطر فلج شدن تا صبح او را تهدید می‌کند.

✓ قَدید:

● قاعده‌ی ۲۶۹۹ (۲): در منهای فردوسیان اعتقاد دارند؛ قَدید ❁ بسیار در معده و روده باقی می‌ماند و موجب به هیجان آمدن دردها می‌گردد.

● قاعده‌ی ۲۷۰۰ (۲): در منهای فردوسیان اعتقاد دارند؛ خوردن قَدید ❁ بدن را لاغر {و ضعیف} می‌سازد.

● قاعده‌ی ۲۷۰۱ (۲): در منهای فردوسیان اعتقاد دارند؛ خوردن قَدید ❁ موجب پیری {زودرس} شده و گاهی اوقات، بدن را منهدم می‌کند و کُشنده است.

✓ کاسنی:

● قاعده‌ی ۲۷۰۲ (۲): در منهای فردوسیان اعتقاد دارند؛ کاسنی، آقای سبزی‌جات است.

● قاعده‌ی ۲۷۰۳ (۲): در منهای فردوسیان اعتقاد دارند؛ برتری کاسنی بر سایر سبزی‌جات مانند برتری استادان منهای فردوسیان (علیهم‌السلام) بر سایر مردم است.

●+ قاعده‌ی ۲۷۰۴ (۲): در منهای فردوسیان اعتقاد دارند؛ خوردن کاسنی موجب زیاد شدن آب {نطفه و توانایی جنسی} می‌گردد.

- قاعده‌ی ۲۷۰۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کاسنی از سبزی‌های روئیده بر در بهشت است که به دنیا آورده شده است.
- قاعده‌ی ۲۷۰۶ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر روز قطره‌ای از بهشت، بر برگ کاسنی می‌چکد.
- + قاعده‌ی ۲۷۰۷ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خوردن کاسنی موجب شفای دردهای بسیار است.
- قاعده‌ی ۲۷۰۸ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خوردن کاسنی موجب پسر شدن حمل می‌شود.
- قاعده‌ی ۲۷۰۹ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خوردن کاسنی موجب زیبایی صورت و نیکو شدن فرزند می‌گردد.
- قاعده‌ی ۲۷۱۰ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ همواره خوردن کاسنی موجب زیاد شدن فرزند می‌شود.
- قاعده‌ی ۲۷۱۱ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس {همواره و} بسیار کاسنی بخورد، ثروتمند می‌شود.
- قاعده‌ی ۲۷۱۲ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس قبل از خواب شب، هفت برگ کاسنی بخورد، آن شب تا صبح از قُلُوبِج در امان خواهد بود.
- قاعده‌ی ۲۷۱۳ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهای که قبل از اذان ظهر روز جمعه، هفت برگ کاسنی بخورد، داخل بهشت می‌شود.
- قاعده‌ی ﴿﴾ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خوردن کاسنی موجب زیاد شدن آب {نطفه و توانایی جنسی} می‌گردد.

✓ کدو:

- قاعده‌ی ۲۷۱۴ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خوردن کدو، مغز را تقویت و عقل را زیاد می‌کند.
- قاعده‌ی ۲۷۱۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کدو {میوه است و} مانند حیوان زنده، نیاز به ذبح شرعی ندارد.

✓ کشمش و مویز:

- قاعده‌ی ۲۷۱۶ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خوردن کشمش، موجب تقویت اعصاب، خوشبو شدن نفس و بر طرف شدن خستگی است، تلخه* را از بین می‌برد، غلبه‌ی بلغم* را دفع می‌کند، غم را زایل می‌سازد و معده را دباغی* می‌نماید.
- قاعده‌ی ۲۷۱۷ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس هر ناشتا*، بیست و یک عدد مویز {کشمش قرمز} بخورد، به هیچ مرضی، جز مریضی مرگ، دچار نخواهد شد.
- قاعده‌ی ۲۷۱۸ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ ناشتا* خوردن هفت مثقال مویز {حدود سی و پنج گرم}، موجب زیاد شدن حافظه می‌شود.

✓ گندر:

- قاعده‌ی ۲۷۱۹ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ {جویدن} گندر، موجب زیاد شدن حافظه و از بین رفتن بلغم* است.

✓ گشنیز:

- قاعده‌ی ۲۷۲۰ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خوردن گشنیز، موجب فراموشی {موقت} می‌شود.

✓ **گوشت:**

- قاعده‌ی ۲۷۲۱ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ گوشت، برترین خوراکی دنیا و آخرت است.
- قاعده‌ی ۲۷۲۲ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ گوشت گوسفند، بهترین نوع گوشت است.
- قاعده‌ی ۲۷۲۳ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ گوشت بزّه از گوشت بزغاله، بهتر است.
- + قاعده‌ی ۲۷۲۴ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ گوشت گاو، {عامل ایجاد} درد است.
- قاعده‌ی ۲۷۲۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ زیاده‌روی در خوردن گوشت گاو، {چون طبع سردی دارد،} باعث فساد عقل، گیجی، کند ذهنی و فراموشی زیاد می‌شود.
- + قاعده‌ی ۲۷۲۶ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ شیر گاو، دوا {بعضی بیماری‌ها} است.
- قاعده‌ی ۲۷۲۷ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ گوشت مرغ، آلوده و مضرّ است.
- قاعده‌ی ۲۷۲۸ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ گوشت جوجه‌ی مرغ، {بهترین گوشت در بین پرندگان} است.
- قاعده‌ی ۲۷۲۹ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ گوشت {بدن} از خوردن گوشت {حیوانات حلال گوشت} می‌روید.
- قاعده‌ی ۲۷۳۰ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس چهل روز گوشت خوردن را ترک کند، اخلاقش بد می‌شود.

- قاعده‌ی ۲۷۳۱ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس مدتی گوشت خوردن را ترک کند، عقلش فاسد می‌شود.
- + ● قاعده‌ی ۲۷۳۲ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ {قطعه‌ای} گوشت که در معده قرار می‌گیرد، به همان مقدار شفا می‌روپاند و درد از بدن خارج می‌سازد.
- + ● قاعده‌ی ۲۷۳۳ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خوردن شیرگوشت ☉ موجب تقویت عمومی بدن می‌شود.
- قاعده‌ی ۲۷۳۴ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خوردن کباب، موجب تقویت عمومی بدن و بر طرف شدن تب است.
- قاعده‌ی ۲۷۳۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خوردن غده‌های گوشت، موجب تحریک رگ جُدام ☉ می‌شود.
- قاعده‌ی ۲۷۳۶ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ نهی‌ای که از خوردن گوشت خر {، اسب} و قاطر وارد شده نه به خاطر پلیدی گوشت‌شان بلکه به جهت بی‌مرکب ☉ نماندن {در زمانی که مرکب ☉ مردم محسوب می‌شده‌اند} بوده است.
- قاعده‌ی ۲۷۳۷ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خوردن گوشت پرندگان شکاری و حیوانات درنده، ممنوع شد زیرا آنان از چیزهای ناپاک مانند گوشت مردار، خون و مدفوع می‌خورند.
- قاعده‌ی ۲۷۳۸ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خوردن گوشت خوک ممنوع شد زیرا [علاوه بر دلایل دیگر] خوراکش از آلوده‌ترین خوراکی‌هاست.
- + ● قاعده‌ی ۲۷۳۹ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ زیاده‌روی در

خوردن گوشت شکار، باعث خشکیدگی عقل، گیجی، کندذهنی و فراموشی زیاد می‌شود.

● قاعده‌ی ۲۷۴۰ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ {پیوسته} گوشت خوردن، [مانند زیاد شراب‌خوردن،] می‌تواند مایه‌ی درنده‌خویی شود.

● قاعده‌ی ۲۷۴۱ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خوردن گوشت خام، تولید کرم معده می‌کند.

● قاعده‌ی ۲۷۴۲ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خوردن کلیه‌ی گوسفند {قلوه‌گاه،} مثانه را {به سوی فساد،} تغییر می‌دهد.

☑ ماهی:

● قاعده‌ی ۲۷۴۳ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسی که بعد از خوردن ماهی {در شام،} خرما یا عسل {یا گرمی دیگری} نخورد، خطر فلج شدن تا صبح او را تهدید می‌کند.

● قاعده‌ی ۲۷۴۴ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ {زیاد} خوردن ماهی تازه، [گوشت] بدن و پیه چشم را ذوب می‌کند.

● قاعده‌ی ۲۷۴۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ {زیاد} خوردن ماهی، موجب **سِل** می‌شود.

● قاعده‌ی ۲۷۴۶ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ {معمولاً} با هم خوردن تخم مرغ و ماهی در یک وعده‌ی غذایی، تولید بیماری‌های **نقرس**، **قُولنج**، **بواسیر** و درد دندان می‌کند.

☑ نان:

● قاعده‌ی ۲۷۴۶ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ {قوام و استواری} بدن {انسان،} بر «نان» بنا نهاده شده است.

- قاعده‌ی ۲۷۴۷ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ اکرام* کردن نان به این است که وقتی نان در سفره نهاده شد، منتظر خوراکی دیگری نمانند.
- قاعده‌ی ۲۷۴۸ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ لگدمال نمودن و قطع نکردن نان، از نمونه‌های اکرام* نان است.
- قاعده‌ی ۲۷۴۹ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ اگر نان نمی‌بود، کسی نمی‌توانست نماز بخواند، روزه بگیرد یا سایر واجبات الهی را به جا آورد.
- قاعده‌ی ۲۷۵۰ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خوردن لقمه‌ای نان، قبل از خوردن شیرینی، مانع از فساد دندان‌ها می‌شود.
- قاعده‌ی ۲۷۵۱ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خمیر ساختن با آبی که در آفتاب، گرم شده باشد، موجب {بیماری پوستی} پیسی* می‌شود.

☑ هلیم و آتش:

- قاعده‌ی ۲۷۵۲ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ {یک وعده} خوردن هلیم*، [تا چهل روز] ایجاد نشاط عبادت می‌کند.
- قاعده‌ی ۲۷۵۳ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خوردن هلیم*، موجب تقویت عمومی بدن می‌شود.
- + قاعده‌ی ۲۷۵۴ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خوردن هلیم*، موجب تقویت و افزایش قوه‌ی جنسی می‌شود.
- قاعده‌ی ۲۷۵۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ اگر چیزی می‌توانست جلو مُردن را بگیرد، {آتش} تلبینه* بود.
- قاعده‌ی ۲۷۵۶ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خوردن {آتش} تلبینه* موجب شاد شدن دل غمدیده است.

✓ امور تفریحی (۲):

✓ تفریحات سالم:

- قاعده‌ی ۲۷۵۷ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ یکی از {تفریحات سالم و} سرگرمی‌های اصحاب منهج فردوسیان، گفتگوهای دوستانه {خوش و بش کردن} با یکدیگر است.
- + قاعده‌ی ۲۷۵۸ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ فرشتگان در مسابقات اسب‌دوانی حضور می‌یابند.
- قاعده‌ی ۲۷۵۹ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ سرگرمی اصحاب منهج فردوسیان با هر چیزی - جز اسب‌دوانی، تیراندازی و بازی {جنسی و عاطفی} با همسر - باطل است.

✓ تفریحات ناسالم:

- قاعده‌ی ۲۷۶۰ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ {بعضی از} سرگرمی‌ها {صاحبش را به فساد می‌اندازد.
- قاعده‌ی ۲۷۶۱ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ گوش دادن {و دل دادن} به لهو، جان را فاسد می‌کند و نفاق را در قلب می‌رویاند همانطور که آب، زراعت را می‌رویاند.
- قاعده‌ی ۲۷۶۲ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خدای تعالی، افراد شادمان {که روزگارشان را به سرخوشی و غفلت می‌گذرانند} را دوست ندارد.

✓ سفر و مسافر:

- قاعده‌ی ۲۷۶۳ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسی که در زمان

قمر در عقرب ❁ مسافرت کند، خوشی نخواهد دید.

• قاعده‌ی ۲۷۶۴ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ تمام کردن تحیت برای کسی که از سفر آمده یا به سفر می‌رود، مُعَانَقَه ❁ است.

• قاعده‌ی ۲۷۶۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ همسفر شدن با کسی که مخارج‌شان را می‌پردازد، مایه‌ی خوار شدن اصحاب منهج فردوسیان است.

+ • قاعده‌ی ۲۷۶۶ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس هنگام ورود به مکان جدیدی بگوید: «اللَّهُمَّ أَنْزِلْنِي مُنْزَلًا مُبَارَكًا وَأَنْتَ خَيْرُ الْمُنْزِلِينَ؛ خدایا، مرا در جایی پربرکت ❁ فرود آور [که] تو نیک‌ترین مهمان‌نوازی» از خیر آن مکان روزی‌اش می‌شود و بدی‌های آن از او دفع می‌گردد.

• قاعده‌ی ۲۷۶۷ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ بهترین محافظ {اعضای خانواده و دارایی‌هایی که انسان با خودش به سفر نمی‌برد} خواندن دو [یا چهار] رکعت نماز به کیفیت مخصوص * {قبل از سفر} است.

• قاعده‌ی ۲۷۶۸ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خواندن سوره‌های خاص به کیفیت مخصوص * قبل از سفر، موجب حفظ خود، همراهان و دارایی‌های همراه‌شان می‌گردد.

• قاعده‌ی ۲۷۶۹ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس در سفر پیاده به حج، سوره‌ی قدر را {همواره} بخواند، درد {و خستگی مفرط} پیاده‌روی به او نخواهد رسید.

+ • قاعده‌ی ۲۷۷۰ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ همراه داشتن انگشتر عقیق زرد در سفر، که بر آن نوشته شده باشد «مَا شَاءَ اللَّهُ لَا قُوَّةَ إِلَّا

بِاللّٰهِ، اَسْتَغْفِرُ اللّٰهَ، مُحَمَّدٌ وَ عَلِيٌّ»، موجب ایمنی از راهزن، حفظ تندرستی و سلامتی دین است.

● قاعده‌ی ﴿۲﴾: در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ همراه داشتن انگشتر فیروزه {خصوصاً در سفر} موجب ایمنی از درندگان و مایه‌ی پیروزی در جنگ‌هاست.

● قاعده‌ی ﴿۲﴾: در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ روز دوشنبه برای شروع سفر و طلب {روزی} مناسب است.

☑ مَرکب:

● قاعده‌ی ۲۷۷۱ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ داشتنِ مرکب، مایه‌ی زینت و {سرعت در} انجام کارهاست.

● قاعده‌ی ۲۷۷۲ (۲): در منهج فردوسیان شایسته است اعتقاد داشته باشند؛ داشتن وسیله‌ی نقلیه‌ی خوب و رهوار از {موجبات یا نشانه‌های} خوشبختی است.

● قاعده‌ی ۲۷۷۳ (۲): در منهج فردوسیان شایسته است اعتقاد داشته باشند؛ داشتن وسیله‌ی نقلیه‌ی بد و غیررهوار از {موجبات یا نشانه‌های} بدبختی است.

● قاعده‌ی ۲۷۷۴ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ داشتن مرکب، از {نشانه‌ها یا موجبات} سعادت اصحاب منهج فردوسیان است.

● قاعده‌ی ۲۷۷۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ نه جزء از ده جزء روزی {در کارهایی مانند تجارت} برای کسی است که مرکب، {متناسب} داشته باشد.

●+ قاعده‌ی ۲۷۷۶ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهجی که در

وقت سوار شدن بر مرکب*، آیه‌ی سُخره {آیه‌ی ۵۴ سوره‌ی اعراف} و دعای مخصوص* بخواند، خدای تعالی فرشتگان را به آمرزیده شدن گناهان او گواه می‌گیرد.

● قاعده‌ی ۲۷۷۷ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسی که در وقت سوار شدن بر مرکب*، آیه‌ی سُخره {آیه‌ی ۵۴ سوره‌ی اعراف} را بخواند، ضرری [مانند افتادن از مَرکَب* و تصادف] به او نخواهد رسید.

● قاعده‌ی ۲۷۷۸ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس در هنگام سوار شدن بر مرکب*، سوره‌ی قدر بخواند، سالم و آمرزیده پیاده خواهد شد.

+ ● قاعده‌ی ۲۷۷۹ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس در وقت سوار شدن بر مرکب*، نام خدا بگوید، فرشته‌ای تا زمانی که به سلامتی پیاده شود، همراهی اش می‌کند.

✓ عصا:

● قاعده‌ی ۲۷۸۰ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس وقتی برای سفر خارج می‌شود، عصایی از درخت بادام تلخ بردارد و آیات ۲۲ تا ۲۸ سوره‌ی قصص را بخواند، خدای تعالی او را از هر حیوان درنده، هر راهزن تجاوزگر و هر حشره‌ی نیش‌زننده‌ی سمی، تا زمانی که به منزلش برگردد، محافظت خواهد نمود.

+ ● قاعده‌ی ۲۷۸۱ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس وقتی برای سفر خارج می‌شود، عصایی از درخت بادام تلخ بردارد و آیات ۲۲ تا ۲۸ سوره‌ی قصص را بخواند، هفتاد و هفت فرشته تا زمانی که برگردد و عصا را بگذارد، برایش استغفار خواهند کرد.

● قاعده‌ی ۲۷۸۲ (۲): در منهای فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهای که عصایی از درخت بادام تلخ بردارد، فقرش بر طرف شده و شیطان، {همنشین و} همسایه‌اش نخواهد شد.

● قاعده‌ی ۲۷۸۳ (۲): در منهای فردوسیان اعتقاد دارند؛ برداشتن عصا در وقت پیاده‌روی، موجب پیچیده شدن زمین در زیر پا {و سرعت گرفتن در رسیدن و نزدیک شدن به مقصد} می‌گردد.

☑ شکار:

● قاعده‌ی ۲۷۸۴ (۲): در منهای فردوسیان اعتقاد دارند؛ شکار کردن {بدون نیاز و فقط برای تفریح} قساوت قلب می‌آورد.

● قاعده‌ی ۲۷۸۵ (۲): در منهای فردوسیان اعتقاد دارند؛ شکار کردن {بدون نیاز و فقط برای تفریح}، جان را فاسد می‌کند.

● قاعده‌ی ۲۷۸۶ (۲): در منهای فردوسیان اعتقاد دارند؛ شکار کردن {بدون نیاز و فقط برای تفریح}، نفاق را در قلب می‌رویانند همانطور که آب، زراعت را می‌رویانند.

● قاعده‌ی ۲۷۸۷ (۲): در منهای فردوسیان اعتقاد دارند؛ دنبال کردن صید، فریب دهنده است {یعنی تعقیب‌کننده را در معرض خطرهای پیش‌بینی نشده قرار می‌دهد}.

● قاعده‌ی ۲۷۸۸ (۲): در منهای فردوسیان اعتقاد دارند؛ زیاده‌روی در خوردن گوشت شکار، باعث خشکیدگی عقل، گیجی، کندذهنی و فراموشی زیاد می‌شود.

☑ بازی:

● قاعده‌ی ۲۷۸۸ (۲): در منهای فردوسیان اعتقاد دارند؛ بازی ❁ کردن،

بدترین چیزی است که عمر را تباه می‌کند.

● قاعده‌ی ۲۷۸۹ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسی که اهل بازی باشد، به ریاست {دنیوی و اخروی} نخواهد رسید.

● قاعده‌ی ۲۷۹۰ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسی که شیفته‌ی بازی کردن باشد، نمی‌تواند اهل تعقل باشد.

● قاعده‌ی ۲۷۹۱ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسی که شیفته‌ی بازی کردن باشد، رستگار نخواهد شد.

☑ شوخی:

● قاعده‌ی ۲۷۹۲ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ {زیاد} شوخی کردن، هیبت و آبرو را از بین می‌برد.

● قاعده‌ی ۲۷۹۳ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ شوخی کردن، موجب جبری ❁ شدن دیگران بر شوخی‌کننده است.

+ ● قاعده‌ی ۲۷۹۴ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ {زیاد} شوخی کردن، نور ایمان را از بین می‌برد و مروّت ❁ را سبک می‌سازد.

● قاعده‌ی ۲۷۹۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ شوخی {بد و توهین‌آمیز} ایجاد کینه می‌کند.

● قاعده‌ی ۲۷۹۶ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ شوخی {بد و زیاد} موجب زایل شدن قسمتی از عقل است.

● قاعده‌ی ۲۷۹۷ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خدای تعالی کسی را که در جمعی {از دوستانش، برای شاد کردن آنان، اندکی} شوخی می‌کند، دوست دارد.

● قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ اصحاب منهج

فردوسیان، بهره‌ای از شوخ‌طبعی دارند.

✓ خنده:

- قاعده‌ی ۲۷۹۸ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ بسیار خندیدن همانطور که آب، نمک را حل می‌کند، ایمان را از بین می‌برد.
- قاعده‌ی ۲۷۹۹ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ قهقهه از {اخلاق} شیطان {و از ناحیه‌ی او} است.
- قاعده‌ی ۲۸۰۰ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کفاره‌ی خندیدن {به صورت قهقهه}، گفتن «اللَّهُمَّ لَا تَمُقْتِنِي؛ خدایا مرا دشمن مدار» است.
- قاعده‌ی ۲۸۰۱ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خنده‌ی اصحاب منهج فردوسیان به صورت تبسم است.
- قاعده‌ی ۲۸۰۲ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ زیاد خندیدن، آبرو از بین می‌برد.
- قاعده‌ی ۲۸۰۳ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ زیاد خندیدن، موجب فقیر شدن انسان در روز قیامت است.
- + قاعده‌ی ۲۸۰۴ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ بدون تعجب خندیدن از نادانی است.

✓ شعر و شاعر:

- قاعده‌ی ۲۸۰۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ شعر از {ناحیه‌ی} ابلیس است.
- قاعده‌ی ۲۸۰۶ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خواندن ابیات زیادی از اشعار باطل، {نورانیت} وضو را باطل می‌کند.
- قاعده‌ی ۲۸۰۷ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسی که یک بیت

شعر دشنام {مستهجن، زشت} در روز یا شب بخواند، نمازهای آن روز یا آن شبش قبول نمی‌شود.

• قاعده‌ی ۲۸۰۸ (۲): در منهای فردوسیان اعتقاد دارند؛ اگر درون {ذهن و حافظه‌ی} انسان از چرک پُر شود، بهتر از این است که از شعر، پُر شود.

• قاعده‌ی ۲۸۰۹ (۲): در منهای فردوسیان اعتقاد دارند؛ شعر خواندنی که در شب‌هنگام، در حال روزه، در ماه مبارک رمضان و در روز جمعه نهی شده است، {علاوه بر اشعار باطل} شامل اشعار حق و مناقب استادان منهای فردوسیان (علیهم‌السلام) هم می‌شود.

• قاعده‌ی ۲۸۱۰ (۲): در منهای فردوسیان اعتقاد دارند؛ مسجد برای تلاوت قرآن بنا شده است نه برای خواندن شعر.

• قاعده‌ی ۲۸۱۱ (۲): در منهای فردوسیان اعتقاد دارند؛ اموالی که برای بسته‌نگه‌داشتن دهان شعرا {از سرودن اشعار هجو} مصرف شود، صدقه محسوب می‌شود.

• قاعده‌ی ۲۸۱۲ (۲): در منهای فردوسیان اعتقاد دارند؛ شعرا {ی‌ی که اشعار هجو می‌سرایند} سگان جامعه هستند.

• قاعده‌ی ۲۸۱۳ (۲): در منهای فردوسیان اعتقاد دارند؛ شاعران را گمراهان، پیروی می‌کنند.

• قاعده‌ی ۲۸۱۴ (۲): در منهای فردوسیان اعتقاد دارند؛ شاعران در هر وادی‌ای سرگردانند.

• قاعده‌ی ۲۸۱۵ (۲): در منهای فردوسیان اعتقاد دارند؛ شاعران، سخنانی می‌گویند که بدان عمل نمی‌کنند.

• قاعده‌ی ۲۸۱۶ (۲): در منهای فردوسیان اعتقاد دارند؛ اندکی از اشعار،

حکمت‌آمیز است.

- قاعده‌ی ۲۸۱۷ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهج‌جایی که در رثای حضرت سیدالشهداء (علیه‌السلام) شعری بگوید و بگرید و بگریاند، گناهانش بخشیده شده و بهشت بر او واجب می‌گردد.
- قاعده‌ی ۲۸۱۸ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهج‌جایی که بیت شعری در {مدح، منقبت یا رثای} استادان منهج فردوسیان (علیهم‌السلام) بگوید، خدای تعالی برایش خانه‌ای در بهشت می‌سازد.

✓ امور اخروی (۲):

- + قاعده‌ی ۲۸۱۹ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس {رسیدن به درجات و نعمت‌های} آخرت، بزرگترین هدفش باشد، خداوند قناعت را در قلبش قرار می‌دهد، آموزش را جمع می‌کند و تا روزی‌اش را به صورت کامل استفاده نکند از دنیا خارج نخواهد شد.
- قاعده‌ی ۲۸۲۰ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسی که زراعت آخرت را بخواهد، خدای تعالی بر زراعتش می‌افزاید.

☑ احتضار:

- قاعده‌ی ۲۸۲۱ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ رو به قبله قرار دادن محتضر، موجب می‌شود که خدای تعالی و ملائکه بر او اقبال ☺ کنند.
- قاعده‌ی ۲۸۲۲ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسی که آخرین سخنش «لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ» باشد، {به طور مستقیم و بدون حساب‌رسی} وارد بهشت می‌شود.
- + قاعده‌ی ۲۸۲۳ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ حضور زن حائض

در وقت تلقین دادن مُرده، موجب آزارِ فرشتگان {حاضر در صحنه} می‌شود.
+ • قاعده‌ی ۲۸۲۴ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ حضور مرد یا زن
جُنُب* در وقت تلقین دادن مُرده، موجب آزارِ فرشتگان {حاضر در صحنه}
می‌شود.

• قاعده‌ی ۲۸۲۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ شیطان با اعضای
داخلی جنازه‌ای که تنها گذاشته شده باشد، بازی می‌کند.

✓ استرجاع:

• قاعده‌ی ۲۸۲۶ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر یک از اصحاب
منهج فردوسیان که در وقت رسیدن مصیبت، کلمه‌ی استرجاع* را بگویند،
بهشت بر او واجب می‌شود.

• قاعده‌ی ۲۸۲۷ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که
هنگام یادآوری مصیبت، کلمه‌ی استرجاع* بگوید، خدای تعالی گناہانی که
بین دو یادآوری و استرجاع* انجام داده را می‌آمرزد.

• قاعده‌ی ۲۸۲۸ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که
مصیبتی به او برسد و او کلمه‌ی استرجاع* را بگوید، خداوند گناہان
کوچکش را می‌آمرزد.

+ • قاعده‌ی ۲۸۲۹ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که
مصیبتی از مصیبت‌هایش را به یادآورد و دعای مخصوص* بخواند همان
پاداشی که در اول رسیدنِ مصیبت داشته، خواهد داشت.

✓ بهشت:

• قاعده‌ی ۲۸۳۰ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ برای اصحاب منهج
فردوسیان در باغ‌های سرسبز بهشت، هر چه از نعمت‌ها و لذت‌های جاودان

- که { بخواهند در نزد پروردگارشان فراهم است.
- قاعده‌ی ۲۸۳۱ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خدای تعالی حوریه‌های درشت چشم {و بسیار زیبا} را در بهشت، به همسری اصحاب منهج فردوسیان در می‌آورد.
  - قاعده‌ی ۲۸۳۲ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسانی که وارد بهشت می‌شوند، هیچگاه طعم مرگ را {دو باره} نمی‌چشند.
  - قاعده‌ی ۲۸۳۳ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ برای اصحاب منهج فردوسیان در بهشت، آنچه دل‌ها بخواهد و چشم‌ها از آن لذت ببرد، آماده است.
  - قاعده‌ی ۲۸۳۴ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ در بهشت، میوه‌های فراوانی وجود دارد.
  - قاعده‌ی ۲۸۳۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هیچ رنج، سستی، خستگی و افسردگی‌ای به بهشتیان نمی‌رسد.
  - قاعده‌ی ۲۸۳۶ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ اصحاب منهج فردوسیان در بهشتی که نهرها از زیرشان جاری است، بر تخت‌ها {بسی زرینت و روبروی یکدیگر} تکیه می‌زنند.
  - قاعده‌ی ۲۸۳۷ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ اصحاب منهج فردوسیان در بهشت، سخن بیهوده و کلام گناه‌آلود نمی‌شنوند بلکه فقط سلام {و سخنان دلنشین و لذت‌بخش} است.
  - قاعده‌ی ۲۸۳۸ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ روزی اصحاب منهج فردوسیان در بهشت، همواره فراهم است.
  - قاعده‌ی ۲۸۳۹ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ لباس اصحاب

- منهج فردوسیان در بهشت، از حریر*، دیبای* نازک و دیبای سِتبر* است.
- قاعده‌ی ۲۸۴۰ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ در نهایت کار، جایی جز بهشت یا جهنم نیست.
  - قاعده‌ی ۲۸۴۱ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ اصحاب منهج فردوسیان را در بهشت، از نوشیدنی‌ای که با مشک، مَهر و موم شده، می‌نوشانند.
  - قاعده‌ی ۲۸۴۲ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ «تسنیم» چشمه‌ای در بهشت است که مقرّبان، همواره از آن می‌نوشند.
  - قاعده‌ی ۲۸۴۳ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ در بهشت برین {برای اصحاب منهج فردوسیان} نهرهایی از آب که مزه و رنگش برنگشته، نهرهایی از شیر که طعمش دگرگون نشده، نهرهایی از شراب که مایه‌ی لذّت نوشندگان است و نهرهایی از عسل خالص، جریان دارد.
  - قاعده‌ی ۲۸۴۴ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ اصحاب منهج فردوسیان در بهشت بر تخت‌هایی ردیف و به هم پیوسته تکیه می‌زنند.
  - قاعده‌ی ۲۸۴۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر یک از فرزندان اصحاب منهج فردوسیان که منهجی شود، در بهشت به پدران منهجی‌اش ملحق خواهد شد.
  - قاعده‌ی ۲۸۴۶ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ برای اصحاب فردوسیان در بهشت، هر نوع گوشت [مرغی] که بخواهند، فراهم است.
  - قاعده‌ی ۲۸۴۷ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ اصحاب منهج فردوسیان، جام‌های شراب طهور را در بهشت {با سرخوشی و برای تفریح و لذّت} از یکدیگر می‌ربایند.

- قاعده‌ی ۲۸۴۸ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ نوجوانانی همانند مرواریدهای نهفته در صدف، همواره برای پذیرایی از اصحاب منهج فردوسیان در بهشت، در اطرافشان می‌گردند.
- قاعده‌ی ۲۸۴۹ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ در بهشت، بسیار و درختان خرما و انار وجود دارد.
- قاعده‌ی ۲۸۵۰ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ زنان بهشتی، هم نیکوسیرت و هم نیکوصورت هستند.
- قاعده‌ی ۲۸۵۱ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خدای تعالی برای اصحاب منهج فردوسیان، حوریانی مثل مروارید پنهان شده در صدف، در بهشت قرار داده است.
- قاعده‌ی ۲۸۵۲ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ نیکوکاران {همواره در بهشت} از جامی می‌نوشند که آمیخته به کافور ❁ است.
- قاعده‌ی ۲۸۵۳ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ در بهشت، آفتابی {که گرمایی ناراحت‌کننده داشته باشد} و سرمایی {که آزاردهنده باشد} نیست.
- قاعده‌ی ۲۸۵۴ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ سایه‌ی درختان بهشت، نزدیک و میوه‌های درختانش به آسانی در دسترس بهشتیان است.
- قاعده‌ی ۲۸۵۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ از بهشتیان در ظرف‌های نقره و جام‌های بلورین، پذیرایی می‌شود.
- قاعده‌ی ۲۸۵۶ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ یکی از نوشیدنی‌های بهشتیان، نوشیدنی‌ای آمیخته با زنجفیل است که از چشمه‌ای به نام «سلسبیل» برگرفته می‌شود.

- قاعده‌ی ۲۸۵۷ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ لباس بهشتیان از حریر نازک سبزرنگ و دیبای سیّبر* است.
- قاعده‌ی ۲۸۵۸ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ بهشتیان با دستبندهایی از طلا {، مروارید} و نقره آراسته می‌شوند.
- قاعده‌ی ۲۸۵۹ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ ثمره‌ی اشتیاق داشتن به بهشت، روی‌گردان بودن از شهوات {و خواهش‌های غیر مشروع نفسانی} است.
- قاعده‌ی ۲۸۶۰ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ رسیدن به بهشت برین، همراه با تحمّل مشکلات و ناکامی‌های دنیوی است.
- قاعده‌ی ۲۸۶۱ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ بهشت، صدای کسی که در دعایش از خداوند، بهشت بخواد را می‌شنود و از خدا می‌خواهد که او را به حاجتش {سکونت در بهشت} برساند.

✓ تشییع:

- + قاعده‌ی ۲۸۶۱ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ زیر تابوت {مؤمن} رفتن، {برای حمل جنازه‌اش}، موجب آمرزش گناهان {کسی می‌شود که زیر تابوت رفته} است.
- + قاعده‌ی ۲۸۶۲ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که جنازه‌ی منہاجی‌ای را تشییع کند، چهار شفاعت در روز قیامت خواهد داشت و هر چه برای او دعا کند، در حق خودش نیز مستجاب خواهد شد.
- + قاعده‌ی ۲۸۶۳ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که به تشییع جنازه‌ی منہاجی دیگری برود، خدای تعالی {به پاداش این کار} فرشتگانی [هفتاد فرشته] را که پرچم‌هایی دارند، مأمور می‌کند تا او را از

قبرش تا محشر همراهی کنند.

+ ● قاعده‌ی ۲۸۶۴ (۲): در منهاج فردوسیان اعتقاد دارند؛ اولین هدیه‌ای که در قبر به اصحاب منهاج فردوسیان داده می‌شود، این است که تشییع‌کنندگان جنازه‌شان آمرزیده می‌شوند.

● قاعده‌ی ۲۸۶۵ (۲): در منهاج فردوسیان اعتقاد دارند؛ در تشییع جنازه، حرکت کردن در پشت سر جنازه، {خصوصاً اگر مرده، غیر منهاجی باشد} برتر از حرکت کردن در جلو جنازه است.

+ ● قاعده‌ی ۲۸۶۶ (۲): در منهاج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس جنازه‌ی {منهاجی} را از چهار سو حمل کند، خدای تعالی چهل گناه کبیره‌اش را می‌آمرزد.

+ ● قاعده‌ی ۲۸۶۷ (۲): در منهاج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهاجی که چهار جانب تابوت منهاجی‌ای را حمل کند، از گناهانش خارج می‌شود.

+ ● قاعده‌ی ۲۸۶۸ (۲): در منهاج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهاجی که بر جنازه‌ی مؤمنی نماز {میت} بخواند، جبرئیل امین (علیه‌السلام) و هفتاد هزار هزار فرشته بر او درود خواهند فرستاد.

● قاعده‌ی ۲۸۶۹ (۲): در منهاج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهاجی که جنازه‌ی {مؤمنی} را تشییع کند، برای هر قدمی، کسب هزاران حسنه، محو هزاران سیئه و ترفیع هزاران درجه برایش خواهد بود.

+ ● قاعده‌ی ۲۸۷۰ (۲): در منهاج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهاجی که در وقت دیدن جنازه‌ی در حال تشییع، دعای مخصوص * بخواند، فرشتگان آسمان، از روی ترحم بر این صدا، به گریه در می‌آیند.

✓ تعزیت:

• قاعده‌ی ۲۸۷۱ (۲): در منہاج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که [منہاجی] مصیبت‌رسیده‌ای را تعزیت* دهد، در قیامت بر او لباسی فاخر پوشانده خواهد شد.

• قاعده‌ی ۲۸۷۲ (۲): در منہاج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که مصیبت‌زده‌ای را تعزیت و تسلیت دهد، برایش پاداش آن مصیبت‌زده خواهد بود بدون این که از اجر صاحب مصیبت چیزی کاسته شود.

• قاعده‌ی ۲۸۷۳ (۲): در منہاج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که مصیبت‌رسیده‌ای را تعزیت دهد، در روزی که سایه‌ای جز سایه‌ی {رحمت} الهی نباشد، در سایه‌ی {رحمت} الهی خواهد بود.

• قاعده‌ی ۲۸۷۴ (۲): در منہاج فردوسیان اعتقاد دارند؛ تعزیت دادن {اصحاب منہاج فردوسیان به یکدیگر در مصائب} از موجبات بهشتی شدن است.

• قاعده‌ی ۲۸۷۵ (۲): در منہاج فردوسیان اعتقاد دارند؛ تعزیت دادن، بعد از دفن است.

✓ جهنم:

• قاعده‌ی ۲۸۷۶ (۲): در منہاج فردوسیان اعتقاد دارند؛ سرپرده‌های آتش بر جهنمیان احاطه دارد.

• قاعده‌ی ۲۸۷۷ (۲): در منہاج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر گاه جهنمیان {از شدت گرسنگی} درخواست کمک کنند، جوابشان با آبی چون مسین گذاخته، که چهره‌ها را بریان می‌کند، داده می‌شود.

• قاعده‌ی ۲۸۷۸ (۲): در منہاج فردوسیان اعتقاد دارند؛ فردای قیامت،

تمام انسان‌ها، وارد جهنم می‌گردند، سپس اصحاب منهج فردوسیان را از آن بیرون می‌آورند.

• قاعده‌ی ۲۸۷۹ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ عذاب آخرت {از عذاب دنیا} سخت‌تر و پایدارتر است.

• قاعده‌ی ۲۸۸۰ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر گاه جهنمیان بخواهند به سبب اندوه {فراوان و غصه‌ی بی‌انتهای} از جهنم خارج شوند، به آن، باز گردانده می‌شوند.

• قاعده‌ی ۲۸۸۱ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ جهنم، مکانی تنگ است.

• قاعده‌ی ۲۸۸۲ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ اهل عذاب جهنم برای رهایی از آن، هر گونه عوضی که بپردازند، پذیرفته نمی‌شود.

• قاعده‌ی ۲۸۸۳ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر گاه پوست جهنمیان بریان شود، پوست جدیدی جایگزین آن می‌شود تا عذاب را {تازه به تازه} بچشند.

• قاعده‌ی ۲۸۸۴ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ یقیناً جهنم بدجایگاهی است.

• قاعده‌ی ۲۸۸۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسی که به آتش بزرگ {جهنم} در آید، نه در آنجا می‌میرد {که راحت شود} و نه {به خوشی و آسودگی} زندگی می‌کند.

• قاعده‌ی ۲۸۸۶ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خوراک جهنمیان، خار خشک {و زهرآگین} است که نه {خورنده‌اش را} چاق می‌کند و نه {حتی} جلو گرسنگی را می‌گیرد.

- قاعده‌ی ۲۸۸۷ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خوراک {بعضی} جهنمیان، چرکابی {از کثافات بدن سایر جهنمیان} است.
- قاعده‌ی ۲۸۸۸ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ آتش جهنم شراره‌هایی همچون برج‌های بلند و شتران زردرنگ پرتاب می‌کند.
- قاعده‌ی ۲۸۸۹ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ جهنمیان با یکدیگر، ستیزه {و مخاصمه} می‌کنند.
- قاعده‌ی ۲۸۹۰ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ عذاب جهنم {هیچگاه} برای مجرمان، سست {و آسان} نمی‌شود.
- قاعده‌ی ۲۸۹۱ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ جهنمیان هیچ دوست {صمیمی و} گرمی {در جهنم} ندارند.
- قاعده‌ی ۲۸۹۲ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ جهنمیان را نه فرمان مرگشان می‌رسد تا بمیرند {و راحت شوند} و نه عذابشان سبک {و کاسته} می‌گردد.
- قاعده‌ی ۲۸۹۳ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خدای تعالی، جهنم را برای کافران، زندان قرار داده است.
- قاعده‌ی ۲۸۹۴ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ ثمره‌ی ترس از آتش جهنم، بازگشت از انجام حرام‌هاست.
- قاعده‌ی ۲۸۹۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ عذاب‌های اندک دنیا برای این است که انسان‌ها متذکر شده و خود را {با اصلاح اعتقادات و اعمال‌شان} از عذاب بزرگتر {که جهنم است} در امان دارند.
- قاعده‌ی ﴿۲﴾: در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ جهنم صدای کسی که در دعایش از جهنم به خدا پناه ببرد را می‌شنود و از خدا می‌خواهد که او را به

حاجتش {نرفتن به جهنم} برساند.

☑ خیرات:

●+ قاعده‌ی ۲۸۹۶ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ {کارهای خیری که زندگان به مردگان هدیه می‌کنند، مانند: نماز، روزه، حج، صدقه، نیکوکاری و دعا به مُردگان می‌رسد.

● قاعده‌ی ۲۸۹۷ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ نماز خواندن {و سایر کارهای خیری} که به نیابت از مردگان انجام می‌شود، موجب برداشته شدن تنگی از آنان و گشایش در حالشان می‌گردد.

● قاعده‌ی ۲۸۹۸ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ همان‌طور که زنده‌ها از هدیه گرفتن خوشحال می‌شوند، مردگان نیز از طلب رحمت و استغفار {و کارهای خیری که زندگان برایشان می‌فرستند}، خوشحال می‌گردند.

● قاعده‌ی ۲۸۹۹ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهای که از طرف مرده‌ای عمل خیری انجام دهد، خدای تعالی [علاوه بر این که فایده‌اش را به مُرده می‌رساند،] پاداش عمل‌کننده را مضاعف می‌سازد.

●+ قاعده‌ی ۲۹۰۰ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر گاه منهای زنده‌ای به نیت منهای مُرده‌ای صدقه بدهد، خدای تعالی جبرئیل را امر می‌کند تا هفتاد هزار فرشته که در دست هر یک طَبَقی است را به سوی قبر آن مُرده بفرستد تا {به سبب ثواب آن صدقه} قبرش نورانی گردد و بهره‌های فراوان یابد.

● قاعده‌ی ۲۹۰۱ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ عمل صالحی که زندگان برای مُردگان می‌فرستند - حتی اگر آن مُردگان، ناصبی ☹ باشد - به

حالشان نفع می‌رساند.

• قاعده‌ی ۲۹۰۲ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ اگر اصحاب منهج فردوسیان {حتی} هزار نفر را در ثواب حج {یا سایر اعمال خیر} شان شریک کنند، برای تمامشان یک حج {یا سایر اعمال خیر} نوشته می‌شود.

• قاعده‌ی ۲۹۰۳ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ مُردگان می‌فهمند چه کسی برایشان خیرات فرستاده است و اگر از او ناراضی باشند، راضی می‌شوند.

• قاعده‌ی ۲۹۰۴ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ ثواب برخی کارهای اصحاب منهج فردوسیان [مانند فرزندی که خوب تربیت کرده باشند تا بعد از مرگ برایشان استغفار کند، یا قرآنی که نوشته باشند یا کتاب مفیدی که از خود به یادگار گذاشته باشند، نهالی که کاشته باشند، چاه آبی که حفر کرده باشند و یا سنت حسنه‌ای که بدان عمل شود، مرسوم کرده باشند] بعد از مُردن هم به آن‌ها می‌رسد.

☑️ **دفن:**

• قاعده‌ی ۲۹۰۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ بر زمین گذاشتن جنازه در نزدیکی قبر {و یکباره دفن نکردن}، موجب کم شدن ابهت و ترس از قبر و آماده شدن مُرده برای سؤال و جواب‌هاست.

• قاعده‌ی ۲۹۰۶ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر مقدار از خاک غیر قبر که در آن ریخته شود، موجب سنگینی بر مُرده است.

• قاعده‌ی ۲۹۰۷ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ تا زمانی که جریده☉ تر و تازه باشد، عذاب و حساب‌رسی از مُرده، دور می‌شود و پس از خشک شدن‌شان، عذاب و حساب‌رسی نخواهد داشت.

- قاعده‌ی ۲۹۰۸ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ اگر نزدیک‌ترین افراد به مُرده {بلا فاصله} بعد از دفن، کف دست‌هایش را بر خاک قبر {یا در خاک قبر} قرار دهد و با صدای بلند، تلقینش کند، سؤال و جواب قبر از آن مُرده برداشته می‌شود.
- قاعده‌ی ۲۹۰۹ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خاک ریختن در قبر ارحام ❁ موجب سنگ‌دلی می‌شود.
- قاعده‌ی ۲۹۱۰ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ آبی که بعد از دفن، بر قبر مُردگان ریخته می‌شود، موجب دور شدن عذاب از مُرده است.
- قاعده‌ی ۲۹۱۱ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ آب ریختن بر قبر {بلافاصله بعد از دفن} از سنت {استاد اعظم (صلی‌الله‌علیه‌وآله‌وسلم)} است.
- قاعده‌ی ۲۹۱۲ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که به خاطر خدا برای برادر مسلمانش - که رحلت کرده - قبری بکند، خداوند بدنش را بر آتش جهنم حرام خواهد کرد.
- قاعده‌ی ۲۹۱۳ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ از {مصادیق} اکرام ❁ مُرده، تعجیل در دفن کردن جنازه‌اش است.
- قاعده‌ی ۲۹۱۴ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر چیز، دری {برای ورود و خروج} دارد و درِ قبر، از ناحیه‌ی پای جنازه است.
- قاعده‌ی ۲۹۱۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ تا زمانی که {خاک روی} قبر، مرطوب باشد، عذاب از مُرده {بی تازه دفن شده} دور است.
- قاعده‌ی ۲۹۱۶ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که به زیارت قبر یکی از اصحاب منهج فردوسیان برود و هفت مرتبه سوره‌ی قدر

{برایش} بخواند، خدای تعالی او و صاحب قبر را می‌آمرزد و از فَرَع روز قیامت، ایمن می‌گرداند.

- قاعده‌ی ۲۹۱۷ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ چرخیدن دور قبرها، موجب برخی گرفتاری‌های پایدار {جسمی و روحی} می‌شود.
- قاعده‌ی ﴿۲﴾: در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ مدفوع کردن در بین قبرها، خطر دیوانه شدن دارد.

☑ غسل:

- + • قاعده‌ی ۲۹۱۸ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که جنازه‌ی منہاجی‌ای را غسل دهد و در حال غسل دادن، دعای مخصوص * بخواند، خدای تعالی گناهان صغیره‌ی یک سالش را می‌آمرزد.
- قاعده‌ی ۲۹۱۹ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که جنازه‌ی منہاجی‌ای را غسل دهد و در حال غسل دادن، بگوید: «رَبِّ عَفْوَكْ عَفْوَكْ» خدای تعالی او را عفو می‌کند.
- قاعده‌ی ۲۹۲۰ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که جنازه‌ی منہاجی‌ای را غسل دهد، خدای تعالی او را از گناهانش غسل می‌دهد مانند روزی که از مادر متولد شده باشد.
- قاعده‌ی ۲۹۲۱ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که جنازه‌ی مسلمانی را غسل دهد و رعایت امانت نماید [یعنی عیب‌هایی که دیده را فاش نکند]، برای هر مویی که غسل داده، پاداش آزاد کردن برده‌ای خواهد داشت.
- قاعده‌ی ۲۹۲۲ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس جنازه‌ی مسلمانی را غسل دهد ولی رعایت امانت ننماید [یعنی عیب‌هایی که در

بدنش دیده را بازگو نماید]، پاداشی ندارد و خداوند متعال، زشتی‌هایش را در دنیا و آخرت، آشکار خواهد نمود.

✓ قیامت:

• قاعده‌ی ۲۹۲۳ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ در روز قیامت، برخی چهره‌ها {مانند چهره‌ی اصحاب منهج فردوسیان} سفید {و نورانی} و برخی چهره‌ها {مانند چهره‌های کفار و منافقین} سیاه {و ظلمانی} خواهد بود.

• قاعده‌ی ۲۹۲۴ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ روز قیامت که بر پا شود، مجرمان {از نجات و رسیدن به سعادت} ناامید می‌شوند.

• قاعده‌ی ۲۹۲۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ روز قیامت که بر پا شود {تمام احزاب و تشکلات} پراکنده و از هم جدا می‌شوند.

• قاعده‌ی ۲۹۲۶ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ معذرت‌خواهی در روز قیامت، سودی به حال مجرمان ندارد.

• قاعده‌ی ۲۹۲۷ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ تمام اعمال انسان - هر چند به اندازه‌ی دانه‌ی خردل* باشد - برای سنجیده شدن، در روز قیامت حاضر خواهد شد.

• قاعده‌ی ۲۹۲۸ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ در روز قیامت، زبان، دست‌ها و پاها، علیه صاحبشان گواهی می‌دهند.

• قاعده‌ی ۲۹۲۹ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهای که کار نیکی {در روز قیامت به نزد میزان اعمال} بیاورد، ده برابر آن، پاداش خواهد گرفت.

• قاعده‌ی ۲۹۳۰ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ روز قیامت،

- مجرمان را {به صورتی سخت و محکم} در زنجیرها به هم می‌بندند.
- قاعده‌ی ۲۹۳۱ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ پیراهن مجرمان در روز قیامت از قِطران ☉ است.
  - قاعده‌ی ۲۹۳۲ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ در روز قیامت، آتش، تمام چهره‌ی مجرمان را فرا می‌گیرد و می‌پوشاند.
  - قاعده‌ی ۲۹۳۳ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر انسانی در روز قیامت، آرزو می‌کند بین او و کارهای زشتی که در دنیا انجام داده است، فاصله‌ی دوری باشد.
  - قاعده‌ی ۲۹۳۴ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ نعمت‌ها از گواهان روز قیامت هستند که بر چگونگی برخورد انسان با خودشان شهادت خواهند داد.
  - قاعده‌ی ۲۹۳۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ مجرمان در روز قیامت آرزو می‌کنند کاش می‌توانستند فرزندان، همسران، برادران، قوم و قبیله و همه‌ی کسانی که روی زمین هستند را بدهند تا از عذاب آن روز، رهایی یابند ولی چنین امکانی وجود ندارد.
  - قاعده‌ی ۲۹۳۶ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ در روز قیامت به گناهکاران اجازه‌ی عذرخواهی داده نمی‌شود.
  - قاعده‌ی ☼ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ گمراهان انکارکننده‌ی {منهج فردوسیان} در روز قیامت از درخت زَقُّوم {که دارای مایعی جوشان و بسیار بدمزه و بدبوست} به قدری که شکم‌هایشان پُر شود، می‌خورند و روی آن همچون شتران تشنه، از آب جوشان خواهند نوشید.
  - قاعده‌ی ☼ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ در روز قیامت، مردان

و زنان منافق از اصحاب منهج فردوسیان می‌خواهند تا مهلت‌شان دهند از نور آنان برای خود بگیرند ولی اصحاب منهج فردوسیان می‌گویند: «به دنیا برگردید {و در آنجا منهجی شوید} تا نور به دست آورید».

• قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ زیانکار واقعی کسی است که روز قیامت ببیند سرمایه‌ی خود و اهل و عیالش را تباه کرده {ولی بهشت برین را کسب نکرده} است.

• قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ مجرمان در روز قیامت {با چشم‌ها یا بدن‌های} کبود، محشور می‌شوند.

• قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهجی که مخفیانه صدقه بدهد، در روز قیامت در سایه‌ی {رحمت و عنایت} خدای تعالی خواهد بود.

• قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ قرآنی که بر اثر قرآن خواندن صاحبش بر آن غبار نشسته باشد، فردای قیامت به خدای تعالی شکایت خواهد کرد.

• قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس از روزی‌اش ناراضی باشد و شکایت کند و صبر ننماید، هیچ حسنه‌ای برایش بالا نمی‌رود و خدای تعالی را در روز قیامت در حالی ملاقات می‌کند که خداوند بر او غضبناک است.

• قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس ماعون ❁ را از همسایه‌ی نیازمندش دریغ بدارد، خدای متعال روز قیامت او را از فضلش منع خواهد کرد و او را به خودش واگذار خواهد نمود و تا همسایه‌اش را راضی نکند، اعمال خیرش پذیرفته نخواهد شد.

✓ کفن:

- قاعده‌ی ۲۹۳۷ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسی که کفنش را آماده کرده باشد، هر گاه به آن بنگرد، برایش ثواب نوشته می‌شود.
- قاعده‌ی ۲۹۳۸ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسی که کفنش را آماده کرده باشد، از غافلین نوشته نمی‌شود.
- قاعده‌ی ۲۹۳۹ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کفن خوب {از جنس اعلا}، زینت مُرده {در دنیا و آخرت} است.
- قاعده‌ی ۲۹۴۰ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کسی در کفنش برانگیخته می‌شود.

✓ گریه:

- قاعده‌ی ۲۹۴۱ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هیچ عبادتی {برای اصحاب منهج فردوسیان} به مانند گریستن از ترس خدا، موجب تقرب نمی‌شود.
- قاعده‌ی ۲۹۴۲ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ تمام چشم‌ها در روز قیامت، گریان است مگر چشمی که در راه خدا بیداری کشیده باشد یا از ترس خدا گریسته باشد یا از نگاه کردن به ممنوعات، خودداری کرده باشد.
- قاعده‌ی ۲۹۴۳ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ آن دسته از اصحاب منهج فردوسیان که با گریستن از ترس خدا به خداوند متعال تقرب می‌جویند، در رفیق اعلیٰ ﷻ هستند و هیچ کسی با آنان در آن درجه، شریک نیست.
- قاعده‌ی ۲۹۴۴ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هیچ قطره‌ای در نزد خدای تعالی، محبوب‌تر از قطره‌ی اشکی که در دل شب از ترس خدای

تعالی ریخته شود، نیست.

- قاعده‌ی ۲۹۴۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ نزدیک‌ترین حالت بنده به خدای تعالی، زمانی است که در حال سجده گریه کند.
- قاعده‌ی ۲۹۴۶ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسی که از ترس خدای تعالی گریه کند، {برای عذاب شدن،} داخل جهنم نخواهد شد.
- قاعده‌ی ۲۹۴۷ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ بین جهنم و بهشت، ایستگاهی است که جز گریه‌کنندگان از ترس خدای تعالی، از آن عبور نخواهند کرد.
- قاعده‌ی ۲۹۴۸ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ برای منهج‌ی‌ای که از ترس خدای تعالی بگرید، به ازای هر قطره، قصری در بهشت خواهد بود که آراسته با درّ و گوهر است و در آن چیزهایی است که هیچ چشمی ندیده و هیچ گوشی نشنیده و بر قلب هیچ بشری خور نکرده است..
- قاعده‌ی ۲۹۴۹ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر قطره اشک از ترس {عذاب‌های} خدای تعالی، در ترازوی اعمال، مانند کوه اُحد است.
- قاعده‌ی ۲۹۵۰ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر چیزی {در این دنیا} قدر و قیمتی دارد، مگر اشک که قطره‌ای از آن، {اگر از خوف خدا جاری شود} دریاهایی از آتش {جهنم} را خاموش می‌کند.
- قاعده‌ی ۲۹۵۱ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ اگر {حتی} یک نفر در امتی بگرید، تمام {آن} امت، مورد رحمت {الهی} قرار می‌گیرند.
- قاعده‌ی ۲۹۵۲ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر یک از اصحاب منهج فردوسیان (علیهم‌السلام) که بر مصائب استادان منهج فردوسیان (علیهم‌السلام) گریه کند، خدای تعالی صورتش را بر آتش جهنم حرام می-

گرداند.

• قاعده‌ی ۲۹۵۳ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ اگر قطره‌ای از اشک‌هایی که {اصحاب منهج فردوسیان} بر مصائب استادان منهج فردوسیان (علیهم‌السلام) می‌ریزند، در جهنم افکنده شود، آتش و گرمی‌اش را خاموش و برطرف می‌سازد.

• قاعده‌ی ۲۹۵۴ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهای که بر {مصائب} استادان منهج فردوسیان (علیهم‌السلام) گریه کند، در لحظات احتضار ﴿بر بالینش حاضر خواهند شد و سفارش او را به مَلَكُ الموت ﴿ خواهد نمود که بر اثر آن سفارش، مَلَكُ الموت ﴿ از مادر، مهربان‌تر خواهد بود.

• قاعده‌ی ۲۹۵۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ چشمی که در مصائب استادان منهج فردوسیان (علیهم‌السلام) در دنیا بگردید، در روز قیامت، که چشم‌های مردمان گریان باشد، گریان نخواهد بود.

• قاعده‌ی ۲۹۵۶ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ اظهار جَزَع ﴿ اصحاب منهج فردوسیان و تعزیت یکدیگر در مصائب استادان منهج فردوسیان (علیهم‌السلام) پاداش دو هزار حج و دو هزار عمره و دو هزار غزوه ﴿ دارد.

• قاعده‌ی ۲۹۵۷ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کار خیری ثواب مشخصی دارد جز اشک بر {مصائب} استادان منهج فردوسیان (علیهم‌السلام) {که از شدت عظمت، نمی‌توان برایش ثوابی بیان کرد}.

• قاعده‌ی ۲۹۵۸ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهای که از ترس {عذاب‌های} خدای تعالی اشک بریزد، به پاداش هر قطره‌ای، چشمه-

ای در بهشت به او خواهند داد.

- قاعده‌ی ۲۹۵۹ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خشک بودن چشم {از گریه بر گناهان} از نشانه‌های بدبختی است.

✓ مردگان:

- قاعده‌ی ۲۹۶۰ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ مُردگان از کسی که به زیارت قبرشان برود، آگاه می‌شوند و خوشحال می‌گردند و با او [برای دقایقی که در کنار قبر است] اُنس می‌گیرند.
- قاعده‌ی ۲۹۶۱ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ مُردگان همان‌طور که از حضور زندگان در کنار قبرشان با آن‌ها اُنس می‌گیرند، از رفتنشان وحشت می‌کنند.
- قاعده‌ی ۲۹۶۲ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خواندن لوح قبرها {ی قبرستان}، موجب فراموشی می‌شود.

✓ مرگ:

- قاعده‌ی ۲۹۶۳ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ فرار کردن از مردن یا کشته شدن، {وقتی که اجل رسیده باشد} هرگز سودی ندارد.
- قاعده‌ی ۲۹۶۴ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ انسان در هر کجا که باشد، حتی در قلعه‌های مرتفع و استوار، مرگ می‌تواند به سراغش بیاید.
- قاعده‌ی ۲۹۶۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ تمام اصحاب منهج فردوسیان، شهیدند حتی اگر به مرگ طبیعی بمیرند.

✓ مصیبت و بلا:

- + قاعده‌ی ۲۹۶۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس در هنگام ملاقات با بلا رسیده [مثل جذامی، پیس، دیوانه و فلج]، به طوری که او

نشود، سه مرتبه دعای مخصوص* بخواند، به آن بلا گرفتار نخواهد شد.

- قاعده‌ی ۲۹۶۶ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هیچ مصیبتی جز به فرمان خدای تعالی به انسان نمی‌رسد.

☑ یاد مرگ:

- قاعده‌ی ۲۹۶۷ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ فایده‌ی زیاد به یاد مرگ بودن، بی‌رغبت شدن به {لذت‌های فانی و زودگذر} دنیاست.
- قاعده‌ی ۲۹۶۸ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ ثمره‌ی مراقبِ مرگ بودن، سرعت گرفتن به سوی کارهای نیک است.
- قاعده‌ی ۲۹۶۹ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خدای تعالی منهجی‌ای که بسیار به یاد مرگ باشد را دوست دارد.

✓ امور اجتماعی (آداب معاشرت) (۲):

- قاعده‌ی ۲۹۷۰ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسی که خود را {در رفتار، گفتار و آرایش ظاهر} شبیه گروهی کند، جزء آن گروه شمرده خواهد شد.
- قاعده‌ی ۲۹۷۱ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ شهری که مردمِ درست‌کار دارد، به عذاب {و قهر} خداوند دچار نمی‌شود.
- قاعده‌ی ۲۹۷۲ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر گاه جمعی از اصحاب منهج فردوسیان اجتماع کنند و ذکر خدای تعالی و ذکر استادان منهج فردوسیان (علیهم‌السلام) نمایند، هر شیطانی که روی زمین باشد به صورت خود می‌زند و روحش از فشار درد به استغاثه* می‌افتد.
- قاعده‌ی ۲۹۷۳ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ مؤمنی که

عذرخواهی مؤمنی را - چه راست بگوید و چه دروغ - نپذیرد، به شفاعت استاد اعظم (صلی‌الله‌علیه‌وآله‌وسلم) نخواهد رسید.

• قاعده‌ی ۲۹۷۴ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسی که با دیگران به رحمت و مهربانی رفتار نکند، دیگران نیز با او به مهربانی رفتار نخواهند کرد.

• قاعده‌ی ۲۹۷۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کار نیک {کامل} آن است که {بعد از محرز شدن نیازمندی} بدون درخواست {از سوی نیازمند} صورت گیرد و الا بعد از اظهار حاجت، بهای آبروی ریخته‌اش است.

• قاعده‌ی ۲۹۷۶ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ اگر پشت سر کسی که به او احتیاج دارند، دشنام و ناسزا بگویند، خدای تعالی {کدورت} آن را در دل آن شخص {که به او احتیاج دارند و ناسزایش گفته‌اند} قرار می‌دهد.

+ • قاعده‌ی ۲۹۷۷ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسی که راه عبور و مرور مردم را {عمداً} مسدود کند، ملعون {و دور از رحمت} است.

• قاعده‌ی ۲۹۷۸ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس وساطت پسندیده‌ای کند {تا کار خیری چون احسان به مردم و حل مشکلات جامعه انجام گیرد} بهره‌ای {از ثواب} آن برای او خواهد بود.

• قاعده‌ی ۲۹۷۹ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ اذیت نکردن دیگران، مایه‌ی راحت بدن در حال و آینده است.

• قاعده‌ی ۲۹۸۰ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسی که به نشستن در جایی کمتر از شأنش {در مجالس عمومی} رضایت دهد، فرشتگان - تا بر خیزد - بر او درود می‌فرستند.

• قاعده‌ی ۲۹۸۱ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ جا باز کردن در

مجالس {برای نشستن دیگران} موجب جا باز کردن خدای تعالی {در بهشت برین و گشایش در کارهای دنیوی} می‌شود.

● قاعده‌ی ۲۹۸۲ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ مُجامله* با مردم، یک‌سوم عقل محسوب می‌شود.

● قاعده‌ی ۲۹۸۳ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ ملاقات کردن با اطرافیان با چهره‌ی گشاده، موجب صاف شدن محبتشان نسبت به انسان می‌شود.

● قاعده‌ی ۲۹۸۴ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ جا باز کردن برای اطرافیان در مجالس و محافل، موجب صاف شدن محبتشان نسبت به انسان می‌شود.

● قاعده‌ی ۲۹۸۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ صدا زدن اطرافیان با بهترین اسمی که دوست دارند، موجب صاف شدن محبتشان نسبت به انسان می‌شود.

● قاعده‌ی ۲۹۸۶ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ بهترین صله‌ی رحم، نیاز زدنِ ارحام است.

● قاعده‌ی ۲۹۸۷ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ نیکو سخن گفتن، از برترین کارهاست.

● قاعده‌ی ۲۹۸۸ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسی که در اجتماع تنگ، چهار زانو می‌نشیند را نمی‌توان از مردم {تریب‌ت‌شده و فرهیخته} به شمار آورد.

سلام کردن:

● قاعده‌ی ۲۹۸۹ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خدای تعالی افشای

- سلام {بلند و واضح سلام کردن} را دوست دارد.
- قاعده‌ی ۲۹۹۰ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ افشای سلام {بلند و واضح سلام کردن} موجب نجات {از گرفتاری‌ها و تنگناها} است.
  - قاعده‌ی ۲۹۹۱ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسی که بیشتر سلام می‌کند به {جلب رضای} خدا و پیامبر سزاوارتر است.
  - قاعده‌ی ۲۹۹۲ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ بیشتر سلام کردن از اخلاق مؤمنین است.
  - قاعده‌ی ۲۹۹۳ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ برای هر منهجی که در هنگام سلام کردن «السَّلَامُ عَلَیْكُمْ» بگوید، ده حسنه و اگر «سَلَامٌ عَلَیْكُمْ وَ رَحْمَةُ اللَّهِ وَ بَرَكَاتُهُ» بگوید، سی حسنه نوشته می‌شود.
  - قاعده‌ی ۲۹۹۴ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ {از مصادیق} بخیل [حتی بخیل‌ترین مردم] کسی است که از سلام کردن [بر برادر مؤمنش] بخل بورزد.
  - قاعده‌ی ۲۹۹۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ از {نشانه‌های} تواضع، سلام کردن بر هر مسلمانی است که با او ملاقات می‌کنند.
  - قاعده‌ی ۲۹۹۶ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ واضح {و بلند} سلام کردن، کفاره {بی بعضی گناهان} است.
  - قاعده‌ی ۲۹۹۷ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر گاه مؤمنی بر {جماعتی از} مؤمنین سلام کند، فرشتگان جوابش را {به صورتی زیبا و کامل} می‌دهند.

✓ مضافه:

- قاعده‌ی ۲۹۹۸ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ حدّ مضافه ﴿باید لحاظ شود﴾ به قدر دور زدن نخل خرماست.
- قاعده‌ی ۲۹۹۹ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ پاداش کسی که در مضافه ﴿باید لحاظ شود﴾، دستش را نگه می‌دارد از پاداش آن یکی که دستش را می‌کشد، بیشتر است.
- قاعده‌ی ۳۰۰۰ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ مضافه ﴿باید لحاظ شود﴾، کینه‌ها را از بین می‌برد.
- قاعده‌ی ۳۰۰۱ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ مضافه ﴿باید لحاظ شود﴾ با اصحاب منهج فردوسیان، برتر از مضافه ﴿باید لحاظ شود﴾ با فرشتگان است.
- قاعده‌ی ۳۰۰۲ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ تمام کردن تحیت برای کسی که ﴿از سفر نیامده یا به سفر نمی‌رود، بلکه﴾ در وطن می‌باشد، مضافه ﴿باید لحاظ شود﴾ است.
- قاعده‌ی ۳۰۰۳ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر گاه دو نفر از اصحاب منهج فردوسیان با یکدیگر مضافه ﴿باید لحاظ شود﴾ کنند، خدای تعالی به آنان رو کرده و گناهانشان مانند برگ درختان ﴿در فصل خزان﴾، می‌ریزد.
- قاعده‌ی ۳۰۰۴ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر گاه دو منهجی با یکدیگر دست بدهند، خدای تعالی دست ﴿رحمت﴾ خود را در بین دو دست آنان داخل کرده و با آن یکی که محبتش بیشتر باشد، دست می‌دهد ﴿یعنی دستش را با رحمت و محبت لایزالش می‌گیرد﴾.
- قاعده‌ی ۳۰۰۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ وقتی دو مسلمان

یکدیگر مصافحه ❁ می‌کنند {دست می‌دهند} صد رحمت در میان دستشان نازل می‌شود و نود و نه تایی آن برای آن نفر است که محبتش بیشتر باشد.

• قاعده‌ی ۳۰۰۶ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ برای اصحاب منهج فردوسیان در دست دادنشان با یکدیگر، مانند پاداش مجاهدان {راه خدا} است.

• قاعده‌ی ۳۰۰۷ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ مصافحه ❁ کردن اصحاب منهج فردوسیان، هزار برابر {دست دادن} غیر اصحاب منهج فردوسیان {حسنه} و پاداش {دارد}.

☑ مدارا:

• قاعده‌ی ۳۰۰۸ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ مدارا کردن با مردم، نصف ایمان است.

• قاعده‌ی ۳۰۰۹ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ سر عقل بعد از ایمان به خدای (عزّ و جلّ)، مدارا کردن با مردم است.

• قاعده‌ی ۳۰۱۰ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خدای تعالی اهل مداراست و اهل مدارا را دوست دارد.

• قاعده‌ی ۳۰۱۱ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خدای تعالی با مدارا کردن چیزهایی به انسان می‌دهد که با زور نمی‌توان به دست آورد.

• قاعده‌ی ۳۰۱۲ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر چیزی قفلی دارد {که آن را از دزدیده شدن محافظت می‌کند} و قفل ایمان، مدارا {با خود و دیگران} است.

• قاعده‌ی ۳۰۱۳ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس {به هر مقدار} مدارا نصیبش شده باشد، {به همان مقدار} ایمان نصیبش می‌شود.

- + قاعده‌ی ۳۰۱۴ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ یکی از مصادیق وسعت روزی، مدارای بالای اعضای خانواده با یکدیگر است.
- قاعده‌ی ۳۰۱۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ اگر مدارا نصیب شود، بهتر از آن است که مال زیاد، نصیب شود.
- قاعده‌ی ۳۰۱۶ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ اگر مدارا به صورت مخلوقی {قابل دیدن} در آید، هیچ آفریده‌ای به زیبایی او نمی‌بود.
- قاعده‌ی ۳۰۱۷ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ مدارا بر هر چیزی نهاده شود، زیباییش می‌کند و از هر چیزی برداشته شود، زشتش می‌سازد.
- + قاعده‌ی ۳۰۱۸ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ مدارا موجب زیادی و برکت ❀ است.
- قاعده‌ی ۳۰۱۹ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر گاه دو نفر با یکدیگر همراه شوند، آن یکی که مدارای بیشتری دارد، پاداش بیشتری دارد و در نزد خدا محبوب‌تر است.
- قاعده‌ی ۳۰۲۰ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس کارهایش را با مدارا انجام دهد، به هر چیزی که از مردم بخواهد، می‌رسد.
- قاعده‌ی ۳۰۲۱ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هیچ چیزی در نزد خدای تعالی محبوب‌تر از نرمی و مدارا {در انجام کارها و پیگیری خواسته‌ها} نیست.
- قاعده‌ی ۳۰۲۲ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسی که از مدارا محروم شده باشد، از خیر {زیادی} محروم شده است.
- قاعده‌ی ۳۰۲۳ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ مدارا، نصف زندگی است.

✓ احترام به سالخوردگان:

• قاعده‌ی ۳۰۲۴ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ احترام گزاردن به سالخوردگان از اصحاب منهج فردوسیان، احترام گزاردن به خدای تعالی است.

• قاعده‌ی ۳۰۲۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهای که پیران {اهل منهج فردوسیان} را احترام نکند و بر کودکانشان ترحم ننماید، منهای واقعی نیست.

• قاعده‌ی ۳۰۲۶ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهای که پیران را فقط به جهت سنشان {جدای از تمام ارزش‌ها و فضایل دیگرشان} احترام کند، خدای تعالی او را از فَرَع ۞ روز قیامت ایمن خواهد ساخت.

✓ هدیه:

• قاعده‌ی ۳۰۲۷ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ یکی از نمونه‌های اکرام ۞ برادر مؤمن، هدیه دادن به او و قبول هدیه‌اش است.

• قاعده‌ی ۳۰۲۸ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هدیه دادن، محبت را زیاد می‌کند.

✓ میهمان:

• قاعده‌ی ۳۰۲۹ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ فضیلت میهمان که با آمدنش مغفرت [و روزی] برای میزبان و خانواده‌ی میزبان می‌آورد و با رفتنش گناهان میزبان و خانواده‌ی میزبان را می‌برد، بیشتر از فضیلت میزبان است که خوراکی و آشامیدنی و جا در اختیار میهمان قرار می‌دهد.

• قاعده‌ی ۳۰۳۰ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ میهمان وقتی وارد منزل میزبان می‌شود، با خودش آمرزش میزبان و خانواده‌اش را می‌آورد و

وقتی بیرون می‌رود، گناهان میزبان و خانواده‌اش را بیرون می‌برد.

● قاعده‌ی ۳۰۳۱ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ از حقوق میهمان بر میزبان این است که اکرام ❀ شود.

●+ قاعده‌ی ۳۰۳۲ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ میهمان تا سه شبانه‌روز، میهمان است و بعد از این زمان، هر چه بخورد، صدقه محسوب می‌شود.

● قاعده‌ی ۳۰۳۳ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کار کشیدن از میهمان، جفاکاری ❀ است.

● قاعده‌ی ۳۰۳۴ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کم شمردن پذیرایی {آنچه برای میهمان تدارک دیده شده} موجب هلاکت میزبان است.

● قاعده‌ی ❀ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ بر اجیر ❀ و میهمان، اگر از کارفرما یا میزبان، دزدی کنند - چون امین فرض شده‌اند - حد سرقت {بریده شدن انگشتان} جاری نمی‌شود.

☑ دید و بازدید:

● قاعده‌ی ۳۰۳۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هیچ کاری به اندازه‌ی زیارت اصحاب منهج فردوسیان از یکدیگر، بر شیطان، سخت نیست.

● قاعده‌ی ۳۰۳۶ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهای که رضای خدای تعالی به دیدن اصحاب منهج فردوسیان برود، خدای تعالی هفتاد هزار فرشته را بر او می‌گمارد که بشارت به بهشتش دهند.

● قاعده‌ی ۳۰۳۷ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ اصحاب منهج فردوسیان از {ملاقات و گفتگو با} دیگر اصحاب منهج فردوسیان چنان

- آرامش می‌یابند که تشنه از {نوشیدن} آب سرد.
- قاعده‌ی ۳۰۳۸ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسی که برای رضای خدا به زیارت {و ملاقات} اصحاب منهج فردوسیان برود، مانند کسی است که به زیارت خدای تعالی رفته است.
  - قاعده‌ی ۳۰۳۹ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسی که برای رضای خدا به زیارت {و ملاقات} اصحاب منهج فردوسیان برود، خدای تعالی در روز قیامت به او «مَرحبا» خواهد گفت.
  - قاعده‌ی ۳۰۴۰ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهجی که برای جلب رضای خدای تعالی به زیارت {و ملاقات} اصحاب منهج فردوسیان برود، بهشت بر او واجب می‌شود.
  - قاعده‌ی ۳۰۴۱ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خدای تعالی را بهشتی {مخصوص} است که جز سه گروه از اصحاب منهج فردوسیان در آن وارد نمی‌شوند؛ کسی که هر گاه حق اقتضا کند، علیه خودش حکم کند، کسی که برادر مؤمنش را برای رضای خدا زیارت کند و کسی که بر برادر مؤمنش ایثار* نماید.
  - قاعده‌ی ۳۰۴۲ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر گاه یکی از اصحاب منهج فردوسیان بخواهد {برای رضای خدا} به دیدن یکی دیگر از اصحاب منهج فردوسیان برود، خدای تعالی فرشته‌ای را مأمور می‌کند تا در تمام مسیر رفتن و برگشتن، یک بال خود را زیر پای او پهن کند و با بال دیگر، بر سرش سایه بیندازد.
  - قاعده‌ی ۳۰۴۳ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ دیدار با اصحاب منهج فردوسیان برای جلب رضای خدا، از آزاد کردن ده برده‌ی مؤمن بهتر

است.

● قاعده‌ی ۳۰۴۴ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ ملاقات با اصحاب منهج فردوسیان، غنیمت بزرگی است.

● قاعده‌ی ۳۰۴۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ قلب‌ها مانند شمشیر، زنگار می‌زنند و {گاهی اوقات} جلا و صیقل آن با گفتگو {های زیبا و دلنشین با دوستان} است.

● قاعده‌ی ۳۰۴۶ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهجی که {خالصانه برای خدا} به دیدار برادر ایمانی‌اش برود، برای هر گامی تا برگردد، ثواب آزاد کردن یکصد هزار برده دارد، یکصد هزار درجه بالا بُرده شده و یکصد هزار گناهش آمرزیده می‌شود.

●+ قاعده‌ی ۳۰۴۷ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هرگاه چهار نفر از اصحاب منهج فردوسیان در منزل یکی‌شان گرد هم آیند و دعا کنند، دعایشان مستجاب است.

● قاعده‌ی ۳۰۴۸ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هرگاه چهار نفر از اصحاب منهج فردوسیان در منزل یکی‌شان گرد هم آیند، حتی اگر دعا نکنند، خدای تعالی از فضلش به آن‌ها عطا می‌نماید.

● قاعده‌ی ۳۰۴۹ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هیچ چیز بر شیطان و لشکریانش، سخت‌تر از ملاقات اصحاب منهج فردوسیان با یکدیگر نیست.

● قاعده‌ی ۳۰۵۰ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهجی که برادر ایمانی‌اش را برای رضای خدا {نه به طمع دنیا} زیارت کند، خدای تعالی او را ندا می‌دهد: «بهشت بر تو گوارا باد».

● قاعده‌ی ۳۰۵۱ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهجی که برادر ایمانی‌اش را برای ثواب و رضای خدا، نه به انگیزه‌های دیگر زیارت کند، خدای تعالی هفتاد هزار فرشته را از وقتی خارج می‌شود تا زمانی که باز می‌گردد، بر او می‌گمارد که ندایش دهند: «بهشت بر تو گوارا باد، منزلی برای خود در بهشت فراهم آوردی».

● قاعده‌ی ۳۰۵۲ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهجی که برادر مؤمنش را به خاطر جلب رضای خدا زیارت کند، روز قیامت در بین پرده‌هایی از نور می‌آید و بر هیچ چیزی نمی‌گذرد مگر این که برایش روشن می‌گردد.

● قاعده‌ی ۳۰۵۳ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهجی که توانایی خدمت‌رسانی به استادان منهج فردوسیان (علیهم‌السلام) را نداشته باشد اگر به دیدن رفقای منهجی‌اش برود، ثواب زیارت استادان منهج فردوسیان (علیهم‌السلام) برایش نوشته می‌شود.

● قاعده‌ی ۳۰۵۴ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ از عاجزترین عاجزان کسی است که بدون دلیل، دعوت برادر ایمانی‌اش را نپذیرد.

● قاعده‌ی ۳۰۵۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ قبول نکردن {بدون عذر} دعوت {دوستان} به غذا از جفاست.❁

● قاعده‌ی ۳۰۵۶ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ اجتماعات اصحاب منهج فردوسیان {که موجب نشر منهج فردوسیان گردد} توسط فرشتگان در بر گرفته می‌شود.

● قاعده‌ی ۳۰۵۷ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهجی که {برای رضای خدا} به زیارت برادر منهجی‌اش برود، برای هر گامی، ثواب

آزاد کردن یک‌صد برده، به همراه حسنات بسیار و درجات زیاد خواهد داشت.

✓ عطسه:

• قاعده‌ی ۳۰۵۸ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ یکی از حقوق اصحاب منهج فردوسیان این است که وقتی عطسه می‌کنند، سر سلامتی داده شوند.

• قاعده‌ی ۳۰۵۹ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ سر سلامتی دادن تا سه بار عطسه {در یک مجلس} است و در بیشتر از سه بار عطسه کردن، نیازی به سر سلامتی دادن نیست.

• قاعده‌ی ۳۰۶۰ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ {گاهی اوقات} چون انسان از یاد خدا و شکر نعمت‌هایش فراموش می‌کند، خدای تعالی باد را امر می‌کند تا {با شدت} از بینی‌اش خارج شود {و عطسه کند} تا حمد و شکر الهی را بجا آورد.

• قاعده‌ی ۳۰۶۱ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسی که صدای عطسه‌ی دیگری را بشنود و حمد الهی بگوید، به درد گوش و درد دندان مبتلا نخواهد شد.

+ • قاعده‌ی ۳۰۶۲ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهای که از عطسه کردن، دست بر بینی‌اش بگذارد و دعای مخصوص * بخواند از {ملکوت} بینی‌اش پیش {فرشته‌ای به شکل} پرنده‌ای کوچکتر از ملخ و بزرگتر از مگس خارج می‌شود و به زیر عرش می‌رود و تا روز قیامت برایش استغفار می‌کند.

• قاعده‌ی ۳۰۶۳ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ عطسه کردن

شخصی در بین صحبت، نشانه‌ی راست بودن گفتارش است.

☑ دوستی و رفاقت:

- قاعده‌ی ۳۰۶۴ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ {اظهار} دوستی کردن با مردم، نصف عقل است.
- قاعده‌ی ۳۰۶۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس {در دنیا و آخرت} با همان چیزی که دوست دارد، خواهد بود.
- قاعده‌ی ۳۰۶۶ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ اگر اصحاب منهج فردوسیان کسی را به {گمان این که از اولیای خداست و به} خاطر {جلب رضای} خدای تعالی دوست بدارند، هر چند آن محبوب در نزد خدای تعالی، مبعوض ☉ و از اهل آتش باشد، خدای تعالی بر این محبت، پاداش عنایت می‌فرماید.
- + قاعده‌ی ۳۰۶۷ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ آنچه در مجالس خصوصی از برادران {و خواهران} ایمانی خود می‌بینند و می‌شنوند، امانت است و اگر بدون اجازه‌ی آنان بازگو کنند، خیانت در امانت کرده‌اند مگر این که از خوبی‌ها و فضیلت‌هایشان باشد.
- قاعده‌ی ۳۰۶۸ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ از نشانه‌های صادقانه بودن دوستی این است که ظاهر و باطنشان برای هم یکی باشد.
- قاعده‌ی ۳۰۶۹ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ از نشانه‌های صادقانه بودن دوستی این است که آراستگی یکدیگر را آراستگی خود و پریشانی یکدیگر را پریشانی خود بدانند.
- قاعده‌ی ۳۰۷۰ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ از نشانه‌های صادقانه بودن دوستی این است که رسیدن به قدرت و ثروت، رفتارشان با

یکدیگر را تغییر ندهد.

• قاعده‌ی ۳۰۷۱ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ از نشانه‌های صادقانه بودن دوستی این است که تا جایی که توانایی دارند از خدمت به یکدیگر دریغ نکنند.

• قاعده‌ی ۳۰۷۲ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ از نشانه‌های صادقانه بودن دوستی این است که در گرفتاری‌ها یکدیگر را تنها نگذارند.

• قاعده‌ی ۳۰۷۳ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که برادر منہاجی‌اش را با کلمه‌ی محبت‌آمیزی اکرام کند که غم و غصه‌اش زدوده شود، تا زمانی که آن خوشحالی در او باشد، {این خوشحال‌کننده} در سایه‌ی رحمت الهی خواهد بود.

• قاعده‌ی ۳۰۷۴ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کسی بر دین {و روش زندگی} دوستان صمیمی‌اش است.

• قاعده‌ی ۳۰۷۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ یکی از راه‌های شناختن کسی که آئین و مراسم مشخص نیست، نگاه کردن به دوستان صمیمی‌اش است.

• قاعده‌ی ۳۰۷۶ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ اظهار محبت و دوست داشتن، دوستی را استوارتر می‌سازد.

• قاعده‌ی ۳۰۷۷ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسی که برادر ایمانی نداشته باشد {به سرعت و آسانی} وارد بهشت نمی‌شود.

• قاعده‌ی ۳۰۷۸ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ عاجزترین مردم کسی است که نتواند برای خود، رفیقی منہاجی پیدا کند و عاجزتر از او کسی است که رفقای منہاجی‌ای که پیدا کرده را از دست بدهد.

- قاعده‌ی ۳۰۷۹ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ یکی از مصادیق اکرام ☉ برادر مؤمن، خود را به زحمت نیانداختن برای اوست.
- قاعده‌ی ۳۰۸۰ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ در کسی که {با اصحاب منهج فردوسیان،} اُلفت نگیرد و اجازه ندهد {اصحاب منهج فردوسیان} با او الفت بگیرند، خیری نیست.
- قاعده‌ی ۳۰۸۱ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ عاجزترین عاجز کسی است که از همنشینش - که از او خوشش آمده - اسم، نسب و آدرسش را نپرسد.
- قاعده‌ی ۳۰۸۲ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ نرسیدن از نام و نشانی همراه {و همسفر} از جفاست ☉.
- قاعده‌ی ۳۰۸۳ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس برادری مؤمن برای خود پیدا کند، خانه‌ای در بهشت برای خود فراهم کرده است.
- قاعده‌ی ۳۰۸۴ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهاجی که برادر مؤمنش را اکرام ☉ و احترام کند، خدای (عزّ و جلّ) را اکرام ☉ کرده است.
- قاعده‌ی ۳۰۸۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس برادر ایمانی‌اش را {بدون جهت} غصه‌دار کند، خداوند او را در روز قیامت، ناراحت و غصه‌دار خواهد کرد.
- قاعده‌ی ۳۰۸۶ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هرگاه دو مؤمن، {وقتی تازه به هم می‌رسند} یکدیگر را [برای رضای خدا] در آغوش بگیرند، رحمت {الهی} آنان را فرا می‌گیرد و موجب آمرزش گناهانشان می‌شود.
- قاعده‌ی ۳۰۸۷ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ شیوه‌ی تبدیل

کردن دشمن به دوست از طریق خوبی کردن در مقابل بدی‌های او را فقط کسانی که صبر زیاد و بهره‌ی وافری {از ایمان و عمل صالح} دارند، می‌توانند اجرا کنند.

● قاعده‌ی ۳۰۸۸ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر یک از اصحاب منهج فردوسیان که کافری را به دوستی بگیرد {یا سرپرستی‌اش را با اختیار، بپذیرد، پیوند او بکلی از خدای تعالی گسسته می‌شود و} هیچ رابطه‌ای با خدا ندارد.

● قاعده‌ی ۳۰۸۹ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که شخصی از یهودیان یا مسیحیان {یا سایر ادیان و مذاهب} را به سرپرستی و دوستی خود بگیرد، از آنان محسوب خواهد شد.

● قاعده‌ی ۳۰۹۰ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ یکی از راه‌های آزمودن دوستی‌ها، توجه به گرایش قلب است.

● قاعده‌ی ۳۰۹۱ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ دوست داشتن {استادان منهج فردوسیان (علیهم‌السلام) و اصحاب منهج فردوسیان} در راه {کسب رضای} خدای تعالی از محکم‌ترین دستگیره‌های {رساننده به کمال} ایمان است.

● قاعده‌ی ۳۰۹۲ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ دوست داشتن اصحاب منهج فردوسیان از بزرگ‌ترین شعبه‌های ایمان است.

● قاعده‌ی ۳۰۹۳ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسانی که به خاطر خدا با یکدیگر دوستی می‌کنند، در روز قیامت بر منبرهایی از نور می‌نشینند و صورت‌ها و بدن‌هایشان نورانی خواهد بود.

● قاعده‌ی ۳۰۹۴ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسانی که در راه

{کسب رضای} خدای تعالی با اصحاب منهج فردوسیان دوستی می‌کنند در روز قیامت بر کرسی‌هایی از نور هستند که نور صورت، بدن‌ها و کرسی‌هایشان هر چیزی {در اطرافشان} را روشن می‌سازد.

● قاعده‌ی ۳۰۹۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسانی که در راه {کسب رضای} خدای تعالی با اصحاب منهج فردوسیان دوستی می‌کنند در روز قیامت بر زمینی از زبرجد سبز در سایه‌ی سمت راست عرش الهی قرار دارند در حالی که صورت‌هایشان از خورشید، درخشنده‌تر است و هر فرشته‌ی مقرب و هر پیامبر مرسلی به آنان غبطه می‌خورند.

● قاعده‌ی ۳۰۹۶ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ چون خدای تعالی مردم را در روز قیامت جمع نماید، منادی‌ای ندا می‌دهد: «کسانی که به خاطر رضای خدا با یکدیگر دوستی می‌کرده‌اند، کجایند؟» پس گروهی برمی‌خیزند و بدون حساب وارد بهشت می‌شوند.

● قاعده‌ی ۳۰۹۷ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خدای تعالی کسانی که اصحاب منهج فردوسیان را دوست بدارند، هر چند از اعتقادات و اعمال آنان با خبر نباشند، را {به احترام اصحاب منهج فردوسیان} به بهشت می‌برد.

● قاعده‌ی ۳۰۹۸ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسی که اصحاب منهج فردوسیان را به دل، دوست دارد، {هر چند ایمان و عمل صالحی نداشته باشد} خیری در وجودش هست.

● قاعده‌ی ۳۰۹۹ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسی که اصحاب منهج فردوسیان را به دل، دوست ندارد، خیری در وجودش نیست.

● قاعده‌ی ۳۱۰۰ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر گاه یک از

اصحاب منهج فردوسیان غمگین شود، در سایر اصحاب منهج فردوسیان {هر چند یکدیگر را نشناسند و در فاصله‌ی بسیار دور باشند} تأثیر می‌گذارد.

- قاعده‌ی ۳۱۰۱ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس با دشمنان {دین} خدا رابطه‌ی دوستی برقرار کند، مسلماً از راه راست، منحرف شده است.

- قاعده‌ی ۳۱۰۲ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ زیاد یاد کردن از چیزی که انسان دوستش دارد، موجب از بین رفتن آن می‌شود.

- قاعده‌ی ﴿۲﴾: در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ دوستی با اصحاب منهج فردوسیان، دوستی با استادان منهج فردوسیان (علیهم‌السلام) است.
- قاعده‌ی ﴿۲﴾: در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهای که در راه {کسب رضای} خدا {دوستان خدا را} دوست بدارد، در راه {کسب رضای} خدا {با دشمنان خدا} دشمنی کند و عطایا و بخشش‌هایش در راه {کسب رضای} خدای تعالی باشد، {سرانجام،} ایمانش کامل خواهد شد و از برگزیدگان خدای تعالی خواهد بود.

✓ همسایه:

- قاعده‌ی ۳۱۰۳ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسی که به ناحق همسایه‌اش را بیازارد، خداوند بوی بهشت را بر او حرام می‌کند و جاییش در آتش است.

- قاعده‌ی ﴿۲﴾: در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس در خانه‌ی همسایه‌اش سرک بکشد و به عورت مردی یا مو و بدن زنی بنگرد، خداوند او را در دنیا رسوا می‌سازد و در قیامت با منافقین وارد آتش خواهد شد.

- قاعده‌ی ﴿۲﴾: در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس ماعون ﴿۱﴾ را از

همسایه‌ی نیازمندش دریغ ندارد، خدای متعال روز قیامت او را از فضلش منع خواهد کرد و او را به خودش واگذار خواهد نمود و تا همسایه‌اش را راضی نکند، اعمال خیرش پذیرفته نخواهد شد.

● قاعده‌ی ﴿۲﴾: در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس دعوت علمای راستین به سوی منهج فردوسیان را اجابت کند، در بهشت، همسایه‌ی امیر المؤمنین (علیه‌السلام) خواهد بود و ثواب شصت شهید در نزد خدای متعال خواهد داشت.

● قاعده‌ی ﴿۲﴾: در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس به قدر یک وجب از {زمین و ملک} همسایه‌اش را {با خیانت و حيله} داخل در ملک خویش نماید، روز قیامت به صورت آتشین به گردنش انداخته خواهد شد.

✓ خوبان (۲):

● قاعده‌ی ۳۱۰۴ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ حزب خدا قطعاً پیروزند.

● قاعده‌ی ۳۱۰۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ رحمت خداوند به نیکوکاران نزدیک است.

● قاعده‌ی ۳۱۰۶ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خدای تعالی پاداش نیکوکاران را تباها نمی‌کند.

● قاعده‌ی ۳۱۰۷ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ مقربان در پیشگاه خدای تعالی هیچگاه از عبادت و بندگی او تکبر نمی‌ورزند و همواره او را تسبیح می‌گویند و پیوسته برای او سجده می‌کنند.

● قاعده‌ی ۳۱۰۸ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خدای تعالی پاکیزگان را دوست دارد.

- قاعده‌ی ۳۱۰۹ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ «خاشع» کسی است که باور دارد به سوی خدای تعالی برگردانده خواهد شد و با {رحمت یا غضب} پروردگارش ملاقات خواهد کرد.
- قاعده‌ی ۳۱۱۰ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ پرونده‌ی نیکان در علیین ☀ است.
- قاعده‌ی ۳۱۱۱ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس {از اصحاب منهج فردوسیان} که مرقد حضرت فاطمه‌ی معصومه (سلام‌الله‌علیها) {در قم} را زیارت کند، پاداشش بهشت است.
- قاعده‌ی ۳۱۱۲ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر یک از اصحاب منهج فردوسیان که جناب عبدالعظیم حسنی (رضوان‌الله‌علیه) {در شهر ری} را زیارت کند، پاداش زیارت حضرت سیدالشهداء (علیه‌السلام) خواهد داشت.

✓ رفیق خوب:

- قاعده‌ی ۳۱۱۳ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ داشتن {حتی} هزار دوست، کم است.
- + ● قاعده‌ی ۳۱۱۴ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر گاه دو نفر از اصحاب منهج فردوسیان با یکدیگر ملاقات کنند، برتری از آن کسی است که محبت بیشتری به دیگری دارد.
- + ● قاعده‌ی ۳۱۱۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسی که رفیقی که او را به سوی کمال و سعادت راهنمایی کند نداشته باشد، راه را برای تسلط یافتن دشمنش {که ابلیس و یارانش هستند} بر خودش باز کرده است.
- قاعده‌ی ۳۱۱۶ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ نزدیکان انسان

کسانی هستند که به او محبت دارند [هر چند از لحاظ نسبت خونی و فامیلی، دور محسوب شوند] نه کسانی که محبت ندارند [هر چند از لحاظ نسبت خونی و فامیلی بسیار نزدیک محسوب شوند].

✓ سادات و سیادت:

●+ قاعده‌ی ۳۱۱۷ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس برای سیدی {از نسل استاد اعظم (صلی‌الله‌علیه‌وآله‌وسلم)} کاری انجام دهد ولی او {به نیکی} جبران نکند، استاد اعظم (صلی‌الله‌علیه‌وآله‌وسلم) {در روز قیامت} برایش جبران خواهند کرد.

● قاعده‌ی ۳۱۱۸ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ فقط فقرایی می‌توانند از سهم سادات استفاده کنند که از ناحیه‌ی پدر به استاد اعظم (صلی‌الله‌علیه‌وآله‌وسلم) منسوب باشند.

● قاعده‌ی ۳۱۱۹ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ نگاه کردن به پرهیزکار {منه‌اجی} عبادت است.

✓ همنشین خوب:

● قاعده‌ی ۳۱۲۰ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ همنشینی با خردمندان (عقلا) بر شرف انسان می‌افزاید.

● قاعده‌ی ۳۱۲۱ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ همنشین شدن با نیکان، انسان را به سوی نیکی می‌خواند {و راغب می‌کند}.

●+ قاعده‌ی ۳۱۲۲ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ همنشینی با اصحاب منهج فردوسیان، مایه‌ی شرف دنیا و آخرت است.

● قاعده‌ی ۳۱۲۳ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ داشتن همنشینان نیک از {نشانه‌ها و موجبات} سعادت است.

- قاعده‌ی ۳۱۲۴ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ همسخن شدن با دانشمند {واقعی} در مزبله* بهتر از همسخن شدن با جاهل بر فرش‌های فاخر است.
- قاعده‌ی ۳۱۲۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ همنشینی با علما {راستین به قصد آشنا شدن با برنامه‌ی کمال و سعادت} عبادت است.
- قاعده‌ی ۳۱۲۶ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ ساعتی نشستن در محضر علما {راستین که منجر به هدایت انسان شود} در نزد خدای تعالی از عبادت هزار سال، محبوب‌تر است.
- قاعده‌ی ۳۱۲۷ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ دیدار با علما {راستین برای هدایت یافتن} در نزد خدای تعالی محبوب‌تر از هفتاد طواف کعبه است.
- قاعده‌ی ۳۱۲۸ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ دیدار با علما {راستین برای هدایت یافتن} از هفتاد حج و عمره برتر است.
- قاعده‌ی ۳۱۲۹ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهجی که {برای هدایت یافتن} به دیدار علما {راستین} برود، خدای تعالی هفتاد درجه ترفیع مقامش می‌دهد، بر او رحمت نازل می‌کند و فرشتگان بر این که بهشت بر او واجب شده، گواهی می‌دهند.
- + قاعده‌ی ۳۱۳۰ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس دعوت علما {راستین به سوی منهج فردوسیان} را اجابت کند، در بهشت، همسایه‌ی امیر المؤمنین (علیه‌السلام) خواهد بود و ثواب شصت شهید در نزد خدای متعال خواهد داشت.

+ • قاعده‌ی ۳۱۳۱ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ اگر مردم از علما {راستین} بگریزند، خدای تعالی برکت* را از اموالشان برمی‌دارد و پادشاهی ظالم بر آنان مسلط می‌سازد {پس} بدون ایمان از دنیا خارج می‌شوند.

✓ بدان (۲):

• قاعده‌ی ۳۱۳۲ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ نتیجه‌ی اطاعت از اهل کتاب* بازگشت از ایمان به کفر است.

• قاعده‌ی ۳۱۳۳ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسی که از احسان و نیکی‌ای که با او شده، خوشحال نشود و از بدی‌ای که با او شده، ناراحت نشود، سفله* است.

• قاعده‌ی ۳۱۳۴ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ گمراهی کسی که گمراه شده به کسی که هدایت شده، ضرری نمی‌زند.

• قاعده‌ی ۳۱۳۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسی که از یاد خدای تعالی روی برگرداند، خدای تعالی شیطانی بر او می‌گمارد تا دمسازش باشد.

• قاعده‌ی ۳۱۳۶ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ پرونده‌ی اعمال بدکاران در سجین* است.

• قاعده‌ی ۳۱۳۷ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس به اندازه‌ی ذره‌ای بدی کند، خواهد دید.

+ • قاعده‌ی ۳۱۳۸ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسانی که به آخرت ایمان ندارند، فرشتگان را به نام‌های زنانه نامگذاری می‌کنند.

• قاعده‌ی ۳۱۳۹ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ غیر اصحاب منهج

فردوسیان در حالی از قبرهای شان خارج می‌شوند که دیدگان شان {از شدتِ ترس} فرو افتاده است و همچون ملخ‌های پراکنده هستند.

● قاعده‌ی ۳۱۴۰ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ مجرمان در روز قیامت از چهره‌هایشان شناسایی می‌شوند، پس موی پیشانی و پاهایشان را می‌گیرند {و به حالت مچاله‌شده در آتش جهنم می‌اندازند}.

● قاعده‌ی ۳۱۴۱ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ اصحابِ شمال {در روز قیامت} در میان بادی سوزان، آبی جوشان و سایه‌ای از دود بسیار غلیظ و سیاه قرار می‌گیرند.

+ ● قاعده‌ی ۳۱۴۲ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ گمراهانِ انکارکننده {ی منهج فردوسیان} در روز قیامت از درخت زقوم {که دارای مایعی جوشان و بسیار بدمزه و بدبوست} به قدری که شکم‌هایشان پُر شود، می‌خورند و روی آن همچون شتران تشنه، از آب جوشان خواهند نوشید.

● قاعده‌ی ۳۱۴۳ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ حزب شیطان قطعاً زیانکارند.

● قاعده‌ی ۳۱۴۴ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسانی که با {دستوراتِ} خدای تعالی و پیامبرش دشمنی می‌کنند، در زمره‌ی خوارترین‌ها {و ذلیل‌ترین افراد} هستند.

● قاعده‌ی ۳۱۴۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسانی که {مراعاتِ دستوراتِ} خدای تعالی را فراموش کنند، خدای متعال نیز آنان را دچار خودفراموشی می‌کند.

● قاعده‌ی ۳۱۴۶ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر گاه گروهی از منکرین منهج فردوسیان در جهنم افکنده شوند، نگهبانان جهنم از آنان

می‌پرسند، آیا شما با «منهج فردوسیان» آشنا نبودید {و بدان عمل نمی‌کردید که به چنین روزی و جایگاهی افتادید؟!}.

● قاعده‌ی ۳۱۴۷ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ منکرین «منهج فردوسیان» در جهنم، اعتراف می‌کنند که اگر منهج فردوسیان را قبول و مراعات می‌کردند، به چنان جایگاهی نمی‌افتادند.

● قاعده‌ی ۳۱۴۸ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ تکذیب‌کنندگان {منهج فردوسیان} در روز قیامت به سوی سایه‌ای {از دود متراکم و آتش‌زا} که دارای سه شاخه است و مانع حرارت و شعله‌های آتش نمی‌شود، رانده می‌شوند.

+ ● قاعده‌ی ۳۱۴۹ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ زیانکار واقعی کسی است که روز قیامت ببیند سرمایه‌ی خود و اهل و عیالش را تباه کرده {ولی بهشت برین را کسب نکرده} است.

● قاعده‌ی ۳۱۵۰ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ مَثَل غیر اصحاب منهج فردوسیان {که به غیر قواعد نظری منهج فردوسیان اعتقاد دارند و به غیر قانون‌هایش عمل می‌کنند} مَثَل عنکبوت است {که خانه‌ای بی‌دیوار و سقف و حفاظ برای خود درست می‌کند و بدان، دلخوش است}.

● قاعده‌ی ۳۱۵۱ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ سرانجام کسانی که کارهای بد {و ممنوع} انجام می‌دهند {و توبه نمی‌کنند} این است که نشانه‌های خداوند تعالی را تکذیب می‌کنند و به مسخره می‌گیرند.

● قاعده‌ی ۳۱۵۲ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خدای تعالی از مجرمان انتقام می‌گیرد.

● قاعده‌ی ۳۱۵۳ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خدای تعالی،

امت‌های بسیاری پس از قوم نوح (علیه‌السلام) {و طوفان} را {به سبب عصیان و طغیان} هلاک کرده است.

● قاعده‌ی ۳۱۵۴ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ باطل - بدون تردید - ناپود شدنی است.

● قاعده‌ی ۳۱۵۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ منکرانِ منهج فردوسیان، با شیاطین محشور خواهند شد.

● قاعده‌ی ۳۱۵۶ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس که خشم خدای تعالی بر او فرود آید، حتماً هلاک می‌شود.

+ ● قاعده‌ی ۳۱۵۷ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ مجرمان در روز قیامت {با چشم‌ها یا بدن‌های} کبود، محشور می‌شوند.

● قاعده‌ی ۳۱۵۸ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس از منهج فردوسیان روی برگرداند {یعنی به قواعدش معتقد نشده و قوانینش را مراعات نکند،} زندگی تنگ {و سختی از لحاظ جسمی و روانی، در دنیا و آخرت} خواهد داشت و در روز قیامت، نابینا محشور خواهد شد.

● قاعده‌ی ۳۱۵۹ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ مُعاجزینِ اهل آتش جهنم هستند.

● قاعده‌ی ۳۱۶۰ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خدای تعالی متجاوزان را دوست ندارد.

● قاعده‌ی ۳۱۶۱ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خدای تعالی کسانی که منهج فردوسیان را انکار می‌کنند، به تدریج - از جایی که ندانند - به ورطه‌ی سقوط و هلاکت می‌کشاند.

● قاعده‌ی ۳۱۶۲ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کران {از شنیدن

حق { و لالان { از گفتن حق { که { در کلام حق { نمی‌اندیشند، بدترین جنبندگان در نزد خدای تعالی هستند.

● قاعده‌ی ۳۱۶۳ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسانی که ملاقات {ثواب و کیفر { خداوند را دروغ دانستند، قطعاً زیان کردند.

● قاعده‌ی ۳۱۶۴ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خدای تعالی کارهای مفسدین را اصلاح نمی‌کند.

● قاعده‌ی ۳۱۶۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ نفس طغیانگر، به شدت به بدی‌ها فرمان می‌دهد مگر آن که پروردگار، {با کمک‌های خود برای کنترل نفس، بر بنده‌اش { رحم نماید.

● قاعده‌ی ۳۱۶۶ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خدای تعالی مُفسدان ❁ را دوست ندارد.

● قاعده‌ی ۳۱۶۷ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسانی که از راه کتمان ❁ دستورات الهی، کسب درآمد می‌کنند، در حقیقت، آتش می‌خورند.

● قاعده‌ی ۳۱۶۸ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خداوند با کسانی که به واسطه‌ی پنهان کردن دستورات او، کسب مال می‌کنند، در روز قیامت، سخن نخواهد گفت و {از گناهان و زشتی‌ها { پاکشان نخواهد ساخت.

☑ انسان (غیر منهجی):

● قاعده‌ی ۳۱۶۹ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ غیر اصحاب منهج فردوسیان، از چهارپایان هم بی‌راه‌تر هستند.

● قاعده‌ی ۳۱۷۰ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ غافلان از {قواعد و قوانین منهج فردوسیان، از { چهارپایان هم گمراه‌ترند.

● قاعده‌ی ۳۱۷۱ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کارهای نیک غیر

اصحاب منهج فردوسیان، مانند سرابی {فریبنده} در بیابانی صاف و مسطح است که تشنگان، آن را {از دور} آب می‌پندارند {ولی در حقیقت، توهمی بیش نیست}.

• قاعده‌ی ۳۱۷۲ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ زیان‌کارترین مردم از لحاظ عمل، کسانی هستند که تلاش و سعیشان در {راه رسیدن به لذت‌های زودگذر} دنیا صرف شده و بر این اعتقادند که کار نیکو {و درست} را انجام می‌دهند.

• قاعده‌ی ۳۱۷۳ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ بیشتر مردم - هر چند رغبت شدید {به ایمان آوردنشان} داشته باشیم - ایمان نمی‌آورند.

• قاعده‌ی ۳۱۷۴ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ مثل کارهای {خیر} غیر اصحاب منهج فردوسیان مانند خاکستری است که در روز طوفانی، تندبادی بر آن بوزد {و آن را به صورتی که هرگز نتوان جمع کرد، پراکنده سازد}.

• قاعده‌ی ۳۱۷۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ انسان {به طور طبیعی و قبل از منهجی شدن} بسیار ستمکار و ناسپاس است.

• قاعده‌ی ۳۱۷۶ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ انسان {غیر منهجی} به همان صورت که نیکی‌ها را می‌طلبد {به سبب جهل به مصالح و مفاسد خویش و بدون توجه به عواقب امور} بدی‌ها {، آسیب‌ها و گزندها} را می‌طلبد.

• قاعده‌ی ۳۱۷۷ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ انسان {غیر منهجی} بسیار عجول {و شتاب‌زده} است.

• قاعده‌ی ۳۱۷۸ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ انسان {غیر

- منه‌اجی { با رسیدن بدی‌ها، ناامید می‌شود.
- قاعده‌ی ۳۱۷۹ (۲): در منه‌اج فردوسیان اعتقاد دارند؛ انسان { غیر منه‌اجی } را هر گاه نعمتی برسد، از خدا، روی بر می‌گرداند.
  - قاعده‌ی ۳۱۸۰ (۲): در منه‌اج فردوسیان اعتقاد دارند؛ غیر اصحاب منه‌اج فردوسیان در روز قیامت، کور، لال، کر و در حالی که به رو در افتاده‌اند، محشور می‌شوند.
  - قاعده‌ی ۳۱۸۱ (۲): در منه‌اج فردوسیان اعتقاد دارند؛ انسان { غیر منه‌اجی } همواره بسیار بخیل است.
  - قاعده‌ی ۳۱۸۲ (۲): در منه‌اج فردوسیان اعتقاد دارند؛ انسان { غیر منه‌اجی } از هر موجودی ستیزه‌جوتر { و بیشتر، اهل بحث و جدل } است.
  - قاعده‌ی ۳۱۸۳ (۲): در منه‌اج فردوسیان اعتقاد دارند؛ انسان { ساخته نشده و غیرمنه‌اجی } چنان است که هر گاه بلایی به او برسد، پروردگارش را می‌خواند ولی وقتی نعمتی به او برسد { و آن بلا برطرف گردد } هم بلای رسیده و هم توحید حق تعالی را فراموش می‌کند.
  - قاعده‌ی ۳۱۸۴ (۲): در منه‌اج فردوسیان اعتقاد دارند؛ انسان { غیر منه‌اجی } چنان است که اگر خدای تعالی نعمتی به او عطا کند { از اطاعت و عبادت } روی بر می‌گرداند.
  - قاعده‌ی ۳۱۸۵ (۲): در منه‌اج فردوسیان اعتقاد دارند؛ انسان { غیر منه‌اجی } چنان است که چون خدای تعالی به او نعمتی ببخشد، { طغیان می‌کند و } می‌گوید: پروردگارم { چون شایسته بودم } مرا گرامی داشت.
  - قاعده‌ی ۳۱۸۶ (۲): در منه‌اج فردوسیان اعتقاد دارند؛ انسان { غیر منه‌اجی } چنان است که چون خدای تعالی روزی را بر او تنگ بگیرد، { خدای

مهربان و روزی‌رسان توانا را متهم می‌کند و { می‌گوید: «پروردگارم مرا خوار و زبون کرد».

• قاعده‌ی ۳۱۸۷ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ انسان { غیر منہاجی } هر گاه خود را { از خدای تعالی و وسایط فیض } بی‌نیاز ببیند، طغیان و سرکشی می‌کند.

• قاعده‌ی ﴿۲﴾: در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ انسان { غیر منہاجی } بسیار ستمکار است.

✓ اهل کتاب (یهودیان و مسیحیان):

• قاعده‌ی ۳۱۸۸ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسانی که دلایل آشکار تورات و انجیل بر حقانیت اسلام را از پیروان ادیانشان پوشیده نگه می‌دارند، مورد لعنت خدای تعالی و گرفتار لعنتِ لعنت‌کنندگان هستند.

• قاعده‌ی ۳۱۸۹ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ یهودیان و مسیحیان در صورتی از مسلمانان راضی می‌شوند که مسلمانان به طور کامل از اعتقادات منحرف و کارهای فاسد آنان پیروی کنند.

• قاعده‌ی ۳۱۹۰ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ یکی از آرزوهای اهل کتاب ﴿﴾، گمراه کردن مسلمانان است.

✓ حرام‌زاده (زن‌زاده):

• قاعده‌ی ۳۱۹۱ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ زن‌زاده نمی‌تواند امام { جماعت } بشود.

•+ قاعده‌ی ۳۱۹۲ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ شهادت زن‌زاده { علیه کسی در محکمه } پذیرفته نمی‌شود.

•+ قاعده‌ی ۳۱۹۳ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ دیه‌ی زن‌زاده‌ی

مسلمان، به میزان دیه‌ی اهل کتاب (هشتصد درهم) است.

- قاعده‌ی □ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ وقتی کسی زنا می‌کند، شیطان آلتش را {همراه آلت مرد} داخل {آلت زن} می‌کند و نطفه‌ی زنازاده، از مرد زناکار و شیطان، با هم در رحم زن قرار می‌گیرد.

☑ دشمن و دشمنی:

- قاعده‌ی ۳۱۹۴ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ داشتن {حتی} یک دشمن، زیاد است.

- قاعده‌ی ۳۱۹۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ دشمن داشتن {دشمنان خدا} در راه {کسب رضای} خدای تعالی از محکم‌ترین دستگیره‌های {رساننده به کمال} ایمان است.

- قاعده‌ی ۳۱۹۶ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ اگر اصحاب منهج فردوسیان کسی را به {گمان این که از دشمنان خداست و به} خاطر {جلب رضای} خدای تعالی دشمن بدانند، هر چند آن مبعوض* در نزد خدای تعالی از {بندگان مقرب} و {اهل بهشت} باشد، خدای تعالی بر این دشمنی، پاداش نیک عنایت می‌فرماید.

- قاعده‌ی ۳۱۹۷ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ بدی را با خوبی جواب دادن، موجب می‌شود دشمن به دوست صمیمی تبدیل شود.

- قاعده‌ی ۳۱۹۸ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ به روش دشمنان خدا زندگی کردن، موجب می‌شود که انسان در زمره‌ی دشمنان خدا مندرج گردد.

- قاعده‌ی ۳۱۹۹ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خوردن خوراکی‌های {خاص} دشمنان خدا موجب می‌شود که انسان در زمره‌ی دشمنان خدا

مندرج گردد.

● قاعده‌ی ۳۲۰۰ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ برخی از همسران و فرزندان اصحاب منهج فردوسیان {که مانع از مراعات قانون‌های منهج فردوسیان می‌شوند، در حقیقت { دشمن آن‌ها هستند.

● قاعده‌ی ۳۲۰۱ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ دشمنی موجب مشغول شدن قلب، ایجاد نفاق و کسب کینه می‌شود.

● قاعده‌ی ۳۲۰۲ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ دشمنی با مردم، موجب کشف عورت‌ها و از بین رفتن عزت است.

● قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ دشمنی با اصحاب منهج فردوسیان، دشمنی با استادان منهج فردوسیان (علیهم‌السلام) است.

● قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسی که {با میل و اختیار} با اصحاب منهج فردوسیان دشمنی کند، به خدای بزرگ، کافر شده است.

● قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که در راه {کسب رضای} خدا {دوستان خدا را} دوست بدارد، در راه {کسب رضای} خدا {با دشمنان خدا} دشمنی کند و عطایا و بخشش‌هایش در راه {کسب رضای} خدای تعالی باشد، {سرانجام،} ایمانش کامل خواهد شد و از برگزیدگان خدای تعالی خواهد بود.

☑ دشمن استادان منهج فردوسیان (علیهم‌السلام):

● قاعده‌ی ۳۲۰۳ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسی که بر استادان منهج فردوسیان (علیهم‌السلام) دروغ ببندد، حقیقت ❁ از او گرفته می‌شود.

● قاعده‌ی ۳۲۰۴ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خدای تعالی در مخالفت فرامین استادان منهج فردوسیان (علیهم‌السلام)، خیری قرار نداده است.

● قاعده‌ی ۳۲۰۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسی که خدای تعالی را در حالی ملاقات کند که نسبت به استادان منهج فردوسیان (علیهم‌السلام) یا اصحاب منهج فردوسیان، دشمنی داشته باشد، وجودش از نفاق، پیراسته نخواهد شد.

● قاعده‌ی ۳۲۰۶ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر گاه سه نفر از دشمنان استادان منهج فردوسیان (علیهم‌السلام) اجتماع کنند، ده برابرشان از شیاطین در آن مجلس حاضر می‌شوند و با آنان می‌گویند و می‌خندند.

● قاعده‌ی ۳۲۰۷ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ یکی از علامت‌های این که شیطان در نطفه‌ی کسی شرکت داشته، این است که سخن استادان منهج فردوسیان (علیهم‌السلام) را رد نماید.

● قاعده‌ی ۳۲۰۸ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ یاد کردن از دشمنان استادان منهج فردوسیان (علیهم‌السلام)، {مساوی با} یاد کردن از شیطان است.

● قاعده‌ی ۳۲۰۹ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسی که بمیرد در حالی که امام زمانش را نشناخته و به او ایمان نیآورده باشد، در حال کفر و نفاق مُرده است.

● قاعده‌ی ۳۲۱۰ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کارهای خیر پیروان غیر استادان منهج فردوسیان (علیهم‌السلام) مانند خاکستر در باد شدید است.

- قاعده‌ی ۳۲۱۱ (۲): در منهاج فردوسیان اعتقاد دارند؛ مَثَل کسی که امام زمانش را نمی‌شناسد مَثَل کسی است که در تاریکی است و {هیچگاه} از آن بیرون نخواهد رفت.
- قاعده‌ی ۳۲۱۲ (۲): در منهاج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خدای تعالی دلی که تسلیم دستورات استادان منهاج فردوسیان (علیهم‌السلام) نباشد را {از آلودگی‌های اعتقادی و عملی} تطهیر نمی‌سازد.
- قاعده‌ی ۳۲۱۳ (۲): در منهاج فردوسیان اعتقاد دارند؛ دشمن استادان منهاج فردوسیان (علیهم‌السلام) {در روز قیامت} یهودی مبعوث می‌شود.
- قاعده‌ی ۳۲۱۴ (۲): در منهاج فردوسیان اعتقاد دارند؛ دشمن استادان منهاج فردوسیان (علیهم‌السلام) {در روز قیامت} دارای جُذام ﴿محشور خواهد شد.
- قاعده‌ی ۳۲۱۵ (۲): در منهاج فردوسیان اعتقاد دارند؛ اگر کسی صد سال در بین رکن و مقام ﴿، {که بهترین محلّ عبادت در روی زمین است}، عبادت کند [روزهایش را روزه بدارد و شب‌هایش را به عبادت بگذراند] ولی ولایت ائمه‌ی اطهار (علیهم‌السلام) را نپذیرفته باشد، هیچ بهره و ثوابی از آن عبادت‌ها نصیبش نخواهد شد.
- قاعده‌ی ۳۲۱۶ (۲): در منهاج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسی که بدون داشتن لیاقت، ادعای امامت {و پیشوایی} کند، سفله ﴿ است.
- قاعده‌ی ۳۲۱۷ (۲): در منهاج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسی که بدون داشتن لیاقت، ادعای امامت {و پیشوایی} کند، کافر است.
- قاعده‌ی ۳۲۱۸ (۲): در منهاج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس به ناحق ادعای امامت {و مهدویت} کند، خدای تعالی عمرش را کوتاه می‌سازد.

● قاعده‌ی ۳۲۱۹ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسی که بدون داشتن لیاقت، ادعای امامت {و پیشوایی} کند، بر خدا و استاد اعظم (صلی‌الله‌علیه‌وآله‌وسلم) و ائمه‌ی طاهرین (علیهم‌السلام) افتراء ❁ بسته است.

● قاعده‌ی ۳۲۲۰ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهجی که در مجلسی بنشیند که در آن به استادان منهج فردوسیان (علیهم‌السلام) دشنام داده شود و او توانایی تغییر {محتوای مجلس یا توانایی بیرون رفتن} را داشته باشد و نکند، خدای تعالی او را در دنیا، خوار می‌سازد و معرفت استادان منهج فردوسیان (علیهم‌السلام) را از او می‌گیرد و در قیامت، عذابش خواهد کرد.

● قاعده‌ی ۳۲۲۱ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسی که {با میل و اختیار} همنشین عیب‌جویان از استادان منهج فردوسیان (علیهم‌السلام) شود، به خدای بزرگ، کافر شده است.

● قاعده‌ی ۳۲۲۲ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسی که {با میل و اختیار} دشمن استادان منهج فردوسیان (علیهم‌السلام) را مدح کند، به خدای بزرگ، کافر شده است.

● قاعده‌ی ۳۲۲۳ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسی که {با میل و اختیار} به دشمنان منهج فردوسیان پیوندد، به خدای بزرگ، کافر شده است.

❑ شیطان:

● قاعده‌ی ۳۲۲۴ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ شیطان {سوسه می‌کند ولی} بر اصحاب منهج فردوسیان، تسلطی ندارد.

- قاعده‌ی ۳۲۲۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ تسلط شیطان بر کسی است که از او پیروی کند.
- قاعده‌ی ۳۲۲۶ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس شیطان را به جای خدا، سرپرست و یار خود انتخاب کند، به زیان آشکاری دچار شده است.
- قاعده‌ی ۳۲۲۷ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ شیطان، جز وعده‌های فریبنده {که هیچگاه به آنان عمل نخواهد کرد} چیز دیگری برای پیروانش ندارد و همه‌ی وعده‌هایش باطل و دروغ است.
- قاعده‌ی ۳۲۲۸ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ شیطان و فرزندان‌ش، دشمن اصحاب منهج فردوسیان هستند.
- قاعده‌ی ۳۲۲۹ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ شیطان، انسان را فقط به بدی‌ها و کارهای زشت فرمان می‌دهد.
- قاعده‌ی ۳۲۳۰ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ بیشتر شیطان‌ها {انسی و جئی} دروغگویند.
- قاعده‌ی ۳۲۳۱ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خدای تعالی، شیطان‌ها را به سوی کافران می‌فرستد تا آنان را به شدت {به سوی گناهان و شهوات} تحریک کنند.
- قاعده‌ی ۳۲۳۲ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ چنین مقرر شده که شیطان، هر کس که او را به سرپرستی یا دوستی بگیرد، حتماً گمراه کرده و به آتش سوزنده، راهنمایی خواهد نمود.
- قاعده‌ی ۳۲۳۳ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ شیطان، همواره انسان را {پس از گمراه کردنش، تنها و بی‌یاور در وادی‌های هلاکت} و

می‌گذارد.

• قاعده‌ی ۳۲۳۴ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ حمله‌ی {وسوسه‌های} شیطان از پیش رو، پشت سر، طرف راست و طرف چپ، برای این است که انسان را از {حال} شکرگزاری خارج سازد.

• قاعده‌ی ۳۲۳۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کار خوبی که در انجامش تأخیری رخ دهد، به شیطان مهلتی دیگر {برای اغواگری و منصرف کردن عمل‌کننده} داده می‌شود.

• قاعده‌ی ۳۲۳۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ نیرنگ و توطئه‌ی شیطان {های انس و جن در برابر اراده‌ی خدای تعالی و پایداری اصحاب منهج فردوسیان} سست و بی‌پایه است.

• قاعده‌ی ۳۲۳۶ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ افکار و خیالات باطلی که در دل انسان می‌افتد از جانب شیطان است و درمان آن، یاد خداست.

• قاعده‌ی ۳۲۳۷ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ نقشه‌ی شیطان {همانند قدرتتش} ضعیف است.

• قاعده‌ی ۳۲۳۸ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ قرار گرفتن معرفت {و محبت} و [ ] در قلب بعضی افراد از ناحیه‌ی شیطان است.

☑ عاق:

• قاعده‌ی ۳۲۳۹ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کمترین حدّ عاق ☉ والدین، «أف» گفتن به آنهاست.

• قاعده‌ی ۳۲۴۰ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ در روز قیامت، پرده‌ی

از پرده‌های بهشت برداشته می‌شود که بوی آن را هر صاحب روحی می‌یابد {و لذت می‌برد} مگر عاق و والدین {که حتی از بوی بهشت، محروم است}.

● قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ بالاترین مرحله‌ی عاق و والدین، کشتن آنهاست.

● قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ تند نگاه کردن به پدر و مادر {اگر موجب آزارشان باشد، از مراتبِ {عقوق است}.

● قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر مسلمانی که دختر مسلمانی را با مهریه‌ی پانصد درهم {معادل پنجاه دینار} خواستگاری کند ولی او {به علت کم بودن مهریه} نپذیرد، عاق و واقع شده و شایسته است که خدای تعالی از حور العین به او تزویج نکند.

● قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ همانطور که فرزند {بر اثر بدرفتاری با پدر و مادر، عاق و والدین می‌شود، پدر و مادر نیز {بر اثر بدرفتاری با فرزند} عاق فرزند می‌شوند.

● قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ بوی بهشت که از مسیر دو هزار سال به مشام می‌رسد، را عاق و والدین و قاطع رحم نمی‌یابد.

☑ **مشرك:**

● قاعده‌ی ۳۲۳۹ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ گمراه‌ترین مردم کسی است که به جای خدای تعالی، معبودانی را بخواند که تا روز قیامت هم پاسخش را نخواهند داد.

● قاعده‌ی ۳۲۴۰ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسی که مشرک شود، تمام اعمال خیرش تباه و بی‌اثر می‌گردد.

● قاعده‌ی ۳۲۴۱ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ مشرکان برای

خدای تعالی شریکانی از جن قرار می‌دهند.

● قاعده‌ی ۳۲۴۲ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ مشرکان قائل به وجود {خویشاوندی و} نسبتی بین خدای تعالی با جئیان هستند.

● قاعده‌ی ۳۲۴۳ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ مشرکان برای خدای تعالی پسران و دخترانی گمان دارند.

●+ قاعده‌ی ۳۲۴۴ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ مشرکانی که به کفر خود گواهی می‌دهند {و اعتراف دارند} صلاحیت آباد کردن مساجد را ندارند.

● قاعده‌ی ۳۲۴۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ مشرکان، پلیدند.

● قاعده‌ی ۳۲۴۶ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ مشرکان، کافران و گمراهان {از منهج فردوسیان} در همین دنیا در عذابند و مسلماً عذاب آخرت، پُر مشقت‌تر برایشان خواهد بود.

☑ کافر:

● قاعده‌ی ۳۲۴۷ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خدای تعالی اعمال {زشت و انحرافی} کسانی که به عالم آخرت معتقد نیستند را برایشان زینت می‌دهد.

● قاعده‌ی ۳۲۴۸ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسانی که به عالم آخرت معتقد نیستند، همواره در حیرت و سرگردانی هستند.

● قاعده‌ی ۳۲۴۹ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ تنها کافران در مورد آیات و نشانه‌های خدای تعالی مجادله {و گفتگوی بی‌منطق} می‌کنند.

● قاعده‌ی ۳۲۵۰ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کفر کافران فقط موجب زیاد شدن خشم و دشمنی پروردگار متعال بر آنان و مایه‌ی خسارت

{ابدی} خودشان است.

• قاعده‌ی ۳۲۵۱ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کافران می‌پندارند که خدای تعالی زمین و آسمان و آنچه در بین آن دو قرار دارد را بیهوده آفریده است.

• قاعده‌ی ۳۲۵۲ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کافران در زمانی که بر آتش جهنم نگه داشته می‌شوند، آرزو می‌کنند کاش می‌توانستند به دنیا بازگردند و منهجی شوند.

• قاعده‌ی ۳۲۵۳ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ عذاب کافرِ مُفسِد {که دیگران را به فساد می‌کشاند} از عذاب کافرِ فاسد {که فقط خودش را تباه می‌کند} بیشتر است.

• قاعده‌ی ۳۲۵۴ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسانی که به آیات الهی کافر شوند، چون اعمالشان تباه می‌گردد، در روز قیامت برایشان میزانی {برای محاسبه‌ی اعمال} بر پا نمی‌شود و بدون محاسبه به جهنم می‌روند.

• قاعده‌ی ۳۲۵۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ برای کسانی که کافر شوند {و راهی جز منهج فردوسیان در اعتقاد و عمل بیمایند} در روز قیامت، جامه‌هایی از آتش، بریده می‌شود، از بالای سرشان مایعی جوشان بر آنان ریخته می‌شود که پوست بدن و آنچه در شکم‌شان است، گداخته می‌گردد و برایشان گرزهایی از آهن است {که با آن کوبیده می‌شوند}.

• قاعده‌ی ۳۲۵۶ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خدای تعالی نعمت‌های بهشتی را بر کافران {یعنی کسانی که قواعد نظری پایه‌ی منهج فردوسیان را قبول نکنند، برای همیشه} حرام کرده است.

• قاعده‌ی ۳۲۵۷ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کافران، بدترین

- جنبندگان در نزد خدای تعالی هستند.
- قاعده‌ی ۳۲۵۸ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ فقط مردم کافرند که از رحمت خدا مأیوس می‌شوند.
  - قاعده‌ی ۳۲۵۹ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خدای تعالی کافران را دوست ندارد.
  - قاعده‌ی ۳۲۶۰ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ اموال و فرزندان کافران، هرگز چیزی از {عذاب} خدا را از آنان برطرف نمی‌کند.
  - قاعده‌ی ۳۲۶۱ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کافران، دستگیره‌ی آتشند.
  - + قاعده‌ی ۳۲۶۲ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ اگر اصحاب منهج فردوسیان بر اعتقاد به قواعد نظری و مراعات قوانین عملی منهج فردوسیان، استقامت داشته باشند، نیرنگ کافران {برای به انحراف کشاندنشان} به آن‌ها ضرری نخواهد زد.
  - قاعده‌ی ۳۲۶۳ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کافران از هیچ توطئه و فسادِ درباره‌ی مسلمانان کوتاه‌ی نمی‌کنند.
  - قاعده‌ی ۳۲۶۴ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کافران، شدت گرفتاری، رنج و زیان مسلمانان را دوست دارند.
  - قاعده‌ی ۳۲۶۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کافران دوست دارند {و منتظرند تا} مسلمانان از سلاح {و ساز و برگ جنگی} خود غفلت کنند تا یک‌باره به آنان هجوم آورند.
  - + قاعده‌ی ۳۲۶۶ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسانی که کافران را سرپرست و دوست خود می‌گیرند، منافقند.

- + • قاعده‌ی ۳۲۶۷ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسانی که حضرت عیسی بن مریم (علیهماالسلام) را خدا می‌دانند، کافرند.
- قاعده‌ی ۳۲۶۸ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ اگر فردای قیامت، کافران به قدر دو برابر آنچه در زمین است فدیة ﴿ بدهند تا از عذاب جهنم رهایی یابند، پذیرفته نمی‌شود.
- قاعده‌ی ۳۲۶۹ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ ترساندن {از عذاب‌های جهنم} با ترساندن، برای کسانی که کافر شده‌اند، یکسان است و {ترساندن} موجب ایمان آوردنشان نمی‌شود.
- قاعده‌ی ۳۲۷۰ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسانی که در حال کفر بمیرند، گرفتار لعنت خدا، فرشتگان و همه‌ی مردم خواهند بود.
- قاعده‌ی ۳۲۷۱ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسانی که در حال کفر بمیرند، جاودانه در جهنم خواهند بود و هیچ‌گاه از عذابشان کاسته نخواهد شد.
- قاعده‌ی ۳۲۷۲ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کافرانی که به مؤمنان می‌گویند: «اگر از ما پیروی کنید، گناهانتان را به گردن می‌گیریم»، دروغ می‌گویند.
- قاعده‌ی ۳۲۷۳ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس - چه منہاجی و چه غیر منہاجی - که کفری را سیر کند، بر خدای تعالی، حق است که شکمش را از زقوم ﴿ جهنم پر سازد.
- قاعده‌ی ۳۲۷۴ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسی که مسلمانی را کافر بداند {یعنی بر کفرش شهادت دهد} کفر به خودش بر می‌گردد.

✓ لعنت‌شده‌ها:

- قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ مالی که زکاتش داده نشود، ملعون {و دور از رحمت الهی} است.
- قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسی که بار زندگی‌اش را بر دیگران تحمیل می‌کند، ملعون {و دور از رحمت الهی} است.
- قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسی که خانواده‌اش را تباه کند، ملعون {و دور از رحمت الهی} است.
- قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ «راهزن کار خیر» ملعون {و دور از رحمت الهی} است.
- قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ احتکارکننده، ملعون {و دور از رحمت الهی} است.
- قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسی که با حیوانی نزدیکی کند، ملعون است.
- قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسی که بر سفره‌ای که شراب در آن خورده می‌شود بنشیند، ملعون {و دور از رحمت خدای تعالی} است.
- قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر گاه سه نفر بر مرکبی سوار شوند، یکی از آنان {شاید آخرین نفری که سوار شده و ملاحظه‌ی حیوان را نکرده} ملعون است.
- قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسی که گِل {غیر از تربت حضرت سیدالشهداء (علیه‌السلام) به قصد استشفاء} بخورد، ملعون است.

- قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسی‌ان اعتقاد دارند؛ هر کس امروزش {با عمل نکردن به علمش،} بدتر از دیروزش باشد، ملعون ❁ است.
- قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسی‌ان اعتقاد دارند؛ کسی که {به ناحق} ریاست کند یا به دنبال ریاست باشد یا در فکر ریاست باشد، ملعون است.
- قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسی‌ان اعتقاد دارند؛ هر مردی که زنی او را اداره کند، ملعون {و دور از رحمت} است.
- قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسی‌ان اعتقاد دارند؛ کسی که زیر درختان سایه‌دار {که برای نشستن استفاده می‌شود} مدفوع کند، ملعون {و دور از رحمت} است.
- قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسی‌ان اعتقاد دارند؛ کسی که در زیر درختان سایه‌دار {که محل استراحت رهگذران است} مدفوع کند، ملعون {و دور از رحمت} است.
- قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسی‌ان اعتقاد دارند؛ کسی که راه عبور و مرور مردم را {عمداً} مسدود کند، ملعون {و دور از رحمت} است.
- قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسی‌ان اعتقاد دارند؛ هر مسلمانی که به نزد مسلمان دیگری برای دیدن یا طلب حاجتی برود و اجازه بگیرد ولی او اجازه ندهد، آن که اجازه نداده تا وقتی دوباره با یکدیگر ملاقات کنند، در لعنت خدای تعالی خواهد بود.
- قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسی‌ان اعتقاد دارند؛ مُرجئه بر زبان استادان منهج فردوسی‌ان (علیهم‌السلام) لعنت شده‌اند.
- قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسی‌ان اعتقاد دارند؛ قَدْرِيّه بر زبان استادان منهج فردوسی‌ان (علیهم‌السلام) لعنت شده‌اند.

- قاعده‌ی ❀ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ حروریه بر زبان استادان منهج فردوسیان (علیهم‌السلام) لعنت شده‌اند.
- قاعده‌ی ❀ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر زنی که بدون اجازه‌ی شوهرش از خانه‌ی او خارج شود، فرشتگان آسمان، فرشتگان زمین، فرشتگان رحمت و فرشتگان غضب تا زمانی که به خانه‌ی شوهر برگردد بر او لعنت می‌فرستند.
- قاعده‌ی ❀ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ زنی که شوهرش او را به نزدیکی دعوت کرده اگر آن قدر {بدون عذر} دیر بیاید که شوهرش بخوابد، فرشتگان تا زمانی که شوهرش بیدار شود، آن زن را لعنت می‌کنند.
- قاعده‌ی ❀ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسی که با نوجوانی لواط کند، در روز قیامت در حال جنابت محسور می‌شود که تمام آب‌های دنیا، نخواهند توانست او را پاک سازند و خدای تعالی بر او خشمگین خواهد بود و لعنتش می‌نماید و جهنم را برایش آماده می‌سازد.
- قاعده‌ی ❀ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خدای تعالی و فرشتگان و اولیاء خدا، زنانی که مساحقه ❀ می‌کنند را لعنت می‌کنند.
- قاعده‌ی ❀ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ استاد اعظم (صلی‌الله‌علیه‌وآله‌وسلم) زنی که خالکوبی می‌کند و زنی که اجازه می‌دهد او را خالکوبی کنند را لعنت کردند.
- قاعده‌ی ❀ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ استاد اعظم (صلی‌الله‌علیه‌وآله‌وسلم) ناجش ❀ و منجوش ❀ را لعنت کرده‌اند.
- قاعده‌ی ❀ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ استاد اعظم (صلی‌الله‌علیه‌وآله‌وسلم) مردی که به شرمگاه زنی - غیر از همسرش - نگاه

کند را لعنت کرده‌اند.

● قاعده‌ی ﴿۲﴾: در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ استاد اعظم (صلی‌الله‌علیه‌وآله‌وسلم) مردی که به زن برادر {دینی} اش تجاوز کند را لعنت کرده‌اند.

● قاعده‌ی ﴿۲﴾: در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ استاد اعظم (صلی‌الله‌علیه‌وآله‌وسلم) مردی که برای فایده رساندن به مردم، طلب رشوه کند را لعنت کرده‌اند.

● قاعده‌ی ﴿۲﴾: در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس جرعه‌ای ﴿﴾ شراب بنوشد، خدای تعالی و فرشتگان و پیامبران و اهل ایمان، او را لعنت می‌کنند.

● قاعده‌ی ﴿۲﴾: در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ زین {اسب} مرکبی لعنت شده برای زنان است.

☑ منافع:

● قاعده‌ی ۳۲۷۵ ﴿۲﴾: در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ اتحاد منافقان {با خودشان یا با کفار و مشرکین} ظاهری است ولی در حقیقت، دل‌های‌شان پراکنده است.

+ ● قاعده‌ی ۳۲۷۶ ﴿۲﴾: در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ در روز قیامت، مردان و زنان منافق از اصحاب منهج فردوسیان می‌خواهند تا مهلت‌شان دهند از نور آنان برای خود بگیرند ولی اصحاب منهج فردوسیان می‌گویند: «به دنیا برگردید {و در آنجا منهجی شوید} تا نور به دست آورید».

● قاعده‌ی ۳۲۷۷ ﴿۲﴾: در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خدای تعالی، منافقان و کافران را در جهنم، {در یک جا} جمع خواهد کرد.

- قاعده‌ی ۳۲۷۸ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ منافقین در پایین‌ترین طبقه از آتش جهنم هستند.
- قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسانی که کافران را سرپرست و دوست خود می‌گیرند، منافقند.

☑ ناصبی:

- قاعده‌ی ۳۲۷۹ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کشتن ناصبی ❁ تا جایی مجاز است که خطری اصحاب منهج فردوسیان را تهدید نکند.
- قاعده‌ی ۳۲۸۰ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ مُردن، بهتر از کمک خواستن از ناصبی ❁ است.
- قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس [هر چند ناصبی ❁ باشد] سوره‌ی رعد را زیاد تلاوت کند، هیچگاه دچار صاعقه نخواهد شد.
- قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسی که دشمن شیعه‌ی دوازده امامی باشد {از آن جهت که شیعه است}، ناصبی ❁ است.
- قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کم‌ترین درجه‌ی ناصبی‌گری ❁ این است که کسی {از پیش خود و بدون استناد به فرمایشات آن بزرگواران} نظریه‌ای بیاورد و بر طبق آن، {مردم را} دوست یا دشمن بدارد.
- قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ منهجی‌ای که در برآوردن حوائج اصحاب منهج فردوسیان کوشش می‌کند، در قیامت اجازه می‌یابد تا هر کس به او خوبی کرده - مگر ناصبی ❁ - را از جهنم نجات دهد.
- قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ اگر {در حالت ناچاری}

زن یهودی یا مسیحی به نوزاد مسلمانی شیر بدهند، بهتر از این است که از زنی ناصبی ❁ شیر بخورد.

• قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ عمل صالحی که زندگان برای مُردگان می‌فرستند، حتی اگر ناصبی باشند، به حالشان نفع می‌رساند.

✓ همنشین بد:

• قاعده‌ی ۳۲۸۱ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ همنشینی با ثروتمندان {دنیاطلب،} دل را می‌میراند.

• قاعده‌ی ۳۲۸۲ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ احتمال خارج شدن از منهج فردوسیان و درغلطیدن به انحرافات گذشته، بر اثر همنشینی با اهل جهل {بی‌دینان و دشمنان خدا و استاد اعظم (صلی‌الله‌علیه‌وآله‌وسلم)} حتی برای کسی که دینش کامل است {و تا مرحله‌ی ششم از قوانین منهج فردوسیان را مراعات می‌کند} وجود دارد.

• قاعده‌ی ۳۲۸۳ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ همنشینی با اهل سرگرمی {های باطل} موجب فراموش کردن قرآن و حضور شیطان می‌شود.
• قاعده‌ی ۳۲۸۴ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسی که همنشین بدی داشته باشد، سالم نخواهد ماند.

+ • قاعده‌ی ۳۲۸۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ همنشین شدن با بدان، موجب بدگمان شدن به نیکان است.

• قاعده‌ی ۳۲۸۶ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسی که به درگاه‌های بدی وارد شود {مثل این که در محل فاسد یا با افراد فاسد دیده شود} مورد اتهام واقع خواهد شد.

- قاعده‌ی ۳۲۸۷ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ به این دلیل نباید با دروغگو همراه شد که مانند سراب است که چیزهای نزدیک را دور و چیزهای دور را نزدیک نشان می‌دهد.
- قاعده‌ی ۳۲۸۸ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ به این دلیل نباید با فاسق همراه شد که او رقیش را به یک لقمه و حتی کمتر می‌فروشد.
- قاعده‌ی ۳۲۸۹ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ به این دلیل نباید با بخیل رفاقت کرد چون او رقیش را در زمانی که بیشترین نیاز مالی داشته باشد، تنها رها می‌سازد.
- قاعده‌ی ۳۲۹۰ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ به این دلیل نباید با احمق رفیق شد چون او هر گاه بخواهد فایده‌ای برساند، {ناخواسته} ضرر می‌زند.
- قاعده‌ی ۳۲۹۱ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ به این دلیل نباید با قاطع رحم رفیق شد چون در سه جای قرآن لعنت شده است.
- قاعده‌ی ۳۲۹۲ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسی که با اهل شک، همنشین شود، دچار تردید {در یقینات خود} خواهد شد.

✓ امور اقتصادی (۲):

- قاعده‌ی ۳۲۹۳ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ تاجر راستگو را خدای تعالی بدون حساب وارد بهشت می‌کند.
- + قاعده‌ی ۳۲۹۴ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسی که اجیر* دیگری شود، روزی‌اش را محدود کرده است.
- قاعده‌ی ۳۲۹۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسی که برای تجارت، سفر دریا کند، اجمال* در طلب روزی را رعایت نکرده است.

- قاعده‌ی ۳۲۹۶ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ افراد نکبت‌زده، در معامله بسیار ظلم می‌کنند.
- + قاعده‌ی ۳۲۹۷ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس به غیر اصحاب منهج فردوسیان {اعتماد کند و} امانتی بسپارد {و او خیانت کند} در نزد خدای تعالی حجتی نخواهد داشت.
- قاعده‌ی ۳۲۹۸ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ به کار انداختن دارایی {در تولید و تجارت}، مایه‌ی کامل شدن جوانمردی {و مردانگی} است.
- قاعده‌ی ۳۲۹۹ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ بازگو کردن گرفتاری‌ها و ناداری‌ها برای دیگران، موجب خوار شدن گوینده در نظر شنونده است.
- قاعده‌ی ۳۳۰۰ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ حوائج {نیازمندی‌هایی که دارند} امانت خدا در سینه‌ی اصحاب منهج فردوسیان است که اگر پوشیده نگه دارند، ثواب عبادت برایشان نوشته خواهد شد.
- قاعده‌ی ۳۳۰۱ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ حاجت بردن به نزد نوکیسه* مانند درهم گرفتن از دهان افعی است.
- قاعده‌ی ۳۳۰۲ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ داخل کردن دست تا آرنج در دهان اژدها بهتر از حاجت خواستن از نوکیسه* است.
- قاعده‌ی ۳۳۰۳ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ از دست رفتن حاجت، بهتر از طلب آن از کسی است که اهل برآوردن حاجت نیست.
- قاعده‌ی ۳۳۰۴ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس مالش را در راه حق صرف نکند، دو برابرش را در راه باطل تلف خواهد کرد.

● قاعده‌ی ۳۳۰۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ حاجت خواستن اصحاب منهج فردوسیان از غیر اصحاب منهج فردوسیان، موجب به زحمت افتادن استادان منهج فردوسیان (علیهم‌السلام) در روز قیامت برای برآوردن خواسته‌های غیر اصحاب منهج فردوسیان {به جبران حقّی که بر اصحاب منهج فردوسیان دارند} می‌شود.

● قاعده‌ی ۳۳۰۶ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر گاه کم‌فروشی {در جامعه‌ای} رواج یابد، خداوند متعال، آنان را به خشک‌سالی و نقصان دارایی‌ها گرفتار می‌سازد.

● قاعده‌ی ۳۳۰۷ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ پاداش آنچه اصحاب منهج فردوسیان در راه خدا هزینه کنند، به طور کامل داده خواهد شد.

✓ ارث (میراث):

● قاعده‌ی ۳۳۰۸ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس در وصیت‌نامه‌اش به ورثه ظلم کند، خدای تعالی را در حالی ملاقات خواهد کرد که از او رویگردان باشد.

✓ ثروت و ثروتمندان:

● قاعده‌ی ۳۳۰۹ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسانی که {محبت و رسیدگی به} دارایی‌ها و فرزندان‌شان آنان را از یاد خدا غافل می‌کند، زیانکارند.

● قاعده‌ی ۳۳۱۰ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ مال و فرزندان {اگر در خدمت تکامل و سعادت قرار نگیرند، فقط} زینت زندگانی دنیا هستند.

● قاعده‌ی ۳۳۱۱ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ محبت {زیاد به}

- ثروت مادی، تیر شیطان {برای شکار اصحاب منهج فردوسیان} است.
- قاعده‌ی ۳۳۱۲ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خدای تعالی ثمره‌ی تلاش کسانی که زندگی دنیا و زیور و زینتش را بخواهند، به طور کامل در همین دنیا به آنان می‌دهد و در اینجا چیزی از آنان کاسته نخواهد شد و البته در آخرت، جز آتش، بهره‌ای نخواهند داشت.
  - قاعده‌ی ۳۳۱۳ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ زندگی دنیا در برابر {زندگی ابدی} آخرت، جز متاعی {ناچیز و بهره‌ای اندک} نیست.
  - قاعده‌ی ۳۳۱۴ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ ثروتمندی ثروتمندان، نشانه‌ی کرامت و ارزشمندی آنان در نزد خدای تعالی نیست.
  - قاعده‌ی ۳۳۱۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خداوند متعال، ثروتمندِ ستم‌پیشه را دشمن می‌دارد.
  - قاعده‌ی ﴿۲﴾: در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس سوره‌ی قلم را در نمازهای واجب و مستحبش بخواند، خدای تعالی او را از گرفتار شدن به فقر در امان خواهد داشت.
  - قاعده‌ی ﴿۲﴾: در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس همواره در نمازهای واجب و مستحبش سوره‌ی قاف بخواند، خدای تعالی در روزی‌اش گشایش خواهد داد.
  - قاعده‌ی ﴿۲﴾: در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس سوره‌ی هُمزه را در نمازهای واجبش بخواند، خدای تعالی فقر و مردن بد را از او دور ساخته و روزی را به سویش خواهد فرستاد.
  - قاعده‌ی ﴿۲﴾: در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس در هر ماه، سوره‌ی نحل بخواند از دست طلبکارانش رها می‌گردد.

- قاعده‌ی ❀ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس که همواره سوره‌ی مریم بخواند، نمی‌میرد مگر این‌که ثروت‌مند می‌شود.
- قاعده‌ی ❀ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس قبل از آغاز {فعالیت} روز، سوره‌ی یاسین بخواند، تا شب از بلاها محفوظ خواهد بود و روزی‌اش {فراوان} خواهد رسید.
- قاعده‌ی ❀ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که سوره‌ی محمد (صلی‌الله‌علیه‌وآله‌وسلم) را {همواره} تلاوت کند، هرگز دچار شک در معارف دینی خویش نخواهد شد، هرگز گرفتار فقر نخواهد گردید، هرگز از سلطان نخواهد ترسید، همیشه از {خطر} در افتادن به {کفر} در امان خواهد بود، چون بمیرد هزار فرشته در قبرش {تا روز قیامت} نماز خواهند خواند و ثوابش برای او خواهد بود و در {روز قیامت} در امان خدا و استاد اعظم (صلی‌الله‌علیه‌وآله‌وسلم) قرار خواهد داشت.
- قاعده‌ی ❀ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس هر روز یا هر شب سوره‌ی ذاریات بخواند، خدای تعالی اوضاع زندگی‌اش را سر و سامان می‌دهد و روزی‌اش گشاده می‌گردد.
- قاعده‌ی ❀ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ استغفار کردن [گفتن صیغه‌ی استغفار* حد اقل یک‌صد بار در روز و یک‌صد بار در شب]، موجب زیاد شدن ثروت و زیاد شدن فرزندان می‌شود.
- قاعده‌ی ❀ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خوردن ته‌مانده‌ی سفره {مانند خرده‌های نان یا دانه‌های برنج و کنجد} فقر را زایل و فرزندان را زیاد می‌کند.
- قاعده‌ی ❀ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس {همواره}

آنچه در سفره می‌ریزد را جمع کرده و می‌خورده باشد، خودش و فرزندانش تا هفت نسل، گرفتار فقر و ناداری نخواهند شد.

☑️ **خمس:**

•+ قاعده‌ی ۳۳۱۶ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ پرداخت خمس مال، کلید {زیاد شدن} روزی است.

•+ قاعده‌ی ۳۳۱۷ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ پرداخت خمس مال، مایه‌ی آمرزیده شدن گناهان است.

• قاعده‌ی ۳۳۱۸ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ پرداخت سهم امام (علیه‌السلام) برای پاکیزه شدن مال است نه برای کمک مالی به امام (علیه‌السلام).

☑️ **روزی:**

•+ قاعده‌ی ۳۳۱۹ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس از روزی-اش ناراضی باشد و شکایت کند و صبر ننماید، هیچ حسنه‌ای برایش بالا نمی‌رود و خدای تعالی را در روز قیامت در حالی ملاقات می‌کند که خداوند بر او غضبناک است.

• قاعده‌ی ۳۳۲۰ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کم شمردن روزی-اندک و به دنبال کسب آن نرفتن، موجب از دست دادن روزی‌های زیاد می-شود.

•+ قاعده‌ی ۳۳۲۱ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ ندادن حقوق برادران مسلمان، موجب بی‌برکتی ☹️ روزی می‌شود.

• قاعده‌ی ۳۳۲۲ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسی که خواسته‌های خدای تعالی را بر خواسته‌های خودش ترجیح دهد، خدای تعالی

- روزی‌اش را از زمین و آسمان تضمین می‌کند.
- قاعده‌ی ۳۳۲۳ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسی که به روزی خداداده راضی باشد، از بی‌نیازترین مردم خواهد بود.
  - قاعده‌ی ۳۳۲۴ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ اگر کسی از روزی‌اش بگریزد همچنان که از مردن می‌گریزد، روزی‌اش به او خواهد رسید همچنان که مرگ به او می‌رسد.
  - قاعده‌ی ۳۳۲۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ حتی اگر کسی در سوراخ زمین پنهان شده باشد، روزی {مقدّرش} به او خواهد رسید.
  - قاعده‌ی ۳۳۲۶ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ روزی کِفَاف ﴿ همراه با مراعات قوانین منهج فردوسیان، بهتر از ثروت و فرزند زیاد است که انسان را از یاد خدا بازدارد.﴾
  - قاعده‌ی ۳۳۲۷ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس منهجی شود، خدای تعالی او را از جایی که گمان نمی‌کند، روزی {مادی و معنوی} می‌دهد.
  - قاعده‌ی ۳۳۲۸ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خدای تعالی بهترین روزی‌دهندگان است.
  - قاعده‌ی ۳۳۲۹ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ حتی کسانی که تمام همّتشان رسیدن به {لذت‌های} زودگذر دنیا باشد، {نه چنان که می‌خواهند بلکه} به اندازه‌ی آنچه خدای متعال بخواهد از آن بهره خواهند برد.
  - قاعده‌ی ۳۳۳۰ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ روزی هر جنبنده‌ای بر عهده‌ی خدای تعالی است.

- قاعده‌ی ۳۳۳۱ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خدای تعالی {پر طبق حکمت بالغه‌اش} رزق {و روزی} را برای هر کس بخواهد، وسعت می‌دهد و برای هر کس بخواهد، تنگ می‌گیرد.
- + قاعده‌ی ۳۳۳۲ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ اگر اصرار اصحاب منهج فردوسیان در دعا برای گشایش روزی نباشد، خدای تعالی آنان را به حالی شدیدتر و سخت‌تر از وضعیت موجودشان گرفتار می‌سازد.
- قاعده‌ی ۳۳۳۳ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ اصحاب منهج فردوسیان را در دولت باطل، بیش از قُوت☉، روزی نیست هر چند به شرق و غرب عالم سفر {تجاری} کنند.
- قاعده‌ی ۳۳۳۴ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس از حرام استفاده کند {به همان مقدار}، از روزی حلالش کاسته می‌شود و در روز قیامت نیز محاسبه خواهد شد.
- قاعده‌ی ۳۳۳۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ «روزی» دو قسم است، روزی‌ای که انسان را می‌طلبد و روزی‌ای که انسان باید آن را بطلبد {و الا نصیبش نخواهد شد}.
- قاعده‌ی ۳۳۳۶ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسی که غصه‌ی روزی بخورد، برایش خطیئه نوشته می‌شود.
- قاعده‌ی ۳۳۳۷ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خدای تعالی روزی اصحاب منهج فردوسیان را {برای این که بسیار برای جلب روزی، دعا کنند} از جایی که گمان ندارند، قرار داده است.
- قاعده‌ی ۳۳۳۸ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهجی که هر شب جمعه سوره‌های طواسین {شعراء، نمل و قصص} را بخواند، از دوستان

خدا و در همسایگی و حمایت او خواهد بود، در دنیا هرگز گرفتار فقر نخواهد شد، از بهشت آن قدر به او داده خواهد شد تا راضی شود و خدای تعالی یک صد حور العین به همسری اش در خواهد آورد.

● قاعده‌ی ﴿۲﴾: در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس در هر شب جمعه سوره‌ی واقعه بخواند، فقر و آفات دنیوی به او نخواهد رسید.

● قاعده‌ی ﴿۲﴾: در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس در هر جمعه سوره‌ی صافات بخواند، همواره از هر بلایی محفوظ خواهد بود و روزی اش بسیار وسیع خواهد گردید و بدی‌ای از ناحیه‌ی شیطان و سلطان به مال، بدن و فرزندانش نخواهد رسید.

● قاعده‌ی ﴿۲﴾: در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس در هر جمعه دو رکعت نماز [در هر رکعت بعد از حمد، سوره‌های ابراهیم و حجر] بخواند، هرگز فقر، دیوانگی و بلا به او نخواهد رسید.

● قاعده‌ی ﴿۲﴾: در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خواندن تعقیبات بعد از نمازهای واجب، از گردش در شهرها {برای تجارت} روزی‌آورتر است.

● قاعده‌ی ﴿۲﴾: در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ مراعات نکردن قوانین مراحل یک تا چهار، موجب محرومیت از روزی {مادی و معنوی} می‌شود.

● قاعده‌ی ﴿۲﴾: در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ {استمرار در} خواندن نماز شب، موجب نورانی شدن چهره، نیکو شدن بوی {عرق} بدن و موجب جلب روزی می‌گردد.

● قاعده‌ی ﴿۲﴾: در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ پرداخت خمس مال، کلید {زیاد شدن} روزی است.

● قاعده‌ی ﴿۲﴾: در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که ذکر

شریف «لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ الْمَلِكُ الْحَقُّ الْمُبِينُ» را یک‌صد مرتبه بگویند، خداوند متعال او را از فقر در امان می‌دارد، آن‌سی برای وحشت قبرش خواهد بود، ثروت را جلب خواهد کرد و در بهشت {برین} را خواهد کوبید.

● قاعده‌ی ❀ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کوتاه کردن موی سبیل در روز جمعه، روزی را زیاد می‌کند.

● قاعده‌ی ❀ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ شستن سر با خطمی، موجب زیاد شدن روزی، دفع فقر، پاکی سر و در امان ماندن از سر درد {میگرن} است.

● قاعده‌ی ❀ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خوابیدن در فاصله‌ی نماز مغرب و عشاء، موجب محرومیت از روزی است.

● قاعده‌ی ❀ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس لباسی که می‌دوزد را با آداب مخصوص * بدوزد، تا زمانی که آن لباس، کهنه شود، در گشایش روزی خواهد بود.

● قاعده‌ی ❀ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ {در دست کردن انگشتر} یا قوت، فقر را برطرف می‌کند.

● قاعده‌ی ❀ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ دستی که {انگشتر} فیروزه داشته باشد، فقیر نمی‌شود.

● قاعده‌ی ❀ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ نیت گناه داشتن، موجب محروم شدن از روزی {مقدر} می‌شود.

● قاعده‌ی ❀ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسی که نیتش نیکو باشد، روزی‌اش افزوده می‌شود.

● قاعده‌ی ❀ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ بی‌رغبت بودن نسبت

- به روزی، چیزی از روزی‌ای که خدای تعالی مقرر فرموده، کم نمی‌کند.
- قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ حرص زدن در راه کسب درآمد بیشتر، چیزی به روزی‌ای که خدای تعالی مقرر فرموده نمی‌افزاید.
  - قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسی که در آموز زندگی‌اش میانه‌رو باشد، خدای تعالی {وسعت} روزی‌اش عطا خواهد نمود.
  - قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس تمام ناخن‌هایش - جز یکی - را روز پنجشنبه کوتاه کند و یکی را روز جمعه کوتاه کند، خدای تعالی فقر را از او بر طرف می‌سازد.
  - قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کوتاه کردن ناخن‌ها [بویژه در روز جمعه]، روزی را زیاد می‌کند.
  - قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ شستن دست‌ها قبل و بعد از غذا خوردن فقر را ذوب می‌کند و روزی را می‌افزاید.
  - قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس قبل و بعد از غذا خوردن، دست‌هایش را بشوید، همواره در وسعت و گشایش خواهد زیست و عافیت ❁ جسمی {از مریضی‌ها} خواهد یافت.
  - قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ روشن کردن چراغ {در خانه}، قبل از غروب، فقر را دور و روزی را زیاد می‌کند.
  - قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ سخن نگفتن در مستراح، روزی را زیاد می‌کند.
  - قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهای که چهار روز از شعبان را روزه بگیرد، روزی‌اش زیاد خواهد شد.

● قاعده‌ی ﴿۲﴾: در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس {رسیدن به درجات و نعمت‌های} آخرت، بزرگترین هدفش باشد، خداوند قناعت را در قلبش قرار می‌دهد، امورش را جمع می‌کند و تا روزی‌اش را به صورت کامل استفاده نکند از دنیا خارج نخواهد شد.

● قاعده‌ی ﴿۲﴾: در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ حرص نزدن، روزی را زیاد می‌کند.

☑ زکات:

● قاعده‌ی ۳۳۳۸ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسی که زکات مالش را نپردازد، غیر مسلمان می‌میرد.

● قاعده‌ی ۳۳۳۹ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هیچ مالی در خشکی و دریا تلف نمی‌شود مگر به خاطر ندادن زکات آن.

● قاعده‌ی ۳۳۴۰ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهای که زکات مالش را به طور کامل جدا کند و بجا مصرف نماید، درباره‌ی از کجا آوردنش از او سؤال نخواهد شد.

● قاعده‌ی ۳۳۴۱ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ چون خدای متعال برای بنده‌ای که زکات به او تعلق گرفته {اراده‌ی خیر نماید، فرشته‌ای از نگهبانان بهشت را به سویش می‌فرستد تا سینه‌اش را مسح نماید} که بر اثر مسح آن فرشته {جانش برای پرداخت زکات {آماده و} سخاوتمند می‌شود.

+ ● قاعده‌ی ۳۳۴۲ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر گاه {مردمی} زکات نپردازند، برکت ☉ از کشتزارها، میوه‌ها و معادن {آنان} برداشته می‌شود.

● قاعده‌ی ۳۳۴۳ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر گاه {مردمی}

زکات ندهند، از باران، منع شده و دچار قحطی و خشک‌سالی خواهند شد.

✓ کسب حرام (مال حرام):

•+ قاعده‌ی ۳۳۴۴ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسب مال حرام، اثرش را در فرزندان انسان نشان می‌دهد.

• قاعده‌ی ۳۳۴۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ مال حرام در راه باطل خرج می‌شود.

•+ قاعده‌ی ۳۳۴۶ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ مال حرام، زیاد نمی‌شود و اگر زیاد شود، برکت ❀ ندارد.

•+ قاعده‌ی ۳۳۴۷ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ بخشش کردن از مال حرام، پاداش ندارد.

•+ قاعده‌ی ۳۳۴۸ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسی که با مال حرام به حج برود، هنگام لبیک گفتن {از ملکوت عالم} ندا داده می‌شود: «لا لَبَّيْكَ وَ لا سَعْدَيْكَ؛ لبیک گفتنت پذیرفته نیست».

•+ قاعده‌ی ۳۳۴۹ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسی که مال حرامی کسب کند و با آن ازدواج نماید، فرزندی که از آن ازدواج حاصل می‌شود [و به آن، «میمزیز» گفته می‌شود،] تا هفت پشتش پاک نمی‌شود.

• قاعده‌ی ۳۳۵۰ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس مالی دزدی را بخرد - در حالی که می‌داند از دزدی به دست آمده است - در ننگ و گناه، مانند کسی است که آن را دزدیده است.

✓ کسب حلال (مال حلال):

•+ قاعده‌ی ۳۳۵۱ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ حلال خوردن، مایه‌ی استجاب دعاست.

- قاعده‌ی ۳۳۵۲ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ عبادت، هفتاد جزء دارد که برترین جزئش، به دنبال روزی حلال بودن است.
- قاعده‌ی ۳۳۵۳ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ منهجی‌ای که خسته از طلب حلال بخوابد، آمرزیده شده، خوابیده است.
- قاعده‌ی ۳۳۵۴ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ پاداش منهجی‌ای که در راه به دست آوردن روزی کفافی تلاش می‌کند از پاداشش مجاهد در راه خدا بیشتر است.
- قاعده‌ی ۳۳۵۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ طلب حلال، {به منزله‌ی} صدقه دادن است.
- قاعده‌ی ۳۳۵۶ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خدای تعالی، دور شدن از دیار خود، برای طلب روزی را دوست دارد.
- قاعده‌ی ۳۳۵۷ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس از طلب معاش، {و کسب درآمد حلال} خجالت نکشد، هزینه‌هایش سبک، خیالش آسوده و {حال} خانواده‌اش بهبود می‌یابد.

✓ غش در معامله:

- قاعده‌ی ۳۳۵۸ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر مسلمانی که خرید و فروش با مسلمانان غش کند، روز قیامت با یهودیان محشور خواهد شد.
- + قاعده‌ی ۳۳۵۹ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس {در معامله} با برادر مسلمانش غش کند، خداوند متعال، برکت را از روزی-اش بر می‌دارد و {خوشی} زندگی‌اش را تباه می‌سازد و او را به خودش وا می‌گذارد.

✓ غصب:

●+ قاعده‌ی ۳۳۶۰ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس به قدر یک وجب از {زمین و ملک} همسایه‌اش را {با خیانت و حيله} داخل در ملک خویش نماید، روز قیامت به صورت آتشین به گردنش انداخته خواهد شد.

✓ صدقه (بخشش، انفاق):

● قاعده‌ی ۳۳۶۱ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ یکی از بهترین کارها در دنیا و آخرت، عطا کردن به کسی است که انسان را {از حشش} محروم کرده است.

● قاعده‌ی ۳۳۶۲ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ بخشش بی حساب، اسراف است.

● قاعده‌ی ۳۳۶۳ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ چیزی را که اصحاب منهج فردوسیان برای خدا واگذارند، از دستش نمی‌دهند {بلکه به بهترین صورت به دستش می‌آورند}.

● قاعده‌ی ۳۳۶۴ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ صدقات {یعنی زکاتِ واجبِ مال} ویژه‌ی نیازمندان، تهیدستان {زمین‌گیر}، کارگزاران {جمع و پخش} آن، کسانی که باید {با صرف مال} دل‌هایشان را به دست آورد، {آزادسازی} بردگان، {پرداختِ بدهی} بدهکاران، {پرداختِ هزینه‌ی سفر} در راه ماندگان و {به طور کلی، هر کار خیری که} در راه خدا {باشد} است.

● قاعده‌ی ۳۳۶۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خدای تعالی صدقه‌دهندگان را پاداش {نیکو} می‌دهد.

● قاعده‌ی ۳۳۶۶ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ پنهانی صدقه

- بہتر از آشکارا صدقه دادن است.
- قاعدہ‌ی ۳۳۶۷ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ بہترین صدقہ، آن صدقہ‌ای است کہ انسان بہ بستگان فقیرش می‌دہد.
  - قاعدہ‌ی ۳۳۶۸ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ پنهانی صدقہ دادن، غضب خدای بزرگ را خاموش می‌کند.
  - قاعدہ‌ی ۳۳۶۹ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ آشکارا صدقہ دادن، ہفتاد نوع بلا را دفع می‌کند.
  - قاعدہ‌ی ۳۳۷۰ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ صدقہ دادن در شب، مُردن بد و ہفتاد نوع بلا را دفع می‌کند.
  - قاعدہ‌ی ۳۳۷۱ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ صدقہ دادن در روز، خطاها را [چنان کہ نمک در آب، حل می‌شود] از بین می‌برد.
  - قاعدہ‌ی ۳۳۷۲ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ صدقہ دادن، مایہی زیادہ {مال} است.
  - قاعدہ‌ی ۳۳۷۳ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ صدقہ، دہ برابر ثواب دارد.
  - قاعدہ‌ی ۳۳۷۴ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ صدقہ دادن، بلای مُبرم* را دفع می‌کند.
  - قاعدہ‌ی ۳۳۷۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ صدقہ دادن، مرگ بد را دفع می‌کند.
  - قاعدہ‌ی ۳۳۷۶ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ ہیچ چیزی مانند صدقہ دادن، بیماری را درمان نمی‌کند.
  - قاعدہ‌ی ۳۳۷۷ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ صدقہ {بہ غیر

بستگان، { در حالی که رحمی { = قوم و خویشی } محتاج وجود داشته باشد، مقبول نیست.

● قاعده‌ی ۳۳۷۸ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ وقتی انسان می‌میرد، تمام اعمالش - مگر صدقه‌ی جاریه‌ای { مثل وقف } که از او مانده باشد - قطع می‌شود.

● قاعده‌ی ۳۳۷۹ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس اول صبح صدقه بدهد، خدای تعالی نحوست { = بدشگونی } آن روز را از او دفع می‌نماید.

+ ● قاعده‌ی ۳۳۸۰ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که مخفیانه صدقه بدهد، در روز قیامت در سایه‌ی { رحمت و عنایت } خدای تعالی خواهد بود.

● قاعده‌ی ۳۳۸۱ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ صدقه دادن جلو مُردن‌های بد [انزجارآور و نفرت‌انگیز] را می‌گیرد.

● قاعده‌ی ۳۳۸۲ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ صدقه دادن، فقر را دور و عمر را زیاد می‌کند.

● قاعده‌ی ۳۳۸۳ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ صدقه [ی مالی] قبل از این که در دست نیازمند قرار گیرد در دست [قبول و رحمت] پروردگار (تبارک و تعالی) قرار می‌گیرد.

● قاعده‌ی ۳۳۸۴ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ دستِ بالا { که می‌بخشد } برتر از دستِ پایین { که می‌گیرد } است.

● قاعده‌ی ۳۳۸۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ صدقه‌ای که فقیر می‌دهد از صدقه‌ای که ثروتمند می‌دهد، با فضیلت‌تر است.

- قاعده‌ی ۳۳۸۶ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ مسکین {که طلب کمک می‌کند} فرستاده‌ی خداست تا هر کس به او عطا کند، خدا به او عطا کند و هر کس به او نبخشد، خدا او را محروم سازد.
- قاعده‌ی ۳۳۸۷ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ عطا کردن به کسی که آنان را از عطای خود محروم کرده است، موجب عزت عطاکننده است.
- + قاعده‌ی ۳۳۸۸ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهجی که در راه {کسب رضای} خدا {دوستان خدا را} دوست بدارد، در راه {کسب رضای} خدا {با دشمنان خدا} دشمنی کند و عطایا و بخشش‌هایش در راه {کسب رضای} خدای تعالی باشد، {سرانجام،} ایمانش کامل خواهد شد و از برگزیدگان خدای تعالی خواهد بود.
- قاعده‌ی ۳۳۸۹ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسی که دست و دل باز باشد {یعنی بسیار ببخشد که چیزی برای زندگی خودش باقی نماند، در نزد شایستگان} نکوهیده و ملامت شده و {در زندگی خود} درمانده خواهد شد.
- قاعده‌ی ۳۳۹۰ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ بخشیدن به کسی که انسان را از بخشش خود محروم کرده، از بهترین اعمال دنیا و آخرت است.
- قاعده‌ی ۳۳۹۱ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ بخشیدن {آنچه امر به بخشیدنش کرده} در راه {کسب رضای} خدای تعالی از محکم‌ترین دستگیره‌های {رساننده به کمال} ایمان است.
- قاعده‌ی ۳۳۹۲ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ نبخشیدن {آنچه خدا امر به نگهداری‌اش کرده} در راه {کسب رضای} خدای تعالی از

- محکم‌ترین دستگیره‌های {رساننده به کمال} ایمان است.
- قاعده‌ی ۳۳۹۳ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسانی که طلا و نقره می‌اندوزند و در راه خدا هزینه نمی‌کنند، به عذابی دردناک گرفتار خواهند شد؛ به این صورت که {همان سکه‌ها} در آتش جهنم، گذاخته شده و پیشانی، پهلو و پشت‌شان با آن، داغ گذاشته خواهد شد.
  - قاعده‌ی ۳۳۹۴ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ اصحاب منهج فردوسیان تا زمانی که از آنچه دوست می‌دارند، انفاق نکنند، به {حقیقت} نیکی نمی‌رسند.
  - قاعده‌ی ۳۳۹۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ انفاق کردن در وقت تنگدستی، از موجبات بهشتی شدن است.
  - قاعده‌ی ۳۳۹۶ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر چه اصحاب منهج فردوسیان در راه خدا انفاق کنند {یا در این دنیا و یا به صورت پاداش‌های عالی در آخرت} به آنان بازگردانده می‌شود.
  - قاعده‌ی ۳۳۹۷ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ مثل کسانی که اموالشان را در راه خدا انفاق می‌کنند، مانند دانه‌ای است که هفت خوشه برویاند و در هر خوشه، صد دانه باشد.
  - قاعده‌ی ۳۳۹۸ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ گفتاری پسندیده {در برابر تهیدستان} و گذشتی {کریمانه نسبت به خشم و بدزبانی مستمندان} بهتر از بخششی است که آزاری {یا ممتی} در پی داشته باشد.
  - قاعده‌ی ۳۳۹۹ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ شیطان در هنگام انفاق، انسان را از فقیر شدن می‌ترساند.
  - قاعده‌ی ۳۴۰۰ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر مالی که اصحاب

منه‌ج فردوسیان انفاق می‌کنند، به سود خودشان است.

• قاعده‌ی ۳۴۰۱ (۲): در منه‌ج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر چیزی که اصحاب منه‌ج فردوسیان انفاق کنند، خدای تعالی عوضی را جایگزین آن می‌کند.

• قاعده‌ی ❁ (۲): در منه‌ج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر گاه اصحاب منه‌ج فردوسیان، نیت خواندن نماز شب داشته باشند ولی خواب بر آن‌ها غلبه کند، خدای تعالی {به خاطر نیت صادق‌شان} برایشان ثواب نماز شب را می‌نویسد و نفس‌هایشان تسبیح ❁ و خوابشان صدقه محسوب می‌شود.

• قاعده‌ی ❁ (۲): در منه‌ج فردوسیان اعتقاد دارند؛ قضا کردن نافلة‌های فوت شده از صدقه دادن [به ازای هر دو رکعت، یک مُدّ طعام] با فضیلت‌تر است.

• قاعده‌ی ❁ (۲): در منه‌ج فردوسیان اعتقاد دارند؛ {ثواب} یک درهم صدقه در {شهر یا مسجد} کوفه، {ثواب} صد [یا هزار] درهم در غیر آن محسوب می‌شود.

• قاعده‌ی ❁ (۲): در منه‌ج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منه‌جی که تمام ماه رمضان را روزه بگیرد و روزه‌اش را به صدقه ختم کند و در حالی که غسل نموده به مصلا‌ی نماز عید فطر برود، بخشیده شده بر خواهد گردید.

• قاعده‌ی ❁ (۲): در منه‌ج فردوسیان اعتقاد دارند؛ صدقه دادن در ماه رمضان، هفتاد نوع بلا را دفع می‌کند.

• قاعده‌ی ❁ (۲): در منه‌ج فردوسیان اعتقاد دارند؛ صرف کردن یک درهم در خضاب ❁، برتر از صدقه دادن هزار درهم در راه خداست.

• قاعده‌ی ❁ (۲): در منه‌ج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر قدمی که برای

- اقامه‌ی نماز {به سوی مسجد} برداشته شود، صدقه است.
- قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ یاری رساندن به ضعیفان، از بهترین انواع صدقه است.
  - قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ حفظ زبان {از گفتن ناشایسته‌ها} صدقه است.
  - قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ سخن زیبا گفتن، صدقه است.
  - قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهای که تحفه‌ای ❁ از بازار بخرد و برای خانواده‌اش ببرد، {در ثواب،} مانند کسی است که برای محتاجان، صدقه می‌برد.
  - قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ ادب آموختن به فرزندان {یعنی آشنا کردن آنان با قواعد نظری و قوانین عملی منهج فردوسیان} بهتر از صدقه دادن در هر روز است.
  - قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ بهترین صدقه، خنک کردن جگر سوخته {با جُرعه‌ای ❁ آب} است.
  - قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ {کارهای خیری که زندگان به مردگان هدیه می‌کنند، مانند:} نماز، روزه، حج، صدقه، نیکوکاری و دعا به مُردگان می‌رسد.
  - قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر گاه منهای زنده‌ای به نیت منهای مُرده‌ای صدقه بدهد، خدای تعالی جبرئیل را امر می‌کند تا هفتاد هزار فرشته که در دست هر یک طَبقی است را به سوی قبر آن مُرده بفرستد تا {به سبب ثواب آن صدقه} قبرش نورانی گردد و بهره‌های فراوان

یابد.

• قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ میهمان تا سه شبانه‌روز، میهمان است و بعد از این زمان، هر چه بخورد، صدقه محسوب می‌شود.

• قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس به مؤمنی قرض الحسنه دهد و تا وقتی بتواند پرداخت کند به او مهلت دهد، مالش همواره در زیاد شدن باشد و فرشتگان بر او درود می‌فرستند و برایش ثواب صدقه نوشته می‌شود.

• قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ ثواب قرض الحسنه بیشتر از صدقه است.

• قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس قرض الحسنه‌ای بدهد و برای آن مهلتی مقرر نماید ولی بدهکار در موعد مقرر پرداخت نکند، برای هر روز تأخیر، ثواب صدقه دادن یک مثقال طلا برای قرض‌دهنده نوشته می‌شود.

• قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خدای تعالی صدقه دادن، برده آزاد کردن، حج و عمره گزاردن {و سایر خیرات مالی} که از مال حرام باشد را قبول نمی‌کند بلکه به تعداد اجزای هر کدام از کارهای خیرش {برایش گناه می‌نویسد.

• قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ بخشش کردن از مال حرام، پاداش ندارد.

• قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهای که نتواند ماه رجب را روزه بگیرد، اگر هر روز صدقه بدهد، به ثواب روزه‌اش می‌رسد.

✓ فقر و فقرا:

- قاعده‌ی ۳۴۰۲ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر گاه منهجی فقیر از خدای تعالی ثروت بخواهد تا در راه کار خیر مشخصی مصرف نماید و خدای تعالی صادقانه بودن نیتش را بداند، ثواب آن کار را مثل آن که انجام داده باشد برایش {هر چند انجام نداده باشد} می‌نویسد.
- قاعده‌ی ۳۴۰۳ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ فقرای منهجی، چهل خریف* زودتر از ثروتمندان منهجی وارد بهشت می‌شوند.
- قاعده‌ی ۳۴۰۴ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ فقر فقرا، نشانه‌ی خواری و بی‌مقداری آنان در نزد خدای تعالی نیست.
- قاعده‌ی ۳۴۰۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ فقری در رسیدن کمال و سعادت، اثر مثبت دارد که همراه با رضایت خاطر {و به دور از شکایت قلبی و کفرگویی} باشد.
- قاعده‌ی ۳۴۰۶ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خدای تعالی فقر را امانتی در نزد مردمان قرار داده است که هر منهجی که {فقیر شود و} آن را پوشیده نگه دارد، خدای تعالی به او مانند پاداش روزه‌دار شب‌زنده‌دار عطا می‌فرماید.
- + قاعده‌ی ۳۴۰۷ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر اندازه بر ایمان اصحاب منهج فردوسیان افزوده شود، بر تنگی در زندگی‌شان افزوده می‌شود.
- + قاعده‌ی ۳۴۰۸ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خدای تعالی در روز قیامت از اصحاب منهج فردوسیان فقیر می‌خواهد دست هر کس به آن‌ها خدمت و کمک کرده را گرفته و وارد بهشت نمایند.

- قاعده‌ی ۳۴۰۹ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهجی که وارد بازار شود و چیزی [مانند میوه] را هوس کند ولی نتواند بخرد، و بر این ناداری صبر کند، برایش حسنه نوشته می‌شود.
- قاعده‌ی ۳۴۱۰ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خدای تعالی در روز قیامت - همچنان که برادر از برادر عذرخواهی می‌کند - از اصحاب منهج فردوسیان فقیر عذرخواهی می‌نماید.
- قاعده‌ی ۳۴۱۱ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسی که بدون نیاز، گدایی کند، خداوند متعال چنان محتاجش می‌سازد که از روی نیاز، گدایی کند.
- قاعده‌ی ﴿﴾ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ مروّتی ﴿﴾ که در صبر کردن بر نیازمندی و ناداری به همراه عفت هست، بیشتر از مروّتی ﴿﴾ می‌باشد که در بخشش است.

✓ وام، قرض الحسنه و بدهکاری:

- قاعده‌ی ۳۴۱۲ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهجی که {به اصحاب منهج فردوسیان} قرض الحسنه ﴿﴾ بدهد، خدای تعالی از ده تا هفتصد برابر عطایش خواهد نمود.
- قاعده‌ی ۳۴۱۳ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهجی که به {مؤمن} گرفتاری وام بدهد و در پس گرفتنش به نیکویی رفتار کند {یعنی فشاری بر بدهکار نیابد} خداوند متعال به هر درهمی، قنطاری {به قدر پوست گاوی پُر از طلا} از بهشت به او خواهد داد.
- قاعده‌ی ۳۴۱۴ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهجی که به برادر مسلمانش قرض الحسنه بدهد، به عوض هر درهمی، به وزن کوه اُحد،

کوه رضوا و طور سینا، پاداش خواهد یافت و اگر در پس گرفتن، مدارا کند، مانند برق جهنده بر صراط، عبور خواهد نمود.

• قاعده‌ی ۳۴۱۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ پاداش منهاجیون و منهاجیاتی که برای جلب خشنودی خدای تعالی {به نیازمندان} وام می‌دهند، {در پیشگاه الهی} دو چندان است.

• قاعده‌ی ۳۴۱۶ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ اگر کسی طلبش از مسلمانی که مُرده است را ببخشد، {خدای متعال} ده برابر آن را {در آخرت} به او خواهد داد.

• قاعده‌ی ۳۴۱۷ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس برادر مؤمنش به او احتیاج قرض الحسنه داشته باشد ولی حاجتش را {در حالی که می‌تواند} برآورده نکند، خدای متعال، بهشت را بر او حرام می‌گرداند.

• قاعده‌ی ۳۴۱۸ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهاجی که بداند بدهکارش حاضر است در نزد قاضی، قسم دروغ بخورد، به خاطر تعظیم نام خدا از قسم دادن او و طلبش بگذرد، در روز قیامت، هم‌منزل حضرت ابراهیم (علیه‌السلام) خواهد بود.

• قاعده‌ی ۳۴۱۹ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ قرض الحسنه، هجده برابر ثواب دارد.

• قاعده‌ی ۳۴۲۰ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ قرض داشتن موجب فکر و خیال شب و خواری روز {در ملاقات با طلبکار} است.

• قاعده‌ی ۳۴۲۱ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کشته شدن در راه خدا، که کفاره‌ی هر گناهی است، نمی‌تواند کفاره‌ی بدهکاری مالی باشد.

• قاعده‌ی ۳۴۲۲ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هیچ چیزی

نمی‌تواند کفاره‌ی بدهکار بودن باشد مگر این که {توسط خود بدهکار یا دیگری از طرف بدهکار،} پرداخت شود یا طلبکار، از حقیش بگذرد.

● قاعده‌ی ۳۴۲۳ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ اصحاب منهج فردوسیان تا زمانی که بدهکاری داشته باشند، جانشان آویخته {یعنی خیالشان گرفتار بازپرداخت آن بدهکاری} است.

● قاعده‌ی ۳۴۲۴ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ فردای قیامت به اندازه‌ی بدهی، از حسنات بدهکار بر می‌دارند و به طلبکار می‌دهند و اگر حسنه‌ای نداشته باشد، به همان مقدار، از گناهان طلبکار بر می‌دارند و به بدهکار می‌دهند.

+ ● قاعده‌ی ۳۴۲۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس به مؤمنی قرض الحسنه دهد و تا وقتی بتواند پرداخت کند به او مهلت دهد، مالش همواره در زیاد شدن باشد و فرشتگان بر او درود می‌فرستند و برایش ثواب صدقه نوشته می‌شود.

+ ● قاعده‌ی ۳۴۲۶ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ ثواب قرض الحسنه بیشتر از صدقه است.

+ ● قاعده‌ی ۳۴۲۷ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس قرض الحسنه‌ای بدهد و برای آن مهلتی مقرر نماید ولی بدهکار در موعد مقرر پرداخت نکند، برای هر روز تأخیر، ثواب صدقه دادن یک مثقال طلا برای قرض‌دهنده نوشته می‌شود.

+ ● قاعده‌ی ۳۴۲۸ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ نوشتن سند برای وام‌ها، در نزد خدا، عادلانه‌تر و برای اقامه‌ی شهادت، پابرجاتر و به این که {در مقدار و زمان پرداختش} شک نشود، نزدیک‌تر است.

✓ متفرقات اقتصادی:

● قاعده‌ی ۳۴۲۹ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس مزد کارگری را {چنان که حقش است} ندهد، خداوند کارهای نیکش را باطل کرده و بوی بهشت [که از فاصله‌ی پانصد سال به مشام می‌رسد] را نخواهد یافت.

● قاعده‌ی ۳۴۳۰ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ انتخاب شغل در محل زندگی، از {نشانه‌ها و موجبات} سعادت است.

●+ قاعده‌ی ۳۴۳۱ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خدای تعالی صدقه دادن، برده آزاد کردن، حج و عمره گزاردن {و سایر خیرات مالی} که از مال حرام باشد را قبول نمی‌کند بلکه به تعداد اجزای هر کدام از کارهای خیرش {برایش گناه می‌نویسد}.

● قاعده‌ی ۳۴۳۲ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس مسلمان فقیری را اکرام^{۱۰} کند، خدای متعال را در روز قیامت در حالی که از او خوشنود است، ملاقات خواهد کرد.

●+ قاعده‌ی ۳۴۳۳ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس را از همسایه‌ی نیازمندش دریغ بدارد، خدای متعال روز قیامت او را از فضلش منع خواهد کرد و او را به خودش واگذار خواهد نمود و تا همسایه‌اش را راضی نکند، اعمال خیرش پذیرفته نخواهد شد.

●+ قاعده‌ی ۳۴۳۴ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ جنسی که از مُحَارَف^{۱۱} خریداری شود، برکت^{۱۲} ندارد.

● قاعده‌ی ۳۴۳۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کمک مالی به برادران ایمانی، بیست برابر ثواب دارد.

● قاعده‌ی ۳۴۳۶ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهجی که معامله با پشیمان شده‌ای را اِقاله کند (یعنی بدون گرفتن خسارت، معامله را بر هم زند)، خدای تعالی در روز قیامت به او به نظر (رحمت) خواهد نگرست.

● قاعده‌ی ۳۴۳۷ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ یکی از سخت‌ترین وظایف هر منهجی [که بسیاری از امت اسلام، طاقت آن را ندارند]، مساوات ❁ مالی با برادران ایمانی است.

●+ قاعده‌ی ۳۴۳۸ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ دعای اصحاب منهج فردوسیان درباره‌ی مؤمنی که با آنان مواسات ❁ مالی کند، مستجاب است.

● قاعده‌ی ۳۴۳۹ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ نفرین اصحاب منهج فردوسیان درباره‌ی کسی که بتواند با آنان مواسات ❁ مالی کند و نکند، مستجاب است.

● قاعده‌ی ۳۴۴۰ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ بدترین اهل بازار، کسانی هستند که (بر اثر حرص زیاد،) قبل از دیگران، داخل و بعد از دیگران از آن خارج می‌شوند.

✓ امور سیاسی (۲):

● قاعده‌ی ۳۴۴۱ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خدای تعالی امتی که نیکوکار و پرهیزکار باشند ولی حاکم جائری را به حکومت برگزینند، عذاب می‌کند.

● قاعده‌ی ۳۴۴۲ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خدای تعالی امتی که ظالم و گنه‌کار باشند ولی امام عادل را به حکومت خود برگزینند،

می‌بخشد.

● قاعده‌ی ۳۴۴۳ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر مفتون ﴿ تا آن گاه که مدتش به سر آید، تلقین حجت می‌شود و چون مهلتش به سر آید، فتنه‌اش او را خواهد سوزانید.

+ ● قاعده‌ی ۳۴۴۴ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس از راه نزدیک شدن به حاکمان {ظالم و بی‌دین} به ثروتی دست یابد، حسابش {در روز قیامت} سخت و شیطان‌هایش {که در دنیا او را وسوسه به معصیت کنند،} بسیار خواهد شد.

+ ● قاعده‌ی ۳۴۴۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس در وقت ملاقات با زورگویی {مانند سلطان یا امیر ظالمی} سوره‌ی توحید را به سمت جلو، پشت سر، سمت راست و سمت چپ خود بخواند، خدای (عزّ و جلّ) خیر آن زورگو را به او می‌رساند و مانع از رسیدنِ شرّش می‌گردد.

● قاعده‌ی ۳۴۴۶ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ گذشت کردنِ پادشاه {از خطای رعیت،} مایه‌ی بقای پادشاهی است.

● قاعده‌ی ۳۴۴۷ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس سرپرستی ده نفر را بر عهده گیرد ولی در میان‌شان به عدالت رفتار نکند، در حالی روز قیامت محشور خواهد شد که هر دو دست و هر دو پا و سرش در سوراخ تبری {تیشه‌ای} فرو رفته باشد.

● قاعده‌ی ۳۴۴۸ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس سرپرستی {کاری از کارهای} مسلمانان را بر عهده بگیرد ولی آن را تباه سازد، خداوند او را {در دنیا و آخرت} تباه خواهد ساخت.

● قاعده‌ی ۳۴۴۹ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر والی {فرمانروا،

رئیس، مدیر} که از برآوردن نیازهای زیردستانش، چهره بیوشاند، خدای متعال در روز قیامت از او و نیازهایش چهره خواهد پوشاند {و حاجاتش را برآورده نخواهد کرد}.

● قاعده‌ی ۳۴۵۰ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس ریاست قومی {یعنی پُست و مقام سیاسی و اجتماعی} بر عهده گیرد ولی آن را به خوبی انجام ندهد، برای هر روزی، هزار سال بر لبه‌ی پرتگاه جهنم نگه داشته می‌شود و در حالی که دستش بر گردنش قفل شده محسور می‌گردد.

● قاعده‌ی ۳۴۵۱ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس ثروتمند یا قدرتمندی را به طمع دنیا تعظیم نماید، خداوند بر او خشم گرفته و هم‌درجه با قارون خواهد بود.

● قاعده‌ی ۳۴۵۲ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ پیشوای عادل را خدای تعالی بدون حساب وارد بهشت می‌کند.

+ ● قاعده‌ی ۳۴۵۳ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر مؤمنی که برای صاحب قدرتی فروتنی کند، خداوند گمنامش می‌کند و او را به همان صاحب قدرت وا می‌گذارد و اگر از این راه به ثروتی برسد، خداوند برکت* را از آن گرفته و اگر در حج یا عمره {یا سایر اعمال خیر} مصرف نماید، اجری نخواهد داشت.

● قاعده‌ی ۳۴۵۴ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسی که استادان منهج فردوسیان (علیهم‌السلام) را {در امور حکومتی و اجتماعی}، یاری نکند، حق است بر خدای تعالی که او را به رو در آتش جهنم بیاندازد.

● قاعده‌ی ۳۴۵۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسی که به حاکمان {ظالم و بی‌دین} نزدیک شود، {به همان مقدار} از {رضای} خدای

متعال دور شده است.

• قاعده‌ی ۳۴۵۶ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسی که رضایت سلطان {رئیس، حاکم} را بر رضایت خدای تعالی ترجیح دهد، خدای تعالی، ورع را از او بُرده و سرگردانش می‌گذارد.

• قاعده‌ی ۳۴۵۷ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسی که نامش را در دفتر حاکمان جور ثبت کند، روز قیامت به صورت خوک محشور خواهد شد.

• قاعده‌ی ۳۴۵۸ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ اگر معصیتی پنهانی انجام شود، فقط به معصیت‌کار ضرر می‌زند ولی اگر علنی انجام گیرد {و مقابله‌ای صورت نگیرد} موجب فساد عمومی خواهد بود.

• قاعده‌ی ۳۴۵۹ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ سلطان جائر {پادشاه ستمگر، رئیس ظالم، در عالم آخرت} به سخت‌ترین عذاب‌ها گرفتار خواهد بود.

• قاعده‌ی ۳۴۶۰ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ پادشاه دادگستر در روز قیامت در سایه‌ی {رحمت و عنایت} خدای تعالی خواهد بود.

+ • قاعده‌ی ۳۴۶۱ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس شخصی را امان دهد ولی {عهدشکنی کرده و} او را بگُشد، روز قیامت در حالی محشور خواهد شد که پرچم نقض عهد و خیانت را بر دوش داشته باشد.

• قاعده‌ی ۳۴۶۲ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ تا زمانی که گناه خواص جامعه از منظر عمومی پوشیده باشد، عذابی متوجه عموم مردم نخواهد شد ولی اگر گناه خواص، آشکار شود و عوام به مقابله بر نخیزند، هر دو گروه به عقوبت و عذاب الهی دچار خواهند شد.

- قاعده‌ی ۳۴۶۳ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ نزدیک شدن به حاکمان {فاسد} قساوت قلب می‌آورد.
- قاعده‌ی ۳۴۶۴ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر قومی که اطاعت خداوند کنند، خدای تعالی دل حاکمانشان را بر آنان مهربان می‌سازد.
- قاعده‌ی ۳۴۶۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر قومی که خدا را معصیت کنند، خدای تعالی دل حاکمانشان را بر آنان {سخت و} ناراضی می‌گرداند.
- قاعده‌ی ۳۴۶۶ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ اطاعت از حاکمان عادل، {مایه‌ی} تمام {و کامل} شدن عزّت است.
- قاعده‌ی ۳۴۶۷ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ دانای به زمانه {و مردم زمانه} گرفتار هجوم لوابس ❁ نمی‌شود.
- قاعده‌ی ۳۴۶۸ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسی شایسته‌ی حکومت بر مردم {و ریاست} است که صاحب ورع باشد تا از حرام‌ها پرهیز نماید، بردبار باشد تا غضبش را کنترل کند و با زبردستان مانند پدر مهربان رفتار نماید.
- قاعده‌ی ۳۴۶۹ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر حاکمی - غیر از حضرت علی بن ابی‌طالب (علیه‌السلام) - که با لقب «امیر المؤمنین» خوانده شود {و بدان راضی باشد} کافر است.
- قاعده‌ی ۳۴۷۰ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ اگر در میان مردم به عدالت رفتار شود {و ثروت‌ها در جامعه به صورت عادلانه تقسیم شود} همه، بی‌نیاز می‌شوند.
- قاعده‌ی ۳۴۷۱ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ حق همیشه پیروز

میدان مبارزه با باطل است.

● قاعده‌ی ۳۴۷۲ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خدای تعالی وعده داده است که {سرانجام،} اصحاب منهج فردوسیان را حکمرانی {سراسر} زمین خواهد بخشید تا او را در امنیت {کامل} پرستش کنند.

● قاعده‌ی ۳۴۷۳ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ نتیجه‌ی تکیه کردن و متمایل شدن به کسانی که {به آیات خدا و پیامبر و اصحاب منهج فردوسیان} ستم کرده‌اند، رسیدن به آتش {دوزخ} و محروم شدن از یاری و سرپرستی خدای تعالی است.

● قاعده‌ی ۳۴۷۴ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسی که صبح کند در حالی که اهمتامی به اصلاح امور مسلمین نداشته باشد، مسلمان نیست.

● قاعده‌ی ۳۴۷۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس از برادر مسلمانش در نزد سلطان {جائر} سعایت {بدگویی همراه با تهمت} کند، اگر {آن سلطان، نشنیده بگیرد و} ضرری متوجه برادرش نشود، خداوند متعال، اعمال خیرش را {به صرف سعایت} باطل می‌کند.

● قاعده‌ی ۳۴۷۶ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس از برادر مسلمانش در نزد سلطان {جائر} سعایت {بدگویی همراه با تهمت} کند و {از سوی آن سلطان ظالم} ضرری به آن برادر مسلمان برسد، خداوند متعال، او را با هامان {وزیر نابکار فرعون} هم طبقه {در جهنم} می‌گرداند.

✓ **تقیه:**

● قاعده‌ی ۳۴۷۷ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ در مواردی که جان یا مال یا آبروی اصحاب منهج فردوسیان در اثر اظهار عقیده‌ی صحیح به خطر می‌افتد، می‌توانند عقیده‌ی خود را کتمان ❁ کنند. (تقیه)

- قاعده‌ی ۳۴۷۸ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ نُه‌دهم دین‌داری در تقیه است.
- قاعده‌ی ۳۴۷۹ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسی که {در جایی که باید تقیه کند} تقیه نمی‌کند، دین ندارد.
- قاعده‌ی ۳۴۸۰ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسی که {در جایی که باید تقیه کند} تقیه کند، خدای تعالی او را بلند می‌گرداند.
- قاعده‌ی ۳۴۸۱ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسی که {در جایی که باید تقیه کند} تقیه نکند، خدای تعالی او را خوار می‌گرداند.
- قاعده‌ی ۳۴۸۲ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خدای تعالی به هیچ عبادتی مانند تقیه {در زمان و شرایط تقیه} پرستیده نشده است.
- قاعده‌ی ۳۴۸۳ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ تقیه {برای شرایط عادی نیست بلکه} برای مواقع ضرورت است.
- قاعده‌ی ۳۴۸۴ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ تقیه، سپر اصحاب منهج فردوسیان {در شرایط خاص} است.

✓ امور قضایی (۲):

- قاعده‌ی ۳۴۸۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ قصاص ❁ {چون مانع از ریخته شدن خون مردم، بدون دلیل شرعی می‌شود} مایه‌ی زندگی است.
- قاعده‌ی ۳۴۸۶ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر گاه {در جامعه-ای} احکام ظالمانه اجرا شود {و کسی اعتراضی نکند}، خداوند متعال دشمنشان را بر آنان مسلط می‌گرداند.
- قاعده‌ی ۳۴۸۷ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر گاه {در جامعه-

ای { پیمان شکنی مرسوم شود، خداوند متعال دشمنشان را بر آنان مسلط می‌سازد.

● قاعده‌ی ۳۴۸۸ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ قبول کفالت ❀ موجب هلاکت مردمان پیشین بوده است.

● قاعده‌ی ۳۴۸۹ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ قبول کفالت ❀ {موجب} زیان، بدهکاری و پشیمانی است.

✓ حدود (مجازات‌ها):

+ ● قاعده‌ی ۳۴۹۰ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ حد شرعی {تازیانه} بر مسلمانی در سرزمین دشمن، جاری نمی‌شود؛ چون ممکن است به دشمنان بیوندد.

● قاعده‌ی ❀ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ بیست ضربه از تازیانه‌ای که به زناکار می‌زنند برای این است که نطفه‌اش را زایل کرده و در غیر موضعی که خدای تعالی امر نمود، مصرف کرده است.

● قاعده‌ی ❀ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ مردی که همسر موقت دارد {برای اجرای حدّ زنا} همسر دار محسوب نمی‌شود.

● قاعده‌ی ❀ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ حدّ شرعی کسی که به زن پاکدامنی تهمت زنا بزند و چهار شاهد برای اثبات ادعایش نیاورد، هشتاد ضربه شلاق است.

● قاعده‌ی ❀ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ حدّ شرعی زن و مرد زناکار {در صورتی که دسترسی به همسر دائم نداشته‌اند} یک‌صد ضربه شلاق است.

● قاعده‌ی ❀ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسی که دو بار شراب

نوشیده و تازیانه‌ی حدّش را خورده باشد، در دفعه‌ی سومی که بنوشد، اعدام می‌شود.

● قاعده‌ی ﴿۲﴾: در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ بر اجیر ﴿۱﴾ و میهمان، اگر از کارفرما یا میزبان، دزدی کنند - چون امین فرض شده‌اند - حد سرقت {بریده شدن انگشتان} جاری نمی‌شود.

● قاعده‌ی ﴿۲﴾: در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ دست راهزن و اختلاس‌کننده [چون آشکارا عمل کرده] قطع نمی‌شود.

● قاعده‌ی ﴿۲﴾: در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ حد شرعی {تازیانه} بر مسلمانی در سرزمین دشمن، جاری نمی‌شود؛ چون ممکن است به دشمنان پیوندد.

● قاعده‌ی ﴿۲﴾: در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ حدّی که بر غلام و کنیز، جاری می‌شود، نصف حدّ مرد و زن آزاد است.

☑ دیه:

● قاعده‌ی ۳۴۹۱ ﴿۲﴾: در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ جدا کردن سر یا پاره کردن شکم جنازه‌ی مسلمان، دیه دارد.

● قاعده‌ی ﴿۲﴾: در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ دیه‌ی زنازاده‌ی مسلمان، به میزان دیه‌ی اهل کتاب (هشتصد درهم) است.

☑ شهادت (گواهی دادن):

● قاعده‌ی ۳۴۹۲ ﴿۲﴾: در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس علیه مسلمانی و {حتی} غیر مسلمانی گواهی دروغین دهد، زبان‌ش در روز قیامت، قفل می‌شود و با منافقین، در پایین‌ترین درّک جهنم خواهد بود.

● قاعده‌ی ۳۴۹۳ ﴿۲﴾: در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسی که گواهی

حقی را کتمان ❁ کند، دلش گنهکار است {یعنی گناه، در روح و قلبش ریشه دارد}.

• قاعده‌ی ۳۴۹۴ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس از گواهی- ای که {به حق} داده برگردد و کتمان ❁ شهادت نماید، خداوند {در روز قیامت و} پیش روی تمام مردم، گوشتش را به خوردش خواهد داد. {یعنی او را مجبور خواهد ساخت گوشت‌های بدنش را بخورد}.

• قاعده‌ی ۳۴۹۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ در تمام حقوق [جز قتل] مُدعی باید شاهد بیاورد و مُدعی‌علیه ❁ باید قسم بخورد.

• قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ شهادت زنازاده {علیه کسی در محکمه} پذیرفته نمی‌شود.

• قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ نوشتن سند برای وام‌ها، در نزد خدا، عادلانه‌تر و برای اقامه‌ی شهادت، پابرجاتر و به این که {در مقدار و زمان پرداختش} شک نشود، نزدیک‌تر است.

• قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ شهادت برده {علیه کسی در محکمه} پذیرفته نیست.

☑ قضاوت:

• قاعده‌ی ۳۴۹۶ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسی که عهده‌دار قضاوت شود، خود را بدون چاقو {و به صورت نامحسوس} سر بریده است.

• قاعده‌ی ۳۴۹۷ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسی که در قضاوتش اشتباه کند، بیش از فاصله‌ی زمین تا آسمان، سقوط می‌کند.

• قاعده‌ی ۳۴۹۸ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسی که درباره‌ی دو درهم {به بالا} به خطا قضاوت کند، کافر شده است.

• قاعده‌ی ۳۴۹۹ (۲): در منهای فردوسیان اعتقاد دارند؛ قضاوت کردن بر اساس گمان، از عدالت نیست.

• قاعده‌ی ۳۵۰۰ (۲): در منهای فردوسیان اعتقاد دارند؛ زنان نمی‌توانند قاضی شوند.

☑ کفاره:

• قاعده‌ی ۳۵۰۱ (۲): در منهای فردوسیان اعتقاد دارند؛ کفاره‌ی چهارم آزاد کردن یک برده یا دو ماه روزه‌ی پی در پی یا طعام دادن به شصت مسکین است.

✓ امور کشاورزی (۲):

• قاعده‌ی ۳۵۰۲ (۲): در منهای فردوسیان اعتقاد دارند؛ پاک‌ترین و حلال‌ترین شغل، کشاورزی است.

+ • قاعده‌ی ۳۵۰۳ (۲): در منهای فردوسیان اعتقاد دارند؛ مدفوع کردن در زیر درختان میوه‌دار، موجب آزار فرشته‌ی نگهبان درخت می‌شود.

• قاعده‌ی ۳۵۰۴ (۲): در منهای فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسی که در زیر درختان سایه‌دار {که محل استراحت رهگذران است} مدفوع کند، ملعون {و دور از رحمت} است.

• قاعده‌ی ۳۵۰۵ (۲): در منهای فردوسیان اعتقاد دارند؛ روز یکشنبه برای کاشتن {درخت و زراعت} و آغاز ساختن بناها مناسب است.

• قاعده‌ی ۳۵۰۶ (۲): در منهای فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر وحشت‌زده‌ای که شاخه‌ای از درخت بادام تلخ را به سینه‌اش بچسباند، وحشتش برطرف می‌گردد.

✓ امور نظامی (۲):

- قاعده‌ی ۳۵۰۴ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس جهاد را {در حالی که توانایی دارد} ترک کند، خداوند او را ذلیل و فقیر می‌سازد و نقصان در دینش ایجاد می‌گردد.
- + قاعده‌ی ۳۵۰۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که برای جهاد در راه خدا خارج شود، به هر قدمی کسبِ هزاران حسنه، محو هزاران سیئه و ترفیع هزاران درجه خواهد داشت و [اگر به سلامتی برگردد] گناهانش بخشیده شده و دعایش مستجاب است.
- قاعده‌ی ۳۵۰۶ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ پیروزی {به تعداد نفرات و تجهیزات نیست بلکه} فقط از سوی خدای تعالی است.
- قاعده‌ی ۳۵۰۷ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسی که از نبرد {با دشمنان اسلام} بگریزد، به سبب خشم خدا، دچار سقوط معنوی می‌شود.
- قاعده‌ی ۳۵۰۸ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که در راه دفاع از خانواده‌اش کشته شود، شهید است.
- قاعده‌ی ۳۵۰۹ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که در راه به دست آوردن حقش {که غصب شده} کشته شود، شهید است.
- قاعده‌ی ۳۵۱۰ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ یک پنجم غنیمت {های جنگی} برای خدا، رسول، خویشان رسول، یتیمان، مسکینان و در راه ماندگان است.
- قاعده‌ی ۳۵۱۱ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ بیست نفر {جنگجوی قوی} صابر می‌توانند بر دویست نفر {از دشمنان} غلبه کنند و {به

همین مقیاس { صد نفر {جنگجوی قوی} صابر می‌توانند بر دو هزار نفر {از دشمنان} غلبه نمایند.

• قاعده‌ی ۳۵۱۲ (۲): در منهاج فردوسیان اعتقاد دارند؛ صد نفر {جنگجوی ضعیف} صابر می‌توانند بر دویست نفر {از دشمنان} غلبه کنند و {به همین مقیاس} هزار نفر {جنگجوی ضعیف} صابر می‌توانند بر دو هزار نفر {از دشمنان} غلبه نمایند.

• قاعده‌ی ۳۵۱۳ (۲): در منهاج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهای که در راه خدا بجنگد {چه به ظاهر، شکست بخورد} و کشته شود یا بر دشمن پیروز گردد، پاداش بزرگی نصیبش خواهد شد.

• قاعده‌ی ۳۵۱۴ (۲): در منهاج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خدای تعالی منهایون و منهایاتی که با مال و جانشان در راه او جهاد می‌کنند را بر آنان که ایمان و عمل صالح دارند ولی اهل مجاهده نیستند، برتری {بسیار} و پاداشی بزرگ داده است.

• قاعده‌ی ۳۵۱۵ (۲): در منهاج فردوسیان اعتقاد دارند؛ بر نابینا، لنگ و بیمار {اگر در جنگ، شرکت نکنند} گناهی نیست.

• قاعده‌ی ۳۵۱۶ (۲): در منهاج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خدای تعالی خطر کردن بین صفوف {در مقابله با دشمن} را دوست دارد.

• قاعده‌ی ۳۵۱۷ (۲): در منهاج فردوسیان اعتقاد دارند؛ فرار از صحنه‌ی نبرد، به خاطر این که با فرار سپاهیان، دین خدا خوار می‌شود، پیامبر و امام عادل تحقیر می‌شوند، برقرار کردن عدل و ریشه‌کن نمودن ظلم ناممکن می‌شود، دشمنان بر کشتن و اسیر کردن مسلمانان جرأت می‌یابند و برخی عوامل فسادانگیز دیگر، ممنوع شد.

- قاعده‌ی ۳۵۱۸ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ اگر دو گروه از مسلمانان، بر غیر سنت {و بدون داشتن حجت شرعی} با یکدیگر بجنگند، کشنده و کشته شده، هر دو به جهنم می‌روند.
- قاعده‌ی ۳۵۱۹ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس به فرماندهی کسی که احکام الهی را نمی‌داند به جنگ برود، اگر کشته شود مانند کسی است که دشمنان را بر ندادن حقوق استادان منهج فردوسیان (علیهم‌السلام) یاری کرده است و مُردنش، مُردن جاهلیت {در حالی که مسلمان به حساب نمی‌آید} خواهد بود.
- قاعده‌ی ۳۵۲۰ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ آب و غذا دادن به اسیر و خوش رفتاری با او [هر چند بخواهند فردا او را بکشند]، حق اوست.
- قاعده‌ی ۳۵۲۱ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خدای تعالی کسی که به خانه‌اش تجاوز شود و از خود، خانواده و دارایی‌اش دفاع نکند را دشمن می‌دارد.
- قاعده‌ی ۳۵۲۲ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که تجاوز گروهی از دشمنان تجاوزکار را از مسلمانان باز دارد، خدای تعالی گناهایش را می‌آمرزد.
- قاعده‌ی ۳۵۲۳ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خدای متعال به منہاجی‌ای که تا آخرین توان در جبهه‌ی جنگ می‌رزمَد تا به شهادت برسد، بر فرشتگان مباحثات می‌کند.
- قاعده‌ی ۳۵۲۴ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسی که دیگران را دعوت به مبارزه {یا مناظره‌ی علمی} کند، {اگر مبارزه یا مناظره‌ای صورت گیرد} شکست خواهد خورد.

● قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ این که منتقل شدن از جایی که مرگ و میر در آن افتاده {مثلاً وبا یا طاعون آمده} به جای دیگر نهی شده، مخصوص گروهی از مسلمانان {صدر اسلام} بوده که محل اسکانشان در مقابل دشمن بود ولی وقتی مرگ و میر در میانشان افتاد، محل را ترک کردند که نوعی فرار از جنگ محسوب می‌شد.

● قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر زمینی که بدون جنگ یا بر اثر مصالحه و تسلیم شدن به دست آید، تمام زمین‌های بایر ❁ و بادیه‌ها برای استادان منهج فردوسیان (علیهم‌السلام) است. (انفال)

✓ امور حیوانات (۲):

● قاعده‌ی ۳۵۲۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خدای تعالی هیچ حیوانی را {به عنوان} بحیره❁، سائیه❁، وصیله❁ و حام❁، {مقدس و ممنوع از تصرف} قرار نداده است.

● قاعده‌ی ۳۵۲۶ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ گفتن نام خدای تعالی در وقت سر بریدن حیوانات، ضروری شد تا تفاوتش با آنچه برای بت‌ها و در راه شیطان سر بریده می‌شود، آشکار گردد.

● قاعده‌ی ۳۵۲۷ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ احترام چهار پایان در صورتشان است.

● قاعده‌ی ۳۵۲۸ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خدای تعالی کسی را که چهار پایان خود را لعنت کند، {از رحمت خود دور می‌سازد و} لعنت می‌کند.

● قاعده‌ی ۳۵۲۹ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ پاداش خوراکی دادن به آبزیان {مانند ماهی‌ها} زیاد است.

- قاعده‌ی ۳۵۳۰ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ زنده رها کردن شپش، موجب فراموشی می‌شود.
- قاعده‌ی ۳۵۳۱ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ شتر قرمز رنگ، عمرترین نوع شتر است.
- قاعده‌ی ۳۵۳۲ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ شتر سیاه زشت- پُر عمرترین نوع شتر است.
- قاعده‌ی ﴿﴾ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهای که حیوان تشنه‌ای را سیراب کند، خدای تعالی در روزی که سایه‌ای جز سایه‌ی {رحمت} او نباشد، او را در سایه‌ی رحمتش جای خواهد داد.

✓ اسب:

- قاعده‌ی ۳۵۳۳ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس اسبی [برای زیبایی و بر آوردن حوائجش] داشته باشد، هر روز سه گناه از او محو و بیست و یک حسنه برایش نوشته می‌شود.
- قاعده‌ی ۳۵۳۴ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خیر تا روز قیامت بر پیشانی اسب {رزمندگان اسلام} بسته شده است.
- قاعده‌ی ۳۵۳۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسی که اسب سرخ‌رنگ داشته باشد، دچار فقر {مَرکَب} نمی‌شود.

✓ سگ:

- قاعده‌ی ۳۵۳۶ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ در هیچ سگی [جز سگ شکاری و پاسبان] خیری نیست.
- قاعده‌ی ۳۵۳۷ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس در خانه، سگ {تَزئینی} نگهداری کند، هر روز به قدر یک قیراط* از اعمال

{صالحش} کاسته می‌شود.

● قاعده‌ی ۳۵۳۸ (۲): در منهای فردوسیان اعتقاد دارند؛ فرشتگان وارد خانه‌ای که سگ در آن باشد، نمی‌شوند.

☑ **فاخته:**

● قاعده‌ی ۳۵۳۹ (۲): در منهای فردوسیان اعتقاد دارند؛ فاخته ❁ کسی که او را در قفس گذاشته و در خانه‌اش نگهداری کند، پیوسته نفرین کرده و برایش آرزوی مُردن می‌کند.

☑ **کبوتر:**

+● قاعده‌ی ۳۵۴۰ (۲): در منهای فردوسیان اعتقاد دارند؛ نگهداری کبوتر در منزل موجب می‌شود تا جّیان با آن‌ها سرگرم شده و از آزردنِ کودکان بازمانند.

● قاعده‌ی ۳۵۴۱ (۲): در منهای فردوسیان اعتقاد دارند؛ انس گیرنده‌ترین پرندۀ به منزل، کبوتر است.

● قاعده‌ی ۳۵۴۲ (۲): در منهای فردوسیان اعتقاد دارند؛ نگهداری {یک یا دو جفت} کبوتر در منزل، وحشت {و تنهایی} را {کاهش داده یا} از بین می‌برد.

● قاعده‌ی ۳۵۴۳ (۲): در منهای فردوسیان اعتقاد دارند؛ بر هم خوردن بال کبوتران در منزل، ارواح {خبیثه} و شیاطین را دفع می‌کند.

☑ **گوسفند:**

● قاعده‌ی ۳۵۴۴ (۲): در منهای فردوسیان اعتقاد دارند؛ نگهداری [یک تا سه] گوسفند [شیرده] در خانه، موجب برطرف شدن فقر {و نیاز خانواده به شیر} می‌شود.

● قاعده‌ی ۳۵۴۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر خانواده‌ای که سی گوسفند داشته باشند، فرشتگان {هر شب} تا صبح از آنان پاسبانی می‌کنند.

● قاعده‌ی ۳۵۴۶ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر خانواده‌ای که گوسفند [یا بُز] شیردهی داشته باشند، روزی دو بار [توسط فرشتگان] تقدیس ☉ می‌شوند.

☑ موش:

● قاعده‌ی ۳۵۴۷ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خوردن نیم‌خورده‌ی موش، موجب فراموشی {موقت} می‌شود.

✓ طبیعت (۲):

● قاعده‌ی ۳۵۴۸ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خدای تعالی خورشید و ماه را {وسيله‌ای} برای محاسبه‌ی {زمان} مقرر فرمود.

● قاعده‌ی ۳۵۴۹ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ آسمان و زمین و آنچه در میان آن دو قرار دارد، {برای هدفی عالی است و} به بازی {و برای بازی،} آفریده نشده است.

● قاعده‌ی ۳۵۵۰ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خدای تعالی ستارگان را برای هدایت یافتن در تاریکی‌های خشکی و دریا قرار داده است.

+ ● قاعده‌ی ۳۵۵۱ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ آفرینش و زمین و جنبندگانی که میان آن دو پخش هستند از نشانه‌های {قدرت و ربوبیت} خدای تعالی هستند.

+ ● قاعده‌ی ۳۵۵۲ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کشتی‌های

کوه‌آسا که در میان دریاها {به کمک باد، بر روی آب} در حرکتند، از نشانه‌های {قدرت و ربوبیت} خدای تعالی هستند.

●+ قاعده‌ی ۳۵۵۳ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر زمینی که بدون جنگ یا بر اثر مصالحه و تسلیم شدن به دست آید، تمام زمین‌های بایر* و بادیه‌ها برای استادان منهج فردوسیان (علیهم‌السلام) است. (انفال)

●+ قاعده‌ی ۳۵۵۴ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسی که در زیر درختان سایه‌دار {که محل استراحت رهگذران است} مدفوع کند، ملعون {و دور از رحمت} است.

✓ روده‌ها و چشمه‌ها:

● قاعده‌ی ۳۵۵۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ آب زمزم، بهترین آب روی زمین است.

● قاعده‌ی ۳۵۵۶ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ دو ناودان از بهشت در رود فرات می‌ریزد.

● قاعده‌ی ۳۵۵۷ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر شب، فرشته‌ای سه مثقال از مشک بهشتی در رود فرات می‌ریزد.

● قاعده‌ی ۳۵۵۸ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر روز هفت قطره از بهشت در آب فرات ریخته می‌شود.

● قاعده‌ی ۳۵۵۹ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ بدترین آب روی زمین، آبی است که در بَرهوت* قرار دارد.

●+ قاعده‌ی ۳۵۶۰ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ رود فرات، ارزشمندترین و پربرکت‌ترین* رودخانه‌ی روی زمین است.

✓ شب و روز:

- قاعده‌ی ۳۵۶۱ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ شب هر روز، شب گذشته است نه شب آینده.
- قاعده‌ی ۳۵۶۲ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خدای تعالی شب را برای آرامش قرار داده است.

✓ فلزات:

- قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ تنها چاقویی که می‌توان برای سر بریدن [در حال اختیار] استفاده نمود، چاقوی آهنی است.
- قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کمترین خورشت، بریدن نان با چاقوی آهنی { است } تا مختصری آهن از چاقو به نان، منتقل شود {.
- قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهای که در وقت ختنه‌ی فرزندش [یا اگر یادش رفت، تا قبل از احتلام ❁ فرزندش] دعای مخصوص ❁ بخواند، خدای تعالی آن فرزند را از این که به وسیله‌ی آهن کشته شود، نگه می‌دارد.
- قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ انگشتر آهنی، از پوشیدنی‌های اهل آتش { جهنم } است.
- قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خدای تعالی { انگشتر } آهن را زینت جئیان در دنیا قرار داده است.

✓ مناسبت‌های هفته و ماه (۲):

✓ شنبه:

- قاعده‌ی ۳۵۶۳ (۲): در منهای فردوسیان اعتقاد دارند؛ اول صبح روز شنبه به دنبال بر آوردن حوائج رفتن، مبارک است.
- قاعده‌ی ۳۵۶۴ (۲): در منهای فردوسیان اعتقاد دارند؛ روز شنبه برای مکر و خدعه {در کارهایی مثل جنگ که خدعه در آن جایز می‌باشد} مناسب است.
- قاعده‌ی ❁ (۲): در منهای فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس ناخن‌هایش را روز شنبه کوتاه کند از درد چشم و درد دندان رهایی می‌یابد.

✓ یک‌شنبه:

- + ● قاعده‌ی ۳۵۶۵ (۲): در منهای فردوسیان اعتقاد دارند؛ روز یکشنبه برای کاشتن {درخت و زراعت} و آغاز ساختن بناها مناسب است.

✓ دوشنبه:

- + ● قاعده‌ی ۳۵۶۶ (۲): در منهای فردوسیان اعتقاد دارند؛ روز دوشنبه برای شروع سفر و طلب {روزی} مناسب است.

✓ سه‌شنبه:

- قاعده‌ی ۳۵۶۷ (۲): در منهای فردوسیان اعتقاد دارند؛ روز سه‌شنبه، روز نرمی و آسان شدن رسیدن به حوائج است.
- قاعده‌ی ۳۵۶۸ (۲): در منهای فردوسیان اعتقاد دارند؛ روز سه‌شنبه برای جنگ و خونریزی مناسب است.

✓ پنجشنبه:

- قاعده‌ی ۳۵۶۹ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ اول صبح روز پنجشنبه به دنبال بر آوردن حوائج رفتن، مبارک است.
- قاعده‌ی ۳۵۷۰ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ روز پنجشنبه برای ملاقات با دولت‌مردان و بر آوردن حاجات مناسب است.
- قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کوتاه کردن ناخن‌ها در هر پنجشنبه، درد چشم {و مشکلات بینایی} را بهبود می‌بخشد.
- قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس ناخن‌هایش را در روز پنجشنبه کوتاه کند، از درد دندان عافیت ❁ خواهد یافت.
- قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ ناخن گرفتن [فقط] در روز پنجشنبه، جلو ترک خوردن و زرد {و کمرنگ} شدن ناخن را می‌گیرد و مانع از فساد اطراف ناخن می‌گردد.
- + قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس تمام ناخن‌هایش - جز یکی - را روز پنجشنبه کوتاه کند و یکی را روز جمعه کوتاه کند، خدای تعالی فقر را از او بر طرف می‌سازد.

✓ شب جمعه:

- + قاعده‌ی ۳۵۷۱ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهای که هر شب جمعه سوره‌های طواسین {شعراء، نمل و قصص} را بخواند، از دوستان خدا و در همسایگی و حمایت او خواهد بود، در دنیا هرگز گرفتار فقر نخواهد شد، از بهشت آن‌قدر به او داده خواهد شد تا راضی شود و خدای تعالی یک‌صد حور العین به همسری‌اش در خواهد آورد.
- قاعده‌ی ۳۵۷۲ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهای که هر

شب جمعه سوره‌ی سجده بخواند، خدای تعالی نام‌هی عملش را به دست راستش خواهد داد، به آنچه در آن نامه است محاسبه نخواهد شد و از رفقای استاد اعظم (صلی‌الله‌علیه‌وآله‌وسلم) و اهل بیت طاهرینشان (علیهم‌السلام) {در بهشت برین} خواهد بود.

● قاعده‌ی ۳۵۷۳ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهجی که در {هر} شب جمعه سوره‌ی صاد بخواند، خیر کثیر دنیوی و اخروی می‌یابد و با هر کدام از خانواده‌اش که دوست داشته باشد، وارد بهشت خواهد شد.

● قاعده‌ی ۳۵۷۴ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهجی که هر شب جمعه سوره‌ی کهف بخواند، شهید می‌میرد، با شهدا برانگیخته می‌شود و روز قیامت در جایگاه شهیدان خواهد ایستاد.

● قاعده‌ی ۳۵۷۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهجی که در هر شب جمعه سوره‌ی واقعه بخواند، محبوب خدای تعالی خواهد بود.

● قاعده‌ی ۳۵۷۶ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس در هر شب جمعه سوره‌ی واقعه بخواند، خدای تعالی او را محبوب مردم خواهد نمود.

+ ● قاعده‌ی ۳۵۷۷ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس در هر شب جمعه سوره‌ی واقعه بخواند، فقر و آفات دنیوی به او نخواهد رسید.

● قاعده‌ی ۳۵۷۸ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهجی که در {نماز مغرب یا عشاء} شب جمعه سوره‌های جمعه و اعلی و در نماز ظهر جمعه، سوره‌های جمعه و منافقون بخواند، پاداشش بهشت است.

● قاعده‌ی ۳۵۷۹ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهجی که در هر شب جمعه، سوره‌ی بنی‌اسرائیل بخواند، نمی‌میرد مگر این که به محضر

حضرت بقیة الله الاعظم (ارواحنا فداه) خواهد رسید و از اصحابشان خواهد بود.

✓ روز جمعه:

● قاعده‌ی ۳۵۸۰ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ پاداش کارهای نیک و کیفر کارهای بد در روز جمعه، مضاعف {چند برابر} می‌شود.

+ ● قاعده‌ی ۳۵۸۱ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ غسل جمعه، کفاره‌ی گناهان از جمعه تا جمعه است.

+ ● قاعده‌ی ۳۵۸۲ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خدای تعالی نقص‌های وضو را با غسل جمعه، برطرف می‌سازد.

● قاعده‌ی ﴿۲﴾: در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی مسافر که در نماز جمعه [به خاطر رغبت در ثواب و محبت به آن] شرکت کند، خداوند، پاداش یک‌صد نماز جمعه‌ی مقیم به او عطا می‌فرماید.

● قاعده‌ی ﴿۲﴾: در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که در حال بازگشت از نماز جمعه، یک بار سوره‌ی حمد، هفت بار سوره‌های توحید، فلق، ناس، {و یک بار} آیه‌ی الکرسی، آیه‌ی سُخره، آیه‌ی ۱۲۸ و ۱۲۹ سوره‌ی توبه را بخواند، کفاره‌ی {گناهان و خطاهای} ما بین جمعه تا جمعه‌اش خواهد بود.

● قاعده‌ی ﴿۲﴾: در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که بعد از نماز جمعه، یک حمد و هفت سوره‌ی توحید، یک حمد و هفت سوره‌ی فلق و یک حمد و هفت سوره‌ی ناس بخواند، تا جمعه‌ی مقابل از فتنه‌ها {امتحانات سخت و گرفتاری‌ها} در امان خواهد بود.

+ ● قاعده‌ی ۳۵۸۳ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ در روز جمعه، لحظه‌ای که نصف خورشید غروب می‌کند، دعا مستجاب است.

- قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهجی که در هر جمعه، سوره‌ی نساء بخواند، از فشار قبر در امان خواهد ماند.
- قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهجی که سوره‌ی مؤمنون را در هر جمعه بخواند، منزلش در فردوس اعلی با پیامبران و مرسلین خواهد بود.
- قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس در هر جمعه سوره‌ی صافات بخواند، همواره از هر بلایی محفوظ خواهد بود و روزی اش بسیار وسیع خواهد گردید و بدی‌ای از ناحیه‌ی شیطان و سلطان به مال، بدن و فرزندانش نخواهد رسید.
- قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهجی که در هر جمعه سوره‌ی صافات بخواند اگر در همان روز و شب بمیرد، خدای تعالی او را شهید می‌میراند، شهید برانگیخته می‌شود و با شهدا وارد بهشت می‌شود.
- قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهجی که در هر جمعه، سوره‌ی اعراف بخواند، روز قیامت حساب‌رسی نخواهد داشت.
- قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهجی که در هر جمعه، سوره‌ی هود بخواند، خدای (عزّ و جلّ) او را در زمره‌ی پیامبران مبعوث خواهد کرد.
- + قاعده‌ی ۳۵۸۴ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس در هر جمعه دو رکعت نماز [در هر رکعت بعد از حمد، سوره‌های ابراهیم و حجر] بخواند، هرگز فقر، دیوانگی و بلا به او نخواهد رسید.
- قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ روز جمعه برای خواندن خطبه‌ی عقد ازدواج {اگر قمر در عقرب نباشد،} مناسب است.

● قاعده‌ی ﴿۲﴾: در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس ناخن‌هایش را در روز جمعه کوتاه کند، خداوند درد {های بدنش} را از سر انگشتان او خارج، و دوا را داخل می‌سازد.

●+ قاعده‌ی ﴿۲﴾: در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کوتاه کردن ناخن‌ها [بویژه در روز جمعه]، روزی را زیاد می‌کند.

● قاعده‌ی ﴿۲﴾: در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کوتاه کردن ناخن در روز جمعه موجب ایمن شدن از {بیماری‌های} جُذام، [دیوانگی]، پِسی و کوری است.

● قاعده‌ی ﴿۲﴾: در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهای که ناخن- هایش را در روز جمعه کوتاه کند و {در حال کوتاه کردن} بگوید: «بِسْمِ اللَّهِ وَ بِاللَّهِ وَ عَلَى مِلَّةِ رَسُولِ اللَّهِ» به هر بُرشی {از ناخنش} ثواب آزاد کردن برده- ای از اولاد حضرت اسماعیل (علیه‌السلام) خواهد داشت.

☑ محرم:

● قاعده‌ی ۳۵۸۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ روز دهم محرم [عاشورا] روز {تجدید} عزای ساکنان آسمان و زمین و اصحاب منهج فردوسیان بر حضرت سیدالشهداء (علیه‌السلام) و یاران با وفایشان است.

● قاعده‌ی ۳۵۸۶ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ روز دهم محرم [عاشورا] روز شادی پسر مرجانه، آل زیاد، آل مروان و مردم شام {اموی} است.

● قاعده‌ی ۳۵۸۷ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس روز عاشورا به قصد تبرک روزه بگیرد، خدای تعالی او را با آل زیاد - در حالی که قلبش مسخ شده و از او ناراضی است - محشور خواهد کرد.

•+ قاعده‌ی ۳۵۸۸ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس در روز عاشورا [با این اعتقاد که روز مبارکی است] چیزی برای خود ذخیره کند، خدای تعالی نفاق را در دلش می‌اندازد و برکت* را از او، خانواده و فرزندان بر می‌دارد و شیطان را در مال و فرزندان شریک می‌سازد.

• قاعده‌ی ۳۵۸۹ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسی که روز عاشورا روزه بگیرد، بهره‌اش از آن روزه، آتش جهنم خواهد بود.

• قاعده‌ی ۳۵۹۰ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ روزه‌ی روز عاشورا از سنت‌های آل زیاد، پس از شهادت حضرت سیدالشهداء (علیه‌السلام) است.

• قاعده‌ی ۳۵۹۱ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ بنی امیه نذر کردند روز شهادت حضرت سیدالشهداء (علیه‌السلام) را عید قرار دهند } و جشن بگیرند } و به همین جهت در روز عاشورا، به شکرانه‌ی شهادت آن حضرت روزه می‌گیرند و خانواده‌شان را } با هدیه دادن و غذاها و لباس‌های رنگارنگ } شاد می‌کنند.

✓ رجب:

• قاعده‌ی ۳۵۹۲ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ رجب، ماه عظیم } و ارزشمندی } است و خداوند در آن، کارهای خیر را مضاعف و سیئات را محو می‌سازد.

•+ قاعده‌ی ۳۵۹۳ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که در روز جمعه‌ای از ماه رجب، یک‌صد مرتبه سوره‌ی توحید بخواند، نوری برایش در روز قیامت خواهد بود که او را تا بهشت خواهد برد.

•+ قاعده‌ی ۳۵۹۴ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که در

تمام ماه رجب، ده هزار مرتبه سوره‌ی توحید بخواند، از گناهانش خارج می‌شود مانند روزی که از مادر متولد شده است و هفتاد فرشته او را به بهشت، بشارت می‌دهند.

●+ قاعده‌ی ۳۵۹۵ (۲): در منہاج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که سوره‌ی توحید را یک‌صد مرتبه در ماه رجب بخواند، خدای تعالی برایش دوازده قصر در بهشت بنا می‌سازد.

● قاعده‌ی ۳۵۹۶ (۲): در منہاج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که روز اول رجب را روزه بگیرد، بهشت بر او واجب می‌شود.

● قاعده‌ی ۳۵۹۷ (۲): در منہاج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که روز اول [یا یک روز از] ماه رجب را روزه بگیرد، آتش جهنم به قدر مسیر یک سال از او دور می‌شود.

● قاعده‌ی ۳۵۹۸ (۲): در منہاج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که {حد اقل} یک روز از ماه رجب را روزه بگیرد، خدای متعال او را از نهر رجب [که در بهشت جاریست و از شیر سفیدتر و از عسل، شیرین‌تر است] خواهد نوشانید.

● قاعده‌ی ۳۵۹۹ (۲): در منہاج فردوسیان اعتقاد دارند؛ اگر {به اصحاب منہاج فردوسیان، توفیق} یک روز روزه‌ی رجب داده شود، برتر از آن است که به اندازه‌ی زمین، طلا به آن‌ها داده شود.

●+ قاعده‌ی ۳۶۰۰ (۲): در منہاج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که روزی از ماه رجب را روزه بگیرد، در وقت افطار، ده دعای مستجاب دارد.

● قاعده‌ی ۳۶۰۱ (۲): در منہاج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که سه روز از رجب را روزه بگیرد، خداوند بین او و آتش جهنم به قدر مسیر هفتاد

سال فاصله می‌اندازد.

• قاعده‌ی ۳۶۰۲ (۲): در منهاج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهای که چهار روز از رجب را روزه بدارد، از گرفتاری‌های {جسمی و دنیوی مانند} دیوانگی، جذام، پیسی، و گرفتاری‌های روحی و اخروی مانند {فتنه‌ی دجال و فشار قبر در امان خواهد بود و نامه‌ی اعمالش در روز قیامت به دست راستش داده خواهد شد.

• قاعده‌ی ۳۶۰۳ (۲): در منهاج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهای که پنج روز از رجب را روزه بگیرد، در روز قیامت در حالی مبعوث خواهد شد که صورتش مانند ماه تمام بدرخشد و بدون {سختی} حساب وارد بهشت خواهد شد.

• قاعده‌ی ۳۶۰۴ (۲): در منهاج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهای که شش روز از رجب را روزه بگیرد، روز قیامت در حالی از قبرش برانگیخته خواهد شد که صورتش نورانی‌تر از خورشید باشد و بر صراط، بدون {سختی} حساب، عبور خواهد کرد و از {کیفر} عقوق والدین و قطع رحم، معاف خواهد شد.

• قاعده‌ی ۳۶۰۵ (۲): در منهاج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهای که هفت روز از ماه رجب را روزه بگیرد، هفت در جهنم به رویش بسته خواهد شد.

• قاعده‌ی ۳۶۰۶ (۲): در منهاج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهای که هشت روز از ماه رجب را روزه بگیرد، هشت در بهشت به رویش گشوده می‌شود.

• قاعده‌ی ۳۶۰۷ (۲): در منهاج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهای که نه

روز از رجب را روزه بگیرد، در حالی از قبرش برانگیخته خواهد شد که کلمه-ی توحید* بر لب داشته باشد و صورتش چنان نوری خواهد داشت که اهل محشر، گمان خواهند کرد پیامبری از پیامبران برگزیده‌ی خداست.

● قاعده‌ی ۳۶۰۸ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که ده روز از رجب را روزه بگیرد، خدای متعال برای او دو بال سبز رنگ آراسته با دُرّ و یاقوت قرار می‌دهد تا بر صراط، مانند برق جهنده عبور کند و گناهانش را {در نامه‌ی عملش} تبدیل به حسنات می‌فرماید و از مقرّبین نوشته می‌شود.

● قاعده‌ی ۳۶۰۹ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که روز از رجب را روزه بگیرد، در روز قیامت دو حُلّه‌ی سبز رنگ از دیبای سَبْر* و دیبای نازک بر او پوشانده می‌شود؛ حُلّه‌هایی که اگر یکی به دنیا آورده شود، شرق تا غرب زمین را روشن می‌سازد و هوا از بوی مشک، خوشبوتر می‌گردد.

● قاعده‌ی ۳۶۱۰ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که سیزده روز از رجب را روزه بگیرد، برایش روز قیامت سفره‌ای از یاقوت سبز در سایه‌ی عرش الهی گسترده خواهد شد که هفتاد برابر وسیع‌تر از دنیا باشد و هزار گونه طعام در آن قرار داشته باشد تا در وقتی که مردم در شدت و گرفتاری باشند، او در خوشی و آسودگی باشد.

● قاعده‌ی ۳۶۱۱ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که چهارده روز از رجب را روزه بگیرد، خدای متعال قصرهایی در بهشت به او خواهد داد که {عظمتش} به خیال کسی در نیامده باشد.

● قاعده‌ی ۳۶۱۲ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که

پانزده روز از رجب را روزه بگیرد، روز قیامت در جایگاه ایمان می‌ایستد و پیامبران و فرشتگان به او تهنیت می‌گویند.

● قاعده‌ی ۳۶۱۳ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که شانزده روز از ماه رجب را روزه بگیرد، در زمره‌ی اولین‌هایی خواهد بود که بر مرکب‌هایی* از نور سوار شده و در عرصه‌ی بهشت به پرواز در می‌آید.

● قاعده‌ی ۳۶۱۴ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که هفده روز از رجب را روزه بگیرد، برای عبور از صراط، هفتاد هزار چراغ آماده می‌شود و فرشتگان، او را همراهی می‌کنند.

● قاعده‌ی ۳۶۱۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که هجده روز از رجب را روزه بگیرد، همنشین حضرت ابراهیم (علیه‌السلام) در بهشت جاودان خواهد بود.

● قاعده‌ی ۳۶۱۶ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که نوزده روز از رجب را روزه بگیرد، خدای تعالی برایش قصری از لؤلؤ در بهشت عدن، روبروی قصر حضرت آدم و حضرت ابراهیم (علیهماالسلام) می‌سازد که {همواره} بر آن دو بزرگوار سلام می‌کند و آن دو بر او سلام می‌کنند.

● قاعده‌ی ۳۶۱۷ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که بیست روز از رجب را روزه بگیرد، چنان است که گویا بیست هزار سال، خدا را عبادت کرده است.

● قاعده‌ی ۳۶۱۸ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که بیست و یک روز از رجب را روزه بگیرد، در روز قیامت، اجازه خواهد یافت در مانند {دو قبیله‌ی پُر جمعیت} رَبِیعَه و مُضَر شفاعت کند.

● قاعده‌ی ۳۶۱۹ (۲): در منهاج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که بیست و دو روز از رجب را روزه بگیرد، منادی‌ای از آسمان او را ندا می‌دهد: «بشارت باد بر تو ای دوست خدا به کرامتی عظیم و رفاقت با پیامبران، صدیقان، شهدا و صالحین که نیکو رفقای هستند».

● قاعده‌ی ۳۶۲۰ (۲): در منهاج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که بیست و سه روز از رجب را روزه بگیرد، از {ملکوتِ} آسمان ندا داده می‌شود: «خوشا به حالت ای بنده‌ی خدا، اندکی سختی کشیدی ولی نعمتی طولانی به دست آوردی، خوشا به حالت در روزی که پرده‌ها بیافتد و تو همنشین حضرت ابراهیم خلیل (علیه‌السلام) باشی».

● قاعده‌ی ۳۶۲۱ (۲): در منهاج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که بیست و چهار روز از رجب را روزه بگیرد، در وقت جان دادن، ملک الموت را به صورت جوانی سبزیپوش، سوار بر اسبی از اسب‌های بهشت می‌بیند که در دستش جامی پُر از شراب بهشتی است که در وقت جان دادن به او می‌نوشاند تا سکرات {و سختی‌های} مرگ برایش آسان شود، سپس روحش را در حریری سبزرنگ و مُشک‌بو می‌پیچد {و بدین آسانی، قبضِ} روح می‌شود، آنگاه {سیراب در قبرش درنگ می‌کند و {در روز قیامت} سیراب برانگیخته می‌شود و بر حوض استاد اعظم (صلی‌الله‌علیه‌وآله‌وسلم) وارد می‌گردد.

● قاعده‌ی ۳۶۲۲ (۲): در منهاج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که بیست و پنج روز از رجب را روزه بگیرد، وقتی از قبر برانگیخته شود، هفتاد هزار فرشته که در دست هر کدام پرچم‌هایی از دُرّ و یاقوت است و لباس‌ها و زیورآلات عالی به همراه دارند، به ملاقاتش می‌آیند و او را بشارت به بهشت

می‌دهند و از اولین کسانی خواهد بود که به همراه مقرّبین در جنّات عدن وارد می‌گردند.

● قاعده‌ی ۳۶۲۳ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهای که بیست و شش روز از رجب را روزه بگیرد، خدای تعالی برایش در سایه‌ی عرش، صد قصر از دُرّ و یاقوت می‌سازد که بر سر هر قصر، خیمه‌ای سرخ از حریر بهشتی است که در آن‌ها می‌آرامد، در حالی که دیگران در سختی حسابند.

● قاعده‌ی ۳۶۲۴ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهای که بیست و هفت روز از رجب را روزه بگیرد، خدای تعالی مسیر چهارصد سال در قبرش وسعت می‌دهد.

● قاعده‌ی ۳۶۲۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهای که بیست و هشت روز از رجب را روزه بگیرد، خدای تعالی بین او و آتش {جهنم}، نُه خندق که اندازه‌ی هر کدام مسیر پانصد سال است، فاصله‌ی می‌اندازد.

● قاعده‌ی ۳۶۲۶ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهای که بیست و نه روز از رجب را روزه بگیرد، خدای تعالی گناهانش را می‌آمرزد، هر چند گنااهش بسیار باشد.

● قاعده‌ی ۳۶۲۷ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهای که سی روز از رجب را روزه بگیرد، منادی‌ای ندا می‌دهد: «ای بنده‌ی خدا، گذشته‌هایت را خدای تعالی بخشید، پس همه‌ی بهشت را بر تو مجاز ساخت».

●+ قاعده‌ی ۳۶۲۸ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهای که نتواند ماه رجب را روزه بگیرد، اگر هر روز صدقه بدهد، به ثواب روزه‌اش می‌

رسد.

●+ قاعده‌ی ۳۶۲۹ (۲): در منهاج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که نتواند روزه بگیرد، یا صدقه بدهد ولی روزی یک‌صد بار تسبیح* مخصوص* بگوید، ثواب روزه‌اش را درک می‌کند.

● قاعده‌ی ۳۶۳۰ (۲): در منهاج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که در روز اول رجب، مرقد مطهر حضرت سیدالشهداء (علیه‌السلام) را زیارت کند، خدای تعالی گناهانش را می‌آمرزد.

☑ مبعث:

● قاعده‌ی ۳۶۳۰ (۲): در منهاج فردوسیان اعتقاد دارند؛ {ثواب} روزه‌ی بیست و هفتم رجب (عید مبعث) [برای اصحاب منهاج فردوسیان] مانند {ثواب} روزه‌ی شصت ماه است.

● قاعده‌ی ۳۶۳۱ (۲): در منهاج فردوسیان اعتقاد دارند؛ {ثواب} روزه‌ی بیست و هفتم رجب (عید مبعث) {برای اصحاب منهاج فردوسیان} مانند {ثواب} روزه‌ی هفتاد سال است.

●+ قاعده‌ی ۳۶۳۲ (۲): در منهاج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که در روز بیست و هفتم رجب، دوازده رکعت نماز مخصوص* بخواند، هر حاجت مشروعی که داشته باشد، مستجاب می‌شود.

● قاعده‌ی ۳۶۳۳ (۲): در منهاج فردوسیان اعتقاد دارند؛ عبادت در شب بیست و هفتم رجب برای اصحاب منهاج فردوسیان، ثواب شصت سال عبادت دارد.

☑ شعبان:

● قاعده‌ی ۳۶۳۴ (۲): در منهاج فردوسیان اعتقاد دارند؛ حسنات در ماه

شعبان [تا هفتاد برابر] مضاعف می‌شود.

● قاعده‌ی ۳۶۳۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ روزه گرفتن در ماه شعبان موجب بخشیده شدن قَسَمِ معصیت^{۱۰۰}، نذرِ معصیت^{۱۰۱} و قَسَم‌های هنگام عصبانیت است.

● قاعده‌ی ۳۶۳۶ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که شب نیمه‌ی شعبان را {به ذکر، دعا و تلاوت قرآن} احیاء بدارد، دلش در روزی که دل‌ها می‌میرد، نخواهد مُرد.

● قاعده‌ی ۳۶۳۷ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که روز اول شعبان روزه بگیرد، خدای تعالی برایش هفتاد حسنه می‌نویسد که هر حسنه معادل با عبادت یک سال باشد.

● قاعده‌ی ۳۶۳۸ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که دو روز از شعبان را روزه بگیرد، گناهی هلاک‌کننده از او بخشیده می‌شود.

● قاعده‌ی ۳۶۳۹ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که سه روز از شعبان را روزه بگیرد، برایش هفتاد درجه در بهشت از دُرّ و یاقوت خواهد بود.

● قاعده‌ی ۳۶۴۰ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که سه روز از ماه شعبان را روزه بگیرد، {تجلیات ویژه‌ی} خدای تعالی را هر روز در بهشت زیارت خواهد کرد.

+ ● قاعده‌ی ۳۶۴۱ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که چهار روز از شعبان را روزه بگیرد، روزی‌اش زیاد خواهد شد.

● قاعده‌ی ۳۶۴۲ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که پنج روز از شعبان را روزه بگیرد، محبوب مردم خواهد شد.

- قاعده‌ی ۳۶۴۳ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهجی که شش روز از شعبان را روزه بگیرد، خدای تعالی هفتاد نوع بلا را از او دفع می‌کند.
- قاعده‌ی ۳۶۴۴ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهجی که هفت روز از شعبان را روزه بگیرد، از {تسلط یافتن} شیطان و سربازانش ایمن می‌گردد.
- قاعده‌ی ۳۶۴۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهجی که هشت روز از شعبان را روزه بگیرد، از دنیا خارج نمی‌گردد تا از حوض قدس بیاشامد.
- قاعده‌ی ۳۶۴۶ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهجی که نه روز از شعبان را روزه بگیرد، نکیر و منکر {در شب اول قبر} سؤال‌اتشان را با مهربانی از او خواهند پرسید.
- قاعده‌ی ۳۶۴۷ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهجی که ده روز از شعبان را روزه بگیرد، خداوند، قبرش را هفتاد ذراع ☉ در هفتاد ذراع ☉ وسعت خواهد داد.
- قاعده‌ی ۳۶۴۸ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهجی که یازده روز از شعبان را روزه بگیرد، خدای تعالی بر قبرش یازده مناره از نور نصب خواهد کرد.
- قاعده‌ی ۳۶۴۹ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهجی که دوازده روز از شعبان را روزه بگیرد، هر روز هفتاد هزار هزار فرشته تا روز قیامت در قبرش به زیارت او خواهند آمد.
- قاعده‌ی ۳۶۵۰ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهجی که

سیزده روز از شعبان را روزه بگیرد، ملائکه‌ی هفت آسمان برایش استغفار می‌کنند.

● قاعده‌ی ۳۶۵۱ (۲): در منهاج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که چهارده روز از شعبان را روزه بگیرد، به حیوانات، وحوش و ماهیان دریا الهام می‌شود که برایش استغفار کنند.

● قاعده‌ی ۳۶۵۲ (۲): در منهاج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که پانزده روز از شعبان را روزه بگیرد، خدای تعالی او را ندا می‌دهد: «به عزتم قَسَم تو را به آتش {خشمم} نخواهم سوخت».

● قاعده‌ی ۳۶۵۳ (۲): در منهاج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که شانزده روز از شعبان را روزه بگیرد، هفتاد دریا از آتش {جهنم} برایش خاموش می‌شود.

● قاعده‌ی ۳۶۵۴ (۲): در منهاج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که هفده روز از شعبان را روزه بگیرد، تمام درهای آتش {جهنم} به رویش بسته می‌شود.

● قاعده‌ی ۳۶۵۵ (۲): در منهاج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که هجده روز از شعبان را روزه بگیرد، تمام درهای بهشت به رویش باز می‌شود.

● قاعده‌ی ۳۶۵۶ (۲): در منهاج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که نوزده روز از شعبان را روزه بگیرد، برایش هفتاد هزار قصر از دُرّ و یاقوت در بهشت ساخته می‌شود.

● قاعده‌ی ۳۶۵۷ (۲): در منهاج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که بیست روز از شعبان را روزه بگیرد، هفتاد هزار حور العین به همسری‌اش در می‌آیند.

- قاعده‌ی ۳۶۵۸ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که بیست و یک روز از شعبان را روزه بگیرد، فرشتگان او را با بال‌های‌شان مسح می‌کنند.
- قاعده‌ی ۳۶۵۹ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که بیست و دو روز از شعبان را روزه بگیرد، هفتاد هزار حُلّه از حریر* نازک و حریر سیّبر* بر او پوشانده می‌شود.
- قاعده‌ی ۳۶۶۰ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که بیست و سه روز از شعبان را روزه بگیرد، وقتی از قبر برانگیخته شود، مرکبی* از نور برایش آورده خواهد شد تا سوار شده و به سوی بهشت پرواز کند.
- قاعده‌ی ۳۶۶۱ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که بیست و چهار روز از شعبان را روزه بگیرد، درباره‌ی هفتاد هزار مسلمان اجازه‌ی شفاعت خواهد یافت.
- قاعده‌ی ۳۶۶۲ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که بیست و پنج روز از شعبان را روزه بگیرد، برائتی از نفاق به او داده خواهد شد.
- قاعده‌ی ۳۶۶۳ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که بیست و شش روز از شعبان را روزه بگیرد، خدای تعالی برایش جواز عبور {آسان و سریع} بر صراط صادر می‌کند.
- قاعده‌ی ۳۶۶۴ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که بیست و هفت روز از شعبان را روزه بگیرد، خدای تعالی برایش برائت {آزادی} از آتش جهنم صادر می‌کند.

● قاعده‌ی ۳۶۶۵ (۲): در منهاج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که بیست و هشت روز از شعبان را روزه بگیرد، چهره‌اش {در روز قیامت} نورانی خواهد بود.

● قاعده‌ی ۳۶۶۶ (۲): در منهاج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که بیست و نه روز از شعبان را روزه بگیرد، به رضایت بزرگ الهی نائل خواهد شد.

● قاعده‌ی ۳۶۶۷ (۲): در منهاج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که سی روز از شعبان را روزه بگیرد، جبرئیل از پیشگاه عرش، او را ندا خواهد داد: «گناهان گذشته و آینده‌ات بخشیده شد هر چند به عدد ستارگان آسمان، قطرات باران، برگ‌های درختان، ریگ‌های بیابان و روزهای دنیا باشد».

☑ نیمه‌ی شعبان:

+ ● قاعده‌ی ۳۶۶۸ (۲): در منهاج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که در شب نیمه‌ی شعبان، ده رکعت نماز [در هر رکعت بعد از حمد، ده مرتبه سوره‌ی توحید، پس از نماز، دعای مخصوص *] بخواند، هفتاد و دو هزار سیئه از او محو می‌شود و به همین مقدار، حسنه به او داده می‌شود و هفتاد هزار سیئه هم از پدر و مادرش محو می‌گردد.

+ ● قاعده‌ی ۳۶۶۹ (۲): در منهاج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که در شب نیمه‌ی شعبان دعا کند، مستجاب است؛ هر چه بخواهد، عطا می‌شود؛ استغفار کند، آمرزیده می‌شود؛ توبه کند، پذیرفته می‌گردد.

● قاعده‌ی ۳۶۷۰ (۲): در منهاج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که در شب نیمه‌ی شعبان، یکصد رکعت نماز [در هر رکعت بعد از حمد، ده مرتبه سوره‌ی توحید] بخواند، دلش در روزی که دل‌ها بمیرد، نخواهد مُرد.

● قاعده‌ی ۳۶۷۱ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که در شب نیمه‌ی شعبان یک‌صد مرتبه «سُبْحَانَ اللَّهِ»، یک‌صد مرتبه «الْحَمْدُ لِلَّهِ» و یک‌صد مرتبه «اللَّهُ أَكْبَرُ» بگوید، خدای تعالی گناهان گذشته‌اش را می‌آمرزد و حوائج دنیوی و اخروی‌اش را برآورده می‌سازد.

+● قاعده‌ی ۳۶۷۲ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که در شب نیمه‌ی شعبان، بعد از نماز عشاء، دو رکعت نماز مخصوص * بخواند، خداوند متعال حوائجش را [هر چند به اندازه‌ی قطرات باران باشد،] برآورده می‌سازد.

● قاعده‌ی ۳۶۷۳ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که در شب نیمه‌ی شعبان یک‌صد رکعت نماز [در هر رکعت بعد از حمد، ده مرتبه سوره‌ی توحید] بخواند، نمی‌میرد تا این که جایگاهش در بهشت را [در خواب یا مکاشفه] ببیند یا [رفقا و آشنایانش] برایش ببینند.

☑ ماه رمضان:

● قاعده‌ی ۳۶۷۴ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ برتری ماه رمضان بر سایر ماه‌ها، مانند برتری استاد اعظم (صلی‌الله‌علیه‌وآله‌وسلم) بر سایر پیامبران است.

● قاعده‌ی ۳۶۷۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ ماه رمضان، بهار {فراگیری و تلاوت} قرآن است.

● قاعده‌ی ۳۶۷۶ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس یک روز از ماه رمضان را {عمداً و بدون عذر} روزه نگیرد، روح ایمان از او خارج می‌شود.

+● قاعده‌ی ۳۶۷۷ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که تمام ماه رمضان را روزه بگیرد و روزه‌اش را به صدقه ختم کند و در حالی که

غسل نموده به مصلا‌ی نماز عید فطر برود، بخشیده شده بر خواهد گردید.

- قاعده‌ی ۳۶۷۸ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ از حکمت‌های واجب شدن روزه این است که بنده با چشیدن گرسنگی و تشنگی {در جان خویش و نزد خدای خود} ذلیل و بی‌نوا شود، شهوت {جنسی‌اش} شکسته گردد، حال فقرا و نیازمندان را درک کند و نشانه‌ای بر سختی‌های آخرت باشد.

- قاعده‌ی ۳۶۷۹ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ برای هر منهجی در روزه گرفتن ماه مبارک رمضان، هفت بهره است؛ گوشت‌هایی که ناروا بر بدنش روییده، ذوب می‌شود؛ به رحمت الهی نزدیک می‌گردد؛ کفاره‌ی خطای پدرش آدم (علیه‌السلام) را بجا می‌آورد؛ خدای تعالی سکرات {و سختی‌های} مرگ را بر او آسان می‌سازد؛ از تشنگی و گرسنگی روز قیامت در امان خواهد بود؛ خدای تعالی او را برائت از آتش جهنم عطا خواهد کرد و از خوراک و نوشاک ❁ پاکیزه‌ی بهشتی بدو خواهد داد.

- قاعده‌ی ۳۶۸۰ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهجی که شب عید فطر را {به ذکر، دعا و تلاوت قرآن} احیاء بخشد، دلش در روزی که دل‌ها می‌میرد، نخواهد مرد.

- قاعده‌ی ۳۶۸۱ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ عبادت کردن در ماه رمضان مانند هفتاد برابر آن در ماه‌های دیگر است.

- + ● قاعده‌ی ۳۶۸۲ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ صدقه دادن در ماه رمضان، هفتاد نوع بلا را دفع می‌کند.

- قاعده‌ی ۳۶۸۳ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ برتری {عمل در} جمعه‌های ماه رمضان بر سایر جمعه‌ها، مانند برتری {عمل در} ماه رمضان

بر سایر ماه‌ها و برتری استاد اعظم (صلی‌الله‌علیه‌وآله‌وسلم) بر سایر پیامبران است.

✓ شب قدر:

• قاعده‌ی ۳۶۸۴ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ اعمال صالح در شب قدر، پاداشی مضاعف دارد.

• قاعده‌ی ۳۶۸۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسی که از اول ماه رمضان، هر شب یک‌صد مرتبه سوره‌ی دخان را تلاوت نماید، شب بیست و سوم، متوجه خواهد شد که شب قدر است.

✓ سوال:

• قاعده‌ی ۳۶۸۶ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ عامه [به خاطر نفرین فرشته‌ای که بعد از شهادت حضرت سیدالشهداء (علیه‌السلام) آنان را نفرین کرد،] نمی‌توانند عید فطر و عید قربان را {درست} محاسبه کنند.

✓ ذی‌قعدة:

• قاعده‌ی ۳۶۸۷ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ {ثواب} هر منهای که روز بیست و پنجم ذی‌قعدة (دحو الارض) را روزه بگیرد، مانند {ثواب} کسی است که شصت ماه، روزه گرفته باشد.

✓ ذی‌حجه:

• قاعده‌ی ۳۶۸۸ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهای که روز اول ذی‌حجه را روزه بدارد، خدای تعالی برایش {ثواب} روزه‌ی [شصت یا] هشتاد ماه می‌نویسد.

• قاعده‌ی ۳۶۸۹ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهای که

تهلیلات مخصوص * دهه‌ی اول ذی‌حجه را روزی ده بار بگویند، خدای تعالی به هر تهلیلی درجه‌ای در بهشت از دَرّ و یاقوت به او خواهد داد که ما بین هر دو درجه، مسیر یک سال راندن اسب‌سوار پُر سرعت است و در هر درجه، شهرها و نعمت‌های بسیار خواهد داشت.

• قاعده‌ی ۳۶۹۰ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که نُه روز اول ذی‌حجه را روزه بگیرد، برای هر روزش معادلِ {ثوابِ} آزاد کردن یک برده و صد شتر و صد اسب که در راه خدا {و جهاد با دشمنان} بدهد و کفاره‌ی {گناهان} شصت سال گذشته و شصت سال آینده خواهد بود.

• قاعده‌ی ۳۶۹۱ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که نُه روز اول ذی‌حجه را روزه بگیرد، خدای تعالی {ثوابِ} روزی دهر (تمام روزگار) را به او می‌دهد.

• قاعده‌ی ۳۶۹۲ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ روزی روز ترویه (هشتم ذی‌حجه) کفاره‌ی یک سال {گناه و خطا} است.

• قاعده‌ی ﴿﴾ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که به زیارت حضرت سیدالشهداء (علیه‌السلام) در روز عیدی {مانند عید فطر و قربان} برود، {ثوابِ} صد حج و صد عمره و صد غزوه با پیامبری مُرسل یا امامی عادل برایش نوشته می‌شود.

☑ عرفه:

• قاعده‌ی ۳۶۹۳ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ روزی روز عرفه (نُه‌م ذی‌حجه) کفاره‌ی دو سال {گناه و خطا} است.

• قاعده‌ی ﴿﴾ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که روز عرفه در فرات غسل کند و به زیارت مرقد مطهر حضرت سیدالشهداء

(علیه‌السلام) برود، برایش به هر قدمی که بر می‌دارد، ثوابِ یک حج با همه‌ی مناسکش نوشته می‌شود.

● قاعده‌ی ﴿۲﴾: در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که در روز عرفه مرقد مطهر حضرت سیدالشهداء (علیه‌السلام) را زیارت کند، خدای تعالی او را در حالی که دلش خنک {و روحش سبک} است {به وطنش} برمی‌گرداند.

● قاعده‌ی ﴿۲﴾: در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خدای تعالی قبل از نظر {رحمت و مغفرت} به حاجیانی که عصر روز عرفه، وقوف در عرفات کرده‌اند، به زائران مرقد حضرت سیدالشهداء (علیه‌السلام) {به عنایات خاص} تجلی می‌کند تا گناهانشان را بیامرزد و حاجت‌هایشان را برآورده سازد.

● قاعده‌ی ﴿۲﴾: در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خدای تعالی بر زائران مرقد مطهر حضرت سیدالشهداء (علیه‌السلام) در روز عرفه قبل از حاجیان عرفات {به عنایات خاص} تجلی می‌کند تا گناهانشان را بیامرزد و حاجت‌هایشان را برآورده سازد.

● قاعده‌ی ﴿۲﴾: در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که روز عرفه به زیارت حضرت سیدالشهداء (علیه‌السلام) برود، خدای تعالی هزار هزار حج در رکاب حضرت صاحب الامر (ارواحنا فداء)، هزار هزار عمره در رکاب استاد اعظم (صلی‌الله‌علیه‌وآله‌وسلم)، {ثواب} آزاد کردن هزار برده و سوار شدن بر هزار اسب برای جهاد در راه خدا برایش می‌نویسد.

● قاعده‌ی ﴿۲﴾: در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که {تواند در عرفات حضور یابد ولی} روز عرفه در جوار مرقد مطهر حضرت

- سیدالشهداء (علیه‌السلام) باشد، بهره‌ی حضور در عرفات را خواهد یافت.
- قاعده‌ی ﴿۲﴾: در منهاج فردوسیان اعتقاد دارند؛ بر کسی که روز عرفه را در جوار مرقد مطهر حضرت سیدالشهداء (علیه‌السلام) بوده، از روزی که برگردد تا هفتاد روز، گناهی نوشته نمی‌شود.
  - قاعده‌ی ﴿۲﴾: در منهاج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که روز عرفه به زیارت حضرت سیدالشهداء (علیه‌السلام) برود در روز قیامت، خنک‌دل مبعوث خواهد شد.
  - قاعده‌ی ﴿۲﴾: در منهاج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که روز عرفه در نزد مرقد مطهر حضرت سیدالشهداء (علیه‌السلام) باشد، با دست پُر {از الطاف ویژه‌ی دنیوی و اخروی} بر می‌گردد.
  - قاعده‌ی ﴿۲﴾: در منهاج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که شب و روز عرفه و شب و روز عید قربان در جوار مرقد مطهر حضرت سیدالشهداء (علیه‌السلام) باشد، خدای تعالی او را از شرور {بدی‌های} سال پینش رو حفظ می‌کند.
  - قاعده‌ی ﴿۲﴾: در منهاج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که در شب نیمه‌ی شعبان، شب عید فطر و شب عرفه از یک سال را به زیارت مرقد مطهر حضرت سیدالشهداء (علیه‌السلام) برود، خدای تعالی برایش {ثواب} هزار حج و هزار عمره‌ی مقبوله می‌نویسد و هزار حاجت از حوائج دنیوی و اخروی‌اش را برآورده می‌سازد.

☑ عید قربان:

- قاعده‌ی ﴿۲﴾: در منهاج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که شب و روز عرفه و شب و روز عید قربان در جوار مرقد مطهر حضرت سیدالشهداء

(علیه‌السلام) باشد، خدای تعالی او را از شرور {بدی‌های} سالِ پیشِ رو حفظ می‌کند.

✓ عید غدیر:

- قاعده‌ی ۳۶۹۴ (۲): در منهاج فردوسیان اعتقاد دارند؛ {ثواب} روزه‌ی عید غدیر {برابر با ثواب} شصت ماه روزه است.
- قاعده‌ی ۳۶۹۵ (۲): در منهاج فردوسیان اعتقاد دارند؛ روزه‌ی عید غدیر، کفاره‌ی شصت سال {گناه و خطا} است.
- قاعده‌ی ۳۶۹۶ (۲): در منهاج فردوسیان اعتقاد دارند؛ اعمال خیر در روز عید غدیر برابر با عمل هشتاد ماه است.

✓ متفرقه (۲):

- قاعده‌ی ۳۶۹۷ (۲): در منهاج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خودِ انسان برای حسابرسی اعمالش {چه در این دنیا و چه در آخرت} کافی است.
- قاعده‌ی ۳۶۹۸ (۲): در منهاج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کسی بر طبق خُلق و خوی {موروثی یا اکتسابی} خود عمل می‌کند.
- قاعده‌ی ۳۶۹۹ (۲): در منهاج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خدای تعالی نعمتی که می‌دهد را پس نمی‌گیرد ولی {گاهی اوقات} انسان با {عمد و اختیار} خودش {کاری می‌کند که نعمت از او زایل گردد}.
- قاعده‌ی ۳۷۰۰ (۲): در منهاج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خدای تعالی بزه‌کاری ❀ و پرهیزکاری را به هر نفس درست و معتدل الهام کرده است.
- قاعده‌ی ۳۷۰۱ (۲): در منهاج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسی که کار خیری را پوشیده انجام دهد، خدای تعالی برایش {در بین مردم} نیکی آشکار

می‌سازد.

• قاعده‌ی ۳۷۰۲ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ همراه با هر سختی‌ای، آسانی‌ای است.

• قاعده‌ی ۳۷۰۳ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کم بودن غصه‌ها {جوش زدن‌ها} در کم بودن گرفتاری {و وابستگی} است و کسی که آن را در زیاد کردن وابستگی‌ها جستجو کند، نخواهد یافت.

• قاعده‌ی ۳۷۰۴ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ پاک {هر چند کم باشد} با ناپاک {هر چند زیاد باشد و مایه‌ی شگفتی شود} مساوی {و اصلاً قابل مقایسه} نیست.

• قاعده‌ی ۳۷۰۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ انسان در انجام کارهای خود نه مجبور است و نه به خود واگذاشته شده است بلکه امری بین این دو امر صحیح است. (امر بین الامرین)

• قاعده‌ی ۳۷۰۶ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ {حقیقت} «قضا و قدر» راهی تاریک، دریایی عمیق و سرّی از اسرار الهی است.

• قاعده‌ی ۳۷۰۷ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ تمام عالم تجارتخانه‌ای است که همه‌ی انسان‌های آن در حال تجارتند و بعضی سود می‌کنند و برخی زیان. (تجارت)

• قاعده‌ی ۳۷۰۸ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ انجام دادن برخی کارها {مانند شرک ورزیدن}، موجب حَبطِ اعمال شده و انسان را یکسره به آتش جاودانه‌ی قهر الهی گرفتار می‌کند.

• قاعده‌ی ۳۷۰۹ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ در مواقع اضطرار {ناچاری}، «ضروری» را می‌شود ترک کرد و «ممنوع» را می‌شود انجام داد.

- قاعده‌ی ۳۷۱۰ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ توقف در مواردی که حکمش روشن نیست (شبّهات) بهتر از {اقدام و در نتیجه،} خود را به هلاکت انداختن است.
- قاعده‌ی ۳۷۱۱ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ عمل کردن به هر بدعتی همراه با ترک کردن سنتی است.
- قاعده‌ی ۳۷۱۲ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر نعمتی [مانند ثروت، قدرت و زیبایی] که خدای تعالی به بندگانش داده، حجتی بر آنان محسوب می‌شود.
- قاعده‌ی ۳۷۱۳ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ نگه داشتن ثواب، سخت‌تر از به دست آوردن ثواب است.
- قاعده‌ی ۳۷۱۴ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خدای تعالی دوستانش را در میان مردم {با قیافه‌ها، شغل‌ها و رنگ‌های مختلف} مخفی کرده است.
- قاعده‌ی ۳۷۱۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ گمشده را گمراهان {بر می‌دارند و} مصرف می‌کنند.
- قاعده‌ی ۳۷۱۶ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ ضربه‌ای که انسان از اعتماد بیش از حد می‌خورد، هرگز قابل برگشت نیست.
- قاعده‌ی ۳۷۱۷ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خود را در معرض کارهای خارج از طاقت قرار دادن، مایه‌ی خوار شدن است.
- قاعده‌ی ۳۷۱۸ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ انجام دادن کاری که منجر به عذرخواهی شود، مایه‌ی خوار شدن است.
- قاعده‌ی ۳۷۱۹ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ بیشترین زمانی که

شیطان بر {سوسه و آزار} انسان، جرأت می‌یابد، زمانی است که تنها باشد.

- قاعده‌ی ۳۷۲۰ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسی که سخن عَرَّاف را باور کند، از تمام آنچه بر استاد اعظم (صلی‌الله‌علیه‌وآله‌وسلم) نازل شده، رویگردان شده است.

☑ بلا و امتحان:

- قاعده‌ی ۳۷۲۱ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ بلاهایی {مانند فقر، رنج و بیماری} که به انسان می‌رسد، برای این است که او را به فروتنی و زاری در درگاه الهی وادار سازد.

☑ جن:

- قاعده‌ی ۳۷۲۲ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ جتیان علم غیب نمی‌دانند.

- قاعده‌ی ۳۷۲۳ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خانه‌هایی که بیش از هشت ذراع ارتفاع داشته باشد، محل سکونت جن و شیطان می‌شود.

- قاعده‌ی ۳۷۲۴ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ نوشتن آیه‌ی الکرسی بر دیوار خانه، موجب دور شدن جتیان از آنجا می‌شود.

- قاعده‌ی ۳۷۲۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خانه‌ای که کبوتر در آن باشد به آفتی از طرف جتیان دچار نمی‌شود.

- قاعده‌ی ۳۷۲۶ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ نگهداری کبوتر در منزل موجب می‌شود تا جتیان با آن‌ها سرگرم شده و از آزردن کودکان بازمانند.

- قاعده‌ی ۳۷۲۷ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خدای تعالی {انگشتر} آهن را زینت جتیان در دنیا قرار داده است.

● قاعده‌ی ❀ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس قبل از خواب، سه مرتبه آیه‌ی الکرسی و {یک مرتبه} آیه‌ی شهادت❀، آیه‌ی سخره❀ و آیه‌ی سجده❀ بخواند، دو جنی مأمور می‌شوند تا او را از شیطان‌های سرکش محافظت کنند و تا زمانی که بیدار شود، سی فرشته، خدا را تحمید❀ و تسبیح❀ و تهلیل❀ و تکبیر❀ و استغفار❀ می‌گویند و ثوابش برای او نوشته می‌شود.

● قاعده‌ی ❀ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ نوزادی که قابله❀ یا همکارش {در لحظه‌ی نخست تولد و قبل از بریدن ناف} در گوش راستش اذان [و در گوش چپش اقامه] بگوید، هرگز به دیوانگی و جن‌زدگی دچار نخواهد شد.

● قاعده‌ی ❀ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر گاه در خانه‌ای، استخوان‌ها را چندان بدون گوشت کنند که نصیبی برای جتیان نماند، چیزهایی از خانه خواهد رفت.

● قاعده‌ی ❀ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس سوره‌ی جن را بسیار تلاوت کند، آزار و مکر جتیان به او نخواهد رسید.

● قاعده‌ی ❀ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسی که لباسش را بدون گفتن نام خدا از تن بیرون بیاورد، {گاهی اوقات} جتیان، آن را تا صبح می‌پوشند.

● قاعده‌ی ❀ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ به دست کردن انگشتر حدید صینی موجب فراری دادن افراد آزاردهنده‌ی جتی و انسی از اطراف انسان می‌شود.

✓ حدّ اکثرها و حدّ اقل‌ها:

- قاعده‌ی ﴿۲﴾: در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ برترین نیکی، کشته شدن در راه خداست.
- قاعده‌ی ﴿۲﴾: در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ برترین عبادت، دعا کردن است.
- قاعده‌ی ﴿۲﴾: در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ برترین زمان برای خواندن نماز وُتْرُ، آخرین دقیق، قبل از اذان صبح است.
- قاعده‌ی ﴿۲﴾: در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ برترین صدقه، صدقه دادن به بستگان فقیر است.
- قاعده‌ی ﴿۲﴾: در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ برترین نوع صدقه، صدقه‌ای است که دهنده‌ی آن، بی‌نیاز باشد {و خود، نیازمند کمک نباشد}.
- قاعده‌ی ﴿۲﴾: در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ برترین عمره، عمره‌ی رجبیه است.
- قاعده‌ی ﴿۲﴾: در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ یاری کردن ضعیفان، از برترین صدقه‌هاست.
- قاعده‌ی ﴿۲﴾: در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ عبادت، هفتاد جزء است که برترین آن، طلب روزی حلال است.
- قاعده‌ی ﴿۲﴾: در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ برترین نام‌ها {برای نام‌گذاری فرزندان} نام‌های پیامبران است.
- قاعده‌ی ﴿۲﴾: در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ برترین کارها در نزد خدای متعال، عملی است که موافق سنت {استاد اعظم (صلی‌الله‌علیه‌وآله‌وسلم} باشد.

- قاعده‌ی ❀ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ برترین انسان‌ها کسی است که عاشق عبادت باشد؛ چنان که به دل، دوست بدارد و به بدن، انجام بدهد و خودش را برای عبادت، فارغ سازد.
- قاعده‌ی ❀ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ عبادت آزادگان {در حالی که آزاد از ترس جهنم و شوق بهشت هستند} برترین {حال} عبادت است.
- قاعده‌ی ❀ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ برترین پادشاه‌ها از آن مخفی‌ترین عبادت‌هاست.
- قاعده‌ی ❀ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ گریستن در حال نماز از سر شوق به بهشت و ترس از جهنم، از برترین عبادت‌هاست.
- قاعده‌ی ❀ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ برترین جهاد این است که انسان قصد ظلم کردن بر کسی را نداشته باشد.
- قاعده‌ی ❀ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ {یکی از} برترین عبادت‌ها {پیوسته تفکر کردن در قدرت خدای تعالی است}.
- قاعده‌ی ❀ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ برترین منزلت در نزد خدای تعالی از آن منهای‌ای است که بیشترین تلاش را برای خیرخواهی مردم در زمین دارد.
- قاعده‌ی ❀ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ {یکی از} برترین اعمال، خیرخواهی برای بندگان خداست.
- قاعده‌ی ❀ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ برترین مردم از جهت ایمان، سخاوتمندترین مردم است.
- قاعده‌ی ❀ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ برترین بی‌نیازی از آن

کسی است که اسیر حرص نباشد.

● قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ اطعام❁ از برترین کارهاست.

● قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ از برترین اعمال در نزد خدای متعال، خنک کردن جگر داغ {با جُرعه‌ای❁ آب یا لقمه‌ای غذا} است.

● قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ گوشت، برترین خوراکی دنیا و آخرت است.

● قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ نیکو سخن گفتن، از برترین کارهاست.

● قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ عبادت، هفتاد جزء دارد که برترین جزئش، به دنبال روزی حلال بودن است.

● قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ بهترین دعا، دعایی است که از سینه‌ای پاک و قلبی پرهیزکار صادر شود.

● قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ بهترین دعا، استغفار است.

● قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ استغفار کردن، بهترین عبادت است.

● قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ بهترین عبادت، گفتن «لا اله الا الله» است.

● قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ بهترین رنگ برای کفن، رنگ سفید است.

● قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ بهترین صف در نماز

میت، صف آخر است.

- قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهجی‌ای که از خدای تعالی طلب خیر کند، خدای تعالی بهترین‌ها را برایش قرار خواهد داد.
- قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ دست‌ها سه نوع است؛ گیرنده و نگهدارنده و بخشنده، و بهترین دست‌ها، بخشنده است.
- قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ از بهترین کارها، نگه‌داری آبرو با بذل مال است.
- قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ بهترین اصحاب منهج فردوسیان کسانی هستند که اطعام ❁ می‌کنند.
- قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ بهترین اصحاب منهج فردوسیان کسانی هستند که واضح {و بلند} سلام می‌کنند.
- قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ بهترین اصحاب منهج فردوسیان کسانی هستند که نماز شب می‌خوانند.
- قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ بهترین {تعداد برای} رفقا {بخصوص در سفر} چهار نفر است.
- قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ بهترین شغل‌ها، کشاورزی است.
- قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کشاورزان {منهجی} بهترین مقامات و نزدیک‌ترین جایگاه‌ها را در روز قیامت دارند.
- قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ از بهترین زنان، زنانی هستند که بچه‌آور باشند.
- قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ از بهترین زنان، زنانی

هستند که مانند مردان، گشاده‌دست نباشند.

● قاعده‌ی ❀ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ از بهترین زنان، زنانی هستند که چون با شوهرشان {برای بهره‌های جنسی} خلوت می‌کنند و لباس‌شان را بیرون می‌آورند، حیا {و خجالت} را کنار بگذارند و چون {بعد از عمل}، لباس می‌پوشند، لباس حیا را نیز بیوشند.

● قاعده‌ی ❀ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ بهترین خرما، خرمای برنی است.

● قاعده‌ی ❀ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ بهترین عقیقه آن است که چاق‌تر باشد.

● قاعده‌ی ❀ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ بهترین لباس در هر زمان، لباس اهل همان زمان است.

● قاعده‌ی ❀ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ یکی از بهترین راه‌های هزینه کردن مالی که وصیت شده در راه خدا مصرف شود، حج است.

● قاعده‌ی ❀ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ یکی از بهترین چیزهایی که اصحاب منهج فردوسیان را به {رضای} خدای متعال نزدیک می‌کند، سجده‌ی پنهانی {در جایی که انسانی نبیند} است.

● قاعده‌ی ❀ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ بهترین اهل مسجد، کسانی هستند که قبل از دیگران به آن داخل، و بعد از دیگران از آن خارج می‌شوند.

● قاعده‌ی ❀ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که همواره سوره‌ی قیامت بخواند، خدای تعالی او را در بهترین صورت، همراه استاد اعظم (صلی‌الله‌علیه‌وآله‌وسلم) مبعوث خواهد کرد و آن حضرت او را بشارت

داده و به صورتش خواهند خندید.

• قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهجی که بر سرِ دوراهی‌ها و تردیدها، [دو رکعت نماز بخواند و] از خدای تعالی طلب خیر نماید {یا استخاره کند} و راضی به آنچه خدا می‌کند باشد، خدای تعالی بهترین راه‌ها را برایش قرار می‌دهد.

• قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ بهترین زمان برای دعا کردن، سحرگاه است.

• قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خطیم ❁ بهترین قسمت زمین برای نماز خواندن است.

• قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ پاداش اصحاب منهج فردوسیان بر پایه‌ی بهترین عملی که همواره انجام می‌دادند، عطا می‌شود.

• قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ بهترین مردم بعد از استادان منهج فردوسیان (علیهم‌السلام)، منهایون و منهایاتی هستند که منهج فردوسیان را ترویج می‌کنند.

• قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ بهترین توشه {برای سفر طولانی آخرت}، تقوا {یعنی مراعات قانون‌های طبقه‌ی اول تا ششم منهج فردوسیان، بعد از اصلاح دیدگاه‌ها بر طبق قواعد نظری آن} است.

• قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ روغن بنفشه، بهترین روغن برای روغنمالی بدن است.

• قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ بهترین رنگ برای لباس، سفید است.

• قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ نیکی با کسی که با

- انسان بدی کرده، از بهترین اعمال دنیا و آخرت است.
- قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ اصحاب منهج فردوسیان، اعمال نیکی که انجام می‌دهند، را {فردای قیامت} به بهترین صورت و با بزرگ‌ترین پاداش‌ها در نزد خدای تعالی خواهند یافت.
  - قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ ایجاد رابطه با کسی که با انسان قطع رابطه کرده، از بهترین اعمال دنیا و آخرت است.
  - قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ بهترین شفاعت‌کننده‌ی روز قیامت، توبه‌ی خود انسان {در دنیا} است.
  - قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ یاری رساندن به ضعیفان، از بهترین انواع صدقه است.
  - قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسی که به قضای الهی - در آنچه می‌پسندد و آنچه نمی‌پسندد - راضی باشد، خدای تعالی بهترین‌ها را برایش - در آنچه می‌پسندد و آنچه نمی‌پسندد - قرار می‌دهد.
  - قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ بی‌رغبت بودن به {لذت‌های فانی} دنیا از بهترین یاوران هر کس برای منهجی شدن است.
  - قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ پاداش صابران بر پایه‌ی بهترین عملی که همواره انجام می‌دادند، عطا می‌شود.
  - قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ یکی از بهترین کارها در دنیا و آخرت، گذشت کردن از کسی است که در حق انسان، ظلم کرده است.
  - قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ مشورت کردن، چشمه‌ی {جوشان و گوارای} هدایت {به سوی بهترین گزینه} است.

- قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسی که با خردمندان دین‌دار مشورت کند، خدای تعالی بلندش می‌گرداند و بهترین گزینه‌ها را برایش قرار می‌دهد.
- قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ بهترین شفاعت‌ها، واسطه شدن در رساندن دو نفر به یکدیگر برای ازدواج است.
- قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ بهترین نیکی درباره‌ی پدر و مادر، بازداشتن آن‌ها از انجام حرام است.
- قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ بهترین صله‌ی رحم ❁ آزار نرساندن به ارحام ❁ است.
- قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ بهترین محل عبادت برای منهجیات، خانه‌هایشان است.
- قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ بهترین چیز برای زن این است که مردان {بیگانه و نامحرم} را نبیند و مردان {بیگانه و نامحرم} نیز او را نبینند.
- قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ بهترین منهجیات، خوش‌روترین و کم‌مهریه‌ترین آن‌هاست.
- قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ بهترین درمان {و بهترین راه پیشگیری از ابتلا به بیماری‌ها} حجامت {مداوم} است.
- قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ بهترین زمان برای حجامت کردن، روزهای دوازدهم تا پانزدهم ماه {قمری} است.
- قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ از بهترین روش‌ها برای درمان بیماری‌ها {بعد از حجامت}، انفیه❁، تنقیه❁، استفراغ❁، ضُمد❁

- و داغ گذاشتن ❀ است.
- قاعده‌ی ❀ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ بهترین صدقه، خنک کردن جگر سوخته {با جُرعه‌ای ❀ آب} است.
  - قاعده‌ی ❀ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ انار مَلَس ❀ بهترین نوع انار برای معده است.
  - قاعده‌ی ❀ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ بهترین دارو برای کسی که پُرسام ❀ دارد، {خوردن} برگ چغندر است.
  - قاعده‌ی ❀ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ بهترین نوع خرما، «بَرنی» است.
  - قاعده‌ی ❀ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ گوشت گوسفند، بهترین نوع گوشت است.
  - قاعده‌ی ❀ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ گوشت جوجه‌ی مرغ، بهترین گوشت در بین پرندگان است.
  - قاعده‌ی ❀ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ بهترین محافظ {اعضای خانواده و دارایی‌هایی که انسان با خودش به سفر نمی‌برد} خواندن دو [یا چهار] رکعت نماز به کیفیت مخصوص ❀ {قبل از سفر} است.
  - قاعده‌ی ❀ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ صدا زدن اطرافیان با بهترین اسمی که دوست دارند، موجب صاف شدن محبتشان نسبت به انسان می‌شود.
  - قاعده‌ی ❀ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ بهترین صله‌ی رحم، نیاززدن ارحام است.
  - قاعده‌ی ❀ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خدای تعالی بهترین

روزی دهندگان است.

● قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ یکی از بهترین کارها در دنیا و آخرت، عطا کردن به کسی است که انسان را {از حشش} محروم کرده است.

● قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ چیزی را که اصحاب منهج فردوسیان برای خدا واگذارند، از دستش نمی‌دهند {بلکه به بهترین صورت به دستش می‌آورند}.

● قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ بهترین صدقه، آن صدقه‌ای است که انسان به بستگان فقیرش می‌دهد.

● قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ بخشیدن به کسی که انسان را از بخشش خود محروم کرده، از بهترین اعمال دنیا و آخرت است.

● قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ آب زمزم، بهترین آب روی زمین است.

● قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ بیشترین جرأت شیطان بر انسان، زمانی است که تنها باشد.

● قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ محبوب‌ترین کارها بر روی زمین، در نزد خدای تعالی، دعا کردن است.

● قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ محبوب‌ترین کارها در نزد خدای تعالی، ستایش کردن اوست.

● قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ محبوب‌ترین کارها در نزد خدای تعالی، نماز است.

● قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ محبوب‌ترین اهل

مسجد در نزد خدای تعالی، منهجی‌ای است که اول، در وارد شدن به مسجد و آخر، در خارج شدن از مسجد باشد.

• قاعده‌ی ❀ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ از محبوب‌ترین بندگان در نزد خدای تعالی کسی است که انجام کار خیر را محبوبش ساخته است.

• قاعده‌ی ❀ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ در روز قیامت که زائران قبور استادان منهج فردوسیان (علیهم‌السلام) با آن بزرگواران همنشین باشند، بالاترین درجات و نزدیک‌ترین مقامات برای زائران حضرت ثامن الحجج (علیه‌السلام) خواهد بود.

• قاعده‌ی ❀ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ اهل قرآن در بالاترین درجه‌ی بنی‌آدم بعد از پیامبران هستند.

• قاعده‌ی ❀ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ بالاترین مرحله‌ی عاق والدین، کشتن آنهاست.

• قاعده‌ی ❀ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ شایسته‌ترین افراد برای {امامت} نماز میت، نزدیک‌ترین افراد به مُرده است.

• قاعده‌ی ❀ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ سزاوارترین شخص برای {امامت} نماز میت بر زن، شوهرش است.

• قاعده‌ی ❀ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ شوهر، سزاوارترین فرد برای وارد کردن جنازه‌ی همسرش در قبر است.

• قاعده‌ی ❀ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ {از} بزرگ‌ترین سربازان ابلیس {برای انحراف صح} عصبانیت است.

• قاعده‌ی ❀ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ {از} بزرگ‌ترین سربازان ابلیس {برای انحراف صح} زنان {نامحرم} است.

- قاعده‌ی ❀ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ بزرگ‌ترین حق را پدر بر مرد دارد.
- قاعده‌ی ❀ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ بزرگ‌ترین حق را شوهر بر زنش دارد.
- قاعده‌ی ❀ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ بزرگ‌ترین نوع زنا، آن است که زنی از زنا، بچه‌دار شود و آن را به شوهرش نسبت دهد.
- قاعده‌ی ❀ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ شمشیر، زره، انگشتر، قرآن [مربک و لباس‌های] پدر، به بزرگ‌ترین پسر {زنده‌اش} ارث می‌رسد.
- قاعده‌ی ❀ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ بزرگ‌ترین گناه، شریک قرار دادن برای خدای تعالی است.
- قاعده‌ی ❀ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهجی که صبح و شام کند در حالی که بزرگ‌ترین همتش در مراعات قوانین منهج فردوسیان باشد، خدای تعالی بی‌نیازی را در قلبش قرار داده و آموزش را جمع {و منظم} می‌نماید.
- قاعده‌ی ❀ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ بزرگ‌ترین عیب این است که انسان، عیبی که در خودش هست را در دیگران ناپسند بداند.
- قاعده‌ی ❀ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ دوست داشتن اصحاب منهج فردوسیان از بزرگ‌ترین شعبه‌های ایمان است.
- قاعده‌ی ❀ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ زائران مرقد مطهر حضرت ثامن الحجج (علیه‌السلام) در روز قیامت {از} باکرامت‌ترین گروه‌ها در نزد خدای تعالی خواهند بود.
- قاعده‌ی ❀ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ با فضیلت‌ترین

صف‌های جماعت، صف اول و نزدیک امام جماعت است.

● قاعده‌ی ﴿۲﴾: در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس قرآن را به خاطر رسیدن به کمال و سعادت فرا بگیرد، از بالاترین پاداش‌ها و درجات بهشت برخوردار خواهد گردید.

● قاعده‌ی ﴿۲﴾: در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ {یکی از} محبوب‌ترین کارها در نزد خدای تعالی، خوشحال کردن اصحاب منهج فردوسیان است.

● قاعده‌ی ﴿۲﴾: در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ بیشترین حسرت روز قیامت برای کسی است که منهج فردوسیان را تبلیغ کند ولی خودش قوانین آن را مراعات ننماید.

● قاعده‌ی ﴿۲﴾: در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ گرمی‌ترین افراد در نزد خدای تعالی، اصحاب منهج فردوسیان هستند.

● قاعده‌ی ﴿۲﴾: در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ اصحاب منهج فردوسیان، بیشترین محبتشان نسبت به خدای تعالی است.

● قاعده‌ی ﴿۲﴾: در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ با کرامت‌ترین مردم بعد از پیامبران در نزد خدای تعالی، عالمان دینی هستند.

● قاعده‌ی ﴿۲﴾: در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ با فضیلت‌ترین مردم در زمان غیبت کبرای حضرت صاحب الامر (ارواحنا فداه) علمایی هستند که مردم را به سوی آن حضرت دعوت می‌کنند و با حجت‌های الهی از دین اجداد طاهرین ایشان حمایت می‌نمایند و بندگان ضعیف {مستضعفین فکری} را از دام‌های شیطان می‌رهانند.

● قاعده‌ی ﴿۲﴾: در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ بیشترین حسرت و پشیمانی در {روز قیامت و} جهنم برای کسی است که دیگران را به اطاعت

خدای تعالی فراخوانده و آنان قبول کرده و نجات یافته‌اند ولی خودش به آن‌ها عمل نکرده و جهنمی شده است.

● قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ بیشترین حسرتِ روز قیامت برای کسانی است که با «منهج فردوسیان» آشنا شده ولی قانون‌هایش را مراعات نکرده باشند.

● قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ محبوب‌ترین خضاب❁ در نزد خدای تعالی، سیاهِ سیر {پُر رنگ} است.

● قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خوش‌گفتارترین مردم، منهجیون و منهجیاتی هستند که دیگران را به سوی منهج فردوسیان، دعوت می‌کنند.

● قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ زنا {از} بزرگترین جنایات است.

● قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ محبوب‌ترین کارهای خیر در نزد خدای تعالی آن است که دوام داشته باشد هر چند اندک باشد.

● قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ محبوب‌ترین کسان در نزد خدای تعالی، منهجیون و منهجیاتی توبه‌کننده هستند.

● قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ محبوب‌ترین مردم در نزد خدای تعالی، مهربان‌ترین آن‌ها به حال اصحاب منهج فردوسیان و تلاش‌کننده‌ترین در برآوردن حوائجشان است.

● قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ {یکی از} محبوب‌ترین مردم در نزد خدای تعالی کسی است که فایده‌اش برای مردم بیشتر باشد.

● قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ بالاترین پاداش {برای

کسانی که در راه خدمت به خلق تلاش می‌کنند { برای کسی است که در راه برآوردن حاجت‌های خانواده {و خویشانش} تلاش نماید.

• قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ {از} محبوب‌ترین کارها در نزد خدای متعال، خوشحال کردن اصحاب منهج فردوسیان [با کارهایی مانند سیر کردن یا پرداخت بدهی‌شان] است.

• قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کامل‌ترین اصحاب منهج فردوسیان از لحاظ ایمان، نیکوترین‌شان از لحاظ اخلاق است.

• قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ محبوب‌ترین عملی که اصحاب منهج فردوسیان به درگاه الهی بعد از مراعات قانون‌های طبقات اول تا چهارم تقدیم می‌کنند، خوش اخلاقی با مردم است.

• قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ داناترین مردم کسی است که راضی‌ترین به قضای الهی باشد.

• قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ داناترین مردم به خدای تعالی، راضی‌ترین آن‌ها به قضای اوست.

• قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ سخاوتمندترین مردم کسی است که حقوق مالی واجب خود {مانند زکات، خمس و نفقه} را بپردازد.

• قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ شکرگزارترین مردم در برابر خدای تعالی، شکرگزارترین مردم از مردم است.

• قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ مهم‌ترین مقامی که منهجی باید از ابتدا تا انتهای منهج فردوسیان، در آن مقیم باشد، «مقام سعی» است یعنی هیچوقت تا فرا رسیدن مرگ، نباید تلاش و جدیتش

برای رسیدن به کمال و سعادت، کمرنگ گردد.

● قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ بی‌نیازترین مردم کسی است که به روزی خداداده قانع باشد.

● قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ شایسته‌ترین مردم به گذشت کردن {از جرم و خطای دیگران} تواناترین آن‌ها بر مجازات کردن است.

● قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس {رسیدن به لذت‌های زودگذر} دنیا، بزرگترین هدفش باشد، خداوند فقر را در جلو چشمش قرار داده، کارهایش را پراکنده می‌سازد و بیش از آنچه روزی‌اش بوده از دنیا استفاده نخواهد کرد.

● قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ بیشترین اهل جهنم از متکبران هستند.

● قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ بیشترین چیزهایی که انسان‌ها می‌جویند، بیش از حد نیاز و ضرورتشان است.

● قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ بیشترین چیزی که موجب جهنمی شدن مردم می‌شود، {مراعات نکردن قوانین و حدود} شهوت جنسی است.

● قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ بیشترین چیزی که موجب جهنمی شدن مردم می‌شود، {مراعات نکردن قوانین و حدود} شکم است.

● قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس {رسیدن به درجات و نعمت‌های} آخرت، بزرگترین هدفش باشد، خداوند قناعت را در

قلبش قرار می‌دهد، آموزش را جمع می‌کند و تا روزی‌اش را به صورت کامل استفاده نکند از دنیا خارج نخواهد شد.

● قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ پاک‌ترین و حلال‌ترین شغل، کشاورزی است.

● قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ رود فرات، ارزشمندترین و پربرکت‌ترین رودخانه‌ی روی زمین است.

● قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ بیشترین زمانی که شیطان بر {سوسه و آزار} انسان، جرأت می‌یابد، زمانی است که تنها باشد.

● قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ با عظمت‌ترین پادشاه‌ها برای عیادت‌کننده‌ای است که نشستن در نزد مریض را طولانی نکند مگر این که مریض از او تقاضای ماندن بیشتر داشته باشد.

● قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ رضایت‌مندترین منهجی در نزد خدای تعالی، فراخ‌نعمت‌تر {و گشاده‌دست‌تر} بر خانواده‌اش است.

● قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ با فضیلت‌ترین مردم از لحاظ ایمان، گشاده‌دست‌ترین آنها {در بخشش بجا} است.

● قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ با فضیلت‌ترین مردن‌ها، کشته شدن {در راه خدا} است.

● قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ نزدیک‌ترین حالت بنده به خدای تعالی زمانی است که شکمش سبک باشد.

● قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ راست‌ترین نام‌ها، نام‌هایی است که [مانند عبدالرحمن] دلالت بر بندگی داشته باشند.

- قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسی‌ان اعتقاد دارند؛ نزدیک‌ترین حالت انسان به کفر، زمانی است که با اصحاب منهج فردوسی‌ان، طرح دوستی بریزد تا لغزش‌های‌شان را برای افشا کردن، به خاطر بسپارد.
- قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسی‌ان اعتقاد دارند؛ نزدیک‌ترین حالت اصحاب منهج فردوسی‌ان به خدای متعال، حالت سجده است.
- قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسی‌ان اعتقاد دارند؛ نزدیک‌ترین حالت بنده به خدای تعالی زمانی است که در حال سجده، گریه کند.
- قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسی‌ان اعتقاد دارند؛ نزدیک‌ترین حالت اصحاب منهج فردوسی‌ان به خدای متعال، حالت سجده است.
- قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسی‌ان اعتقاد دارند؛ نزدیک‌ترین مردم به حضرت ابراهیم (علیه‌السلام) {از جهت انتساب روحی و معنوی} کسانی هستند که {از روی حقیقت} از او پیروی می‌کنند.
- قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسی‌ان اعتقاد دارند؛ {از} نزدیک‌ترین بندگان به خدای تعالی، فروتنان هستند.
- قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسی‌ان اعتقاد دارند؛ نزدیک‌ترین اصحاب منهج فردوسی‌ان به {رضای} خدای تعالی، متواضعان هستند.
- قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسی‌ان اعتقاد دارند؛ اگر نزدیک‌ترین افراد به مُرده {بلا فاصله} بعد از دفن، کف دست‌هایش را بر خاک قبر {یا در خاک قبر} قرار دهد و با صدای بلند، تلقینش کند، سؤال و جواب قبر از آن مُرده برداشته می‌شود.
- قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسی‌ان اعتقاد دارند؛ نزدیک‌ترین حالت بنده به خدای تعالی، زمانی است که در حال سجده گریه کند.

- قاعده‌ی ﴿۲﴾: در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ زیرک‌ترین منهجی کسی است که بیشتر از دیگر اصحاب منهج فردوسیان به یاد مرگ باشد و آماده شدنش برای مردن، از دیگران بیشتر باشد.
- قاعده‌ی ﴿۲﴾: در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ ریسندگی، از حلال‌ترین کسب‌هاست.
- قاعده‌ی ﴿۲﴾: در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ انجیر، شبیه‌ترین چیز به رویدنی‌های بهشت است.
- قاعده‌ی ﴿۲﴾: در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ شتر سیاه‌رنگ زشت‌رو، پر عمرترین نوع شتر است.
- قاعده‌ی ﴿۲﴾: در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کمترین حدّ عاق والدین، «أف» گفتن به آنهاست.
- قاعده‌ی ﴿۲﴾: در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کمترین حدّ شرک آن است که انسان، نظریه‌ای را ابداع کند و بر طبق آن، دوست بدارد یا دشمنی کند.
- قاعده‌ی ﴿۲﴾: در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کمترین حدّ مسواک زدن، با انگشت است.
- قاعده‌ی ﴿۲﴾: در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کمترین مسافتی که نماز مسافر در آن {اگر شرایط دیگر را هم داشته باشد} شکسته می‌شود، چهار فرسخ ﴿﴾ است.
- قاعده‌ی ﴿۲﴾: در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ مؤمنی که در دستگاه طاغوت است، حتی اگر تمام وقت، مشغول گره‌گشایی از گرفتاری مؤمنین و مؤمنات باشد، [به خاطر همنشینی با طاغوت] کمترین بهره‌ی آخرت را

خواهد داشت.

● قاعده‌ی ﴿۲﴾: در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کمترین چیزهایی که می‌تواند مهریه‌ی عقد موقت قرار بگیرد یک مشت گندم، یا آرد، یا خرما، یک درهم یا یک مسواک می‌باشد.

● قاعده‌ی ﴿۲﴾: در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کمترین حد زنده بودن برای این که ذبیحه‌ای ﴿۲﴾ حلال شود، این است که چشمش بچرخد و پایش حرکت کند و دُمش تکان بخورد.

● قاعده‌ی ﴿۲﴾: در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کمترین خورشت، بریدن نان با چاقو است {تا مختصری آهن از چاقو به نان، منتقل شود}.

● قاعده‌ی ﴿۲﴾: در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ دور ریختن باقیمانده‌ی آب لیوان {اگر قابل استفاده باشد} کمترین حد اسراف است.

● قاعده‌ی ﴿۲﴾: در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ پوشیدن لباس میهمانی در همه جا، کمترین حد اسراف است.

● قاعده‌ی ﴿۲﴾: در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ دور ریختن هسته‌ی خرما {اگر قابل استفاده باشد} کمترین حد اسراف است.

● قاعده‌ی ﴿۲﴾: در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهای که یک شب کامل را با تلاوت قرآن در حال نماز سر کند، کمترین ثوابش خارج شدن از گناهان مانند روز تولد است؛ برایش به عدد تمام آفریده‌ها، حسنه و درجه است؛ نور در قبرش ثابت می‌شود؛ {محبت} گناه و حسد از قلبش برکنده می‌گردد؛ از عذاب قبر ایمن می‌شود؛ براءت {آزادی} از آتش جهنم می‌یابد، در زمره‌ی ایمان {از عذاب‌ها و سختی‌ها} برانگیخته {و محشور} می‌شود و به دستور خدای تعالی در فردوس {برین} ساکن می‌گردد.

● قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ حج‌گزاران در وقت برگشت از حج، بر سه دسته‌اند؛ گروهی از آتش جهنم آزاد شده‌اند، گروهی از گناهانشان خارج شده‌اند مانند روزی که از مادر متولد شده بودند و گروهی اهل و مالشان محافظت می‌شود و این قسم آخر، کمترین بهره‌مند از حج هستند.

● قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ اصحاب منهج فردوسیان {در روز قیامت} از جهنم، دور نگه داشته می‌شوند {به حدّی که} کمترین صدای {غرّش} آن را هم نمی‌شنوند.

● قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کمترین کیفر دانشمند دنیا طلب این است که شیرینی مناجات با خدای تعالی از دلش برداشته می‌شود.

● قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کمترین {درجه‌ی} ناصبی‌گری ❁ این است که کسی {از پیش خود و بدون استناد به فرمایشات استادان منهج فردوسیان (علیهم‌السلام)} نظریه‌ای بیاورد و بر طبق آن، {مردم را} دوست یا دشمن بدارد.

● قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کمترین {درجه‌ی} شرک این است که کسی {از پیش خود و بدون استناد به فرمایشات استادان منهج فردوسیان (علیهم‌السلام)} نظریه‌ای بیاورد و بر طبق آن، {مردم را} دوست یا دشمن بدارد.

● قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کمترین چیزی که بین مردم تقسیم شده است، یقین است.

● قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ تکبر، کمترین مرحله‌ی

الحاد ❁ است.

• قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس بعد از نماز صبح و نماز مغرب - قبل از این که پاهایش را جابجا کند - صد مرتبه بگوید: «بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ لَا حَوْلَ وَ لَا قُوَّةَ إِلَّا بِاللَّهِ الْعَلِيِّ الْعَظِيمِ» خدای تعالی صد نوع از بلا، که کمترینش پیسی ❁، جذام ❁، {شر} شیطان و {جور} سلطان باشد، را از او دفع می‌نماید.

• قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ شتر سرخ‌موی، کوتاه‌عمرترین نوع شتر است.

• قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ دوست داشتن {استادان منهج فردوسیان (علیهم‌السلام) و اصحاب منهج فردوسیان} در راه {کسب رضای} خدای تعالی از محکم‌ترین دستگیره‌های {رساننده به کمال} ایمان است.

• قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ دشمن داشتن {دشمنان خدا} در راه {کسب رضای} خدای تعالی از محکم‌ترین دستگیره‌های {رساننده به کمال} ایمان است.

• قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ بخشیدن {آنچه خدا امر به بخشیدنش کرده} در راه {کسب رضای} خدای تعالی از محکم‌ترین دستگیره‌های {رساننده به کمال} ایمان است.

• قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ نبخشیدن {آنچه خدا امر به نگه‌داری‌اش کرده} در راه {کسب رضای} خدای تعالی از محکم‌ترین دستگیره‌های {رساننده به کمال} ایمان است.

• قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ مجازات شلاق زناکار،

به شدیدترین و محکم‌ترین ضربات اجرا می‌شود.

● قاعده‌ی ﴿۲﴾: در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ مبعوض‌ترین مردم در نزد خدای تعالی کسی است که پشت مسلمانی را بدون حق {برای شلاق خوردن} برهنه کند.

● قاعده‌ی ﴿۲﴾: در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ دورترین حالت انسان از {رضا و رحمت} خدای تعالی، هنگامی است که لغزش‌های برادر منهج‌اش را برای این که روزی سرزنشش کند، به خاطر بسپارد.

● قاعده‌ی ﴿۲﴾: در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ از ناتوان‌ترین ناتوان‌ها کسی است که وقتی با کسی برخورد می‌کند و از او خوشش می‌آید، از اسم و نسب و آدرسش نپرسد.

● قاعده‌ی ﴿۲﴾: در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ سنگین‌ترین گناه برای کسی است که بعد از انجام کامل مناسک حج، گمان داشته باشد که خدای تعالی او را نیامرزیده است.

● قاعده‌ی ﴿۲﴾: در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ پلیدترین درآمدها، در آمد رباست.

● قاعده‌ی ﴿۲﴾: در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ پست‌ترین مردگان، عزب‌ها* هستند.

● قاعده‌ی ﴿۲﴾: در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ دورترین حالت شیطان به اصحاب منهج فردوسیان، زمانی است که به نماز می‌ایستند.

● قاعده‌ی ﴿۲﴾: در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ دزدترین مردم کسی است که از نمازش بدزدد.

● قاعده‌ی ﴿۲﴾: در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کم‌فضیلت‌ترین صف

نماز جماعت برای منہاجیون، صف آخر است.

● قاعده‌ی ﴿۲﴾: در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس قرآن را به خاطر ریا {و خوش آمد مردم}، مجادله با سفیهان، فخر فروشی بر دانشمندان و طلب {مال} دنیا بیاموزد، از شدیدترین عذاب‌ها در روز قیامت خواهد داشت و هیچ نوعی از انواع عذاب نخواهد بود مگر این که بدان، عذاب خواهد گردید و این، به خاطر شدت غضب خدای تعالی بر اوست.

● قاعده‌ی ﴿۲﴾: در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که {هر} شب هزار آیه قرآن تلاوت کند، برایش یک قنطار ثواب نوشته می‌شود که هر قنطار، هزار مثقال طلاست و هر مثقال، بیست و چهار قیراط است که کوچک‌ترین قیراط، مانند کوه احد و بزرگترین آن‌ها به اندازه‌ی بین زمین و آسمان می‌باشد.

● قاعده‌ی ﴿۲﴾: در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسل‌ترین انسان کسی است که در عین سلامت و فراغت، به زبانش ذکر خدا نگوید.

● قاعده‌ی ﴿۲﴾: در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که روزی یک صد مرتبه «لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ» بگوید، با فضیلت‌ترین افراد از لحاظ عمل در آن روز خواهد بود مگر این که منہاجی دیگری بیشتر از او گفته باشد.

● قاعده‌ی ﴿۲﴾: در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ جفاکارترین مردم کسی است که نام استاد اعظم (صلی‌الله‌علیه‌وآله‌وسلم) را بشنود و صلوات نفرستد.

● قاعده‌ی ﴿۲﴾: در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ عاجزترین و درمانده‌ترین مردم کسی است که خود را از دعا کردن ناتوان ببیند.

● قاعده‌ی ﴿۲﴾: در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خدای تعالی با هیچ

عبادتی مانند خوشحال کردن اصحاب منهج فردوسیان پرستیده نشده است.

● قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ سخت‌ترین تکلیفی که خدای تعالی بر بندگانش واجب کرده، مراعات قانون‌های طبقه‌ی اول تا چهارم منهج فردوسیان است.

● قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ ستمکارترین مردم {بر خود} کسی است که بعد از آشنایی با منهج فردوسیان از آن روی برگرداند.

● قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ مهم‌ترین نتیجه و ثمره‌ی منهجی شدن، رفتن به بهشت برین در آخرت است.

● قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ دردناک‌ترین درد برای قلب، مراعات نکردن قوانین طبقات اول تا چهارم است.

● قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ بدترین گناهان، گناهیانی است که {مانند حرام‌خواری} موجب روییدن گوشت و تولید خون باشد.

● قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ مبعوض‌ترین کارها در نزد خدای تعالی پس از شرک ❁ و قطع رحم ❁، امر کردن به بدی‌ها و نهی کردن از خوبی‌هاست.

● قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسی که به دروغ ادعا کند بر او وحی نازل می‌شود، {از} ستمکارترین مردم است.

● قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسی که به خدای تعالی دروغ می‌بندد، {از} ستمکارترین مردم است.

● قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ {یکی از} شدیدترین

- عذاب‌های روز قیامت، برای کسی است که نطفه‌اش را در رحم حرامی بریزد.
- قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسانی که مانع یاد خدا در مساجد می‌شوند، از جمله‌ی ستمکارترین مردم هستند.
  - قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ از ستمکارترین مردم کسی است که به خدای تعالی دروغ ببندد.
  - قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ ستمکارترین افراد، کسانی هستند که پس از آشنایی با منهج فردوسیان، از آن، روی برگردانده و به حیرت و سرگشتگی {و بی‌برنامگی} خود برگردند.
  - قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ {از} مبعوض‌ترین آفریدگان، کسی است که مردم از شرّ زبانش از او پرهیز نمایند و همنشینی با او را به خاطر بدزبانی‌اش دوست نداشته باشند.
  - قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ بدترین مردم در نزد خدای تعالی کسانی هستند که به خاطر در امان ماندن از شرّشان مورد اکرام ❁ و احترام قرار می‌گیرند.
  - قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هیچ انسانی بر دیگری برتری ندارد مگر به واسطه‌ی دارا بودن کمالات معنوی، که بارزترین آن کمالات، پرهیزکاری در همه‌ی شئون زندگی است. (افضلیت)
  - قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ شدیدترین و سریع‌ترین چیزی که بدی‌ها را از بین می‌برد، خوبی کردن و انجام کارهای خیر است.
  - قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ یکی از سخت‌ترین وظایف هر منهجی [که بسیاری از امت اسلام، طاقت آن را ندارند]، «انصاف

داشتن» با برادران ایمانی است [به این معنی که آنچه برای خود می‌پسندد را برای او بپسندد و هر چه برای خود نمی‌پسندد را برای او نپسندد].

● قاعده‌ی ﴿۲﴾: در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ شبیه‌ترین اصحاب منهج فردوسیان به استاد اعظم (صلی‌الله‌علیه‌وآله‌وسلم) کسانی هستند که بردباری بیشتری داشته باشند.

● قاعده‌ی ﴿۲﴾: در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ سخت‌ترین عذاب‌های اعضای بدن، برای زبان است.

● قاعده‌ی ﴿۲﴾: در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ {از} دورترین بندگان به خدای تعالی، متکبران هستند.

● قاعده‌ی ﴿۲﴾: در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ دورترین افراد از {رضای} خدای تعالی، متکبران هستند.

● قاعده‌ی ﴿۲﴾: در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ اگر خُرق ﴿۱﴾ به صورت آفریده‌ای در می‌آمد، زشت‌ترین آفریده‌ی خدا بود.

● قاعده‌ی ﴿۲﴾: در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ دورترین حالت بنده از خدای تعالی، زمانی است که همتی جز رسیدن به لذت‌های خوراکی و جنسی {از هر جا که باشد} نداشته باشد.

● قاعده‌ی ﴿۲﴾: در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ بدترین گناه بعد از شریک قرار دادن برای خدای تعالی، مأیوس بودن از رحمت {واسعه‌ی} الهی است.

● قاعده‌ی ﴿۲﴾: در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ مبعوض‌ترین کارها در نزد خدای تعالی پس از شرک ﴿۱﴾، قطع رحم ﴿۱﴾ است.

● قاعده‌ی ﴿۲﴾: در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ پوشیده‌ترین راهی که

شیطان {موجود موذی، میکروب} می‌تواند بر انسان مسلط شود، ساکن شدن زیر ناخن {های بلند و کثیف} است.

● قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ پاکیزه‌ترین طعام، خرماست.

● قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ شبیه‌ترین خرما به غذا، خرمای صَرَفان است.

● قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خوردن گوشت خوک ممنوع شد زیرا [علاوه بر دلایل دیگر] خوراکش از آلوده‌ترین خوراکی‌هاست.

● قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ بازی ❁ کردن، بدترین چیزی است که عمر را تباه می‌کند.

● قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ {از مصادیق} بخیل [حتی بخیل‌ترین مردم] کسی است که از سلام کردن [بر برادر مؤمنش] بخل بورزد.

● قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ از عاجزترین عاجزان کسی است که بدون دلیل، دعوت برادر ایمانی‌اش را نپذیرد.

● قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ عاجزترین مردم کسی است که نتواند برای خود، رفیقی منهجی پیدا کند و عاجزتر از او کسی است که رفقای منهجی‌ای که پیدا کرده را از دست بدهد.

● قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ عاجزترین عاجز کسی است که از همنشینش - که از او خوشش آمده - اسم، نسب و آدرسش را نپرسد.

● قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسانی که با

{دستوراتِ} خدای تعالی و پیامبرش دشمنی می‌کنند، در زمره‌ی خوارترین‌ها {و ذلیل‌ترین افراد} هستند.

● قاعده‌ی ﴿۲﴾: در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کران {از شنیدن حق} و لالان {از گفتن حق} که {در کلام حق} نمی‌اندیشند، بدترین جنبندگان در نزد خدای تعالی هستند.

● قاعده‌ی ﴿۲﴾: در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ زیان‌کارترین مردم از لحاظ عمل، کسانی هستند که تلاش و سعیشان در {راه رسیدن به لذت‌های زودگذر} دنیا صرف شده و بر این اعتقادند که کار نیکو {و درست} را انجام می‌دهند.

● قاعده‌ی ﴿۲﴾: در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ گمراه‌ترین مردم کسی است که به جای خدای تعالی، معبودانی را بخواند که تا روز قیامت هم پاسخش را نخواهند داد.

● قاعده‌ی ﴿۲﴾: در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کافران، بدترین جنبندگان در نزد خدای تعالی هستند.

● قاعده‌ی ﴿۲﴾: در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ منافقین در پایین‌ترین طبقه از آتش جهنم هستند.

● قاعده‌ی ﴿۲﴾: در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسی که به روزی خداداده راضی باشد، از بی‌نیازترین مردم خواهد بود.

● قاعده‌ی ﴿۲﴾: در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ یکی از سخت‌ترین وظایف هر منهجی [که بسیاری از امت اسلام، طاقت آن را ندارند]، مساوات^۱ مالی با برادران ایمانی است.

● قاعده‌ی ﴿۲﴾: در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ بدترین اهل بازار،

کسانی هستند که {بر اثر حرص زیاد،} قبل از دیگران، داخل و بعد از دیگران از آن خارج می‌شوند.

● قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ سلطان جائر {پادشاه ستمگر، رئیس ظالم، در عالم آخرت} به سخت‌ترین عذاب‌ها گرفتار خواهد بود.

● قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس علیه مسلمانی و {حتی} غیر مسلمانی گواهی دروغین دهد، زبانش در روز قیامت، قفل می‌شود و با منافقین، در پایین‌ترین درک جهنم خواهد بود.

● قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ انس گیرنده‌ترین پرنده به منزل، کبوتر است.

● قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ بدترین آب روی زمین، آبی است که در بَرهوت ❁ قرار دارد.

☑️ خصی:

● قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ ازدواج با خصی ❁ اگر زن از خصی بودنش آگاه باشد، {و رضایت بدهد} صحیح است.

● قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ زنی که از مردی خصی ❁ طلاق بگیرد، عده‌ی طلاق {دارد}.

● قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ ذبیحه‌ی ❁ کودک نابالغ، زن، خصی ❁، و نابینا - اگر همه‌ی شرایط ذبح شرعی را مراعات کنند - [در صورتی که مردی نباشد تا ذبح کند] پاک و حلال است.

☑️ شهرها:

● قاعده‌ی ❁ (۲) ۳۷۲۳: در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ مصر، سرزمین

مرگ {و میر} است و کوتاهی عمر برای {کسی که زیاد در} آن {درنگ کند،} مقدر شده است.

✓ **عمر:**

• قاعده‌ی ۳۷۲۴ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسی که دلش را به آنچه از دستش رفته مشغول کند، از آماده شدن برای آنچه هنوز نیامده، بازخواهد ماند.

• قاعده‌ی ۳۷۲۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ فرصت‌ها مانند ابرها می‌گذرند.

• قاعده‌ی ۳۷۲۶ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ تباه کردن فرصت‌ها، موجب اندوه است.

• قاعده‌ی ۳۷۲۷ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ زندگی دنیا {اگر در رسیدن به کمال و سعادت مصرف نشود} جز سرگرمی و بازی نیست.

• قاعده‌ی ۳۷۲۸ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ چون انسان به چهل سالگی {قمری} برسد، خدای (عزّ و جلّ) به دو فرشته‌ی نویسنده‌ی اعمالش وحی می‌نماید که کم و زیاد و کوچک و بزرگ اعمالش را {با دقت و سخت‌گیری} ثبت کنند.

• قاعده‌ی ﴿﴾ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ روزهای زیارت حضرت سیدالشهداء (علیه‌السلام) جزء عمر زائرین محسوب نمی‌شود.

✓ **فرشته:**

• قاعده‌ی ۳۷۲۹ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ دو فرشته‌ی {رقیب و عتید} همواره از راست و چپ، همراه انسان هستند تا همه‌ی کارها و گفته‌هایش را ثبت و ضبط نمایند.

- قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ مدفوع کردن در زیر درختان میوه‌دار، موجب آزار فرشته‌ی نگهبان درخت می‌شود.
- قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ حضور زن حائض در وقت تلقین دادن مُرده، موجب آزار فرشتگان {حاضر در صحنه} می‌شود.
- قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ حضور مرد یا زن جُنُب در وقت تلقین دادن مُرده، موجب آزار فرشتگان {حاضر در صحنه} می‌شود.
- قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که در وقت دیدن جنازه‌ی در حال تشییع، دعای مخصوص ❁ بخواند، فرشتگان آسمان، از روی ترحم بر این صدا، به گریه در می‌آیند.
- قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسانی که به آخرت ایمان ندارند، فرشتگان را به نام‌های زنانه نامگذاری می‌کنند.

✓ موجبات آمرزش:

- قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ گریه کردن بر حضرت سیدالشهداء (علیه‌السلام) {اشتقاق قلبی گریه‌کننده به ارتکاب} گناهان بزرگ {پا تبعات و عذاب‌های دنیوی و اخروی آن} را از بین می‌برد.
- قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که بعد از نماز صبح تا طلوع آفتاب در محل نمازش بنشیند و ذکر خدا بگوید {و تلاوت قرآن کند}، پاداش حج‌گزار دارد و گناهایش بخشیده می‌شود.
- قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که بعد از نمازهای واجبش سی بار «سُبْحَانَ اللَّهِ» بگوید، اثری از گناهان بر بدنش باقی نمی‌ماند.

● قاعده‌ی ﴿۲﴾: در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که بعد از نمازهای واجبش دوازده مرتبه سوره‌ی توحید و دعای مخصوص * بخواند، در حالی از دنیا بیرون خواهد رفت که پاک از گناهان باشد مانند طلای ناب که از هرگونه ناخالصی‌ای پاک است و هیچ کس {در قیامت} از او طلب مظلّمه‌ای نخواهد کرد.

● قاعده‌ی ﴿۲﴾: در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که در دو رکعت اول نماز شب، در هر رکعت بعد از حمد، سی مرتبه سوره‌ی توحید بخواند، اگر بین او بین خدای تعالی گناهی باقی مانده باشد، بخشیده می‌شود.

● قاعده‌ی ﴿۲﴾: در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خواندن نماز شب، موجب آمرزیده شدن گناهان روز می‌گردد.

● قاعده‌ی ﴿۲﴾: در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که چهار رکعت نماز {به دو سلام} بخواند که در هر رکعت، بعد از حمد، پنجاه مرتبه سوره‌ی توحید بگوید، تمام گناهانش {غیر از حقوق ضایع شده‌ی مردم} بخشیده می‌شود.

● قاعده‌ی ﴿۲﴾: در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که نماز جعفر طیار (رضوان الله علیه) بخواند اگر به اندازه‌ی ریگ بیابان و کف دریا، گناه داشته باشد، خدای متعال آن را می‌بخشد.

● قاعده‌ی ﴿۲﴾: در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خواندن نماز جعفر طیار (رضوان الله علیه) در هر هفته یا هر ماه، موجب بخشیده شدن گناهان بین آن‌ها می‌شود.

● قاعده‌ی ﴿۲﴾: در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که عصر

پنجشنبه، مسجدی {که نماز جمعه در آن برگزار می‌شود} را جارو کند،
{گناهان و خطاهایش} آمرزیده می‌شود.

● قاعده‌ی ❀ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ پرداخت خمس مال،
مایه‌ی آمرزیده شدن گناهان است.

● قاعده‌ی ❀ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ گفتن ذکر شریف «لَا
إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ» با صدای بلند، موجب ریختن گناهان [مانند برگ‌ریزان درختان در
خزان] می‌شود.

● قاعده‌ی ❀ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس بعد از گفتن
تسبیح حضرت زهرا (سلام‌الله‌علیها) استغفار کند، گناهانش بخشیده می-
شود.

● قاعده‌ی ❀ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که {بلا
فاصله} بعد از نمازهای واجب [و قبل از این که پاهایش را حرکت دهد]،
تسبیح حضرت زهرا (سلام‌الله‌علیها) بگوید، گناهانش آمرزیده می‌شود.
● قاعده‌ی ❀ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که بعد از
تسبیح حضرت زهرا (سلام‌الله‌علیها) یک مرتبه «لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ» بگوید،
گناهانش بخشیده می‌شود.

● قاعده‌ی ❀ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که چهار
رکعت [دو رکعتی] بخواند [در هر رکعت بعد از سوره‌ی حمد، پنجاه مرتبه
سوره‌ی توحید] گناهانش آمرزیده می‌شود.

● قاعده‌ی ❀ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که در وقت
پوشیدن لباس جدید، دعای مخصوص ❀ بخواند، گناهانش بخشیده می‌شود.
● قاعده‌ی ❀ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که سوره‌ی

قدر را در نماز واجبش بخواند، ندا کننده‌ای {در ملکوت عالم} ندا می‌دهد: «ای بنده‌ی خدا، آنچه {از گناهان که انجام داده‌ای در} گذشته را خدای تعالی آمرزید».

● قاعده‌ی ﴿۲﴾: در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که سوره‌ی توحید و کافرون را در نماز واجبش بخواند، خدای تعالی او و پدر و مادر و فرزندان‌ش را می‌آمرزد و اگر از شقاوت‌مندان باشد، از دیوان شقاوت‌مندان، پاک و در دیوان سعادت‌مندان نوشته خواهد شد، خوش‌بخت زندگی خواهد کرد، شهید خواهد مُرد و شهید برانگیخته خواهد شد.

● قاعده‌ی ﴿۲﴾: در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که هر شب سوره‌ی غافر (مؤمن) را تلاوت کند، خدای تعالی گناهان گذشته و آینده‌اش را می‌بخشد و آخرت را بهتر از دنیا برایش خواهد ساخت.

● قاعده‌ی ﴿۲﴾: در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که یکصد مرتبه سوره‌ی توحید را {در یک جلسه} بخواند، گناهان بیست و پنج سالش [غیر از گناهان مربوط به خون و مال مردم،] بخشیده می‌شود.

● قاعده‌ی ﴿۲﴾: در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که یک‌ششم از شبی را با تلاوت قرآن در حال نماز سر کند، از اوّابین ﴿نوشته می‌شود و گناهان گذشته و آینده‌اش بخشیده می‌گردد.

● قاعده‌ی ﴿۲﴾: در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که یک شب کامل را با تلاوت قرآن در حال نماز سر کند، کمترین ثوابش خارج شدن از گناهان مانند روز تولد است؛ برایش به عدد تمام آفریده‌ها، حسنه و درجه است؛ نور در قبرش ثابت می‌شود؛ {محبت} گناه و حسد از قلبش برکنده می‌گردد؛ از عذاب قبر ایمن می‌شود؛ براءت {آزادی} از آتش جهنم می‌یابد،

در زمره‌ی ایمان {از عذاب‌ها و سختی‌ها} برانگیخته {و محشور} می‌شود و به دستور خدای تعالی در فردوس {برین} ساکن می‌گردد.

● قاعده‌ی ﴿۲﴾: در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ صلوات فرستادن [همچنان که آب، آتش را خاموش می‌کند] گناهان را از بین می‌برد.

● قاعده‌ی ﴿۲﴾: در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهجی که حج بگذارد به خاطر رضای خدا {و رسیدن به پاداش‌های بسیاری که دارد} نه به خاطر ریا {و خوش آمدن مردم و تفاخر به حاجی شدن}، البته {تمام} گناهانش آمرزیده می‌شود.

● قاعده‌ی ﴿۲﴾: در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ دل در آرزوی {طواف و نگاه به} کعبه داشتن، موجب آمرزش گناهان می‌شود.

● قاعده‌ی ﴿۲﴾: در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهجی که در وقت خوابیدن شب، سه بار دعای مخصوص* را بخواند، از گناهانش خارج می‌شود مانند روزی که از مادر متولد شده است.

● قاعده‌ی ﴿۲﴾: در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهجی که وقتی دست به سوی لقمه‌ای غذا دراز می‌کند، بگوید: «بِسْمِ اللَّهِ وَ الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ»، خدای (عزّ و جلّ) قبل از این که لقمه به دهانش برسد، گناهانش را می‌آمرزد.

● قاعده‌ی ﴿۲﴾: در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهجی که خانواده‌اش را برای غذا خوردن جمع کند و در اول غذا «بِسْمِ اللَّهِ» و در آخر غذا «الْحَمْدُ لِلَّهِ» بگوید، با جمع شدن سفره، گناهان خود و خانواده‌اش بخشیده می‌شود.

● قاعده‌ی ﴿۲﴾: در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهجی که

{خوراکی‌های مختصر مانند} تکه‌ای نان یا دانه‌ای خرما که در راه افتاده است را {به خاطر احترام به نعمت‌های خداوند، بردارد و} بخورد، گناهانش بخشیده شده و بهشت بر او واجب می‌شود.

● قاعده‌ی ﴿۲﴾: در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ اطعام ﴿۱﴾ موجب آمرزش گناهان می‌شود.

● قاعده‌ی ﴿۲﴾: در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس سه مسلمان را طعام دهد، گناهانش آمرزیده می‌شود.

● قاعده‌ی ﴿۲﴾: در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ زیر تابوت {مؤمن} رفتن، {برای حمل جنازه‌اش}، موجب آمرزش گناهان {کسی می‌شود که زیر تابوت رفته} است.

● قاعده‌ی ﴿۲﴾: در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ اولین هدیه‌ای که در قبر به اصحاب منهج فردوسیان داده می‌شود، این است که تشییع‌کنندگان جنازه‌شان آمرزیده می‌شوند.

● قاعده‌ی ﴿۲﴾: در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس جنازه‌ی {منه‌جی} ای را از چهار سو حمل کند، خدای تعالی چهل گناه کبیره‌اش را می‌آمرزد.

● قاعده‌ی ﴿۲﴾: در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منه‌جی که چهار جانب تابوت منه‌جی‌ای را حمل کند، از گناهانش خارج می‌شود.

● قاعده‌ی ﴿۲﴾: در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منه‌جی که در حال بازگشت از نماز جمعه، یک بار سوره‌ی حمد، هفت بار سوره‌های توحید، فلق، ناس، {و یک بار} آیه‌ی الکرسی، آیه‌ی سُخره، آیه‌ی ۱۲۸ و ۱۲۹ سوره‌ی توبه را بخواند، کفاره‌ی {گناهان و خطاهای} ما بین جمعه تا جمعه‌اش خواهد بود.

● قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهجی که در تمام ماه رجب، ده هزار مرتبه سوره‌ی توحید بخواند، از گناهانش خارج می‌شود مانند روزی که از مادر متولد شده است و هفتاد فرشته او را به بهشت، بشارت می‌دهند.

✓ موجبات استجاب دعا:

● قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ مراعات نکردن قوانین مراحل یک تا چهار در فاصله‌ی دعا تا استجاب، موجب محروم شدن از استجاب است.

● قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر گاه امر به معروف و نهی از منکر {در جامعه‌ای} فراموش شود، خداوند متعال، بدان را {بر آن جامعه} مسلط می‌کند به گونه‌ای که هر چه خوبانشان دعا کنند، مستجاب نگردد.

● قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهجی که جنازه‌ی منهجی‌ای را تشییع کند، چهار شفاعت در روز قیامت خواهد داشت و هر چه برای او دعا کند، در حق خودش نیز مستجاب خواهد شد.

● قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهجی که در روز بیست و هفتم رجب، دوازده رکعت نماز مخصوص ❁ بخواند، هر حاجت مشروعی که داشته باشد، مستجاب می‌شود.

● قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهجی که در شب نیمه‌ی شعبان دعا کند، مستجاب است؛ هر چه بخواهد، عطا می‌شود؛ استغفار کند، آمرزیده می‌شود؛ توبه کند، پذیرفته می‌گردد.

● قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهجی که در شب

نیمه‌ی شعبان، بعد از نماز عشاء، دو رکعت نماز مخصوص * بخواند، خداوند متعال حوائجش را [هر چند به اندازه‌ی قطرات باران باشد،] برآورده می‌سازد.

• قاعده‌ی ﴿۲﴾: در منهاج فردوسیان اعتقاد دارند؛ دعا بعد از نمازهای واجب [بویژه صبح، ظهر و مغرب]، مستجاب است.

• قاعده‌ی ﴿۲﴾: در منهاج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که بعد از هر نماز واجب [قبل از این که پایش را تکان دهد،] چهل مرتبه تسبیحات اربعه بگوید، سپس دعا کند، دعایش مستجاب می‌شود.

• قاعده‌ی ﴿۲﴾: در منهاج فردوسیان اعتقاد دارند؛ مسجد کوفه آن قدر پُر برکت است و در برآورده شدن حاجت‌ها نقش دارد که اگر مردم می‌دانستند، از سراسر زمین - ولو با خزیدن بر برف - خود را به آن می‌رساندند.

• قاعده‌ی ﴿۲﴾: در منهاج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس در مسجد کوفه دو رکعت نماز [در هر رکعت حمد، فلق، ناس، توحید، کافرون، نصر، قدر، اعلی و بعد از نماز، تسبیح حضرت زهرا (سلام‌الله‌علیها)] بخواند و دعا کند، دعایش مستجاب می‌شود.

• قاعده‌ی ﴿۲﴾: در منهاج فردوسیان اعتقاد دارند؛ دعای روزه‌دار [خصوصاً] در وقت افطار، مستجاب است.

• قاعده‌ی ﴿۲﴾: در منهاج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که دعایش را با جمله‌ی «مَا شَاءَ اللَّهُ لَا حَوْلَ وَلَا قُوَّةَ إِلَّا بِاللَّهِ» به پایان برد، دعایش مستجاب می‌گردد.

• قاعده‌ی ﴿۲﴾: در منهاج فردوسیان اعتقاد دارند؛ دعای عمره‌گزار وقتی

بر می‌گردد، مستجاب است.

● قاعده‌ی ﴿۲﴾: در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ دعا در بین رکن یمانی ﴿۱﴾ و حجر الاسود ﴿۲﴾، مستجاب است.

● قاعده‌ی ﴿۲﴾: در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ دعای حاجی و عمره- گزار از وقتی بر می‌گردد تا زمانی که گناه نکرده، مستجاب است.

● قاعده‌ی ﴿۲﴾: در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ دعای اصحاب منهج فردوسیان در حال مریضی مستجاب است.

● قاعده‌ی ﴿۲﴾: در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسی که جز رضایت به قضای الهی در قلبش نباشد، دعایش مستجاب است.

● قاعده‌ی ﴿۲﴾: در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هرگاه چهار نفر از اصحاب منهج فردوسیان در منزل یکی‌شان گرد هم آیند و دعا کنند، دعایشان مستجاب است.

● قاعده‌ی ﴿۲﴾: در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ دعای اصحاب منهج فردوسیان درباره‌ی مؤمنی که با آنان مواسات ﴿۱﴾ مالی کند، مستجاب است.

● قاعده‌ی ﴿۲﴾: در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ در روز جمعه، لحظه‌ای که نصف خورشید غروب می‌کند، دعا مستجاب است.

● قاعده‌ی ﴿۲﴾: در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که روزی از ماه رجب را روزه بگیرد، در وقت افطار، ده دعای مستجاب دارد.

☑ موجبات فقر و نادار شدن:

● قاعده‌ی ﴿۲﴾: در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خوردن در حال جنابت، فقر می‌آورد.

● قاعده‌ی ﴿۲﴾: در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسی که اجیر ﴿۱﴾

دیگری شود، روزی را بر خودش محدود کرده است.

● قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسی‌ان اعتقاد دارند؛ باقی گذاشتنِ تار عنکبوت در خانه، موجب فقر می‌شود.

● قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسی‌ان اعتقاد دارند؛ ایستاده شانه زدن، فقر می‌آورد.

● قاعده‌ی ❁ (۲): در منهج فردوسی‌ان اعتقاد دارند؛ کسی که ایستاده شانه بزند، گرفتار قرض و بدهکاری می‌شود.

خاتمه

مجموعه‌ی قواعد نظری منهاج فردوسیان را با دعایی از حضرت مولانا امیر المؤمنین علی (علیه‌السلام) به پایان می‌بریم و ملتسانه عرض می‌کنیم:

«اللَّهُمَّ اغْفِرْ لَنَا وَلِلْمُؤْمِنِينَ وَالْمُؤْمِنَاتِ الْأَحْيَاءِ مِنْهُمْ وَالْأَمْوَاتِ الَّذِينَ تَوَفَّيْتَهُمْ عَلَى دِينِكَ وَمِلَّةِ نَبِيِّكَ (صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ). اللَّهُمَّ تَقَبَّلْ حَسَنَاتِهِمْ وَتَجَاوَزْ عَنْ سَيِّئَاتِهِمْ وَأَدْخِلْ عَلَيْهِمُ الرَّحْمَةَ وَالْمَغْفِرَةَ وَالرِّضْوَانَ وَاغْفِرْ لِلْأَحْيَاءِ مِنَ الْمُؤْمِنِينَ وَالْمُؤْمِنَاتِ الَّذِينَ وَحَدُّوكَ وَصَدَّقُوا رَسُولَكَ وَتَمَسَّكَوا بِدِينِكَ وَعَمِلُوا بِفَرَائِضِكَ وَاقْتَدُوا بِنَبِيِّكَ وَسَنُّوا سُنَّتَكَ وَأَحْلُوا حَلَالَكَ وَحَرَّمُوا حَرَامَكَ وَخَافُوا عِقَابَكَ وَرَجَوْا ثَوَابَكَ وَالْوَالِئَاتِ أَوْلِيَاءَكَ وَعَادُوا أَعْدَاءَكَ. اللَّهُمَّ أَقْبَلْ حَسَنَاتِهِمْ وَتَجَاوَزْ عَنْ سَيِّئَاتِهِمْ وَأَدْخِلْهُمْ بِرَحْمَتِكَ فِي عِبَادِكَ الصَّالِحِينَ»

إِلَهَ الْحَقِّ آمِينَ»

ترجمه: خدایا ما و مؤمنین و مؤمنات، زنده و مرده‌شان را بیامرز؛ آنان را که بر دینت و آئین پیامبرت میراندی. خدایا نیکی‌هایشان را قبول کن و از بدی‌هایشان درگذر و بر آنان رحمت و آمرزش و رضایت داخل نما و مؤمنین و مؤمنات زنده‌ای که تو را یگانه دانستند و فرستاده‌ات را تصدیق کردند و به دینت چنگ زدند و به فرائضت عمل کردند و به پیامبرت اقتدا نمودند و سنت‌هایت را به جا آوردند و حلالت را حلال شمردند و حرامت را حرام شمردند و از کیفیت ترسیدند و به ثوابت امید بستند و دوستانت را دوست

داشتند و دشمنان را دشمن داشتند، بیامرز. خدایا نیکی‌هایشان را بپذیر و از بدی‌هایشان درگذر و به رحمتت در بندگان نیکوکاران داخلشان ساز. خدای راستین، چنین باد. و عرض می‌کنیم:

اللَّهُمَّ أْبْلِغِ الْمِنهَاجِ الْفِرْدَوْسِيْنَ ذِرْوَتَهُ وَأَنْبِئْتَهُ نَبَاتاً حَسَناً وَبَيِّرْهُ لَنَا وَبَيِّرْنَا لَهُ
وَاعْتِنَّا عَلَيْهِ وَسَلِّمْنَا فِيهِ وَسَلِّمْنَا مِنْهُ وَسَلِّمْنَا لَنَا وَتَسَلَّمْنَا مِنْهَا وَأَذِقْنَا حَلَاوَتَهُ وَ
أَوْزَعْنَا شُكْرَهُ. اللَّهُمَّ مَا أَنْكَرْنَا مِنَ الْحَقِّ فَعَرِّفْنَاهُ وَمَا قَصَرْنَا عَنْهُ فَبَلِّغْنَاهُ وَ
اجْعَلْهُ لَنَا ذُخْراً وَشَرْفاً وَكَرَامَةً وَمَزِيداً وَاجْعَلْهُ لَنَا وَلِلْعَالَمِينَ مُبَارَكاً إِلَى يَوْمِ
الْقِيَامَةِ.

اللَّهُمَّ أَنْزِعْ بِهِ مَا فِي قُلُوبِنَا مِنْ حَسَدٍ أَوْ غِلٍّ أَوْ غِيْشٍ أَوْ فِسْقٍ أَوْ فِرْجٍ أَوْ مَرَجٍ أَوْ بَطْرٍ
أَوْ أَشْرٍ أَوْ خِيَلَاءٍ أَوْ شَكٍّ أَوْ نِفَاقٍ أَوْ شِقَاقٍ أَوْ عَقْلَةٍ أَوْ قَطِيعَةٍ أَوْ جَفَاءٍ وَارْزُقْنَا بِهِ
سَلَامَةَ الصَّدْرِ وَالسَّكِينَةَ إِلَى مَا تُحِبُّ وَتَرْضَى.

اللَّهُمَّ اسْتَقِ إِلَى اللَّهِ مِنْ خَلْقِكَ الْمُشْتَاقِينَ إِلَيْكَ الرَّاعِبِينَ فِي الدَّرَجَاتِ الْعَالِيَةِ
بِالْيَمَنِ وَالْيُسْرِ وَالْخَيْرِ وَالْبِرْكََةِ وَالْعَافِيَةِ إِنَّكَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ. اللَّهُمَّ
اجْعَلْنَا مِنْهَاجِيْنَ أَحِينَا مِنْهَاجِيّاً وَأَمْتَنَا مِنْهَاجِيّاً وَأَسْكِنْنَا الْفِرْدَوْسَ الْأَعْلَى
مَعَ نَبِيِّكَ مُحَمَّدٍ وَآلِهِ الطَّيِّبِينَ الطَّاهِرِينَ (عَلَيْهِمْ صَلَوَاتُكَ أَجْمَعِينَ)

اللَّهُمَّ اغْفِرْ لَنَا وَلِوَالِدِينَا وَاجْمَعْنَا مَعَ أَصْحَابِ الْمِنهَاجِ الْفِرْدَوْسِيْنَ فِي الْفِرْدَوْسِ
الْأَعْلَى بِحَضْرَةِ سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَآلِهِ الطَّيِّبِينَ الطَّاهِرِينَ الْأَبْرَارِ الْأَخْيَارِ (صَلَوَاتُكَ
عَلَيْهِمْ أَجْمَعِينَ) إِمَّا بِأَعْمَالِنَا وَإِمَّا بِفَضْلِكَ عَلَيْنَا. إِنَّكَ سَمِيعُ الدُّعَاءِ وَنِعْمَ
الْمُجِيبُ.

اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِ مُحَمَّدٍ وَأَحِينَا عَلَى سُنَّتِهِ وَتَوَفَّنَا عَلَى مِلَّتِهِ وَخُذْ

بِنَا مِنْهَا جَهْدٌ وَأَسْأَلُكَ بِنَا سَبِيلَهُ ۖ وَاجْعَلْنَا مِنْ أَهْلِ طَاعَتِهِ ۖ وَاحْشُرْنَا فِي زُمْرَتِهِ ۖ
وَأُورِدْنَا حَوْضَهُ ۖ وَاسْقِنَا بِكَاسِهِ.

اللَّهُمَّ إِيْمَانًا بِكَ وَتَّصَدِيقًا بِوَعْدِكَ ۖ حَتَّى أَكُونَ عَلَى النَّهْجِ الَّذِي تَرْضَاهُ ۖ وَ
الطَّرِيقِ الَّذِي تُحِبُّهُ ۖ فَإِنَّكَ عُنْدِي عِنْدَ شِدَّتِي وَوَلِيٌّ بِنِعْمَتِي.

اللَّهُمَّ افْتَحْ لَنَا بَطَاعَتِكَ ۖ وَاخْتِمْ لَنَا بِرِضْوَانِكَ ۖ وَأَعِزَّنَا مِنَ الشَّيْطَانِ الرَّجِيمِ ۖ
إِنَّكَ ذُو رَحْمَةٍ وَاسِعَةٍ وَفَضْلٍ كَرِيمٍ.

ترجمه: خدایا منهج فردوسیان را به بلندترین نقطه‌اش برسان و آن را به
نیکی‌ی برویان و بر ما آسان ساز و ما را برای آن فراهم نما و بر اعتقاد به
قواعد و مراعات قوانین { آن، یاری رسان و ما را در آن به سلامت بدار و از
{ ضررهای احتمالی‌اش { سلامتی‌مان ده و تسلیم ما بگردانش و از { تصرفات
و ذوقیات { ما سالمش نگه‌دار و شیرینی‌اش را به ما بچشان و سپاسگزار آن،
قرارمان بده. خدایا آنچه از حق که نشناختیم را به ما بشناسان و به آنچه
نرسیدیم، برسانمان. و برای ما ذخیره و شرافت و کرامت و مایه‌ی فزونی
قرارش بده و برای ما و جهانیان، تا روز رستاخیز، مبارکش بفرما.

خدایا به { واسطه‌ی اعتقاد به قواعد آن و مراعات قوانین { آن، آنچه
{ ناخالصی { در دل‌های ماست از حسد یا فریبکاری یا غش یا نادرستی یا
سرخوشی یا غفلت یا سرکشی یا بدکاری یا تکبر یا تردید یا دورویی یا
دوسویی یا غفلت یا بریدن یا جفاکاری را برطرف نما و به واسطه‌ی آن،
سلامتی سینه و آرامش یافتن به آنچه دوست داری و راضی هستی،
روزی‌مان فرما.

خدایا آفریدگانی که مشتاق تو هستند و در رسیدن به درجات عالی‌ه، رغبت
دارند را به میمنت و آسانی و خیر و برکت و عافیت، مشتاق آن بفرما که تو بر

هر چیزی توانایی. خدایا ما را منهای قرار بده. منهای، زنده بدار و منهای، بمیران و در فردوس برین با پیامبرت حضرت محمد و خاندان پاک و پاکیزه‌اش (که درود تو بر آنان باد) ساکن نما. خدایا ما و پدر و مادرمان را بیمارز و ما را با اصحاب منهج فردوسیان در فردوس برین در حضور آقایمان محمد و خاندان پاک و پاکیزه‌اش (که درود تو بر آنان باد) که نیکوکاران و نیکان هستند، جمع بفرما. چه به سبب کارهای ما و چه به فضل، که تو شنونده‌ی خواسته‌ها و بهترین برآورنده‌ی حاجت‌ها هستی.

خدایا بر محمد و آل محمد درود بفرست و ما را بر سنتش زنده بدار و بر آئینش بمیران و ما را بر راه روشنش سیر بده و ما را از اهل اطاعتش قرار بده و ما را در زمره‌اش محشور فرما و ما را بر حوضش وارد نما و از پیمان‌های بنوشان. خدایا ایمانی به خودت و راستی وعده‌های عنایت‌کن تا بر راه روشنی که راضی هستی و بر راهی که دوست داری، باشم که تو یاور من در سختی‌ها و نعمت‌دهنده‌ام هستی. خدایا با طاعت بر ما آغاز کن و به رضوانت بر ما پایان ده و ما را از شیطان رانده‌شده، پناه ده که تو دارای رحمت واسع و فضل کریم هستی.

اللَّهُمَّ تَقَبَّلْ مِنَّا هَذَا الْقَلِيلَ بِفَضْلِكَ الْعَظِيمِ وَأَنْتَ نَبَاتًا حَسَنًا

خدایا، این تلاش اندک را از ما به فضل عظیمت بپذیر و به نیکویی‌اش برویان.

آمین یا رب العالمین

تَمَّتْ بِعَوْنِ اللَّهِ تَعَالَى

ضمائم:

از مزایای این نسخه، داشتن دو ضمیمه‌ی پر سود است که عبارتند از «توضیح قواعد ستاره‌دار» و «لغتنامه».

توضیح قواعد ستاره‌دار:

• قاعده‌ی ۲۷۲ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ عبادت‌های انسان‌های با ایمان در صورتی موجب کمال و سعادتشان می‌شود که به چند انگیزه‌ی خاص * انجام گیرد.

توضیح: عبادت‌ها (چه انجام دادنی‌ها و چه ترک کردنی‌ها) باید به یکی از این اهداف انجام شود:

- رهایی یافتن از جهنم و عذاب‌های آن (که مظهر قهر و غضب خدای متعال است)؛

- رهایی یافتن از اضطراب و ناخوشی روز قیامت؛

- رسیدن به بهشت و نعمت‌های آن (که مظهر رضای خدای بزرگ است)؛

- طلب خشنودی خداوند؛

- شکرگزاری در برابر نعمت‌های الهی؛

- لقای حق تعالی.

پس به هر یک از این نیت‌ها که عبادتی صورت گیرد، صحیح و سعادت‌آفرین است و منهجی می‌تواند متناسب با حالش به یکی از آنها توجه کند. ولی هیچگونه هدف و نیت دیگری برای عبادت کردن، مقبول و

صحیح نیست. اهدافی همچون:

- دستیابی به قدرت‌های خارق العاده برای ظهور دادن کرامت (مثل مستجاب الدعوه شدن و طی الارض و خواندن ضمائر)،
- رسیدن به مکاشفات و مشاهدات روحی،
- رسیدن به آرامش روحی (ریلکسیشن مذهبی)،
- به دست آوردن سلامت جسمانی (نقش روزه در درمان بیماریها - تلاوت قرآن برای زیاد شدن حافظه و نور چشم - ترک مشروبات الکلی برای سلامتی)،
- تقویت اراده (جهت اموری مثل تسخیر جن و ارتباط با ارواح و شفای بیمارها)،
- مشهور شدن به عبادت،
- کسب مال از طریق عبادت (مثل به دست آوردن موقوفه‌ی عباد)،
- کسب آبرو و جایگاه اجتماعی (در جامعه‌ی مذهبی)،
- دل به دست آوردن و خوش آمد مخلوق (نماز می‌خواند چون پدرش دوست دارد بچه‌ی مذهبی داشته باشد)،
- به دست آوردن موفقیت‌های علمی (نماز شب خواندن برای قبولی در کنکور) و...

● قاعده‌ی ۳۰۲ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که نماز توصیه شده* را سالی یک بار بخواند از محسنین {نیکوکاران} خواهد بود؛ اگر در هر ماه یک بار بخواند از موقنین {اهل یقین} خواهد بود؛ اگر در هر هفته یک بار بخواند از مخلصین {پاک شده‌ها} خواهد بود و اگر هر شب بخواند، همنشین استاد اعظم (صلی الله علیه و آله و سلم) در بهشت خواهد بود و ثوابش

را کسی جز خدای تعالی نمی‌داند.

توضیح: بین نماز مغرب و عشاء، دو رکعت بخواند در رکعت اول بعد از حمد، سیزده مرتبه سوره‌ی زلزله و در رکعت دوم بعد از حمد، پانزده مرتبه سوره‌ی توحید بخواند.

● قاعده‌ی ۳۰۹ (۲): در منهج فردوسی‌ان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که نمازهای واجبش را با دعای مخصوص * آغاز کند و پایان دهد، {در هر دو دنیا} با محمد و آل محمد (علیه‌وعلیهم‌السلام) خواهد بود.

توضیح: دعا این است: «اللَّهُمَّ إِنِّي أَتَوَجَّهُ إِلَيْكَ بِمُحَمَّدٍ وَ آلِ مُحَمَّدٍ وَ أَقَدَّمُهُمْ بَيْنَ يَدَي صَلَاتِي وَ أَتَقَرَّبُ بِهِمْ إِلَيْكَ فَاجْعَلْنِي بِهِمْ وَ جِبْهًا فِي الدُّنْيَا وَ الْآخِرَةِ وَ مِنَ الْمُقَرَّبِينَ مَنْنْتَ عَلَيَّ بِمَعْرِفَتِهِمْ فَاخْتِم لِي بِطَاعَتِهِمْ وَ مَعْرِفَتِهِمْ وَ وَلَايَتِهِمْ فَإِنَّهَا السَّعَادَةُ. اخْتِم لِي بِهَا فَإِنَّكَ عَلَيَّ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ» و بعد از نماز بگوید: «اللَّهُمَّ اجْعَلْنِي مَعَ مُحَمَّدٍ وَ آلِ مُحَمَّدٍ فِي كُلِّ عَافِيَةٍ وَ بَلَاءٍ وَ اجْعَلْنِي مَعَ مُحَمَّدٍ وَ آلِ مُحَمَّدٍ فِي كُلِّ مَتْوَى وَ مُنْقَلَبٍ. اللَّهُمَّ اجْعَلْ مَحْيَايَ مَحْيَاهُمْ وَ مَمَاتِي مَمَاتِهِمْ وَ اجْعَلْنِي مَعَهُمْ فِي الْمَوَاطِنِ كُلِّهَا وَ لَا تَفَرِّقْ بَيْنِي وَ بَيْنَهُمْ أَبَدًا إِنَّكَ عَلَيَّ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ».

● قاعده‌ی ۳۹۶ (۲): در منهج فردوسی‌ان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که بعد از نمازهای واجبش دعای مخصوص * بخواند، در روز قیامت، هشت در بهشت به رویش گشوده خواهد شد تا از هر کدام بخواهد وارد شود.

توضیح: بگوید: «اللَّهُمَّ اهْدِنِي مِنْ عِنْدِكَ وَ أَفْضْ عَلَيَّ مِنْ فَضْلِكَ وَ انْشُرْ عَلَيَّ مِنْ رَحْمَتِكَ وَ أَنْزِلْ عَلَيَّ مِنْ بَرَكَاتِكَ؛ خدایا مرا از نزد خود هدایت کن و از فضل خود بر من بریز و از رحمت خود بر من بگستران و از برکات خود بر من فرود آور.»

● قاعده‌ی ۳۹۷ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که بعد از هر نماز، سه مرتبه «اللَّهُ اکبر» بگوید، سپس تهلیل خاص* را بخواند، شکر الهی بر تقویت اسلام و سربازان اسلام را ادا کرده است.

توضیح: بگوید: «لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ، وَحْدَهُ وَحْدَهُ، أَنْجَزَ وَعَدَهُ وَ نَصَرَ عَبْدَهُ وَ أَعَزَّ جُنْدَهُ وَ غَلَبَ الْأَحْزَابَ وَحْدَهُ، فَلَهُ الْمُلْكُ وَ لَهُ الْحَمْدُ، يُحْيِي وَ يُمِيتُ وَ هُوَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ؛ خدایی جز خدای یگانه نیست. تنهایی، تنهایی وعده‌اش را عملی کرد و بنده‌اش را یاری نمود و سربازانش را عزت بخشید و به تنهایی بر گروه‌ها غلبه کرد، پس پادشاهی و ستایش برای اوست. زنده می‌کند و می‌میراند و می‌میراند و زنده می‌کند و او بر هر چیزی تواناست».

● قاعده‌ی ۴۰۱ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که بعد از نمازهای واجبش دوازده مرتبه سوره‌ی توحید و دعای مخصوص* بخواند، در حالی از دنیا بیرون خواهد رفت که پاک از گناهان باشد مانند طلای ناب که از هرگونه ناخالصی‌ای پاک است و هیچ کس {در قیامت} از او طلب مظلمه‌ای نخواهد کرد.

توضیح: بگوید: «اللَّهُمَّ إِنِّي أَسْأَلُكَ بِاسْمِكَ الْمَكْنُونِ الْمَخْزُونِ الطَّهْرِ الطَّاهِرِ الْمُبَارَكِ وَ أَسْأَلُكَ بِاسْمِكَ الْعَظِيمِ وَ سُلْطَانِكَ الْقَدِيمِ أَنْ تُصَلِّيَ عَلَيَّ مُحَمَّدٍ وَ آلِ مُحَمَّدٍ يَا وَاهِبَ الْعَطَايَا يَا مُطَلِّقَ الْأَسَارِي يَا فَكَاكَ الرَّقَابِ مِنَ النَّارِ أَسْأَلُكَ أَنْ تُصَلِّيَ عَلَيَّ مُحَمَّدٍ وَ آلِ مُحَمَّدٍ وَ أَنْ تُعْتِقَ رَقَبَتِي مِنَ النَّارِ وَ أَنْ تُخْرِجَنِي مِنَ الدُّنْيَا آمِنًا وَ تُدْخِلَنِي الْجَنَّةَ سَالِمًا وَ أَنْ تَجْعَلَ دُعَائِي أَوَّلَهُ فَلَاحًا وَ أَوْسَطَهُ نَجَاحًا وَ آخِرَهُ صَلَاحًا إِنَّكَ أَنْتَ عَلَّامُ الْغُيُوبِ».

● قاعده‌ی ۷۲۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس بعد از هر نماز واجب، کلمات مخصوص* را بگوید، خود، دارایی، فرزندان و خانه‌اش

{از هر بلایی} محافظت خواهد شد.

توضیح: بگوید: «أَجِيرُ نَفْسِي وَ مَالِي وَ وُلْدِي وَ أَهْلِي وَ ذَارِي وَ كُلَّ مَا هُوَ مِنِّي بِاللَّهِ الْوَاحِدِ الْأَحَدِ الصَّمَدِ، لَمْ يَلِدْ وَ لَمْ يُولَدْ، وَ لَمْ يَكُنْ لَهُ كُفُوًا أَحَدٌ وَ أُجِيرُ نَفْسِي وَ مَالِي وَ وُلْدِي وَ كُلَّ مَا هُوَ مِنِّي بِرَبِّ الْفَلَقِ مِنْ شَرِّ مَا خَلَقَ وَ مِنْ شَرِّ غَاسِقٍ إِذَا وَقَبَ وَ مِنْ شَرِّ النَّفَّاثَاتِ فِي الْعُقَدِ وَ مِنْ شَرِّ حَاسِدٍ إِذَا حَسَدَ وَ بِرَبِّ النَّاسِ، مَلِكِ النَّاسِ، إِلَهِ النَّاسِ، مِنْ شَرِّ الْوَسْوَاسِ الْخَنَّاسِ، الَّذِي يُوَسْوِسُ فِي صُدُورِ النَّاسِ، مِنَ الْجِنَّةِ وَ النَّاسِ؛ پناه می‌دهم خودم و ثروتم و فرزندانم و خانواده‌ام و خانه‌ام و هر آنچه از من است را به خدا یگانه‌ی بی‌همتای بی‌نیاز {که کسی را} نزاده و {از کسی} زاده نشده است و هیچ کس او را همتا نیست. و پناه می‌دهم خودم و ثروتم و فرزندانم و هر آنچه از من است را به پروردگار سپیده‌دم، از شرّ آنچه آفریده، و از شرّ تاریکی چون فراگیرد، و از شرّ دمنندگانِ افسون در گره‌ها، و از شر [هر] حسود آنگاه که حسد ورزد. به پروردگار مردم، پادشاه مردم، معبود مردم، از شرّ وسوسه‌گر نهانی، آن کس که در سینه‌های مردم وسوسه می‌کند، چه از جن و [چه از] انس» و آیه‌ی الکرسی ﴿ بخواند.

- قاعده‌ی ۷۳۶ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس در سحرگاه، دو رکعت نماز با مقدمات مخصوص * بخواند، حاجاتش بر آورده می‌شود.
- توضیح: غسل کند و پاکیزه‌ترین لباسش را بپوشد و ظرفی جدید را بر دارد و آب کند و ده مرتبه سوره‌ی قدر بر آن بخواند و در اطراف سجاده و محل سجده‌اش بپاشد. سپس دو رکعت نماز بخواند، هر رکعت با حمد و سوره‌ی قدر. سپس حاجتش را از خدا بخواد که برآورده خواهد شد. ان شاء الله
- قاعده‌ی ۷۳۷ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس که فرزنددار

نمی‌شود، { اگر هر { سحر { یعنی قبل از اذان صبح، { یک‌صد مرتبه استغفار کند { یعنی صیغه‌ی استغفار * را بگوید { و اگر فراموش کرد، قضا نماید { فرزند‌ی روزی‌اش خواهد شد }.

توضیح: می‌تواند صیغه‌ی استغفار را به صورت‌های مختلف بگوید، مانند: «أَسْتَغْفِرُ اللَّهَ» یا «أَسْتَغْفِرُ اللَّهَ رَبِّي» یا «أَسْتَغْفِرُ اللَّهَ رَبِّي وَ أَتُوبُ إِلَيْهِ».

• قاعده‌ی ۷۵۹ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس کلمات مخصوص * را بگوید، عقرب و سایر حشرات گزنده به او آسیبی نخواهند رساند.

توضیح: بگوید: «أَعُوذُ بِكَلِمَاتِ اللَّهِ التَّامَّاتِ الَّتِي لَا يُجَاوِزُهَا بَرٌّ وَلَا فَاجِرٌ مِنْ شَرِّ مَا ذُرِّأَ وَمِنْ شَرِّ مَا بَرَأَ وَمِنْ شَرِّ كُلِّ دَابَّةٍ هُوَ آخِذٌ بِنَاصِيَتِهَا إِنَّ رَبِّي عَلَى صِرَاطٍ مُسْتَقِيمٍ؛ به کلمات تمام خداوند که هیچ نیکوکار و بدکاری نمی‌تواند از آن عبور کند، از بدی آنچه آفریده و پرورش داده و از شرّ هر جنبنده‌ای که او زمام امرش را در دست دارد، پناه می‌برم که پروردگارم بر راه راست است».

• قاعده‌ی ۷۶۲ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس در حالی که انگشتر عقیق در دست دارد، بخوابد و صبح قبل از این که کسی او را ببیند، نگینش را به داخل دستش بچرخاند و سوره‌ی قدر و دعای مخصوص * بخواند، تا شب در امان خدا و استاد اعظم (صلی‌الله‌علیه‌وآله‌وسلم) خواهد بود.

توضیح: بگوید: «أَمَنْتُ بِاللَّهِ وَحْدَهُ لَا شَرِيكَ لَهُ وَ أَمَنْتُ بِسِرِّ آلِ مُحَمَّدٍ وَ عَلَانِيَتِهِمْ؛ به خدای یگانه ایمان آوردم. شریکی برای او نیست و به پنهان و پیدای خاندان محمد ایمان آوردم».

• قاعده‌ی ۷۶۴ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهجی که

صبحگاه سَبِّحْهُای* از تربت حضرت سیدالشهداء (علیه‌السلام) را بیوسد و بر چشم گذارد و دعای مخصوص* بخواند، تا شب در امان و حفظ الهی خواهد بود و اگر شب بیوسد و بر چشم گذارد و دعای مخصوص* بخواند، تا صبح در امان و حفظ الهی خواهد بود.

توضیح: بگوید: «اللَّهُمَّ إِنِّي أَسْأَلُكَ بِحَقِّ هَذِهِ التُّرْبَةِ وَ بِحَقِّ صَاحِبِهَا وَ بِحَقِّ جَدِّهِ وَ بِحَقِّ أَبِيهِ وَ بِحَقِّ أُمِّهِ وَ أَخِيهِ وَ بِحَقِّ وُلْدِهِ الطَّاهِرِينَ اجْعَلْهَا شِفَاءً مِنْ كُلِّ دَاءٍ وَ أَمَانًا مِنْ كُلِّ خَوْفٍ وَ حِفْظًا مِنْ كُلِّ سُوءٍ؛ خدایا از تو می‌خواهم به حق این خاک و به حق صاحب آن و به حق پدر بزرگش و به حق پدرش و به حق مادرش و برادرش و به حق فرزندان پاکش، آن را شفای از هر درد و امان از هر ترس و محافظت از هر بدی قرار بده»

• قاعده‌ی ۷۷۲ (۲): در منهج فردوسی‌ان اعتقاد دارند؛ هر منهای که بعد از هر نماز واجب و قبل از این که زانوهایش را جابجا کند، تهلیل مخصوص* را ده مرتبه بخواند، خدای تعالی چهل هزار سیئه از او محو ساخته، چهل هزار هزار حسنه برایش می‌نویسد و مانند کسی خواهد بود که دوازده مرتبه، قرآن را ختم کرده باشد.

توضیح: بگوید: «أَشْهَدُ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَحْدَهُ لَا شَرِيكَ لَهُ إِلَهًا وَاجِدًا أَحَدًا صَمَدًا لَمْ يَتَّخِذْ صَاحِبَةً وَ لَا وُلْدًا؛ گواهی می‌دهم که خدایی جز خدای یگانه نیست. شریکی ندارد. خدایی یگانه و بی‌همتا و صمد است که زن و فرزندی برنگزیده است.»

• قاعده‌ی ۱۰۸۷ (۲): در منهج فردوسی‌ان اعتقاد دارند؛ هر کس دعای مخصوص* را در ظرفی تمیز با عسل بنویسد و با آب باران (قبل از این که به زمین برسد) بشوید و سه روز ناشتا* بخورد، بر حفظ قرآن و علوم

{مختلفه} توانا خواهد شد.

توضیح: دعا این است: «اللَّهُمَّ إِنِّي أَسْأَلُكَ وَ لَمْ يَسْأَلِ الْعِبَادُ مِثْلَكَ. أَسْأَلُكَ بِحَقِّ مُحَمَّدٍ نَبِيِّكَ وَ رَسُولِكَ وَ إِبْرَاهِيمَ خَلِيلِكَ وَ صَفِيِّكَ وَ مُوسَى كَلِيمِكَ وَ نَجِيِّكَ وَ عِيسَى كَلِمَتِكَ وَ رُوحِكَ وَ أَسْأَلُكَ بِصُحْفِ إِبْرَاهِيمَ وَ تَوْرَةِ مُوسَى وَ زَبُورِ دَاوُدَ وَ إِنْجِيلِ عِيسَى وَ قُرْآنِ مُحَمَّدٍ (صلى الله عليه وآله وسلم) وَ بِكُلِّ وَحَى أُوحِيَتْهُ وَ قَضَاءِ أَمْضِيَّتَهُ وَ حَقِّ قَضِيَّتَهُ وَ غَنَى أَعْنِيَّتَهُ وَ ضَالِّ هَدْيَتَهُ وَ سَائِلِ أَعْطِيَّتَهُ وَ أَسْأَلُكَ بِاسْمِكَ الَّذِي وَضَعْتَهُ عَلَى اللَّيْلِ فَأَظْلَمَ وَ بِاسْمِكَ الَّذِي وَضَعْتَهُ عَلَى النَّهَارِ فَاسْتَنَارَ وَ بِاسْمِكَ الَّذِي وَضَعْتَهُ عَلَى الْأَرْضِ فَاسْتَقَرَّتْ وَ دَعَمَتْ بِهِ السَّمَاوَاتِ فَاسْتَقَلَّتْ وَ وَضَعْتَهُ عَلَى الْجِبَالِ فَرَسَتْ وَ بِاسْمِكَ الَّذِي بَثَّتْ بِهِ الْأَرْزَاقَ وَ أَسْأَلُكَ بِاسْمِكَ الَّذِي تُحْيِي بِهِ الْمَوْتَى وَ أَسْأَلُكَ بِمَعَاقِدِ الْعِزِّ مِنْ عَرْشِكَ وَ مُنْتَهَى الرَّحْمَةِ مِنْ كِتَابِكَ أَسْأَلُكَ أَنْ تُصَلِّيَ عَلَيَّ مُحَمَّدٍ وَ آلِ مُحَمَّدٍ وَ أَنْ تَرْزُقَنِي حِفْظَ الْقُرْآنِ وَ أَصْنَافِ الْعِلْمِ وَ أَنْ تُثَبِّتَهَا فِي قَلْبِي وَ سَمْعِي وَ بَصْرِي وَ أَنْ تُخَالِطَ بِهَا لَحْمِي وَ دَمِي وَ عِظَامِي وَ مَخِي وَ تَسْتَعْمِلَ بِهَا لَيْلِي وَ نَهَارِي بِرَحْمَتِكَ وَ قُدْرَتِكَ فَإِنَّهُ لَا حَوْلَ وَ لَا قُوَّةَ إِلَّا بِكَ يَا حَيُّ يَا قَيُّوْمُ قَالَ وَ فِي حَدِيثٍ آخَرَ زِيَادَةٌ وَ أَسْأَلُكَ بِاسْمِكَ الَّذِي دَعَاكَ بِهِ عِبَادُكَ الَّذِينَ اسْتَجَبْتَ لَهُمْ وَ أَنْبِيَائُكَ فَغَفَرْتَ لَهُمْ وَ رَحِمْتَهُمْ وَ أَسْأَلُكَ بِكُلِّ اسْمٍ أَنْزَلْتَهُ فِي كِتَابِكَ وَ بِاسْمِكَ الَّذِي اسْتَقَرَّ بِهِ عَرْشُكَ وَ بِاسْمِكَ الْوَاحِدِ الْأَحَدِ الْفَرْدِ الْوَتَرِ الْمُتَعَالِ الَّذِي يَمْلَأُ الْأَرْكَانَ كُلَّهَا الطَّاهِرِ الطَّهْرِ الْمُبَارَكِ الْمُقَدَّسِ الْحَيِّ الْقَيُّوْمِ نُورِ السَّمَاوَاتِ وَ الْأَرْضِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ الْكَبِيرِ الْمُتَعَالِ وَ كِتَابِكَ الْمُنَزَّلِ بِالْحَقِّ وَ كَلِمَاتِكَ الثَّامَاتِ وَ نُورِكَ الثَّامِّ وَ بِعَظَمَتِكَ وَ أَرْكَانِكَ».

• قاعده‌ی ۱۱۶۰ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ منهجی‌ای که در هنگام ملاقات با غیر مسلمان [مثل مجوسی، یهودی و مسیحی]،

دعای مخصوص * بخواند، در روز قیامت با او همنشین نخواهد شد. توضیح: بگوید: «الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي فَضَّلَنِي عَلَيْكَ بِالْإِسْلَامِ دِينًا وَ بِالْقُرْآنِ كِتَابًا وَ بِمُحَمَّدٍ (صلى الله عليه وآله وسلم) نَبِيًّا وَ بَعَلِي إِمَامًا وَ بِالْمُؤْمِنِينَ إِخْوَانًا وَ بِالْكَعْبَةِ قِبْلَةً؛ ستایش خدایی راست که مرا بر تو به این که دینم اسلام و کتابم قرآن و پیامبرم محمد و امامم علی و برادرانم مؤمنین و قبله‌ام کعبه باشد، برتری داد».

• قاعده‌ی ۱۲۴۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که در وقت خوابیدن شب، سه بار دعای مخصوص * را بخواند، از گناهانش خارج می‌شود مانند روزی که از مادر متولد شده است.

توضیح: بگوید: «الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي عَلَا فَقَهَرَ وَ الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي بَطَّنَ فَخَبَرَ وَ الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي مَلَكَ قَدْرًا وَ الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي يُحْيِي الْمَوْتَى وَ يُمِيتُ الْأَحْيَاءَ وَ هُوَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ؛ ستایش خدایی راست که برتری و تسلط یافت و ستایش مر خدایی راست که از باطن خبر دارد. ستایش خدایی راست که پادشاهی تواناست. ستایش خدایی راست که مردگان را زنده می‌کند و زندگان را می‌میراند و او بر هر چیزی تواناست».

• قاعده‌ی ۱۲۶۸ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس لباسی که می‌دوزد را با آداب مخصوص * بپوشد، تا زمانی که آن لباس، کهنه شود، در گشایش روزی خواهد بود.

توضیح: اول: در حال بریدن پارچه‌ی لباس، سی و شش مرتبه سوره‌ی قدر را بخواند و هر گاه به «تَنْزَلُ الْمَلَائِكَةُ» برسد، کمی آب بر لباس بپاشد. سپس در آن لباس جدید، دو رکعت نماز بخواند و {بعد از نماز} بگوید: «الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي رَزَقَنِي مَا أَتَجَمَّلُ بِهِ فِي النَّاسِ وَ أُوَارِي بِهِ عَوْرَتِي وَ أُضَلِّي فِيهِ لِرَبِّي؛

ستایش خدایی راست که مرا آنچه موجب زیبایی‌ام در میان مردم است و زشتی‌هایم را می‌پوشاند و با آن برای پروردگارم نماز می‌خوانم، پوشانید.»
دوم: در ظرف آبی، ده مرتبه سوره‌های قدر، ده مرتبه سوره‌ی توحید و ده مرتبه سوره‌ی کافرون را بخواند و آن آب را بر آن لباس جدید بپاشد.
● قاعده‌ی ۱۲۷۰ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که در وقت پوشیدن لباس جدید، دعای مخصوص * بخواند، گناہانش بخشیده می‌شود.

توضیح: بگوید: «الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي كَسَانِي مِنَ اللَّبَاسِ مَا أَتَجَمَّلُ بِهِ فِي النَّاسِ
اللَّهُمَّ اجْعَلْهَا ثِيَابَ بَرَكَاتٍ أَسْعَى فِيهَا لِمَرْضَاتِكَ وَأَعْمُرْ فِيهَا مَسَاجِدَكَ؛ ستایش خدایی راست که مرا لباسی پوشانید تا در میان مردم زیبا باشم. خدایا این لباس را لباس برکت* قرار بده که در آن در جهت رضای تو تلاش کنم و مسجدهایت را آباد سازم» که موجب آمرزش گناہان است.

● قاعده‌ی ۱۳۹۷ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ گفتن دروغ مصلحتی * ضرری به کمال و سعادت ندارد.

توضیح: مواردی که گفتن دروغ (خلاف واقع) ممنوع نیست {هر چند بهتر است تا حد امکان ترک شود،} عبارتند از:

۱. در مواقع ضرورت که جان یا مال یا آبروی خود یا مسلمانی در معرض خطر جدی قرار می‌گیرد.

۲. دروغ گفتن به زن و بچه (وعده‌ی دروغ) برای ساکت کردن آنان و رهایی از آزارشان.

۳. دروغ گفتن برای اصلاح ذات البین یعنی اگر برای آشتی دادن مسلمانان، جملاتی محبت‌آمیز و نزدیک‌کننده از طرفین برای یکدیگر نقل کند، هر چند

واقعیت نداشته باشد.

۴. دروغ گفتن در حال جنگ برای فریب دادن دشمن.

• قاعده‌ی ۱۶۶۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ استغفار کردن [گفتن صیغه‌ی استغفار* حد اقل یک‌صد بار در روز و یک‌صد بار در شب]، موجب زیاد شدن ثروت و زیاد شدن فرزندان می‌شود.
توضیح: بگوید: «اللَّهُمَّ إِنِّي أَسْتَغْفِرُكَ وَ أَتُوبُ إِلَيْكَ إِنَّكَ أَنْتَ الْغَفُورُ الرَّحِيمُ؛ خدایا از تو آمرزش می‌خواهم و به سوی تو بازگشت می‌کنم که تو بسیار بخشنده و مهربانی».

• قاعده‌ی ۱۶۷۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خوش‌گمان بودن* به خداوند متعال، بهای بهشت است.

توضیح: یعنی باید امیدوار باشد که خدای تعالی با رحمت بیکرانیش با او رفتار خواهد کرد. البته خوش‌گمان بودن به خدای تعالی و امید داشتن به رحمت واسعه‌ی او، نباید کسی را در مراعات قانون‌های طبقه‌ی اول تا چهارم، سست کند که اگر چنین نتیجه‌ای در پی داشته باشد، گرفتار مکر و استدراج شده است، نه خوش‌گمانی.

• قاعده‌ی ۱۸۵۸ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهاجی که صبح و شام، ده مرتبه دعای مخصوص* بخواند، شکر نعمت‌های آن روز یا آن شب را بجا آورده است.

توضیح: بگوید: «اللَّهُمَّ إِنِّي أَشْهَدُكَ أَنَّهُ مَا أَصْبَحَ وَ أَمْسَى بِی مِنْ نِعْمَةٍ أَوْ عَافِيَةٍ فِي دِينٍ أَوْ دُنْيَا فَمِنْكَ وَحَدِّكَ لَا شَرِيكَ لَكَ، لَكَ الْحَمْدُ وَ لَكَ الشُّكْرُ بِهَا عَلَيَّ حَتَّى تَرْضَى وَ بَعْدَ الرِّضَا؛ خدایا من تو را گواه می‌گیرم که آنچه از نعمت‌ها و عافیت‌ها که صبح و شام، در دین و دنیا به من می‌رسد، از تو است. یگانه‌ای

و شریکی نداری. ستایش و سپاس تو به خاطر این {نعمت‌ها و عافیت‌ها} بر من است تا راضی شوی و پس از آن نیز راضی باشی».

● قاعده‌ی ۱۹۶۰ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ اگر مشورت با شرایط ویژه‌اش * انجام نشود، ضررش بیشتر از فایده‌اش خواهد بود. توضیح: حدود مشاوره این است که:

۱. کسی که با او مشاوره می‌کنیم، عاقل، آزاده، متدین، راستگو و برادر باشد؛
۲. مشاور را بر همه‌ی زوایای مسئله آگاه کنیم تا جایی که آگاهی او به موضوع مورد مشاوره، به اندازه‌ی آگاهی خودمان باشد؛
۳. مشاور، اسرارمان را پوشیده نگه‌دارد و از آنها سوء استفاده ننماید.

● قاعده‌ی ۲۲۵۸ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که در وقت خارج شدن از خانه، دعای مخصوص * بخواند، شیاطین از او دور و فرشتگان به او رو می‌آورند.

توضیح: بگوید: «بِسْمِ اللَّهِ أَمَنْتُ بِاللَّهِ وَ تَوَكَّلْتُ عَلَى اللَّهِ مَا شَاءَ اللَّهُ لَا حَوْلَ وَ لَا قُوَّةَ إِلَّا بِاللَّهِ؛ به نام خدا. به خدا ایمان آوردم و بر خدا توکل نمودم. آنچه خدا بخواهد. هیچ نیرو و توانایی‌ای جز به خدا نیست».

● قاعده‌ی ۲۲۵۹ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که در وقت خارج شدن از خانه، دعای مخصوص * بخواند، خدای متعال امور دنیا و آخرتش را کفایت می‌کند.

توضیح: «بِسْمِ اللَّهِ حَسْبِيَ اللَّهُ تَوَكَّلْتُ عَلَى اللَّهِ اللَّهُمَّ إِنِّي أَسْأَلُكَ خَيْرَ أُمُورٍ كُلِّهَا وَ أَعُوذُ بِكَ مِنْ خَيْرِ الدُّنْيَا وَ عَذَابِ الآخِرَةِ؛ به نام خدا. خدا کافی است. بر خدا توکل کردم. خدایا از تو خوبی تمام کارها را می‌خواهم و به تو از خواری دنیا و عذاب آخرت، پناه می‌برم».

● قاعده‌ی ۲۲۶۱ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ کسی که در وقت خارج شدن از منزل، اذکار و دعاهای مخصوص * بخواند، تا زمانی که برگردد، در ضمان {و محافظت} خداست.

توضیح: سه مرتبه بگوید: «اللَّهُ أَكْبَرُ؛ خدا بزرگ‌تر است» و سه مرتبه «بِاللَّهِ أُخْرَجُ وَ بِاللَّهِ أُدْخِلُ وَ عَلَى اللَّهِ أَتَوَكَّلُ. اللَّهُمَّ افْتَحْ لِي فِي وَجْهِهِ هَذَا بَخِيرٍ وَ اخْتِمْ لِي بِبَخِيرٍ وَ قِنِي شَرَّ كُلِّ دَابَّةٍ أَنْتَ آخِذٌ بِنَاصِيَتِهَا إِنَّ رَبِّي عَلَى صِرَاطٍ مُسْتَقِيمٍ؛ خدایا برای این روی کردنم گشایش قرار ده و برایم به خوبی پایان ببخش و مرا از شر هر مرکبی * که تو زمام امورش را داری نگه‌دار که پروردگار من بر راه راست است».

● قاعده‌ی ۲۲۶۲ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر یک از اصحاب منهج فردوسیان که در وقت خارج شدن از منزل، تعویذ مخصوص * بخواند، خدای تعالی گناهانش را می‌آمرزد، دغدغه‌هایش را کفایت می‌کند و او را از بدی، نکه می‌دارد.

توضیح: «أَعُوذُ بِمَا عَادَتْ بِهِ مَلَائِكَةُ اللَّهِ مِنْ شَرِّ هَذَا الْيَوْمِ الْجَدِيدِ الَّذِي إِذَا غَابَتْ شَمْسُهُ لَمْ تَعُدْ، مِنْ شَرِّ نَفْسِي وَ مِنْ شَرِّ غَيْرِي وَ مِنْ شَرِّ الشَّيَاطِينِ وَ مِنْ شَرِّ مَنْ نَصَبَ لِأَوْلِيَاءِ اللَّهِ وَ مِنْ شَرِّ الْجِنِّ وَ الْإِنْسِ وَ مِنْ شَرِّ السَّبَاعِ وَ الْهَوَامِّ وَ مِنْ شَرِّ رُكُوبِ الْمَحَارِمِ كُلِّهَا. أُجِيرُ نَفْسِي بِاللَّهِ مِنْ كُلِّ شَرٍّ؛ به خدا از آنچه فرشتگان خدا پناه بردند، پناه می‌برم؛ از بدی این روز جدیدی که چون خورشیدش غروب کند، بر نخواهد گشت از بدی خودم و از بدی غیر خودم و از بدی شیطان‌ها و از بدی هر کس دشمن دوستان خداست و از شر جنیان و انسان‌ها و از شر درندگان و چرندگان و از

شرّ انجام همه‌ی ممنوعات. از همه‌ی بدی‌ها به خدا پناه می‌برم».

● قاعده‌ی ۲۲۹۰ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خواندن سوره‌ی قدر به صورت مخصوص * موجب پسر شدن حمل می‌شود. توضیح: آنگاه که برای نزدیکی بر روی شکم زن قرار گرفت، دست راستش را بر قسمت راست ناف زن بگذارد و هفت مرتبه سوره‌ی قدر بخواند، سپس نزدیکی کند. همچنین وقتی که آثار حاملگی آشکار شد، هر موقع از شب که توانست دست راستش را بر ناف زن بگذارد و هفت مرتبه سوره‌ی قدر بخواند.

● قاعده‌ی ۲۲۹۱ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خواندن آیه‌ی الکرسی به صورت مخصوص * موجب پسر شدن حمل می‌شود. توضیح: وقتی چهار ماه از حاملگی زن گذشت، او را رو به قبله کرده و آیه‌ی الکرسی بخواند و {به آرامی} بر پهلویش بزند و بگوید: «اللَّهُمَّ إِنِّي قَدْ سَمَّيْتُهُ مُحَمَّدًا؛ خدایا من این فرزند را محمد نامیدم».

● قاعده‌ی ۲۳۴۹ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر مریضی که در اول یک‌سوم آخر شب، وضو بگیرد و دو رکعت نماز بخواند و در سجده‌ی آخرش، دعای مخصوص * بخواند و با اصرار، شفایش را بخواهد، شفا می‌یابد.

توضیح: بگوید: «يا عَلِيُّ يَا عَظِيمُ يَا رَحْمَانَ يَا رَحِيمُ يَا سَامِعَ الدَّعَوَاتِ يَا مُعْطِيَ الْخَيْرَاتِ صَلَّى عَلَيَّ مُحَمَّدٍ وَ آلِ مُحَمَّدٍ وَ أَعْطِنِي مِنْ خَيْرِ الدُّنْيَا وَ الْآخِرَةِ مَا أَنْتَ أَهْلُهُ وَ اضْرَفْ عَنِّي مِنْ شَرِّ الدُّنْيَا وَ الْآخِرَةِ مَا أَنْتَ أَهْلُهُ وَ اذْهَبْ عَنِّي بِهَذَا الْوَجْعِ؛ ای بلندمرتبه، ای بزرگ، ای بخشنده، ای مهربان، ای شنونده‌ی دعاها، ای عطاکننده‌ی خیرات، بر محمد و خاندان محمد درود فرست و آنچه

از خیر دنیا و آخرت که تو شایسته‌ی آنی به من عطا فرما و آنچه از شر دنیا و آخرت که تو شایسته‌ی آنی، از من دور ساز و این درد را از من ببر.»

● قاعده‌ی ۲۴۶۵ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس در هنگام نوره ✪ کشیدن، دعای مخصوص ✪ بخواند، خدای تعالی او را از پلیدی‌های دنیا و آلودگی گناهان پاک می‌گرداند و مویی به او خواهد داد که با آن، گناه نکند و از هر مویی که زایل کرده باشد، فرشته‌ای را می‌آفریند که تا روز قیامت تسبیح ✪ الهی بگوید، تسبیحی که هر کدام از آن، معادل هزار تسبیح ✪ اهل زمین باشد.

توضیح: بگوید: «اللَّهُمَّ طَيِّبْ مَا طَهَّرَ مِنِّي وَ طَهِّرْ مَا طَابَ مِنِّي وَ اَبْدِلْنِي شَعْرًا طَاهِرًا لَا يَعْصِيكَ اللَّهُمَّ اِنِّي تَطَهَّرْتُ اِبْتِغَاءَ سُنَّةِ الْمُرْسَلِينَ وَ اِبْتِغَاءَ رِضْوَانِكَ وَ مَغْفِرَتِكَ فَحَرِّمْ شَعْرِي وَ بَشْرِي عَلَى النَّارِ وَ طَهِّرْ خَلْقِي وَ طَيِّبْ خَلْقِي وَ زَكِّ عَمَلِي وَ اجْعَلْنِي مِمَّنْ يَلْقَاكَ عَلَى الْحَنِيفِيَةِ السَّمْحَةِ مِلَّةِ اِبْرَاهِيمَ خَلِيلِكَ وَ دِينِ مُحَمَّدٍ (صلى الله عليه وآله وسلم) حَبِيبِكَ وَ رَسُولِكَ عَامِلًا بِشَرَائِعِكَ تَابِعًا لِسُنَّةِ نَبِيِّكَ اَخْذًا بِهٖ مُتَأَدِّبًا بِحُسْنِ تَأْدِيبِكَ وَ تَأْدِيبِ رَسُولِكَ (صلى الله عليه وآله وسلم) وَ تَأْدِيبِ اَوْلِيَايَكَ الَّذِيْنَ غَدَوْتَهُمْ بِاَدْبِكَ وَ زَرَعْتَ الْحِكْمَةَ فِي صُدُورِهِمْ وَ جَعَلْتَهُمْ مَعَادِنَ لِعِلْمِكَ صَلَوَاتِكَ عَلَيْهِمْ؛ خدایا پاکیزه کن آنچه از من پاک کردی و پاک گردان آنچه از من پاکیزه کردی و مویی پاک که نافرمانی‌ات را نکرده باشد، به جایش بده. خدایا من پاک کردم برای انجام سنت پیامبران و برای جلب رضایت و آمرزش تو، پس مو و پوستم را بر آتش حرام گردان و بدنم را پاک و اخلاقم را پاکیزه و عملم را پیراسته نما و مرا از آنانی قرار ده که تو را بر آئین فطری و آسان دوستت ابراهیم و دین دوست و فرستاده‌ات محمد ملاقات می‌کنند در حالی که به دستورات تو

عمل‌کننده و برای سنت پیامبرت پیروی‌کننده، محکم‌گیرنده‌ی آن، ادب‌شده به بهترین ادب‌های پیامبرت و ادب‌های دوستانت که تو ادبشان کردی و حکمت را در سینه‌هایشان کاشتی و آنان را معدن‌های علمت قرار دادی (درود تو بر آنان باد) باشم».

● قاعده‌ی ۲۶۹۱ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر کس در وقت نوشیدن شیر، دعای مخصوص * بخواند، ضررش نخواهد داد.
توضیح: بگوید: «اللَّهُمَّ إِنِّي أَكُلُهُ عَلَى شَهْوَةِ رَسُولِ اللَّهِ (صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ)؛ خدایا این را به خاطر علاقه‌ی رسول خدا می‌نوشم».

● قاعده‌ی ۲۷۶۷ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ بهترین محافظ {اعضای خانواده و دارایی‌هایی که انسان با خودش به سفر نمی‌برد} خواندن دو [یا چهار] رکعت نماز به کیفیت مخصوص * {قبل از سفر} است.
توضیح: اول: هر گاه اراده‌ی خارج شدن نمود، دو رکعت نماز بخواند و پس از نماز بگوید: «اللَّهُمَّ إِنِّي أَسْتَدْعِكَ نَفْسِي وَ أَهْلِي وَ مَالِي وَ ذُرِّيَّتِي وَ ذُنْيَايَ وَ آخِرَتِي وَ أَمَانَتِي وَ خَاتَمَةَ عَمَلِي؛ خدایا خودم و خانواده‌ام و دارایی‌ام و فرزندانم و دنیایم و آخرتم و امانتم و پایان کارم را به تو سپردم»
دوم: چهار رکعت (دو دو رکعتی) بخواند، در هر رکعت بعد از حمد، یک مرتبه سوره‌ی توحید و پس از نماز بگوید: «اللَّهُمَّ إِنِّي أَتَقَرَّبُ إِلَيْكَ بِهِنَّ فَاجْعَلْنَنَّ خَلِيفَتِي فِي أَهْلِي وَ مَالِي؛ خدایا با این نمازها به سوی تو تقرب می‌جویم پس آن را جانشین من در خانواده و دارایی‌ام قرار بده».

● قاعده‌ی ۲۷۶۸ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ خواندن سوره‌های خاص به کیفیت مخصوص * قبل از سفر، موجب حفظ خود، همراهان و

دارایی‌های همراه‌شان می‌گردد.

توضیح: هر گاه برای سفر خارج می‌شود، بر در خانه‌اش، رو به راهی که باید برود، بایستد و سوره‌ی حمد را از پیش رو، سمت راست و سمت چپ بخواند. سپس سوره‌ی فلق، ناس، توحید و آیه‌ی الکرسی را به همین صورت به سه طرف بخواند. سپس بگوید: «اللَّهُمَّ احْفَظْنِي وَ احْفَظْ مَا مَعِيَ وَ سَلِّمْنِي وَ سَلِّمْ مَا مَعِيَ وَ بَلِّغْنِي وَ بَلِّغْ مَا مَعِيَ بِبَلَاغِكَ الْحَسَنِ الْجَمِيلِ؛ خدایا مرا و آنچه با من است را محافظت بفرما و مرا و آنچه با من است را به سلامت بدار و مرا و آنچه با من است را به مقصد برسان به رساندن نیکو و زیبایت».

● قاعده‌ی ۲۷۷۶ (۲): در منهج فردوسی‌ان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که در وقت سوار شدن بر مرکب^۱، آیه‌ی سُخره {آیه‌ی ۵۴ سوره‌ی اعراف} و [آیه‌ی الکرسی و] دعای مخصوص* بخواند، خدای تعالی، فرشتگان را بر آمرزیده شدن گناهان او گواه می‌گیرد.

توضیح: دعا این است: «أَسْتَغْفِرُ اللَّهَ الَّذِي لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ الْحَيُّ الْقَيُّومُ وَ أَتُوبُ إِلَيْهِ اللَّهُمَّ اغْفِرْ لِي ذُنُوبِي إِنَّهُ لَا يَغْفِرُ الذُّنُوبَ إِلَّا أَنْتَ؛ از خدایی که هیچ خدایی جز او نیست، زنده‌ی پایدار است، آمرزش می‌طلبم و به سوی او بازگشت می‌نمایم. خدایا گناهانم را ببخش که کسی جز تو گناهان را نمی‌آمرزد».

● قاعده‌ی ۲۸۲۹ (۲): در منهج فردوسی‌ان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که مصیبتی از مصیبت‌هایش را به یادآورد و دعای مخصوص* بخواند همان پاداشی که در اول رسیدن مصیبت داشته، خواهد داشت.

توضیح: بگوید: «إِنَّا لِلَّهِ وَ إِنَّا إِلَيْهِ رَاغِبُونَ وَ الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ اللَّهُمَّ أَجْرُنِي عَلَيَّ مُصِيبَتِي وَ أَخْلِفْ عَلَيَّ أَفْضَلَ مِنْهَا؛ ما از آن خدا هستیم، و به سوی او باز می‌گردیم و ستایش برای خدایی است که پروردگار جهانیان

است. خدای بر مصیبت‌م پاداش عنایت فرما و بهترش را برایم جایگزین نما.»

● قاعده‌ی ۲۸۷۰ (۲): در منهج فردوسی‌ان اعتقاد دارند؛ هر منهجی که در وقت دیدن جنازه‌ی در حال تشییع، دعای مخصوص * بخواند، فرشتگان آسمان، از روی ترحم بر این صدا، به گریه در می‌آیند. توضیح: بگوید: «اللَّهُ أَكْبَرُ هَذَا مَا وَعَدَنَا اللَّهُ وَ رَسُولُهُ وَ صَدَقَ اللَّهُ وَ رَسُولُهُ. اللَّهُمَّ زِدْنَا إِيمَانًا وَ تَسْلِيمًا. الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي تَعَزَّزَ بِالْقُدْرَةِ وَ قَهَرَ الْعِبَادَ بِالْمَوْتِ؛ خدا بزرگ‌تر است. این آن چیزی است که خدا و فرستاده‌اش ما را بدان وعده داده‌اند و خدا و فرستاده‌اش راست گفتند. خدایا ایمان و تسلیم ما را زیاد کن. ستایس خدایی راست که با قدرت، عزت یافت و با مرگ بر بندگانش چیره گردید»

● قاعده‌ی ۲۹۱۸ (۲): در منهج فردوسی‌ان اعتقاد دارند؛ هر منهجی که جنازه‌ی منهجی‌ای را غسل دهد و در حال غسل دادن، دعای مخصوص * بخواند، خدای تعالی گناهان صغیره‌ی یک سالش را می‌آمرزد. توضیح: بگوید: «اللَّهُمَّ هَذَا بَدَنُ عَبْدِكَ الْمُؤْمِنِ قَدْ أُخْرِجَتْ رُوحُهُ مِنْهُ وَ فَرَّقَتْ بَيْنَهُمَا فَعَفُوكَ عَفُوكَ؛ خدایا این بدن بنده‌ی مؤمن توست که روحش را از آن خارج کرده‌ای و بین آن دو جدایی انداخته‌ای، پس عفو، عفو، عفو {را شامل حالش بفرما}».

● قاعده‌ی ۲۹۶۵ (۲): در منهج فردوسی‌ان اعتقاد دارند؛ هر کس در هنگام ملاقات با بلا رسیده [مثل جذامی، پیس، دیوانه و فلج]، به طوری که او نشنود، سه مرتبه دعای مخصوص * بخواند، به آن بلا گرفتار نخواهد شد.

توضیح: بگوید: «الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي عَافَانِي مِمَّا ابْتَلَاكَ بِهِ وَ لَوْ شَاءَ فَعَلَ [ذَلِكَ بِ]؛ ستایش خدایی راست که مرا از آنچه تو را بدان دچار کرده، عافیت بخشیده است و اگر بخواهد، می‌تواند با من نیز چنان کند».

یا بگوید: «الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي عَدَلَ عَنِّي مَا ابْتَلَاكَ بِهِ وَ فَضَّلَنِي عَلَيْكَ بِالْعَافِيَةِ. اللَّهُمَّ عَافِنِي مِمَّا ابْتَلَيْتَهُ بِهِ؛ ستایش خدایی راست که آنچه تو را بدان گرفتار کرده است را از من برگرداند و با عافیت، بر من تفضل نمود. خدایا مرا از آنچه او را بدان گرفتار نموده‌ای، عافیت ببخش»

یا بگوید: «اللَّهُمَّ إِنِّي لَا أَسْخَرُ وَ لَا أَفْخَرُ وَ لَكِنُ أَحْمَدُكَ عَلَى عَظِيمِ نِعْمَائِكَ عَلَيَّ؛ خدایا من نه {این بنده‌ی گرفتارت را} مسخره می‌کنم و نه {بر او} فخر فروشی می‌نمایم و لکن تو را بر نعمت‌های بزرگت بر خودم، ستایش می‌گویم».

● قاعده‌ی ۳۰۶۲ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهای که بعد از عطسه کردن، دست بر بینی‌اش بگذارد و دعای مخصوص * بخواند از {ملکوت} بینی چپش {فرشته‌ای به شکل} پرنده‌ای کوچکتر از ملخ و بزرگتر از مگس خارج می‌شود و به زیر عرش می‌رود و تا روز قیامت برایش استغفار می‌کند.

توضیح: بگوید: «الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ حَمْدًا كَثِيرًا كَمَا هُوَ أَهْلُهُ وَ صَلَّى اللَّهُ عَلَى مُحَمَّدٍ النَّبِيِّ وَ آلِهِ وَ سَلَّمَ؛ ستایش مر خدایی راست که پروردگار جهانیان است؛ ستایشی فراوان چنان که شایسته‌ی اوست و درود و سلام خدا بر محمد پیامبر و خاندانش باد».

● قاعده‌ی ۳۶۲۹ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منهای که نتواند روزه بگیرد، یا صدقه بدهد ولی روزی یک‌صد بار تسبیح * مخصوص *

بگوید، ثواب روزه‌اش را درک می‌کند.

توضیح: روزی صد مرتبه بگوید: «سُبْحَانَ إِلَهِ الْجَلِيلِ. سُبْحَانَ مَنْ لَا يَنْبَغِي التَّسْبِيحُ إِلَّا لَهُ. سُبْحَانَ الْأَعَزِّ الْأَكْرَمِ. سُبْحَانَ مَنْ لَيْسَ الْعِزُّ وَهُوَ لَهُ أَهْلٌ؛ مَنْزَهُ است خدای بزرگ، مَنْزَهُ است آن‌که تسبیح جز برای او سزاوار نیست، مَنْزَهُ است خدای عزیزتر و گرامی‌تر، مَنْزَهُ است آن‌که جامه‌ی عزّت در پوشید که تنها او برای آن جامه شایسته است».

● قاعده‌ی ۳۶۳۲ (۲): در منهاج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که در روز بیست و هفتم رجب، دوازده رکعت نماز مخصوص * بخواند، هر حاجت مشروعی که داشته باشد، مستجاب می‌شود.

توضیح: در هر وقت از روز که توانست، دوازده رکعت (شش دو رکعتی) با هر سوره‌ای که خواست بخواند. پس از نمازها بر جایش بنشیند و هر یک از سوره‌های حمد، فلق و ناس را چهار مرتبه بخواند. سپس چهار مرتبه بگوید: «لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَ اللَّهُ أَكْبَرُ وَ الْحَمْدُ لِلَّهِ وَ سُبْحَانَ اللَّهِ وَ لَا حَوْلَ وَ لَا قُوَّةَ إِلَّا بِاللَّهِ؛ خدایی جز خدای یگانه نیست و خدا بزرگ‌تر است و ستایش برای خداست و خدا مَنْزَهُ است و هیچ توانایی و قوّه‌ای جز برای خدا نیست» سپس چهار مرتبه بگوید: «اللَّهُ اللَّهُ رَبِّي لَا أُشْرِكُ بِهِ شَيْئًا؛ خدا پروردگار من است و چیزی را شریک او قرار نمی‌دهم».

● قاعده‌ی ۳۶۶۸ (۲): در منهاج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که در شب نیمه‌ی شعبان، ده رکعت نماز [در هر رکعت بعد از حمد، ده مرتبه سوره‌ی توحید، پس از نماز، دعای مخصوص *] بخواند، هفتاد و دو هزار سیئه از او محو می‌شود و به همین مقدار، حسنه به او داده می‌شود و هفتاد هزار سیئه هم از پدر و مادرش محو می‌گردد.

توضیح: بگوید: «اللَّهُمَّ لَكَ سَجَدَ سَوَادِي وَ خَيَالِي وَ بِيَاضِي يَا عَظِيمَ كُلِّ عَظِيمٍ وَ اغْفِرْ لِي ذَنْبِي الْعَظِيمَ فَإِنَّهُ لَا يَغْفِرُهُ غَيْرُكَ؛ خدایا برای تو سیاهی و خیال و سفیدی‌ام سجده کرد ای بزرگ بزرگان. گناه بزرگم را بر من ببخش که جز تو نمی‌تواند ببخشد».

● قاعده‌ی ۳۶۷۲ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که در شب نیمه‌ی شعبان، بعد از نماز عشاء، دو رکعت نماز مخصوص * بخواند، خداوند متعال حوائجش را [هر چند به اندازه‌ی قطرات باران باشد،] برآورده می‌سازد.

توضیح: دو رکعت نماز بخواند، در رکعت اول بعد از حمد، سوره‌ی کافرون و در رکعت دوم بعد از حمد، سوره‌ی توحید. پس از سلام نماز، سی و سه مرتبه «سُبْحَانَ اللَّهِ»، سی و سه مرتبه «الْحَمْدُ لِلَّهِ» و سی و چهار مرتبه «اللَّهُ أَكْبَرُ» بگوید. سپس به سجده برود و بیست بار بگوید «يَا رَبِّ»، هفت بار «يَا مُحَمَّدٌ»، ده بار «لَا حَوْلَ وَ لَا قُوَّةَ إِلَّا بِاللَّهِ»، ده بار «مَا شَاءَ اللَّهُ»، ده مرتبه «لَا قُوَّةَ إِلَّا بِاللَّهِ» و یک مرتبه صلوات.

● قاعده‌ی ۳۶۸۹ (۲): در منهج فردوسیان اعتقاد دارند؛ هر منہاجی که تہلیلات مخصوص * دهی اول ذی‌حجه را روزی ده بار بگوید، خدای تعالی به هر تہلیلی درجه‌ای در بهشت از دَرِّ و یاقوت به او خواهد داد که ما بین هر دو درجه، مسیر یک سال راندن اسب‌سوار پُر سرعت است و در هر درجه، شهرها و نعمت‌های بسیار خواهد داشت.

توضیح: بگوید: «لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ عَدَدَ اللَّيَالِي وَ الدُّهُورِ. لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ عَدَدَ أَمْوَاجِ الْبُحُورِ. لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ حَيْرٌ مِمَّا يَجْمَعُونَ. لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ عَدَدَ الشُّوكِ وَ الشَّجَرِ. لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ عَدَدَ الشَّعْرِ وَ الْوَبْرِ. لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ عَدَدَ الْحَجَرِ وَ الْمَدْرِ. لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ

عَدَدَ لَمَحِ الْعُيُونِ. لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ فِي اللَّيْلِ إِذَا عَسَسَ وَ فِي الضُّبْحِ إِذَا تَنَفَّسَ. لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ عَدَدَ الرِّيحِ فِي الْبَرَارِي وَ الضُّخُورِ. لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ مِنْ هَذَا الْيَوْمِ إِلَى يَوْمٍ يُنْفَخُ فِي الصُّورِ؛ خدایی جز خدای یگانه نیست به اندازه‌ی تعداد شبها و سالها. خدایی جز خدای یگانه نیست به اندازه‌ی امواج دریاها. خدایی جز خدای یگانه نیست درحالی که رحمت و لطف او بهتر است از آنچه که مردم اندوخته می‌کنند. خدایی جز خدای یگانه نیست به میزان خارهای بیابان و درختان صحرا. خدایی جز خدای یگانه نیست به اندازه‌ی تمام موها و کرکها. خدایی جز خدای یگانه نیست به اندازه‌ی تمامی سنگها و کلوخها. خدایی جز خدای یگانه نیست به اندازه‌ی زدن پلکهای چشمها. خدایی جز خدای یگانه نیست در شب هنگام، وقتی که تاریکی فرا می‌گیرد و سپیده‌دم در وقتی که حیات مجدد می‌یابد. خدایی جز خدای یگانه نیست به اندازه‌ی بادها در بیابانها و صخرهها. خدایی جز خدای یگانه نیست از امروز تا روزی که در صور دمیده می‌شود».

قواعد تجملی ستاره‌دار:

● قاعده‌ی ۳۷۵۱ (۳): در منهج فردوسیان شایسته است اعتقاد داشته باشند؛ گاهی اوقات، امر الهی با مشیتت ﴿الهی﴾ * اختلاف پیدا می‌کند. توضیح: گاهی اوقات، خدای تعالی به چیزی امر می‌کند ولی می‌خواهد که انجام نشود که اگر بخواهد و اراده کند، حتماً انجام می‌شود. مثل این که ابلیس را به سجده کردن بر آدم (علیه‌السلام) امر کرد ولی خواست که سجده نکند، که اگر می‌خواست، سجده می‌کرد و گاهی از چیزی نهی می‌کند ولی می‌خواهد که انجام شود مثل این که آدم (علیه‌السلام) را از خوردن میوه‌ی ممنوعه نهی کرد ولی خواست که بخورد که اگر نمی‌خواست،

نمی‌خورد. (این قاعده از سخت‌ترین قواعد بوده و فهم آن بسیار دشوار است) *

● قاعده‌ی ۴۲۰۰ (۳): در منهج فردوسیان شایسته است اعتقاد داشته باشند؛ حضرت نوح (علیه‌السلام) به خاطر این که هر صبح و شام، سه مرتبه دعای مخصوص * می‌خواند، «عبد شکور» نام گرفت.

توضیح: دعایش این بود: «اللَّهُمَّ إِنِّي أَشْهَدُ أَنَّ مَا أَصْبَحَ وَ أَمْسَى بِى مِنْ نِعْمَةٍ أَوْ عَافِيَةٍ فِي دِينٍ أَوْ دُنْيَا فَمِنْكَ وَحَدِّكَ لَا شَرِيكَ لَكَ، لَكَ الْحَمْدُ وَ لَكَ الشُّكْرُ بِهَا عَلَيَّ حَتَّى تَرْضَى وَ بَعْدَ الرِّضَا؛ خدایا من تو را گواه می‌گیرم که آنچه از نعمت‌ها و عافیت‌ها که صبح و شام، در دین و دنیا به من می‌رسد، از تو است. یگانه‌ای و شریکی نداری. ستایش و سپاس تو به خاطر این {نعمت‌ها و عافیت‌ها} بر من است تا راضی شوی و پس از آن نیز راضی باشی».

یا با این عبارت: «أَصْبَحْتُ أَشْهَدُكَ مَا أَصْبَحْتُ بِى مِنْ نِعْمَةٍ أَوْ عَافِيَةٍ فِي دِينٍ أَوْ دُنْيَا فَإِنَّهَا مِنْكَ وَحَدِّكَ لَا شَرِيكَ لَكَ فَلَكَ الْحَمْدُ عَلَيَّ ذَلِكَ وَ لَكَ الشُّكْرُ كَثِيرًا؛ صبح کردم. گواهی می‌دهم که نعمت‌ها یا عافیت در دین و دنیا که با آن صبح کرده‌ام، از تو است. تکی و شریکی برای تو نیست. پس ستایش و سپاس بسیار برای تو به خاطر آنهاست».

لغتنامه:

برخی قاعده‌ها مشتمل بر واژگانی است که برای همه‌ی اقشار اصحاب منهج فردوسیان قابل فهم نیست. این گونه کلمات که در متن با علامت * مشخص شده است، در این قسمت به صورت الفبایی، توضیح داده شده است.

آ

● آهوی مُشک: آهویی است که با نام علمی *Moschus moschi ferus* شناخته می‌شود. این حیوان بیشتر در ارتفاعات کوه‌های جنگل هیمالایا زندگی می‌کند.

الف

- این لبون: بچه شتر دو ساله‌ای که وارد سال سوم شده باشد.
- این مَخاض: بچه شتر یک ساله‌ای که وارد سال دوم شده باشد.
- اِبهام: رجوع شود به «انگشت ابهام».
- اِئمد: نوعی سنگ سُرمه.
- اِجمال: کوتاه آمدن. به اختصار برگزار کردن. اجمال در طلب: قناعت کردن به درآمد اندک. بسنده کردن به سود مختصر.
- اجیر: کسی که برای حقوق ثابتی به کار گرفته می‌شود. کسی که با گرفتن دستمزد، برای دیگری کار می‌کند. مزدور. مزدگیر. کارگر. کارمند.
- اِحْتِضار: فرا رسیدن هنگام مرگ. جان کندن.
- اِحْتِلام: جُنُب شدن در خواب. خروج منی در خواب. کنایه از بالغ شدن.
- اِحمر: رجوع شود به «کبیریت احمر».
- اِخْدَعین: دو طرف گردن.
- اِذان اِعلام: اذانی که برای اعلام داخل شدن وقت نماز گفته می‌شود.
- اِراک: درختی است که از چوب و ریشه‌ی آن مسواک درست می‌کنند و به آن «پیلو» نیز گفته می‌شود.
- اَرْحام: جمع رَحِم. بستگانِ خونی.

- ✪ استرجاع: رجوع شود به «کلمه‌ی استرجاع».
- ✪ استشفاء: شفاخواستن. طلب شفا کردن.
- ✪ استغاثه: دادخواهی کردن. کمک خواستن. یاری طلبیدن.
- ✪ استفراغ: قی کردن. بیرون ریختن محتویات معده از راه دهان.
- ✪ استقراء تام: بررسی تمام جزئیات و نتیجه‌گرفتن از مجموع موارد و بیان حکمش به صورت یک قاعده‌ی کلی. برای آشنایی بیشتر به کتاب «اصول استخراج منهج فردوسیان، فصل چهارم، در بیان ارکان استخراج» مراجعه شود.
- ✪ استِلام: دست مالیدن و بوسه زدن به چیزی به قصد تبرک.
- ✪ اِشمام: اندک بریدن حجام و خافضه، ختان و بَطْر را. کم بریدن پوست چوچوله‌ی دختر و ختنه‌گاه پسر. کمی از پوست چوچوله‌ی دختر یا ختنه‌گاه پسر را بریدن.
- ✪ اُشنان: گیاهی که دست و لباس با آن می‌شویند.
- ✪ اصحاب شمال: کافران، گمراهان و تکذیب‌کنندگانی هستند که در روز قیامت، نامه‌ی عمل خود را با دست چپ دریافت می‌کنند.
- ✪ اصحاب یمین: سعادت‌مندانی که نامه‌ی اعمالشان به علامت پیروزی در امتحانات الهی، در روز قیامت به دست راستشان داده می‌شود.
- ✪ اطعام: غذا دادن به دیگران. مهمان کردن.
- ✪ اِعلام: رجوع شود به «اذان اعلام».
- ✪ اعلی: رجوع شود به «رفیق اعلی».
- ✪ اِفتراء: تهمت زدن. به دروغ نسبت خیانت یا گناه به کسی دادن.
- ✪ اِفراد (حج): وظیفه‌ی اهل مکّه‌ی معظّمه و کسانی که کمتر از شانزده

- فرسخ با مگه فاصله دارند در باره‌ی فریضه‌ی حج می‌باشد و تفصیل آن در کتاب‌های مناسک حج بیان شده است. از جمله تفاوت‌هایی که با حج تمتع دارد این است که قربانی کردن در این نوع حج واجب نیست.
- ✽ أَفْرَقَ: خروسی که تاج سر وی، شاخ شاخ شده باشد.
  - ✽ اِقْبَالَ: روی به چیزی آوردن. پیش آمدن و روی آوردن به هر چیزی.
  - ✽ اِكْرَامٍ: بزرگ داشتن. گرامی داشتن. احترام کردن.
  - ✽ الحَاد: از دین برگشتن. انکار خداوند کردن. کفر و بی‌دینی.
  - ✽ اُمُّ الصَّبِيَان: بادی است که عارض کودکان شود و موجب غشی گردد و آن نزد اطباء، صرع صفراوی است. تشنجی که عارض کودکان شود.
  - ✽ اُمَّتٍ وَاَحَدَةٍ: یک گروه. اینجا کنایه از تنها محشور شدن دارد.
  - ✽ اِنْفَاحَهُ: آغوز یا شیری که در شیردان بره یا بزغاله‌ی شیرخوار باشد که بعد از ذیح یا مردن، با پوستش خارج شده و پس از خشک شدن، برای تبدیل شیر به پنیر (پنیرمایه) استفاده می‌شود.
  - ✽ اِنْفِيَه: هر دارویی که به بینی کشند. گردی قهوه‌ای‌رنگ و عطسه‌آور که باعث تحریک غشای بینی می‌شود و جریان اشک را زیاد می‌کند.
  - ✽ اِنْكَسَتْ اِیْهَامٍ: شست. انگشت بزرگ دست.
  - ✽ اَوْ اِیْنٍ: توبه‌کاران. بازگشت‌کنندگان به جانب حق.
  - ✽ اهل کتاب: پیروان ادیانی که دارای کتاب هستند و عبارتند از: یهودیان، مسیحیان و زرتشتیان.
  - ✽ اِیْثَارٍ: دیگری را بر خود برتری دادن و سود او را بر سود خود مقدم داشتن. قوت لازم و مایحتاج خود را به دیگری بخشیدن.

- ❁ بازی: کارهای بیهوده و بی‌نتیجه‌ای که همراه با تکرارِ یک یا چند عمل محدود و مشخص باشد.
- ❁ باکره: دوشیزه. دختر مُهرنشکافته. دختری که به وی دخول نشده باشد. دختری که پرده‌ی بکارت داشته باشد.
- ❁ بایر: ویران. خراب. زمینی که در آن زراعت نکنند.
- ❁ بَحریره: ماده شتری که پنجمین حمل مادر خود باشد.
- ❁ بَداء: این است که خداوند متعال با تغییر اسباب، مسببات را تغییر می‌دهد، مثلاً به علت صله‌ی رحم، عمر کسی را زیاد می‌کند که به خویشاوندانش کمک می‌کند و در اثر عقوق و قطع رحم، عمر او را ناقص می‌گرداند.
- ❁ بَداء: کلمات زشت و رکیک گفتن، مستهجن سخن گفتن، از تعبیر قبیحه در سخن استفاده کردن.
- ❁ پِرسام: ورمی سخت که در پرده‌ی میان کبد و قلب، ایجاد می‌شود. درد سینه، التهاب پرده‌ی بین قلب و کبد.
- ❁ بَرگَت: نُمو کردن و افزودن. افزایش. خجستگی. نیکبختی. فراوانی. مبارکی.
- ❁ بَرهوت: وادی‌ای در حَضْرَمُوت در کشور یمن.
- ❁ بَرِه: خطا. جُرم. عمل غیر قانونی. گناه / بزه‌کار: خطاکار. مجرم. گناهکار.
- ❁ بَسَط: گُستردن. پهن کردن. باز کردن. فراخی. گشادگی. مقابل قبض و گرفتگی.
- ❁ بُغض: دشمنی. عداوت. کینه‌داشتن.
- ❁ بلایا: رجوع به منایا و بلایا.

- ✪ بلای مُبرِم: گرفتاری‌های محکم، به ستوه‌آورنده و ملول‌کننده.
- ✪ بلغم: از اخلاط چهارگانه‌ی بدن که غلبه‌ی آن سُستی و بی‌حالی می‌آورد.
- ✪ بواسیر: متورم و زخمی شدنِ رگ‌های اطراف مقعد.
- ✪ بهائم: حیوانات. چهارپایان. ستور.
- ✪ بُهتان: تهمت زدن. دروغ بستن. نسبت بد دادن.
- ✪ بیگاری: کار اجباری بی‌مزد. کار رایگان. کار بی‌مزد کردن.
- ✪ بین رُکن و مقام: قسمتی از مسجد الحرام که بین رکن حجر الاسود و مقام حضرت ابراهیم (علیه‌السلام) قرار دارد.

پ

- ✪ پروايشگان: کسانی که بعد از اصلاح اعتقادات نظری خود، قوانین مراحل یک تا چهار را به درستی مراعات می‌کنند. متقین.
- ✪ پسرخوانده: کودکی که به فرزندگی گرفته شود.
- ✪ پیسی: بیماری پوستی است که بر اثر آن، لکه‌های سپید در بدن پدید آید و آن را لکه لکه و خالدار کند.
- ✪ پیشه‌ور: کسی که دارای کار و هنر و پیشه است. پیشه‌کار. پیشه‌گر. دارای پیشه.

ت

- ✪ تام: رجوع شود به «استقراء تام».
- ✪ تَبَاکی: قیافه‌ی گریه‌کننده به خود گرفتن. خود را به گریه زدن. حالت گریان به خود گرفتن.
- ✪ تبذیر: بریز و بپاش‌های خارج از حساب.

- ✽ تحت الحَنَك: بخشی از دستار یا عمامه که پس از گذراندن از زیر چانه ، به دور سر می‌بندند.
- ✽ تُحْفَه: هدیه. ارمغان. سوغات. پیشکش. هر چیز کمیاب و گران بها.
- ✽ تَدَارُك: جبران کردن. برگشت دادن آنچه از دست رفته است. درست کردن آنچه ضایع نموده است.
- ✽ تَرْفِيع: بالا بردن مقام و رتبه. رتبه یافتن.
- ✽ تَسْبِيح: گفتنِ ذکر شریف «سُبْحَانَ اللَّهِ».
- ✽ تَسْلِيَت: خرسندی دادن. دلخوشی دادن. کسی را از غم و اندوه رهایی دادن و سرگرم ساختن. تسلی دادن شخص عزادار و مصیبت‌زده.
- ✽ تَشْرِيعِي: آنچه از اوامر و نواهی که از سوی خدای تعالی برای نشان دادن راه درست زندگی و بندگی، توسط پیامبران به انسان‌ها رسیده است.
- ✽ تَعَزُّيَت: صبر و شکیبایی دادن به مصیبت‌دیده و دلجویی کردن از او. تسلی دادن. تسلیت گفتن.
- ✽ تَقْدِيس: پاک خواندن. پاک شمردن. تقریباً به معنی تَسْبِيح است. در مورد خدای تعالی با کلماتی همچون «سُبْحَانَ اللَّهِ» انجام می‌شود.
- ✽ تَقْطِير: قطره قطره آمدن بی‌اختیار ادرار.
- ✽ تَكْبُر: خود را از دیگران برتر دیدن.
- ✽ تَكْوِينِي: قانون‌هایی که نظام هستی بر آن استوار است.
- ✽ تَلْبِينَه: آشی است که از سبوس، شیر و عسل یا شیره درست می‌شود.
- ✽ تَلْخَه: رجوع شود به «صفراء».
- ✽ تَلْقَى: ملاقات کردن. دیدار کردن. برخورد کردن. در اصطلاح به معنی به استقبال کاروان تجاری رفتن برای خرید کالا است.

- تَمَثَّل: تجسم. به صورتی دیدنی در آمدن.
- تَمَجید: بزرگ شمردن. کسی را به بزرگی نسبت دادن. به نیکی ستودن. گرامی داشتن.
- تَنْبُور: از سازهای موسیقی که دارای دسته‌ی دراز و کاسه‌ی کوچک، شبیه سه‌تار می‌باشد.
- تَنْقِیه: وارد کردن داروی مایع به روده‌ی بزرگ از راه مقعد.
- تَوَاضِع: فروتنی. خاکساری. افتادگی.
- تَوْبَه: پشیمان بودن از نافرمانی‌هایی که در گذشته از فرمان خدای تعالی داشته و تصمیم قطعی داشتن بر برگشت نکردن به آن‌ها گناهان.
- تَوْحید: رجوع شود به «کلمه‌ی توحید».
- تَوْشُّح: عبور دادن رداء (= دوش‌انداز. بالاپوش) از زیر بغل راست و افکندن آن بر دوش چپ مثل مردان سنی مُحرم.
- تَوَكُّل: کار خود را به خدا وا گذاشتن و به امید خدا بودن.
- تَهْلِيل: گفتنِ ذکر شریف «لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ».
- تَیْس: بز نری که بزهای ماده را آبستن سازد؛ به فارسی آن را نهاز نامند و به هندی بوک گویند.

ث

- ثَرَب: پیه نازکی است که معده و روده‌ها را پوشانده است.
- ثَرید: تریت، نانی که در آبگوشت یا شیر و غیره بخیسانند و بخورند.

ج

- چَرَجیر: تره‌تیزک. سبزی‌ای خوردنی است.

● جُدام: خوره. آکله. نوعی بیماری عفونی و مزمن که ایجاد زخم و جراحت کرده و در بعضی اعضای بدن با ایجاد بی‌حسی، موجب فساد آن عضو می‌شود.

● جَدَع: شتری که وارد سال پنجم شده باشد.

● جُرعه: مقداری از آب یا مایع دیگر که در یک دفعه آشامیدن به گلو وارد می‌شود. قُلْب.

● چِرّی: ماهی‌ای است که جز فقرات و سر آن استخوان ندارد و موهایی چون سبیل دارد و سخت سیاه با پشت دراز و دهانی فراخ است و آن در مصر به قرموط معروف است. گربه‌ماهی.

● چَرِیب: واحدی برای اندازه‌گیری زمین است که معادل معلومی ندارد. برخی آن را معادل یک‌صد و چهل و چهار گز می‌دانند. برخی آن را مقداری از زمین مزروع که معادل هزار ذرع باشد، می‌دانند. مردم تهران، ششصد و هفتاد و پنج ذرع زمین مزروع را یک چریب گویند. در اصفهان و آباد، هزار متر مربع و در گیلان، ده هزار متر مربع و در بعض نقاط دیگر ۱۰۶۶ متر مربع را چریب گویند. در نزد برخی، یک‌صد هزار متر مربع، یک چریب محسوب می‌شود.

● چَریده: دو شاخه‌ی درخت به طول یک دست است که در دو طرف مرده، در کفن گذاشته می‌شود.

● چَرّی شدن: جرأت یافتن. باز شدن رو برای گستاخی. بی‌پروا شدن.

● چَزَع: اظهار حزن و دلتنگی. ناله و زاری. ناشکیبایی کردن. بی‌تابی کردن.

● جفا: آزرده. بی‌مهتری کردن. بی‌وفایی کردن.

● جُنُب: مردی که به واسطه‌ی خارج شدن منی در بیداری، یا داخل کردن

سر آلت تا ختنه‌گاه در جلو یا عقب زن یا عقب مرد دیگر، غسل جنابت بر او واجب شده باشد. همچنین زنی که به واسطه‌ی داخل شدن سر آلت مردی تا ختنه‌گاه در جلو یا عقبش، غسل جنابت بر او واجب شده باشد. البته گاهی اوقات به کسی که در خواب، منی از او خارج شده (مُحتلم) نیز جُنُب گفته می‌شود.

✽ جوارش: حلوایی خوش‌طعم و خوش‌بو که بعد از غذا به جهت هضم طعام خورده می‌شود.

✽ جودی: نام کوهی است به موصل که کشتی نوح بر آن قرار گرفت.

ح

✽ حام: شتر نری که ده شتر از او پدید آمده باشد.

✽ حَبْط: تباه شدن تمام نیکی‌ها به یکباره.

✽ حَجَّةُ الاسلام: حج واجب. اولین حج واجب که هر مسلمان مستطیع، باید در تمام عمرش انجام دهد.

✽ حَجْر (اسماعیل): نیم دایره‌ای که چسبیده به کعبه‌ی معظمه است.

✽ حَجْرُ الاسود: سنگ سیاه‌رنگی است که در یکی از گوشه‌های کعبه‌ی معظمه نصب شده است.

✽ حرص: تلاش فراوان کردن برای جمع‌آوری مال و مقام دنیا.

✽ حَرَم: شهر مکه و محدوده‌ای از اطرافش که با عنوان میقات، مشخص است.

✽ حَریر: ابریشم.

✽ حسادت: رجوع شود به «حسد».

✽ حسد: آرزوی زوال نعمت از مؤمنین و مؤمنات داشتن.

✽ حسن بَصْرِي: از مشهورین به تصوف و زهد است تا آنجا که وی را یکی از زهاد هشتگانه شمرده‌اند. وی در سال ۲۱ هجری به دنیا آمد و در سال ۱۱۰ هجری وفات نمود. او معاصر با امیرالمؤمنین و امام مجتبی و حضرت سیدالشهداء و حضرت زین العابدین و حضرت باقرالعلوم (علیهم‌السلام) بوده است. گرچه روایات صحیحی از او منقول است ولی در فرمایشات اهل بیت (علیهم‌السلام) نه تنها مدحی از او وارد نشده بلکه مکرر مذمت شده است.

✽ حَشَفَه: سر آلت تناسلی مرد.

✽ حَطِيم: مساحت بین حجرالاسود، مقام حضرت ابراهیم (علیه‌السلام) و در کعبه.

✽ حِقَّة: شتر ماده‌ای که وارد سال چهارم شده باشد.

✽ حکایت (بِ اذان): تکرار کردن اذان به همراه مؤذن.

✽ حَكَم: داور. حکم کننده. قاضی. داوری کننده.

✽ حَمِيل: زنی که با کودکی اسیر شود و همواره ادعا کند که فرزندش است یا دو مرد که اسیر شوند و همواره یکدیگر را برادر خود بدانند ولی هیچکدام شاهدهی برای اثبات ادعای خود نداشته باشند.

✽ حَنِيفِيَّة: راست. مستقیم. اعتقاد به اسلام.

خ

✽ خَاشِع: افتادگی باطنی. تواضعی که در ظاهر بدن نباشد بلکه در دل باشد.

✽ خَاصِرَه: استخوانی است مسطح، پهن و درشت در ناحیه‌ی نشیمنگاه که به دور خود پیچ خورده و شبیه به یک بال می‌باشد و آن استخوان با استخوان

- دیگر نظیر خود، استخوان خاجی لگن خاصره را می‌سازد.
- ✽ خَرْدَل: گیاهی از تیره‌ی چلیپاییان با برگ‌هایی شبیه برگ تُرْب، گل‌های زردرنگ، دانه‌های ریز و قهوه‌ای و طعم تند است. سِپِنْدان.
  - ✽ حُرْق: درشت‌خوبی. بداخلاقی کردن. تندی کردن در رفتار و گفتار. ضدِ نرم‌خوبی و نرم‌رفتاری.
  - ✽ خَرِیف: فصل پاییز که مجازاً به سال اطلاق می‌شود. البته بر طبق برخی روایات، هر خریف، هفتاد سال است.
  - ✽ خَضاب: آن چه که موی سر و صورت یا پوست بدن را با آن رنگ کنند.
  - ✽ حُلُود: جاودانگی. ابدیت. همیشه ماندن.
  - ✽ خوره: رجوع شود به «جذام».
  - ✽ خِیار (معامله): اختیار بر هم زدن معامله. چیزهایی که می‌توان به به واسطه‌ی آن، معامله را بدون پرداخت خسارت، بر هم زد.
  - ✽ خَیف: رجوع شود به «مسجد خیف».

،

- ✽ داءُ الفیل: مرضی است که موجب ورم کردن و سفت شدنِ ساق پا می‌شود. پیل‌پایی، بزرگ‌شدگی پا بر اثر خون یا بلغم غلیظ.
- ✽ داس: وسیله‌ای که با آن درو می‌کنند.
- ✽ داغ گذاشتن: نوعی روش درمانی که با گذاشتن آهن گداخته بر قسمتی از بدن مانند شکم، درمان صورت می‌گیرد.
- ✽ دایگی: عمل زنی که بچه‌ی کس دیگری را شیر بدهد. پرستاری زن که کودکان را پرورش دهد و پرستاری کند.
- ✽ دَبَاغی: پاک کردن و پیراستن پوست حیوانات.

- ❁ دُبَيْلَه: ورم بزرگ مدوّری است که ماده‌ای چون چرک در آن جمع شود. ورم بزرگی است که دارای دهانه‌های بسیار باشد.
- ❁ دَسْتار: پارچه‌ای که به پیشانی یا دور سر بسته می‌شود. عمامه. مندیل.
- ❁ دَلّال: میانجی بین خریدار و فروشنده. کسی که واسطه‌ی میان خریدار و فروشنده باشد.
- ❁ دوشیزه: رجوع شود به «باکره».
- ❁ دِیبا: پارچه‌ی ابریشمی نفیس، رنگین و تُنُک‌بافت را گویند. معرّب آن «دیباج» است.

؛

- ❁ دَبِيحَه: حیوانی که سرش بریده شده باشد.
- ❁ دَرّ (عالم دَرّ): عالم ذر یا روز آلت، زمانی است که خدای تعالی، پیمانی از انسان‌ها - که به صورت ذره‌هایی بودند - برای گواهی دادن بر یگانگی‌اش گرفته است.
- ❁ ذِرَاع: از آرنج دست تا نوک انگشتان. حدود نیم متر.
- ❁ ذِمّی (کافر): غیر مسلمانی که به علت پرداخت جزیه، جان و مالش در پناه اسلام و محافظت حکومت اسلامی است.

ر

- ❁ راسخ: استوار. پابرجای. ثابت. برقرار. پایدار.
- ❁ راعبی: نوعی کبوتر. کبوتر نر.
- ❁ راکد: آرام، ثابت و بی‌حرکت. هر چیز به جا مانده و ایستاده در یک‌جا، مانند آب ایستاده که جاری و روان نباشد.

- ❁ رَیوی (معامله - قرض): معامله یا قرضی که به ربا انجام یابد.
- ❁ رَجِم: خویشان نسبی، خویشاوندان خونی. / بچه‌دان. عضوی زنانه که جنین در آن رشد می‌کند.
- ❁ رَحِیق: شراب خالص و صاف و ویژه و خوشبو. شراب بی‌غش. باده‌ی ناب.
- ❁ رَخنه: راه و شکاف میان دیوار. عیب و نقص. فساد. اختلاف و جدایی افتادن میان افراد.
- ❁ رَعَد: صدایی که از برخورد توده‌های ابر به گوش می‌رسد. آسمان‌غرنبه. تندر.
- ❁ رَفِیق اعلی: درجات عالی‌هی بهشت.
- ❁ رُکن یمانی: یکی از ارکان کعبه‌ی معظمه است که به سمت یمن واقع شده است.
- ❁ رَگ عشاء: نیاز بدن به شام.
- ❁ روح: مخلوق عظیمی است فوق فرشتگان که در شب قدر، به همراه فرشتگان به زمین نازل می‌شود.
- ❁ رُوحُ القُدُس: آفریده‌ای است بزرگ‌تر از جبرئیل و میکائیل که همواره همراه استادان منهج فردوسیان (علیهم‌السلام) است و به آنان خبر می‌رساند و بر راه درست، استوارشان می‌دارد.
- ❁ ریا: خود را به نیکوکاری جلوه دادن برخلاف حقیقت. تظاهر به نیکوکاری و پاک‌دامنی. انجام دادن عمل نیک برای جلب نظر مردم نه به جهت رضای خدا.

✿ زردک: هویج زرد. نوعی هویج که زردرنگ و درشت‌تر از هویج معمولی است.

✿ زَقُوم: درختی در جهنم است که میوه‌ی بسیار تلخ دارد و دوزخیان از میوه‌ی آن می‌خورند.

✿ زُکام: سرماخوردگی. بیماری واگیرداری است که در اثر سرما خوردن یا تماس با شخص سرماخورده به وجود می‌آید و با آب‌ریزش و گرفتگی بینی همراه است.

✿ زناشویی: نزدیکی. انجام عمل مقاربت جنسی.

✿ زَوَال: اذان ظهر. مایل گشتن خورشید از میانه‌ی آسمان به سوی مغرب. هنگام ظهر که آفتاب از بلندی رو به انحطاط می‌گذارد.

س

✿ سَائِبَه (برده): برده‌ای که به طور کامل آزاد شده یعنی صاحبش نه ارث او را می‌خواهد و نه عاقله‌ی (دیه‌ی مقتول) او را می‌پذیرد.

✿ سَائِبَه (شتر): شتری که ده ماده زاییده باشد.

✿ سابقون: کسانی که در ایمان آوردن و انجام کارهای خیر و دارا بودن صفات و اخلاق انسانی، پیشتاز و پیش‌قدمند.

✿ سَبَّابَه: انگشت اشاره، انگشت کنار شست.

✿ سُبْحَه: دانه‌هایی که با یک رشته نخ به هم پیوسته شده باشد و برای گفتن اذکار استفاده شود. در عرف عامیانه به آن تسبیح می‌گویند.

✿ سَبْتَر: بزرگ. سفت. محکم. فربه. چاق. ضخیم. کلفت.

✿ سَبْجِین: نام جایی در دوزخ.

✿ سُدَاب: گیاهی خودرو با برگ‌هایش ضخیم، بدبو، آبدار و تلخ، گل‌های

زردرنگ و دانه‌های قهوه‌ای‌رنگ مثلثی که برگ و دانه‌ی آن در پزشکی به کار می‌رود. پیگن. پیغن.

✿ سُرمه: گرد نرم شده‌ی سولفور آهن یا نقره که برای سیاه کردن مژه‌ها و پلک‌ها به کار می‌رود. هر ماده‌ای که به پلک چشم مالیده شود.
✿ سُفله: پست. فرومایه. ناکس. پست فطرت.

✿ سُفیان ثوری: ابوعبدالله سفیان ثوری کوفی، محدث عمری و صوفی مشهور است. تاریخ تولد او را بین سال‌های ۹۵ تا ۹۷ هجری قمری گفته‌اند. او در زمان امام ششم و امام هفتم شیعیان زندگی می‌کرد و بارها مشغول مجادله با آن بزرگواران می‌شد.

✿ سُفیه: نادان، احمق، ابله. کم‌تحمل. نشان‌دهنده‌ی رفتارهایی که نشانه‌ی فرومایگی و سبکی عقل است. کسی که با اندک سخنی عصبانی شده و کلمات درشت گفته و کارهای خشونت‌آمیز انجام داده یا در صدد انتقام بر می‌آید.

✿ سِل: مرضی است عفونی و واگیردار که بیشتر، ریه و غدد لنفاوی به آن دچار می‌شوند.

✿ سِلَاطت: رجوع شود به «سلیطه‌گری».

✿ سَلِیطه‌گری: دراز زبانی، غوغاسالاری برای چیره شدن بر شوهر، جیغ و داد کردن.

✿ سَمعه: انجام دادن کار نیک به نیت مشهور شدن به نیکوکاری و آوازه‌ی نیکی یافتن.

✿ سَوَداء: یکی از اخلاط چهارگانه‌ی بدن که جای آن طحال است و غلبه‌اش بر وجود، ایجاد چیزهایی مانند وسواس، مالیخولیا، وهم و عشق شدید

می‌کند.

● سَویق: آرد بوداده، قاووت.

● سیاحت: سفر و سیر و گردش در روی زمین از شهری به شهری.

● جهان‌گردی: گردش کردن در شهرها و کشورهای مختلف برای تماشا کردن.

● سینه: رجوع شود به «وسوسه‌ی سینه».

ش

● شارع: صاحب شرع. کسی که می‌تواند دین (برنامه‌ی تکامل) بیاورد.

● شُرْفَه: کنگره‌ی قصر. کنگره‌ی دیوار. بالکن.

● شِرْک: شریک قرار دادن برای خدای یکتا.

● شُفَعَه: حق شراکت. حق تقدیمی که شریک ملک در خرید سهم شریک

دارد.

● شَقِیق: هر نیمه از آنچه که از میان، دو نیمه شده باشد. دو برادر یا دو

خواهر یا برادر و خواهری که از یک پدر و مادر باشند.

● شَقِیقَه: گیجگاه. بناگوش. فرو رفتگی دو طرف صورت، روبروی چشم‌ها.

● شِمَال: رجوع شود به «اصحاب شمال».

● شَبِیل: پوشاک گشاد بی‌آستین که بر روی لباس به دوش می‌اندازند.

● شَوْط: به هر بار چرخیدن به دور کعبه‌ی معظمه که از حجر الاسود شروع

شده و به همان‌جا پایان می‌یابد، گفته می‌شود. هفت شوْط، یک طواف کامل

است.

● شَهادتین: گفتن جملات «أَشْهَدُ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ» و «أَشْهَدُ أَنَّ مُحَمَّدًا رَسُولُ

اللَّهِ».

● شیرگوش: آبگوشتی که به جای آب، شیر و به جای نمک، نبات در آن

ریخته شده باشد.

ص

❁ صِدِّیق: بنده‌ی خالص خدا. مرد بسیار راستگو. کسی که سخن خود را با عمل خود راست گرداند.

❁ صَفراء: خلطی است زردرنگ از اخلاط چهارگانه‌ی بدن که به فارسی آن را تلخه می‌گویند. مایعی زردرنگ مایل به سبزی با مزه‌ی تلخ که از کبد ترشح می‌شود و در هضم چربی‌ها نقش دارد. زردآب.

❁ صُلب: استخوان پشت. تیره‌ی پشت. کمر. محل قرار گرفتن مواد اولیه‌ی نطفه.

❁ صومعه: عبادت‌خانه‌ی ترسایان و نصارا که سر آن، بلند و باریک سازند.

ض

❁ ضَماد: مرهمی خمیرمانند که روی زخم می‌گذارند.

❁ ضَمَان: کفیل شدن. بر عهده گرفتن. چیزی را پذیرفتن.

ط

❁ طَحال: سپرز. یکی از اعضای داخلی بدن انسان که در طرف چپ شکم قرار دارد و کار آن، ذخیره کردن گلبول‌های قرمز و دفاع از بدن در برابر هجوم بیماری‌هاست.

❁ طَرْد: راندن. دور کردن کسی از نزد خود همراه با تندى و کوچک کردن.

❁ طومار: نامه‌ی بلند. دفتر. صحیفه.

❁ طَيْبَت: خمیره. آب و گل. ماده‌ای که چیزی از آن درست شده است.

ط

● ظہار: این که مردی با زن خود، صیغہ‌ی بیزاری بخواند به این صورت که بگوید: چنان که نزدیکی با مادرم بر من حرام است، تو نیز از این پس چنانی.

ع

● عاریه: آن چه که داده یا گرفته شود به شرط بازگرداندن. در تعریف حقوقی، عقدی است که به موجب آن، یکی از طرفین به طرف دیگر اجازه می‌دهد که از عین مال او به رایگان استفاده نماید.

● عافیت: سلامتی جسم و آسودگی خیال و ثروت کفاف و امنیت. خوشی روزگار.

● عجب: خودرأیی. خودپسندی. سخن باطل خود را بیش از سخن حق دیگران، پسندیدن.

● عِدّه: مدت زمانی که زن، نمی‌تواند در آن مدت، شوهر اختیار نماید.

● عِذار: افسار تزئین شده. دهنه‌ی زینتی.

● عَرّاف: کاهن. پیشگو. غیب‌گو. کسی که از آینده و امور ناپیدا خبر می‌دهد.

● عَزَب: مجرد. پسر بالغی که زن نگرفته یا دختر بالغی که شوهر نکرده است.

● عُسْر البول: ادرار دردناک، دشواری در بیرون آمدن ادرار.

● عِشاء: رجوع شود به «رگ عشاء».

● عَشیره: قبیله. طایفه. خویشان و کسان نزدیک شخص.

● عَقْل: چیزی است شبیه به گوشت و گاهی اوقات، استخوانی است که در

- عضو تناسلی زن پیدا می‌شود و مانع نزدیکی می‌گردد.
- عُقده: زمین کشاورزی و بارور. زمین پُر از درخت و گیاه.
  - عقرب: رجوع شود به «قمر در عقرب».
  - عَقِيقَه: شتر یا گوسفندی که روز هفتم تولد نوزاد و هنگام تراشیدن موی سر او قربانی می‌کنند. کشتن شتر یا گوسفندی کامل و سالم به نیت دفع بلا از نوزاد.
  - عَلَقَه: چهل روز پس از این که لقاح در رحم صورت گیرد، نطفه تبدیل به لخته‌ی خونی همانند خون داخل لیوان حجامت می‌شود که به آن «علقه» گفته می‌شود.
  - عَلِیِّین: بهشت برین. طبقه‌ی بالایی بهشت. عالم بالا. عالم فرشتگان.
  - عَوْسَجَه: نوعی درخت بیابانی خاردار.
  - عَوْرَت: آلت تناسلی. عضوی که انسان از روی شرم و حیا می‌پوشاند. شرمگاه.

غ

- غِبْطَه: رشک بردن بر سعادت و نیکی کسی بدون بدخواهی نسبت به آن شخص. شادمانی و اظهار خوشحالی از موفقیت کسی.
- غَرْبَال: وسیله‌ای با یک سطح سوراخ‌سوراخ، برای جدا کردن اجزای ریز و درشت حبوبات، آرد، گندم و امثال آن. نوعی الک با سوراخ‌های درشت‌تر.
- غَزْوَه: جنگی که مسلمانان با کافران می‌کردند و استاد اعظم (صلی‌الله‌علیه‌وآله‌وسلم) به عنوان فرمانده در آن شرکت می‌نمودند.
- غِشٌّ (در معامله): داخل کردن جنس نامرغوب در جنس مرغوب و فروختن آن به عنوان جنس مرغوب. آمیختن هر چیز کم‌بها در هر چیز

گران‌بها و ناخالص کردن آن. ظاهر ساختن خلاف آنچه در دل باشد. گول زدن.

● غُلْمَه: تیزشہوت. پرشہوت. کسی که میل شدیدی به نزدیکی جنسی دارد.

ف

● فاخته: یا ضُلُصْل که به فارسی بدان «کوکو» می‌گویند، پرنده‌ای است خاکی‌رنگ شبیه کبوتر و کمی کوچک‌تر از آن که دور گردنش طوقی سیاه دارد.

● فاعل: کننده‌ی کار. عمل کننده. در اصطلاح به مردی که به مرد دیگری تجاوز جنسی کند، گفته می‌شود. مردی که در عمل زشت لواط به مرد دیگری دخول کند

● فال: پیش‌بینی اتفاقات. / فال بد: پیش‌گویی حوادث ناگوار.

● فَتْق: ورم بیضه.

● فُجَار: جمع فاجر. گناهکاران. تباه‌کاران. نابکاران.

● فَدک: باغی در حجاز که از آنجا تا مدینه، دو روز راه است و استاد اعظم (صلی‌الله‌علیه‌وآله‌وسلم) آن را به حضرت فاطمه (سلام‌الله‌علیها) دادند ولی پس از شهادت ایشان، توسط غاصبین خلافت، تصرف و غصب گردید.

● فِدِیَه: مالی که در قبال آزاد شدن کسی پرداخت می‌شود. سر‌بها.

● فَرَسَخ: فرسنگ. واحد اندازه‌گیری مسافت، تقریباً برابر با شش کیلومتر.

● فَرَق: شکافی به‌صورت خط که به‌وسیله‌ی شانه، میان موها ایجاد می‌کنند.

● فَرَقِ مَاهُوی: تفاوتی که مربوط به اساس، ریشه و ذات هرچیز و هر کار است را گویند.

● فَرَع: فریاد و ناله و زاری از ترس.

- ❁ فصاحت: بیان روشن و دور از گنگی و ابهام.
- ❁ فُصْد: رگ زدن، خون گرفتن از طریق بیشتر (تیغ) زدن به رگ.
- ❁ فَلَاح: سستی اعضاء.

ق

❁ قَبْض: تنگی. گرفتگی. مقابل بسط و گشادگی. / قبض روح: گرفتن روح. مُردن.

❁ قَدْرِيَه: یکی از کهن‌ترین فرقه‌های کلامی است که در جهان اسلام پدید آمد. محور بحث نزد این فرقه، افعال اختیاری انسان، خصوصاً کارهای ناروای او بود. آنان فکر می‌کردند که اعتقاد به قَدَر پیشین الهی در افعال اختیاری انسان، با مختار و مرید بودن او در انجام این کارها سازگار نیست، و در این صورت تکلیف و مجازات افراد خطاکار، عادلانه نخواهد بود. و از طرف دیگر هر گاه افعال انسان متعلق قدر و قضای الهی باشد، کارهای ناروای او به خدا نسبت داده خواهد شد، و این امر با تنزّه و پیراستگی خداوند از قبایح و ناروایی‌ها منافات دارد.

❁ قَدید: گوشتِ نمک‌سود یا خشک شده در آفتاب.

❁ قِران (حج): وظیفه‌ی اهل مکّه‌ی معظّمه و کسانی که کمتر از شانزده فرسخ با مکه فاصله دارند در باره‌ی فریضه‌ی حج می‌باشد و تفصیل آن در کتاب‌های مناسک حج بیان شده است.

❁ قَرَض الحسنه: وام نیکو. وام بدون بهره.

❁ قَسامه: جماعتی که برای گرفتن چیزی قسم بخورند و آن را بگیرند. سوگندی که بین اولیای مقتول اجرا شود، هنگامی که کسی را قاتل معرفی کنند و شاهد نداشته باشند.

- ❁ قِساوت (قلب): سخت دل شدن. سنگدلی.
- ❁ قُسط: ریشه‌ای است که به سه قسم عربی، هندی و شامی تقسیم می‌شود و ارزش دارویی دارد. عود.
- ❁ قَسَم معصیت: به این صورت قسم بخورد که اگر حاجتش برآورده شد، کار حرامی انجام دهد.
- ❁ قِصاص: سزا دادن بر گناه و کار بد از طرف شخص زیان‌دیده یا حاکم شرع، برابر آنچه مرتکب شده است.
- ❁ قَطْران: ماده‌ای متعفن، قابل اشتعال و بدبو از مس یا آهن گداخته و مُذاب.
- ❁ قطعِ رحم: ناراحت کردن خویشان نسبی. رها کردن بستگان خونی در مشکلات روزگار. بریدن از خویشاوندان.
- ❁ قَمَر در عقرب: ساعاتی در هر ماه که کمره‌ی ماه در برابر صورت فلکی عقرب واقع شده باشد را گویند که با احتیاط، حدود چهار روز و نیم محاسبه می‌شود. روزهای قمر در عقرب در هر سال متفاوت است و باید هر سال، جداگانه محاسبه شوند.
- ❁ قِناعت: بسنده کردن به اندک دنیا و مقدار ضروری از امکانات. راضی شدن به اندک چیز. آسان گرفتن در خوراک و نوشاک و پوشاک و غیر آن و راضی شدن به مقدار ضرورت از هر جنس که باشد.
- ❁ قُبْئَره: چکاوک. پرنده‌ای است خوش‌آواز، کمی بزرگتر از گنجشک که بالای سرش تاج کوچکی از پر دارد.
- ❁ قُوت: حد اقل‌ها از لحاظ خوراک، نوشاک و پوشاک.
- ❁ قَوْلنج: گرفتگی دردناک روده‌ها.

❁ قی: رجوع شود به «استفراغ».

❁ قیاس: بررسی چیزی با چیز دیگر از روی مشابهت. سنجش. مقایسه. در اصطلاح اصولی، استخراج احکام فقهی از راه مقایسه کردن مجهولات با معلومات.

❁ قیراط: واحد اندازه‌گیری وزن الماس و جواهرات، تقریباً برابر با یک‌پنجم گرم. واحدی برای وزن که بیشتر برای سنگ‌های قیمتی به کار می‌رود و برابر است با یک بیست و یکم مثقال.

❁ قیلوله: خواب نیمروز. خواب پیش از ظهر.

ک

❁ کافر ذمی: رجوع شود به «ذمی».

❁ کافور: ماده‌ای سفیدرنگ، خوش‌بو، و سمّی که مصرف دارویی داشته و در تهیه‌ی مواد منفجره و حشره‌کش به کار می‌رود. غسل دوم مردگان مسلمان، با آبی است که مقدار مشخصی از این ماده در آن ریخته شده باشد.

❁ کبر: رجوع شود به «تکبر».

❁ کبریت احمر: گوگرد سرخ که بسیار کمیاب است و هر چیزی که به دشواری تحصیل شود و کمیاب باشد را به آن مثال می‌زنند.

❁ کبودچشم: کسی که مردمک چشمش به سبزی بزند. زاغ‌چشم.

❁ کپل: قسمت بالای ران در قسمت عقب که بر آمده است.

❁ کتمان: پنهان کردن. نهفته داشتن.

❁ کدوئین: بوته‌ی کدو. گیاه علفی یک‌ساله، با گل‌های زرد، ساقه‌های بلند و خزنده، و برگ‌های پوشیده از گُرک / کدو: میوه‌ی گوشت‌دار دسته‌ای از گیاهان علفی که انواع و اندازه‌های مختلف دارد.

❁ کِرَامَ الْکَاتِبِینَ: نویسندگان بزرگوار. فرشتگانی که اعمال نیک و بد انسان‌ها را می‌نویسند.

❁ کَعْب: مفصل بین ساق و قدم. / کَعْبَینَ: مفصل بین ساق و قدم در هر دو پا.

❁ کِفَاف: آن مقدار از روزی و خوراک که برای انسان کافی باشد. آنچه به قدر حاجت باشد و کم یا زیاد نباشد.

❁ کِفَالَت: کفیل کسی شدن. عهده‌دار امری گردیدن. به عهده گرفتن چیزی بابت کسی.

❁ کَفَّحَ لَیْزَک: گرمی است پر تحرّک که هنگام اندک شدن آب در حوض‌ها و برکه‌ها دیده می‌شود.

❁ کَمَک: نقطه‌های قهوه‌ای ریز.

❁ کلمه‌ی استرجاع: آیه‌ی شریفه‌ی «إِنَّا لِلّٰهِ وَ إِنَّا اِلَیْهِ رَاجِعُونَ» (سوره‌ی بقره، آیه‌ی ۱۵۶).

❁ کلمه‌ی توحید: ذکر شریف «لا اله الا الله».

❁ کلیسا: معبد مسیحیان. عبادتگاه ترسایان.

❁ کُنْه: پایان نهایت چیزی. اصل. گوهر اصلی. حقیقت.

❁ کُنِيسه: معبد یهودیان. کُنِشت.

❁ کُنیه: لقبی برای تعظیم و تکریم که در اول آن «اب»، «ابن»، «ام»، یا «بنت» می‌آید، مانند ابوالحسن و ام‌کلثوم.

گ

❁ گرایش: میل و رغبت. قصد. اراده. تمایل.

❁ گری: نوعی بیماری پوستی واگیردار که باعث سوزش و خارش پوست بدن

و پیدا شدن جوش‌های بسیار ریز روی پوست می‌شود و انگل آن در زیر پوست بدن، سوراخ‌هایی ایجاد می‌کند. جَرَب. گال.
* گِلخواری: عادت داشتن به خوردن گِل.

ل

* لَقْوَه: بیماری‌ای که موجب کج شدن لب، دهان و فک می‌شود.
* لَوَاس: عوامل، حوادث و پیش‌آمدهایی که بصیرت انسان را از دیدن حقیقت می‌پوشاند.
* لَهو: بازی کردن. آنچه مایه‌ی سرگرمی و بازی باشد و انسان بتواند خود را با آن، مشغول و سرگرم کند.

م

* مَاجِن: مرد شوخ‌چشم و بی‌باک در قول و فعل. آن که پروا ندارد از آنچه می‌کند و می‌گوید.
* مَا جُوج: رجوع شود به «یأجوج و مأجوج».
* مَا زَمَين: جایی مشخص بین مشعر و عرفات است.
* مَاعون: اسباب خانه مانند دیگ و نردبان و غیره که در هر خانه‌ای یافت نمی‌شود.
* ماهوی: رجوع شود به «فرق ماهوی».
* مُبَاهات: فخر کردن. نازیدن به کسی یا چیزی.
* مُبْرَم: رجوع شود به «بلای مُبرم».
* مَبْعُوض: مورد بغض و خشم واقع شده. دشمن داشته شده.
* مُتَبَرِّک: دارای خیر و برکت. فرخنده. بابرکت. حُجسته. دارای قِداست.

- ❁ مُجامله: به نیکی سخن گفتن، چرب‌زبانی.
- ❁ مَجُوس: زرتشتی. پیرو دین زرتشت. نامی که عرب‌ها به زرتشتیان داده بودند.
- ❁ مُحَازَف: بخت‌برگشته و بی‌روزی.
- ❁ مَحَاجَّه: خصومت ورزیدن و حجت آوردن. مخاصمه. حجت آوردن. بحث همراه با پرخاش.
- ❁ مَحَاق: سه شب آخر ماه قمری که ماه دیده نمی‌شود. آخر ماه قمری.
- ❁ مُحْتَلِم: کسی که در عالم خواب، منی از او خارج شود (که معمولاً با دیدن صحنه‌های جنسی همراه است).
- ❁ مُحَدَّث: کسی که فرشته‌ی وحی با او سخن بگوید و او صدای فرشته را بشنود ولی فرشته را نبیند.
- ❁ مُحَنَّث: مردی که در نزدیکی، ناتوان باشد و حالات زنانه داشته باشد. کنایه از بی‌غیرت و بی‌حمیت.
- ❁ مُدَّعی‌علیه: کسی که علیه او ادعا شده است.
- ❁ مَدَین: شهر قوم حضرت شعیب (علیه‌السلام). شهری است بر کنار دریای مغرب.
- ❁ مَذْموم: سرزنش شده. ناپسند. ناپسندیده. ناستوده. زشت. بد.
- ❁ مَذْی: مایع بی‌رنگی که با تحریک مختصر جنسی از انسان خارج می‌شود و جهش ندارد.
- ❁ مَرّ: شیرهی منجمد درختی است شبیه به درخت مغیلان و خاردار که از زخم کردن درخت و گرفتن آب آن حاصل می‌شود و بسیار تلخ است و بهترین نوع آن، مایل به سرخی و تندبوی و سبک‌وزن و زودشکن است که

بعد از شکستن، در آن سفیدی‌هایی شبیه به ناخن چیده باشد.

❁ مراء: بگو مگو کردن و جدال لفظی، مشاجره‌ی لفظی.

❁ مُرَجَّه: فرقه‌ای سیاسی - کلامی است. ابوحنیفه - پیشوای مذهب حنفی - از مهم‌ترین شخصیت‌های اولیه‌ی آن بود که عقاید کلامی ویژه‌ای برای این فرقه ترتیب داد. گر چه گمان می‌شود امروزه از فرقه‌ی مرجئه خبری نیست و این فرقه، از میان رفته است؛ ولی رگه‌هایی از این تفکر در قالب اباحه‌گری در دیگر فرقه‌ها یافت می‌شود. از مهم‌ترین اصول عقاید مرجئه، مؤمن دانستن هر کس است که به مسلمانی اقرار ظاهری کند. اینان، داشتن عمل صالح را شرط رستگاری نمی‌دانند و همان اقرار زبانی به مسلمانی را برای مؤمن بودن، کافی می‌دانند.

❁ مَرَكَب: هرچه بر آن سوار شوند. حیوانی که بر آن سوار شوند.

❁ مُرَكَّب: ماده‌ای سیاه‌رنگ که از دوده و مواد دیگر به دست می‌آید و از آن برای نوشتن و چاپ استفاده می‌شود.

❁ مُرَوَّت: مردی و مردانگی. جوانمردی. ملازمت عادات پسندیده و پرهیز از عادات مکروه و داشتن بزرگ‌مَنیشی و بلندهمتی.

❁ مِزاج: وضع دستگاه گوارش. وضع معده و روده. مجموعه‌ی کیفیت‌های جسمی و روحی. سرشت. طبیعت. حالت‌های جسم.

❁ مَزْبَله: جای ریختن خاک‌روبه و سرگین.

❁ مُسَاجِقَه: همجنس‌بازی دو زن.

❁ مُساوات: برابری. با هم برابر بودن. برابرکردگی. برابرامدگی. یکسانی. تساوی.

❁ مُسَبِّحَه (انگشت): انگشت شهادت، انگشت اشاره. انگشت کنار شست.

- مُسْتَطِيع: توانگر. کسی که استطاعت و توانایی دارد.
- مُسْتَوِي: هموار. راست و درست.
- مَسْجِد حَيْف: مسجدی در سرزمین منا.
- مَسْخ: تبدیل ظاهر انسان بر اثر ارتکاب برخی گناهان به صورت برخی حیوانات.
- مَسْعَى: فاصله‌ی کوه صفا تا کوه مروه که حج‌گزار و عمره‌گزار باید در بین آن هفت بار رفت و آمد کند.
- مُشْك: ماده‌ی خوشبویی است که معمولاً از نافه‌ی جنس نر آهوی خُثْن گرفته می‌شود. کیسه‌ای در زیر شکم این آهو وجود دارد که در آن، ماده لزج شکلاتی رنگی جمع می‌شود و در فصل بهار، آهو آن را در اثر خارش، به سنگ می‌کشد و همین، باعث جدا شدن آن می‌گردد.
- مَشِيَّت: اراده و خواست خداوند.
- مَشِيْمَه: پرده‌ای که بر روی جنین و متصل به پوست تن اوست و بر روی آن پوستی است که بچه در وی می‌باشد.
- مُصَافِحَه: دست دادن. دست یکدیگر را از روبرو گرفتن.
- مُصَخَف: برگه‌های قرآن کریم که در بین دو جلد قرار دارد.
- مُضَغَه: پس از آن که نطفه، چهل روز در رحم بماند، تبدیل به پاره‌ی گوشتی سرخ‌رنگ، دارای رگ‌هایی سبز و درهم تنیده می‌شود که به آن «مُضَغَه» گفته می‌شود.
- مَضْمَضَه: چرخاندن آب در دهان و بیرون ریختن آن.
- مَظْلَمَه: آنچه به ظلم و ستم از کسی گرفته شده باشد. حقی که بر اثر ظلم به دیگران به گردن انسان می‌آید.

- ❁ مُعَاجِز: کسی که به گمان باطل و خیال خام خود در باطل کردن و بی‌اثر نمودن آیات و شرایع الهی تلاش می‌کند.
- ❁ مُعَانِقَه: یکدیگر را در آغوش کشیدن، یکدیگر را در برگرفتن . دست به گردن هم انداختن، ربوبی.
- ❁ مَعْصِیت: رجوع شود به «قَسَمِ مَعْصِیت».
- ❁ مَعْصِیت: رجوع شود به «نَذْرِ مَعْصِیت».
- ❁ مَغْبُوط: نیک‌بختی که دیگران به حالش غبطه خورند.
- ❁ مَغْبُوت: فریب‌خورده در تجارت.
- ❁ مُفَاكِهَه: فکاهی گفتن، خوش و پش کردن، شوخی‌های گفتاری.
- ❁ مَفْتُون: در فتنه افتاده. عقل و مال رفته. شیفته. عاشق. ربوده‌دل. دل‌شده. دل از دست داده.
- ❁ مُفْسِد: تباه‌کننده. فسادکننده. آن‌که موجب ایجاد فساد و تباهی می‌شود. تبه‌کار.
- ❁ مَفْعُول: مردی که در عمل زشت لواط توسط مردی به او دخول شده باشد.
- ❁ مَقَام: رجوع شود به «بین رکن و مقام».
- ❁ مُقَرَّب: آن‌که نزدیک به کسی شده و در نزد او قُرب و منزلت پیدا کرده. نزدیک شده.
- ❁ مَكْرَمَت: بزرگی و نوازش.
- ❁ مَكِيل: آنچه با پیمانانه خرید و فروش و اندازه‌گیری می‌شود.
- ❁ مُلْتَزَم: محلی در داخل مسجد الحرام در فاصله‌ی حجرالاسود تا در کعبه است.
- ❁ مَلْحُون: الفاظ ادعیه، اذکار و عبارات دعا را صحیح و درست نخواندن.

رعایت نکردن اعراب.

● مَلَس: ترش و شیرین، میوه‌ای که مزه‌ی ترش و شیرین دارد.

● مَلْعُون: رانده و دور شده از نیکی و رحمت.

● مَلَكُ الموت: فرشته‌ی مرگ. عزرائیل.

● مَمْسُوحَه (نعل - کفش): کفشی که قسمت جلو و عقب آن، قوس نداشته

و به صورت صاف باشد. کفشی که تخت آن به صورت مستطیل باشد.

● مُمَيِّز: تمیزدهنده و جداکننده‌ی خوب از بد. کودکی که به سنی رسیده که

روابط زن و مرد را تشخیص می‌دهد و متوجه می‌شود.

● مَنایا و بلایا (علم): دانستن حوادث آینده مانند زمان مردن و وقوع بلاهای

زمینی و آسمانی.

● مَنجَنیق: چوب‌بست‌های بلندی که در جنگ‌های قدیم برای پرتاب کردن

سنگ یا گلوله‌های آتش به کار می‌رفته است.

● مَنسُوخ: نسخ‌شده. باطل‌شده.

● مَنوبُّ عنه: کسی که از طرف او نایب گرفته شده است.

● مُؤَاخِذَه: بازخواست کردن. خرده‌گیری. پرس و جو از علت و دلیل انجام یا

ترک یک کار.

● مُوآسات: یاری دادن. به هم کمک کردن با دادن مال.

● مَوزُون: جنسی که خرید و فروشش بر مبنای وزن کردن و کشیدن در

ترازو باشد.

● میثاق: عهد. پیمان. پیمانی که خدای تعالی بر پروردگاری خودش در

مرحله‌ای قبل از این دنیا، از انسان‌ها گرفت و همه، اقرار کردند.

● مَیْزَر: دستار و پارچه‌ای که به سر می‌بندند.

ن

❁ ناهل: کسی است که قدر خوبی را نمی‌داند و در صدد جبران آن بر نمی‌آید و امید جبران هم از او نمی‌رود و حتی احتمال دارد، در مقابل خوبی، بدی روا دارد.

❁ نایسَخ: نسخ‌کننده. باطل‌کننده.

❁ ناشتا: گرسنه. کسی که از صبح، غذا نخورده باشد. صبحانه‌نخورده.

❁ ناصِبی: کسی که با استادان منهج فردوسیان (علیهم‌السلام) یا اصحاب منهج فردوسیان (علیهم‌الرحمة) به خاطر دینشان اظهار دشمنی می‌کند.

❁ نافله: نماز مستحبی. پنجاه و یک رکعت نماز به ترتیب خاص است که در طول شبانه‌روز خوانده می‌شود و مایه‌ی تکمیل کمبودهای نمازهای واجب است..

❁ نایب: کسی که حاضر می‌شود در مقابل دریافت دستمزد یا حتی بدون دستمزد، عبادتی را از طرف کسی انجام دهد.

❁ نایحه: زن نوحه‌گر. زن زاری‌کننده.

❁ نذر معصیت: به این صورت نذر کند که اگر حاجتش برآورده شد، کار حرامی انجام دهد.

❁ نُشْرَه: تعویذ. افسونی که بیمار و دیوانه با آن علاج کرده می‌شود. حرزی است که دیوانگان و بیماران و یا مردم نزارِ مُشرف به هلاکت را درمان کنند.

❁ نُطْفَه: منی. مایعی است سفیدرنگ و غلیظ که از مجرای ادرار مرد خارج شده و حاوی اسپرم برای تولید نسل است.

❁ نُغُوظ: برخاستن آلت تناسلی مرد در اثر غلبه‌ی شهوت. راست و محکم شدنِ آلت جنسی مرد.

❁ نِفاَس: زچگی زن. حالت وضع حمل. خونی که پس از زاییدن از زن خارج شود. خون ولادت.

❁ نِقْرِس: ورم مفصل شست پا.

❁ نُقْرَه: گودی پشت سر، چاهک پس گردن انسان در منتهای سر.

❁ نَقیر: گودی پشت هسته‌ی خرما. مثالی است برای بیان ناچیز.

❁ نِکَبْت‌زده: آسیب‌رسیده. زیان‌دیده. فلاکت‌زده. خواری‌کشیده.

❁ نَوَافِل: جمع نافله. رجوع شود به «نافله».

❁ نُورَه: واجبی، پودر نظافت. پودری سفیدرنگ است که به حالت خمیرشده برای زایل کردن موهای زاید بدن، استفاده می‌شود.

❁ نوشاک: نوشیدنی. نوشابه. آشامیدنی. آب یا هر مایعی که با خوراک بیاشامند.

❁ نَوَکِيسَه: نودولت. آن که تازه به مال و دارائی رسیده. تازه به دوران رسیده. ندید بدید. آن که نداشته و سپس دارا شده است.

❁ نَی: گیاهی با شاخه‌های راست، بلند، توخالی، و بند بند که در زمین‌های مرطوب و باتلاقی می‌روید و برای پوشاندن سقف خانه و بافتن بوریا به کار می‌رود.

❁ نِیام: غلاف شمشیر و خنجر. روکشی است که معمولاً از چرم ساخته می‌شود و شمشیر و کارد را - برای این که آسیبی به جایی نرساند - در آن قرار می‌دهند.

و

❁ واحده: رجوع شود به «امت واحده».

❁ وَبَال: سختی. عذاب. سوء عاقبت. وخامت امر.

- ◉ وَتَر: در لغت به معنی فرد و تنها است و در اصطلاح، به نمازی یک رکعتی گفته می‌شود که در پایان نافله‌ی شب و بعد از نماز شفع خوانده می‌شود.
- ◉ وَجَاء: اخته کردن حیوان نر به وسیله‌ی کوفتن خایه‌اش میان دو سنگ یا به ریزه کردن خایه‌ی او با سنگ، چندان که پراکنده گردد.
- ◉ وَجَب: پنج انگشت دست در حالت باز. فاصله‌ی میان انگشت بزرگ و انگشت کوچک دست، در حالی که تمام انگشت‌ها باز باشد.
- ◉ وَذَى: ترشحات بی‌رنگی که بعد از خروج ادرار یا منی خارج می‌شود.
- ◉ وَدِيعَه: مالی که به امانت نزد کسی بگذارند. سپرده.
- ◉ وَرْشَان: گونه‌ای کبوتر زمینی به رنگ کدر که بر روی دم آن، سفیدی باشد. قُمَری نر.
- ◉ وَرَع: دوری کردن از گناه. پرهیزکاری. پارسایی. دوری کردن از شبهات از ترس ارتکاب محرمات.
- ◉ وَزَغ: نوعی از قورباغه. غوک.
- ◉ وَسَوْسَه‌ی سینه: پیدا شدن اندیشه‌ی بد در دل. بد اندیشیدن. تحریکات شیطانی.
- ◉ وَصِيلَه: گوسفند ماده‌ای که همزاد با بره‌ی نر باشد. گوسفند ماده از دوقلوی نر و ماده.
- ◉ وَلِيجَه: کسی که به علت شدت محبت و علاقه، بر رفتار و اعمال علاقه‌مندانش تأثیر می‌گذارد و در قلب آنان نفوذ می‌کند.

۵

◉ هَلِيم: ضبط درست این کلمه به همین صورت است گرچه در ادبیات عامیانه به صورت «حلیم» نوشته می‌شود. خوراکی است که از بلغور گندم و

گوشت می‌پزند و در ضمن پختن، پیوسته به هم می‌زنند تا لعاب بگیرد و سپس روغن و گونه‌ای از ادویه‌ی معطر (بیشتر دارچین) به آن می‌افزایند.

❁ هَوْبَرَه: پرنده‌ای است وحشی و حلال‌گوشت، بزرگتر از مرغ خانگی، با گردنی دراز و بال‌های زردرنگ و خال‌دار.

❁ هُوُو: وسنی. دو زن که یک شوهر داشته باشند.

❁ هَيْبَت: شکوه. عظمت. بزرگی.

ی

❁ يَأْجُوجُ وَ مَآجُوجُ: دو قبیله‌ی وحشی و خونخوار بودند که در دوردست‌ترین نقطه‌ی شمال آسیا زندگی می‌کردند.

❁ يُووسَت: خشکی مزاج و کار نکردن شکم. خشک شدن دستگاه گوارش از دفع مدفوع.

❁ يَتِيم: کودکی که پدرش مرده باشد. کودک پدرمرده.

❁ يَمَانِي: رجوع شود به «رکن یمانی».

❁ يَمِين: رجوع شود به «اصحاب یمین».